

JEFFREY ARCHER

Trang KNT dịch

ĐỨA CON GÁI HOANG ĐÀNG

**HAI SỐ PHẦN
PHẦN II**

ES
TD

20
22

**CAPPUCCINO
EBOOK**

**NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG**

THÔNG TIN EBOOK

Image

**Tải Ứng dụng Trương Định App xem các định dạng khác như
Epub-Azw3-Mobi, các phần khác**

**và Download ebook tốt nhất Với hơn 20.000 quyền sách và
truyện update mỗi ngày**

Link <https://TrươngĐịnh.Vn>

LỜI MỞ ĐẦU

“Tổng thống Hoa Kỳ.” Cô gái nhắc lại.

“Ba có thể nghĩ ra một lí do đáng giá hơn cho việc tự làm mình phá sản đấy.” Người cha vừa nói vừa tháo chiếc gọng kính nửa vàng trắng trên đầu mũi và nhìn chăm chú cô con gái từ phía trên tờ báo đang đọc.

“Ba đừng phi lý vậy chứ. Tổng thống Roosevelt đã chứng minh với chúng ta rằng không có sự cống hiến nào vĩ đại hơn việc phục vụ cộng đồng đó thôi.”

“Điều duy nhất mà Roosevelt đã chứng minh là...” Người cha cắt lời, rồi ông ngừng lại và quay trở về với tờ báo của mình khi nhận ra cô con gái có thể nghĩ lời nhận xét của ông là đùa giỡn.

Cô gái tiếp tục câu chuyện bởi rất muốn biết điều gì đang diễn ra trong đầu cha mình. “Con nhận thấy là mọi việc sẽ vô nghĩa nếu con theo đuổi những đam mê như thế mà không được ba ủng hộ. Vấn đề giới tính của con đã thừa đủ rắc rối mà không cần thêm sự bất lợi bởi việc có xuất thân là người Ba Lan đâu.”

Tờ báo ngăn giữa người cha và cô con gái đột ngột bị hạ xuống. “Đừng bao giờ nói một cách khinh thường như vậy về người Ba Lan.” Ông nói. “Lịch sử đã chứng minh chúng ta là một dân tộc đáng tự hào với những con người chưa bao giờ nuốt lời. Ba của ta từng là một Nam tước...”

“Vâng, con biết. Đó cũng là ông nội của con còn gì, nhưng ông làm gì có ở đây để giúp con trở thành Tổng thống.”

“Điều đó lại càng đáng tiếc hơn” cha cô thở dài, “bởi vì ông chắc chắn sẽ trở thành một nhà lãnh đạo tuyệt vời cho cộng đồng chúng ta.”

“Thế sao cháu gái ông lại không nên làm điều đó cơ chứ?”

“Chẳng tại sao cả.” Abel nói và nhìn xoáy vào đôi mắt màu xám kim loại của đứa con độc nhất.

“Vậy thì ba à, ba sẽ ủng hộ con chứ? Bởi vì con không hi vọng thành công nếu không có sự hỗ trợ tài chính của ba.”

Người cha lưỡng lự đôi chút trước khi trả lời. Ông đặt gọng kính lên mũi và chậm rãi gập tờ Chicago Tribune¹ lại.

“Ba sẽ có một thỏa thuận với con, con yêu xét cho cùng thì chính trị cũng chính là những chuyện như vậy. Nếu kết quả của cuộc bầu cử cơ sở tại New Hampshire chuyển sang hướng có lợi, cha sẽ ủng hộ con hết khả năng. Ngược lại, con phải dẹp bỏ ngay ý tưởng đó đi.”

“Ba định nghĩa hướng có lợi là thế nào?” Ngay lập tức cô con gái đáp lời.

Một lần nữa, người đàn ông lại do dự, cân nhắc những lời nói của mình. “Nếu con thắng cuộc bầu cử cơ sở, hoặc giành được hơn 30% số phiếu bầu, ba sẽ đi với con đến vòng bầu chọn nội bộ Đảng cho vị trí ứng viên Tổng thống, ngay cả khi điều đó đồng nghĩa với việc ba sẽ khánh kiệt.”

Cô gái thả lỏng người lần đầu tiên trong suốt cuộc nói chuyện. “Cảm ơn ba. Con không đòi hỏi gì hơn thế được nữa.”

“Không, tất nhiên là không rồi” ông đáp lại. “Giờ thì ba có thể quay lại với việc tìm hiểu xem làm thế nào mà The Cubs² lại có thể để thua trận thứ bảy trong mùa giải bởi The Tigers³ được chưa?”

“Họ là đội yếu nhất, không còn nghi ngờ gì nữa, với cái kết quả thua tận 9-3.”

“Quý cô trẻ tuổi à, con có thể cho rằng mình biết một, hai điều gì đó về chính trị, nhưng ba có thể khẳng định với con là con chẳng biết chút gì về bóng chày cả.” người đàn ông nói trong khi mẹ cô gái bước vào phòng. Ông quay thân hình nặng nề của mình về phía vợ. “Con gái chúng ta muốn chạy đua vị trí Tổng thống Hoa Kỳ đấy. Em thấy điều đó thế nào?”

Cô gái ngẩng lên nhìn mẹ, háo hức đợi câu trả lời.

“Em sẽ nói cho anh điều em nghĩ nhé” người mẹ trả lời. “Em nghĩ là đã quá giờ đi ngủ của con bé rồi, và đây là lỗi của anh vì đã cho phép nó thức khuya như vậy.”

Abel nhìn đồng hồ. “Em nói đúng.” Ông thở dài. “Về giường ngủ thôi, bé con.”

Cô gái đến bên cạnh cha, hôn lên má ông và thì thầm. “Con cảm ơn ba.”

Ánh mắt người đàn ông dõi theo bước chân của cô con gái mười một tuổi lúc cô bé rời khỏi phòng và ông nhận thấy những ngón tay trên bàn tay phải của cô đang nắm lại với nhau, tạo thành một nắm đấm nhỏ và chặt, một điều mà cô bé luôn làm khi tức giận hoặc quyết tâm. Ông tin rằng cô đang có cả hai cảm xúc đó lúc này, nhưng ông biết là sẽ vô ích nếu cố gắng giải thích cho Zaphia – người vợ của mình – rằng đứa con duy nhất của họ không phải người tầm thường. Abel lâu nay đã từ bỏ cố gắng làm cho vợ có

cùng đam mê với mình, và ít nhất hãy cảm ơn Chúa là bà ấy cũng không can thiệp sâu vào sở thích của con gái họ.

Ông quay lại với tin tức về đội bóng Chicago Cubs cũng thất bại của họ ở mùa giải này, và phải thừa nhận đánh giá của con gái ông có lẽ là đúng trong chủ đề này.

Florentyna Rosnovski không đề cập đến cuộc đối thoại ngày hôm đó thêm một lần nào nữa trong suốt hai mươi hai năm sau, nhưng khi cô nhắc lại chuyện này, cô cho rằng cha mình sẽ thực hiện phần của ông trong thỏa thuận giữa họ. Xét cho cùng, như cách ông luôn nhắc nhở cô, người Ba Lan là một dân tộc đáng tự hào với những con người chưa bao giờ nuốt lời.

QUÁ KHỨ

1934 – 1968

1

Đó không phải là một ca sinh nở dễ dàng, nhưng đối với Abel và Zaphia Rosnovski thì chưa bao giờ có điều gì được coi là dễ dàng cả, và theo cách riêng của bản thân, họ luôn bình thản với chuyện phải vật lộn khi cố gắng giành được một điều gì đó. Abel muốn có một cậu con trai, một người thừa kế mà ngày nào đó sẽ là chủ tịch của tập đoàn Baron. Đến lúc cậu bé sẵn sàng thừa kế vị trí đó, Abel tự tin rằng, tên tuổi của anh sẽ sánh ngang với Ritz⁴ và Statler⁵, và khi ấy “Baron” sẽ là tập đoàn khách sạn lớn nhất trên thế giới. Abel đi lên đi xuống dọc hành lang đơn điệu của bệnh viện St Luke's, chờ đợi tiếng khóc đầu tiên cất lên, bước chân tập tễnh của anh trở nên nặng nề hơn với mỗi giờ trôi qua. Thình thoảng anh xoay xoay chiếc vòng bạc bao quanh cổ tay và nhìn chăm chú vào dòng tên được khắc ngay ngắn trên đó. Abel chưa bao giờ nghi ngờ, thậm chí dù chỉ một khoảnh khắc, rằng đứa con đầu lòng của anh sẽ là một cậu bé. Anh quay người và lặp lại những bước chân của mình một lần nữa thì thấy bác sĩ Dodek hướng về phía mình.

“Chúc mừng ngài Rosnovski” ông ta gọi.

“Cảm ơn bác sĩ” Abel trả lời, thầm đoán rằng lời cầu nguyện của anh đã trở thành hiện thực.

“Ngài có một cô con gái vô cùng xinh đẹp” ông bác sĩ nói khi đến gần.

“Cảm ơn”

Abel khẽ đáp lại, cố gắng không để lộ ra sự thất vọng. Không nói thêm một lời nào, anh đi theo bác sĩ sản khoa vào một căn phòng nhỏ ở tít cuối hành lang. Qua khung cửa quan sát, Abel đối diện với một hàng những khuôn mặt nhăn nheo. Ông bác sĩ chỉ cho người cha đưa con đầu lòng. Không giống những đứa trẻ khác, mấy ngón tay nhỏ xíu của con bé cuộn tròn lại thành một nắm đấm chặt. Abel đã đọc được ở đâu đó rằng một đứa trẻ bình thường không thể làm điều đó sau ít nhất là ba tuần. Anh mỉm cười một cách tự hào.

Hai mẹ con ở lại bệnh viện St Luke's thêm sáu ngày nữa và Abel tới thăm họ mỗi buổi sáng, sau khi bữa ăn sáng cuối cùng tại Chicago Baron được phục vụ, và mỗi buổi chiều sau khi vị khách ăn trưa cuối cùng rời khỏi phòng ăn. Những bức điện tín, hoa và những tấm thiệp chúc mừng kiểu mới bày la liệt xung quanh chiếc giường khung sắt của Zaphia như minh chứng cho thấy người khác cũng vui mừng với sự ra đời này. Vào ngày thứ bảy, người mẹ và đứa trẻ chưa được đặt tên – Abel đã chọn một cái tên con trai từ lâu trước ngày sinh – trở về nhà.

Một tuần sau đó, họ đặt tên cho cô bé là Florentyna, theo tên của chị gái Abel. Khi đứa bé sơ sinh ấy được đưa vào phòng trẻ vừa được trang hoàng trên tầng cao nhất của ngôi nhà, Abel dành hàng giờ chỉ để nhìn ngắm con gái mình, xem cô bé ngủ và thức dậy, nhận ra rằng anh cần phải làm việc chăm chỉ hơn nữa nếu muốn đảm bảo cho tương lai của con bé. Anh quyết tâm rằng Florentyna sẽ được trao một khởi đầu tốt đẹp hơn mình khi xưa. Con bé sẽ

không phải chịu những sự bần thỉu và đói khổ, thiếu thốn như tuổi thơ của anh, hay là sự khinh thường khi đặt chân đến Ellis Island như một người nhập cư chẳng có gì ngoài vài đồng rúp Nga vô giá trị được khâu vào mặt trong chiếc áo khoác của bộ quần áo tử tế duy nhất.

Anh muốn đảm bảo rằng Florentyna sẽ nhận được sự giáo dục đầy đủ mà mình không có – nhưng anh không than phiền gì về việc đó cả. Franklin D. Roosevelt sống trong tòa Bạch Ốc, trong khi tập đoàn khách sạn nhỏ của Abel thì còn phải xem chừng có trụ nổi qua thời kỳ suy thoái này không. Nước Mỹ trước giờ vẫn đối tốt với người nhập cư này⁶.

Mỗi khi ngồi một mình bên cô con gái nhỏ ở căn phòng dành cho trẻ trên gác, anh ngẫm lại quá khứ của mình và mơ mộng về tương lai của con bé.

Thời gian đầu đặt chân đến nước Mỹ, Abel làm việc trong một xưởng đóng gói thịt ở Lower East Side, New York, nơi anh đã làm trong hai năm dài đằng đẵng trước khi xin vào vị trí phụ bàn tại khách sạn Plaza. Ngay ngày đầu tiên của Abel, Sammy – tay quản lý khách sạn – đã đối xử với anh như thể anh là thành phần cặn bã của xã hội. Sau bốn năm, ngay cả một kẻ buôn nô lệ cũng phải bị ấn tượng với số giờ làm việc tăng ca mà kẻ cặn bã xã hội đó đã làm để leo lên vị trí trợ lý chính cho Sammy ở Căn phòng Gỗ sồi. Và trong lúc không ai để ý đến, Abel dành năm buổi chiều mỗi tuần cặm cụi đọc sách của khóa cử nhân tại Đại học Columbia, và sau khi bữa tối được dọn dẹp sạch sẽ, tiếp tục đọc cho đến khuya.

Những đối thủ thối mác không biết anh ngủ vào lúc nào.

Abel không biết liệu tấm bằng mới nhận có thể mang lại lợi ích gì cho mình, trong khi anh vẫn chỉ là một người phục vụ bàn. Câu hỏi đó của anh đã được giải đáp bởi một vị khách được chăm sóc tốt đến từ Texas tên là Davis Leroy, người vẫn thường quan sát Abel phục vụ khách trong Căn phòng Gỗ sồi. Thì ra quý ông Leroy sở hữu mười một khách sạn, và ông đã đề nghị Abel trở thành trợ lý quản lý khách sạn quan trọng nhất của mình, Richmond Continental tại Chicago, với nhiệm vụ chính là điều hành chuỗi nhà hàng.

Abel bị đưa về hiện tại khi Florentyna trở mình, và bắt đầu đâm vào mặt bên của chiếc cũi. Anh đưa một ngón tay ra, cô con gái nắm lấy nó như nắm sợi dây cứu hộ được thả xuống từ một con tàu đang chìm. Cô bé bắt đầu cắn ngón tay anh với thứ mà cô tưởng tượng là những chiếc răng của mình...

Khi Abel lần đầu đặt chân đến Chicago, anh nhận thấy Richmond Continental đang thất thoát tiền rất nhanh. Anh nhanh chóng phát hiện ra nguyên nhân. Tay quản lý, Desmond Pacey, đã bòn rút lợi nhuận, và theo như Abel có thể thấy thì điều đó đã diễn ra trong vòng ba mươi năm trở lại đây. Người trợ lý mới đã dành sáu tháng đầu tiên của mình vào việc thu thập chứng cứ cần thiết để buộc tội Pacey, trước khi anh trình bày cho ông chủ tập hồ sơ chi tiết những hành vi gian dối của hắn. Khi Davis Leroy biết được những gì đang diễn ra sau lưng mình, ông lập tức sa thải Pacey, thay thế vị trí của anh ta bằng tay chân mới của mình. Điều này thúc đẩy Abel thậm chí càng làm việc chăm chỉ hơn, và anh trở nên chắc chắn vào việc có thể khiến vận may của tập đoàn Richmond quay lại, nên khi người chị gái lớn tuổi của Leroy rao bán 25% cổ phần của bà ta ra thị trường, Abel đã bán tất cả mọi thứ anh có để mua số cổ phiếu

đó. Davis Leroy rất xúc động với sự cam kết cá nhân của người quản lý trẻ đối với công ty nên đã ủng hộ bằng cách bổ nhiệm anh làm giám đốc điều hành của tập đoàn.

Kể từ giây phút đó, họ trở thành cộng sự, một sự gắn kết trong công việc phát triển dần thành tình bạn thân thiết. Abel có lẽ là người đầu tiên hiểu được rằng phải khó khăn thế nào mới khiến một người Texas chấp nhận một người Ba Lan ngang hàng với mình. Lần đầu tiên kể từ khi Abel định cư tại Mỹ, anh có cảm giác đảm bảo – cho đến khi anh nhận ra người Texas cũng là một cộng đồng cao ngạo giống người Ba Lan vậy.

Abel vẫn không thể tin những gì đã xảy ra. Giá như Davis tin vào anh, nói cho anh sự thật về những rắc rối tài chính đang gia tăng của tập đoàn – xét cho cùng thì có ai là không có vấn đề trong thời kỳ suy thoái đâu kia chứ? – thì họ có thể cùng nhau tìm ra cách giải quyết nào đó. Nhưng đã quá trễ, bởi Davis Leroy đã nhận được lời cảnh báo từ ngân hàng rằng giá trị chuỗi khách sạn của ông không còn đủ để bù cho khoản nợ hai triệu đô la và ông cần phải nộp thêm những khoản thế chấp trước khi ngân hàng có thể xuất tiền chi trả cho kỳ lương nhân công tháng tới. Đáp lại lời cảnh báo cuối cùng từ phía ngân hàng, Davis Leroy đã dùng bữa tối với con gái trong phòng ăn của khách sạn, trước khi về nghỉ tại phòng Tổng thống⁷ ở tầng mười bảy cùng với hai chai rượu Bourbon⁸. Một tiếng đồng hồ sau, ông mở cửa sổ, bước ra ngoài bậu cửa và nhảy xuống. Abel không bao giờ quên được lúc đứng ở góc đại lộ Michigan vào một giờ sáng để xác định danh tính một cơ thể mà anh chỉ có thể nhận ra được nhờ cái áo khoác Davis Leroy đã mặc tối hôm trước. Viên trung úy đến thu thập thông tin về người đã mất nói rằng đây là vụ

tử tự thứ bảy Chicago ngày hôm đó. Việc ấy chẳng có tác dụng gì cả. Làm sao viên cảnh sát có thể hiểu Davis Leroy có ý nghĩa như thế nào đối với anh, hay biết rằng có bao điều nữa Abel Rosnovski dự định thực hiện để đền đáp tình bạn quý giá đó? Trong bản di chúc viết ở mặt sau một tờ thực đơn, Davis đã để lại 75% số cổ phiếu của tập đoàn Richmond cho giám đốc điều hành, nhắc nhở Abel rằng cho dù số cổ phiếu đó vô giá trị nhưng 100% quyền sở hữu tập đoàn có thể giúp anh có cơ hội lớn hơn trong việc đàm phán những điều khoản mới với nhà băng.

Mắt Florentyna chớp chớp mở và cô bé bắt đầu khóc toáng lên. Abel bế cô bé lên một cách trù mền, ngay lập tức hối hận với quyết định đó bởi anh cảm thấy một sự ẩm ướt không mấy dễ chịu dưới móng cô bé. Anh nhanh chóng thay tã cho con, lau khô đứa trẻ một cách cẩn thận, sau đó quấn vải bọc thành hình tam giác, không để cho bất kỳ một cái ghim lớn nào chạm vào cơ thể cô bé, bất kỳ bà đỡ nào cũng sẽ phải thừa nhận sự thành thạo của anh. Florentyna nhắm mắt và gục đầu ngủ thiếp đi trên vai cha. “Đúng là đồ chuột nhắt vô ơn” anh lầm bầm âu yếm và hôn lên trán con.

Sau đám tang của Davis Leroy, Abel ghé thăm Kane & Cabot, ngân hàng sở hữu tập đoàn Richmond tại Boston, và đưa ra lời đề nghị nghiêm túc với một trong những giám đốc cơ sở về việc không rao bán mười một khách sạn ra thị trường tự do. Anh cố gắng thuyết phục anh ta rằng nếu ngân hàng ủng hộ mình, anh có thể – cùng với thời gian – biến bảng cân đối kế toán từ đỏ thành đen trở lại. Người đàn ông với vẻ ngoài giả tạo, lạnh lùng ngồi phía sau chiếc bàn lớn tỏ ra không hợp tác. “Tôi có trách nhiệm với các cổ đông của mình nên cần xem xét” anh ta nói điều đó như một lời từ chối khéo. Abel

không bao giờ quên được cái cảm giác nhục nhã khi phải gọi một người bằng tuổi mình là “Ngài” mà vẫn phải ra về tay trắng. Người đàn ông đó hẳn phải có tâm hồn của một cái máy thu tiền khi không nhận thấy biết bao nhiêu người sẽ bị mất việc bởi quyết định của hắn. Abel tự hứa với lòng mình, lần thứ một trăm, rằng sẽ có ngày anh đứng ngang hàng với Quý ngài William "Ivy League"⁹ Kane.

Abel quay về Chicago và tự hỏi liệu còn chuyện tòi tệ gì khác có thể xảy ra với cuộc đời anh nữa, rồi phát hiện ra Richmond Continental đã bị thiêu trụi và cảnh sát buộc tội anh đã phóng hỏa. Chuyện phóng hỏa là thật, nhưng được thực hiện bởi bàn tay của tên cựu quản lý, Desmond Pacey với mục đích trả thù. Khi bị bắt, hắn lập tức thừa nhận tội trạng, điều duy nhất hắn muốn là thấy Abel mất tất cả. Pacey có lẽ đã thành công nếu như công ty bảo hiểm không cứu nguy cho Abel. Cho đến lúc ấy, anh thậm chí còn thắc mắc liệu mình có hạnh phúc hơn nếu ở lại trại tù binh chiến tranh của Nga nơi anh đã bỏ trốn trước khi tháo chạy sang Mỹ. Nhưng rồi vận may của anh đã thay đổi khi một chủ ngân hàng giấu tên, người mà theo Abel nghĩ là David Maxton của khách sạn Stevens, đã mua lại tập đoàn Richmond và đề nghị Abel đảm nhiệm vị trí giám đốc điều hành như cũ, với một cơ hội cho anh chứng minh mình có thể giúp công ty mang lại lợi nhuận.

Khi nhìn xuống Florentyna, Abel hồi tưởng lại thời điểm anh hội ngộ Zaphia, cô gái tràn đầy tự tin mà anh gặp lần đầu tiên trên chuyến tàu đã đưa họ cũng tới nước Mỹ. Cô gái khiến cho anh cảm thấy mình chưa trưởng thành đến mức nào khi lần đầu tiên họ quan hệ, nhưng chuyện khác hẳn chỉ vài năm sau đó, lúc anh phát hiện ra cô làm phục vụ bàn tại khách sạn Stevens.

Đã ba năm trôi qua kể từ ngày đó, và mặc dù tập đoàn Baron non trẻ chưa có lợi nhuận vào năm 1932, nó chỉ bị thua lỗ hai mươi ba ngàn đô trong năm tiếp theo nhờ sự kiện Chicago kỷ niệm một trăm năm thành lập, thu hút hơn một triệu khách du lịch tới thành phố để tham gia Hội chợ Thế giới.

Sau khi Pacey bị kết tội phóng hỏa, Abel đã đòi tiền bảo hiểm và ngay lập tức bắt tay vào xây dựng lại khách sạn tại Chicago. Anh đã tạm dừng khoảng lặng tạm thời để tới thăm mười khách sạn còn lại thuộc tập đoàn, sa thải tất cả nhân viên có biểu hiện biến thu tiền giống như Desmond Pacey và thay thế họ bằng những người nằm trong cái danh sách thất nghiệp dài, trải rộng khắp nước Mỹ.

Zaphia bắt đầu bực bội với những chuyến đi triền miên của Abel từ Charleston đến Mobile, từ Houston đến Memphis, từ Dallas tới Chicago, để kiểm tra liên tục các khách sạn của anh ở phía Nam. Nhưng Abel chấp nhận rằng nếu anh muốn thực hiện giao ước phần mình với ông chủ ngân hàng bí ẩn nọ, thì thời gian quanh quẩn ở nhà buộc phải ít đi, thế nhưng anh vô cùng yêu thương con gái mình. Abel được cho mười năm để hoàn trả tiền nợ ngân hàng; nếu anh thành công, một điều khoản trong bản giao kèo cho phép anh mua loại toàn bộ cổ phiếu của tập đoàn với giá ba triệu đô la. Zaphia cảm tạ Chúa Trời hằng đêm bởi những gì họ đã đạt được, và mong muốn Abel hãy chậm lại, nhưng không gì có thể ngăn cản anh thực hiện những điều khoản trong bản hợp đồng một cách chính xác.

“Bữa tối đã dọn xong rồi” Zaphia hét to với tông giọng cao nhất của cô, Abel vờ như chưa nghe thấy trong khi tiếp tục nhìn chăm chú cô con gái đang ngủ.

“Anh có nghe em không thế?” Cô hét to lần thứ hai. “Bữa tối đã sẵn sàng rồi.”

“Xin lỗi, anh không nghe thấy. Anh tới đây.” Abel lưu luyến con gái để xuống cùng vợ ăn bữa tối. Chiếc chăn phủ màu đỏ ấm áp của Florentyna nằm trên sàn nhà, bên cạnh đui của cô bé. Anh nhặt cái vật mềm mại đó lên, trùm một cách cẩn thận bên ngoài tấm chăn đang bọc con gái mình. Anh không bao giờ muốn con bé cảm thấy sự lạnh giá. Abel vươn tay tắt điện.

2

Lễ rửa tội và đặt tên thánh cho Florentyna là một sự kiện mà mọi người có mặt sẽ luôn nhớ đến – trừ Florentyna, cô bé con ngủ say sưa suốt cả quá trình ban phép. Sau buổi lễ tại Hội truyền giáo Đức thánh Ba ngôi của người Ba Lan¹⁰, các vị khách di chuyển về khách sạn Stevens, nơi Abel đã đặt một phòng riêng. Anh mời hơn một trăm người tới chia vui nhân dịp này. Bạn thân nhất của anh, George Novak – người anh em Ba Lan đã ngủ ở chiếc giường tầng trên của con tàu đi qua Constantinople, sẽ là Kum¹¹, và một trong những anh em họ của Zaphia, Janina, sẽ là người còn lại¹².

Các vị khách xử lý rất nhanh bữa tối truyền thống gồm mười món, bao gồm cả pierogi¹³ và bigos¹⁴ trong khi Abel ngồi ở đầu bàn ăn nhận những món quà mừng thay mặt cho con gái. Có một chiếc lắc nhạc bằng bạc, trái phiếu tiết kiệm, một cuốn *Huckleberry Finn*, và món quà đẹp nhất trong số đó là một chiếc nhẫn ngọc lục bảo cổ từ một mảnh thường quân giấu tên của Abel. Anh mong rằng người đó cũng cảm thấy mãn nguyện khi trao đi món quà, giống như tâm trạng con gái anh đã thể hiện khi nhận được nó. Để ghi nhớ sự kiện này, Abel tặng con gái một con gấu bông to màu nâu với đôi mắt làm bằng những chiếc cúc đỏ.

“Nhìn nó giống như Franklin D. Roosevelt vậy.” George nói và giơ cao con gấu cho mọi người đều nhìn thấy. “Cần có lễ đặt tên thứ hai nhé – FDR¹⁵.” Abel nâng cốc lên. “Dành cho ngài Tổng thống”

anh chạm cốc – hay ngài Tổng thống Gấu như cách Florentyna gọi nó.

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc khoảng gần ba giờ sáng, sau khi Zaphia đưa Florentyna về nhà một lúc lâu. Abel buộc phải huy động một chiếc xe chở đồ giặt là của khách sạn để chuyển đồng quà tặng về phố Rigg. George vẫy tay chào khi Abel đi xuống đường Lake Shore, vừa đi vừa đẩy chiếc xe dọc vỉa hè.

Người cha hạnh phúc huyết sáo một mình trong lúc nhớ lại từng khoảnh khắc của buổi tối tuyệt vời. Chỉ khi ngài Tổng thống Gấu rời khỏi xe lần thứ ba Abel mới nhận ra anh đã đi vòng vèo qua đường Lake Shore như thế nào. Anh nhặt con gấu lên và nhét nó vào giữa đồng quà, tính chọn một con đường thẳng hơn thì một bàn tay chạm vào vai anh. Abel nhảy sang bên, sẵn sàng đánh trả bất kì kẻ nào muốn cướp những món đồ đầu tiên của Florentyna. Anh nhìn trừng trừng vào gương mặt của một viên cảnh sát trẻ.

“Chắc anh có một lời giải thích dễ hiểu cho việc đẩy một chiếc xe chở đồ giặt của khách sạn Stevens dọc đường Lake Shore vào lúc ba giờ sáng như thế này chứ?”

“Vâng, thưa ngài cảnh sát” Abel trả lời.

“Nào, hãy bắt đầu bằng việc cho tôi biết có gì trong những gói hàng?”

“Ngoài Franklin D. Roosevelt, thì tôi cũng không biết chúng có gì.”

Viên cảnh sát không thấy bị thuyết phục nên đã bắt Abel vì tình nghi ăn trộm đồ. Trong khi chủ nhân của những món quà ngủ say sưa với chiếc chăn trùm ấm áp trong căn phòng dành cho trẻ trên tầng cao nhất của một ngôi nhà trên đường Rigg, cha cô đã có một

đêm thức trắng trên chiếc đệm lông ngựa cũ kĩ trong một phòng giam của nhà tù khu vực. George xuất hiện tòa án vào sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau để xác nhận câu chuyện của Abel.

Ca pp u ccino Team

Abel bắt đầu không thoải mái với việc phải rời Chicago cùng Florentyna đáng yêu của anh dù chỉ trong vài ngày, lo sợ việc có thể anh sẽ bỏ lỡ mất những bước đi đầu tiên của con bé, từ đầu tiên con bé nói hay tất cả những thứ đầu tiên khác nữa. Kể từ ngày con gái chào đời, anh đã dõi theo sự lớn lên từng ngày của con, không bao giờ cho phép một từ Ba Lan nào được nói ra trong nhà, anh rất cương quyết với việc không chấp nhận dù chỉ một chút ngữ điệu Ba Lan nào có thể khiến cô bé cảm thấy xấu hổ với bạn bè cùng trang lứa. Abel rất mong chờ từ đầu tiên cô bé nói ra, hi vọng đó chính là “ba”, trong khi Zaphia thì lo sợ nó có thể là một từ Ba Lan nào đó và sẽ làm lộ việc cô không nói tiếng Anh với đứa con đầu lòng của mình mỗi khi chỉ có hai mẹ con ở bên nhau.

“Con gái anh là người Mỹ” anh giải thích cho Zaphia, “và vì vậy nó cần phải nói tiếng Anh. Quá nhiều người Ba Lan tiếp tục giao tiếp bằng ngôn ngữ riêng của mình, chỉ đảm bảo rằng thế hệ con cháu sống cả đời ở cái xó xỉnh tây bắc Chicago này bị người ta gọi là 'lũ trộm cướp Ba Lan¹⁶ ngu ngốc' và bị cười nhạo bởi mọi đối tượng mà chúng vô tình bước qua trước mặt.”

“Ngoại trừ những người đồng hương của họ vẫn còn cảm thấy chút ít lòng trung thành cho hoàng đế Ba Lan” Zaphia nói một cách ngoan cố.

“Hoàng đế Ba Lan ư?” Abel lặp lại. “Em đang sống ở thế kỷ nào vậy, Zaphia?”

“Thế kỷ 20” cô cao giọng trả lời.

“Cùng với Dick Tracy¹⁷ và Những cuộc vui nổi tiếng¹⁸ chứ gì?”

“Có vẻ như anh không còn thái độ của một người mà tham vọng cuối cùng là trở về Warsaw trong vai trò là đại sứ đầu tiên của Ba Lan nữa.”

“Anh đã nói với em là đừng bao giờ đề cập chuyện đó, Zaphia. Đừng bao giờ.”

Zaphia, với vốn tiếng Anh vẫn còn yếu, không tiếp tục đáp lại nữa nhưng sau đó tâm sự với người chị họ của mình rằng cô cảm thấy hai vợ chồng đang dần trở nên xa cách. Đồng thời, cô tiếp tục nói tiếng Ba Lan bất cứ khi nào Abel không ở nhà. Zaphia không hề bị ấn tượng với sự thật – mặc dù Abel liên tục nhắc nhở cô – rằng doanh số của General Motor thậm chí còn lớn hơn cả ngân sách nhà nước Ba Lan.

***

Năm 1935, Abel tin tưởng rằng nước Mỹ đã vượt qua cơn nguy kịch và thời kỳ suy thoái chỉ còn là chuyện của quá khứ, nên anh quyết định đã đến thời điểm xây dựng khách sạn Chicago Baron mới bên cạnh Richmond Continental đã cũ. Anh lựa chọn kiến trúc sư và bắt đầu dành nhiều thời gian ở Thành phố của Gió¹⁹ hơn việc chạy trên đường, quyết tâm biến khách sạn thành nơi tốt nhất ở vùng Midwest²⁰ này.

Chicago Baron đã làm lễ cất nóc vào tháng Năm năm 1936, được Chủ tịch đảng Dân chủ Edward J. Kelly cất bằng khánh thành.

Cả hai Thượng nghị sĩ của bang Illinois hết sức ủng hộ và giúp đỡ, bởi họ đều nhận thấy quyền lực đang lên của Abel.

“Chà, có vẻ như một triệu đô la đã được sử dụng đúng chỗ đấy” Thượng nghị sĩ cao cấp Hamilton Lewis nói.

“Không thể chính xác hơn được, thưa ngài” Abel nói trong khi vị thượng nghị sĩ trầm trồ trước những căn phòng công cộng được phủ lớp thảm dày với trần nhà trát vữa cao vút có những hình trang trí với tông xanh lá nhạt nhã nhặn. Điểm nhấn cuối cùng là chữ “B” trạm nổi màu xanh lá đậm tô điểm cho tất cả mọi vật dụng từ những chiếc khăn trong phòng tắm đến những lá cờ bay phấp phới trên đỉnh của tòa nhà bốn mươi hai tầng.

“Khách sạn này đã mang trong mình dấu ấn của thành công rồi” Hamilton Lewis phát biểu trước đám đông hai ngàn khách, “bởi vì, những người bạn của tôi ơi, chính người đàn ông này, chứ không phải tòa nhà, sẽ luôn được biết tới với tên gọi Nam tước Chicago.”

Abel cảm thấy thỏa mãn với những tràng tung hô vang dội và mỉm cười với bản thân. Cố vấn quan hệ công chúng của anh đã gợi ý một vài gạch đầu dòng cho người viết những bài phát biểu của vị Thượng nghị sĩ hồi đầu tuần.

Abel bắt đầu cảm thấy thoải mái, tự tin khi đứng chung với những doanh nhân lớn và các chính trị gia cao cấp. Tuy nhiên, Zaphia chưa bắt kịp với những thay đổi trong lối sống của chồng, và đứng thu mình đầy lo lắng ở hậu trường, uống hơi nhiều rượu sâm-panh, cuối cùng lạng lẽ rời đi sau khi bữa tối được phục vụ, để lại lời cáo lỗi vụng về rằng muốn xem Florentyna ngủ có ngon giấc hay không. Abel dẫn người vợ lạng lẽ của mình ra cánh cửa quay mà không hề giấu giếm sự khó chịu. Zaphia không hề quan tâm cũng

như không hiểu mức độ thành công của Abel, và không muốn trở thành một phần của thế giới mới ấy. Cô chỉ để ý được rằng thái độ của mình khiến Abel khó chịu đến mức nào và không thể cưỡng lại việc nói với chồng, khi anh đẩy nhanh cô vào trong xe, “Không cần phải vội về nhà đâu anh.”

“Anh sẽ không về sớm đâu” anh nói với chiếc cửa quay lúc trở lại bên trong, đẩy nó mạnh tới nỗi chiếc cửa còn xoay thêm ba vòng nữa sau khi anh đi qua.

Anh quay về phòng giải trí của khách sạn để tìm ngài Ủy viên hội đồng Henry Osborne đang đợi anh ở đó.

“Đây chắc hẳn là đỉnh cao của cuộc đời anh nhỉ?” Vị ủy viên hội đồng bình luận.

“Đỉnh cao ư? Mình vừa mới bước sang tuổi ba mươi mà thôi” Abel tự nhủ.

Một ánh đèn máy ảnh lóe sáng khi anh đặt tay quanh vị chính trị gia cao lớn, da sạm và điển trai. Abel nở nụ cười trước ống kính, thưởng thức việc được đối xử như một người nổi tiếng, và nói, chỉ vừa đủ cho những kẻ nghe lén nghe được, “Tôi sẽ đưa chuỗi khách sạn Baron vươn ra toàn cầu. Tôi dự định khiến mình quan trọng đối với nước Mỹ giống như Cesar Ritz đối với châu Âu vậy. Bất cứ lúc nào một người Mỹ đi du lịch, anh ta sẽ phải nghĩ ngay tới Baron như ngôi nhà thứ hai của mình.” Vị ủy viên hội đồng thành phố và Abel rảo bước thong thả trở lại phòng ăn cùng nhau, và ngay khi họ thoát khỏi những đôi tai lén lút kia, Abel nói thêm, “Mời ngài dùng bữa trưa cùng tôi ngày mai, ngài Henry. Có một vài thứ tôi muốn thảo luận với ngài.”

“Rất vinh hạnh, ngài Abel. Một ủy viên hội đồng thành phố hạnh phúc sẽ luôn luôn có thời gian cho Nam tước Chicago.”

Cả hai bật cười sảng khoái, dù chẳng ai thấy lời bình luận hài hước chút nào. Đó lại là một đêm dài nữa của Abel. Khi trở về nhà, anh đi thẳng vào một căn phòng trống để không làm Zaphia tỉnh giấc – hay chí ít đó là lời anh nói với cô vào sáng hôm sau.

Lúc Abel vào bếp để cùng Zaphia ăn bữa sáng, Florentyna đang ngồi trên chiếc ghế cao của cô bé và bôi đầy quanh miệng với một bát ngũ cốc hết sức nhiệt tình, và cắn hầu hết mọi thứ với đũa trong tầm tay – ngay cả khi những thứ đó không phải là đồ ăn. Sau khi thưởng thức xong chiếc bánh quế có rưới xi-rô lá phong, Abel đứng dậy khỏi ghế và nói với Zaphia rằng anh sẽ ăn trưa cùng với Henry Osborne.

“Em không thích người đàn ông đó” Zaphia nói một cách cảm tính.

“Anh cũng không quá ái mộ ông ta đâu” Abel thừa nhận. “Nhưng đừng quên rằng ông ta có một vị trí cao trong Hội đồng thành phố, nên ông ta có thể làm nhiều việc có lợi cho chúng ta.”

“Và nhiều việc gây hại nữa.”

“Đừng lo lắng đến mất ngủ vì ông ta. Em cứ để anh xử lý chuyện với tay Ủy viên Osborne này” Abel nói khi anh vuốt má vợ và chuẩn bị rời đi.

“Tổng tổng” một tiếng nói vang lên, và cả hai người quay lại nhìn chăm chăm vào Florentyna, giờ đang khoa chân múa tay chỉ xuống sàn chỗ con gấu Franklin D. Roosevelt hai-tuổi-rưỡi nằm bẹp trên khuôn mặt lông lá của nó.

Abel cười lớn, nhặt con gấu rất-được-yêu-thích lên và đặt trả lại chỗ mà Florentyna dành cho nó ở trên chiếc ghế cao.

“Tổng thống” Abel nói một cách từ tốn và rõ ràng.

“Tổng thống” Florentyna nhắc lại.

Abel lại cười vang và vỗ đầu Franklin D. Roosevelt. Như vậy là FDR không những phải chịu trách nhiệm về Chính sách mới²¹ mà còn cho cả phát ngôn chính trị đầu tiên trong đời của Florentyna nữa.

Abel rời khỏi nhà, thấy người tài xế đang đứng cạnh chiếc Cadillac, cửa sau xe đã mở sẵn. Khả năng lái xe của Abel ngày càng xuống cấp khi anh có thể chi trả cho những chiếc xe ngày càng cao cấp hơn. Khi anh mua chiếc Cadillac này, George đã khuyên anh nên thuê một tài xế riêng. Sáng hôm đó anh yêu cầu tài xế đi chậm lại khi họ đến Gold Coast²². Abel nhìn chăm chăm vào ánh sáng lấp lánh phản chiếu trên những tấm kính của tòa tháp Chicago Baron và không tin rằng có nơi nào khác trên trái đất này có thể có người đạt được nhiều thứ một cách mau chóng đến thế. Những gì mà người Trung Quốc hạnh phúc vì gây dựng được trong mười thế hệ thì anh đạt được trong chưa đầy mười lăm năm.

Abel nhảy ra khỏi xe trước khi tay tài xế phải đi một vòng để mở cửa. Anh bước nhanh vào khách sạn và đi thang máy tốc hành riêng lên tầng bốn mươi hai, nơi anh dành cả buổi sáng để xem xét mọi vấn đề tốt nhất mà mọi khách sạn mới phải trải qua như một trong những thang máy dành cho khách không vận hành trơn tru, hai tay phục vụ đã tham gia vào một cuộc ẩu đả bằng dao trong nhà bếp và bị George sa thải ngay trước khi Abel tới, và một danh sách những thiệt hại sau ngày khai trương cao một cách đáng ngờ, Abel phải

xem xét tới khả năng có những vụ trộm gây ra bởi nhân viên phục vụ được ghi trong sổ sách núp dưới danh mục Hồng hóc. Anh không muốn bỏ sót bất kì rủi ro nào tồn tại trong chuỗi khách sạn của mình, từ việc ai đang nghỉ trong những căn phòng Tổng thống đến giá của tám ngàn cuộn giấy mới mà khách sạn cần mỗi tuần. Anh dành buổi sáng để xử lý những tồn đọng, các vấn đề và cách giải quyết, chỉ dừng lại khi ngài Ủy viên Hội đồng Osborne được dẫn tới văn phòng của mình.

“Chào buổi sáng, ngài Nam tước” Henry nói, có ý ám chỉ tới danh hiệu gia đình Rosnovski.

Trong những năm tháng trước đây khi Abel còn làm phụ bàn tại khách sạn Plaza ở New York, tước vị này được nhắc tới như một trò đùa bỡn. Tại Richmond Continental khi anh là một trợ lý giám đốc, nó được thì thầm sau lưng anh. Gần đây, mọi người đều nói danh xưng ấy với sự tôn trọng.

“Chào buổi sáng, ngài Ủy viên” Abel nói khi liếc nhìn chiếc đồng hồ để bàn. Đã một giờ năm phút chiều, “Chúng ta cùng đi ăn trưa thôi.”

Abel dẫn Henry vào phòng ăn riêng liền kề. Đối với một người quan sát bình thường, Henry Osborne không có vẻ gì là bạn tri kỷ trời sinh của Abel Rosovski, Được giáo dục tại Choate và sau đó là Harvard, như cách ông ta liên tục nhắc Abel, sau đó phục vụ với vai trò là một trung úy trẻ của Thủy quân lục chiến trong Đại chiến thế giới. Cao hơn một mét tám, mái tóc đen dày điểm xuyết một chút bạc, ông ta trông trẻ hơn so với bề dày lịch sử cá nhân mà ông ta luôn khẳng khẳng nói.

Hai người lần đầu gặp nhau bởi vụ cháy khách sạn Richmond Continental cũ. Henry khi đó làm việc cho Công ty Bảo hiểm Tai nạn miền Tây, mà nếu ai còn nhớ, đã đứng ra bảo hiểm cho tập đoàn Richmond khi ấy. Abel đã rất kinh ngạc khi Henry gợi ý rằng một khoản tiền mặt nhỏ có thể đảm bảo cho những giấy tờ khiếu nại được xét duyệt nhanh chóng hơn qua trụ sở chính. Anh đã không chi trả “khoản tiền mặt nhỏ” khi ấy – mặc dù những giấy tờ đền bù bằng cách nào đó vẫn được thông qua bởi Henry cũng tin tưởng vào tương lai của Abel.

Lần đầu tiên trong đời, Abel học được rằng kiểu người như thế nào thì có thể mua chuộc được.

Thời điểm Henry Osborne được chọn vào Hội đồng Thành phố Chicago với vai trò ủy viên, Abel đã có thể chi ra một khoản tiền mặt nhỏ, và giấy phép xây dựng cho khách sạn Baron mới được thông qua ở Tòa thị chính nhanh chóng, giống như kiểu hồ sơ xét duyệt được gắn đôi giày trượt vậy. Khi Henry sau đó tuyên bố ông ta sẽ ứng cử cho vị trí đại diện của quận Chín bang Illinois vào Hạ viện, Abel là một trong những người đầu tiên gửi tám séc lớn cho quỹ tranh cử. Trong khi Abel giữ sự cảnh giác với đồng minh mới của mình, anh cũng đồng thời nhận ra một chính trị gia ba phải có thể là trợ thủ đắc lực cho tập đoàn Baron. Abel rất thận trọng để đảm bảo rằng không một khoản tiền mặt nhỏ nào – anh không nghĩ chúng là sự hối lộ – bị ghi lại trên sổ sách và cảm thấy rất tự tin rằng mình có thể chấm dứt mối quan hệ của họ bất cứ khi nào anh cảm thấy thích hợp.

Phòng ăn được trang trí với cùng sắc xanh lá cây nhã nhặn giống phần còn lại của khách sạn, nhưng không có sự xuất hiện của

chữ B dập nổi ở bất cứ đâu trong phòng. Toàn bộ nội thất đều từ thế kỷ 19, làm hoàn toàn bằng gỗ sồi. Xung quanh phòng treo những bức chân dung sơn dầu cùng thời kỳ, tất cả đều được nhập khẩu. Khi cánh cửa phòng khép lại, người ta hoàn toàn có thể tưởng tượng mình đang ở một thế giới khác, cách xa sự nhộn nhịp của một khách sạn hiện đại.

Abel ngồi xuống vị trí đầu của một chiếc bàn được trang trí rất công phu, có thể đủ cho tám người ngồi thoải mái, nhưng giờ chỉ đặt cho hai.

“Cảm giác có chút gì đó giống như đang ở Anh Quốc thế kỷ 17” Henry nhận xét khi ngắm nghía căn phòng.

“Còn chưa kể đến Ba Lan thế kỷ 16 nữa” Abel nói trong lúc một người bồi bàn mặc đồng phục chỉnh tề đang phục vụ món cá hồi hun khói và một người khác thì rót cho mỗi người họ một ly rượu Bouchard Chablis.

Henry nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa đầy đồ ăn trước mặt mình. “Bây giờ thì tôi có thể hiểu vì sao anh tặng căn nhiều như vậy rồi, ngài Nam tước ạ.”

Abel cau mày và nhanh chóng đổi chủ đề. “Anh sẽ xem trận đấu của the Cubs ngày mai chứ?”

“Để làm gì? Họ có thành tích sân nhà tệ hơn cả những người Cộng hòa nữa. Dù tôi có vắng mặt thì tờ Tribune cũng sẽ miêu tả trận đấu là giành-giật-điểm-số mặc cho kết quả thế nào đi nữa, và rằng nếu trong một hoàn cảnh hoàn toàn khác thì có lẽ đội Cubs đã có thể giành được một chiến thắng vang dội.”

Abel cười.

“Một điều chắc chắn nữa là” Henry tiếp tục, “anh sẽ không bao giờ được xem một trận đấu ban đêm trên sân Wrigley. Chơi dưới ánh đèn pha không được ưa chuộng được ở Chicago.”

“Anh cũng nói điều tương tự về bia lon hồi năm ngoái.”

Đến lượt Henry cau mày. “Anh không mời tôi ăn trưa để nghe quan điểm của tôi về bóng chày hay bia lon, Abel, vậy lần này tôi có thể giúp đỡ anh với một kế hoạch nho nhỏ nào đây?”

“Đơn giản thôi. Tôi muốn xin anh lời khuyên về việc nên làm gì với William Kane.”

Henry dường như bị mắc nghẹn. Mình cần nói chuyện với tay đầu bếp: không nên còn xương trong món cá hồi xông khói, Abel nghĩ, trước khi tiếp tục nói:

“Anh từng nói với tôi, Henry, bằng một bản mô tả chi tiết, về những gì đã xảy ra khi đường đời của anh giao cắt với anh ta, và cuối cùng thì anh ta đã lừa anh về chuyện tiền bạc thế nào. Chà, tay Kane này còn làm nhiều chuyện tệ hại hơn thế với tôi nữa kìa. Trong thời kỳ Suy thoái, anh ta đã vắt kiệt Davis Leroy – cộng sự và cũng là người bạn thân nhất của tôi, và đó là nguyên nhân trực tiếp khiến Leroy tự sát. Để khiến mọi chuyện tồi tệ hơn, tay Kane này còn từ chối giúp đỡ khi tôi muốn gánh trách nhiệm quản lý chuỗi khách sạn và cố gắng làm cho chúng có nền tảng tài chính hợp lý.”

“Cuối cùng thì ai đã giúp đỡ anh?” Henry hỏi.

“Một nhà đầu tư cá nhân có tài khoản ở quỹ đầu tư ủy thác Continental. Người quản lý chưa bao giờ cho tôi biết nhiều thông tin, nhưng tôi luôn nghĩ đó là David Maxton.”

“Ông chủ của khách sạn Stevens sao?”

“Chính là người đó.”

“Điều gì khiến anh nghĩ là ông ta?”

“Khi tôi tổ chức tiệc cưới cho mình và làm lễ rửa tội cho Florentyna tại khách sạn Stevens, hóa đơn của tôi luôn được chi trả bởi một người tài trợ.”

“Điều đó vẫn khó có thể dẫn đến kết luận được.”

“Tôi đồng ý, nhưng tôi khá chắc đó là Maxton, bởi vì ông ấy từng đề nghị tôi điều hành khách sạn Stevens. Tôi đã nói rằng tôi quan tâm đến việc tìm người ủng hộ tập đoàn Richmond hơn, và trong vòng một tuần, ngân hàng của tập đoàn ở Chicago đã nhận được một khoản tiền từ ai đó không muốn để lộ danh tính, bởi việc ấy có thể đụng chạm đến những lợi ích kinh doanh khác của họ.”

“Điều đó nghe có vẻ thuyết phục hơn đấy. Vậy thì hãy nói xem anh bận tâm điều gì về William Kane” Henry nói trong khi đưa giỡn với ly rượu trong tay và đợi Abel tiếp tục.

“Một điều không chiếm mất quá nhiều thời gian của anh, Henry, nhưng nó đáng giá cả về mặt tài chính và, bởi anh cũng đánh giá Kane cao như tôi vậy, nên cả về mặt cá nhân nữa.”

“Tôi đang nghe đây,” Henry nói, mắt vẫn không rời ly rượu trong tay.

“Tôi muốn sở hữu một số lớn cổ phần của ngân hàng Kane ở Boston.”

“Việc này không dễ đâu!” Henry nói. “Phần lớn cổ phiếu được giữ trong quỹ đầu tư ủy thác của gia đình và không được phép bán mà không có sự đồng ý của anh ta.”

“Anh có vẻ biết nhiều thông tin nhỉ” Abel nói.

“Kiến thức thông thường thôi mà” Henry trả lời.

Abel không tin người đàn ông này. “Vậy thì hãy bắt đầu bằng việc tìm hiểu xem những ai là cổ đông trong công ty Kane & Cabot và có ai trong số họ hứng thú với việc từ bỏ cổ phần của mình với một mức giá đáng kể so với giá gốc không.”

Abel quan sát ánh mắt Henry sáng lên khi ông ta bắt đầu suy tính xem vụ giao dịch này sẽ mang lại cho mình bao nhiêu, nếu có thể thỏa thuận với cả hai bên.

“Nếu anh ta phát hiện ra ý định của anh, anh ta có thể sẽ chơi rất thô bạo đấy” Henry nói.

“Anh ta sẽ không phát hiện ra được” Abel trả lời. “Và thậm chí nếu anh ta có thể đi nữa, thì chúng ta vẫn luôn đi trước anh ta hai bước. Anh có nghĩ mình đủ khả năng làm việc này không?”

“Tôi chỉ có thể gắng thử thôi. Anh có kế hoạch gì rồi chẵng?”

Abel nhận ra Henry đang cố gắng tìm hiểu xem mức giá nào ông ta có thể trông đợi, nhưng anh vẫn chưa nói xong. “Tôi muốn có một bản báo cáo trên giấy vào ngày đầu tiên của mỗi tháng chỉ rõ số cổ phần của Kane ở bất kì công ty nào, những cam kết kinh doanh của anh ta, và mọi chi tiết mà anh có thể moi được về đời tư nữa. Tôi muốn mọi thứ anh có thể tìm hiểu được, thậm chí là những điều có vẻ tầm thường.”

“Tôi nhắc lại nhé, việc này không đơn giản đâu.” Henry nói.

“Liệu một ngàn đô mỗi tháng có khiến nó dễ dàng hơn chút nào không?”

“Một ngàn năm trăm thì chắc chắn hơn đấy” Henry đáp lại.

“Một ngàn đô mỗi tháng trong vòng sáu tháng đầu tiên. Và nếu anh đưa ra được những thông tin có giá trị thì tôi sẽ nâng con số lên một ngàn năm trăm đô.”

“Thỏa thuận vậy đi” Henry nói.

“Tốt” Abel nói và lấy ví từ túi áo trong, rút ra từ chi phiếu đã được chuyển sẵn thành một ngàn đô la tiền mặt.

Henry xem xét tờ séc. “Anh dường như tự tin rằng tôi sẽ đồng ý thì phải?”

“Không, hoàn toàn không” Abel nói và rút ra một tờ ngân phiếu thứ hai từ trong ví. Nó được ghi mệnh giá một ngàn năm trăm đô la. Cả hai người đàn ông cười vang.

“Bây giờ hãy thảo luận một chủ đề dễ chịu hơn nhé” Abel nói. “Chúng ta sẽ thắng chứ?”

“Đội Cubs ư?”

“Không, cuộc bầu cử ấy.”

“Chắc chắn rồi. Landon đang bị dân cho tơi tả. Kansas Sunflower không hi vọng đánh bại FDR được.” Henry nói. “Ngài Tổng thống đã nhắc nhở chúng ta rằng, một bông hoa đặc biệt màu vàng, với một trái tim đen, thì chỉ có giá trị như thức ăn dành cho vẹt mà thôi, và sẽ luôn chết trước tháng Mười một.”

Abel lại cười. “Vậy cá nhân ông thì sao?”

“Không có gì đáng lo lắng cả. Luôn có một ghế an toàn cho đảng Dân chủ. Thách thức là chiếm được quyền đề cử của nội bộ đảng, chứ không phải cuộc bầu cử.”

“Tôi rất trông đợi việc ông trở thành một nghệ sĩ, Henry.”

“Tôi chắc chắn làm được, Abel ạ. Và tôi mong được phục vụ anh cũng như những thành viên khác của đảng.”

Abel nhìn ông ta với một chút ngưỡng mộ. “Có vẻ tốt hơn đây, tôi hi vọng thế” anh bình luận trong lúc một miếng bít tết lớn được đặt xuống trước mặt, đồng thời ly thứ hai được rót đầy với loại rượu

Cote de Beaune 1929. Thời gian còn lại của bữa trưa được dành cho việc thảo luận về những chấn thương của Gabby Hartnett, bốn huy chương vàng của Jesse Owen tại Thế vận hội mùa hè Berlin cũng như khả năng Hitler có thể xâm chiếm Ba Lan.

“Không bao giờ” Henry nói và bắt đầu hồi tưởng lại lòng can đảm của người Ba Lan tại Mons²³ trong cuộc Đại chiến.

Abel không bình luận gì về thực tế rằng không có trung đoàn Ba Lan nào được nhìn thấy thực sự hành động ở Mons cả.

Vào lúc hai rưỡi chiều, Abel trở lại bàn làm việc, tiếp tục xem xét những vấn đề liên quan đến phòng Tổng thống cũng như tám ngàn cuộn giấy mới.

Mãi chín giờ tối hôm đó anh mới trở về nhà, và Florentyna thì đã đi ngủ. Nhưng cô bé tỉnh dậy khi cha bước vào phòng trẻ và mỉm cười với anh.

“Tổng thống, Tổng thống, Tổng thống.”

Abel mỉm cười, “Không phải ta. Con thì có thể, nhưng không phải ta.” Anh cúi người xuống và hôn lên má cô bé trong khi cô lặp đi lặp lại từ duy nhất trong vốn từ vựng hiện giờ.

3

Tháng Mười một năm 1936, Henry Osborne được bầu vào Hạ viện Hoa Kỳ, đại diện cho quận Chín bang Illinois. Tỷ lệ phiếu bầu của ông ta thấp hơn so với người tiền nhiệm, một thực tế cho thấy sự thiếu cam kết cá nhân của ông ta, bởi Roosevelt đã thắng ở mọi tiểu bang trừ Vermont và Maine, và tại Quốc hội, đảng Cộng hòa đã tụt xuống còn mười bảy Thượng nghị sĩ và một trăm linh ba Hạ nghị sĩ. Nhưng tất cả những gì Abel quan tâm là người đàn ông của anh đã có một ghế trong Quốc hội, và ngay lập tức anh đề nghị Henry chiếc ghế chủ tịch của ủy ban kế hoạch tập đoàn Baron. Henry đã nhận lời một cách biết ơn.

Abel dồn tất cả sức lực của mình vào việc xây dựng thêm ngày càng nhiều khách sạn – với sự giúp sức của Nghị sĩ Osborne, người dường như có thể thay đổi giấy tờ cấp phép xây dựng bất cứ chỗ nào mà tập đoàn Baron để mắt tới. Số tiền mặt Henry đòi hỏi đối với những ưu đãi này luôn được thanh toán dưới những hóa đơn đã được sử dụng. Abel không biết Henry làm gì với số tiền đó, nhưng có chứng cứ để tin rằng một phần trong đó được trao cho những người phù hợp, dù anh không mong muốn biết chi tiết.

Mặc dù mối quan hệ của anh với Zaphia có chiều hướng xấu đi, Abel vẫn muốn có một đứa con trai, và bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng khi vợ anh không thụ thai. Anh ban đầu đổ lỗi cho Zaphia, người

cũng mong mỗi có đứa con thứ hai, và cuối cùng cô khẳng khẳng yêu cầu anh đi gặp bác sỹ. Abel đồng ý và kinh hoàng khi biết anh có lượng tinh trùng thấp: bác sỹ cho biết điều đó là bởi anh bị suy dinh dưỡng hồi còn nhỏ và anh rất có thể không còn khả năng làm cha thêm lần nữa. Chủ đề này không bao giờ được đề cập thêm một lần nào, và Abel dồn hết tình cảm cũng như hi vọng lên Florentyna, người đã lớn lên một cách mạnh mẽ. Điều duy nhất phát triển nhanh hơn là tập đoàn Baron. Abel xây một khách sạn mới ở miền Bắc, và một cái nữa ở miền Nam, trong khi hiện đại hóa và trang bị lại những khách sạn cũ thuộc tập đoàn.

***

Ở tuổi lên bốn, Florentyna lần đầu tiên đến trường mẫu giáo. Cô bé khẳng khẳng muốn Abel và Franklin D. Roosevelt đi cùng vào ngày khai giảng. Hầu hết các bé gái khác đều được tháp tùng bởi những người phụ nữ, mà Abel rất ngạc nhiên khi phát hiện ra không phải ai cũng là mẹ đứa trẻ, mà thường là nữ mẫu, và một trường hợp, như anh nhẹ nhàng chỉnh lại, là một gia sư riêng. Đêm hôm đó anh nói với Zaphia rằng mình muốn một ai đó có đủ trình độ chịu trách nhiệm về Florentyna.

“Nhưng tại sao?” Zaphia hỏi một cách gay gắt.

“Để không đứa trẻ nào ở ngôi trường đó bắt đầu cuộc sống thuận lợi hơn con gái của chúng ta được.”

“Em nghĩ rằng đó là một sự lãng phí tiền bạc ngu ngốc. Một cô giáo thì có khả năng làm gì cho con gái của em mà em lại không thể chứ?”

Abel không trả lời, nhưng sáng hôm sau anh cho đăng tin quảng cáo trên tờ *Chicago Tribune*, *New York Times* và *Times*, nhằm tìm kiếm ứng viên cho vị trí gia sư, nêu rõ ràng các điều kiện cần thiết. Anh nhận được hàng trăm thư hồi đáp từ khắp cả nước của những phụ nữ có trình độ cao, những người muốn được làm việc cho vị chủ tịch của tập đoàn Baron. Những bức thư đến từ Radcliffe, Vassar và Smith; thậm chí có cả một bức đến từ hội Cải cách Liên Bang cho phụ nữ. Nhưng một bức thư hồi đáp đến từ một phụ nữ Anh, người rõ ràng chưa bao giờ nghe nói đến Chicago Baron đã thu hút anh nhất.

The Old Rectory

Much Hadham

Hertfordshire

12 tháng Chín năm 1938

Thưa ngài,

Đáp lại quảng cáo của ngài trong mục Rao vặt trên trang nhất số báo hôm nay của tờ Times, tôi mong muốn ứng tuyển cho vị trí gia sư riêng của con gái ngài.

Tôi năm nay ba mươi hai tuổi, là con thứ sáu của Very Rev. L. H. Tredgold và là một người chưa lập gia đình của giáo xứ Much Hadham, hạt Hertfordshire. Tôi hiện nay đang giảng dạy tại trường nữ sinh địa phương, đồng thời phụ giúp cha mình trong vai trò là trưởng tu viện khu vực.

Tôi được đào tạo tại trường tư thục nữ Cheltenham, nơi tôi học ngôn ngữ Latinh, Hy Lạp, Pháp, và ngôn ngữ Anh để chuẩn bị vào đại học, trước khi nhận được học bổng giới hạn của trường Newnham,

thuộc Đại học Cambrige. Ở bậc đại học, tôi đạt được bằng hạng nhất ở cả ba phần của khóa học Ngôn ngữ hiện đại. Tôi không có bằng Cử nhân Nghệ thuật bởi quy định của trường ngăn cản việc trao những phần thưởng như vậy cho phụ nữ.

Tôi sẵn sàng nhận lời phỏng vấn bất kì lúc nào mà tôi rất chào đón cơ hội làm việc ở Tân thế giới²⁴.

Tôi đợi câu trả lời của ngài, trong khi sẵn lòng làm tôi trở thành trung thành của ngài.

W. Tredgold.

Abel cảm thấy khó chấp nhận việc có một tổ chức kiểu như trường Nữ sinh Cheltenham, hay thực sự là có một nơi gọi là Much Hadham, và anh chắc chắn nghi ngờ tuyên bố đạt hạng nhất mà không có bằng cấp chứng minh.

Anh bảo thư ký của mình thực hiện một cuộc gọi tới Washington. Khi cuối cùng anh cũng gặp được người mà mình muốn nói chuyện, anh đọc to bức thư lên. Giọng nói từ đầu Washington xác nhận những tuyên bố trong thư có thể chính xác, và không có lí do gì để nghi ngờ độ tin cậy của nó.

“Bạn có chắc chắn rằng có một cơ sở gọi là trường Nữ sinh Cheltenham chứ?” Abel căn dặn.

“Tôi chắc chắn, ông Rosnovski. Chính tôi cũng được đào tạo ở đó” thư ký của đại sứ Anh Quốc trả lời.

Đêm hôm đó, Abel đọc bức thư cho Zaphia.

“Em nghĩ sao?” Anh hỏi, mặc dù trong đầu đã có dự tính.

“Em không thích cách nói chuyện của cô ta. Zaphia trả lời, mắt vẫn không rời tờ tạp chí đang đọc.

“Nếu chúng ta buộc phải thuê ai đó, tại sao lại không phải là người Mỹ cơ chứ?”

“Hãy nghĩ tới những lợi thế mà Florentyna có thể nhận được nếu con bé được dạy dỗ bởi một bảo mẫu người Anh đi.” Abel ngừng lại. “Cô gái ấy thậm chí có thể là một người bạn cho em.”

Lần này Zaphia đã ngược mắt lên. “Tại sao? Anh hi vọng cô ta sẽ dạy dỗ cả em nữa sao?”

Abel không bình luận gì nữa.

Sáng hôm sau anh gửi một bức điện tín tới Much Hadham mời cô Tredgold tới làm gia sư riêng.

Ba tuần sau Abel đón cô gái từ chuyến tàu Twentieth Century Limited tại nhà ga La Salle. Anh ngay lập tức biết rằng mình đã có một quyết định đúng đắn. Cái cách mà cô đứng một mình trên sân ga, ba chiếc vali với những kích thước khác nhau và có vẻ cổ điển bên cạnh, cô không thể là ai khác ngoài cô Tredgold. Cô cao, gầy và có chút gì đó hơi cao ngạo, và búi tóc trên đỉnh đầu khiến cô trông cao hơn ông chủ của mình đến năm xăng ti mét.

Tuy nhiên Zaphia đối xử với cô Tredgold như một kẻ xâm nhập trái phép, kẻ tới để làm suy yếu vị trí làm mẹ của cô, và khi cô cùng gia sư mới tới phòng con gái, Florentyna trốn đâu mà không ai biết. Hai con mắt nhìn lên từ dưới gầm giường đầy nghi ngờ. Cô Tredgold phát hiện ra cô bé trước tiên và quỳ xuống sàn.

“Cô e rằng mình không thể giúp con nhiều cho lắm nếu con cứ ở dưới đó, cô bé ạ. Cô quá to lớn để có thể ở dưới gầm giường mất rồi.”

Florentyna cười phá lên và bò ra.

“Giọng cô buồn cười thế ạ” cô bé nói. “Cô từ đâu đến vậy?”

“Anh Quốc” cô Tredgold đáp, và ngồi xuống bên cạnh cô bé trên giường.

“Đó là ở đâu vậy ạ?”

“Cách đây khoảng một tuần.”

“Vâng, nhưng là bao xa ạ?”

“Điều đó còn phụ thuộc vào việc con di chuyển như thế nào trong tuần nữa. Có bao nhiêu cách cô có thể di chuyển một quãng đường xa như vậy nhỉ? Con có thể chỉ ra được ba cách không?”

Florentina tập trung nghĩ. “Từ nhà con sẽ đi bằng xe đạp, khi con tới tận cùng nước Mỹ, con sẽ...”

“Bờ biển nước Mỹ” cô Tredgold chỉnh lại.

Không ai trong hai cô trò nhận ra Zaphia đã rời khỏi phòng.

Chỉ vài ngày sau Florentyna đã biến cô Tredgold thành anh và chị mà cô bé chưa bao giờ có.

Florentyna có thể dành hàng giờ chỉ để lắng nghe người bạn mới của mình, và Abel quan sát với niềm tự hào khi người phụ nữ trung niên chưa chồng ấy – anh không bao giờ có thể nghĩ cô giáo đã ba mươi hai tuổi, bằng tuổi mình – dạy cô con gái bốn tuổi của anh các chủ đề bao trùm nhiều lĩnh vực mà chính anh cũng muốn được biết nhiều hơn.

Một buổi sáng Abel hỏi George liệu anh ta có thể kể tên sáu người vợ của vua Henry VIII không — nếu anh ta không thể, có lẽ sẽ khôn ngoan hơn khi họ thu nhận thêm một cô giáo nữa từ trường Nữ sinh Cheltenham trước khi Florentyna biết nhiều hơn cả họ. Zaphia chẳng muốn biết về vua Henry VIII cũng như những người vợ của ông ta, và cô vẫn cho rằng Florentyna nên được nuôi dạy theo cách truyền thống đơn giản của người Ba Lan mà cô cảm thấy

đã có hiệu quả đối với mình, nhưng cô đã từ bỏ từ lâu việc cố gắng thuyết phục Abel trong chuyện này. Zaphia thiết lập một thói quen khiến cô có thể tránh mặt cô gia sư gần như cả ngày.

Ngược lại, thói quen hằng ngày của cô Tredgold lại theo một khuôn mẫu giống như một quân nhân thuộc trung đoàn Grenadier Guards²⁵, tuân theo phương pháp của Maria Montessori²⁶. Florentyna dậy lúc bảy giờ sáng và trong tư thế ngồi thẳng không chạm phần dựa lưng ở ghế, cô bé được dạy về những quy tắc ứng xử tại bàn ăn và cứ giữ nguyên tư thế như vậy cho đến lúc rời phòng ăn sáng. Từ bảy rưỡi cho đến bảy giờ bốn năm, cô Tredgold sẽ lựa ra hai đến ba tin tức mới từ tờ Chicago Tribune, đọc và thảo luận với Florentyna, sau đó sẽ hỏi cảm nghĩ của cô bé một tiếng sau đó. Florentyna ngay lập tức bị thu hút với những dự định của Tổng thống, có lẽ bởi tên của ông được đặt giống con gấu của cô. Cô Tredgold nhận ra rằng mình phải dùng phần lớn thời gian rảnh rỗi cần mẫn tìm hiểu về hệ thống lạ lùng của chính phủ Mỹ để chắc chắn mọi câu hỏi của cô học trò sẽ luôn có câu trả lời.

Từ chín đến mười hai giờ, Florentyna và FDR đến trường mẫu giáo, nơi chúng tham gia vào những hoạt động bình thường hơn với bạn bè đồng trang lứa. Khi có Tredgold đến đón cô bé mỗi buổi chiều, thật dễ nhận ra liệu Florentyna đã chọn đất nặn, những cây kéo và keo dán hoặc tranh vẽ bằng ngón tay cho ngày hôm đó. Hết giờ chơi cuối ngày ở trường, cô bé sẽ được đưa thẳng về nhà để tắm rửa và thay quần áo với tiếng chép miệng của cô giáo và thỉnh thoảng là “Cô không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa.”

Vào buổi chiều, cô Tredgold và Florentyna sẽ chơi một số trò thám hiểm mà gia sư của cô bé đã cẩn thận lên kế hoạch từ sáng

không để Florentyna biết – mặc dù việc này không bao giờ ngăn được cô bé luôn cố gắng tìm hiểu trước những gì cô Tredgold đã sắp đặt.

“Hôm nay chúng ta sẽ làm gì thế ạ?” hay “Chúng ta đi đâu vậy ạ?” Florentina sẽ hỏi.

“Kiên nhẫn đi bé con.”

“Chúng ta sẽ vẫn thực hiện nó kể cả khi trời mưa chứ ạ?”

“Chỉ có thời gian mới trả lời được thôi. Nhưng nếu chúng ta không làm được, thì chắc chắn là cô có kế hoạch dự phòng rồi.”

“Kế hoạch dự phòng là gì thế ạ?” Florentyna thắc mắc.

“Một thứ con có thể dựa vào khi những thứ khác con sắp đặt không còn khả thi nữa” cô Tredgold giải thích.

Những buổi chiều thăm hiem như thế thường là đi dạo xung quanh công viên, đi thăm sở thú, thậm chí thỉnh thoảng là những chuyến đi trên nóc xe kéo hành lý, việc mà Florentyna coi là một phần thưởng tuyệt vời. Cô Tredgold cũng dùng thời gian này để giới thiệu với cô bé một vài từ tiếng Pháp, và cô ngạc nhiên một cách thích thú khi thấy đứa học trò nhỏ thể hiện năng khiếu tự nhiên với các ngôn ngữ. Khi họ trở về nhà, cô bé sẽ dành nửa tiếng với mẹ trước bữa tối, sau đó đi tắm một lần nữa trước khi bị ép lên giường ngủ lúc bảy giờ. Cô Tredgold sẽ đọc một vài dòng trong Kinh thánh hay là truyện của Mark Twain – có vẻ như không nhiều người Mỹ biết sự khác biệt giữa chúng. Cô Tredgold sẽ nói một chút những gì cô nghĩ là phù phiếm — sau đó tắt đèn phòng ngủ của đứa trẻ, cô ngồi với cô bé và FDR cho đến khi tất cả đều chìm vào giấc ngủ.

Thói quen này được tuân thủ chặt chẽ và chỉ bị phá vỡ trong một vài dịp hiếm có như sinh nhật, hay ngày lễ quốc gia, thời điểm mà cô

Tredgold cho phép Florentyna đồng hành cùng cô đến Nhà hát Hiệp hội Nghệ sĩ để xem những bộ phim như *Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn*, nhưng chỉ sau khi cô đã xem trước buổi biểu diễn đó để chắc chắn rằng nó phù hợp với cô học trò nhỏ của mình. Walt Disney được cô giáo chấp nhận, cũng như Laurence Olivier, người đóng vai Heathcliff và được Merle Oberon theo đuổi. Vì anh ta, cô đã đi xem ba buổi chiều thứ Năm liên tiếp, trong thời gian cô được nghỉ, với giá vé là hai mươi xu mỗi xuất công chiếu. Cô tự thuyết phục rằng sáu mươi xu là hoàn toàn xứng đáng, bởi xét cho cùng thì *Đôi gió hú* cũng là một tác phẩm kinh điển.

Cô Tredgold không bao giờ ngăn cản Florentyna đặt câu hỏi về Đức Quốc xã, thời kỳ Kinh tế mới và thậm chí là cách một gia đình vận hành, mặc dù đôi khi cô cũng không biết hết câu trả lời. Cô gái nhỏ nhanh chóng nhận ra mẹ không thỏa mãn được tính hiếu kỳ của mình, và một vài dịp thậm chí cả cô giáo Tredgold, để không đưa ra một câu trả lời thiếu chính xác, đã biến mất vào phòng cô ấy và tham khảo cuốn *Bách khoa toàn thư Britannica*.

Lên năm tuổi, Florentyna học mẫu giáo ở trường Nữ sinh Latinh ở Chicago, nơi mà chỉ trong vòng một tuần cô bé đã được chuyển lên lớp trên bởi cô vượt xa bạn bè đồng trang lứa. Trong thế giới của cô mọi thứ đều tuyệt vời. Cô có mẹ và ba, cô giáo Tredgold và Franklin D. Roosevelt, và trong khoảng trời của cô thì không có gì mà không thể chạm tới được.

Florentyna dễ dàng vượt qua lớp một, vượt cả kỳ vọng chỉ cần duy trì việc học tập bằng với bạn bè cùng lớp, chỉ có duy nhất vóc dáng của cô bé là nhắc khiến người ta nhớ rằng cô nhỏ hơn các bạn một tuổi.

Chỉ “những gia đình xuất sắc nhất”, như cách Abel miêu tả, gửi con em đến học tại trường Latinh. Nhưng có một điều khiến cô Tredgold kinh ngạc là khi cô mời một vài người bạn của Florentyna tới nhà uống trà, lời mời của cô đều bị từ chối một cách lịch sự. Những người bạn thân nhất của Florentyna như Mary Gill và Susie Jacobson vẫn thường xuyên tới chơi, nhưng bố mẹ của một vài cô bé khác gửi những lời xin lỗi thiếu thuyết phục vì đã khước từ, và cô Tredgold sớm nhận ra rằng mặc dù “Nam trước Chicago” có thể đã phá vỡ sợi xích ràng buộc của sự nghèo túng, anh vẫn chưa thể bước chân vào những phòng khách đẳng cấp ở Chicago. Zaphia không giúp gì trong vấn đề này, có rất ít hoặc gần như không bỏ chút nỗ lực nào để tìm hiểu những phụ huynh khác, không tham gia bất kì hội nhóm từ thiện, hội đồng quản trị bệnh viện, hoặc các câu lạc bộ thời trang nào mà rất nhiều người trong số họ tham gia.

Cô Tredgold cố gắng hết sức để cải thiện tình hình, nhưng cô chỉ là một người giúp việc trong con mắt của hầu hết các bậc phụ huynh ấy. Cô cầu nguyện rằng Florentyna sẽ không bao giờ nhận ra những định kiến đó – nhưng mọi chuyện không được như vậy.

4

Abel quá bận rộn với việc xây dựng đế chế của mình nên không có nhiều thời gian suy nghĩ về vị trí xã hội của bản thân hoặc bất kì vấn đề gì mà cô giáo Tredgold có thể đang phải đối mặt. Tập đoàn đang thể hiện sự phát triển vững chắc, và Abel cảm thấy tự tin rằng anh có thể trả được khoản vay của mình cho người hậu thuẫn vào năm 1939. Thật sự thì Abel dự tính có thể thu được lợi nhuận vào khoảng hai trăm năm mươi ngàn đô cho năm nay, dù cho có một hạng mục xây dựng khổng lồ.

Mối bận tâm thực sự của Abel không đặt ở trường mẫu giáo, hay là với chuỗi khách sạn của mình, mà là cách đó hơn bốn ngàn dặm ở nơi quê nhà dẫu yêu. Nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của anh đã trở thành hiện thực vào ngày 1 tháng Chín năm 1939, khi Hitler hành quân tiến vào Ba Lan, và hai ngày sau đó, Anh Quốc tuyên chiến Đức. Cùng với sự bùng nổ của một cuộc chiến tranh thế giới nữa, anh xem xét nghiêm túc việc trao quyền điều hành tập đoàn Baron cho George – người đã trở thành cánh tay phải đáng tin cậy – trong thời gian anh tới London để gia nhập trung đoàn người Ba Lan lưu vong. George và Zaphia đã xoay sở để thuyết phục anh từ bỏ ý định ấy. Thay vào đó, Abel tập trung vào việc huy động tiền mặt và gửi cho tổ chức Chữ thập đỏ Anh Quốc, đồng thời vận động các chính trị gia đảng Dân chủ tham gia cuộc chiến cùng với người Anh. FDR cần

mọi người bạn mà ông ấy có thể kết thân được, Florentyna nghe cha mình tuyên bố như vậy vào một buổi sáng.

Tại sao chú gấu của cô lại cần có bạn bè, Florentyna thắc mắc.

Quý cuối năm 1939, Abel, cùng với sự trợ giúp từ một khoản vay nhỏ của Ngân hàng số một quốc gia²⁷ tại Chicago, đã trở thành chủ sở hữu toàn bộ tập đoàn Baron. Anh dự đoán trong bản báo cáo hàng năm của Tập đoàn rằng lợi nhuận trong năm 1940 có thể đạt mức nửa triệu đô la Mỹ.

Chú gấu Franklin D. Roosevelt với đôi mắt đỏ và bộ lông nâu rậm rạp hiếm khi tách rời Florentyna ngay cả khi cô bé lên lớp hai. Cô Tredgold cho rằng đã đến lúc FDR nên ở nhà. Trong hoàn cảnh bình thường cô sẽ cứng rắn – có thể sẽ khiến cô bé nhỏ một vài giọt nước mắt nhưng vấn đề sẽ được giải quyết – nhưng dù cho những nhận định của cô đúng đắn hơn, cô vẫn để đứa trẻ làm theo cách của nó. Đó hóa ra lại là một trong những quyết định sai lầm hiếm hoi của cô Tredgold.

Thứ Hai hàng tuần, trường Nam sinh Latinh sẽ tham gia cùng với trường nữ sinh trong giờ học tiếng Pháp của quý cô Mettinet, giáo viên môn ngôn ngữ hiện đại. Đối với mọi người, trừ Florentyna, đây là lần đầu tiên chúng được tiếp xúc với một thứ tiếng mới, tất nhiên là các cậu bé cũng vậy. Khi mà cả lớp đang tập đọc boucher, boulanger và épicier cùng với cô giáo, Florentyna, vì buồn chán nhiều hơn là tự phụ, đã bắt đầu một cuộc trò chuyện với FDR bằng tiếng Pháp. Cậu bạn hàng xóm, một bé trai cao, khá lười biếng tên là Edward Winchester, có vẻ không thể nắm bắt được sự khác biệt giữa le và la, nghiêng người sang bảo Florentyna đừng thể hiện nữa. Cô bé đỏ mặt.

“Tớ chỉ đang cố gắng giải thích cho FDR sự khác biệt giữa giống đực và giống cái thôi mà.”

“Thật vậy sao?” Edward nói. “Được thôi, tớ sẽ chỉ cho cậu biết sự khác biệt²⁸ đó, thưa Quý cô Biết-tuốt.” Thăng bé nắm lấy FDR và với tất cả sức mạnh mà bản thân có thể có, bứt đứt một cánh tay của con gấu.

Florentyna như mọc rễ tại chỗ vì sốc khi Edward sau đó lấy lọ mực từ bàn mình và đổ xuống đầu chú gấu bông.

Cô Mettinet, người chưa bao giờ tán thành việc để con trai học chung lớp với con gái, vội vàng chạy xuống cuối lớp nhưng đã muộn. FDR đã nhuộm một màu xanh dương từ đầu đến chân và nằm trên sàn giữa một vòng tròn từ thứ ruột nhồi bung ra khỏi cánh tay bị đứt của nó. Florentyna nắm lấy người bạn yêu quý của cô bé, nước mắt nhạt nhòa hòa vào vũng mực. Cô Mettinet dẫn Edward đến phòng hiệu trưởng và hướng dẫn những đứa trẻ khác ngồi yên cho đến khi cô quay lại.

Trong lúc cô giáo đi khỏi, Florentyna bò quanh sàn, cố gắng trong vô vọng nhét đồng ruột nhồi bông trở lại vào FDR, thì một đứa con gái có mái tóc vàng nhạt mà Florentyna chưa bao giờ nói chuyện trước đây cúi xuống và rít lên “Mày đáng bị thế, đồ Polack ngu ngốc.” Cả lớp cười rúc rích trước lời nhận xét của con bé đó và một vài đứa bắt đầu nhắc đi nhắc lại “Đồ Ba Lan ngu ngốc, đồ Ba Lan ngu ngốc, con Ba Lan ngu ngốc.” Florentyna bám chặt FDR và cầu mong cô Mettinet trở lại.

Cảm giác như hàng giờ đã qua, mặc dù thực tế mới chỉ vài phút, trước khi cô giáo tiếng Pháp xuất hiện trở lại cùng với Edward theo sau, trông như đã bị trừng phạt thích đáng. Tiếng rì rầm ngưng bật

khi cô Mettinet bước vào phòng, nhưng Florentyna không thể khiến bản thân ngược nhìn lên. Tiếp theo đó là một sự im lặng bất thường, Edward bước tới chỗ Florentyna và xin lỗi với một giọng lớn đến mức thiếu thuyết phục. Thằng bé trở lại chỗ của mình và cười toe toét với đám bạn cùng lớp.

Khi cô Tredgold đón cô học trò từ trường buổi chiều hôm đó, không khó để nhận ra gương mặt đứa trẻ đỏ bừng lên vì khóc và cô bé vừa đi vừa cúi đầu, giữ chặt gương mặt xanh lè của FDR với cánh tay còn lại của nó. Cô Tredgold đã dỗ dành Florentyna kể lại toàn bộ câu chuyện trước khi họ về tới nhà. Sau đó, cô đã cho cô bé được ăn bữa tối yêu thích với bánh hamburger và kem, hai món mà bình thường cô luôn không đồng ý, rồi đưa đứa trẻ lên giường sớm, hi vọng rằng nó sẽ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Sau một tiếng đồng hồ vô ích cùng với bàn chải và xà phòng, cố gắng làm sạch con gấu bị dính vết bẩn lì lợm, cô Tredgold buộc phải thừa nhận là đã thất bại. Khi đặt con vật ẩm ướt xuống cạnh Florentyna, cô nghe một giọng nói nhỏ vang lên từ dưới tấm khăn trải giường, “Cảm ơn cô, cô Tredgold. FDR cần mọi người bạn mà nó có thể kết thân được.”

Khi Abel trở về nhà sau mười giờ tối một vài phút – anh gần đây luôn về nhà muộn mỗi đêm – cô Tredgold muốn có một cuộc nói chuyện riêng với anh. Abel rất ngạc nhiên với lời yêu cầu đó và ngay lập tức dẫn cô tới phòng đọc sách của mình. Trong suốt mười tám tháng làm việc, cô Tredgold luôn báo cáo tiến độ hàng tuần cho ông Rosnovski vào sáng Chủ nhật, từ mười giờ đến mười rưỡi, khi Zaphia dẫn Florentyna đến buổi lễ Chủ nhật²⁹ ở Hội truyền giáo Holy Trinity Polish. Báo cáo của cô Tredgold luôn công bằng và

chính xác; nếu có gì khác thường thì đó là cô có xu hướng đánh giá thấp những thành tựu đạt được của đứa trẻ.

“Có chuyện gì vậy, cô Tredgold?” Abel hỏi, cố gắng không tỏ ra lo lắng. Với việc phá vỡ thói quen bình thường như thế, ý nghĩ đầu tiên của anh là cô sẽ nộp đơn xin nghỉ việc.

Cô Tredgold vẫn đứng một chỗ. Cô không bao giờ nghĩ đến việc sẽ ngồi trong khi trình diện chủ nhân. Cô nhắc lại chi tiết mọi việc đã diễn ra ở trường ngày hôm đó. Khuôn mặt Abel cứ đồ dằn, đồ dằn theo diễn biến của câu chuyện và trở nên đồ bưng trước khi cô Tredgold kể hết mọi thứ.

“Không thể chấp nhận được” là điều đầu tiên anh nói. “Florentyna cần phải được chuyển trường ngay lập tức. Tôi sẽ đích thân đến gặp cô Allen ngày mai và nói với cô ấy chính xác những gì tôi nghĩ về ngôi trường đó. Tôi chắc rằng cô sẽ tán đồng quyết định của tôi, cô Tredgold.”

“Không, thưa ngài, tôi không nghĩ vậy” đáp lại là một câu trả lời mạnh mẽ khác thường.

“Cô giáo nói sao cơ?” Abel hoang mang hỏi lại.

“Tôi nghĩ rằng ngài cũng đáng trách như cha mẹ của cậu Edward Winchester vậy.”

“Tôi ư? Abel hỏi. “Tôi đã làm gì cơ chứ?”

“Đó là bởi những gì ngài đã không làm” cô Togold đáp lại. “Ngài nên nói với con gái mình từ lâu vì thực tế của việc là một người Ba Lan và cách đối phó với những vấn đề có thể phát sinh do nguồn gốc của mình. Ngài cũng nên giải thích sự không tin tưởng người Ba Lan đã ăn sâu trong lòng người Mỹ, thứ định kiến mà cá nhân tôi cho rằng đáng trách giống thái độ của người Anh đối với người Ai

Len, và cũng không khác lắm so với những hành vi dã man của Đức Quốc xã đối với người Do Thái.”

Abel vẫn im lặng. Đã lâu rồi mới có người bảo với anh rằng anh đã sai lầm trong chuyện gì đó.

“Cô còn điều gì khác muốn nói không?” Khi anh nghĩ rằng cô giáo đã kết thúc vấn đề.

“Có, ngài Rosnovski. Nếu ngài đưa Florentyna rời khỏi trường Nữ sinh Latinh, tôi sẽ xin nghỉ việc ngay lập tức. Nếu ngay lần đầu tiên đưa trẻ gặp những vấn đề mà ngài lại chọn cách chạy trốn, làm sao tôi có thể dạy cô bé cách đối mặt với thế giới thực? Tôi đã chứng kiến đất nước mình bị lôi kéo vào cuộc chiến bởi chúng tôi từng muốn tiếp tục tin rằng Hitler là một người đàn ông hiểu lý lẽ, dù tư tưởng có đôi chút lệch lạc. Tôi nghĩ rằng mình không thể dạy cách suy nghĩ sai lầm đó cho Florentyna. Thật sự đau khổ nếu tôi phải rời bỏ cô bé, tôi không thể yêu nó nhiều hơn nữa ngay cả khi nó là con ruột của mình, nhưng tôi cũng không thể chấp nhận việc che chắn con bé khỏi hiện thực chỉ bởi ngài có đủ tiền để dễ dàng làm điều đó thêm vài năm nữa. Tôi phải xin thứ lỗi vì sự thẳng thắn của mình, ngài Rosnovski, nhưng tôi không thể lên án định kiến của người khác đồng thời lại tán đồng với những sai lầm của ngài được.”

Abel ngồi dựa hẳn vào ghế và im lặng hồi lâu. “Cô Tredgold, đáng lý ra cô phải là một đại sứ chứ không phải là một gia sư. Tất nhiên cô có lý. Vậy cô khuyên tôi nên làm đây?”

Cô Tredgold không hề do dự. “Đưa trẻ nên dậy sớm hơn ba mươi phút mỗi ngày trong tháng tới và học về lịch sử Ba Lan. Cô bé cần phải biết vì sao Ba Lan là một dân tộc tuyệt vời và lí do gì khiến

người Ba Lan sẵn sàng thách thức sức mạnh của người Đức ngay cả khi họ không hề có hi vọng chiến thắng. Và cô bé sẽ có thể đối mặt với những kẻ cứ làm phiền nó về tổ tiên của mình bằng kiến thức, chứ không phải sự thiếu hiểu biết, và không ai có thể dạy cô bé tốt hơn là chính ngài.”

Abel nhìn thẳng vào mắt cô. “Tôi đã hiểu George Bernard Shaw³⁰ có ý gì khi ông ấy nói rằng bạn trước tiên phải gặp một gia sư người Anh nếu bạn muốn biết vì sao nước Anh vĩ đại.”

Cả hai cùng cười.

“Tôi ngạc nhiên rằng cô không muốn làm nhiều điều hơn trong cuộc đời mình đấy, cô Tredgold ạ.” Abel nói.

“Cha tôi có sáu cô con gái. Ông rất mong muốn một cậu con trai, nhưng việc đó đã không xảy ra.”

“Thế năm người còn lại hiện nay thế nào?”

“Họ đều kết hôn rồi” cô trả lời mà không hề tỏ ra bất mãn.

“Thế còn cô?”

“Cha từng nói với tôi rằng tôi sinh ra để làm một giáo viên, và kế hoạch của Đức Chúa đã định sẵn cho chúng ta trên chiếc la bàn của người, vì thế có lẽ cuối cùng tôi sẽ dạy cho ai đó mang trên mình một sứ mệnh lớn lao.”

“Chúng ta hãy cùng hi vọng thế, cô Tredgold.” Abel muốn gọi cô bằng tên riêng, nhưng anh không biết nó là gì. Tất cả những gì anh biết là cô ký tên mình trên thư rằng “W. Tredgold” nhưng nó chẳng gọi mở điều gì. Anh mỉm cười với cô.

“Cô sẽ uống với tôi một ly chứ, cô Tredgold?”

“Cảm ơn, ngài Rosnovski. Một ly sherry sẽ rất tuyệt.”

Abel rót cho cô một ly sherry không ngọt và cho mình một ly whiskey lớn.

“FDR bị hỏng nặng đến mức nào?”

“Tàn tật suốt đời, tôi e là vậy, điều đó sẽ làm cho cô bé yêu những con vật bị đánh đập nhiều hơn. Trong tương lai, tôi đã quyết định FDR sẽ phải ở nhà và chỉ được đồng hành khi tôi đi cùng.”

“Cô bắt đầu giống Eleanor Roosevelt khi nói về Tổng thống rồi đấy.”

Cô Tredgold lại cười vang một lần nữa và nhấm nháp ly Sherry của mình. “Tôi có thể đưa ra một gợi ý nữa liên quan đến Florentyna không?”

“Chắc chắn rồi” Abel nói, tiếp tục chăm chú lắng nghe những gợi ý của cô Tredgold. Vào lúc họ uống hết ly rượu thứ hai, Abel gật đầu chấp thuận.

“Tốt rồi” cô Tredgold nói. “Vậy là với sự đồng ý của ngài, tôi sẽ giải quyết vấn đề đó ngay khi có cơ hội thuận lợi đầu tiên.”

“Chắc chắn rồi” Abel nhắc lại. “Tất nhiên, khi nói đến những giờ học buổi sáng như thế này, đối với tôi nó không thực tế để thực hiện cả tháng liên tục mà không có sự gián đoạn.” Cô Tredgold định lên tiếng thì Abe nói tiếp, “Có những cuộc hẹn mà tôi không thể sắp xếp lại trong thời gian ngắn. Tôi chắc cô giáo hiểu.”

“Ngài phải làm thế, ngài Rosnovski, hãy làm những gì mà ngài nghĩ là tốt nhất, và nếu ngài cảm thấy có điều gì đó quan trọng hơn tương lai của con gái ngài, thì tôi chắc rằng cô bé sẽ hiểu.”

Abel biết rằng mình đã bị hạ gục. Anh hủy mọi cuộc hẹn ngoài Chicago trong vòng một tháng và thức dậy mỗi ngày vào lúc sáu

giờ. Lần đầu tiên, ngay cả Zaphia cũng chấp thuận đề nghị của cô Tredgold.

*^Cappuccino <3^*

Ngày đầu tiên Abel bắt đầu bằng việc kể cho Florentyna chuyện anh đã được sinh ra như thế nào trong một cánh rừng ở Ba Lan, và được một gia đình chuyên đặt bẫy thú nhận nuôi, rồi sau đó anh trở thành bạn với một Nam tước vĩ đại, người đã đưa anh tới tòa lâu đài của ông ở Slonim, trên ranh giới Ba Lan – Nga. “Ông ấy đã đối xử với ba như chính con đẻ của mình vậy” Abel nói với con gái.

Thời gian trôi qua, Abel kể cho con gái làm sao mà Florentyna – chị gái của anh, người mà con gái anh được mang tên, về sống cùng ở tòa lâu đài, và bằng cách nào anh phát hiện ra Nam tước chính là cha ruột của mình.

“Con biết, con biết làm sao ba phát hiện ra rồi.” Florentyna kêu lên.

“Làm sao con biết, cô gái bé nhỏ?”

“Ông ấy chỉ có một đầu vú” Florentyna nói. “Chắc chắn là thế, chắc chắn. Con đã thấy ba trong nhà tắm. Ba cũng chỉ có một núm vú, vậy nên ba nhất định là con của ông. Tất cả những đứa con trai ở trường đều có hai...” Abel và cô Tredgold chăm chú nhìn đứa trẻ, không tin nổi những gì cô bé tiếp tục nói, “... nhưng nếu con là con gái ba, tại sao con lại có hai bên?”

“Bởi vì nó chỉ di truyền từ cha cho con trai, và gần như không ai thấy trên những cô con gái.”

“Điều đó không công bằng, con cũng muốn có một bên thôi.”

Abel bắt đầu cười. “Chà, nếu con có một cậu con trai, có lẽ nó cũng sẽ có một bên đấy.”

“Đến lúc con đi tết tóc và chuẩn bị đến trường rồi đấy” cô Tredgold nói.

“Nhưng mọi thứ mới bắt đầu hấp dẫn mà.”

“Hãy làm như con được bảo đi, bé con.”

Florentyna miễn cưỡng rời xa cha mình và đi vào phòng tắm.

“Cô nghĩ điều gì sẽ diễn ra vào ngày mai, cô Tredgold?” Florentyna hỏi trên đường đến trường.

“Cô không biết, bé ạ, nhưng giống như ông Asquith³¹ từng khuyên, hãy đợi mà xem.”

“Ông Asquith đã ở trong lâu đài với bà con hả cô Tredgold?”

Những ngày sau đó, Abel giải thích cuộc sống trong trại tù của Nga diễn ra như thế nào và điều gì đã khiến anh bị khập khiễng như hiện giờ. Anh tiếp tục dạy con mình những câu chuyện mà ngài Nam tước đã dạy anh trong ngục tối hơn hai mươi năm trước. Florentyna dõi theo lịch sử của vị anh hùng huyền thoại người Ba Lan – Tadeusz Kosciuszko³², và tất cả những nhân vật vĩ đại đã theo bước ông cho đến tận ngày nay, trong lúc cô Tredgold chỉ lên một tấm bản đồ mà cô đã ghim sẵn trên tường phòng ngủ.

Abel cuối cùng cũng giải thích cho con gái điều đã dẫn anh tới việc sở hữu sợi dây bạc anh luôn đeo nơi cổ tay.

“Nó nói gì vậy ạ?” Florentyna hỏi, mắt chăm chú nhìn vào những con chữ được khắc nhỏ xíu.

“Cố gắng đọc những từ đó đi, bé con” Abel nói.

“Na-m t-ước Ab-el Ros-nov-ski” cô bé lắp bắp. “Nhưng đó là tên ba mà” cô nhấn mạnh.

“Nó cũng là tên của ông nội con nữa.”

Sau một vài ngày, Florentyna có thể trả lời tất cả những câu hỏi của cha cô bé, ngay cả khi Abel không phải lúc nào cũng có thể trả lời mọi câu hỏi của cô.

Ở trường, Florentyna đợi tới lúc Edward Winchester lại gây sự với cô, nhưng dường như cậu ta đã quên đi tai nạn đó, một lần còn thậm chí đề nghị chia sẻ quà táo cho cô bé.

Tuy nhiên, không phải ai trong lớp cũng quen chuyện ấy, và đặc biệt là một con bé mập mạp, khá tối dạ, lấy làm đặc biệt vui thích khi thì thầm câu “Con Ba Lan ngu ngốc” bất cứ khi nào Florentyna ở trong phạm vi có thể nghe thấy tiếng nó.

Florentyna không trả đũa, nhưng đợi một vài tuần đến khi con bé đó đứng bết lớp trong môn Lịch sử, còn Florentyna thì đứng đầu. Con bé thì thầm đủ lớn để tất cả mọi người đều nghe thấy “Ít nhất thì tao cũng không phải là một con Ba Lan ngớ ngẩn.”

Edward Winchester cau mày, nhưng một vài đứa trong lớp thì cười khúc khích.

Florentyna đợi cho tất cả im lặng trước khi cô đáp trả. “Đúng thế. Bạn không phải là một con Ba Lan, bạn là thế hệ người Mỹ thứ ba, với một bề dày lịch sử chưa đến một trăm năm. Dân tộc của tôi có thể truy tới cả ngàn năm, đó là lí do vì sao bạn đứng chót trong môn lịch sử còn tôi thì đứng đầu.”

Không ai trong lớp còn gọi cô bé là con Ba Lan ngu ngốc nữa. Khi cô Tredgold nghe câu chuyện đó trên đường về nhà, cô đã mỉm cười với chính mình.

“Chúng ta sẽ kể cho ba nghe tối nay chứ ạ?”

“Không đâu, bé yêu. Kiêu hãnh không bao giờ là một đức tính tốt. Trong một vài trường hợp, khôn ngoan đơn giản là giữ im lặng.”

Cô bé sáu tuổi gật đầu tư lự trước khi hỏi: “Cô có nghĩ một người Ba Lan có thể trở thành Tổng thống Hoa Kỳ không ạ?”

“Có thể chứ, khi mà người Mỹ có thể vượt qua được định kiến của chính họ.”

“Thế một người Công giáo thì sao ạ?”

“Điều đó không liên quan, thậm chí ngay cả ở thời kỳ của cô.”

“Một người phụ nữ thì sao ạ?” Florentyna hỏi tiếp.

“Vấn đề này sẽ cần thời gian dài hơn, bé con ạ.”

Tối hôm ấy, cô Tredgold báo cáo lại cho ông Rosnovski rằng những bài học của anh đã được minh chứng là đáng giá.

“Và khi nào thì cô sẽ triển khai phần thứ hai trong kế hoạch của mình, cô Tredgold?” Abel hỏi.

“Ngày mai” cô đáp mà không giải thích gì thêm.

***

Ba rưỡi chiều hôm sau, cô Tredgold đứng ở góc phố đợi cô học trò nhỏ tan trường. Florentyna đang nói chuyện với những người bạn khi bước qua cổng, và hai cô trò đi bộ qua vài dãy nhà trước khi đứa trẻ nhận ra họ không đi con đường bình thường về nhà.

“Chúng ta đang đi đâu vậy, cô Tredgold?”

“Kiên nhẫn, cô bé, mọi việc sẽ được tiết lộ mà.”

Cô Tredgold mỉm cười khi Florentyna dường như chỉ quan tâm nói về việc mình đã làm tốt như thế nào trong bài kiểm tra tiếng Anh sáng hôm đó, một cuộc độc thoại mà cô bé duy trì cho đến phố

Menomonee, nơi cô Tredgold bắt đầu để ý tới những con số trên cửa hơn là những thành tựu thật hoặc tưởng tượng của Florentyna.

Cuối cùng, họ dừng lại bên ngoài một cánh cửa màu đỏ có ghi số 218. Cô Tredgold gõ vào cánh cửa hai lần bằng đốt ngón tay đang đeo găng. Florentyna đứng bên cạnh cô, lần đầu tiên im lặng kể từ khi rời trường. Một lúc trôi qua trước khi cánh cửa bật mở để lộ một người đàn ông mặc áo len xám và quần bò xanh dương.

“Tôi đến theo lời quảng cáo trên tờ The Sun” cô Tredgold nói trước khi người đàn ông có cơ hội mở lời.

“À vâng” ông ta đáp. “Mời cô vào.”

Cô Tredgold bước vào nhà, theo sau là cô bé Florentyna đầy bối rối. Họ được dẫn qua một hành lang hẹp treo đầy ảnh và những chiếc dây nơ sặc sỡ trước khi đến cửa hậu dẫn ra một khoảnh sân.

Florentyna nhìn thấy chúng ngay lập tức. Chúng nằm trong một cái giỏ ở tít đầu kia sân và cô bé chạy nhanh về phía ấy. Sáu con chó Labrador nhỏ màu vàng rúc sát vào người mẹ. Một con trong số đó rời bỏ chỗ ấm áp trong đàn và tập tễnh trèo ra khỏi giỏ về phía Florentyna.

“Con này bị tập tễnh” Florentyna nói, ngay lập tức nhắc cô chó nhỏ lên và xem xét chân con vật.

“Phải, ta e là như vậy” người bán chó thừa nhận. “Nhưng vẫn còn năm con nữa trong tình trạng hoàn hảo cho cháu lựa chọn đấy.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu không ai nhận nó ạ?”

“Ta e là...” ông chủ bày chó do dự...”... nó sẽ được tiêm trợ tử thôi.”

Florentyna tuyệt vọng nhìn chăm chăm vào cô Tredgold trong khi tay giữ chặt con chó nhỏ đang bận liếm mặt cô bé.

“Con muốn con cún này” Florentyna nói, lo sợ phản ứng của cô Tredgold.

“Nó giá bao nhiêu vậy?” Cô Tredgold hỏi trong khi mở ví cầm tay.

“Miễn phí, thưa cô. Tôi hạnh phúc khi nó được về một gia đình tốt.”

“Cảm ơn cô, cảm ơn ông.” Florentyna nói.

Đuôi cô chó nhỏ không ngừng vẫy suốt cả chặng đường về nhà mới, trong khi trước sự ngạc nhiên của cô Tredgold, Florentyna không nói tiếng nào. Thực tế là cô bé không rời con thú cưng mới của mình cho đến tận khi nó được an toàn trong căn bếp của gia đình. Zaphia và cô Tredgold nhìn con chó Labrador non nớt tập tễnh lết đi trên sàn nhà bếp tới cái bát đựng sữa ấm.

“Nó gọi cho con nhớ tới ba, Florentyna nói.

“Không được thiếu lễ độ thế, bé con” cô Tredgold nhắc nhở.

Zaphia nín cười. “Chà, Florentyna, con sẽ đặt tên nó là gì?”

“Eleanor ạ.”

5

Lần đầu tiên Florentyna tranh cử “Tổng thống” là vào năm 1940, ở lứa tuổi lên sáu. Cô Evans, chủ nhiệm lớp hai của cô bé, quyết định tổ chức một cuộc bầu cử mô phỏng. Những cậu bé của trường Latinh cũng được mời tham gia cuộc thi, và Edward Winchester, đưa con trai mà Florentyna chưa bao giờ thật sự tha thứ vì đã đổ mực xanh lên con gấu của cô, được lựa chọn để đóng giả ngài Wendell L. Willkie³³. Florentyna hiển nhiên là đóng vai FDR.

Mọi người đã thống nhất rằng mỗi ứng cử viên sẽ có bài nói chuyện dài năm phút trước hai mươi bảy thành viên còn lại của cả hai lớp. Cô Tredgold, dù không mong muốn gây ảnh hưởng lên Florentyna, đã ngồi nghe cô bé trình bày bài phát biểu tới ba mươi một lần – hay là ba mươi hai nhỉ? – như cô đã nhấn mạnh với ngài Rosnovski vào sáng Chủ nhật trước cuộc bầu cử vĩ đại.

Florentyna đọc to mục tin tức chính trị trên tờ Chicago Tribune mỗi ngày cho cô Tredgold, tìm kiếm mọi thông tin vụn vặt có thể bổ sung vào bài phát biểu. Kate Smith dường như hát bài “Chúa phù hộ nước Mỹ” ở mọi nơi và chỉ số Dow Jones đã vượt qua một trăm năm mươi điểm lần đầu tiên, dù là gì đi nữa thì nó dường như đều có lợi cho người đương nhiệm. Florentyna cũng đọc về tiến triển của cuộc chiến tranh tại châu Âu và sự ra mắt của Washington – chiến hạm Mỹ có tải trọng 36,600 tấn, chiếc tàu chiến đấu lớn đầu tiên mà họ xây dựng được trong mười chín năm qua.

“Tại sao chúng ta lại chế tạo chiến hạm nếu như ngài Tổng thống đã hứa rằng người Mỹ sẽ không bao giờ phải tham chiến ạ?”

“Cô đoán điều đó là vì lợi ích tốt nhất cho vấn đề quốc phòng của chúng ta” cô Tredgold gợi ý, trong khi đang điên cuồng đan tất cho những người lính ở quê nhà, “trong trường hợp nếu người Đức quyết định tấn công nước Mỹ.”

“Họ sẽ không dám đâu” Florentyna nói.

Vào ngày mà Trotsky³⁴ bị giết hại dã man bằng một cái rìu cuộc đất ở Mexico, cô Tredgold đã giấu những tờ báo khỏi cô học trò, trong khi một sáng khác, cô gần như không thể giải thích được ni lông là gì và tại sao 72,000 đôi tất đầu tiên đã được bán sạch trong vòng tám tiếng đồng hồ, các cửa hàng phải giới hạn mỗi khách chỉ được mua hai đôi mà thôi.

Cô Tredgold, người thường có thói quen mặc quần tất dài bằng cotton mềm màu be – sắc màu được đặt tên một cách kỳ vọng là “Quyển rũ”, đã cau mày khi tìm hiểu về vật phẩm đó. “Cô chắc chắn là mình sẽ không bao giờ mặc chất liệu ni lông” cô khẳng định, và quả thật cô giáo không bao giờ mặc chúng.

Vào ngày Bầu cử, đầu óc Florentyna bị nhồi nhét đủ các thông tin và số liệu, một vài thứ cô bé cũng không thực sự hiểu, nhưng chúng giúp cô tự tin rằng mình sẽ chiến thắng. Vấn đề duy nhất đáng lo ngại là Edward to lớn hơn cô. Florentyna cho rằng đó là một lợi thế nhất định, bởi cô bé đã đọc được đâu đó rằng hai mươi bảy trên tổng số ba mươi hai Tổng thống Hoa Kỳ đều cao hơn những đối thủ của họ.

Hai đối thủ tung một đồng niken Jefferson³⁵ mới đúc để quyết định thứ tự phát biểu. Florentyna thắng và chọn sẽ nói trước, một

sai lầm mà cô không bao giờ lặp lại trong đời. Cô bé bước lên phía trước cả lớp, một dáng điệu yếu đuối, và lảo nhảo trong đầu lời khuyên của cô Tredgold – “Hãy đứng thẳng nhé, bé con. Nhớ rằng con không phải là một dấu hỏi³⁶” – cô bé đứng thẳng lưng ở trung tâm bục gỗ trước bàn cô Evans và đợi hiệu lệnh bắt đầu. Một vài câu đầu tiên của cô bé được thốt ra ngập ngừng. Cô giải thích chính sách của mình về việc đảm bảo ổn định tài chính quốc gia đồng thời hứa hẹn sẽ giữ Hoa Kỳ đứng ngoài cuộc chiến. “Không cần thiết để một người Mỹ phải hi sinh mạng sống của mình chỉ bởi các quốc gia ở châu Âu không thể duy trì nền hòa bình”, cô tuyên bố – một câu trong bài phát biểu của ngài Roosevelt mà cô đã thuộc lòng. Mary Gill bắt đầu vỗ tay, nhưng Florentyna không để ý và tiếp tục nói, trong khi cùng lúc kéo váy xuống một cách lo lắng với đôi bàn tay dầm mồ hôi. Mấy câu cuối của cô nói ra hết sức vội vã, và cô bé ngồi xuống trong những tràng vỗ tay và nụ cười.

Edward Winchester đứng dậy sau, và một vài đứa con trai trong lớp cổ vũ cậu bé khi nó bước lên bục đen. Đây là lần đầu tiên Florentyna nhận ra rằng một vài phiếu bầu đã được quyết định thậm chí trước cả khi bài phát biểu bắt đầu. Cô bé chỉ hi vọng rằng điều đó cũng đúng với cả phía cô nữa. Edward nói với các bạn cùng lớp rằng chiến thắng ở môn bóng đá cũng giống như chiến thắng dành cho đất nước của bạn, và trong bất cứ trường hợp nào Willkie cũng đại diện cho mọi thứ mà cha mẹ họ tin tưởng. Họ có muốn bỏ phiếu chống lại những mong ước của cha và mẹ mình không? Bởi vì nếu họ ủng hộ FDR, họ có thể sẽ mất tất cả. Câu nói này được hưởng ứng với một tràng vỗ tay, vì thế cậu bé nhắc lại nó. Cuối bài phát biểu, Edward cũng được tán thưởng với những tiếng vỗ tay và nụ

cười, nhưng Florentyna tự thuyết phục rằng chúng không lớn hơn hay dài hơn sự tán thưởng cô bé nhận được.

Sau khi Edward ngồi xuống, cô Evans chúc mừng cả hai ứng cử viên và đề nghị hai mươi bảy cử tri lấy một trang trắng trong vở ghi chép và viết tên của Edward hoặc Florentyna, tùy theo người nào mà chúng cảm thấy xứng đáng làm Tổng thống. Những cây bút chấm một cách điên cuồng vào bình mực và rào rào lướt trên giấy. Phiếu bầu được thấm khô mực, gấp lại và sau đó chuyển cho cô Evans. Khi cô giáo nhận lá phiếu cuối cùng, cô bắt đầu mở những hình chữ nhật nhỏ đó ra và đặt chúng trước mặt thành những chồng riêng biệt, quá trình ấy đối với Florentyna như dài hàng tiếng đồng hồ vậy. Cả lớp im lặng như tờ trong suốt cuộc kiểm phiếu, một điều thực sự bất thường. Khi đã mở mọi tờ phiếu, cô Evans đếm hai mươi bảy phiếu một cách từ tốn và cẩn thận, sau đó kiểm tra lại lần nữa.

“Kết quả của cuộc bầu cử mô phỏng” – Florentina nín thở - “cho vị trí Tổng thống của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ với mười ba phiếu dành cho Edward Winchester” – Florentyna gần như đã reo mừng: cô bé đã thắng – “và mười hai phiếu cho Florentyna Rosnovski. Hai người bỏ giấy trắng, điều đó được gọi là “phiếu trống.”

Florentyna không thể tin nổi vào kết quả này. “Vì vậy cô tuyên bố Edward Winchester, đại diện cho Wendell Willkie là Tổng thống mới.”

Đó là cuộc bầu cử duy nhất mà FDR thua vào năm ấy, nhưng Florentyna không thể che giấu được sự thất vọng và trốn vào phòng thay đồ dành cho con gái để chắc chắn rằng không ai nhìn thấy cô

bé khóc. Khi bước ra ngoài, cô thấy Mary Gill và Susie Jacobson đang đợi mình.

“Không sao đâu” Florentyna nói, cố gắng thể hiện ra một gương mặt dũng cảm. “Ít nhất mình biết rằng hai bạn ủng hộ mình.”

“Chúng mình đâu có.”

“Các bạn không ư?” Florentyna hỏi lại đầy hồ nghi.

“Chúng mình không muốn cô Evans phát hiện ra rằng chúng mình không biết cách đánh vần tên của bạn” Mary nói.

Trên đường về nhà, sau khi cô Tredgold đã nghe câu chuyện đến bảy lần, cô bạo gan hỏi xem đứa trẻ có học được gì từ bài tập đó.

“Ồ, có chứ ạ” Florentyna đáp một cách đầy quả quyết. “Con sẽ lấy một người đàn ông với cái tên đơn giản thôi.”

Abel cười phá lên khi anh nghe câu chuyện vào tối hôm ấy và nhắc lại cho Henry Osborne vào bữa tối. “Tốt nhất là hãy để mắt đến con bé, Henry, bởi vì không lâu nữa đâu, nó sẽ chiếm ghế của anh đấy.”

“Tôi vẫn còn mười lăm năm nữa trước khi con bé có thể bầu cử, và đến lúc đó tôi sẽ sẵn sàng nhường quyền đại diện cho nó.”

“Anh định làm gì để thuyết phục Ủy ban Quan hệ Quốc tế rằng chúng ta nên tham chiến, chứ không phải quan sát nó từ một khoảng cách an toàn?”

“FDR sẽ không làm bất cứ điều gì cho đến khi kết quả của cuộc bầu cử được công bố. Tất cả chúng ta đều biết thế, kể cả Hitler.”

“Nếu vậy thì, tôi chỉ cầu nguyện sao cho nước Anh không bị đánh bại trước khi chúng ta tham chiến bởi vì nước Mỹ sẽ vẫn phải đợi đến tháng Mười một để xác nhận FDR là Tổng thống.”

***

Trong suốt năm ấy, Abel đã khởi công xây dựng thêm hai khách sạn nữa, ở Philadelphia và San Francisco, và bắt đầu thương lượng cho chi nhánh đầu tiên của anh ở Canada, khách sạn Montreal Baron. Mặc dù suy nghĩ của anh hiếm khi tách rời những thành công của tập đoàn, vẫn có một điều gì đó khác tồn tại trong đầu anh.

Anh muốn có mặt ở châu Âu, và không phải để xây dựng những khách sạn.

***

Cuối kỳ học mùa thu, Florentyna đã nhận lấy hình phạt đầu tiên của mình. Sau này cô luôn liên hệ chuyện này với tuyết. Bạn học của cô quyết định đắp một người tuyết khổng lồ, và mỗi thành viên trong lớp sẽ mang một thứ gì đó đến để trang trí cho nó. Kết quả là người tuyết đó có đôi mắt làm từ nho khô, mũi cà rốt, tai khoai tây, một đôi găng tay làm vườn cũ, một chiếc xì gà và chiếc mũ do Florentyna đóng góp. Vào ngày cuối cùng của kỳ học, tất cả phụ huynh được mời đến để ngắm người tuyết, và rất nhiều người đã bình luận về chiếc mũ tuyết vời đó. Florentyna cực kì hạnh phúc vì tự hào cho đến khi cha và mẹ cô đến. Zaphia cười phá lên, nhưng Abel không thích thú gì với cảnh chiếc mũ lụa cao cấp của mình ngự trên đầu thằng người tuyết cười toe toét. Khi họ trở về nhà, Florentyna được đưa vào phòng đọc sách của ba và nhận một bài giảng dài về sự vô trách nhiệm khi lấy những thứ không thuộc về mình. Abel đê cô bé trên đầu gối mình và đánh ba roi rất mạnh bằng chiếc lược chải tóc.

Đêm thứ Bảy đó là ngày cô không bao giờ quên.

Sáng Chủ nhật là ngày người Mỹ sẽ luôn ghi nhớ.

Lá cờ Mặt trời mọc xuất hiện khắp bầu trời Trân Châu cảng trên đôi cánh của những chiếc máy bay địch và làm tê liệt hạm đội chiến đấu của Hoa Kỳ, gần như xóa sổ toàn bộ căn cứ và giết 2,403 binh sĩ Mỹ. Hoa Kỳ tuyên chiến với Nhật ngay ngày hôm sau và với Đức ba ngày sau đó.

Abel ngay lập tức triệu tập George và thông báo với anh ta rằng mình sẽ gia nhập quân đội Mỹ trước khi họ di chuyển đến châu Âu. George phản đối, Zaphia van xin và Florentyna thì khóc. Cô Tredgold không đưa ra ý kiến gì.

***

Abel biết mình phải sắp xếp một chuyện nữa trước khi rời nước Mỹ. Anh gọi Henry tới.

“Anh có phát hiện ra thông báo trên tờ Wall Street Journal không, Henry? Tôi suýt bỏ qua nó bởi những tin tức liên quan đến Trân Châu cảng.”

“Ý anh là sự hợp nhất của Lester với Kane & Cabot, điều mà tôi đã dự đoán trong bản báo cáo cuối tháng trước? Có, tôi còn có đầy đủ chi tiết rồi.” Henry lấy một tập tài liệu từ cặp của mình và đưa nó cho Abel. “Tôi đoán đó là lí do anh muốn gặp tôi.”

Abel lật tập tin đến khi anh thấy bài viết liên quan mà Henry đã gạch chân màu đỏ. Anh đọc đoạn văn hai lần và sau đó bắt đầu gõ nhịp ngón tay trên bàn. “Sai lầm đầu tiên mà Kane mắc phải.”

“Tôi nghĩ là anh có thể đúng” Henry nói,

“Anh đang kiếm được một nghìn rưỡi đô la một tháng rồi đấy, Henry”

“Có lẽ đã đến lúc tăng nó lên hai nghìn rồi đó.”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì Mục bảy trong những luật mới của ngân hàng.”

Abel nghiên cứu các bài viết của ngân hàng một vài lần trước khi nói, “Anh nghĩ tại sao anh ta lại chấp thuận cho điều khoản mới được đưa lên vị trí đầu tiên?” Anh hỏi.

“Để bảo vệ chính anh ta. Kane không cho rằng một ai đó có thể lợi dụng điều khoản hợp đồng để tiêu diệt anh ta, bởi việc đổi tất cả cổ phiếu cá nhân tại Kane & Cabot lấy lượng cổ phiếu tương đương tại Lester, anh ta đã đánh mất quyền kiểm soát ngân hàng nhỏ hơn nhưng chưa giành được quyền kiểm soát đối với ngân hàng lớn hơn. Khi anh ta chỉ nắm giữ 8% cổ phiếu của liên doanh mới, anh ta yêu cầu điều khoản đó phải được chèn vào để ngăn chặn bất kì giao dịch nào có thể được thông qua bởi ban quản trị trong vòng ít nhất mười hai tháng, bao gồm cả việc chỉ định một vị chủ tịch mới.”

“Vì thế tất cả những gì chúng ta cần làm là nắm giữ 8% cổ phiếu của Lester, và biến điều khoản được thêm vào một cách cẩn trọng đó chống lại chính anh ta, vào thời điểm thích hợp với chúng ta” Abel ngừng lại. “Tôi không hình dung điều đó sẽ dễ dàng.”

“Đó là lí do vì sao tôi đề nghị anh một khoản tăng thêm.”

***

Abel cảm thấy nhiệm vụ tìm cách được chấp thuận phục vụ trong lực lượng vũ trang có vẻ khó hơn những gì anh tưởng tượng ban đầu. Quân đội không nhân nhượng về thị lực, cân nặng, trái tim hay tình trạng thể chất chung của anh. Chỉ sau khi bí mật sử dụng ảnh hưởng của mình, anh mới xoay sở tìm được chân làm sỹ quan

hậu cần trong Quân đoàn số Năm³⁷ dưới quyền Đại tướng Mark Clark, người đang chờ di chuyển đến châu Phi. Abel đã nắm lấy cơ hội duy nhất được tham gia cuộc chiến và đến trường đào tạo sỹ quan. Cô Tredgold không hề nhận ra mãi cho đến khi anh rời khỏi phố Rigg, rằng Florentyna nhớ cha cô bé nhiều đến mức nào. Cô cố gắng thuyết phục đứa trẻ rằng chiến tranh sẽ nhanh chóng kết thúc, nhưng bản thân cô cũng không tin lời của chính mình. Cô Tredgold đã đọc quá nhiều về lịch sử.

Abel rời trường huấn luyện với vị trí là một thiếu tá, gầy hơn và răn rỏi hơn, nhưng Florentyna ghét nhìn cha mình trong bộ quân phục, bởi tất cả những người khác mà cô bé biết trong bộ quân phục đều rời Chicago và dường như không bao giờ trở về.

Ngày 17 tháng 4 năm 1942, Abel vẫy tay chào tạm biệt vợ cùng cô con gái, và rời New York trên con tàu SS *Bonnguen*. Florentyna, bảy giờ mới tám tuổi, nghĩ rằng tạm biệt có nghĩa là mãi mãi. Người mẹ khẳng định với con gái rằng cha cô sẽ trở về nhà sớm thôi.

Cũng giống như cô Tredgold, Zaphia không tin điều đó – và lần này cả Florentyna cũng vậy.

Khi Florentyna vào lớp bốn, cô bé được chỉ định làm thư ký lớp học, đồng nghĩa với việc cô giữ biên bản họp hằng tuần của lớp. Khi cô bé đọc to bản báo cáo của mình trước lớp mỗi tuần, không ai ở lớp bốn tỏ vẻ quan tâm, nhưng trong cái nóng bức và bụi bặm của mảnh đất Algiers, Abel – giằng xé giữa những tràng cười và nước mắt, đọc từng dòng công việc nghiêm túc của cô con gái như thể đó là tác phẩm bán chạy nhất. Sở thích mới nhất của Florentyna, rất được cô Tredgold tán đồng, là làm hướng đạo sinh Brownie, nơi cho phép đứa trẻ được mặc đồng phục giống cha mình. Cô bé không chỉ

thích thú với việc mặc bộ trang phục màu nâu thanh lịch, mà cô còn sớm phát hiện ra mình có thể phủ đầy ống tay áo với những phù hiệu màu sắc khác nhau cho các dự án đa dạng từ việc giúp đỡ trong nhà bếp đến thu gom tem thư đã qua sử dụng. Florentyna được trao rất nhiều phù hiệu, một cách nhanh chóng, làm cho cô Tredgold phải liên tục khâu chúng trong khi cố gắng tìm một khoảng trống mới cho mỗi chiếc; thắt dây, nấu ăn, thể dục thể thao, chăm sóc động vật, làm đồ thủ công, sưu tầm tem, leo núi, chúng nối bước nhau rất nhanh chóng. “Sẽ dễ dàng hơn nếu con là một con bạch tuộc đấy” cô Tredgold bình luận. Nhưng chiến thắng cuối cùng đã thuộc về cô, khi cô học trò thắng chiếc huy hiệu ở môn đan lát, và phải tự khâu cái hình tam giác vàng nhỏ đó cho mình.

Khi Florentyna lên lớp năm, hai trường học chung nhau gần như mọi môn học, Edward Winchester được bầu làm trưởng lớp của cậu ta, chủ yếu bởi thành tích trên sân bóng, trong khi Florentyna vẫn giữ chức vụ thư ký mặc dù có điểm số tốt hơn hẳn bất kì ai khác, kể cả Edward. Thảm họa duy nhất của cô bé là môn hình học, khi cô chỉ đứng vị trí thứ hai, cả trong lớp học nghệ thuật nữa. Cô Tredgold luôn luôn đọc đi đọc lại những bản kết quả của Florentyna và thích thú đồng tình với những nhận xét của giáo viên nghệ thuật. “Có lẽ nếu Florentyna kiểm soát được việc vẽ nhiều hơn trên giấy thay vì những thứ xung quanh đó, thì cô bé có hi vọng trở thành một họa sĩ hơn là một thợ sơn tường nhà.”

Nhưng dòng khiến cô Tredgold không bao giờ quên là từ giáo viên chủ nhiệm của Florentyna, “Cô trò này không nên khóc khi bé chỉ đứng vị trí thứ hai.”

***

Nhiều tháng trôi qua, Florentyna nhận thấy nhiều đứa trẻ trong lớp của cô cũng có cha phải tham gia chiến trận. Cô sớm nhận ra rằng nhà mình không phải là nơi duy nhất phải đối diện với sự vắng mặt của người cha. Cô Tredgold đăng ký cho Florentyna học múa ba-lê và đàn dương cầm để những lúc rảnh rỗi cô luôn có việc gì đó để làm. Cô thậm chí còn cho phép cô bé đưa Eleanor đến quân đoàn K-9 để làm một thú nuôi trợ giúp, nhưng cô chó Labrador được gửi trả về nhà bởi nó bị khập khiễng. Florentyna ước họ cũng làm như thế với cha của mình. Khi tới kỳ nghỉ hè, cô Tredgold, được sự cho phép của mẹ Florentyna, đã mở rộng chân trời của họ đến tận New York và Washington, mặc dù việc đi lại bị hạn chế bởi chiến tranh. Zaphia tận dụng cơ hội vắng mặt của con gái để tham gia những buổi gây quỹ viện trợ cho các binh sĩ Ba Lan trở về từ tiền tuyến.

Florentyna rất hào hứng với chuyến đi đầu tiên đến New York, mặc dù cô phải bỏ lại Eleanor. Có nhiều tòa nhà chọc trời, những cửa hàng bách hóa lớn, Công viên Trung tâm với nhiều người chạy lên xuống vỉa hè hơn cô từng thấy trước đây, nhưng bất chấp tất cả những sự phấn khích, Washington là nơi cô muốn đến thăm hơn cả. Chuyến đi này là lần đầu tiên Florentyna lên máy bay, và cô Tredgold cũng vậy. Khi máy bay theo hướng của sông Potomac tiến vào sân bay quốc gia Washington, Florentyna nhìn chăm chú đầy ngưỡng mộ xuống Nhà Trắng, tượng đài Washington, đài tưởng niệm Lincoln. Cô bé thắc mắc liệu nó là một đài tưởng niệm hay tượng đài, và đề nghị cô Tredgold giải thích sự khác biệt. Cô

Tredgold do dự và nói rằng họ sẽ tìm kiếm hai từ này trong từ điển Webster khi trở về Chicago, bởi cô cũng không chắc chúng có sự khác biệt nào không. Đây là lần đầu tiên Florentyna nhận ra rằng cô Tredgold không phải biết hết mọi thứ.

“Chúng giống hệt như trong những bức tranh.” cô bé nói khi nhìn xuống tòa nhà Quốc hội từ ô cửa kính bé xíu của máy bay.

“Con đã hi vọng thấy gì?” Cô Tredgold hỏi.

Henry Osborne đã thu xếp một chuyến viếng thăm đặc biệt đến Nhà Trắng cùng cơ hội theo dõi Thượng viện và Hạ viện trong phiên hoạt động. Khi Florentyna ngồi trên khán đài dành cho công chúng tại Thượng viện, cô bé bị mê hoặc và lắng nghe một cách cẩn thận khi mỗi thượng nghị sĩ đứng dậy để phát biểu trước viện. Cô Tredgold phải kéo cô bé đi như lôi một cậu nhóc khỏi sân bóng đá, nhưng việc đó không ngăn cản cô bé hỏi Henry Osborne ngày càng nhiều câu hỏi. Ông ta rất ngạc nhiên trước lượng kiến thức mà cô bé chín tuổi có được, ngay cả khi cô là con gái của Nam tước Chicago.

Florentyna và cô Tredgold ngủ lại tại khách sạn Willard. Cha cô chưa kịp xây một khách sạn Baron ở Washington, mặc dù Nghị sĩ Osborne đã đảm bảo với họ rằng một cái như vậy đang nằm trong kế hoạch rồi, thực tế, ông ta nói thêm, một tòa nhà đang được tiến hành sửa chữa.

“‘Sửa chữa’ có nghĩa là gì vậy, ông Osborne?”

Florentyna không nhận được câu trả lời thỏa mãn từ cả Henry Osborne lẫn cô Tredgold, và quyết định sẽ tìm hiểu cả từ đó trong cuốn từ điển Webster.

Đêm hôm đó cô Tredgold đặt đứa trẻ vào chiếc giường rộng rãi của khách sạn và rời khỏi phòng, chắc chắn rằng sau một ngày dài như vậy cô học trò sẽ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Florentyna đợi cánh cửa đóng lại trước khi bật đèn. Sau đó cô lấy quyển hướng dẫn về Nhà Trắng từ dưới gối ra. FDR trong một chiếc áo choàng đen nhìn chăm chăm vào cô bé. “Không có vinh dự nào lớn hơn việc phục vụ đất nước” được in thành một dòng đậm ngay dưới tên ông. Cô bé đọc quyển hướng dẫn hai lần, nhưng trang cuối khiến cô bị thu hút nhất. Cô bắt đầu cố ghi nhớ nó và thiếp ngủ vài phút sau hơn một giờ sáng, với ngọn đèn vẫn bật.

Trong suốt chuyến bay trở về, Florentyna cẩn thận học lại một lần nữa trang cuối của quyển giới thiệu Nhà Trắng, trong khi cô Tredgold theo dõi tiến trình cuộc chiến tranh trên tờ Washington Times-Herald. Nước Ý gần như đã đầu hàng mặc dù rõ ràng người Đức tin rằng họ vẫn có thể chiến thắng. Florentyna không hề làm phiền cô Tredgold dù chỉ một lần suốt quãng đường từ Washington về Chicago, và cô giáo tự hỏi phải chăng cô bé chỉ đơn giản là đã kiệt sức bởi di chuyển quá nhiều. Khi về nhà, cô cho phép Florentyna đi ngủ sớm, nhưng chỉ sau khi cô bé viết bức thư cảm ơn cho Nghị sĩ Osborne. Khi cô Tredgold vào phòng để tắt điện, Florentyna vẫn đang nghiên cứu quyển hướng dẫn của Nhà Trắng.

Lúc đó là mười rưỡi, cô Tredgold đi xuống nhà bếp để pha cho mình một cốc ca cao hăng đêm trước khi đi ngủ. Lúc đang lên cầu thang, cô nghe thấy âm thanh gì đó như tiếng tụng kinh. Cô nhón chân đi chậm chậm về phía cửa phòng ngủ của Florentyna và giữ nguyên như vậy khi nghe những tiếng thì thầm: “Một, Washington; hai, Adams; ba, Jefferson; bốn, Madison.” Cô bé nhắc lại tất cả các

đòi Tổng thống mà không sai lần nào. “Ba mươi mốt, Hoover; ba mươi hai, FDR; ba mươi ba, chưa biết; ba mươi tư, chưa biết; ba mươi lăm, chưa biết; ba mươi sáu, chưa biết; ba mươi bảy, chưa biết; ba mươi tám, chưa biết; ba mươi chín, chưa biết; bốn mươi, chưa biết; bốn mươi mốt, chưa biết; bốn mươi hai,...” Sau đó là một khoảng im lặng nhỏ và: “Một, Washington; hai, Adams; ba, Jefferson...” Cô Tredgold nhón chân quay lại phòng mình và ngồi như vậy nhìn trần nhà một lúc, cốc ca cao vẫn chưa được động tới ngụy dân bên cạnh, trong lúc cô nhớ lại những lời cha mình nói: “Con được sinh ra để làm giáo viên và Đức Chúa đã sắp đặt cho tất cả chúng ta trên chiếc la bàn của Người, có lẽ con sẽ dạy dỗ một đứa trẻ của định mệnh.” Tổng thống Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, Florentyna Rosnovski? Không, cô Tredgold nghĩ Florentyna đã đúng, cô bé sẽ kết hôn với một người nào đó có cái tên đơn giản.

***

Florentyna thức dậy sáng hôm sau, chào cô Tredgold bonjour³⁸ và biến mất vào trong phòng tắm. Sau khi cho Eleanor ăn, nó dường như giờ đây ăn còn nhiều hơn cả cô bé, Florentyna đọc được từ tờ Chicago Tribune rằng FDR và Churchill đã cùng trao đổi về sự đầu hàng vô điều kiện của nước Ý, và nói với mẹ một cách vui mừng rằng chắc chắn như vậy có nghĩa là cha cô sẽ sớm trở về.

Zaphia hi vọng rằng cô bé đúng và nhận xét với cô Tredgold rằng Florentyna trông rất vui vẻ. “Và con có thích chuyển đi đến Washington của mình nhiều không bé yêu?”

“Rất thích, mẹ ạ. Con nghĩ là đến một ngày nào đó con sẽ sống ở đó.”

“Tại sao, Florentyna, con có thể làm gì ở Washington chứ?”

Florontyna nhìn lên và bắt gặp ánh mắt của cô Tredgold. Cô bé ngập ngừng trong giây lát rồi quay lại phía mẹ mình, “Con không biết nữa. Cô có thể vui lòng đưa cho con món mứt không, cô Tredgold?”

6

Florentyna không biết bao nhiêu trong số những bức thư hằng tuần của cô bé đến được tay cha, bởi chúng phải đi bằng đường bưu điện đến một kho ở New York để kiểm tra trước khi được gửi đến bất cứ nơi nào mà Thiếu tá Rosnovski đóng quân vào thời điểm đó.

Những bức hồi âm về một cách thất thường, đôi khi Florentyna nhận được tận ba lá thư trong một tuần và có khi chẳng có một chữ nào trong vòng ba tháng. Nếu một tháng trôi qua mà không có lá thư nào, cô bé bắt đầu lo sợ rằng cha mình đã bị giết trong khi làm nhiệm vụ. Cô Tredgold phải giải thích rằng điều đó là không thể, bởi quân đội luôn gửi một bức điện để thông báo với gia đình nếu thân nhân của họ bị giết hoặc mất tích. Mỗi buổi sáng, Florentyna sẽ là người đầu tiên đi xuống dưới nhà để xem qua đồng thư từ, tìm thư tay của cha hoặc bức điện tín đáng sợ nọ. Mỗi khi cô bé tìm thấy một lá thư từ cha mình, cô thường thấy vài từ đã bị che đi bằng mực đen. Cô cố gắng giữ chúng lên ánh sáng nhưng vẫn chẳng hiểu gì cả. Cô Tredgold giải thích rằng việc này vì sự an toàn của chính cha cô bé, bởi vì có thể ông vô tình viết một điều gì đó trở thành thông tin hữu ích cho kẻ thù, nếu bức thư bị rơi vào tay những người không phù hợp.

“Tại sao người Đức lại có thể có hứng thú với việc con đứng thứ hai trong môn hình học cơ chứ?” Florentyna thắc mắc.

Cô Tredgold lờ đi và hỏi cô bé đã ăn no chưa. “Con muốn một miếng bánh mì nướng nữa.”

“Một lát, bé con, một lát bánh. Miếng³⁹ là cái con dùng để buộc miệng ngựa ấy.”

***

Cứ sáu tháng một lần, cô Tredgold đưa cô học trò và Eleanor đến phố Monroe, nơi cô bé sẽ ngồi trên một chiếc ghế cao cùng với cô chó đặt trong cái hộp bên cạnh, và mỉm cười trước đèn flash, để Thiếu tá Rosnovski có thể thấy con gái ông và cô chó Labrador lớn lên như thế nào qua những tấm ảnh.

“Chúng ta không thể để ông ấy không nhận ra đứa con duy nhất của mình khi ông trở về nhà phải không?” Cô nói một cách trịnh trọng.

Florentyna sẽ in tuổi của cô bé và tuổi của Eleanor, tính theo năm của loài chó, một cách chính xác ở mặt sau mỗi tấm ảnh và trong lá thư kể chi tiết về sự tiến bộ của cô ở trường, việc cô đã thích thú với môn quần vợt và bơi lội vào mùa hè, cũng như bóng chuyền và bóng rổ vào mùa đông như thế nào, kể cả việc giá sách của cô chất đầy những hộp xì-gà cũ của cha, giờ đựng những con bướm bướm được bắt bởi cái vợt lưới tuyệt vời mà mẹ tặng cô nhân dịp Giáng sinh. Cô bé nói thêm rằng cô Tredgold đã cẩn thận ướp xác những con bướm trước khi gắn chúng vào và xác định danh tính mỗi loài với tên Latinh. Mẹ cô đã tham gia một ủy ban từ thiện và bắt đầu quan tâm đến Liên đoàn Phụ nữ Ba Lan. Hay việc cô đang trồng rau trong khu vườn chiến thắng của mình, cả cô và Eleanor đều không thích việc thiếu thịt nhưng đều thích món

pudding bơ và bánh mì, mặc dù Eleanor thích những chiếc bánh quy giòn hơn. Cô bé luôn kết thúc mỗi bức thư với cùng lời nhắn: “Xin hãy trở về nhà ngay ngày mai đi ạ.”

***

Cuộc chiến kéo dài sang tận năm 1944, và Florentyna theo dõi tiến trình của quân Đồng minh qua tờ Chicago Tribune cũng như nghe những bản báo cáo của Edward R. Murrow từ London qua đài phát thanh. Eisenhower trở thành thần tượng của cô bé, và cô nuôi dưỡng sự ngưỡng mộ bí mật dành cho Đại tướng George Patton bởi ông ấy có chút gì đó giống cha cô, và cũng có nuôi một con chó.

Vào ngày 6 tháng Sáu, cuộc xâm chiếm của Tây Âu bắt đầu. Florentyna cho rằng cha cô đang đóng quân trên bờ biển và tự hỏi làm thế nào ông có thể hi vọng sống sót được. Cô theo dấu chân quân Đồng minh tiến về phía trước tới Paris trên chiếc bản đồ châu Âu vẫn còn treo trong phòng ngủ kể từ lúc cô học về lịch sử Ba Lan. Cô bé bắt đầu tin rằng chiến tranh cuối cùng cũng đi tới kết thúc và cha mình sẽ sớm trở về nhà.

Cô bé dành hàng giờ ngồi trên bậc tam cấp trước cửa nhà trên phố Rigg với Eleanor kế bên, nhìn về nơi góc phố. Nhưng nhiều giờ đã chuyển thành nhiều ngày, rồi trở thành nhiều tuần lễ, và Florentyna chỉ bị phân tâm khỏi việc canh chừng của mình bởi sự kiện Đại hội đề cử ứng viên tranh chức Tổng thống của cả hai đảng diễn ra tại Chicago trong suốt mùa hè, và cho cô bé cơ hội được nhìn thấy người hùng chính trị của mình tận mắt.

Đảng Cộng hòa đã chọn Thomas E. Dewey là ứng cử viên của họ vào tháng Sáu này, và cuối tháng Bảy phe Dân chủ tiếp tục lựa

chọn Roosevelt. Nghị sĩ Osborne đưa Florentyna đến Nhà hát La Mã⁴⁰ để nghe Tổng thống đọc bản diễn văn chấp thuận sự đề cử trước Đại hội. Cô bé thấy bối rối với việc mỗi lần gặp ngài Nghị sĩ Osborne, ông ta đều đi cùng với một người phụ nữ khác nhau. Cô phải hỏi cô Tredgold xem việc đó có nghĩa là gì, cô giáo chắc sẽ có lời giải thích. Sau bài phát biểu của ứng cử viên, Florentyna đứng chung vào một hàng người dài chờ đợi được bắt tay Tổng thống, nhưng cô bé rất lo sợ rằng mình sẽ không ngược nhìn lên khi ông lướt qua.

Đó là ngày thú vị nhất trong cuộc đời cô bé, và trên đường đi bộ về nhà cô đã nói với Nghị sĩ Osborne về sự quan tâm của mình đối với chính trị. Ông ta đã không chỉ ra cho cô thấy rằng mặc dù đã có những đấu tranh nhưng vẫn không có một phụ nữ nào ở Thượng viện, và chỉ có đúng hai người trong Quốc hội mà thôi.

Tháng Mười một, Florentyna viết thư cho cha kể về điều mà cô tự tin rằng ông không biết. FDR đã giành thắng lợi nhiệm kỳ thứ tư. Cô đã đợi hàng tháng thư trả lời của ông.

Và rồi một bức điện tín đến.

Cô Tredgold không thể đọc bức thư trước khi đưa trẻ nhận ra cái phong bì nhỏ hơi có màu vàng nâu ấy. Cô giáo ngay lập tức mang bức điện tín đến cho bà Rosnovski đang ngồi đợi trong phòng khách lớn, cùng với Florentyna run rẩy theo sau, tay bám chặt váy cô, và Eleanor đi sau cùng, đuôi vẫy vẫy. Zaphia xé bao thư với những ngón tay run sợ, đọc nội dung rồi bật khóc không kiềm chế nổi.

“Không, không” Florentyna cũng khóc, “đó không thể là sự thật, mẹ ời. Hãy nói với con là ba chỉ bị mất tích mà thôi” và giật lấy bức

điện từ tay người mẹ đang không nói nên lời để đọc nội dung trong đó.

Bức điện viết: GIẤY XUẤT NGŨ ĐÃ ĐƯỢC BAN HÀNH. SẼ VỀ NHÀ SỚM NHẤT. YÊU THƯƠNG. ABEL

Florentyna bật ra một tiếng kêu vui mừng và nhảy lên lưng cô Tredgold, khiến cô ngã nhào vào chiếc ghế mà bình thường cô sẽ không bao giờ ngồi. Eleanor, như thể biết rằng những quy tắc thông thường có thể được gỡ bỏ, cũng nhảy lên ghế và bắt đầu liếm cả hai người, trong khi Zaphia phá lên cười.

Cô Tredgold không thể thuyết phục được Florentyna rằng sớm nhất cũng cần mất một thời gian, bởi vì quân đội có một hệ thống nghiêm ngặt trong việc quyết định xem ai sẽ được trở về nhà trước, ưu tiên cho những người phục vụ lâu nhất hoặc đã bị thương trên chiến trường. Florentyna vẫn lạc quan, nhưng nhiều tuần lễ trôi qua một cách thật chậm chạp.

Một buổi tối, khi cô bé trở về nhà cũng với một huy hiệu Hướng đạo sinh khác, lần này là về lĩnh vực cứu sinh, cô phát hiện ánh sáng chiếu ra từ một ô cửa sổ nhỏ đã chìm trong bóng tối hơn ba năm qua. Cô đánh rơi huy hiệu cứu sinh của mình, chạy một mạch dọc con phố và gần như xô đổ cả cánh cửa trước khi cô Tredgold tới để mở nó. Cô lao lên lầu vào phòng đọc sách của cha, nơi cô tìm thấy ông đang trò chuyện say sưa với mẹ. Cô chạy bổ vào ông, vòng tay ôm choàng cổ ông và không buông ra cho đến khi cuối cùng ông đẩy cô lùi lại để nhìn gần hơn cô con gái mười một tuổi của mình.

“Con trông còn xinh đẹp hơn trên ảnh đấy.”

“Và ba vẫn nguyên vẹn, ba ời.”

“Phải, và ba sẽ không đi đâu nữa hết.”

“Nếu không có con theo cùng, thì ba sẽ không đi đâu hết” Florentyna nói, và bám chặt lấy ông lần nữa.

Trong vài ngày tiếp theo, cô lẳng nhẳng theo đuôi cha mình và đòi ông kể cho nghe những câu chuyện về chiến tranh. Ông đã gặp Tướng Eisenhower chưa? Chưa. Vậy Tướng Patton? Rồi, khoảng mười phút gì đó. Còn Tướng Bradley? Rồi. Ông có thấy người Đức nào không? Không, nhưng trong một lần ông đã giúp đỡ giải cứu những người lính bị thương do kẻ thù phục kích tại Remagen.

“Và ba có...”

“Đủ rồi, quý cô trẻ tuổi, đủ rồi. Con còn phiền nhiễu hơn một anh thợ sơn sứt trong nghi thức diễu hành đấy.”

Florentyna vô cùng phẫn khích với sự trở về của cha đến nỗi tới đó dù đã lên giường muộn hơn một tiếng, cô vẫn không ngủ được. Cô Tredgold nhắc cô bé nhớ rằng cô thật may mắn vì cha mình đã sống sót trở về, không bị thương tật hay biến dạng, không như rất nhiều những người cha của đám trẻ cùng lớp.

Khi Florentyna biết tin cha của Edward Winchester đã mất một cánh tay ở nơi nào đó gọi là Bastogne, cô bé cố gắng nói với cậu ta rằng cô rất lấy làm tiếc vì điều đó.

***

Không ai nhận ra Abel khi anh sai bước lần đầu vào Chicago Baron: anh đã giảm rất nhiều cân do nhiệm vụ của người huấn luyện đòi hỏi như vậy. Quyết định đầu tiên mà Abel phải đưa ra là đặt năm

bộ quần áo mới từ Brooks Brothers⁴¹ do không một món đồ nào trước đây của anh còn vừa nữa.

George Novak, theo như Abel có thể rút ra từ những bản báo cáo hằng năm, đã làm việc rất tốt để giữ cho tập đoàn bình ổn trong suốt thời gian anh vắng mặt, ngay cả khi họ không có nhiều bước tiến lớn. George cũng nói với anh rằng Henry Osborne đã tái đắc cử vào Quốc hội nhiệm kỳ thứ năm. Anh bảo thư ký của mình thực hiện một cuộc gọi tới Washington.

"Xin chúc mừng anh, Henry. Về việc anh đã được lựa chọn vào Hội đồng."

"Cảm ơn Abel, và mừng anh trở về. Anh sẽ vui mừng khi biết rằng" Henry nói, "tôi đã giành được 6% cổ phiếu của Lester trong khi anh đi xa làm cái việc xào nấu những bữa tối thịnh soạn trên bếp lò Primus cho các thành viên quân sự cao cấp của chúng ta."

"Tốt lắm, Henry. Có hi vọng nào cho việc chúng ta sẽ đạt được con số 8% ma thuật đó không?"

"Khả năng rất lớn đấy." Henry đáp. "Peter Parfitt, người hi vọng trở thành chủ tịch của Lester trước khi Kang xuất hiện, đã bị xóa tên khỏi Hội đồng quản trị, và dành tình cảm cho Kane như một con cây mangut dành cho một con rắn chuông. Parfitt đã nói rất rõ ràng rằng anh ta sẵn sàng chia tay với 2% sở hữu của mình."

"Vậy thì điều gì còn ngăn cản chúng ta?"

"Anh ta đòi một triệu đô la cho số cổ phần của mình, bởi vì tôi chắc rằng anh ta đã biết số cổ phiếu đó là thứ anh cần để lật đổ Kane, và không còn nhiều cổ đông khác để tôi tiếp cận. Nhưng một triệu là hơn nhiều lần con số 10% giá trị cổ phiếu hiện giờ mà anh ủy quyền cho tôi tiến hành."

Abel xem xét số liệu mà Henry để lại cho anh ở trên bàn. “Đề nghị anh ta bảy trăm năm mươi nghìn” là tất cả những gì anh nói.

George đang nghĩ về một số tiền nhỏ hơn rất nhiều khi Abel đặt điện thoại xuống. “Tôi đã cho Henry vay một khoản trong khi anh vắng mặt, và đến giờ ông ta vẫn chưa hoàn trả số tiền đó” anh thừa nhận.

“Một khoản vay ư?”

“Cách nói của Henry, không phải tôi,” George đáp.

“Ai đang đùa giỡn ai vậy? Bao nhiêu?” Abel hỏi.

“Năm ngàn đô. Tôi xin lỗi, Abel.”

“Quên nó đi. Nếu đó là sai lầm duy nhất anh gây ra trong vòng ba năm qua, thì tôi vẫn là một người may mắn. Anh nghĩ là Henry sử dụng số tiền đó vào việc gì?”

“Rượu, đàn bà và ca hát. Không có gì đặc biệt bất thường về vị đại biểu quốc hội của chúng ta. Cũng có một lời đồn đại quanh các quán rượu ở Chicago rằng ông ta bắt đầu đánh bạc khá lớn.”

“Đó là tất cả những gì tôi cần từ thành viên mới nhất của hội đồng quản trị. Hãy để mắt canh chừng ông ta và cho tôi biết nếu tình hình trở nên xấu đi.”

George gật đầu.

“Còn bây giờ tôi muốn nói về sự mở rộng, thứ sẽ tiêu tốn nhiều hơn năm nghìn đô la một chút đấy” Abel nói, “Với việc Washington bơm ba trăm triệu đô mỗi tuần vào nền kinh tế, chúng ta cần chuẩn bị cho một sự bùng nổ mà có lẽ nước Mỹ chưa bao giờ trải qua trước đây. Chúng ta cũng phải nghĩ về việc xây dựng Baron ở châu Âu, nơi mà đất đai rất rẻ và con người thì chỉ nghĩ đến việc tồn tại. Hãy bắt đầu với London.”

“Lạy Chúa lòng lành, Abel, nơi đó phẳng lì như một cái bánh kẹp rồi.”

“Càng tốt để bắt đầu xây dựng, bạn thân mến ạ.”

***

“Cô Tredgold” Zaphia nói, “tôi sẽ tới một buổi trình diễn thời trang tối nay, sự kiện gây quỹ cho Dàn nhạc giao hưởng Chicago, và có lẽ tôi không trở về trước giờ đi ngủ của Florentyna được.”

“Rất tuyệt, bà Rosnovski.”

“Con cũng muốn đi,” Florentina nói.

Cả hai người phụ nữ nhìn đứa trẻ đầy kinh ngạc.

“Nhưng chỉ còn hai ngày nữa là tới kỳ kiểm tra của con rồi!” Zaphia nói, đoán rằng cô Tredgold sẽ không tán thành nếu Florentyna tham gia thứ gì đó phù phiếm như một buổi biểu diễn thời trang. “Con dự định làm gì chiều nay?”

“Lịch sử Trung cổ” cô Tredgold đáp không chút do dự. “Từ Đại đế Carolus đến Hội đồng Trent.”

Zaphia rất buồn là con gái cô không bao giờ được phép có bất kỳ hứng thú nào với những sở thích của nữ giới, thay vào đó được kỳ vọng sẽ cư xử như một đứa con trai thế thân, lấp đầy khoảng trống trong nỗi thất vọng của chồng cô khi không có một cậu con trai.

“Vậy thì có lẽ chúng ta để lần sau nhé” cô nói. Zaphia rất muốn đề nghị con gái đi cùng, nhưng nhận ra rằng nếu để Abel phát hiện ra, cả cô và con bé sẽ phải chịu đựng hậu quả về sau. Tuy nhiên, lần đầu tiên cô Tredgold khiến cô ngạc nhiên.

“Tôi không chắc là mình tán thành với bà chuyện này, bà Rosnovski ạ” cô nói. “Dịp này có thể là một cơ hội lý tưởng để giới

thiệu đưa trẻ với giới thời trang, và thực sự là cả xã hội nữa.” Quay sang Florentyna, cô nói thêm, “Và một sự nghỉ ngơi giữa quá trình học tập của con vài ngày trước kỳ kiểm tra cũng không có hại gì.”

Zaphia nhìn cô Tredgold với sự tôn trọng mới. “Có lẽ cô cũng muốn đến đó chứ?” Cô đề nghị. Đó là lần đầu tiên Zaphia thấy cô Tredgold đỏ mặt.

“Không, cảm ơn bà, không, tôi không thể.” Cô lưỡng lự. “Tôi có những bức thư, đúng vậy, những bức thư cần phải xem xét, và tôi đã dự định dành buổi chiều hôm nay để đọc và trả lời chúng.”

Chiều hôm ấy, Zaphia đứng đợi trước cổng chính của trường trong bộ vét màu hồng, thay thế cô Tredgold với bộ đồ màu xanh nước biển nên nã quen thuộc. Florentyna nghĩ rằng mẹ của cô trông vô cùng thời thượng.

Cô bé muốn chạy thật nhanh đến khách sạn Drake, nơi buổi trình diễn thời trang được tổ chức. Khi họ tới nơi, cô cảm thấy rất khó để ngồi yên một chỗ mặc dù chỗ ngồi của cô đã là hàng ghế đầu. Cô bé có thể chạm vào những người mẫu kiêu kì khi họ lướt qua một cách duyên dáng xuống sàn catwalk rực rỡ. Những chân váy xếp li xoay tròn, những chiếc áo khoác chiết eo được cải ra để khoe đôi vai trần thanh lịch, và những quý cô sành điệu trong những chiếc áo lụa ni lông màu nhạt rộng hăng thướt Anh bồng bênh cùng với những chiếc mũ lụa lướt đi một cách lạng lã tới một nơi bí ẩn phía sau tấm màn nhung đỏ. Florentyna ngồi trước lối đi. Khi cô người mẫu cuối cùng xoay đúng một vòng tròn báo hiệu buổi biểu diễn đã kết thúc, một phóng viên ảnh xin phép Zaphia được chụp ảnh cô.

“Mẹ ơi” Florentyna nói một cách gấp gáp trong khi anh ta sắp xếp chân máy, “mẹ phải kéo mũ xuống phía trước một chút nữa nếu muốn trông thật sang trọng.”

Người mẹ làm theo lời đứa trẻ lần đầu tiên.

Khi cô Tredgold đưa Florentyna lên giường đi ngủ đêm hôm đó, cô hỏi cô bé có thích trải nghiệm vừa qua không

“Ồ, có chứ ạ” Florentyna nói. “Con không ngờ rằng quần áo có thể khiến chúng ta trông đẹp đến như vậy.”

Cô Tredgold mỉm cười, thoáng chút suy nghĩ.

“Và cô có biết họ đã kêu gọi được hơn tám nghìn đô la cho Dàn nhạc giao hưởng Chicago không? Ngay cả ba cũng sẽ thấy ấn tượng với điều đó.”

“Đúng là ông ấy sẽ thấy như vậy” cô Tredgold đáp, “và một ngày nào đó con sẽ phải quyết định việc sử dụng sự giàu có của bản thân như thế nào vì lợi ích của người khác. Không phải lúc nào cũng dễ dàng thừa kế tiền của ai đó.”

Ngày hôm sau, cô Tredgold chỉ cho Florentyna bức hình của mẹ cô bé trên tờ Women's Wear Daily dưới tiêu đề “Nữ Nam tước Rosnovski bước vào làng thời trang Chicago.”

“Khi nào con sẽ được đi xem buổi biểu diễn thời trang nữa ạ?” Florentyna hỏi.

“Cho đến khi con có thể thông qua thời kỳ Đại đế Carolus và Hội đồng Trent” cô Tredgold đáp.

“Con thắc mắc Đại đế Carolus đã mặc như thế nào khi ông lên ngôi Hoàng đế của Đế chế La Mã” Florentyna nói.

Đêm hôm đó, sau khi khóa mình trong phòng, dưới ánh sáng của một ngọn đèn pin, cô bé hạ gấu váy đồng phục và cắt bỏ năm

xãng ti mét ở phần eo.

Florentyna đang hoàn thành kỳ học cuối của mình ở trường cấp hai và Abel hi vọng cô bé có thể giành được học bổng danh dự của trường trung học. Florentyna biết rằng cha có đủ khả năng cho mình học cấp ba ngay cả khi cô không giành được học bổng, nhưng cô cũng đã có kế hoạch cho món tiền mà cha sẽ tiết kiệm được mỗi năm nếu có được miễn học phí. Cô bé đã chăm chỉ học hành suốt cả năm, nhưng cũng không có cách nào để biết mình đã làm tốt hay chưa khi kỳ thi cuối cùng diễn ra, bởi có tới một trăm hai mươi hai đứa trẻ tại Illinois dự thi, nhưng chỉ có bốn học bổng được trao đi mà thôi. Florentyna được cô Tredgold báo trước rằng mình sẽ không biết kết quả ít nhất là trong vòng một tháng. “Kiên nhẫn là một đức tính tốt” cô Tredgold nhắc nhở, và bồi thêm một giả định kinh hoàng rằng cô giáo sẽ trở về Anh Quốc trên chuyến tàu tiếp theo nếu Florentyna không nằm trong nhóm ba người xuất sắc nhất.

“Đừng đùa nữa, cô Tredgold, con sẽ đứng đầu mà” Florentyna đáp một cách tự tin, nhưng khi nhiều ngày trong tháng lần lượt trôi qua, cô bé bắt đầu thấy hối tiếc về sự khoe khoang của mình và tâm sự với Eleanor trong suốt cuộc tản bộ dài, rằng có lẽ cô đã viết $\cos$ trong khi cô có ý là $\sin$ ⁴²? trong một câu hỏi, và đã tạo ra một tam giác bất khả thi.

“Có lẽ con sẽ chỉ đứng thứ hai thôi” cô bé thận trọng nói trong một bữa ăn sáng.

“Vậy thì ta có lẽ nên tìm công việc ở chỗ ba mẹ đưa trẻ đứng đầu rồi” cô Tredgold đáp.

Abel mỉm cười khi ngược nhìn lên từ tờ báo buổi sáng. “Nếu con giành được học bổng” anh nói, “con sẽ tiết kiệm cho ba cả nghìn đô la mỗi năm. Nếu con đứng đầu, sẽ là hai nghìn đô đấy.”

“Vâng thưa ba, và con đã có sẵn kế hoạch cho số tiền đó rồi.”

“Ồ, thế cơ đấy, cô thiếu nữ. Vậy ba có thể được phép biết con có dự định gì không vậy?”

“Nếu con giành được học bổng, Con muốn ba đầu tư số tiền đó vào cổ phiếu của tập đoàn Baron cho đến khi con hai mươi một tuổi, và nếu con đứng đầu con muốn ba làm điều tương tự cho cô Tredgold.”

“Ôi Chúa ơi, không” cô Tredgold nói, vươn thẳng người hết mức, “đó là điều sai trái nhất. Tôi xin ngài thứ lỗi, ngài Rosnovski, vì sự khinh suất của Florentyna.”

“Đó không phải khinh suất, ba à. Nếu con đứng đầu, một nửa công lao là của cô Tredgold.”

“Nếu không muốn nói là hơn thế.” Abel đáp, “và ba đồng ý với những yêu cầu của con. Nhưng với một điều kiện.” Anh gập tờ báo lại một cách cẩn trọng.

“Là gì vậy ạ?” Florentyna hỏi.

“Con có bao nhiêu trong tài khoản tiết kiệm, cô gái trẻ?”

“Ba trăm mười hai đô ạ” lời hỏi đáp ngay lập tức đưa ra.

“Rất tốt, nếu con thất bại trong việc giành vị trí thứ nhất đến thứ tư, con sẽ phải chịu hi sinh số tiền đó để giúp ba chi trả khoản học phí mà con đã không tiết kiệm được.”

Florentyna lưỡng lự. Abel chờ đợi và cô Tredgold thì không bình luận câu nào.

“Con đồng ý” cuối cùng Florentyna nói.

“Tôi chưa bao giờ đặt cược trong đời” cô Tredgold nói, “và tôi chỉ có thể hi vọng người cha thân yêu của tôi sẽ không biết gì về việc này.”

“Điều này không can dự gì đến cô cả, cô Tredgold.”

“Chắc chắn là có đấy, ngài Rosnovski ạ. Nếu đứa trẻ này sẵn sàng mạo hiểm ba trăm mười hai đô duy nhất của cô bé do ảnh hưởng của những điều tôi làm cho nó, thì tôi phải đáp trả lòng tử tế đó và cũng đề nghị ba trăm mười hai đô cho việc học của bé nếu nó không giành được học bổng.”

“Hoan hô” Florentyna nói, và choàng tay ôm lấy gia sư của mình.

“Có một kẻ ngốc sắp phải chia tay với số tiền của mình rồi” cô Tredgold tuyên bố.

“Đồng ý” Abel đáp, “vì những gì tôi vừa đánh mất.”

“Ba nói vậy là có ý gì ạ?” Florentyna hỏi. Abel lật tờ báo để lộ một dòng tiêu đề nhỏ và đọc: “Con gái của Nam tước Chicago đã giành học bổng cao nhất.”

“Ngài Rosnovski, ngài đã biết từ đâu.”

“Đúng thế, cô Tredgold ạ, nhưng hóa ra chính cô mới là người chơi poker giỏi hơn.”

Florentyna quá vui sướng và tận hưởng những ngày cuối cùng của cô bé ở trường cấp hai như một nữ anh hùng trong lớp. Ngay cả Edward Winchester cũng chúc mừng cô.

“Hãy đi uống để ăn mừng nhé” cậu ta đề nghị.

“Gì cơ?” Florentyna nói. “Mình chưa bao giờ uống rượu từ nhỏ đến giờ.”

“Không bây giờ thì bao giờ” Edward nói và dẫn cô đến một phòng học nhỏ ở cuối khu học xá nam. Khi hai đứa đã ở bên trong, cậu ta khóa cửa lại. “Không muốn bị bắt gặp ấy mà” cậu ta giải thích. Florentyna đứng đó trong sự hoài nghi âm thầm khi Edward nhấc nắp bàn của cậu ta lên và lấy ra một chai bia, rồi dùng sức mở nó với một đồng năm xu. Cậu ta rót thứ dung dịch màu nâu nhạt đó vào hai cái cốc nhựa bản thiêu cũng được lấy ra từ cái bàn, rồi đưa cho Florentyna một cốc.

“Cạn đáy nhé” Edward nói.

“Điều đó có nghĩa là gì vậy?” Florentyna hỏi.

“Làm sao tớ biết được” cậu ta đáp, nhưng Florentyna xem cậu ta uống một hớp rồi lấy hết can đảm để nhấp thử một ngụm nhỏ. Edward lục lọi trong túi áo khoác của cậu ta và lấy ra một bao Lucky Strike nhàu nát. Florentyna không tin nổi vào mắt mình. Khoảng cách gần nhất của cô bé với một điếu thuốc lá là qua một mẫu tin quảng cáo cô nghe thấy trên đài phát thanh rằng: “Lucky Strike là thuốc lá hảo hạng. Đúng vậy, Lucky Strike nghĩa là thuốc lá xịn” một chủ đề khiến cô Tredgold phát điên. Không nói một lời nào, Edward rút một điếu từ trong gói, đặt nó vào giữa môi, đốt nó và bắt đầu hút. Cậu ta nhả khói một cách tự tin vào giữa phòng. Florentyna như bị bỏ bùa mê khi cậu ta lấy điếu thứ hai ra và đặt nó vào giữa đôi môi cô. Cô không dám cử động khi cậu ta quẹt một que diêm khác và đặt ngọn lửa vào đầu kia của điếu thuốc. Cô vẫn đứng im vì sợ nó sẽ làm mái tóc cô bốc cháy.

“Hít vào, cô gái ngốc nghếch” cậu ta nói. Cô hít ba hay bốn lần gì đó rất nhanh và bắt đầu ho.

“Cậu có thể lấy thứ đó ra khỏi miệng mình, cậu biết chứ” cậu ta nói.

“Tất nhiên là tớ biết” cô bé đáp và bỏ điếu thuốc theo cái cách mà cô nhớ là Jean Harlow đã làm trong Saratoga⁴³.

“Tốt.” Edward nói và uống một ngụm bia lớn hơn.

“Tốt.” Florentyna nói, rồi uống một ngụm đầy từ cốc của cô. Vài phút tiếp theo đó, cô cố gắng giữ cùng nhịp với Edward khi cậu ta rít thuốc và uống bia.

“Rất tuyệt, đúng không?” Edward nói.

“Tuyệt, Florentyna đáp.

“Nữa chứ?”

“Không, cảm ơn.” Florentyna ho lên. “Nhưng nó rất tuyệt.”

“Tớ đã hút thuốc và uống bia một thời gian rồi.” Edward tuyên bố.

“Phải, tớ thấy rồi” Florentyna đáp.

Một hồi chuông vang lên trong hội trường, và Edward nhanh chóng bỏ bia, thuốc lá cũng như hai đầu lọc vào ngăn bàn của cậu ta trước khi mở cửa. Florentyna đi bộ một cách chậm chạp về lớp. Cô cảm thấy choáng váng và mệt mỏi lúc về được bàn của mình, và cảm giác đó tồi tệ hơn khi cô trở về nhà một tiếng sau đó. Cô bé không biết rằng mùi của thuốc lá Lucky Strike và bia vẫn còn vương trong hơi thở. Cô Tredgold không nói gì và ngay lập tức đưa cô lên giường.

Sáng hôm sau Florentyna thức dậy với những nốt khó chịu khủng khiếp trên ngực và mặt. Cô bé nhìn mình trong gương và bật

khóc.

“Bệnh thủy đậu” cô Tredgold xác nhận với Zaphia.

Bệnh thủy đậu, vị bác sỹ xác nhận sau đó, và cô Tredgold đưa Abel tới thăm Florentyna trong phòng cô bé, sau khi bác sỹ khám bệnh xong.

“Chuyện gì xảy ra với con vậy?” Florentyna lo lắng hỏi.

“Tôi không thể hình dung được” cha cô giả vờ nói. “Với tôi, trông giống như một bệnh dịch từ Ai Cập. Cô nghĩ sao, cô Tredgold?”

“Tôi mới chỉ thấy thứ giống như thế này một lần trước đây, và đó là do một người đàn ông trong giáo xứ của cha tôi đã hút thuốc và uống bia, nhưng tất nhiên, trường hợp này thì không phải vậy rồi.”

Abel hôn lên má cô con gái và hai người lớn rời đi, “Chúng ta đã thành công phải không?” Abel hỏi sau khi đóng cửa phòng.

“Tôi không chắc, ngài Rosnovski, nhưng tôi sẵn sàng cược một đô la rằng Florentyna sẽ không bao giờ hút thuốc nữa.”

Abel rút từ một đô từ ví của mình ở túi trong và thay thế với một tờ khác.

“Không, tôi nghĩ là không, cô Tredgold. Tôi quá biết điều gì sẽ xảy ra khi đánh cược với cô rồi.”

***

Florentyna từng nghe bà hiệu trưởng tuyên bố rằng một vài sự kiện trong lịch sử có ảnh hưởng rất mạnh mẽ khiến đa số mọi người có thể nói cho bạn biết chính xác họ đang ở đâu khi nghe thấy tin tức đó lần đầu tiên.

Vào ngày 12 tháng 4 năm 1945, lúc bốn giờ bốn mươi bảy phút chiều, Abel đang nói chuyện với người đại diện của một sản phẩm

gọi là Pepsi-Cola, người đang thúc ép anh thay đổi lòng trung thành với chuỗi khách sạn Baron. Zaphia đang đi mua sắm ở khu Marshall Field's và cô Tredgold vừa mới bước ra từ nhà hát United Artists, nơi cô xem Humphrey Bogart đóng vở Casablanca lần thứ ba. Florentyna đang ở phòng mình xem xét nghĩa của từ "teenager" trong cuốn từ điển Webster. Từ này vẫn chưa được ghi lại khi Frank D.Roosevelt chết tại Warm Springs, bang Georgia.

Trong tất cả các lời tri ân dành cho ngài cố Tổng thống mà Florentyna đọc suốt mấy ngày sau đó, có một đoạn mà cô lưu giữ trong suốt phần đời còn lại của mình từ tờ New York Post. Nó đơn giản như thế này:

Washington, ngày 19 tháng Tư – sau đây là những thương vong mới nhất trong các đơn vị quân đội, bao gồm thân nhân.

HẢI QUÂN – THƯƠNG VONG:

Roosevelt, Franklin D, Tổng tư lệnh, vợ là bà Anna Eleanor

Roosevelt, Nhà Trắng.

Vì theo học trường cấp ba Nữ sinh Latinh nên Florentyna phải thực hiện chuyến đi thứ hai đến New York. Cơ sở duy nhất bán đồng phục chính thức của trường là Marshall Field's ở Chicago, trong khi giày thì phải mua từ hãng Abercrombie & Fitch ở New York. Abel khịt mũi và tuyên bố rằng đó là sự màu mè dở tệ nhất. Tuy nhiên, bởi anh cũng phải di chuyển đến New York để kiểm tra chi nhánh Baron mới mở, anh đồng ý coi đó như là phần thưởng đặc biệt khi đồng hành cùng cô Tredgold và con gái mười ba tuổi của mình trong chuyến tham quan của họ tới đại lộ Madison.

Abel đã từ lâu coi New York là thành phố lớn duy nhất trên thế giới mà không có khách sạn hạng nhất nào ấn tượng. Anh ngưỡng mộ Plaza, Pierre và Carlyle, nhưng không nghĩ bất kì cái nào trong ba nơi kể trên có thể sánh được với Claridge ở London, George V ở Paris hay Danielli ở Venice. Chỉ những khách sạn ấy mới đạt được tiêu chuẩn mà anh đang cố gắng tái hiện tại New York Baron.

Florentyna nhận thấy cha đang dành ngày càng nhiều thời gian ở New York. Điều khiến cô bé buồn là tình cảm yêu thương giữa cha và mẹ cô giờ đây chỉ còn trong quá khứ. Những mâu thuẫn trở nên rất thường xuyên khiến cô bé thắc mắc liệu mình có phải là nguyên nhân.

Ngay khi cô Tredgold hoàn thành danh sách đồ cần mua ở Marshall Field's – ba cái áo len màu xanh (nước biển), ba chân váy

màu xanh (nước biển), bốn áo sơ mi (trắng), sáu chiếc quần tất xanh (đậm), sáu đôi tất thấp cổ xám (nhạt), một chiếc váy lụa xanh nước biển với cổ và tay trắng – cô liền bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi tới New York.

Florentyna và cô Tredgold bắt chuyến tàu đến nhà ga Grand Central, và ngay khi đến New York, họ thẳng tiến đến cửa hàng Abercrombie & Fitch, nơi họ chọn hai đôi giày Oxford màu nâu.

“Đúng là những đôi giày chất lượng” cô Tredgold trịnh trọng tuyên bố. “Không ai dùng đồ Abercrombie & Fitch mà phải sợ việc đi chân trần đến hết cuộc đời.” Tiếp đó họ đến đại lộ số Năm, và vài phút sau đó cô Tredgold nhận ra rằng cô chỉ còn một mình. Vòng ngược trở lại, cô thấy Florentyna đang dí sát mũi vào cửa kính hãng Elizabeth Arden⁴⁴. Cô rảo bước tới đứng cùng cô bé. “Mùi màu son cho người phụ nữ sành điệu” tấm bảng hiệu trên tường ghi.

“Đỏ hoa hồng là màu yêu thích nhất của con.” Florentyna nói đầy hi vọng.

“Những nội quy của trường đã rất rõ ràng rồi mà” cô Tredgold trả lời với sự cương quyết. “Không son môi, không sơn móng tay, không đồ trang sức trừ một chiếc nhẫn và một chiếc đồng hồ phù hợp.”

Florentyna miễn cưỡng rời thời son màu đỏ hoa hồng và chạy theo cô giáo, cùng nhau rảo bước đều đặn về phía đại lộ số Năm, tới khách sạn Plaza, nơi cha cô bé đang đợi để cùng họ đi uống trà ở Palm Court. Abel không thể cưỡng lại việc quay trở về khách sạn nơi anh đã trải qua thời kỳ thực tập dưới vai trò một anh phụ bàn. Mặc dù anh không nhận ra ai ngoài Sammy già nua, trưởng nhóm

nhân viên phục vụ trong phòng gõ sồi, mọi người đều biết chính xác anh là ai.

Sau món bánh macaroon và kem cho Florentyna, một tách cà phê cho Abel, và một tách trà chanh cùng bánh sandwich cải xoong cho cô Tredgold, Abel tạm biệt họ để trở lại với công việc. Cô Tredgold kiểm tra lịch trình của mình rồi đồng hành cùng Florentyna leo lên đỉnh tòa nhà Empire State. Khi chiếc thang máy lên tới tầng một linh hai, Florentyna cảm thấy hơi choáng váng và họ cùng phá lên cười khi phát hiện ra sương mù đang đến từ sông Đông, và họ thậm chí không thể nhìn xa quá tòa nhà Chrysler. Cô Tredgold kiểm tra lịch trình một lần nữa và quyết định rằng họ nên dành thời gian tới thăm viện bảo tàng Metropolitan. Ngài Giám đốc Francis Henry Taylor, gần đây đã mua một bức tranh vải của Pablo Picasso, vẽ một người phụ nữ với hai cái đầu và một bên ngực mọc ra từ vai của bà ta.

“Cô nghĩ gì về điều đó?” Florentyna hỏi.

“Không nghĩ gì mấy” cô Tredgold trả lời. “Cô hơi băn khoăn rằng có khi nào lúc còn đi học, ông ấy cũng nhận được những lời nhận xét môn nghệ thuật giống như con vậy.”

Florentyna luôn thích thú khi được ở tại một trong những khách sạn của cha mình trong mỗi chuyến du ngoạn. Cô rất hạnh phúc khi dành hàng giờ đi loanh quanh tìm kiếm những sai sót mà khách sạn mắc phải. Sau cùng thì cô bé chỉ ra cho cô Tredgold, họ cần xem xét sự đầu tư của mình. Bữa tối hôm đó trong căn phòng đồ nướng của chi nhánh New York Baron, Florentyna nói với cha rằng mình không chú ý lắm đến các quầy hàng của khách sạn.

“Có chuyện gì với chúng sao?” Abel thuận miệng hỏi, không quá để ý đến câu trả lời.

“Chẳng có yếu tố nào quá nghiêm trọng để nhận ra một cách dễ dàng cả,” Florentyna nói, “trừ việc trông chúng quá sức nhạt nhòa nếu so với những cửa hàng thực sự, giống những cái trên đại lộ số Năm.”

Abel viết nhanh một ghi chú vào mặt sau của tờ thực đơn, “Các gian hàng tẻ nhạt một cách khủng khiếp” và vẽ vài nét xung quanh câu đó một cách từ tốn trước khi nói “Ba sẽ không cùng về Chicago với con, Florentyna.”

Lần đầu tiên Florentyna rơi vào im lặng.

“Mới nảy sinh một vài vấn đề với khách sạn và ba phải đứng ra để chắc rằng chúng không vượt ngoài tầm kiểm soát” anh nói, câu ấy nghe có vẻ được tập dượt quá nhuần nhuyễn.

Florentina nắm chặt tay cha mình, “Ba hãy cố về vào ngày mai nhé. Eleanor và con luôn luôn nhớ ba.”

☺•••?っ♡

Ngay khi Florentyna về lại Chicago, cô Tredgold đã chuẩn bị cho cô bé sẵn sàng vào cấp ba. Mỗi ngày họ dành hai tiếng để học một chủ đề khác nhau, nhưng Florentina được phép chọn xem họ sẽ học vào các buổi sáng hay buổi chiều. Ngoại lệ duy nhất là vào các ngày thứ Năm, khi giờ học diễn ra vào buổi sáng, bởi buổi chiều là ngày nghỉ của cô giáo Tredgold.

Cứ đều đặn hai giờ chiều thứ Năm, cô sẽ rời nhà và không trở về trước bảy giờ tối. Cô không bao giờ giải thích mình đã đi đâu, và Florentyna không bao giờ có đủ can đảm để hỏi. Nhưng khi kỳ nghỉ

đến, Florentina ngày càng trở nên tò mò về nơi cô Tredgold đã dành thời gian tới, cho đến khi cuối cùng cô bé quyết định sẽ tự mình sẽ tìm câu trả lời.

Sau giờ học tiếng Latinh một sáng thứ Năm, tiếp đó là một bữa trưa nhẹ với nhau ở trong bếp, cô Tredgold nói lời chào tạm biệt Florentyna rồi trở về phòng mình. Khi đồng hồ điểm hai giờ chiều, cô rời khỏi nhà và đi thẳng xuống phố, xách theo một chiếc túi vải lớn. Florentyna quan sát cô một cách cẩn thận từ cửa sổ phòng ngủ. Khi cô Tredgold rẽ ở cuối phố Rigg, Florentyna lao ra và chạy một mạch xuống đường Inner. Cô bé nhìn quanh và thấy cô giáo của mình đang đợi ở trạm xe buýt trên đại lộ Michigan. Cô nghe thấy trái tim mình đập thành thịch, rồi sự thất vọng bỗng ùa tới vì cô nghĩ rằng sẽ không thể theo dấu cô Tredgold xa hơn được nữa. Khoảng một phút sau, chiếc xe buýt trờ tới và cô bé định quay lưng đi về thì bỗng nhận thấy cô Tredgold đi lên phần cầu thang tròn của chiếc xe hai tầng ấy. Không chút do dự, Florentyna chạy theo và nhảy lên cái bậc lên xuống đang di chuyển, rồi nhanh chóng tiến về phía đầu xe.

Khi người bán vé hỏi cô định đi đâu, Florentyna chợt nhận ra rằng cô chẳng hề biết đích đến của mình.

“Chuyến xe này đi xa đến đâu ạ?” Cô hỏi.

Người soát vé nhìn cô đầy nghi ngờ, “The Loop⁴⁵,” anh ta đáp.

“Vậy thì cho em vé một chiều đến The Loop vậy.” Florentyna đáp một cách tự tin.

“Giá là mười lăm xu” tay bán vé nói.

Florentyna lục lọi trong túi áo khoác của mình và phát hiện ra cô chỉ có đúng mười xu mà thôi.

“Em có thể đi xa đến đâu với mười xu?”

“Trường Rylands.”

Florentyna đưa tiền, thậm chí cầu nguyện rằng cô Tredgold sẽ đến trạm dừng của mình trước khi buộc phải xuống xe, trong khi không hề mảy may nghĩ đến việc làm thế nào để trở về nhà.

Cô ngồi thật thấp ở ghế của mình và quan sát một cách thận trọng mỗi khi xe buýt dừng tại một điểm đỗ dọc tuyến đường quanh hồ, nhưng thậm chí sau khi cô đếm tới mười hai trạm dừng và đi qua cả trường Đại học Chicago, cô Tredgold vẫn không xuất hiện trở lại.

“Trạm dừng của cô tiếp theo nhé” người soát vé nói một vài phút sau đó.

Khi xe buýt đến điểm dừng kế tiếp, Florentyna biết rằng cô đã thất bại. Cô bé miễn cưỡng bước xuống vỉa hè và nghĩ về cả chặng đường dài phải cuộc bộ về nhà, đồng thời xác định rằng tuần sau cô sẽ phải chuẩn bị đủ tiền để trả cho cả hai chiều của cuộc hành trình.

Cô bé đứng nhìn theo chiếc xe một cách buồn bực khi nó chạy vài trăm thước dọc phố trước khi đến điểm dừng tiếp theo. Một bóng hình bước xuống đường mà chỉ có thể là cô Tredgold. Cô giáo biến mất ở một bên đường, trông như thể biết chính xác mình đang tới đâu.

Florentyna chạy nhanh hết sức mình, nhưng khi cô bé tới góc phố và thở không ra hơi thì cô Tredgold đã biến mất. Florentyna đi bộ chậm chậm dọc con phố, tự hỏi cô giáo mình có thể đi đâu. Có lẽ là vào một ngôi nhà nào đó rồi, hay là cô đã đi bên đường khác? Florentyna quyết định sẽ đi đến cuối đường và nếu có thất bại trong việc phát hiện ra mục tiêu của mình, cô sẽ buộc phải từ bỏ và quay trở về nhà.

Vừa đúng lúc cô bé định quay về thì lướt ngang qua một địa điểm mới khai trương. Cô nhìn lên công vòm lớn có dòng chữ “Câu lạc bộ bờ biển miền Nam” được chạm nổi bằng vàng.

Florentyna không hề nghĩ dù chỉ một giây rằng cô Tredgold có thể ở bên trong, nhưng vì quá tò mò, cô nhìn qua cánh cổng.

“Cô cần gì?” Người gác cổng trong bộ đồng phục phía bên kia cánh cổng hỏi.

“Tôi đang tìm gia sư của mình” Florentyna trả lời.

“Tên cô ấy là gì?”

“Cô Tredgold” Florentyna trả lời không hề nao núng.

“Cô ấy đã vào trong câu lạc bộ rồi” người bảo vệ nói, tay chỉ về phía một tòa nhà theo phong cách Victoria bao quanh bởi rất nhiều cây, cách đó khoảng bốn trăm mét trên dốc.

Florentyna rảo bước một cách tự tin mà không nói thêm một từ nào, đi dọc theo con đường mòn bởi cứ cách một đoạn lại có đặt biển chỉ dẫn “Tránh xa bãi cỏ.” Cô dán chặt mắt vào tòa nhà câu lạc bộ và vừa kịp trốn ra sau một thân cây khi thấy cô Tredgold xuất hiện. Cô bé gần như không nhận ra người phụ nữ trong chiếc quần dài vải tweed sọc màu đỏ vàng, chiếc áo len to tướng của hãng Fair Isle và đôi giày brogue⁴⁶ màu nâu nặng nề. Một chiếc túi đựng gậy đánh gôn được đeo thoải mái ở một bên vai.

Florentyna nhìn chăm chăm vào cô giáo của mình, không thể nhấc nổi chân.

Cô Tredgold bước đến điểm tee⁴⁷ đầu tiên, đặt túi đeo xuống và lấy ra một trái bóng. Cô đặt nó lên đỉnh nâng bóng⁴⁸ dưới chân và lựa một cây gậy từ trong túi. Sau một vài cú xoay người khởi động, cô trụ vững cơ thể, nhắm quả bóng và vụt nó một cách chắc chắn

xuống giữa vùng fairway⁴⁹. Florentyna không tin vào mắt mình. Cô bé muốn vỗ tay chúc mừng nhưng thay vào đó lại chạy đi và núp sau một thân cây khác khi cô Tredgold bước từ từ xuống vùng *fairway*.

Cú đánh thứ hai của cô Tredgold đáp xuống cách mép vùng *green* chỉ gần hai mươi mét. Florentyna chạy tới một bụi cây bên lề fairway và xem cô Tredgold đánh bóng quả bóng lên rơi vào vùng *green* và đưa bóng vào lỗ chỉ với hai cú đẩy nhẹ⁵⁰. Florentyna không nghi ngờ gì việc cô Tredgold đã từng chơi môn này trong một khoảng thời gian đáng kể rồi.

Cô Tredgold rút một tấm thẻ trắng từ túi và viết cái gì đó lên, trước khi di chuyển đến lỗ bóng thứ hai. Khi làm vậy, cô nhìn chăm chú vào vùng *green* lỗ thứ hai, chỉ hơi lệch về phía bên trái nơi Florentyna đang ẩn náu một chút. Một lần nữa, cô Tredgold giữ vững cơ thể, nhắm vào quả bóng và đánh một cú xoáy, nhưng lần này hơi quá và quả bóng dừng lại chỉ cách nơi Florentyna đang nấp hơn mười mét.

Florentyna ngược nhìn lên cành cây, nhưng nó hoàn toàn không phù hợp cho việc leo trèo trừ khi cô là một con mèo. Cô bé nín thở và cúi rạp người sau thân cây rộng nhất, nhưng vẫn không ngừng quan sát cô Tredgold khi cô nghiên cứu đường bóng của mình. Cô Tredgold lẩm bẩm một điều gì đó không thể nghe thấy và sau đó chọn một cây gậy khác. Florentina thở phào một cái khi cô Tredgold vung gậy đánh. Quả bóng bay thẳng lên cao rồi dừng lại ở giữa đường một lần nữa.

Florentina quan sát cô Tredgold đổi gậy trong túi thêm một lần nữa.

“Nếu cô giữ cánh tay mình thẳng hơn một chút ở cú đánh đầu tiên, cô sẽ không bao giờ thấy con được.”

Florentyna cho rằng cô Tredgold đang động viên chính mình nên vẫn trốn sau cái cây.

“Ra đây đi, bé con.” Florentyna ngay lập tức chạy ra nhưng không nói gì.

Cô Tredgold lấy một quả bóng nữa từ túi bên hông của bao đựng gậy và đặt nó trên mặt đất phía trước mặt. Cô chọn một cây gậy và đưa nó cho cô học trò.

“Cố đánh trúng bóng theo hướng đó xem” cô nói và chỉ tay về phía lá cờ cách đó hơn chín mươi mét.

Florentyna nắm cây gậy một cách lúng túng rồi thực hiện vài cú đánh vào quả bóng. Mỗi lần cô lại hát lên một ít đất mà cô Tredgold gọi là “divot⁵¹.” Cuối cùng cô bé cũng tìm được cách đẩy quả bóng đi khoảng hai mươi mét dọc theo fairway. Cô cười sung sướng.

“Cô nghĩ là chúng ta sẽ có một buổi chiều dài lắm đây” cô Tredgold tuyên bố với sự cam chịu.

“Con xin lỗi” Florentina nói. “Cô có thể tha thứ cho con được không?”

“Sẽ, chứ không phải là 'có thể', cô bé ạ.” Cô ngừng lại. “Về việc con đã đi theo cô, thì có. Nhưng về kiến thức của con với môn gôn thì không. Chúng ta sẽ phải bắt đầu với những thứ cơ bản, bởi có lẽ là trong tương lai, ta sẽ không còn những buổi chiều thứ Năm cho riêng mình nữa. Giờ thì con đã phát hiện ra việc duy nhất cha ta luôn phản đối là gì rồi.”

Cô Tredgold dạy cho Florentyna cách chơi gôn với cùng sự nhiệt tình và phương pháp như khi dạy môn Latinh hay Lịch sử. Đến cuối

kỳ nghỉ hè đó, buổi chiều yêu thích nhất của Florentyna chính là thứ Năm.

Trung học phổ thông rất khác so với Trung học cơ sở. Mỗi môn học có một giáo viên chứ không phải chỉ có một giáo viên dạy tất cả các môn, trừ thể dục và nghệ thuật. Học sinh di chuyển từ phòng này sang phòng khác cho mỗi giờ học, và trong một vài hoạt động, trường nữ sinh sẽ tham gia chung với trường nam sinh. Những môn học yêu thích của Florentyna bao gồm: thời sự chính trị, tiếng Latinh, tiếng Pháp và tiếng Anh và cô cũng vô cùng yêu thích giờ Sinh học cứ hai tuần một lần, bởi chúng cho cô cơ hội sử dụng kính hiển vi và ngưỡng mộ bộ sưu tầm các loài bọ của trường.

“Côn trùng, bé cưng. Con phải gọi những sinh vật nhỏ bé đó là côn trùng” cô Tredgold nhấn mạnh.

“Thực ra thì, cô Tredgold ơi, chúng là giun tròn ạ.”

Florentyna vẫn giữ sự hứng thú với thời trang, và nhận ra rằng thời đại của những chiếc váy liền ngắn chỉ được khai sinh ra bởi kinh tế xã hội thời chiến nên giờ đã nhanh chóng trở nên lỗi mốt, và một lần nữa những chiếc chân váy được thiết kế dài ra. Cô bé không thể có nhiều trải nghiệm với thời trang bởi đồng phục của trường cứ như vậy năm này qua năm khác; bộ phận quản lý đồ trẻ em ở Marshall Field's dường như chưa bao giờ đọc tạp chí Vogue vậy. Tuy nhiên, cô bé nghiên cứu mọi tạp chí mới nhất trong thư viện và kì kèo mẹ đưa mình đến nhiều buổi biểu diễn thời trang hơn. Ngược lại, đối với cô Tredgold, người chưa bao giờ cho phép bất cứ

người đàn ông nào được nhìn thấy đầu gối của mình, thậm chí ngay cả trong giai đoạn Lend-Lease⁵² thì xu hướng thời trang mới cũng chỉ chứng tỏ rằng cô giáo luôn luôn có lý.

Cuối năm học đầu tiên của Florentyna ở trường trung học, chủ nhiệm bộ môn ngôn ngữ hiện đại đã quyết định cho trình diễn vở kịch Thánh Joan của Shaw bằng tiếng Pháp. Bởi Florentyna là học sinh duy nhất có thể suy nghĩ trực tiếp bằng ngôn ngữ đó, cô bé được lựa chọn để đóng vai Người hầu của Orleans⁵³. Cô bé tập luyện hàng giờ trong phòng trẻ cũ cùng với cô Tredgold, người đóng tất cả các vai khác cũng như là nhắc vở và đọc dẫn chuyện. Ngay cả khi Florentyna đã thuộc hoàn hảo từng chữ, cô Tredgold vẫn trung thành ngồi trong suốt các buổi diễn chỉ-có-một-khán-giả hằng ngày đó.

“Chỉ có Giáo hoàng và ta mới làm khán giả cho một người thôi đấy” cô nói với Florentyna khi chuông điện thoại vang lên.

“Của con đấy” cô Tredgold nói.

Florentyna luôn luôn thích nhận các cuộc điện thoại, mặc dù đó không phải là một việc cô Tredgold khuyến khích.

“Xin chào, Edward đây. Tớ cần cậu giúp.”

“Sao thế? Đừng nói với tớ là cậu vừa mở một cuốn sách giáo khoa ra...”

“Đừng mơ tưởng hão huyền, Florrie à. Tớ được giao phần của nhân vật Dauphin⁵⁴ và tớ không thể phát âm tất cả các từ.”

Florentyna cố gắng để không bật cười. "Qua nhà tớ khoảng năm rưỡi đi, và cậu có thể tham gia buổi tập luyện hằng ngày. Mặc dù tớ phải cảnh báo cậu rằng, cô Tredgold đã diễn nhân vật Dauphin một cách rất thuyết phục cho đến giờ đấy."

Edward đến vào mỗi tối lúc năm rưỡi và cho dù cô Tredgold vẫn thỉnh thoảng cau mày bởi “cậu bé” lại nói giọng Mỹ, cậu cũng “gần như đã sẵn sàng” trong ngày tập duyệt cùng với phục trang.

Vào đêm diễn ra vở kịch, cô Tredgold hướng dẫn Florentyna và Edward rằng trong mọi tình huống hai đứa không được nhìn xuống khán giả để hi vọng thấy cha mẹ hoặc bạn bè, nếu không thì những người xem kịch sẽ không có niềm tin vào nhân vật họ đang đóng vai. Tình huống thiếu chuyên nghiệp nhất, cô Tredgold nhắc nhở Florentyna, chính là việc ông Noel Coward một lần đã bỏ ngang vở diễn Romeo và Juliet bởi ông John Gielgud đã nhìn thẳng vào ông ấy trong suốt màn độc thoại. Florentyna bị thuyết phục, mặc dù thật sự có lẽ chưa bao giờ nghe về John Gielgud⁵⁵ hay Noel Coward⁵⁶.

Khi màn sân khấu kéo lên, Florentyna không bao giờ nhìn xa hơn hàng đèn ở rìa sân khấu, Cô Tredgold xem những nỗ lực của cô bé là “đáng ngợi khen nhất từ trước đến giờ” và trong suốt thời gian tạm nghỉ đã bình luận với mẹ Florentyna về cảnh Cô hầu một mình ở giữa trung tâm sân khấu và độc thoại. “Cảnh động” là cách Tredgold mô tả, “sự rung cảm không thể ngờ vực.”

Khi tám màn cuối cùng cũng buông xuống, Florentyna nhận được một tràng pháo tay nồng nhiệt từ cả những người không thể theo dõi hết từng từ bằng tiếng Pháp. Edward đứng sau có một chút, thở phào nhẹ nhõm vì đã vượt qua được thử thách khó khăn mà không tự biến mình thành kẻ ngốc. Trong tâm trạng phấn khích tột độ, Florentyna trút bỏ lớp trang điểm, trải nghiệm lần đầu tiên của cô bé với son phấn, thay lại bộ đồng phục và cùng mẹ, cô Tredgold và những phụ huynh khác thưởng thức cà phê trong sảnh ăn. Một vài

người tiến tới chúc mừng cô bé, bao gồm cả hiệu trưởng của trường Nam sinh Latinh.

“Một thành tựu đáng ghi nhận cho một cô gái ở tuổi này” ông ta nói với bà Rosnovski. “Mặc dù khi nghĩ về chuyện này, cô bé chỉ trẻ hơn vài tuổi so với Thánh Joan khi bà ấy thách thức quyền lực của giai cấp thống trị Pháp.”

“Thánh Joan không phải học thuộc lòng của người khác bằng thứ ngôn ngữ xa lạ” Zaphia nói, cảm thấy hài lòng với chính mình.

Florentyna không hề lắng nghe; đôi mắt cô bé đang tìm kiếm trong sinh đông đúc ấy bóng dáng cha mình.

“Ba đâu ạ?” Cô hỏi.

“Ông ấy không thể thu xếp đến được tối nay” mẹ cô trả lời.

“Nhưng ba đã hứa rồi mà” Florentyna nói. “Ông ấy đã hứa rồi.” Nước mắt trào dâng khi cô chợt hiểu ra vì sao cô Tredgold đã bảo cô đừng nhìn xuống quá hàng đèn rìa sân khấu.

“Con phải nhớ điều này, bé con à, cha con là một người cực kì bận rộn. Xét cho cùng thì ông ấy cũng có một đế chế nhỏ cần được quản lý.”

“Giống như Thánh Joan vậy” Florentyna nói.

Lúc Florentyna đi ngủ vào đêm hôm ấy, cô bé đã khiến cô Tredgold bất ngờ.

“Ba không còn yêu mẹ nữa, phải không ạ?”

Phải mất một lúc cô Tredgold mới có thể trả lời câu hỏi mà cô đã không lường trước.

“Ta không biết được, bé con ạ, nhưng có một điều ta chắc chắn: cả hai người đều yêu con.”

“Vậy tại sao gần đây ba không về nhà nữa?”

“Điều đó ta không giải thích được, nhưng cho dù lý do của ông ấy là gì, chúng ta cần phải thông cảm, và cố gắng trưởng thành lên” cô Tredgold nói, và chải lại một lọn tóc rơi xuống trước trán Florentyna.

Florentyna cảm thấy rất không-trưởng-thành và chỉ có thể tự hỏi phải chăng Thánh Joan đã rất đau khổ khi bà ấy mất đi nước Pháp yêu dấu. Khi cô Tredgold đóng cửa phòng, Florentyna vòng tay xuống dưới gầm giường để cảm nhận chiếc mũi ướt của cô chó Eleanor. “Ít nhất thì chị sẽ luôn luôn có em” cô bé thì thầm.

Eleanor rón rén bò ra khỏi chỗ ẩn nấp dưới giường và ngồi xuống cạnh Florentina, mặt hướng về phía cửa: nó sẽ cần tháo lui nhanh chóng trở lại cái giỏ trong bếp phòng khi cô Tredgold xuất hiện.

Florentyna không hề gặp cha mình dù chỉ một lần trong suốt kỳ nghỉ hè và từ lâu đã không còn tin vào câu chuyện về đế chế khách sạn đang phát triển khiến ông rời xa Chicago. Khi cô bé đề cập về cha với mẹ, câu trả lời của Zaphia thường ngắn và lạnh nhạt. Florentina cũng phát hiện ra sau khi tình cờ nghe được từ một cuộc điện thoại rằng mẹ cô đang xin tư vấn từ phía luật sư.

Mỗi ngày, Florentyna đều dẫn Eleanor đi dạo dọc đại lộ Michigan với hi vọng có thể nhìn thấy xe ô tô của cha đi ngang qua. Một ngày thứ Tư, cô quyết định phá vỡ thói quen và đi bộ về phía bờ tây của đại lộ để có thể nhìn những khung cửa sổ của các cửa hàng đã định hình phong cách thời trang cho Thành phố của Gió. Eleanor rất vui mừng khi được hội ngộ với những ngọn đèn ga kì ảo dành cho nó mà gần đây được đặt cách đó hai mươi mét. Florentyna đã mua một chiếc váy dạ hội và sáu đôi giày từ số tiền tiêu vặt năm đô la một

tuần, và đang thềm muốn chiếc váy tiệc tối trang nhã giá năm trăm đô trưng bày ở cửa sổ gian hàng Martha Weathered tại góc phố Cây Sồi, thì cô thấy hình cha phản chiếu trên kính. Cô bé quay lại, vui sướng tột độ khi thấy ông đi ra từ ngân hàng Chicago ở phía bên kia phố. Không một giây suy nghĩ, cô lao xuống đường, không nhìn cả hai phía và gọi to tên cha mình. Chiếc tắc xi màu vàng phanh gấp và vội vàng đổi hướng khi người lái xe trông thấy một vệt váy xanh da trời lóe lên, tiếp theo đó là một âm thanh nặng nề phát ra khi chiếc xe va chạm với một cơ thể.

Chiếc xe chuyển động chậm dần rồi dừng hẳn với tiếng rít chói tai khi người lái xe trông thấy một quý ông mập mạp, ăn mặc sang trọng theo sau là một cảnh sát, chạy ra giữa đường. Một lát sau Abel và người lái xe đứng nhìn chết lạng xuống cơ thể không còn sự sống. “Cô ấy chết rồi” tay cảnh sát nói, lắc đầu khi rút cuốn sổ tay từ túi trên.

Abel quỳ xuống, run rẩy. Anh nhìn lên viên cảnh sát.

“Và điều tồi tệ nhất là tôi phải chịu toàn bộ trách nhiệm cho chuyện này.”

“Không, ba ơi, đó là lỗi của con” Florentyna khóc òa lên. “Con không bao giờ nên vội vàng chạy xuống đường như thế. Sự thiếu suy nghĩ của con đã giết Eleanor rồi.”

Người lái tắc xi đã đâm trúng cô chó Labrador giải thích rằng anh ta không còn lựa chọn nào khác, hoặc là cô bé hoặc là con chó.

Abel gạt đầu, bế con gái lên và đưa cô vào lề đường, không để cô nhìn cơ thể bị dập nát của Eleanor. Anh đặt Florentyna vào ghế sau xe mình và quay lại với người cảnh sát.

“Tên tôi là Abel Rosnov...”

“Tôi biết ngài là ai, thưa ngài.”

“Tôi có thể giao lại mọi việc cho anh không, anh cảnh sát?”

“Vâng, thưa ngài” viên cảnh sát nói, ngược mắt lên khỏi cuốn sổ ghi chép của anh ta.

Abel quay sang tài xế của mình và bảo anh ta đưa họ đến khách sạn Baron. Abel nắm tay con gái khi họ bước qua hành lang đông đúc của khách sạn tới thang máy riêng, dẫn họ lên tầng bốn mươi hai. George gặp hai người khi cánh cửa kim loại mở ra. Anh định chào đón cô con gái nuôi với kiểu đặc trưng của người Ba Lan thì nhìn thấy vẻ mặt của cô.

“Gọi cô Tredgold đến ngay lập tức, George.”

“Tất nhiên rồi” George nói và biến mất vào trong văn phòng riêng của mình.

Abel ngồi xuống và lắng nghe mà không ngắt lời, trong khi cô con gái kể cho anh mọi chuyện về Eleanor, cho đến khi trà được phục vụ. Florentyna chỉ nhấp một ngụm sữa, rồi im lặng. Không một lời báo trước, cô bé đổi chủ đề.

“Tại sao ba không trở về nhà nữa vậy ba?” Cô hỏi.

Abel rót cho mình một tách trà khác, một chút tràn ra đĩa kê đáy. “Ba cũng muốn về nhà thường xuyên hơn, nhưng mẹ con và ba sắp ly hôn.”

“Ôi không, điều đó không thể là sự thật được. Ba...”

“Đó là lỗi của ta, cô gái bé nhỏ à. Ba đã không phải là một người chồng tốt và...”

Florentyna choàng tay ôm lấy cha. “Điều đó có nghĩa là con sẽ không bao giờ được gặp ba nữa sao?”

“Không đâu. Ba đã thống nhất với mẹ con rằng con sẽ ở lại Chicago trong năm học, nhưng con sẽ ở với ba trong các kỳ nghỉ tại New York. Tất nhiên con luôn luôn có thể nói chuyện với ba qua điện thoại bất cứ khi nào con muốn. Nhân tiện, con đã rất tuyệt vời khi đóng Thánh Joan đấy.”

“Ba đã ở đó ư?” Florentyna nói, lần đầu tiên mỉm cười.

“Đúng vậy, nhưng ba đã rời đi khi sân khấu hạ màn” Abel đáp khi có tiếng gõ nhẹ vào cửa.

Abel nhìn lên lúc cô Tredgold bước vào phòng, vạt váy dài của cô sột soạt khi cô đi vội đến bên Florentyna.

“Cô làm ơn đưa con bé về nhà nhé, cô Tredgold.”

“Tất nhiên rồi, ngài Rosnovski.” Florentyna vẫn còn mếu máo. “Đi với ta nào cô bé” cô nói và cúi xuống thì thầm, “Cố gắng kiềm chế cảm xúc của con nào.”

Cô bé mười ba tuổi hôn lên trán cha mình, nắm tay cô Tredgold và rời đi.

Khi cánh cửa khép lại, Abel, người không được cô Tredgold an ủi, ngồi một mình và khóc.

Đó là vào đầu năm thứ hai tại trường trung học, Florentyna lần đầu để ý đến Pete Welling. Cậu ta ngồi trong góc phòng học nhạc, chơi tác phẩm đĩnh đám mới nhất “Almost Like Being in Love⁵⁷” trên chiếc đàn piano. Cậu ta có chút lệch tông, nhưng Florentyna cho rằng đó là do chiếc đàn mà thôi. Pete dường như không nhận ra khi cô bé đi qua, vậy nên cô bé quay ngược lại và đi ngang một lần nữa, nhưng cũng chẳng có khác biệt nào xảy ra. Khi cậu ta luôn bàn tay một cách hồ hững vào mái tóc gọn sóng màu nhạt của mình rồi tiếp tục chơi đàn, cô bé rảo bước qua và vờ như không nhìn thấy cậu. Đến giờ ăn trưa ngày hôm sau, cô biết rằng Pete học trên cô một lớp, nơi cậu ta sống, rằng cậu ta là đội phó đội bóng đá, lớp trưởng và mười bảy tuổi. Bạn cô Susie Jacobson, đã cảnh báo cô rằng nhiều đứa con gái khác cũng từng đặt chân lên con đường ảo vọng đó, mà không có mấy thành công.

“Nhưng” Florentyna nói, “tớ có thứ có thể đem ra trao đổi mà anh ta sẽ thấy khó cưỡng lại được.”

Buổi chiều hôm đó, cô sáng tác bức thư tình đầu tiên của mình. Sau nhiều lần đắn đo, cô chọn mực tím và dùng kiểu chữ viết tay nghiêng, đậm:

Pete thân mến,

Em biết anh rất đặc biệt ngay từ giây phút đầu tiên em nhìn thấy anh. Em nghĩ rằng anh chơi piano rất tuyệt. Anh có muốn qua nhà

em và nghe một vài đĩa nhạc không?

Thương mến

Florentyna (Rosnovski)

Florentyna đợi đến giờ giải lao rồi rón rén đi trong hành lang, tưởng tượng mọi ánh mắt đều đổ dồn lên mình khi cô tìm ngăn tủ cá nhân của Pete Welling. Lúc cô thấy nó, cô kiểm tra tên so với số ở phần trên của tủ. Bốn mươi hai – cô coi đó là một điểm tốt. Cô mở cửa tủ, để lá thư của mình trên quyển sách toán, nơi cậu ta không thể không thấy nó, rồi trở về lớp học, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Cô kiểm tra ngăn tủ của mình mỗi giờ, chờ đợi câu trả lời của chàng trai ấy, nhưng không có gì diễn ra cả. Một tuần trôi qua, cô bắt đầu tuyệt vọng cho đến khi thấy Pete ngồi trên những bậc cầu thang của nhà nguyện và chải tóc. Dám cả gan phá vỡ hai quy định của trường cùng một lúc cơ đấy, Florentyna nghĩ, và quyết định thử tìm hiểu xem cậu ta có nhận được thư mời của cô hay không.

Cô mạnh dạn bước về phía chàng trai, nhưng chỉ gần một mét sau cô ước gì cậu ta biến mất trong một làn khói bởi cô chẳng thể nghĩ ra bất cứ điều gì để nói. Cô đứng đờ ra như một con cừu nhìn chăm chăm một con trăn, nhưng chàng trai đã cứu nguy cho cô khỏi đỏ mặt bằng cách nói, “Xin chào.”

“Xin chào” cô chấn chỉnh bản thân. “Anh có nhận được thư của em không?”

“Thư của em ư?”

“Vâng, em viết cho anh vào thứ Hai tuần trước để rủ anh qua nhà nghe một vài đĩa nhạc. Em có đĩa Silent Night và hầu như tất cả

những bản hit mới nhất của Bing Crosby. Anh đã nghe ông ấy hát “White Christmas chưa?” Cô hỏi, đưa ra quân bài chủ lực.

“Ồ, ra là em đã viết lá thư đó à?” Cậu ta nói, và nhìn gần cô bé hơn một chút.

“Vâng, em thấy anh đấu với Parker tuần trước. Anh đã rất tuyệt vời. Anh sẽ đấu với ai tiếp theo?”

“Em có thể tìm thấy danh sách sự kiện thể thao trong lịch của trường” cậu ta nói, rút chiếc lược vào túi trong và nhìn qua vai cô.

“Em sẽ đến xem.”

“Anh chắc là em sẽ đến” cậu ta nói khi một cô gái tóc vàng cao ráo ở lớp trên, chân đi một đôi tất ngắn màu trắng mà Florentyna chắc chắn nó không phải là đồng phục chính thức của trường, chạy đến bên Pete và hỏi rằng liệu cậu ta đợi có lâu không.

“Không, chỉ mới vài phút thôi” Pete đáp và vòng tay qua eo cô gái trước khi quay lại phía Florentyna. “Anh e là em sẽ phải đợi đến lượt mình đấy” cậu ta nói và cười. “Dù sao thì, anh thấy Crosby rất tẻ nhạt. Anh thích Bix Beiderbecke.”

(͡° ͜ʖ ͡°)

Lúc hai người đó rời đi, Florentyna có thể nghe thấy anh ta nói với cô gái tóc vàng, “Đó là đứa con gái đã để lại lời nhắn trong ngăn tủ của anh.” Cô gái ngoái nhìn lại qua vai và bắt đầu cười. “Cá là cô ta vẫn còn trinh” Pete nói thêm.

Florentyna đến phòng cất đồ dành cho nữ và trốn vào một góc cho đến khi mọi người khác đều đã về nhà, sợ hãi với ý nghĩ rằng mọi người sẽ cười nhạo cô khi câu chuyện này bị lũ con gái truyền tai nhau. Cô không ngủ được đêm hôm ấy, và sáng hôm sau cô

quan sát những đứa con gái khác để tìm xem có bất kì dấu hiệu nào của những nụ cười mỉa mai hay cái nhìn soi mói khi họ đi ngang qua. Khi không thể chịu đựng được lâu hơn nữa, cô quyết định tâm sự với Susie Jacobson để tìm hiểu xem cái tin đó đã bị lan truyền chưa. Khi Florentyna kể xong câu chuyện của mình, Susie phá ra cười.

“Không phải cả cậu cũng vậy đấy chứ” Susie nói.

Florentyna cảm thấy khá hơn nhiều khi Susie nói với cô rằng mọi chuyện không hề tệ đến mức như vậy. Điều đó khiến cô đủ can đảm để hỏi Susie liệu cô bạn có hiểu trình nũ là gì không.

“Tớ cũng không chắc lắm.” Susie đáp. “Tại sao thế?”

“Bởi vì Pete nói tớ là một trong số đó.”

“Thế thì tớ nghĩ tớ cũng phải là một trong số đó rồi” Susie đáp. “Có lần tớ đã nghe lén Mary Alice Beckman nói rằng: đó là khi một đứa con trai làm tình với cậu và chín tháng sau thì cậu có em bé. Giống như cô Horton nói với chúng ta về những con voi ấy, nhưng chúng nó thì cần tận hai năm kìa.”

“Tớ tò mò không biết chuyện đó sẽ có cảm giác thế nào.”

“Theo như tất cả các tờ tạp chí mà Mary Alice cất trong ngăn tủ của cậu ấy thì chuyện đó như trong mơ vậy.”

“Cậu có biết ai đã từng thử chưa?”

“Margie McCormick khẳng định rằng cô ta từng thử.”

“Cô ta sẽ khẳng định mọi điều miễn là được lắng nghe, và nếu cô ta đã thử thì tại sao cô ta chưa có em bé chứ?”

“Cô ấy nói mình đã dùng biện pháp phòng ngừa, hay cái gì đó kiểu vậy.”

“Nếu chuyện đó mà giống như việc bị hành kinh, tớ không tin là nó đáng đánh đổi tất cả những rắc rối” Florentyna nói.

“Tớ đồng ý.” Susie đáp, “Tớ lại bắt đầu chu kì mới ngày hôm qua. Cậu có nghĩ là đàn ông có vấn đề tương tự không?”

“Không đời nào” Florentyna nói, “Họ luôn giành được những thứ có lợi nhất. Rõ ràng là chúng ta có kinh nguyệt và sinh em bé, và họ chỉ cạo râu và nhận tiền lương, nhưng tớ sẽ phải hỏi cô Tredgold về điều này.”

“Tớ không chắc là cô ấy biết.” Susie nói, “bởi vì tớ có cảm giác rằng cô ấy cũng là trinh nữ.”

“Không đời nào.” Florentyna trả lời đầy tự tin, “và trong mọi trường hợp, cô Tredgold luôn có câu trả lời.”

Tối hôm đó khi Florentyna hỏi cô Tredgold trinh nữ là gì, cô giáo không ngần ngại ngồi xuống và giải thích cho cô bé quá trình sinh nở một cách đầy đủ chi tiết nhất, đồng thời cảnh báo về những hậu quả của việc nóng vội muốn trải nghiệm. Florentyna lắng nghe cô Tredgold trong im lặng. Khi cô giáo nói xong, cô bé hỏi “Vậy tại sao lại có quá nhiều những ồn ào thêu dệt xung quanh toàn bộ chuyện này thế ạ?”

“Xã hội hiện đại và những vấn đề đạo đức lỏng lẻo đưa ra rất nhiều yêu cầu đối với những cô gái, nhưng đừng bao giờ quên rằng chúng ta tự đưa ra quyết định về cách mọi người nghĩ về mình, và quan trọng hơn, cách chúng ta nghĩ về chính bản thân.”

“Cô có phải là một trinh nữ không ạ?” Florentyna hỏi.

(^ ^)

“Cô Tredgold quả thật biết mọi thứ về việc mang thai và có em bé” Florentyna nói với Susie ngày hôm sau với sự khẳng định chắc chắn.

“Điều đó có nghĩa là cậu vẫn còn là trinh nữ?” Susie hỏi.

“Ồ, đúng vậy” Florentyna trả lời. “Cô Tredgold cũng thế.”

“Vậy còn 'các biện pháp phòng tránh' thì sao?” Susie đòi hỏi.

“Cậu không cần đến chúng nếu cậu vẫn còn trinh” Florentyna trấn an cô bạn, truyền đạt lại mọi kiến thức mới được khám phá.

(^ ^)

Sự kiện quan trọng nhất của năm đó, theo ý kiến của cô Tredgold, là lễ nhập đạo của đứa trẻ. Mặc dù đức cha O'Reilly, một linh mục trẻ thuộc Hội truyền giáo Đức thánh Ba ngôi của người Ba Lan đã chính thức hướng dẫn Florentyna, nhưng cô Tredgold, người đã kiên quyết chống lại nguyên tắc của Giáo hội Anh Quốc mà cô theo từ lúc trẻ, vẫn nghiên cứu nghi thức nhập đạo của Công giáo La Mã và giúp đỡ Florentyna vượt qua nghi lễ một cách chần chừ, làm cho cô bé hoàn toàn tin vào nghĩa vụ mà lời hứa của cô với Đức Chúa lòng lành đã giao phó. Tổng giám mục Công giáo La Mã tại Chicago, cùng với sự trợ giúp của đức cha O'Reilly đã xác nhận sự gia nhập, cả Abel và Zaphia đều tham dự buổi lễ, nhưng bởi không còn là vợ chồng, họ ngồi ở những hàng ghế riêng.

Florentyna mặc một chiếc váy đơn giản màu trắng với đường viền cổ cao, gấu váy dài hơn đầu gối vài xăng ti mét. Cô bé đã tự may chiếc váy cho mình, cùng với – trong lúc cô đang ngủ – sự giúp đỡ nho nhỏ của cô Tredgold. Nguyên mẫu của thiết kế là từ một bức ảnh trên tờ Paris – Match chụp chiếc váy Công chúa Elizabeth mặc.

Cô Tredgold đã chải mái tóc đen dài của Florentyna trong hơn một giờ đồng hồ cho đến khi nó sáng bóng lên. Cô thậm chí còn để nó buông lơ xuống vai cô bé. Mặc dù mới chỉ mười ba tuổi, cô gái trẻ được Chúa xác nhận đã thực sự là một người phụ nữ.

“Con gái đỡ đầu của tôi thật xinh đẹp.” George nói khi anh ta đứng cạnh Abel ở hàng ghế đầu của nhà thờ.

“Phải rồi, tất nhiên là phải như vậy” Abel nói.

“Không, tôi nghiêm túc đấy” George nói, “Sớm thôi, sẽ có cả hàng dài những anh chàng trẻ tuổi đến đập cửa lâu đài Nam tước đòi nắm tay cô con gái duy nhất của anh đấy.”

“Miễn là nó hạnh phúc. Tôi không quan trọng việc nó cưới ai.”

Sau khi buổi lễ kết thúc, gia đình tổ chức một buổi tiệc tối ăn mừng tại căn hộ riêng của Abel ở khách sạn Baron, Florentyna nhận quà từ gia đình và bạn bè, bao gồm cả một phiên bản bọc da tuyệt đẹp của cuốn Kinh thánh Vua James⁵⁸ từ cô Tredgold, nhưng món quà cô yêu quý nhất là thứ cha cô đã cất giữ cẩn thận từ lâu, cho đến khi ông cảm thấy cô đã đủ lớn để biết trân trọng nó. Chiếc nhẫn cổ được tặng cho Florentyna vào lễ rửa tội, cha giải thích, từ người đàn ông đã đặt niềm tin vào ông và nâng đỡ tập đoàn Baron.

“Con phải viết thư cảm tạ ông ấy” Florentyna nói.

“Điều đó không khả thi rồi, con yêu, bởi ba cũng không chắc ông ấy là ai. Ba từ lâu vẫn tôn trọng phần mình trong thỏa thuận đó, nên giờ đây ba sẽ không bao giờ có thể khám phá ra danh tính thật sự của ông ấy nữa.”

Florentyna đeo chiếc nhẫn cổ vào ngón tay thứ ba trên bàn tay phải, và trong suốt thời gian còn lại của ngày hôm ấy, đôi mắt cô hết

lần này đến lần khác ngắm nghía viên ngọc lục bảo nhỏ xinh lấp lánh.

“Bà sẽ bầu cho ai trong cuộc bầu cử Tổng thống, thưa bà?” Người đàn ông trẻ ăn mặc lịch sự cất tiếng hỏi.

“Tôi sẽ không bỏ phiếu” cô Tredgold trả lời, tiếp tục rảo bước xuống phố.

“Vậy tôi sẽ ghi bà là 'Không biết' phải không ạ?” Người đàn ông nói, rảo bước nhanh để bắt kịp cô.

“Chắc chắn là không phải” cô Tredgold đáp. “Tôi đâu có đưa ra quyết định như vậy.”

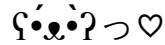
“Vậy tôi cần hiểu là bà không muốn tiết lộ lựa chọn của mình?”

“Tôi rất vui lòng đưa ra lựa chọn của bản thân, chàng trai trẻ ạ, nhưng tôi đến từ Much Hadham thuộc nước Anh, nên quyết định của tôi chẳng ảnh hưởng gì đến ngài Truman hay ngài Dewey hết.”

Người đàn ông tiến hành cuộc thăm dò Gallup bỏ đi, nhưng Florentyna quan sát anh ta một cách cẩn thận bởi cô mới đọc trên tờ Tribune rằng những cuộc thăm dò như vậy giờ đây được nhìn nhận một cách nghiêm túc bởi tất cả các chính trị gia hàng đầu.

Vào năm 1948, nước Mỹ đang ở giữa giai đoạn của một chiến dịch tranh cử mới. Không giống như thế vận hội Olympic, cuộc đua vào Nhà Trắng được tái khởi động cứ bốn năm một lần, dù là thời chiến hay thời bình. Florentyna vẫn trung thành với đảng Dân chủ nhưng không thấy khả năng Tổng thống Truman có thể giữ được vị trí tại Nhà Trắng sau ba năm mờ nhạt dưới vai trò Tổng thống như

vậy. Ứng viên đảng Cộng hòa, Thomas E. Dewey, đã dẫn đầu hơn 8% trong cuộc thăm dò Gallup mới nhất và dường như chắc chắn chiến thắng.

Florentyna theo dõi sát sao cả hai chiến dịch và rất vui sướng khi Margaret Chase Smith đánh bại ba người đàn ông để được chọn làm ứng cử viên thượng nghị sĩ của đảng Cộng hòa ở tiểu bang Maine. Lần đầu tiên trong lịch sử, người dân Mỹ có thể theo dõi một cuộc bầu cử trên sóng truyền hình. Abel đã cho lắp đặt một hệ thống RCA⁵⁹ tại phố Rigg chỉ vài tháng trước khi anh rời đi. Nhưng trong năm học, cô Tredgold không cho phép Florentina được xem “cỗ máy tân thời kỳ lạ” đó quá một giờ đồng hồ mỗi ngày. “Nó sẽ không bao giờ thay thế được cho chữ viết” cô tuyên bố, “Ta tán đồng với Giáo sư Chester L. Dawes của trường Harvard” cô nói thêm. “Việc quá nhiều quyết định tức thì được đưa ra trước ống kính máy quay sẽ khiến nhiều người sớm phải hối tiếc.”

Mặc dù không hoàn toàn đồng ý với những kết luận cảm tính của cô Tredgold, Florentina vẫn chọn khung giờ của mình một cách cẩn thận. Đặc biệt là vào Chủ nhật, cô luôn dành thời gian cho tin tức buổi tối của đài CBS, lúc Douglas Edwards đưa ra tóm tắt chiến dịch tranh cử, hơn là chương trình “Toast of the Town” nổi tiếng hơn của Ed Sullivan⁶⁰. Tuy nhiên, cô bé vẫn thu xếp được thời gian để nghe Ed Murrow⁶¹ trên sóng truyền thanh, điều mà cô Tredgold không ngăn cấm. Sau tất cả các chương trình phát sóng của ông từ London trong cuộc chiến, cô bé, cũng như hàng triệu công dân Mỹ

khác, trở thành khán giả trung thành với phong cách đưa tin của Murrow.

Trong suốt kỳ nghỉ hè, Florentyna giam mình tại trụ sở điều hành chiến dịch tranh cử của Nghị sĩ Osborne, và cùng với rất nhiều tình nguyện viên khác phân theo lứa tuổi và trình độ, chuẩn bị những phong bì “Lời nhắn gửi từ nghị sĩ của bạn” cùng với một miếng sticker rất to in đậm dòng chữ “Tái bầu cử cho Osborne.” Cô bé và một người trẻ tuổi mảnh khảnh, xanh xao – người chưa bao giờ đưa ra bất kì ý kiến nào trong bất cứ chuyện gì, sẽ liếm nắp mỗi chiếc phong bì và đặt nó vào từng chồng theo các quận, sau đó một người trợ giúp khác sẽ trao tận tay phong bì tới người nhận. Cuối ngày miệng và môi cô bé dính đầy keo dán và cô sẽ trở về nhà với cảm giác khát khô và muốn ốm.

Một ngày thứ Năm, nhân viên tiếp tân phụ trách nghe điện thoại đã hỏi Florentyna nếu cô bé có thể thay vị trí của mình để cô ấy nghỉ ăn trưa hay không.

“Tất nhiên rồi” Florentyna nói với sự phẫn khích to lớn và nhảy vào chiếc ghế trống trước khi người thanh niên xanh xao kịp xung phong tình nguyện.

“Sẽ không có vấn đề gì đâu” nhân viên lễ tân chỉ dẫn. “Chỉ cần nói Văn phòng Nghị sĩ Osborne xin nghe, và nếu em không chắc chắn với vấn đề gì, hãy xem lại trong sổ tay chiến dịch tranh cử. Em sẽ tìm thấy mọi thứ mình cần biết ở trong đó” cô gái nói thêm, tay chỉ vào một cuốn sổ nhỏ dày bên cạnh chiếc điện thoại.

“Em sẽ làm được ạ” Florentyna nói.

Cô ngồi trên chiếc ghế cao quý, mắt nhìn chăm thắm vào điện thoại, sẵn sàng đợi chuông reo. Cô không phải chờ lâu. Cuộc gọi

đầu tiên là của một người đàn ông muốn biết ông ta phải đi bỏ phiếu ở đâu. Florentyna nghĩ đó quả là một câu hỏi kì lạ.

“Tại điểm bỏ phiếu ạ” cô nói với một chút bông đùa.

“Tất nhiên, tôi biết thế, đồ ngu ngốc” đầu bên kia đáp lại. “Nhưng điểm bỏ phiếu của tôi ở đâu?”

Florentyna câm lặng trong giây lát rồi hỏi lại hết sức lịch sự rằng ông ta sống ở khu vực nào.

“Khu dân cư số mười bảy.”

Florentyna lật qua cuốn hướng dẫn, “Ngài sẽ bầu ở nhà thờ Thánh Chrysostom, trên phố Dearborn ạ.”

“Đó là chỗ nào?”

Florentyna nghiên cứu tấm bản đồ, “Nhà thờ cách bờ hồ năm dặm nhà và cách The Loop mười lăm dặm về hướng bắc ạ.” Dấu dây bên kia đập máy và điện thoại ngay lập tức lại rung lên lần nữa.

“Đó có phải trụ sở của ông Osborne không?”

“Vâng, thưa ngài” Florentyna nói.

“Chà, cô có thể nói với tên khốn lười biếng đó rằng tôi sẽ không bầu cho ông ta kể cả khi ông ta là ứng viên duy nhất còn sống.” Điện thoại lại ngắt và Florentyna cảm thấy kinh khủng hơn cả khi cô phải liếm những chiếc phong bì. Cô để chuông đổ ba hồi trước khi lấy đủ can đảm để nhắc ống nghe và trả lời.

“Xin chào” cô nói một cách lo lắng. “Đây là trụ sở của Nghị sĩ Osborne. Tôi, Rosnovski xin nghe ạ.”

“Xin chào cô gái thân mến, tôi là Daisy Bishop, và tôi cần một chiếc xe đến đưa chồng tôi tới điểm bỏ phiếu vào ngày Bầu cử bởi vì ông ấy đã mất cả hai chân do chiến tranh.”

“Ồ, tôi rất lấy làm tiếc” Florentyna nói.

“Đừng lo lắng, cô gái trẻ. Chúng tôi sẽ không để Ngài Roosevelt tuyệt vờ phải thất vọng đâu.”

“Nhưng ngài Roosevelt... Vâng, tất nhiên là ông bà sẽ không làm thế. Tôi có thể xin số điện thoại và địa chỉ nhà không ạ?”

“Ông bà Bishop, KL5-4816.”

“Chúng tôi sẽ gọi cho ông bà vào sáng ngày bầu cử để báo cho hai người biết khi nào xe đến đón ạ. Cảm ơn vì đã ủng hộ một phiếu cho đảng Dân chủ, bà Bishop.” Florentyna nói.

“Chúng tôi luôn làm thế, cô gái thân mến. Chào tạm biệt và chúc may mắn.”

“Tạm biệt” Florentyna đáp, hít một hơi thật sâu và cảm thấy tâm trạng khá hơn. Cô viết một số “2” trong dấu ngoặc sau tên của gia đình Bishop và đặt tờ ghi chú vào trong một tập hồ sơ được ghi “Phương tiện vận chuyển trong ngày Bầu cử.” Sau đó cô đợi cuộc gọi tiếp theo.

Một vài phút trôi qua, điện thoại lại vang lên và điện lúc đó Florentyna đã hoàn toàn lấy lại sự tự tin của mình.

“Chào buổi sáng, đây có phải là văn phòng của ngài Osborne không?”

“Vâng, thưa ngài” Florentyna đáp.

“Tên tôi là Melvin Crudick và tôi muốn biết quan điểm của Nghị sĩ Osborne về kế hoạch Marshall.”

“Kế hoạch nào cơ ạ?” Florentyna nói.

“Kế hoạch Marshall” bên kia nói từng từ rành mạch.

Florentyna cuống cuống lật tung từng trang của cuốn sổ tay chiến dịch mà cô được đảm bảo rằng sẽ tiết lộ tất cả mọi thứ.

“Cô vẫn ở đó chứ?” Giọng nói vang lên.

“Vâng, thưa ngài” Florentyna nói. “Tôi chỉ muốn chắc chắn rằng ngài sẽ có được một câu trả lời đầy đủ và chi tiết về quan điểm của ngài nghị sĩ thôi ạ. Nếu ngài có thể vui lòng đợi trong giây lát.”

Cuối cùng Florentyna cũng tìm thấy Kế hoạch Marshall và đọc qua những điều Henry Osborne nói về chủ đề này.

“Thưa ngài?”

“Vâng” giọng nói đáp lại, và Florentyna bắt đầu đọc quan điểm của Henry thành tiếng.

“Nghị sĩ Osborne tán đồng Kế hoạch Marshall.” Một khoảng lặng dài diễn ra.

“Vâng, tôi biết ông ấy đã làm thế” đầu dây bên kia nói. “Nhưng *tại sao lại như vậy?*”

“Bởi vì điều đó sẽ mang lại lợi ích cho mọi người trong quận của ông ấy” Florentyna trả lời một cách chắc chắn, cảm thấy khá hài lòng với chính mình.

“Hãy làm ơn giải thích cho tôi, tại sao việc mang sáu tỷ đô la Mỹ sang tận châu Âu lại có thể giúp đỡ cho quận Chín của Illinois?” Florentyna có thể cảm thấy mồ hôi nhỏ giọt trên trán mình. “Quý cô à, cô có thể thông báo cho ngài nghị sĩ của cô rằng nhờ sự bất tài của cá nhân cô, tôi sẽ bầu cho đảng Cộng hòa lần này.”

Florentyna đặt điện thoại xuống và định chạy ngay ra khỏi cửa thì nhân viên lễ tân quen thuộc trở về sau giờ nghỉ trưa của cô ấy. Florentyna không biết phải nói với cô ấy điều gì cả.

“Có gì thú vị không?” Cô gái hỏi khi trở lại chỗ của mình. “Hay lại là một đồng những kẻ lập dị, biến thái và thích trêu người khi không có việc gì khác hơn để làm trong giờ nghỉ trưa của họ?”

“Không có gì đặc biệt cả ạ” Florentyna nói một cách hồi hộp, “trừ việc em nghĩ là mình đã đánh mất một phiếu bầu từ ông Crudick nào đó.”

“Không phải lại là gã Mel điên khùng nữa chứ trời? Lần này là vì chuyện gì vậy, ủy ban hoạt động không dành cho người Mỹ, kế hoạch Marshall hay những khu ổ chuột của Chicago?”

Florentyna vui mừng quay lại với việc liếm những chiếc phong bì.

☺•••?♡

Vào ngày Bầu cử chính thức, Florentyna đến trụ sở chiến dịch lúc tám giờ sáng và dành cả ngày gọi điện cho những thành viên đảng Dân chủ đã đăng ký để chắc chắn rằng họ có đi bỏ phiếu. “Đừng bao giờ quên” Henry Osborne nói trong bài phát biểu động viên cuối cùng dành cho những người trợ giúp của ông ta, “không một người nào từng sống trong Nhà Trắng mà không cần thắng lợi ở Illinois.”

Florentyna cảm thấy rất tự hào khi nghĩ rằng mình đang đóng góp công sức vào việc bầu chọn một Tổng thống và không nghỉ ngơi giây phút nào cả ngày. Tám giờ tối hôm đó, cô Tredgold đến đón cô bé. Cô đã làm việc mười hai tiếng không nghỉ, nhưng vẫn không ngừng nói về nó suốt cả chặng đường về nhà.

(•◡•) /

“Cô có nghĩ rằng ngài Truman sẽ thắng không?” Cuối cùng cô hỏi.

“Chỉ khi ông ấy giành được hơn 50% số phiếu bầu, cô Tredgold đáp.

“Sai rồi ạ” Florentyna nói. “Có thể giành chiến thắng cuộc bầu cử Tổng thống ở nước Mỹ nếu thắng số phiếu của cử tri đoàn⁶² trước đối thủ dù cho không đảm bảo được đa số phiếu trong cuộc bỏ phiếu toàn dân.” Cô bé sau đó tiếp tục giảng giải cho cô Tredgold về cách thức hệ thống chính trị ở nước Mỹ vận hành.

“Đó là điều sẽ không bao giờ xảy ra nếu vua George III tôn kính biết nước Mỹ ở đâu” cô Tredgold nói. “Và cô ý thức hơn mỗi ngày rằng, bé con, chẳng bao lâu nữa con sẽ không còn cần đến cô.”

Đó là lần đầu tiên Florentyna nhận ra rằng cô Tredgold sẽ không dành phần đời còn lại của cô ấy như một thành viên trong gia đình.

Khi họ về đến nhà, Florentyna ngồi trên chiếc ghế cũ của cha và dõi theo cập nhật kết quả bầu cử, nhưng cô quá mệt mỏi nên ngủ gật trước lò sưởi. Cô bé, cũng như hầu hết mọi người dân Mỹ, đi ngủ với niềm tin rằng Thomas Dewey giành chiến thắng trong cuộc bầu cử. Khi Florentyna thức dậy vào sáng hôm sau, cô chạy xuống cầu thang để lấy tờ Tribune. Nỗi kinh hãi của cô đã thành sự thật: dòng chữ “Dewey thất bại trước Truman” chạy dọc tiêu đề bài báo. Mất hơn nửa giờ nghe điểm tin trên sóng truyền thanh cũng như sự xác nhận của mẹ cô, Florentyna mới tin rằng Truman đã quay lại Nhà Trắng. Mười một giờ tối hôm đó biên tập viên đêm của tờ Tribune đã quyết định cho chạy một tiêu đề mà ông ta sẽ không bao giờ quên được trong suốt phần đời còn lại của mình. Ít nhất ông ta cũng đúng khi nhận định rằng Henry Osborne sẽ trở lại Quốc hội cho nhiệm kỳ thứ sáu.

Khi Florentyna quay lại trường Nữ sinh Latinh ngày hôm sau, giáo viên chủ nhiệm đã gọi cô tới và nói rõ rằng cuộc bầu cử đã kết thúc, giờ là lúc phải ổn định lại và học tập một cách nghiêm túc. Cô

Tredgold tán đồng, và Florentyna đã học hành cho những kỳ kiểm tra trường với cùng một lòng nhiệt huyết mà cô dành cho Tổng thống Truman.

Trong năm học, cô tham gia đội hình chính đội khúc côn cầu của trường và chơi không quá nổi bật ở vị trí cánh phải, và thậm chí còn xoay sở để chen chân vào vị trí dự bị số hai của đội quần vợt trong một trận đấu. Khi kỳ học hè gần đến, tất cả học sinh đều nhận được một lời nhắc nhở: những người muốn chạy đua vào Hội Học sinh thì cần gửi tên cho Hiệu trưởng trường Nam sinh Latinh vào thứ Hai đầu tiên của năm học mới. Sẽ có sáu đại diện cho Hội Học sinh được chọn từ cả hai trường, và dường như năm nào thì tất cả bọn họ đều thuộc lớp mười hai. Dù sao thì rất nhiều bạn học chung lớp Florentyna gợi ý rằng cô nên ra ứng cử. Edward Winchester, cậu bạn từ nhiều năm trước đã từ bỏ ham muốn đánh bại Florentyna trong bất cứ việc gì ngoại trừ vật tay, tình nguyện làm quản lý cho chiến dịch tranh cử của cô.

“Nhưng tất cả những người giúp đỡ cho tớ đều phải tài năng, ưa nhìn, nổi tiếng và lời cuốn” cô trêu chọc.

“Lần đầu tiên tớ có thể đồng ý với cậu” Edward nói. “Bất cứ tên ngốc nào chấp nhận việc này đều sẽ cần đến mọi lợi thế có thể để vượt qua những vấn đề phát sinh khi ủng hộ cho một ứng viên ngốc nghếch, xấu xí, khó gần và nhàm chán.”

“Trong trường hợp đó, có lẽ sẽ khôn ngoan hơn nếu tớ đợi thêm một năm nữa.”

“Không bao giờ.” Edward nói. “Tớ không thấy chút hi vọng nào về sự tiến bộ trong một thời gian ngắn như vậy cả. Kiểu gì thì kiểu, tớ muốn cậu trong Hội đồng năm nay.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nếu cậu là học sinh lớp mười một duy nhất được lựa chọn, cậu sẽ gần như chắc chắn làm Chủ tịch vào năm sau.”

“Đã tính toán trước hết cả rồi cơ đấy, phải không Edward?”

“Và tớ sẵn sàng đánh cược tất cả số tiền bỏ ống của mình rằng cậu cũng đã dự tính như thế.”

“Có thể lắm” Florentina nói.

“Có thể chuyện gì?”

“Có thể tớ sẽ suy nghĩ về việc ứng cử vào Hội Học sinh sớm một năm.”

(^ ^)

Suốt mùa hè, Florentyna dành kỳ nghỉ của mình với cha ở New York Baron. Cô nhận thấy rằng rất nhiều cửa hàng bách hóa lớn hiện nay có gian hàng chuyên bán mũ và tự hỏi vì sao không có nhiều hơn nữa những cửa hàng chỉ chuyên về quần áo. Cô dành hàng giờ ở Bests, Saks và Bonit Teller – nơi lần trước cô đã mua cho mình một chiếc váy quây dự tiệc – quan sát các khách hàng khác nhau và so sánh sở thích cá nhân của họ với những người thường xuyên mua sắm ở Bloomingdales, Altman và Macy. Buổi tối tại bàn ăn, cô sẽ chia sẻ với cha những kiến thức cô tiếp thu được ngày hôm đó. Abel rất ấn tượng bởi tốc độ mà Florentyna tiếp nhận cái mới và anh bắt đầu giải thích cho cô một số chi tiết về cách thức tập đoàn Baron hoạt động. Đến cuối kỳ nghỉ, anh hài lòng với những điều cô nắm được về việc kiểm soát cổ phiếu, dòng tiền, cơ chế đặt phòng, Luật Lao động 1940, và thậm chí chi phí của tám nghìn cuộn giấy mới. Anh cảnh báo George rằng vị trí giám đốc điều hành tập

đoàn của bạn có thể gặp nguy hiểm trong một tương lai không-xa-lắm.

“Tôi không nghĩ rằng công việc của tôi là thứ con bé muốn đâu, Abel.”

“Không ư?” Abel hỏi.

“Không” George đáp. “Là vị trí của anh cơ.”

Abel đưa Florentyna ra sân bay vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ và tặng cô một máy chụp hình Polaroid đen trắng.

“Ba, thật là một món quà tuyệt vời. Chẳng phải con sẽ là đứa ngẫu nhất trường hay sao?”

“Đây là một khoản hối lộ đấy” Abel nói.

“Hối lộ ấy ạ?”

“Phải, George nói với ba rằng con muốn trở thành Chủ tịch của tập đoàn Baron.”

“Con nghĩ rằng mình sẽ bắt đầu với vị trí Chủ tịch Hội Học sinh, Florentyna đáp.

Abel cười. “Hãy chắc rằng con giành được một chỗ trong Hội đồng trước đã” anh nói. Anh hôn lên má con gái và vẫy tay tạm biệt khi cô khuất dần lên những bậc cầu thang của chiếc máy bay đang chờ khách. Khi Abel quay lại xe, anh nhớ về tham vọng của chính mình đối với Warsaw, và cả thỏa thuận đã đưa ra với con gái khi cô bé mười một tuổi.

(^ ^)

“Tớ quyết định sẽ tranh cử.”

“Tốt” Edward nói. “Tớ đã soạn sẵn danh sách từng học sinh của cả hai trường rồi. Cậu phải đánh dấu vào tất cả những người mà

cậu cảm thấy sẽ sẵn sàng ủng hộ cậu và gạch những người sẽ không ủng hộ, rồi tớ có thể làm việc với những người không-biết và xác nhận lại danh sách ủng hộ cuối cùng.”

“Rất chuyên nghiệp. Có bao nhiêu người tranh cử vậy?”

“Cho đến giờ là mười lăm ứng viên cho sáu ghế. Có bốn người cậu không có hi vọng đánh bại được, nhưng sau đó sẽ là một cuộc chạy đua sát sao đấy. Tớ nghĩ là cậu sẽ thấy hứng thú khi biết rằng Pete Wellington cũng tham gia tranh cử.”

“Kể khó ưa đó à?” Florentyna nói.

“Ồ, tớ lại nghĩ là cậu đang yêu anh ta trong vô vọng cơ đấy.”

“Đừng có lố bịch thế đi, Edward, hấn ta là một tên ngu đần. Hãy xem qua danh sách những cái tên đi thôi.”

Cuộc bầu cử dự định được diễn ra vào cuối tuần thứ hai của năm học mới, vậy là các ứng viên chỉ có mười ngày để thu hút phiếu bầu. Rất nhiều bạn bè của Florentyna tới căn nhà phố Rigg để khẳng định với cô về sự ủng hộ của họ. Florentyna rất ngạc nhiên khi tìm thấy một vài sự ủng hộ từ những người cô ít kỳ vọng nhất, trong khi những người bạn cùng lớp mà cô nghĩ là bạn bè của mình lại nói với Edward rằng họ sẽ không bao giờ bầu chọn cô. Florentyna trao đổi vấn đề này với cô Tredgold, người đã cảnh báo rằng nếu bạn tranh cử cho một tổ chức nào đó mang lại cho bạn đặc quyền hay lợi ích, thì thường những người cùng tuổi sẽ là những kẻ không muốn thấy bạn thành công với tham vọng của mình. Bạn không cần phải cảm thấy sợ những ai lớn tuổi hơn hay trẻ hơn mình, vì những người đó biết rằng bạn sẽ không bao giờ là đối thủ của họ.

Tất cả các ứng cử viên sẽ phải viết một bài diễn văn ứng cử ngắn giải thích những lí do vì sao họ muốn được góp mặt trong Hội đồng Học sinh. Bài phát biểu của Florentina được Abel kiểm tra, nhưng từ chối thêm vào hay bỏ đi bất cứ chi tiết nào, và cô Tredgold chỉ bình luận về mặt ngữ pháp mà thôi.

Việc bỏ phiếu diễn ra vào thứ Sáu tuần thứ hai của học kỳ, và kết quả luôn được hiệu trưởng thông báo sau khi phiếu bầu được kiểm kê vào thứ Hai tuần kế tiếp. Cuối tuần đó thật sự kinh khủng đối với Florentyna, và cô Tredgold phải dành toàn bộ thời gian để nhắc đi nhắc lại “Bình tĩnh đi, bé con. Thậm chí ngay cả Edward, người chơi quần vợt với cô vào chiều Chủ nhật cũng chẳng đổ tí mồ hôi nào mà vẫn thắng 6-0, 6-0.

“Chẳng cần đến Jack Kramer⁶³ để nói với cậu rằng cậu đang không hề tập trung, nhóc ạ.”

“Ôi, trật tự đi, Edward. Tớ chẳng quan tâm nếu tớ có được chọn vào Hội đồng Học sinh hay không.”

Florentyna thức dậy vào lúc năm giờ sáng ngày thứ Hai và thay quần áo cũng như sẵn sàng cho bữa sáng vào lúc sáu giờ. Cô đọc qua tờ báo ba lần trong khi cô Tredgold không nói một lời nào cho đến giờ đi học.

“Hãy nhớ điều này nhé, bé yêu, **Lincoln** đã thua nhiều lần bầu cử hơn là thắng nhưng vẫn trở thành Tổng thống đấy thôi.”

“Vâng, nhưng con muốn bắt đầu với một chiến thắng” Florentyna nói.

(— — —)

Đến chín giờ thì hội trường đã chật cứng người. Lễ cầu nguyện buổi sáng và thông báo của hiệu trưởng dường như dài đến vô tận. Mắt Florentyna vẫn dính chặt xuống sàn nhà.

“Và bây giờ thầy sẽ công bố kết quả cuộc bầu cử Hội đồng Học sinh” hiệu trưởng nói. “Có tất cả mười lăm ứng cử viên và sáu người sẽ được chọn vào Hội đồng. Đầu tiên, Jason Morton với 109 phiếu, Hội trưởng. Thứ hai, Cathy Long, 87 phiếu; thứ ba, Roger Dingle, 85 phiếu; thứ tư, Al Reuben, 81 phiếu, thứ năm, Michael Prat, 79 phiếu.” Hiệu trưởng háng giọng và cả hội trường im lặng trở lại. “Thứ sáu, Florentyna Rosnovski với 76 phiếu. Người suýt soát là Pete Welling với 75 phiếu. Buổi họp đầu tiên của Hội đồng sẽ diễn ra tại văn phòng của thầy vào mười rưỡi sáng nay. Thông báo kết thúc.”

Florentyna vui sướng phát điện và ôm choàng lấy Edward, người chỉ nói đơn giản, “Thật may là tớ đã nhớ bầu cho cậu.”

Tại buổi họp Hội đồng đầu tiên sáng hôm đó, Florentyna với tư cách là thành viên khóa dưới đã được chỉ định làm thư ký.

“Điều đó sẽ dạy cho em nhớ phải đi sau cùng” Jason Morton – hội trưởng mới cười lớn.

Quay lại với công việc viết những ghi chú mà không ai thèm đọc, Florentyna trầm nghĩ. Nhưng ít nhất lần này mình có thể đánh máy và rất có thể năm sau mình thậm chí sẽ làm hội trưởng. Cô ngước lên nhìn chàng trai với gương mặt gầy gò, bẽn lẽn và cách cư xử có vẻ nhút nhát mà đã giành về cho cậu ta rất nhiều phiếu bầu.

“Nào, giờ là những đặc quyền” Jason nói nhanh, không để ý đến ánh nhìn chằm chằm của cô. “Hội trưởng được phép lái xe đến trường, và một ngày trong tuần các cô gái được mặc áo sơ mi màu

nhật còn các chàng trai có thể đi giày lười thay vì giày Oxford. Thành viên Hội đồng được phép xin ra khỏi phòng học khi tham gia vào những nghĩa vụ của trường, và họ có thể lập biên bản với bất kỳ học sinh nào phá vỡ nội quy trường học.”

Vậy ra đó là những gì mà mình đã đấu tranh quyết liệt để giành được sao, Florentyna nghĩ, cơ hội được mặc áo sơ mi màu nhật và lập biên bản.

Khi trở về nhà ngày hôm đó, Florentyna kể cho cô Tredgold chi tiết mọi việc đã diễn ra, và cô bé rất hài lòng với thành tích đạt được khi nhắc lại kết quả cùng với những trách nhiệm mới của mình.

“Pete Welling là ai?” Cô Tredgold thắc mắc. Ai đã thất bại trong cuộc bầu chọn với chỉ một phiếu vậy?”

“Anh ta đáng bị như vậy” Florentyna nói và kể lại câu chuyện. “Cô biết con đã nói gì với tên khó chịu đó khi con đi ngang anh ta trong hành lang không?”

“Không, chắc chắn là ta không biết rồi” cô Tredgold nói một cách nghi ngại.

“Giờ thì anh phải xếp vào hàng, nhưng rồi sẽ đến lượt anh thôi” cô nói và cười phá lên.

“Điều đó thật không chấp nhận được ở vị trí của con, Florentyna, và cả ở vị trí của cô. Hãy chắc chắn rằng trong cuộc đời mình con sẽ không thể hiện quan điểm như vậy thêm lần nào nữa nhé. Thời gian chiến thắng không phải là lúc khinh thường đối thủ của mình. Thay vào đó, đây là lúc để thể hiện sự vị tha.”

Cô Tredgold đứng dậy khỏi ghế và quay trở lại phòng mình.

(•••) /

Khi Florentyna đi ăn trưa ngày hôm sau, Jason Morton tới ngồi cạnh cô. “Chúng ta sẽ gặp nhau nhiều bởi giờ em đã ở trong Hội đồng” cậu ta nói và mỉm cười. Florentyna không cười đáp lại bởi Jason cũng có tai tiếng trong giới học sinh ở trường Nữ sinh Latinh như Pete Welling và cô đã quyết tâm không biến bản thân thành kẻ ngốc lần thứ hai.

Suốt giờ ăn trưa, họ trao đổi những vấn đề liên quan đến chuyến đi của dàn nhạc của trường tới Boston và việc làm thế nào với số nam sinh bị bắt vì hút thuốc lá. Hội đồng Học sinh bị hạn chế trong các khung hình phạt được phép áp dụng, và việc bị giữ lại lớp vào sáng thứ Bảy là hình phạt đáng sợ nhất mà họ có thể nghĩ tới, Jason nói với Florentyna rằng nếu họ báo cáo những kẻ hút thuốc trộm lên thầy hiệu trưởng thì việc các học sinh có liên quan bị trục xuất là chắc chắn. Một tình huống tiến thoái lưỡng nan nảy sinh trong nội bộ thành viên hội đồng bởi chẳng đứa nào sợ bị cấm túc thứ Bảy cả, và đồng thời, không ai tin có người sẽ báo cáo cho thầy hiệu trưởng.

“Nếu chúng ta để cho việc hút thuốc tiếp tục diễn ra” Jason nói, “thì sẽ rất nhanh thôi chúng ta sẽ không còn chút quyền lực nào. Trừ khi ta kiên quyết đưa ra một biện pháp cứng rắn tích cực với đầy đủ quyền hạn của Hội đồng ngay từ đầu.”

Florentyna tán đồng và ngạc nhiên với câu hỏi tiếp theo.

“Em có muốn cùng chơi một trận quần vợt vào chiều thứ 7 này không?”

Florentyna im lặng một lát. “Vâng” cô đáp, cố gắng tỏ ra bình thường bởi cô nhớ rằng cậu ta là đội trưởng đội quần vợt và kỹ thuật đánh bóng xoáy lên bên trái của cô rất tệ.

“Tốt, anh sẽ đón em lúc ba giờ. Như vậy được chứ?”

“Được ạ” Florentyna nói với hy vọng rằng, cô vẫn tỏ ra không quá hứng thú.

(•◡•) /

“Bộ váy chơi quần vợt đó ngắn quá đấy.” cô Tredgold nói.

“Con biết” Florentyna đáp, nhưng nó được mua năm ngoái, và con vẫn tiếp tục lớn lên mà.”

“Con chơi với ai vậy?”

“Jason Morton.”

“Con thực sự không thể chơi quần vợt trong bộ váy như vậy với một chàng trai trẻ.”

“Bộ này hoặc là khỏa thân ạ.” Florentyna đáp.

“Đừng tỏ ra khôn lỏi với cô, bé con. Cô sẽ cho phép con mặc nó lần này, nhưng hãy yên tâm rằng ta sẽ mua một bộ váy mới cho con vào chiều thứ Hai.”

Chuông cửa trước vang lên. “Hình như cậu ta đến rồi” cô Tredgold nói.

Florentyna lấy cây vợt của mình và chạy ra cửa.

“Đừng có chạy, bé con. Hãy để chàng trai trẻ đó đợi một chút. Chúng ta không thể để cậu ta biết con cảm thấy như thế nào về cậu ta, phải không?”

Florentyna đảo hồng gò má, buộc lại mái tóc đen dài với một dây nơ và đi từ từ ra cửa.

“Chào anh, Jason” cô nói, giọng đã trở lại bình thường. “Anh vào nhà chứ?”

Anh chàng Jason trong bộ đồ chơi quần vợt thanh lịch trông như vừa mới được mua sáng nay, không thể rời mắt khỏi Florentyna. “Bộ váy ấn tượng đấy” anh chàng nói một cách thận trọng và định nói thêm điều gì đó thì trông thấy cô Tredgold rời khỏi phòng. Cậu ta không hề nhận ra cho đến lúc này rằng Florentyna có một hình thể rất đẹp. Khoảnh khắc mắt cậu ta thấy cô Tredgold, cậu hiểu vì sao mình chưa bao giờ được phép biết điều đó.

“Em e nó là một từ năm ngoái rồi” Florentyna nói, mắt nhìn xuống đôi chân thanh mảnh của mình. “Trông nó khủng khiếp lắm phải không?”

“Không, anh thấy nó đẹp đấy. Đi thôi nào, anh đã đặt chỗ ở sân tập lúc ba rưỡi và nếu chúng ta đến muộn dù chỉ một phút thôi cũng sẽ có người lấy mất đấy.”

“Ôi trời ạ” Florentyna nói trong lúc đóng cửa ra vào. “Xe anh đây à?”

“Phải. Em không nghĩ là nó rất tuyệt vời à?”

“Em sẽ nói là, nếu bắt buộc phải đưa ra một ý kiến thì, nó có lẽ từng trải qua những ngày tốt đẹp hơn hôm nay đấy.”

“Ồ, thật thế ư?” Jason nói. “Anh nghĩ là nó trông cũng khá sang chảnh mà.”

“Nếu em hiểu được từ đó có nghĩa gì, em có thể sẽ tán đồng với anh. Hãy cầu nguyện đi, thưa ngài” cô nói một cách giấu cợt. “Không biết là em sẽ được ngồi lên nó, hay phải giúp đẩy nó đây?”

“Đó là con xe chính hãng Packard thời trước chiến tranh đấy.”

“Vậy thì nó xứng đáng được đem đi chôn sớm mới phải” Florentyna nói trong khi ngồi vào ghế phía trước, chợt nhận ra chân cô hờ ra khá nhiều.

“Đã có ai dạy anh làm cách nào để đẩy cục kim loại này tiến về phía trước chưa?” Cô hỏi một cách ngọt ngào.

“Chưa, không hẳn là như vậy” Jason đáp.

“Cái gì cơ?” Florentyna nói mà không tin nổi.

“Anh nghe nói lái xe là một trong những điều hiển nhiên nhất.”

Florentyna đẩy tay nắm cửa xe phía cô xuống, hơi mở ra với ý định xuống xe. Jason đặt tay lên đùi cô.

“Đừng ngớ ngẩn vậy, Tyna. Anh đã được cha mình dạy và lái xe gần một năm nay rồi.”

Florentyna đỏ mặt, đóng cửa xe lại và phải thừa nhận rằng cậu ta lái khá thành thạo suốt chặng đường đến câu lạc bộ quần vợt ngay cả khi chiếc xe lọc xọc và rung lắc khi chạy qua những cái hố trên đường.

Trận đấu quần vợt là một cuộc chơi tuyệt vọng với việc Florentyna cố hết sức để giành điểm trong khi Jason thì cố để thua dù chỉ một quả. Bằng cách nào đó, Jason đã kiểm soát để chỉ thắng với tỷ số 6-2, 6-1.

“Cái anh cần bây giờ là một lon Coke, cậu ta nói lúc cuối trận.

“Cái em cần là một huấn luyện viên⁶⁴” Florentyna nói.

Cậu ta cười lớn và nắm lấy tay cô khi họ rời sân. Mặc dù cô cảm thấy nóng và đẫm mồ hôi, cậu ta vẫn không buông tay cô cho đến khi hai người đến quầy bar phía sau câu lạc bộ. Cậu ta mua một lon Coke và họ uống chung với hai ống hút ở một góc phòng. Khi uống

nước xong, Jason lái xe đưa cô về. Lúc họ đến phố Rigg cậu ta quay người sang và hôn lên môi cô. Florentyna không phản ứng lại, chủ yếu vì kinh ngạc hơn là vì điều gì khác.

“Tại sao em không đi xem phim với anh tối nay nhỉ?” Anh chàng nói. “*On the town*” đang được chiếu ở rạp Hiệp hội Nghệ sĩ.”

“Thường thì em... Vâng, em đồng ý” Florentyna đáp.

“Tốt, vậy anh sẽ đón em lúc bảy giờ nhé.”

Florentyna nhìn chiếc xe chậm chậm rời đi, và cố gắng nghĩ ra một lí do để thuyết phục mẹ cho cô ra ngoài tối nay. Cô tìm thấy cô Tredgold đang pha trà trong bếp.

“Một trận đấu hay chứ cô bé?” Cô Tredgold hỏi.

“Con e là với anh ấy thì không. Nhân tiện thì anh ấy muốn đưa con đi” – cô ngập ngừng – “đến Nhà hát giao hưởng để nghe buổi hòa nhạc tối nay, vậy nên con không ăn tối đâu ạ.”

“Nghe hay đấy” cô Tredgold nói. “Hãy chắc chắn rằng con sẽ về nhà trước mười một giờ nếu không mẹ con sẽ lo lắng đấy.”

Florentyna chạy lên tầng, ngồi xuống cuối giường và bắt đầu nghĩ xem cô có thể mặc gì tối đó, mái tóc cô trông mới khủng khiếp làm sao, và liệu cô có thể ăn trộm ít đồ trang điểm của mẹ không. Cô đứng trước gương và băn khoăn tự hỏi làm cách nào cô có thể khiến ngực mình trông lớn hơn mà không cần phải nín thở suốt cả buổi tối.

Bảy giờ tối, Jason trở lại, mặc một chiếc áo len Sloppy Joe màu đỏ cùng với quần ka ki, và gặp cô Tredgold ở cửa.

“Chào cậu, chàng trai trẻ.”

“Chào cô ạ” Jason đáp.

“Mời cậu vào phòng khách.”

“Cảm ơn cô” Jason trả lời.

“Buổi hòa nhạc mà cậu định đưa Florentyna đi tên là gì vậy?”

“Buổi hòa nhạc ấy ạ?”

“Phải, tôi thắc mắc không biết ai trình diễn” cô Tredgold nói. “Tôi có đọc một bài nhận xét khá tốt về bản giao hưởng số ba của Beethoven trong tờ báo sáng nay.”

“À, phải rồi, bản giao hưởng số ba của Beethoven” Jason đáp khi thấy Florentyna xuất hiện trên cầu thang. Cả cô Tredgold lẫn Jason đều sửng sò. Một người thì tán thưởng trong khi người còn lại thì không. Florentyna mặc một chiếc váy xanh bạc hà chỉ vừa qua đầu gối và để lộ đôi tất da chân mỏng với đường may tối màu chạy dọc đằng sau. Cô bước một cách từ tốn xuống cầu thang, đôi chân dài không vững bởi giày cao gót, bầu ngực nhỏ trông lớn hơn bình thường. Mái tóc đen bóng rủ xuống bờ vai, gợi nhớ đến Jennifer Jones, và khiến cho Florentyna già dặn hơn tuổi mười lăm của mình. Vật duy nhất cô bé đeo mà cô Tredgold chấp nhận được là chiếc đồng hồ cô giáo đã tặng cho Florentyna vào sinh nhật mười ba tuổi.

“Đi thôi, Jason, nếu không chúng ta sẽ muộn mất” Florentyna nói, muốn tránh cuộc đối thoại với cô Tredgold.

“Chắc chắn rồi” Jason đáp. Florentyna không quay lại nhìn bởi sợ biến thành một kẻ tội đồ⁶⁵.

“Hãy đảm bảo đưa con bé về trước mười một giờ nhé, chàng trai” cô Tredgold yêu cầu.

“Cháu sẽ làm thế ạ” Jason đáp lại khi bước tới gần cửa. “Em tìm thấy bà cô này ở đâu vậy?”

“Cô Tredgold sao?”

“Phải, bà ta như bước thẳng ra từ một cuốn tiểu thuyết thời Victoria vậy. Hãy đảm bảo đưa con bé về trước mười một giờ nhé, chàng trai”“ cậu ta nhại lại trong khi mở cửa xe cho cô bé.

“Đừng thô lỗ thế” Florentyna nói và mỉm cười với cậu ta một cách tình tứ.

Một hàng người dài dẹt bên ngoài rạp chiếu phim, và Florentyna dành phần lớn thời gian đứng cạnh Jason, mặt hướng vào tường đề phòng trường hợp có ai đó nhận ra cô. Khi đã vào trong, Jason nhanh chóng hướng dẫn cô vào hàng ghế cuối, thành thạo như đã từng ngồi đó trước đây. Cô ngồi bên cạnh cậu ta, và khi đèn tối dần cô mới bắt đầu thả lỏng – nhưng không được lâu cho lắm. Jason cúi người sang, choàng tay qua vai và bắt đầu hôn cô bé. Cô tận hưởng cảm giác khi cậu ta buộc môi cô mở ra và lưỡi của họ chạm nhau lần đầu tiên. Rồi cậu ta ngồi lùi ra và họ xem dòng tiêu đề hiện lên trên màn chiếu. Florentyna luôn yêu thích Gene Kelly. Jason lại quay sang một lần nữa và ép miệng cậu ta lên miệng cô. Đôi môi cô bị tách ra. Gần như ngay lập tức cô cảm thấy một bàn tay đặt lên ngực mình. Cô cố gắng gỡ những ngón tay ra, nhưng một lần nữa, bàn tay của cậu ta quá mạnh so với cô. Sau một vài giây, cô vươn người lên để hít thở và nhìn nhanh hình ảnh bức tượng Nữ thần Tự do trên màn hình trước khi Jason trở lại với tay bên kia và mơn trớn bên ngực còn lại của cô. Lần này cô đẩy cậu ta ra nhưng chỉ được một lúc. Bực mình, cậu ta rút một bao Camels ra và châm một điếu. Florentyna không tin được những gì vừa xảy ra. Sau một vài hơi, cậu ta dụi điếu thuốc và đặt một tay vào giữa hai chân cô. Trong tâm trạng gần như hoảng loạn, cô ngăn chặn việc đi xa hơn bằng cách ép chặt hai đùi vào nhau.

“Ôi, thôi đi nào” Jason nói. “Đừng làm cái vẻ gái đoan trang như thế, nếu không em sẽ kết thúc giống như bà cô Tredgold đấy” và cậu ta cúi người sang hôn cô lần nữa.

“Vì Chúa, Jason, hãy xem phim đi được chứ.”

“Đừng ngu ngốc thế. Chẳng ai đến rạp để xem phim cả đâu.” Cậu ta đặt lại tay lên chân cô. “Đừng nói với anh là em chưa từng làm thế này trước đây nhé. Quỷ thần ơi, em đã mười sáu tuổi rồi đúng không? Em hi vọng trở thành gì vậy? Trinh nữ già nhất Chicago sao?”

Florentyna đứng bật dậy và tìm lối ra, vấp phải vài đôi chân trước khi tới đó. Không cả vượt thẳng lại váy cô rời rạp nhanh nhất có thể. Khi đã ở bên ngoài, cô cố bỏ chạy nhưng không thể làm gì hơn ngoài những bước đi bộ đều đều trên đôi giày cao gót của mẹ, vì thế cô đã tháo giày ra và chạy trên đôi chân chỉ đi tất giấy. Khi về tới trước cửa nhà, cô cố gắng kiểm soát cảm xúc, hi vọng có thể lên tới phòng mà không gặp cô Tredgold, nhưng việc đó đã không thành công. Cửa phòng cô Tredgold hơi hé mở và khi Florentyna nhón chân đi qua, cô giáo lên tiếng “Buổi hòa nhạc kết thúc sớm ư, bé yêu?”

“Vâng... Không... Ý con là, con cảm thấy không được khỏe” Florentyna trả lời, và cô chạy ngay về phòng mình trước khi cô Tredgold có thể hỏi thêm bất cứ câu nào. Cô lên giường đêm hôm đó mà vẫn còn cảm thấy run sợ.

Cô dậy sớm sáng ngày hôm sau. Mặc dù vẫn còn giận Jason, nhưng cô thấy mình có thể cười lớn về những điều đã diễn ra, thậm chí còn quyết định sẽ đi xem phim lần nữa, nhưng lần này chỉ một mình thôi. Cô thích Gene Kelly, nhưng đó là lần đầu tiên cô thấy

thần tượng thực sự của mình trên màn ảnh, và cô không thể quên được dáng vẻ hao gầy và dễ bị tổn thương của chàng diễn viên đó.

Tại Hội đồng Học sinh ngày tiếp theo, Florentyna không thể nhìn thẳng Jason khi cậu ta nói bằng một giọng trầm ổn rằng vài nam sinh lớp lớn không phải là thành viên của Hội đồng nhưng lại trở nên xuề xòa trong cách ăn mặc. Cậu ta cũng nói thêm rằng người tiếp theo bị bắt vì hút thuốc sẽ bị báo cáo lên thầy hiệu trưởng, không thì thanh danh của cậu ta với tư cách là hội trưởng sẽ bị hủy hoại. Tất cả mọi người, trừ Florentyna, đều gật đầu tán đồng.

“Tốt, vậy thì tôi sẽ dán thông báo lên bảng tin về việc đó.”

Ngay khi cuộc họp kết thúc, Florentyna chuồn nhanh về lớp trước khi một ai đó có thể bắt chuyện với mình. Cô kết thúc việc học khá muộn tối hôm ấy và không trở về phố Rigg cho đến sáu giờ hơn một chút. Khi cô tới cổng chính của trường thì trời bắt đầu đổ mưa. Cô đứng lại bên dưới cổng vòm, hi vọng cơn bão sẽ mau chóng tan đi. Trong lúc cô đứng đó, Jason đi thẳng qua trước mặt cùng một cô gái lớp mười hai. Cô nhìn họ leo lên xe của cậu ta và tự cắn môi mình. Con mưa trở nên nặng hạt, nên cô quyết định quay trở lại phòng học và đánh máy lại biên bản cuộc họp của Hội đồng Học sinh. Trên đường quay trở lại trường, có đi qua một nhóm đông nhỏ đang xem thông báo trên bảng tin xác nhận thái độ của Hội đồng đối với việc ăn mặc luộm thuộm và hút thuốc.

Florentyna mất khoảng một tiếng đồng hồ mới hoàn thành biên bản cuộc họp Hội đồng, một phần bởi tâm trí cô không thể ngừng suy nghĩ tới sự hai mặt của Jason. Cơn mưa ngừng lại đúng lúc cô hoàn thành xong báo cáo và cô đóng hộp máy đánh chữ của mình lại, để biên bản vào ngăn bàn. Khi đi bộ trở lại hành lang, Florentyna

nghe mình nghe thấy một tiếng động phát ra từ phòng để đồ của nam. Không ai trừ các thành viên Hội đồng Học sinh được phép ở lại trường sau bảy giờ mà không có sự cho phép đặc biệt, vì thế cô quay lại xem người đó là ai. Khi cô chỉ còn cách phòng để đồ vài mét, ánh đèn dưới cửa vụt tắt. Cô bước lại gần và mở cửa rồi vặn đèn sáng trở lại. Một vài giây trôi qua trước khi Florentyna nhìn thấy anh chàng đang đứng một mình trong góc, cố gắng giấu điều thuốc lá sau lưng. Nhưng cậu ta biết cô đã nhìn thấy nó.

“Pete” cô cất tiếng trong sự ngạc nhiên.

“Chà, quý cô Hội đồng Học sinh, cô đã bắt được tôi lần này rồi. Hai tội lớn trong cùng một ngày. Ở lại trường sau giờ học và hút thuốc. Thế là tiêu tan cơ hội vào Harvard của tôi” Pete Welling nói trong khi nghiền nát điều thuốc xuống sàn đá. Hình ảnh của hội trưởng Hội đồng Học sinh dụi tắt điều thuốc của anh ta trong rạp chiếu phim đêm thứ Bảy dội về trong cô.

“Jason Morton đang hi vọng vào học ở Harvard phải không?” Florentyna hỏi.

“Phải. Chuyện đó thì có liên quan gì?” Pete trả lời.

“Chẳng có gì cản được cậu ta vào Ivy League cả.”

“Tôi vừa chợt nhớ ra. Không cô gái nào được phép vào phòng để đồ của nam trong bất kì trường hợp nào.”

“Phải, nhưng em là thành viên của...”

“Chúc buổi tối tốt lành, Pete.”

(^ ^)

Florentyna bắt đầu tận hưởng quyền lực mới của mình và thực hiện nghĩa vụ trong Hội đồng Học sinh rất nghiêm túc, bởi vậy khi

năm học trôi qua, cô Tredgold lo sợ rằng việc học của cô bé sẽ bị ảnh hưởng bởi những trách nhiệm thêm vào đó. Cô giáo không phản ánh vấn đề này với bà Rosnovski, thay vào đó, cô xem đây là nhiệm vụ của mình để tìm ra giải pháp. Cô hi vọng rằng thái độ của Florentyna không phải gì hơn ngoài sự nhiệt tình bị đặt nhầm chỗ của thời kỳ dậy thì. Thậm chí cô Tredgold, mặc dù đã có kinh nghiệm trong quá khứ với những vấn đề tương tự, vẫn ngạc nhiên bởi sự thay đổi nhanh chóng của Florentyna kể từ khi được giao phó một chút quyền lực.

Đến giữa học kỳ thứ hai, cô Tredgold nhận ra rằng vấn đề đã vượt qua giai đoạn đó và đang dần chiếm lấy toàn bộ cuộc sống của cô bé. Florentyna bắt đầu xem cá nhân cô, chứ không phải công việc được giao, quá mức quan trọng. Bản báo cáo cuối kỳ của cô bé quá tệ so với tiêu chuẩn cao thường thấy, và giáo viên chủ nhiệm của Florentyna nhấn mạnh rằng cô bé đang trở nên lạm quyền với một vài học sinh khác và khép tội hơi quá tùy tiện.

Cô Tredgold không thể không nhận thấy rằng Florentyna không nhận được nhiều thư mời dự tiệc như trong quá khứ và bạn bè cô bé dường như cũng không tạt qua phố Rigg thường xuyên nữa, ngoại trừ Edward Winchester trung thành... Cô Tredgold thích cậu bé đó.

Vấn đề không được cải thiện trong suốt kỳ học mùa xuân và Florentyna bắt đầu lảng tránh khi cô Tredgold đề cập đến chủ đề không hoàn thành bài tập về nhà. Zaphia, người tự đền bù cho việc mất chồng bằng cách tăng gần năm cân, dường như không mấy quan tâm. “Tôi chẳng nhận thấy bất cứ điều gì không bình thường

cả” là bình luận duy nhất cô đưa ra khi cô Tredgold cố gắng thảo luận về vấn đề.

Cô Tredgold mím chặt môi và bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng khi một buổi sáng, trong bữa ăn Florentyna đã hết sức thô lỗ khi được hỏi cô bé đã có kế hoạch gì vào cuối tuần.

“Con sẽ cho cô biết nếu điều đó liên quan đến cô” cô bé trả lời mà không rời mắt khỏi tờ Vogue. Bà Rosnovski không bình luận gì, nên cô Tredgold duy trì sự im lặng như đá, tiên liệu rằng sớm hay muộn thì đứa trẻ cũng phải tự khám phá ra niềm kiêu hãnh đó sẽ dẫn tới đâu trước khi bị sụp đổ.

“**C**hẳng có lý do gì để cậu tự tin đến thế,” Edward nói.

“Tại sao? Ai có thể đánh bại tớ? Ta đã ở trong Hội đồng gần một năm rồi và những thành viên khác thì sắp tốt nghiệp.” Florentyna nói, ngả lưng xuống một trong những chiếc ghế làm từ lông ngựa dành riêng cho thành viên Hội đồng Học sinh.

Edward vẫn đứng yên, “Phải, tớ biết điều đó, nhưng không phải ai cũng yêu mến cậu.”

“Ý cậu là sao?”

“Rất nhiều người nghĩ rằng kể từ khi cậu ở trong Hội đồng, cậu trở nên quá ngạo mạn”

“Tớ hi vọng rằng cậu không nằm trong số đó, Edward”

“Không, tớ không. Nhưng tớ sợ rằng nếu cậu không hòa nhập với nhiều học sinh khóa dưới hơn, cậu sẽ bị đánh bại đấy.”

“Đừng ngu ngốc thế chứ. Tại sao tớ lại cần phải biết về chúng trong khi chúng biết quá rõ tớ là ai?” Cô hỏi, nghịch một vài tờ giấy đặt trên đùi.

“Điều gì đã xảy ra với cậu vậy, Florentyna? Cậu không cư xử như thế này một năm trước” Edward nói, mắt nhìn xuống.

“Nếu cậu không thích cách tớ thực hiện nhiệm vụ của mình thì đi mà ủng hộ ai khác đi.”

“Việc này chẳng liên quan gì đến cách cậu thực hiện nhiệm vụ của mình hết – tất cả đều biết cậu là thư ký tốt nhất mà bất cứ ai có

thể nhớ – nhưng cần có những phẩm chất khác nữa để trở thành hội trưởng.”

“Cảm ơn vì lời khuyên, Edward, nhưng cậu sẽ sớm khám phá ra rằng tớ sẽ tồn tại được mà không cần điều đó.”

“Vậy là cậu không muốn tớ giúp năm nay?”

“Edward, cậu vẫn không hiểu ra vấn đề. Đây không phải là chuyện không muốn cậu, mà đơn giản là không cần cậu.”

“Chúc cậu may mắn, Florentyna, và tớ chỉ hi vọng là tớ sai.”

“Tớ cũng không cần sự may mắn của cậu. Một vài thứ trong cuộc đời này đạt được nhờ vào khả năng.”

Khi Florentyna trở về nhà tối hôm ấy, cô không kể lại cuộc đối thoại đó cho cô Tredgold.

(^ ^)

Cuối năm học Florentyna ngạc nhiên khi biết cô chỉ đạt hạng nhất ở môn tiếng Latinh và tiếng Pháp, và thứ hạng trung bình của cô đã tụt xuống hạng ba trong lớp. Cô Tredgold đọc tờ tổng kết một cách cẩn thận và nó đã xác nhận nỗi lo sợ tồi tệ nhất của cô. Nhưng cô kết luận rằng, chẳng ích gì khi đưa ra những bình luận trái chiều với đứa trẻ khi mà cô bé đã dừng việc tiếp nhận lời khuyên của người khác trừ khi điều đó xác nhận lại ý kiến của nó. Một lần nữa, Florentyna dành kỳ nghỉ hè ở New York với cha, người cho phép cô làm việc trong vai trò trợ lý của một trong những cửa hàng thuốc khách sạn.

Florentyna dậy sớm mỗi sáng và khoác lên mình bộ đồng phục màu xanh lá nhạt của nhân viên cấp thấp tại khách sạn. Cô dồn hết năng lượng vào việc học hỏi cách thức vận hành của một gian hàng

thời trang nhỏ và sớm bắt đầu đưa ra những ý tưởng mới cho bà Parker, người quản lý. Bà đã rất ấn tượng, không chỉ bởi cô là con gái của ngài Nam tước. Thời gian trôi qua, Florentyna có được sự tự tin và nhận thức được sức mạnh của vị trí đặc quyền của mình. Cô đã dừng việc mặc đồng phục của nhãn hàng và thậm chí bắt đầu ra lệnh cho những nhân viên bán hàng cấp thấp xung quanh. Tuy nhiên, cô đủ thận trọng để không bao giờ làm vậy trước mặt bà Parker.

Một ngày thứ Sáu, khi bà Parker ở trong văn phòng để kiểm tra sổ tiền mặt buổi sáng, Jessie Kovats, một trợ lý bán hàng cấp thấp đã đến muộn mười phút, Florentyna đứng ở cửa đợi cô gái.

“Cô lại đi trễ lần nữa” Florentyna nói, nhưng Jessie không thèm đáp lại.

“Cô có nghe tôi nói không, cô Kovats?” Florentyna lên giọng.

“Tất nhiên là có” Jessie trả lời, tay treo chiếc áo mưa lên móc.

“Vậy lần này lí do của cô là gì vậy?”

“Đối với cô, tôi không cần đưa ra lí do nào cả.”

“Chúng ta sẽ biết ngay thôi” Florentyna nói, bước về phía văn phòng cô Parker.

“Đừng có tự làm mình mất thời gian nữa, đồ hách dịch. Dù sao thì tôi cũng chịu đựng cô đủ rồi” Jessie nói, bước vào văn phòng bà Parker và đóng cửa lại sau lưng. Florentyna giả vờ lau dọn quầy thu ngân trong khi đợi Jessie quay lại. Một vài phút sau, cô trợ lý trẻ bước ra khỏi văn phòng, mặc áo khoác và rời cửa hàng không nói một lời nào. Florentyna cảm thấy thỏa mãn với kết quả của lời cảnh báo mà mình đưa ra. Một vài phút sau, bà Parker ra khỏi văn phòng.

“Jessie nói rằng cô ấy bỏ việc bởi vì em.”

“Cô Kovats không phải là một tổn thất lớn” Florentyna gợi ý. “Cô ấy đã không làm việc chăm chỉ như mọi người.”

“Đó không phải là vấn đề chính, Florentyna. Tôi vẫn phải điều hành cửa hàng này sau khi em trở lại trường học.”

“Có thể đến lúc đó chúng ta sẽ loại bỏ được những người như Jessie Kovats khỏi thế giới này, những kẻ không nên làm lãng phí thời gian và tiền bạc của ba tôi.”

“Cô Rosnovski, đây là một đội. Không phải ai cũng thông minh và nhanh nhạy, hay thậm chí là làm việc chăm chỉ, nhưng họ đã làm những gì tốt nhất trong khả năng hữu hạn của mình, và chưa từng xảy ra bất kì lời phàn nàn nào trong quá khứ cả.”

“Liệu có phải đó là bởi ba tôi đã quá bận rộn để có thể để mắt đến bà không, bà Parker?”

Bà Parker đỏ bừng mặt và cố giữ bình tĩnh tại quầy thu ngân. “Tôi nghĩ đã đến lúc cô tới làm việc ở một gian hàng khác của cha cô rồi. Tôi đã làm việc cho ông ấy gần hai mươi năm và chưa bao giờ ông ấy nói với tôi theo cách thiếu tôn trọng như vậy.”

“Có lẽ đã đến lúc chính bà tới làm việc cho một cửa hàng khác” Florentyna nói, “và tốt hơn là không phải của ba tôi.” Bước ra khỏi cửa chính, cô đi thẳng tới thang máy riêng của khách sạn và bấm nút ghi số bốn mươi hai. Khi tới nơi, Florentyna thông báo với thư ký của cha mình rằng cô cần trao đổi với ông ngay lập tức.

“Ông ấy hiện đang chủ trì một cuộc họp ban giám đốc, thưa cô Rosnovski.”

“Vậy thì cô hãy ngắt lời ông và nói với ông rằng tôi muốn được gặp.”

Cô thư ký ngập ngừng, rồi điện thoại cho ông Rosnovski.

“Tôi nghĩ là tôi đã bảo cô đừng làm phiền rồi, cô Deneroff.”

“Tôi xin lỗi, thưa ngài, nhưng con gái ngài đang ở đây và khăng khăng đòi gặp ngài ạ.”

Một thoáng ngừng. “Thôi được rồi, hãy đưa nó vào đây.”

“Con xin lỗi, thưa ba, nhưng đây là một vấn đề không thể đợi được” Florentyna nói khi cô bước vào phòng, bỗng nhiên cảm thấy không chắc chắn với chính mình khi tám người đàn ông ngồi xung quanh bàn họp đứng dậy. Abel dẫn cô vào văn phòng riêng của ông.

“Chà, vấn đề gì mà không thể đợi được vậy, con yêu?”

“Đó là về bà Parker. Bà ta cứng nhắc, bất tài và ngu ngốc” Florentyna nói, và cô trút sạch cho cha cách nhìn của mình với những gì vừa diễn ra sáng hôm nay với Jessie Kovats.

Ngón tay Abel không ngừng gõ nhịp lên bàn khi ông lắng nghe cô một cách cẩn thận. Khi cô kể xong câu chuyện, ông bấm một nút trên hệ thống liên lạc nội bộ. “Hãy gọi cô Parker thuộc cửa hàng thời trang lên đây ngay lập tức cho tôi.”

“Cảm ơn ba.”

“Florentyna, con có thể đợi ở phòng bên cạnh trong khi ba giải quyết với cô Parker chứ?”

“Tất nhiên rồi ạ.”

Một vài phút sau, bà Parker xuất hiện, mặt vẫn đỏ bừng. Abel hỏi bà về chuyện vừa xảy ra. Bà trình bày chính xác mâu thuẫn, đưa ra quan điểm của mình về Florentyna rằng tuy thực tế cô bé là một trợ lý có thực lực nhưng cô cũng là nguyên nhân duy nhất khiến cô Kovats, một nhân viên làm việc lâu năm của bà, phải rời đi. Và những người khác, bà Parker chỉ rõ, có thể cũng sẽ bỏ việc nếu Florentyna kiên trì với thái độ của mình. Abel lắng nghe, gần như

không kiểm soát được sự giận dữ của bản thân. Ông nói với bà Parker quan điểm của mình và bảo bà rằng đến cuối ngày hôm nay, bà ấy sẽ nhận được thư viết tay xác nhận quyết định đó.

“Nếu đó là mong muốn của ngài, thưa ngài” ba Parker nói và rời đi.

Abel gọi thư ký của mình. “Cô có thể bảo con gái tôi vào đây, cô Deneroff.”

Florentyna sai bước vào. “Ba đã nói với bà Parker điều ba nghĩ rời, phải không ạ?”

“Phải, ta đã nói.”

“Bà ta sẽ thấy khó khăn thế nào để tìm một công việc khác.”

“Bà ấy không cần làm vậy.”

“Không cần sao ạ?”

“Không. Ta đã tăng lương và gia hạn hợp đồng với bà ấy, ông nói, cúi người về phía trước và đặt hai tay một cách chắc chắn lên bàn. “Nếu con còn đối xử với một nhân viên nào khác của ta theo cách đó lần nữa, ta sẽ bắt con quỳ trên đầu gối mình và đánh con một trận, và việc đó sẽ không nhẹ nhàng như với cái lược chải tóc nữa đâu. Jessie Kovats đã rời đi bởi thái độ không chấp nhận nổi của con và rõ ràng là không ai trong cửa hàng đó thích con cả.”

Florentyna nhìn chăm chăm vào cha mình không thể tin được rồi òa khóc.

“Và con có thể để dành những giọt nước mắt của mình cho người khác” Abel nói không khoan nhượng, “Chúng không gây ấn tượng với ba đâu. Ba lý ra không cần phải nhắc nhở con rằng ba còn cả một công ty cần phải điều hành. Con chỉ còn một tuần nữa, còn ba thì đang có sẵn một cuộc khủng hoảng ở đây rồi. Bây giờ

con sẽ xuống chỗ bà Parker và xin lỗi vì thái độ đáng xấu hổ của mình. Con cũng sẽ tránh xa các cửa hàng của ba cho đến khi ba thấy rằng con đã sẵn sàng để làm việc lại ở đó. Và đây là lần cuối cùng con làm gián đoạn một cuộc họp ban lãnh đạo của ba. Con hiểu chưa?”

“Nhưng ba à.....”

“Không nhưng gì nữa. Con sẽ xin lỗi bà Parker ngay lập tức.”

Florentyna chạy ra khỏi văn phòng của cha mình và trở về phòng trong nước mắt. Cô bé thu dọn hành lý, để bộ váy màu xanh lá cây nhạt trên sàn phòng ngủ và bắt tắc xi ra sân bay.

Khi biết về sự bỏ đi của cô bé, Abel gọi điện cho cô Tredgold, người lắng nghe những gì đã diễn ra với một sự thất vọng nhưng không hề ngạc nhiên.

Khi Florentyna về tới nhà, mẹ cô vẫn đang ở spa chăm sóc sức khỏe, cố gắng giảm một vài cân nặng không mong muốn. Chỉ có cô Tredgold ở đó chào đón cô bé.

“Cô thấy là con về sớm hơn một tuần đấy nhỉ?”

“Vâng, con đã chán New York rồi.”

“Đừng nói dối, bé con.”

“Đến cô cũng phê phán con nữa sao?” Florentyna nói và bỏ chạy lên tầng vào phòng mình. Tuần lễ đó cô bé tự nhốt mình lại và chỉ rón rén xuống bếp vào những khoảng thời gian khác thường ngày để tìm đồ ăn. Cô Tredgold cũng không cố gắng để gặp cô bé.

(͡ ° ▽ °)

Vào ngày đầu tiên của năm học, Florentyna khoác lên mình chiếc áo sơ mi màu nhạt với cổ áo cài nút kiểu mới được mua ở cửa

hàng Bergdorf Goodman. Cô biết nó sẽ khiến cho mọi cô gái khác ở trường Nữ sinh Latinh ghen tị. Cô định sẽ cho tất cả mọi người thấy thủ lĩnh tương lai của Hội đồng Học sinh nên cư xử như thế nào. Bởi các thành viên mới của Hội đồng chưa thể được bầu chọn trong vòng hai tuần tới, cô mặc mỗi ngày một chiếc áo sơ mi màu khác nhau và tự khoác lên mình những trách nhiệm của một vị hội trưởng. Cô thậm chí bắt đầu nghĩ đến kiểu xe hơi sẽ nói với cha mua cho mình sau khi cô thắng cuộc bầu cử. Trong suốt thời gian đó, cô luôn tránh mặt Edward Winchester, người đã đưa tên mình ra tranh cử vào hội đồng, và cô cười một cách miễn cưỡng với bất kì ý kiến nào nói về sự nổi tiếng của cậu ấy. Vào thứ Hai của tuần thứ ba, Florentyna đến buổi họp sáng để nghe xác nhận rằng mình là thủ lĩnh học sinh mới.

Khi cô Allen, hiệu trưởng, đọc to danh sách đầy đủ, Florentyna không thể tin vào tai mình. Cô thậm chí không lọt vào nhóm sáu người đầu tiên. Trên thực tế, cô chỉ là người suýt soát đạt, và trong tất cả mọi người, Edward Winchester đã được lựa chọn là Hội trưởng. Lúc cô rời khỏi hội trường, không ai an ủi cô và cả ngày cô chìm trong sự chết lặng nơi cuối lớp. Khi trở về nhà tối hôm ấy, cô rón rén đến phòng cô Tredgold và gõ nhẹ vào cửa.

“Vào đi.”

Florentyna chậm rãi mở cửa và thấy cô Tredgold đang đọc sách tại bàn.

“Họ không chọn con làm Hội trưởng” cô lặng lẽ nói, “Đúng ra, họ còn không bầu con vào Hội đồng nữa.”

“Ta biết” cô Tredgold đáp, và đóng quyển Kinh thánh của mình lại.

“Làm sao cô biết được ạ?” Florentyna hỏi.

“Bởi chính ta cũng sẽ không bầu chọn cho con.” Cô giáo ngừng lại giây lát. “Nhưng đó là cái kết của rắc rối này, cô bé ạ.”

Florentyna cúi đầu, nhưng không nói gì.

“Tốt, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu lại. Lau khô nước mắt đi, bé yêu, và chúng ta sẽ bắt đầu ngay lập tức. Không còn thời gian để đánh mắt nữa. Sẽ cần đến giấy và bút chì đấy.”

Florentyna viết lại danh sách mà cô Tredgold đọc cho và không tranh luận với bất kì chỉ dẫn nào cả. Đêm hôm ấy, cô ngồi viết những lá thư dài cho cha mình, bà Parker – kèm theo một bức thư khác cho Jessie Kovats – Edward Winchester, và cuối cùng, mặc dù cái tên đó không nằm trong danh sách, cho cô Tredgold nữa. Ngay hôm sau, cô tới xưng tội với đức cha Reilly. Khi trở lại trường, Florentyna giúp thư ký mới được bổ nhiệm với bản ghi chép cuộc họp đầu tiên, chỉ cho cô ấy hệ thống mà cô đã phát hiện ra là hoạt động đạt hiệu quả nhất. Cô chúc vị tân chủ tịch may mắn và hứa sẽ giúp đỡ cậu cũng như Hội đồng của cậu nếu có được nhờ cậu. Cô dành tuần tiếp theo giải đáp mọi thắc mắc đến từ các ủy viên hội đồng nhưng không bao giờ xung phong chỉ bảo. Khi Edward gặp cô ở hành lang một vài ngày sau đó, cậu nói với cô rằng Hội đồng đã bỏ phiếu cho phép cô được giữ lại mọi đặc quyền của mình. Cô Tredgold khuyên cô chấp thuận lời đề nghị tử tế của Edward với sự trân trọng nhưng không được phép lợi dụng nó. Florentyna cất tất cả những chiếc áo sơ mi mới mua từ New York xuống đáy ngăn kéo và khóa chúng lại.

Vài ngày sau, hiệu trưởng gọi cô đến. Florentyna lo sợ rằng sẽ mất nhiều thời gian hơn để cô lấy lại sự tôn trọng của bà, tuy nhiên

cô bé đã quyết tâm sẽ làm điều đó. Khi Florentyna đến văn phòng của bà, một người phụ nữ nhỏ bé, ăn mặc chần chu trao cho cô một nụ cười thân thiện và chỉ tay vào một chỗ ngồi thoải mái bên cạnh mình.

“Em hẳn phải rất thất vọng về kết quả của cuộc bầu cử.”

“Vâng, thưa cô Allen” Florentyna đáp, đoán rằng cô sắp nhận thêm sự chỉ trích.

“Nhưng mọi người nói em đã học được rất nhiều từ trải nghiệm vừa qua và cô đoán rằng em sẽ muốn sửa đổi.”

“Đã trễ quá rồi, cô Allen ạ. Em sẽ tốt nghiệp vào cuối năm và không còn cơ hội trở thành Hội trưởng nữa.”

“Đúng, đúng vậy. Do đó chúng ta cần phải nhìn những ngọn núi cao hơn để chinh phục. Cô sẽ nghỉ hưu vào cuối năm nay, sau khi làm hiệu trưởng hai mươi lăm năm, và cô phải thú nhận rằng vẫn còn một vài thứ cô muốn đạt được. Các cậu bé và cô bé của trường Latinh có bằng thành tích tuyển sinh rất xuất sắc vào Harvard, Yale, Radcliffe và Smith, và chúng ta luôn giành được nhiều học bổng hơn bất kì trường nào ở bang Illinois, tương đương với bất kì nơi nào ở bờ Đông. Tuy nhiên, có một thành tích luôn trốn tránh cô.”

“Và đó là gì vậy, thưa cô Allen?”

“Các nam sinh đã giành được mọi loại học bổng của các trường đại học thuộc khối Ivy League ít nhất là một lần, ba lần của Princeton, nhưng một học bổng đã luôn né tránh các cô gái hai mươi lăm năm nay rồi. Đó là giải thưởng danh dự James Adams Woolson chuyên ngành Văn học tại trường Radcliffe. Cô muốn đưa tên em vào danh sách giành học bổng đó. Nếu em giành được nó, mục tiêu của cô sẽ được hoàn thành.”

“Em cũng muốn thử sức mình” Florentyna đáp, nhưng thành tích của em gần đây....”

“Quả là vậy, hiệu trưởng thừa nhận, nhưng như phu nhân Churchill đã chỉ ra cho Winston khi ông ấy bị đánh bại một cách bất ngờ trong cuộc bầu cử, 'Điều đó có thể chính là một phước lành mà không ai ngờ được'.”

“Sự nguy trang.” Cả hai cùng mỉm cười.

Tối hôm đó, Florentyna tìm hiểu mẫu đơn đăng ký giải thưởng James Adams Woolson. Học bổng mở ra cho mọi cô gái ở nước Mỹ trong độ tuổi từ mười sáu đến mười tám vào ngày mùng 1 tháng Bảy năm đó. Có ba bài thi, một là tiếng Latinh, một là tiếng Hy Lạp, và một là câu hỏi chung về các vấn đề đương đại.

Trong suốt những tuần sau cuộc nói chuyện đó, Florentyna chỉ nói tiếng Latinh và Hy Lạp với cô Tredgold trước bữa sáng, và tất cả các ngày cuối tuần, cô Allen giao cho cô ba câu hỏi chung phải được hoàn thành vào thứ Hai tuần kế tiếp. Khi kỳ kiểm tra ngày càng gần, Florentyna nhận ra rằng kỳ vọng của toàn trường đổ dồn lên cô. Cô thức thâu đêm cùng Cicero⁶⁶, Virgil⁶⁷, Plato⁶⁸ và Aristotle⁶⁹, và mỗi buổi sáng sau bữa ăn, cô sẽ viết năm trăm từ về các chủ đề khác nhau như Luật sửa đổi thứ 22, tầm quan trọng của quyền lực của Tổng thống Truman đối với Quốc hội trong chiến tranh Triều Tiên – thậm chí là về tác động của truyền hình nếu được phủ sóng toàn quốc.

Cuối mỗi ngày, cô Tredgold kiểm tra qua bài viết của Florentyna, thêm chú thích và nhận xét trước khi cả hai đổ sụp xuống giường, chỉ dậy được vào sáu rưỡi sáng ngày hôm sau để lại tiếp tục bắt đầu với những câu hỏi kiểm tra sẵn có của học bổng này. Thay vì có

thêm sự tự tin, Florentyna tâm sự với cô Tredgold rằng cô bé trở nên lo sợ hơn khi mỗi ngày trôi qua.

Kỳ thi học bổng được ấn định vào đầu tháng Ba, tổ chức tại trường Radcliffe, và vào đêm trước ngày khởi hành, Florentyna mở ngăn kéo dưới cùng và chọn lấy chiếc áo sơ mi New York yêu thích của mình. Cô Tredgold đồng hành với cô ra sân ga và họ trao đổi vài chuyện dọc đường bằng tiếng Hy Lạp. Lời dặn cuối của cô giáo là “Đừng dành thời gian dài nhất cho câu hỏi dễ nhất.”

Khi họ đến sân ga, Florentyna cảm thấy một cánh tay vòng qua eo mình và một bông hồng xuất hiện trước mặt cô.

“Edward, đồ điên.”

“Đó không phải là cách chào đón chủ tịch Hội đồng Học sinh đâu. Không cần quay về nếu cậu không giành được giải thưởng Woolson này” cậu nói và hôn lên má cô trước khi cô bước lên tàu.

Không ai trong hai đứa nhận thấy nụ cười mỉm trên gương mặt cô Tredgold.

Florentyna tìm thấy một khoảng gần như không có người. Cô sẽ nhớ rất ít về cuộc hành trình này bởi gần như không ngừng đầu lên khỏi bộ Oresteia⁷⁰.

Khi đến Boston, cô được đón bởi một chiếc Ford “Woody” rộng rãi, đưa cô cùng bốn cô gái khác, chắc là trên cùng chuyến tàu, đến trường Radcliffe. Trong suốt chuyến đi, những cuộc đối thoại rời rạc và lịch sự phá vỡ những khoảng lặng dài, căng thẳng lo âu. Florentyna cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng mình được ở một phòng đơn tại số 55 phố Garden. Cô hi vọng có thể che giấu việc mình hồi hộp như thế nào.

Vào sáu giờ sáng, các cô gái tập trung tại sảnh Longfellow, nơi vị trưởng khoa, bà Wilma Kirby-Miller hướng dẫn họ chi tiết về kỳ thi.

“Ngày mai, các quý cô thân mến, từ chín đến mười hai giờ, các trò sẽ thi môn tiếng Latinh, và buổi chiều từ ba đến sáu giờ là môn tiếng Hy Lạp. Buổi sáng tiếp theo, các trò sẽ hoàn thành bài kiểm tra với đề thi tổng quát về các vấn đề hiện đại. Sẽ thật ngớ ngẩn nếu chúc tất cả các trò đều thành công, bởi không phải ai cũng sẽ giành được giải thưởng Woolson, nên tôi hi vọng rằng sau khi hoàn thành ba bài thi, mỗi người trong các trò sẽ cảm thấy mình không thể làm tốt hơn thế được nữa.”

Florentyna trở lại phòng mình trên phố Garden, nhận thấy mình biết quá ít và cảm thấy rất cô đơn. Cô xuống tầng dưới và gọi điện cho mẹ và cô Tredgold qua chiếc điện thoại trả tiền. Sáng hôm sau cô thức dậy lúc ba giờ và đọc một vài trang trong cuốn Chính trị của Aristotle, nhưng không vào đầu chữ nào. Khi cô xuống dưới nhà lúc bảy giờ, cô đi dạo quanh sân trường Radcliffe một vài vòng trước khi đến Nhà Agassiz ăn sáng. Cô thấy hai bức điện tín dành cho mình, một cái từ cha với lời chúc may mắn và mời cô đi cùng ông đến châu Âu vào mùa hè. Bức còn lại, từ cô Tredgold, viết: “Điều duy nhất chúng ta cần sợ hãi là chính bản thân nỗi sợ đó mà thôi.”

Sau bữa sáng, cô đi vòng quanh sân trường một lần nữa, lần này cùng với một vài cô gái khác, trước khi nhận chỗ của mình tại sảnh Longfellow. Hai trăm bốn mươi ba cô gái ngồi đợi tiếng chuông đồng hồ điểm chín giờ, là lúc các giám thị cho phép họ mở chiếc phong bì nhỏ màu nâu đặt trên bàn trước mặt. Florentyna đọc lướt qua đề thi tiếng Latinh một lần, và đọc lại lần nữa một cách cẩn thận trước khi lựa chọn câu hỏi mà bản thân cảm thấy chắc chắn nhất để

trả lời. Mười hai giờ, tiếng chuông đồng hồ vang lên lần nữa và những cuộn giấy màu xanh da trời của cô bị thu đi. Cô quay lại phòng mình và đọc tiếng Hy Lạp trong hai tiếng, chỉ ăn duy nhất một thanh Hershey cho bữa trưa. Vào buổi chiều, cô trải qua ba câu hỏi bằng tiếng Hy Lạp. Lúc sáu giờ, khi cô đang sửa lại những câu trả lời thì phải nộp bài. Cô đi bộ về lại căn phòng nhỏ trên phố Garden trong tâm trạng kiệt quệ, ngã nhào xuống chiếc giường nhỏ và không cả trở mình cho đến giờ ăn tối. Vào bữa tối muộn, cô nghe những cuộc đối thoại y hệt nhau với đủ các ngữ điệu từ Philadelphia đến Houston, từ Detroit cho tới Atlanta, thật dễ chịu khi nhận ra rằng mọi người đều cảm thấy hồi hộp với bài kiểm tra sắp tới giống như cô vậy. Florentyna biết rằng hầu hết những người trải qua kỳ thi giành học bổng sẽ có được một suất học tại Radcliffe, và hai mươi hai người sẽ có học bổng, nhưng chỉ có một người duy nhất giành giải thưởng James Adams Woolson mà thôi.

Vào ngày thi thứ hai, cô mở chiếc phong bì màu nâu có câu hỏi tổng quát, sợ tình huống xấu nhất, nhưng cảm thấy thư giãn hơn một chút khi đọc câu hỏi đầu tiên: "Những thay đổi nào có thể xảy ra trên nước Mỹ nếu Luật sửa đổi thứ 22 được thông qua trước khi Roosevelt trở thành Tổng thống?" Cô bắt đầu viết một các hăng hái.

☺☺☺ ♪♡

Khi Florentyna quay về Chicago, có Tredgold đã đứng đợi cô tại sân ga.

"Cô sẽ không hỏi xem con có nghĩ mình sẽ giành được giải thưởng hay không, con yêu, chỉ cần con đã làm hết sức như con hi vọng mà thôi."

“Vâng” Florentyna nói, sau khi nghĩ một chút. “Nếu con không giành được học bổng thì đó là bởi con chưa đủ giỏi.”

“Con không thể đòi hỏi hơn, bé con, cả cô cũng vậy, giờ là lúc phải nói với con rằng cô sẽ trở về Anh Quốc vào tháng Bảy.”

“Tại sao vậy ạ?” Florentyna sững sờ hỏi lại.

“Con nghĩ là cô còn gì để dạy cho con sao, khi giờ đây con đang chuẩn bị vào đại học rồi. Cô đã được đề nghị vị trí trưởng khoa Văn học tại một trường nữ sinh một tỉnh miền Tây nước Anh, bắt đầu vào tháng Chín này, và cô đã chấp thuận rồi.”

“Bạn không thể rời bỏ tôi nếu bạn biết tôi yêu bạn nhiều đến nhường nào.”

Cô Tredgold mỉm cười với lời trích dẫn và đọc câu tiếp theo: “Chính bởi tôi yêu bạn rất nhiều nên giờ đây tôi phải rời đi, Perdano.”

Florentyna nắm lấy tay cô giáo, và cô Tredgold mỉm cười với cô gái trẻ xinh đẹp, người có thể khiến cánh đàn ông phải ngoái lại nhìn khi đi trên phố.

Một vài tuần sau đó ở trường trôi qua không dễ dàng đối với Florentyna khi cô chờ đợi kết quả bài kiểm tra, mà cô biết nó sẽ được thông báo vào ngày 14 tháng Tư. Cô cố gắng thuyết phục Edward rằng ít nhất thì cậu cũng chắc chắn có một chỗ tại trường Harvard.

“Họ có nhiều sân chơi thể thao hơn là phòng học đấy” cô trêu chọc, “vậy nên cậu không thể bị loại được.”

Cậu ta có thể thất bại, cô biết điều đó, và mỗi ngày trôi qua, những hi vọng của cả hai chuyển dần thành nỗi sợ hãi.

☹️❓♡

Vào sáng ngày 14, cô hiệu trưởng gọi Florentyna đến phòng mình và để cô ngồi trong một góc khi bà gọi điện cho phòng giáo vụ trường Radcliffe. Đã có vài người đang xếp hàng đợi nói chuyện với cô giáo vụ. Cuối cùng thì cô ấy cũng trả lời cuộc gọi của cô Allen.

“Cô có thể làm ơn cho tôi biết trò Florentyna Rosnovski có giành được học bổng vào trường Radcliffe hay không chứ?” Cô hiệu trưởng hỏi.

Một khoảng lặng dài trôi qua. “Bà đánh vần tên đó sao ạ?”

“R-O-S-N-O-V-S-K-I.”

Lại một khoảng lặng nữa. Florentyna nắm chặt tay lại. Rồi tiếng cô giáo vụ vang lên đủ cho cả hai đều nghe thấy. “Không, tôi rất tiếc phải trả lời bà rằng tên cô Rosnovski không có trong danh sách những người đạt học bổng, nhưng hơn 70% thí sinh tham gia kỳ thi học bổng sẽ có chỗ tại trường Radcliffe và chúng tôi sẽ thông báo trong một vài ngày tới.”

Cả cô Allen lẫn Florentyna đều không che giấu được sự thất vọng. Khi Florentyna ra khỏi văn phòng, cô thấy Edward đang đợi mình. Cậu ôm choàng lấy cô và hét lên, “Tớ sẽ vào Harvard. Còn cậu thì sao? Cậu có giành được giải thưởng Woolson đó chứ?” Nhưng cậu có thể thấy được câu trả lời trên gương mặt cô. “Tớ xin lỗi” cậu nói. “Tớ thật là thiếu suy nghĩ” và cậu ôm cô trong vòng tay mình khi những giọt nước mắt bắt đầu tuôn ra. Một vài cô gái khóa dưới đi qua họ cười khúc khích. Edward đưa cô về rồi cô, cô Tredgold và mẹ ăn tối cùng nhau trong im lặng.

Hai tuần sau, vào Ngày của cha mẹ, cô Allen trao cho Florentyna giải thưởng Văn học của trường, nhưng đó chỉ là một sự an ủi. Mẹ và cô Tredgold vỗ tay một cách lịch sự, nhưng Florentyna bảo cha đừng đến Chicago bởi không có gì đặc biệt để ăn mừng cả.

Sau màn giới thiệu, cô Allen gõ lên bục phát biểu trước rồi bắt đầu nói. “Trong suốt những năm tháng của tôi tại trường Nữ sinh Latinh” cô hiệu trưởng cất tiếng với tông giọng âm vang và rõ ràng, “không có gì bí mật về việc tôi muốn học sinh của mình giành giải thưởng James Adams Woolson của trường Radcliffe.” Florentyna nhìn chăm chăm xuống sàn gỗ dưới chân. “Và năm nay” cô Allen tiếp tục, “tôi chắc chắn rằng chúng ta đã đào tạo được học trò ưu tú nhất trong vòng hai mươi lăm năm và giấc mơ của tôi sẽ thành hiện thực. Hai tuần trước, tôi đã gọi điện đến trường Radcliffe và biết rằng ứng viên của chúng tôi không giành được suất học bổng nào. Nhưng hôm nay, tôi nhận được một bức điện tín chắc chắn rất đáng đọc cho các bạn.”

Florentyna ngồi lù lịm lại, hi vọng rằng cha cô không phải người đưa ra bất cứ lời chúc mừng đáng xấu hổ nào.

Cô Allen đeo cặp kính đọc sách lên. “Tên của Florentyna Rosnovski không có trong danh sách học bổng chung bởi vì rất vui mừng thông báo cho quý trường rằng cô ấy là người giành được giải thưởng James Adams Woolson. Xin hãy hồi đáp lời chấp nhận.”

Gian phòng vỡ òa khi học sinh và phụ huynh đứng cả dậy và chúc mừng. Cô Allen giơ tay lên, và cả hội trường im lặng. “Sau hai mươi lăm năm, tôi lý ra phải nhớ rằng giải thưởng Woolson luôn luôn được thông báo riêng một vài ngày sau đó. Chắc phải đổ tại tuổi già rồi.” Một tràng cười lịch sự vang lên trước khi cô Allen tiếp

tục, “Sẽ có những người trong chúng ta ở đây tin rằng Florentyna sẽ học tập và phục vụ đất nước với một phong thái đáng ngưỡng mộ thể hiện xứng đáng cho ngôi trường này. Tôi giờ đây chỉ còn lại một mong ước duy nhất, rằng mình sẽ sống đủ lâu để thấy điều đó.”

Florentyna đứng dậy và nhìn mẹ mình. Những giọt nước mắt lớn đang tuôn chảy xuống má Zaphia.

Không ai có mặt tại buổi lễ nhận thấy người phụ nữ ngồi thẳng đơ bên cạnh Zaphia, hai tay nắm chặt để trên đùi và nhìn thẳng phía trước, đang ngậy ngất trong tiếng vỗ tay.

☺•••?っ♡

Rất nhiều niềm vui và nỗi buồn giờ đây vây quanh Florentyna, nhưng không gì có thể so sánh được với việc phải chia tay cô Tredgold. Trên chuyến tàu từ Chicago đến New York, Florentyna cố gắng thể hiện tình yêu và lòng biết ơn của mình, cô trao cho người phụ nữ đứng tuổi ấy một chiếc phong bì.

“Gì đây, bé con?” Cô Tredgold hỏi.

“Bốn ngàn cổ phiếu của tập đoàn Baron mà chúng ta đã tích lũy được suốt bốn năm qua ạ.”

“Nhưng đó gồm cả phần của con và cô, con yêu”

“Không” Florenty trả lời, “nó chưa tính khoản mà con tiết kiệm được nhờ giải thưởng Woolson.”

Cô Tredgold không nói gì.

Một tiếng đồng hồ sau, cô Tredgold đứng trên bến cảng sông Hudson, New York đợi lên chuyến tàu của mình, cuối cùng cũng trả

đưa trẻ mà cô đã chịu trách nhiệm suốt bao năm qua về với cuộc sống của một người trưởng thành.

“Thỉnh thoảng cô sẽ nhớ về con, bé yêu” cô nói, “và hi vọng rằng cha ta đã đúng về số phận.”

Florentyna hôn lên hai má cô Tredgold và nhìn theo bóng cô bước lên tàu. Khi lên tới boong, cô Tredgold quay lại, vẫy vẫy bàn tay đeo găng một lần rồi gọi phu khuân vác, mang hành lí đi theo người phụ nữ có dáng vẻ cương nghị ấy về khoang của mình. Cô không một lần nhìn Florentyna, người đứng như tượng đá trên cầu tàu cố gắng kìm nén những giọt nước mắt bởi cô bé biết cô Tredgold sẽ không cho phép như vậy.

Khi cô Tredgold tới chỗ ngủ của mình trên tàu, cô thường cho người khuân vác năm mươi xu rồi khóa cửa lại.

Winifred Tredgold ngồi xuống cuối giường và khóc như chưa bao giờ được khóc.

Florentyna chưa từng không chắc chắn về bất cứ điều gì kể từ ngày đầu tiên theo học tại trường Nữ sinh Latinh. Khi cô trở về sau chuyến nghỉ hè ở châu Âu cùng cha, một bì thư dày màu nâu từ trường Radcliffe đã đợi sẵn. Nó bao gồm toàn bộ chi tiết về địa điểm và thời gian cô sẽ báo danh, trang phục phải mặc, một cuốn thông tin tham khảo về khóa học và cuốn “Sách Đỏ” liệt kê chi tiết những quy định của trường Radcliffe. Florentyna ngồi trên giường, xem xét từng trang thông tin một cách kĩ lưỡng cho đến Luật 11a: Nếu bạn mời một quý ông tới phòng riêng uống trà, cửa phòng lúc nào cũng phải hé mở, và chân của cả hai người luôn phải đặt trên sàn nhà. Florentyna bật cười với ý rằng lần đầu tiên cô quan hệ có lẽ sẽ phải đứng thẳng, đằng sau cánh cửa đang mở và tay giữ một tách trà.

Khi gần tới thời điểm phải rời Chicago, cô nhận ra mình đã phụ thuộc vào cô Tredgold nhiều đến nhường nào. Cô xếp ba vali lớn, bao gồm tất cả quần áo mới mua trong chuyến du lịch châu Âu. Mẹ cô, với dáng vẻ thanh lịch trong bộ đồ mới nhất của hãng Chanel, đưa Florentyna đến nhà ga. Khi lên tàu, cô chợt nhận ra đây là lần đầu tiên mình đi tới một nơi trong một khoảng thời gian vô định mà không hề biết ai ở cuối cuộc hành trình.

Cô tới Boston và thấy một New England trong tiết trời tháng Chín tuyệt đẹp với sắc xanh lá cây và vàng đối lập. Một chiếc xe chở học

sinh cũ kĩ đang đợi để đưa mọi sinh viên vào học xá. Khi chiếc xe lướt ngang khách sạn Charles, Florentyna nhìn qua ô cửa sổ cuối xe để ngắm ánh mặt trời lấp lánh trên mái vòm của tòa nhà chính phủ. Vài cánh buồm rải rác trên mặt nước, và tám sinh viên tràn đầy nhiệt huyết đang kéo mái chèo qua vùng sóng lớn, trong khi một người đàn ông lớn tuổi hơn đang chạy xe đạp theo sau họ và hét những mệnh lệnh qua loa. Chiếc xe buýt dừng lại tại Radcliffe, một người phụ nữ trung niên trong trang phục học thuật đang hướng dẫn những sinh viên mới tới hội trường Longfellow, nơi Florentyna đã trải qua kỳ thi Woolson. Tại đó, mọi người được thông báo tòa nhà họ sẽ ở trong năm đầu tiên cũng như phòng riêng của từng người.

Florentyna ở tại phòng số bảy nhà Whitman. Một sinh viên năm hai giúp cô mang hành lý tới Whitman rồi để cô tự dỡ đồ của mình.

Căn phòng có mùi như thể lớp sơn vừa mới được quét lại ngày hôm trước. Rõ ràng là cô sẽ phải chung phòng với hai cô gái nữa: có ba chiếc giường, ba tủ quần áo, ba bàn học, ba ghế ngồi, ba đèn bàn, ba gối ngủ, ba tấm khăn trải giường và ba bộ chăn, dựa theo danh sách đính ở mặt sau của cánh cửa. Bởi không thấy bóng dáng của bất kì người bạn cùng phòng nào, cô chọn chiếc giường gần cửa sổ nhất và bắt đầu tháo dỡ đồ đạc. Cô vừa định mở khóa chiếc vali cuối cùng thì cửa phòng bật mở và một chiếc túi hành lý lớn hạ cánh chính giữa phòng.

“Chào” một giọng nói cất lên mà theo Florentyna thì nó giống tiếng loa phóng thanh hơn là của một sinh viên mới trường Radcliffe. “Mình là Bella Hellaman. Mình tới từ San Francisco.”

Bella bắt tay Florentyna, cô ngay lập tức cảm thấy hơi hận khi mỉm cười với một người khổng lồ cao một mét tám và chắc chắn

phải nặng hơn chín chục cân. Bella trông giống một chiếc đàn đại hồ cầm⁷¹ với âm thanh của một chiếc kèn tuba. Cô gái bắt đầu đo đạc căn phòng.

“Mình đã biết là họ sẽ không có một cái giường đủ lớn cho mình mà” câu tiếp theo cô ấy thốt ra. “Bà hiệu trưởng của mình đã cảnh báo rằng mình nên nộp hồ sơ vào một trường nam sinh.”

Florentyna phá lên cười.

“Cậu sẽ không còn cười lớn như vậy nữa đâu khi mình khiến cậu mất ngủ cả đêm. Mình xoay trở người rất nhiều, đến mức mà cậu sẽ nghĩ rằng mình đang ở trên một con tàu đáy.” Bella cảnh báo khi cô ấy đẩy cánh cửa sổ phía đầu giường Florentyna ra để đón không khí mát lạnh của Boston. “Chỗ này họ phục vụ bữa tối lúc mấy giờ ấy nhỉ? Mình đã không có một bữa ăn nào tử tế kể từ khi rời California.”

“Mình không biết nữa, nhưng có trong cuốn Sách Đồ đạc” Florentyna nói, tay lật cuốn sách ở cạnh giường. Cô bắt đầu lật qua các trang tới mục Giờ ăn. “Bữa tối, sáu rưỡi tới bảy rưỡi.”

“Vậy là khi đồng hồ bắt đầu điểm sáu rưỡi” Bella nói, “mình sẽ đứng ở trong hàng đợi gọi món khai vị ở phòng ăn. Cậu có biết phòng tập thể thao ở đâu không?”

“Thành thực mà nói, mình không biết đâu.” Florentyna cười toe toét. “Nó không đứng ở vị trí cao trong danh sách ưu tiên của mình vào ngày đầu tiên.”

Có tiếng gõ cửa, và Bella hét to, “Vào đi.” Sau này Florentyna biết rằng đó không phải tiếng quát mà chỉ là giọng nói bình thường của cô bạn. Bước vào phòng là một cô gái tóc vàng trông như búp bê sứ vùng Dresden, không có lấy một sợi tóc lộn xộn, trong bộ đồ

màu xanh đậm gọn gàng. Cô gái mỉm cười, để lộ hàm răng nhỏ, đều đặn. Bella mỉm cười lại như thể cô ấy nhìn thấy bữa tối được phục vụ sớm.

“Tên tôi là Wendy Brinklow” một giọng có chút âm điệu miền nam cất lên. “Tôi nghĩ rằng mình sẽ chia sẻ phòng với các bạn.” Florentyna muốn cảnh báo cô bạn về cái bắt tay của Bella, nhưng đã quá muộn. Cô nhìn Wendy co rúm lại.

“Cậu sẽ phải ngủ ở chỗ kia” Bella nói chỉ vào chiếc giường còn lại. “Cậu có tình cờ biết phòng tập thể thao ở đâu không?”

“Tại sao trường Radcliffe lại cần có phòng tập chứ?” Wendy nói trong khi Bella giúp cô ấy mang vali vào. Bella và Wendy bắt đầu dỡ đồ đạc còn Florentyna vung vẩy những quyển sách của mình, cố gắng để không thể hiện quá lộ liễu rằng cô bị mê hoặc bởi những thứ được lấy ra từ hành lý của Bella. Đầu tiên là những miếng đệm chân, một miếng đệm ngực và hai đôi giày đế đinh, sau đó là một chiếc mặt nạ mà Florentyna có đeo thử vào, rồi cuối cùng là một đôi găng tay chơi khúc côn cầu, tất cả bỏ sung cho đôi gậy mà cô gái treo ở túi hành lý lúc đầu được ném vào phòng. Wendy sắp xếp xong tất cả quần áo của mình thành những chồng nhỏ gọn vào tủ đồ thậm chí trước cả khi Bella nghĩ ra chỗ để cất những cây gậy chơi bóng. Cuối cùng, cô gái ném chúng xuống gầm giường.

Sau khi họ tháo dỡ xong hành lý, ba cô gái cùng nhau xuống nhà ăn. Bella là người đầu tiên xếp hàng ở quầy lấy đồ và lấp đầy đĩa của mình với thịt và rau tới mức mà cô ấy phải cố giữ nó thăng bằng trong lòng bàn tay mình. Florentyna lấy một lượng mà theo cô nghĩ là vừa đủ, còn Wendy chỉ lấy một vài muỗng salad mà thôi.

Florentyna bắt đầu cảm thấy họ giống như ba con gấu của Goldilocks⁷².

Hai người trong bọn họ đã có một đêm thức trắng đúng như Bella đã cảnh báo, và phải mất vài tuần trước khi cô cùng với Wendy có thể có được giấc ngủ tám tiếng mà không bị ngắt quãng. Nhiều năm sau, Florentyna phát hiện ra rằng cô có thể ngủ ở bất cứ đâu, thậm chí cả ở phòng chờ sân bay đông đúc, phải cảm ơn năm đầu tiên ở cùng với Bella đó.

Bella là sinh viên năm nhất đầu tiên chơi ở vị trí thủ môn cho đội tuyển chính thức của trường Radcliffe và cô gái đã có một năm sung sướng và đe dọa bất cứ ai dám tới gần vị trí khung thành. Cô ấy luôn luôn bắt tay với một vài người dám làm điều đó. Phần lớn thời gian của mình, Wendy trốn tránh những người đàn ông tới thăm ký túc xá và một vài lần cũng bị bắt gặp. Cô ấy dành nhiều thời giờ để đọc cuốn Kinsey Report⁷³ hơn là ghi chép bài giảng của mình.

“Bạn yêu à” cô ấy nói với đôi mắt mở tròn xoe, “đó là một chuỗi bài viết học thuật nghiêm túc của một giáo sư lỗi lạc.”

“Công trình học thuật đầu tiên được bán tới hơn một triệu bản, Bella bình luận khi cô ấy vớ lấy gậy chơi bóng của mình và rời khỏi phòng.

Wendy ngồi xuống trước chiếc gương duy nhất trong phòng và kiểm tra lại son môi.

“Lần này là ai thế?” Florentyna hỏi.

“Không ai cụ thể cả” cô gái trả lời. “Nhưng Dartmouth đã gửi đội quần vợt của họ tới để chơi với trường Harvard và tôi không nghĩ ra hoạt động nào dễ chịu hơn để dành cả buổi chiều. Bạn có muốn tới xem không?”

“Không, cảm ơn, nhưng tớ muốn biết bí mật về cách bạn thu hút họ” Florentyna nói trong khi đánh giá bản thân trong gương. “Tớ không nhớ có ai khác ngoài Edward từng mời tớ đi chơi cả.”

“Việc đó không mất nhiều công sức nghiên cứu vậy đâu” Wendy nói. “Có lẽ bạn đã không cho họ cơ hội.”

“Bằng cách nào?” Florentyna hỏi, quay lại nhìn trực diện bạn.

Wendy bỏ thỏi son xuống và với lấy cây lược chải tóc “Bạn thông minh, lanh lợi một cách rõ ràng quá, và không nhiều đàn ông có thể chấp nhận điều đó đâu. Bạn khiến họ sợ và điều đó không tốt đối với lòng tự tôn của họ.”

Florentyna cười phá lên.

“Tôi nghiêm túc đấy. Có bao nhiêu người đàn ông dám tiếp cận cô Tredgold yêu quý của bạn, chứ đừng nói là bắt đầu mối quan hệ yêu đương với cô ấy?”

“Vậy bạn gợi ý tớ nên làm thế nào?” Florentyna hỏi.

“Bạn có vẻ ngoài đủ xinh đẹp, và tôi không biết ai có gu ăn mặc tốt hơn bạn, thế nên hãy cứ giả vờ ngu ngơ và xoa dịu cái tôi của họ; rồi họ sẽ cảm thấy cần phải chăm sóc bạn. Chiêu này luôn hiệu quả đối với tôi.”

“Nhưng làm cách nào để bạn ngăn họ nghĩ rằng họ có quyền lên giường với bạn chỉ sau một miếng bánh hamburger?”

“Ôi, tôi thường ăn ba tới bốn bữa bít tết trước khi để họ thử bất cứ cái gì khác. Và chỉ thỉnh thoảng tôi mới đồng ý thôi.”

“Tất cả những điều đó đều rất hay, thế nhưng làm cách nào bạn kiểm soát được chuyện đó lần đầu tiên?”

“Chúa mới biết được.” Wendy nói. “Tôi chẳng nhớ được xa đến thế.”

Florentyna cười.

“Nếu bạn tới trận quần vợt, có thể bạn sẽ gặp may đấy. Dù sao thì, sẽ có năm người đến từ Dartmouth, chưa kể đến sáu người của đội trường Harvard.”

“Không, tớ không thể” Florentyna nói một cách tiếc nuối. “Tớ vẫn còn một bài luận về Oedipus⁷⁴ cần phải hoàn thành lúc sáu giờ.”

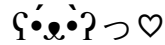
“Và chúng ta đều biết điều gì đã xảy ra với ông ấy” Wendy cười toe toét.

Mặc dù sở thích khác nhau, ba cô gái trở nên không thể tách rời, và Florentyna cùng Wendy luôn dành buổi chiều ngày thứ Bảy để xem Bella chơi khúc côn cầu. Wendy thậm chí còn học cách hét lên “Giết chúng đi” từ bên lề sân đấu, mặc dù nó dường như chẳng thuyết phục tẹo nào. Đó là năm đầu tiên đầy bận rộn và Florentyna thích làm cho cha vui với những câu chuyện về trường Radcliffe, Bella cùng Wendy.

Cô phải học tập chăm chỉ bởi cố vấn của mình, cô Rose, nhanh chóng chỉ ra rằng học bổng Woolson được gia hạn hằng năm và sẽ chẳng tốt đẹp gì đối với danh tiếng của cả hai nếu giải thưởng bị thu hồi. Cuối năm đó, điểm số của Florentyna còn vượt hơn mong đợi và cô cũng tranh thủ được thời gian tham gia Câu lạc bộ Hùng biện, được cử làm đại diện cho sinh viên năm nhất tại Câu lạc bộ Dân chủ trường Radcliffe. Nhưng cô cảm thấy thành tựu lớn nhất của mình là đã hạ gục Bella trên sân gôn Fresh Pond với bảy gậy hơn bạn.

“Cô Tredgold của cậu chắc chắn phải là một phụ nữ đặc biệt” Bella đưa ra lời bình luận duy nhất về việc đó.

Kỳ nghỉ hè năm 1952, Florentyna chỉ dành một vài tuần với cha mình ở New York bởi cô đã nộp hồ sơ xin làm trợ lý tại Hội nghị Chicago.

Khi Florentina trở về nhà với mẹ ở Illinois, cô đã đưa mình trở lại với chính trị. Đại hội đảng Cộng hòa được tổ chức tại thành phố sớm hơn hai tuần và GOP⁷⁵ đã chọn Dwight D. Eisenhower cùng Richard Nixon làm ứng cử viên của họ. Florentyna không nghĩ rằng đảng Dân chủ có thể tìm được một người đối đầu với Eisenhower, người anh hùng dân tộc lớn nhất kể từ thời Teddy Roosevelt. Huy hiệu “Tôi thích Ike⁷⁶” tràn ngập khắp nơi.

Ngày 21 tháng Bảy, hội nghị đảng Dân chủ được tổ chức, Florentyna được giao nhiệm vụ hướng dẫn khách VIP tới vị trí ngồi của họ trên diễn đàn. Trong suốt bốn ngày đó cô đã học được hai bài học giá trị. Thứ nhất là tầm quan trọng của các mối quan hệ, và thứ hai là sự phù phiếm của các chính trị gia. Hai lần trong bốn ngày, cô đã dẫn các vị thượng nghị sĩ ngồi sai chỗ và họ không thể khó chịu hơn kể cả khi cô đẩy họ tới ngồi ghế điện. Giây phút tươi sáng nhất tuần của cô là khi một nghị sĩ trẻ có vẻ ngoài ưa nhìn đến từ Massachusetts hỏi cô đang theo học trường nào.

“Khi còn học tại Harvard” chàng trai nói, “tôi đã dành rất nhiều thời gian ở Radcliffe. Họ nói với tôi rằng bây giờ mọi chuyện ngược lại.”

Florentyna muốn nói một điều gì đó thông minh và dí dỏm để anh chàng phải ghi nhớ nhưng chẳng nghĩ ra điều gì, và đó là nhiều năm trước khi cô nhìn thấy John Kennedy lần nữa.

Cao trào của hội nghị đến khi cô chứng kiến các đại biểu chọn Adlai Stevenson làm người gánh vác tiêu chuẩn của họ. Cô rất ngưỡng mộ ông ta khi còn là thống đốc bang Illinois, nhưng Florentyna không tin rằng kiểu người học thuật như vậy có thể hi vọng đánh bại Eisenhower trong Ngày bầu cử. Mặc dù hò hét cổ vũ và hát vang ca khúc “Những tháng ngày hạnh phúc đã quay trở lại nơi đây”, rõ ràng không phải tất cả mọi người trong khán phòng đó cũng đều tin vào khả năng ấy.

Khi hội nghị kết thúc, Florentyna quay trở lại trụ sở chính của Henry Osborne để cố gắng giúp ông ta giữ được chỗ của mình trong Quốc hội. Lần này cô được giao phụ trách tổng đài giải đáp thắc mắc, mặc dù trách nhiệm mang lại cho cô niềm vui nho nhỏ, cô biết rằng đã từ lâu ngài nghị sĩ không còn giành được sự tôn trọng từ những nhân viên trong đảng của mình, chưa nói đến những người có quyền bầu cử. Nổi danh là một kẻ nghiện rượu và vụ li hôn lần thứ hai đã không giúp ông ta giành được lá phiếu của những cử tri tầng lớp trung lưu trong khu vực của mình.

Florentyna thấy ông ta quá hời hợt và không thành thật với những người đã bầu chọn cho mình, cô cũng bắt đầu nhận ra lí do tại sao mọi người có rất ít sự tin tưởng vào hạ nghị sĩ được bầu chọn của họ. Niềm tin đó bị giáng một cú đấm mạnh nữa khi ứng viên chức phó Tổng thống của Eisenhower, Richard Nixon, đã phát biểu trước quần chúng vào ngày 23 tháng 9 để giải thích về số tiền mười tám ngàn đô trong quỹ phi pháp. Ông ta tuyên bố rằng nó được lập ra cho ông ta bởi một nhóm những nhà triệu phú ủng hộ một “khoản chi phí chính trị cần thiết” và cho “việc vạch trần chủ nghĩa Cộng sản.”

Vào ngày bầu cử, Florentyna và các đồng nghiệp ủng hộ đã không còn niềm tin vào cả hai ứng cử viên của họ, và những cảm xúc ấy được thể hiện qua các cuộc thăm dò dư luận. Eisenhower đã giành thắng lợi bầu cử với số phiếu lớn nhất trong lịch sử Hoa Kỳ, 33.936.234 so với 27.314.992. Một trong số những người bị mất chức trong cuộc thanh trừng của đảng Cộng hòa là Hạ nghị sĩ Osborne.

Không còn hứng thú với chính trị, Florentyna trở lại trường Radcliffe cho năm thứ hai và dồn toàn bộ sức lực vào việc học. Bella được chọn làm đội trưởng đội khúc côn cầu, là sinh viên năm thứ hai đầu tiên nhận vị trí này nên rất đáng tự hào. Wendy thừa nhận đã yêu một tay chơi quần vợt trường Dartmouth tên là Roger, và bắt đầu tiếp nhận những lời khuyên về thời trang từ Florentyna, trong khi tìm hiểu về trang phục cưới trên tạp chí Vogue. Mặc dù giờ đây họ đều có phòng riêng ở Whitman, ba cô gái vẫn thường xuyên gặp mặt. Florentyna chưa bao giờ bỏ lỡ bất kì trận khúc côn cầu nào, dù trời mưa hay tuyết, một điều mà Cambridge⁷⁷ thường xuyên trải qua, trong khi Wendy giới thiệu cho cô một vài anh chàng mà có lẽ không bao giờ xứng đáng tới bữa tiệc thứ ba hoặc thứ tư.

Đó là giữa học kỳ mùa xuân khi Florentyna trở về phòng mình và thấy Wendy ngồi trên sàn trong nước mắt.

“Có chuyện gì vậy?” Florentyna hỏi. “Vì kết quả giữa kỳ à? Cậu trượt hay sao?”

“Không, chuyện này còn tệ hại hơn thế nhiều lắm.”

“Điều gì có thể tệ hơn thế chứ?”

“Tớ dính bầu rồi.”

“Cái gì?” Floritya kêu lên, quỳ xuống và vòng một tay xung quanh cô bạn, “Làm sao cậu chắc về điều đó được?”

“Tháng này là tháng thứ hai tớ không có kinh rồi.”

“À, điều đó cũng không kết luận được, và kể cả điều tệ nhất đó xảy ra thì chúng ta đều biết Roger muốn lấy cậu mà.”

“Anh ấy có thể không phải là cha đứa trẻ.”

“Ôi Chúa ơi” Florentyna kêu lên, “Vậy thì là ai?”

“Tớ nghĩ rằng đó là Bob, Cầu thủ bóng đá của trường Princeton ấy. Cậu đã gặp anh ta rồi, nhớ không?”

Florentyna không nhớ người đó. Ba cô gái ngồi cùng nhau đến tận đêm, Bella thể hiện một sự nhẹ nhàng và thấu hiểu mà Florentyna không bao giờ nghĩ có thể xảy ra. Quyết định được đưa ra là nếu Wendy tiếp tục mất kì kinh nguyệt lần tới, cô ấy sẽ phải đặt lịch hẹn với bác sĩ MacLeod, bác sĩ phụ khoa của trường.

Wendy vẫn không thấy kì kinh tiếp theo, và đề nghị Bella và Florentyna hộ tống mình tới phòng khám của bác sĩ MacLeod trên phố Brattle. Bác sĩ thông báo cho chủ nhiệm lớp Wendy về việc mang thai của cô ấy tối hôm đó và không ai ngạc nhiên về quyết định của bà ấy. Ngày hôm sau, cha Wendy tới và cảm ơn cả hai về tất cả những gì họ đã làm trước khi đưa con gái mình trở về Nashville. Mọi việc diễn ra quá đột ngột khiến không ai trong số hai cô gái còn lại có thể tin rằng họ sẽ không bao giờ gặp lại Wendy nữa. Florentyna cảm thấy bất lực và chỉ tự hỏi rằng liệu cô đã có thể làm gì hơn nữa không.

***

Cuối năm học thứ hai, Florentyna bắt đầu tin rằng cô có thể giành được chìa khóa Phi Beta Kappa⁷⁸ danh giá. Cô nhanh chóng đánh mất hứng thú với những vấn đề chính trị ở trường đại học; sự kết hợp của McCarthy và Nixon không gọi lại được cảm hứng, cô thậm chí vỡ mộng hơn bởi một sự cố xảy ra vào cuối kỳ nghỉ hè.

Florentyna trở lại làm việc cho cha mình tại New York. Cô đã học được rất nhiều điều kể từ sự cố “Jessie Kovats.” Thực tế, giờ đây Abel rất vui khi để cô phụ trách một cửa hàng Baron khi người quản lý đi nghỉ.

Trong một giờ nghỉ trưa, cô cố gắng tránh mặt người đàn ông trung niên ăn mặc lịch sự đi ngang qua sảnh khách sạn cùng thời điểm, nhưng ông ta phát hiện ra cô và hét lên, “Xin chào, Florentyna.”

“Chào bác, Henry”, cô đáp với một chút nhiệt tình.

Ông ta cúi người và nắm chặt cô bằng cả hai tay trước khi hôn lên má.

“Hôm nay là một ngày may mắn của cháu đấy, cháu gái” ông ta nói.

“Tại sao vậy ạ?” Florentyna hỏi, bối rối thật sự.

“Ta bị người tình bỏ rơi, và ta sẽ cho cháu một cơ hội để giành lấy chỗ của cô ta.”

Cút đi, đó là điều cô sẽ nói nếu Henry Osborne không phải là giám đốc của tập đoàn Baron, và khi cô chuẩn bị bịa ra một lời từ chối thì ông ta nói thêm, “Ta có hai vé cho vở Can-Can đây.”

Từ khi quay lại New York, Florentyna đã cố gắng để có vé trong vở nhạc kịch mới nhất của sân khấu Broadway và được thông báo

rằng họ đã bán sạch vé trong tám tuần, mà đến lúc đó thì cô phải trở lại Radcliffe rồi. Cô ngập ngừng một lúc rồi nói “Cảm ơn, bác Henry.”

Họ hẹn gặp nhau ở nhà hàng Sardi uống nước trước khi đi bộ tới nhà hát Shubert. Vở diễn xuất sắc như mong đợi của Florentyna và cô cho rằng sẽ là khiêm nhã nếu không chấp thuận lời mời của Henry đưa cô đi ăn tối. Ông ta đưa cô đến phòng Cầu vồng, và đó là lúc mọi rắc rối bắt đầu. Ông ta uống ba ly đúp rượu Scotch trước khi món ăn đầu tiên được phục vụ, và mặc dù ông ta không phải là người đầu tiên đặt tay lên đầu gối cô, ông ta là người bạn đầu tiên của cha cô làm vậy. Đến cuối bữa ăn, Henry say xỉn đến mức ông ta hầu như không kiểm soát nổi bản thân.

Trong xe tắc xi trên đường về khách sạn Baron, ông ta lấy thuốc ra hút và cố hôn cô. Cô co rúm người vào góc xe, nhưng ông ta nhoài người theo. Cô không biết làm cách nào để xử lý một người say rượu và cũng không biết hai người có thể tiếp tục trong tình trạng khó xử đó bao lâu nữa. Khi họ tới khách sạn Baron, ông ta khăng khăng đòi đưa Florentyna về phòng, và cô cảm thấy không thể từ chối lời đề nghị đó, lo sợ rằng bất kì một cuộc tranh cãi nơi công cộng nào cũng sẽ được báo lại cho cha mình. Khi họ ở trong thang máy riêng, ông ta cố hôn cô lần nữa, và khi họ tới căn hộ nhỏ của cô trên tầng bốn mươi hai, Henry xông thẳng vào phòng khi cô vừa mở cửa. Ngay lập tức ông ta đi tới quầy bar nhỏ và rót cho mình một ly Scotch lớn khác. Florentyna cảm thấy hối hận khi cha đang ở Pháp và George có lẽ đã rời khách sạn về nhà từ lâu. Cô không biết phải làm gì tiếp theo.

“Ông có nghĩ rằng bây giờ mình nên về rồi không, Henry?”

“Gì cơ?” Henry cất giọng lè nhè. “Trước khi cuộc vui bắt đầu ư?” Ông ta đột nhiên bước loạng choạng về phía cô. “Một cô gái nên tỏ ra biết ơn như thế nào khi người bạn đồng hành đưa cô ta đến buổi biểu diễn hay nhất trong thành phố và mời cô ta một bữa ăn hạng sang.”

“Tôi trân trọng điều đó, Henry, nhưng tôi đã mệt rồi và muốn đi ngủ.”

“Chính xác những gì ta đang nghĩ.”

Florentyna cảm thấy hơi buồn nôn khi ông ta gần như ngã nhào lên cô và đưa tay vuốt dọc lưng và dừng lại khi chạm tới hông cô.

“Henry, ông nên đi trước khi làm điều gì đó mà ông sẽ hối hận” Florentyna nói, cảm thấy mình hơi lố bịch.

“Ta sẽ không hối hận bất cứ điều gì” ông ta nói khi cố gắng cởi móc khóa đằng sau váy cô. “Và cô cũng sẽ không thấy vậy.”

Florentyna cố gắng đẩy ra, nhưng ông ta quá khỏe, vì thế cô bắt đầu đánh vào phía ngoài cánh tay ông ta.

“Đừng gây chiến quá sức, em yêu” ông ta thở hển hển. “Ta biết em rất muốn điều này, và ta sẽ chỉ cho em một vài điều mà những cậu bé còn đang đi học không biết.”

Đầu gối Florentyna không chịu nổi nữa và cô ngã nhào xuống thảm với Henry nằm bên trên, kéo chiếc điện thoại từ trên bàn xuống sàn.

“Như thế này tốt hơn đấy” ông ta nói, “mặc dù ta thích có chút cảm xúc.”

Ông ta túm lấy cô lần nữa, giữ chặt cánh tay cô trên đầu với chỉ một bàn tay. Ông ta bắt đầu di chuyển bàn tay còn lại dọc đùi cô. Với tất cả sức lực có thể thu được, cô rút một tay ra và tát vào mặt

Henry, nhưng ông ta chỉ túm tóc cô chặt hơn và kéo váy cô lên tới hông. Có một tiếng rách, và Henry cười điên dại.

“Mọi việc đã có thể dễ dàng hơn... nếu em cởi cái thứ chết tiệt này ra... ngay từ đầu” ông ta gằn từng tiếng đứt quãng khi xé rộng vết rách.

Florentyna nhìn một cách vô vọng ra phía sau và thấy một bình hoa pha lê nặng cắm vài bông hồng cạnh chỗ mà chiếc điện thoại từng ở đó. Với cánh tay tự do còn lại, cô kéo Henry về phía mình và bắt đầu hôn ông ta một cách cuồng nhiệt lên mặt và cổ.

“Có cảm xúc hơn rồi đó” ông ta nói và thả cánh tay kia của cô ra.

Cô lùi về phía chiếc bình một cách từ từ. Khi đã nắm chắc nó trong tay, cô vùng ra và đập chiếc bình xuống ngay sau hộp sọ ông ta. Đầu ông ta gục xuống phía trước và cô lấy hết sức mình đẩy ông ta ra khỏi người. Phản ứng đầu tiên của Florentyna khi thấy máu chảy ra từ đầu ông ta là cảm giác sợ hãi rằng cô đã giết người. Có tiếng gõ mạnh lên cửa.

Giật mình, Florentyna cố gắng đứng dậy, nhưng cô cảm thấy đầu gối quá yếu. Tiếng gõ vang lên lần nữa, thậm chí còn lớn hơn, nhưng lần này đi kèm là một giọng nói mà chỉ có thể thuộc về một người. Florentyna lao đảo đi tới cửa và mở ra thì thấy Bella đang đứng đó,

“Cậu trông kinh khủng quá.”

“Tớ cảm thấy kinh khủng.” Florentyna nhìn xuống chiếc váy dạ tiệc Balenciaga rách te tua của mình,

“Ai đã làm thế này với cậu?”

Florentyna bước lùi một bước và chỉ tay vào thân thể bất động của Henry Osborne.

“Giờ thì tớ biết tại sao điện thoại của cậu không liên lạc được rồi” Bella nói khi sải bước tới thân thể phủ phục trên mặt đất. “Tớ thấy là vẫn còn nhẹ so với những gì hấn ta đang phải nhận.”

“Ông ta vẫn còn sống chứ?” Florentyna hỏi một cách yếu ớt.

Bella quỳ xuống và kiểm tra mạch đập. “Thật là không may, đúng vậy đấy. Chỉ là một vết rách thịt thôi mà. Hấn ta sẽ không thể còn sống nếu bị tớ đánh. Bây giờ thì tất cả những gì hấn để lộ ra về rắc rối của mình chỉ là một vết bầm lớn trên đầu vào sáng ngày mai, như vậy là chưa đủ cho một tên khốn như vậy. Tớ nghĩ là sẽ phải ném hấn ra ngoài cửa sổ” cô ấy nói thêm, lôi Henry dậy và vác lên vai mình như một bao tải khoai tây.

“Không, Bella. Chúng ta đang ở tầng bốn mươi hai đấy.”

“Hấn ta sẽ không nhớ bốn mươi một tầng đầu tiên đâu” Bella trả lời và bắt đầu bước ra phía cửa sổ.

“Không, không” Florentyna nói.

Bella cười toe toét trước khi quay lại. “Lần này tớ sẽ hào phóng và đưa hấn ta vào thang máy vận chuyển hành lý vậy. Ban quản lý sẽ biết phải xử trí hấn thế nào một cách thích hợp.” Florentyna không tranh cãi thêm khi Bella sải bước qua cô với Henry vẫn vắt vẻo trên vai. Một lúc sau cô gái quay lại trông như thể vừa cứu được một quả phạt trực tiếp trước đội Vassar.

“Tớ đã chuyển hấn xuống tầng trệt rồi” cô ấy nói với niềm vui sướng.

Florentyna đang ngồi trên sàn nhấm nháp rượu Remy Martin.

“Bella, liệu có bao giờ tớ được quan hệ một cách lãng mạn không?”

“Cậu hỏi sai người rồi. Chưa từng có ai thử đặt tay lên người tớ cả, nói gì đến lãng mạn cơ chứ.”

Florentyna ngả vào vòng tay cô bạn cười lớn. “Cảm ơn Chúa vì cậu đến kịp lúc. Tại sao cậu lại tới đây vậy, không phải tớ đang than phiền đâu nhé?”

“Quý cô Năng nỗ bé nhỏ đã quên mất rằng tớ sẽ ở khách sạn tối nay bởi ngày mai cần chơi một trận khúc côn cầu. Đội Ác quỷ đấu với đội Thiên thần.”

“Nhưng cả hai đều là đội tuyển nam mà.”

“Đó là điều người ta nghĩ, và đừng cắt ngang. Khi tớ đến bàn thủ tục, họ nói không có tên tớ trong danh sách đặt trước và nhân viên lễ tân bảo rằng khách sạn đã kín chỗ rồi, nên tớ nghĩ là sẽ lên than phiền với người quản lý. Chỉ cần cho tớ một cái gối và tớ sẽ vẫn hạnh phúc cả khi ngủ trong bồn tắm.”

Florentyna ôm đầu cô bạn trong tay mình.

“Tại sao cậu khóc?”

“Tớ không khóc, tớ đang cười đấy. Bella, cậu xứng đáng một chiếc giường cỡ lớn và cậu sẽ có được điều đó.” Florentyna đặt chiếc điện thoại trở lại móc và nhắc ống nghe lên.

“Vâng, thưa cô Rosnovski?”

“Phòng Tổng thống hôm nay trống phải không?”

“Vâng, thưa cô.”

“Hãy đăng ký nó dưới tên cô Bella Hellaman và gửi hóa đơn cho tôi. Cô ấy sẽ xuống xác nhận trong một phút nữa.”

“Chắc chắn rồi, thưa cô. Làm thế nào để tôi nhận ra cô Hellaman ạ?”

Sáng hôm sau Henry Osborne gọi điện cầu xin Florentyna đừng nói với cha cô về những gì xảy ra vào đêm hôm trước, giải thích với cô rằng chuyện đó sẽ không xảy ra nếu ông ta không uống quá nhiều. Osborne nói thêm một cách nài nỉ rằng ông ta không thể để mất vị trí của mình trong ban điều hành được, Florentyna nhìn chăm chăm vào vết máu đọng lại trên thảm và miễn cưỡng đồng ý.

Khi Abel trở về từ Paris, ông bàng hoàng khi biết rằng một trong những thành viên ban giám đốc được tìm thấy trong tình trạng say xỉn trong cầu thang vận chuyển hành lý và phải khâu mũi bảy mũi trên đầu.

“Không nghi ngờ gì là Henry nói rằng ông ta vấp phải một người phục vụ ngu ngốc” Abel nói khi mở khóa ngăn kéo bàn, lấy ra một tập hồ sơ không được đánh dấu và thêm một ghi chú khác vào đó.

“Có vẻ là một cô nàng tóc vàng ngu ngốc” George cười lớn.

Abel gật gù.

“Anh định làm gì với Henry?” George hỏi.

“Không phải lúc này. Ông ta vẫn còn hữu dụng với những mối quan hệ ở Washington. Dù sao thì, tôi đang phải đối mặt với những rắc rối trong việc xây dựng ở London và Paris, và tôi thấy hội đồng quản trị trông đợi tôi xem xét các địa điểm ở Amsterdam, Geneva, Cannes và Edinburgh. Trên hết, Zaphia đang đe dọa đưa tôi ra tòa nếu tôi không tăng tiền trợ cấp cho cô ấy.”

“Có lẽ lối thoát dễ dàng là cho Henry nghỉ hưu?” George gợi ý.

“Vẫn chưa đến lúc” Abel nhắc lại. “Vẫn còn một thứ tôi cần từ ông ta.”

George không thể nghĩ ra đó là vấn đề gì.

“Chúng ta sẽ giết bọn họ” Bella nói. Quyết định thách thức đội khúc côn cầu trên băng trường Harvard chơi một trận của cô không khiến ai ngạc nhiên trừ đội trường Harvard, họ đã từ chối một cách lịch sự mà không bình luận gì. Bella ngay lập tức cho đăng một bài quảng cáo dài nửa trang giấy trên tờ Crimson của trường Harvard với nội dung:

“Những chàng trai Harvard thất bại trước thách thức đến từ Radcliffe.”

Tay chủ biên táo bạo của tờ Crimson, người đã đọc bài quảng cáo trước khi nó được đăng lên, quyết định phỏng vấn Bella, vậy là cô gái xuất hiện luôn trên trang nhất. Bức ảnh của Bella, đeo mặt nạ cùng các tấm bảo vệ và đang vung một chiếc gậy chơi bóng lên, chạy dòng chú thích: “Cô ấy còn đáng sợ hơn khi tháo bỏ mặt nạ.” Bella rất thích bức ảnh và thậm chí còn hài lòng hơn với dòng chú thích đó.

Trong vòng một tuần, Harvard đề nghị gửi đội dự bị của họ tới Radcliffe. Bella từ chối, yêu cầu những cầu thủ chính thức. Một thỏa thuận được thiết lập, Harvard tạo một đội bốn cầu thủ chính, bốn người dự bị chính thức và ba người dự bị sơ cua. Ngày thi đấu được ấn định và những sự chuẩn bị cần thiết được thực hiện. Sinh viên đại học tại Radcliffe bắt đầu coi trọng thách thức này, và Bella trở thành một biểu tượng nổi bật trong học xá.

“Nghiêng về thần tượng nhiều hơn là sùng bái” cô ấy nói với Florentyna.

Chiến thuật của Bella trong việc cố gắng giành thắng lợi trong trận đấu sau đó được miêu tả trên tờ Crimson của Harvard là không có thiếu sót gì. Khi đội tuyển trường Harvard tới nơi bằng xe buýt

của mình, họ được chào đón bởi mười một nữ chiến binh Amazon với những cây gậy khúc côn cầu vắt vẻo qua vai. Những thanh niên khỏe mạnh ngay lập tức bị lôi đi ăn trưa. Các thành viên đội Harvard thường không bao giờ uống một giọt bia rượu nào trước trận đấu, nhưng khi các cô gái, không có ai ngoại lệ, đều gọi bia, họ cảm thấy phải tham gia cùng vì danh dự. Hầu hết các chàng trai uống ba lon bia trước bữa trưa và rất thích thú tận hưởng rượu được phục vụ trong bữa ăn. Không một anh chàng Harvard nào suy xét về sự hào phóng của trường Radcliffe hay liệu họ có phá vỡ nội quy của trường mình hay không. Tất cả hai mươi hai người kết thúc bữa trưa với một cốc rượu sâm-panh để chúc may mắn cho đôi bên.

Mười một anh chàng trường Harvard sau đó được hộ tống đến phòng thay đồ, nơi họ tìm thấy một chai sâm-panh lớn khác dành sẵn cho mình. Mười một cô gái tươi vui rời đi để họ thay đồ. Khi đội trưởng trường Harvard dẫn đội mình ra sân đấu, anh ta gặp một nhóm tới năm trăm cổ động viên cùng mười một cô gái cao lớn chưa từng được thấy trước đây. Mười một cô gái khác, quen thuộc hơn với đội trưởng, không thể đứng tĩnh táo trong hàng. Harvard bị thua 3–0 khi mới nửa trận và may mắn lắm mới thất bại với tỷ số 3–0. Tờ *Crimson* của Harvard có thể miêu tả Bella như một kẻ gian lận, song tờ *Globe* của Boston nhận định cô ấy là một người phụ nữ với những sáng kiến tuyệt vời.

Đội trưởng trường Harvard lập tức thách thức Bella đấu lại với đội hình chính thức đầy đủ. “Chính xác là điều tớ muốn ngay từ đầu” cô ấy nói với Florentyna. Bella chấp thuận bằng việc gửi đi một bức điện tín từ bờ nọ sang bờ kia của Cambridge Common⁷⁹. Nội dung viết rằng: Chỗ các anh hay tôi? Radcliffe phải sắp xếp một vài

chuyến xe để đưa cô động viên của họ đi, số lượng tăng lên nhiều lần bởi quyết định của phía Harvard sẽ tổ chức một buổi khiêu vũ sau trận đấu. Florentyna chở Bella cùng ba thành viên khác của đội tuyển dọc bờ sông trên chiếc xe Oldsmobile 1952 mới mua của mình, cùng với những cây gậy chơi bóng, đệm ống chân và những bộ váy dạ hội nhét đầy ngăn chứa đồ. Khi tới nơi, họ không gặp bất kì thành viên nào của đội Harvard cho đến khi tới sân thi đấu. Lần này họ được đón chào bởi một đám đông ba nghìn người, bao gồm cả hiệu trưởng Conant của trường Harvard và hiệu trưởng Jordan của trường Radcliffe.

Chiến thuật của Bella một lần nữa khiến người ta nghi ngờ: mỗi cô gái rõ ràng là được hướng dẫn để chơi với một người đàn ông chứ không phải tập trung nhiều vào trái bóng. Hành động tấn công tàn nhẫn nhằm vào phần trước dễ tổn thương ở ống đồng đã khiến họ cảm chân Harvard không tỷ số trong nửa đầu trận đấu.

Đội tuyển Radcliffe gần như mở được tỷ số vào phút đầu của hiệp đấu thứ hai, việc này đã truyền cảm hứng để họ chơi quyết liệt hơn mức chơi bình thường của mình. Khi có vẻ như trận đấu sẽ kết thúc với kết quả hòa thì tiền đạo trung tâm của trường Harvard, người chỉ nhỏ hơn Bella một chút, đã vượt qua và sẵn sàng ghi bàn. Anh ta chạy tới mép vòng tròn khi Bella rời khỏi khung thành và đâm anh chàng nằm thẳng cẳng với một cú va bằng vai. Đó là điều cuối cùng anh ta nhớ về trận đấu, và anh chàng được đưa ra vài giây sau đó trên cáng. Cả hai vị trọng tài thổi còi cùng lúc và một quả phạt trực tiếp được trao cho đội trường Harvard khi chỉ còn vài phút nữa là hết trận. Cầu thủ cánh trái của họ được chọn để thực hiện quả phạt. Người đàn ông cao một mét bảy và gầy gò đọi cả hai đội

xếp vào hàng. Anh ta đập mạnh quả bóng ở mặt trong bên phải, rồi đánh một cú thẳng vào miếng đệm ngực của Bella. Quả bóng rơi xuống chân cô gái, và cô ấy đẩy nó sang bên phải, nó lăn đến trước mặt cầu thủ cánh trái nhỏ con. Bella đuổi theo trái bóng, một vài người trong đám đông che tầm mắt họ, nhưng lần này cô đã gặp được đối thủ của mình. Cầu thủ cánh trái né sang bên một cách khéo léo, để lại đội trưởng trường Radcliffe nằm dài trên mặt đất và bản thân anh ta có đủ thời gian để đánh trái bóng vào phía sau lưới. Tiếng còi vang lên và Radcliffe thua với tỷ số 0-1.

Đó là lần duy nhất Florentyna thấy Bella khóc, mặc dù cả đám đông đã đứng dậy vỗ tay reo hò khi cô ấy dẫn đội rời sân đấu. Mặc dù bị đánh bại, Bella cuối cùng có được hai khoản bồi thường: đội khúc côn cầu nữ quốc gia chọn cô lên chơi, và cô gặp được người chồng tương lai của mình.

Florentyna được giới thiệu với Claude Lamont tại buổi tiếp đón sau trận đấu. Anh ta thậm chí còn trông nhỏ bé hơn so với lúc trên sân thi đấu, trong chiếc áo blazer gọn gàng màu xanh và chiếc quần flannel màu xám.

“Một anh chàng đáng yêu phải không?” Bella hỏi, vỗ vỗ nhẹ lên đầu anh chàng. “Một bàn thắng tuyệt vời.” Florentyna rất ngạc nhiên khi Claude dường như không phản đối. Tất cả những gì anh ta nói là: “Cô ấy đã chơi một trận xuất sắc phải không?”

Bella và Florentyna trở về phòng mình ở Radcliffe để thay đồ cho buổi khiêu vũ. Claude hộ tống cả hai cô gái đến vũ hội, nơi Bella miêu tả là một buổi trình diễn gia súc bởi những người đàn ông cứ lượn lờ xung quanh cô bạn cùng phòng cũ của cô ấy. Họ đều muốn được nhảy điệu jitterbug với Florentyna, vậy là Claude đi lấy một

lượng đồ ăn thức uống đủ nuôi cả một đội quân cho Bella, trong khi cô ấy quan sát bạn mình xoay trong chiếc váy lụa Trigere trên sàn nhảy.

Florentyna lần đầu tiên nhìn thấy người con trai đó khi anh ngồi nói chuyện với một cô gái trong góc phòng lúc cô đang khiêu vũ. Anh phải cao hơn mét tám, với mái tóc lượn sóng bóng khỏe và làn da rám nắng cho thấy anh đã không trải qua kỳ nghỉ đông ở Cambridge. Cảm thấy có ánh nhìn chăm chú, anh quay về phía sàn nhảy và ánh mắt họ chạm nhau. Florentyna nhanh chóng quay đi và cố gắng tập trung vào những điều bạn nhảy của cô đang nói – thứ gì đó liên quan đến việc nước Mỹ đang bước vào thời đại máy tính và cách anh chàng dự định sẽ tham gia vào lĩnh vực đó. Khi vũ điệu kết thúc, bạn nhảy nhiều chuyện của cô đưa ô tô lại chỗ Bella. Florentyna quay lại và thấy anh đứng bên cạnh mình.

“Em đã ăn gì chưa?” Anh hỏi.

“Chưa ạ” cô nói dối.

“Em có muốn ngồi cùng bàn với anh không?”

“Cảm ơn anh” cô nói và để Bella cùng Claude ở lại thảo luận về ưu điểm của những cú chuyền bên cánh, so sánh khúc côn cầu sân cỏ và sân băng.

Những phút đầu tiên không ai trong hai người nói gì. Chàng trai mang hai đĩa đồ ăn từ quầy tự chọn và sau đó cả hai cùng lên tiếng một lúc. Cô biết được tên anh là Scott Roberts và anh học chuyên ngành Lịch sử tại Harvard, Florentyna đã đọc về Scott trong mục xã hội ở Boston, một trong những người thừa kế của doanh nghiệp gia đình Roberts và là người đàn ông trẻ tuổi rất được khao khát ở bờ đông. Cô ước mọi chuyện đã khác đi. Cũng mới chỉ là cái tên thôi

mà, cô tự nhủ khi nói với anh tên cô. Nó dường như không có gì nổi bật.

“Một cái tên đẹp dành cho một người phụ nữ xinh đẹp” anh nói. “Anh tiếc là chúng ta trước đây chưa từng gặp gỡ.” Florentyna mỉm cười. Anh nói thêm, “Thật ra, anh đã ở trường Radcliffe một vài tuần trước, chơi trong trận đấu khúc côn cầu không có gì đáng tự hào khi bọn anh thua 7-0.”

“Anh đã chơi trận đó ư? Em không nhận ra đấy.”

“Anh không ngạc nhiên. Anh dành phần lớn thời gian choáng váng trên mặt đất. Anh chưa bao giờ bay như vậy trong đời. Bella Hellaman có thể trông to lớn khi bạn tỉnh táo, nhưng cô ấy trông như một cỗ xe tăng Sherman khi bạn say xỉn.”

Florentyna cười và hạnh phúc ngồi nghe Scott kể chuyện về Harvard, về gia đình và cuộc sống của anh ở Boston. Trong suốt phần còn lại của buổi tối hôm đó, cô chỉ khiêu vũ với duy nhất một người và khi đêm đến, anh đề nghị đưa cô về trường Radcliffe.

“Anh có thể gặp em ngày mai không?” Scott hỏi.

“Vâng, tất nhiên ạ.”

“Sao chúng ta không lái xe ra ngoại ô và cùng ăn trưa nhỉ?”

“Em cũng thích vậy.”

☺••?っ♡

Florentyna và Bella dành cả đêm để kể cho nhau nghe về đối tượng của mình.

“Cậu nghĩ có vấn đề gì không khi anh ấy xuất thân từ một gia đình danh giá được mọi người biết đến, còn tớ chỉ là một con ngốc Ba Lan?”

“Anh ta sẽ nhận ra người ưu tú khi anh ta thấy họ” Bella đáp lại, nhận thấy nỗi lo sợ của Florentyna thực tế như thế nào. “Tớ không biết Claude có thuộc gia đình danh gia vọng tộc nào không nữa” cô nói thêm.

Sáng hôm sau, Scott và Florentyna lái xe về vùng nông thôn bằng chiếc M.G thời thượng mới tinh của anh. Cô chưa bao giờ thấy hạnh phúc hơn thế trong cuộc đời. Họ ăn trưa trong một nhà hàng nhỏ ở Dedham đầy người mà dường như Scott đều biết. Florentyna được giới thiệu với một người họ Lowell, một người họ Winthrop, họ Cabot và một người nữa họ Roberts. Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi trông thấy Edward Winchester đi về phía mình từ một chiếc bàn trong góc, dẫn theo một cô gái xinh đẹp với mái tóc sẫm màu. Ít nhất, Florentyna nghĩ, mình cũng biết một ai đó. Cô rất ngạc nhiên khi thấy Edward trông điển trai và hạnh phúc như vậy và sớm nhận ra lí do, khi anh chàng giới thiệu vị hôn thê của mình, Danielle.

“Hai người sẽ là những người bạn tốt của nhau.” Edward nói.

“Tại sao?” Florentyna hỏi và mỉm cười với cô gái.

“Danielle là người Pháp và tớ nói với cô ấy rằng có thể tớ từng là Dauphin của Thánh Joan, nhưng thậm chí ngay cả khi tớ tuyên bố cậu là một mụ phù thủy, cậu vẫn phải dạy cho tớ làm thế nào để phát âm từ sorcière.”

Lúc Florentyna nhìn họ tay trong tay rời đi, Scott nói khẽ, “*Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ yêu một mụ phù thủy*”⁸⁰.

Florentyna chọn một món ăn đơn giản chế biến từ cá bơn và gặt đầu chấp thuận sự lựa chọn của Scott về chai Muscadet, thấy hài lòng với kiến thức của mình về đồ ăn và các loại rượu. Tới bốn giờ chiều họ ngạc nhiên khi nhận ra rằng mình là hai thực khách duy

nhất còn lại trong nhà hàng, khi nhân viên phục vụ chính nhắc nhở đã đến lúc họ phải dọn dẹp cho giờ mở cửa buổi tối. Khi hai người trở về trường Radcliffe tối hôm đó, Scott hôn nhẹ lên má cô và nói rằng anh sẽ gọi cho cô vào ngày mai.

Anh gọi cho cô vào giờ ăn trưa ngày hôm sau để mời cô tới xem anh chơi khúc côn cầu trên băng cho đội dự bị chính thức, đối đầu với đội Penn vào thứ Bảy, và gợi ý thêm một bữa ăn tối cùng nhau sau trận đấu.

Florentyna đồng ý, cố che giấu sự sung sướng tột cùng bởi cô không thể đợi để được gặp lại anh. Đó dường như là tuần lễ dài nhất trong cuộc đời cô.

Sáng thứ Bảy, cô đưa ra một quyết định quan trọng cho kỳ nghỉ cuối tuần đó. Cô đóng một vali nhỏ và đặt vào thùng xe rồi lái tới sân băng từ rất sớm trước khi gặp nhau. Cô ngồi trên khán đài, đợi Scott xuất hiện. Có lúc, cô sợ rằng anh có thể không có cảm xúc tương tự về cô khi họ gặp nhau lần thứ ba, nhưng anh đã xóa tan nỗi lo lắng đó vào giây phút anh vẫy tay và trượt ngang sân băng về phía cô.

“Bella nói em không được về nhà nếu anh thua đâu.”

“Có lẽ anh không muốn em về” anh nói khi lướt nhẹ ra xa.

Cô theo dõi trận đấu, cảm thấy ngày càng lạnh hơn. Scott dường như không chạm bóng cả buổi chiều, nhưng bằng cách nào đó anh liên tục đâm sâu vào các tấm băng quanh biên. Cô quyết định rằng đây là một môn thể thao ngu ngốc, nhưng cô sẽ không nói với anh cảm nghĩ của mình – về môn khúc côn cầu. Khi trận đấu kết thúc, cô ngồi trong xe đợi anh thay trang phục, rồi trải qua một thủ tục nữa và cuối cùng họ cũng được bên nhau. Anh đưa cô tới Locke-Ober's, nơi mà, lại một lần nữa, anh như thể biết tất cả mọi người, nhưng

lần này cô không nhận ra bất kì ai ngoại trừ những người cô từng thấy trên các tờ tạp chí thời trang. Anh thì không để ý, bởi có lẽ anh không thể tập trung sự chú ý vào Florentyna nhiều hơn nữa được, việc đó khiến cô cảm thấy thoải mái hơn. Một lần nữa, họ lại là những vị khách cuối cùng rời đi, và anh đưa cô về chỗ đậu xe của mình. Anh hôn cô một cách dịu dàng lên môi.

"Anh có muốn qua ăn trưa tại Radcliffe ngày mai không?"

"Anh không đi được" anh đáp.

"Anh phải hoàn thành một bài luận vào sáng mai, và anh không nghĩ mình có thể làm xong nó trước hai giờ chiều. Em không ngại đi uống trà chiều với anh chứ?"

"Tất nhiên em sẽ đến, ngốc ạ."

"Thật là tiếc. Nếu biết trước, anh sẽ đặt cho em một phòng ở nhà khách trong thị trấn."

"Thật tiếc" Florentyna nhắc lại, trong đầu nghĩ tới chiếc vali chưa mở nằm trong thùng xe.

☺•••?っ♡

Ngày hôm sau, Scott đón cô sau ba giờ chiều một chút và đưa cô tới phòng anh dùng trà. Cô mỉm cười khi anh đóng cửa phòng, nhớ về luật để-cửa-mở của trường Radcliffe. Phòng của anh rộng hơn của cô đáng kể và trên bàn học là bức ảnh một phụ nữ quý tộc, dáng vẻ hơi nghiêm khắc, chỉ có thể là mẹ anh. Khi Florentyna nhìn quanh, cô nhận ra không một đồ nội thất nào là của trường Harvard cả. Sau khi anh đưa cô một tách trà, họ cùng lắng nghe thần tượng âm nhạc mới của nước Mỹ, Elvis Presley, rồi Scott đặt đĩa nhạc số 78 của Frank Sinatra với bài hát "Người lạ nơi thiên đường." Họ

khiêu vũ cùng nhau, mỗi người đều thắc mắc về những suy nghĩ của đối phương. Lúc họ cùng ngồi xuống sofa, anh hôn cô ban đầu rất dịu dàng, rồi đầy đam mê.

Anh dường như hơi ngần ngại khi tiến tới xa hơn, còn Florentyna vừa xấu hổ vừa ngây ngô không biết phải làm gì tiếp theo. Đột nhiên, anh đặt một tay lên ngực trái của cô như chờ đợi phản ứng của Florentyna. Cuối cùng bàn tay anh di chuyển lên trên áo cô và dò dẫm với chiếc cúc đầu tiên. Florentyna không có ý ngăn cản và anh tiếp tục với chiếc cúc thứ hai. Rất nhanh chóng, anh hôn cô, lên vai rồi lên ngực. Florentyna muốn anh đến mức cô đứng dậy và tự cởi bỏ váy của mình. Anh nhanh chóng tham gia cùng cô và cởi bỏ áo sơ mi. Họ đưa nhau lên giường, vụng về cởi bỏ những gì còn lại mà người kia đang mặc. Trong một khoảnh khắc, hai người nhìn nhau chăm chăm rồi ngã xuống giường. Trước sự ngạc nhiên của cô, mọi thứ kết thúc chỉ trong vài giây.

“Em xin lỗi.” Florentyna nói, “em thật tệ.”

“Không, không, đó là lỗi của anh.” Anh ngừng lại. “Anh phải thừa nhận điều đó. Đây là lần đầu tiên của anh.”

“Anh cũng chưa từng sao?” Cô hỏi, và cả hai cười phá lên.

Họ nằm trong vòng tay nhau suốt thời gian còn lại của buổi tối và làm tình thêm hai lần nữa, mỗi lần lại thêm một chút tự tin. Khi Florentyna tỉnh dậy vào sáng hôm sau, chật vật và khá mệt mỏi nhưng cực kì hạnh phúc, bản năng thôi thúc cô rằng họ sẽ dành phần còn lại của cuộc đời bên nhau.

Thời gian còn lại của học kỳ đó, họ gặp nhau mỗi cuối tuần, đôi khi cả trong tuần nữa.

Vào kỳ nghỉ mùa xuân, họ gặp gỡ bí mật ở New York trọn vẹn cả một cuối tuần, và Florentyna đã có ba ngày hạnh phúc nhất mà cô có thể nhớ được. On the Waterfront, Limelight⁸¹, và tại sân khấu Broadway với vở South Pacific, rồi nhà hàng '21' Club, Sardi's và thậm chí phòng Gỗ sồi ở khách sạn Plaza. Ban ngày họ đi mua sắm, thăm bảo tàng Frick, đi bộ qua công viên. Ban đêm, họ làm tình với nhau và nói chuyện về tương lai.

Kỳ học mùa xuân trôi qua thật hoàn hảo, và hai người hiếm khi rời khỏi nhau. Tuần cuối cùng, Scott mời Florentyna dành vài ngày tới Marblehead gặp cha mẹ anh.

“Anh biết là họ sẽ yêu quý em, anh nói khi đưa cô lên tàu trở về Chicago.

“Hãy hi vọng là vậy” cô đáp.

(— — —)

Florentyna dành hàng giờ kể cho mẹ nghe Scott tuyệt vời ra sao và cô yêu anh nhiều đến mức nào. Zaphia vui mừng khi thấy con gái mình hạnh phúc và thật sự trông chờ việc gặp gỡ cha mẹ Scott. Cô cầu nguyện rằng Florentyna đã tìm thấy đúng người mà con bé có thể chia sẻ phần đời còn lại, hi vọng đó không phải là một quyết định bốc đồng mà sau này nó sẽ phải hối tiếc. Florentyna chọn hàng mét vải lụa đủ màu từ Marshall Field và dành nhiều tối thiết kế một chiếc váy mà cô cảm thấy chắc chắn sẽ thu phục được trái tim của mẹ Scott.

Lá thư tới vào thứ Hai, và Florentyna ngay lập tức nhận ra nét chữ viết tay của Scott. Cô xé bì thư trong niềm mong đợi, nhưng nó chỉ có một lời nhắn ngắn rằng bởi một sự thay đổi trong kế hoạch

của gia đình, anh buộc phải hoãn chuyến viếng thăm của cô tới Marblehead. Florentyna đọc đi đọc lại bức thư, tìm kiếm một thông điệp ngầm. Chỉ nhớ rằng lúc tạm chia tay, hai người đã hạnh phúc như thế nào, cô quyết định gọi điện tới nhà cho anh.

“Dinh thự nhà Roberts đây ạ” một giọng nói vang lên nghe giống của một người quản gia.

“Tôi có thể nói chuyện với ngài Scott Roberts không?” Florentyna có thể thấy giọng mình run run khi gọi tên anh.

“Quý danh của cô là gì ạ?”

“Florentyna Rosnovski.”

“Tôi sẽ đi xem ông ấy có nhà hay không, thưa cô.”

Florentyna nắm chặt lấy chiếc điện thoại và sốt ruột chờ đợi giọng trấn an từ Scott.

“Ông ấy hiện giờ không ở nhà, thưa cô, nhưng tôi sẽ nhắn lại rằng cô đã gọi tới.”

Florentyna không tin người đó và một tiếng sau cô gọi lại.

Giọng nói vang lên, “Ông ấy vẫn chưa về, thưa cô” và cô đợi đến tám giờ tối hôm đó, vẫn giọng nói ấy thông báo rằng anh đang dùng bữa tối.

“Vậy thì hãy nói với anh ấy rằng tôi đang gọi.”

“Vâng, thưa cô.”

Giọng nói trở lại sau một vài phút và rõ ràng ít lịch sự hơn, “Ông ấy không thể bị làm phiền.”

“Tôi không tin điều đó. Tôi không tin ông đã nói với anh ấy ai đang đợi.”

“Thưa cô, tôi có thể đảm bảo với cô...” Một giọng nói khác vang lên ở đầu dây bên kia, một phụ nữ với uy quyền kiểm soát.

“Ai đang gọi vậy?”

“Tên cháu là Florentyna Rosnovski. Cháu hi vọng được nói chuyện với Scott bởi vì...”

“Cô Ros-en-ovski, Scott đang dùng bữa tối với vợ sắp cưới của nó lúc này và không thể bị làm phiền.”

“Vợ sắp cưới của anh ấy?” Florentyna thì thào, móng tay cô cào vào lòng bàn tay bầm máu.

“Phải, cô Ros-en-ovski.” Điện thoại tắt lịm. Phải mất vài giây để tin tức ấy được tiếp nhận, rồi Florentyna hét lên, “Ôi Chúa ơi, tôi nghĩ tôi sẽ chết và ngất đi.”

Cô tỉnh dậy thấy mẹ ngồi bên cạnh giường mình. “Tại sao?” là từ đầu tiên Florentyna thốt lên.

“Bởi vì cậu ta không đủ tốt với con. Người đàn ông chân chính sẽ không để mẹ anh ta lựa chọn người mà anh ta sẽ cùng chung sống cả phần đời còn lại đâu.”

(— — —)

Khi Florentyna trở lại Cambridge, mọi chuyện không khá hơn chút nào. Cô không thể tập trung vào bất kì công việc nghiêm túc nào và thường dành hàng giờ trên giường trong nước mắt. Mọi điều Bella làm hoặc nói dường như không có tác dụng gì, và cô bạn không nghĩ ra cách nào tốt hơn ngoài thể hiện sự coi thường. “Không phải loại người mà tớ muốn có trong đội của mình.” Những người đàn ông khác muốn hẹn hò Florentyna, nhưng cô chẳng đồng ý ai cả. Cha và mẹ cô hết sức lo lắng cho cô tới mức họ thậm chí đã ngồi lại trao đổi vấn đề cùng nhau.

Cuối cùng, Florentyna gần như đến mức trượt cả một môn học, và người tư vấn của cô, cô Rose, phải cảnh báo rằng có rất nhiều việc cô phải làm nếu vẫn hi vọng giành chìa khóa Phi Beta Kappa đó. Florentyna vẫn không thay đổi gì. Đầu kỳ nghỉ hè, cô ở nhà mình tại Chicago, không nhận bất cứ lời mời dự tiệc hay ăn tối nào. Cô giúp mẹ chọn một vài bộ quần áo mới nhưng không mua gì cho bản thân. Cô đọc chi tiết bài “Đám cưới danh gia vọng tộc của năm” trên tờ Globe của Boston nói về hôn lễ của Scott Roberts và Cynthia Knowles, nhưng việc đó chỉ khiến cô lại khóc. Thư mời cưới của Edward Winchester cũng không giúp ích gì.

Về sau, cô cố gắng gạt bỏ Scott khỏi suy nghĩ của mình bằng cách đến New York và làm việc hàng giờ cho cha tại một trong những cửa hàng của ông ở khách sạn Baron New York. Khi kỳ nghỉ gần kết thúc, cô sợ hãi việc quay lại Radcliffe để học năm cuối. Không lời khuyên nào của cha hay sự cảm thông nào từ mẹ có thể cải thiện được vấn đề. Hai người họ bắt đầu tuyệt vọng khi cô không thể hiện chút hứng thú nào trong việc chuẩn bị cho tiệc sinh nhật hai mươi một tuổi.

Một vài ngày trước khi Florentyna phải trở về Radcliffe, cô nhìn thấy Edward ở bên kia đường ven hồ. Cô cảm thấy người bạn trông không hạnh phúc. Florentyna vẫy tay và mỉm cười. Anh vẫy tay đáp lại nhưng không cười. Họ đứng và nhìn nhau chăm chú cho đến khi Edward băng qua đường.

“Danielle thế nào rồi?” Cô hỏi.

Anh nhìn cô chăm chăm. “Cậu không nghe nói gì ư?”

“Nghe gì?” Florentyna nói.

Anh vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô giống như không thể thốt ra từ nào.

“Cô ấy mất rồi.”

Cô trân trờ nhìn anh trong hoài nghi.

“Cô ấy lái xe nhanh quá, cố thể hiện với chiếc Austin-Healey mới của tớ, và cô ấy làm lật xe. Tớ sống, cô ấy mất.”

“Ôi Chúa ơi” Florentyna nói, choàng tay ôm lấy anh. “Tớ thật là ích kỉ.”

“Không, tớ biết cậu gặp những trục trặc của riêng mình” Edward đáp.

“Chẳng là gì nếu so với của cậu hết. Cậu có định quay lại Harvard không?”

“Tớ phải làm vậy. Cha của Danielle yêu cầu tớ phải hoàn thành việc học. Nói rằng ông sẽ không bao giờ tha thứ cho tớ nếu tớ không làm được điều đó. Vậy nên giờ đây tớ có những thứ phải làm. Đừng khóc, Florentyna, bởi vì tớ sẽ không thể ngừng lại nếu khóc bây giờ.”

Florentyna run rẩy. “Tớ đã thật ích kỉ làm sao.” cô lặp lại.

“Thỉnh thoảng tớ trường Harvard nhé. Chúng ta sẽ chơi quần vợt, và cậu có thể giúp tớ với những động từ tiếng Pháp. Sẽ giống như ngày xưa.”

“Liệu sẽ như vậy chứ?” Cô hỏi.

Khi Florentyna quay lại trường Radcliffe, cô được chào đón bởi một cuốn danh mục giới thiệu môn học dày hai trăm trang, khiến cô mất ba đêm để nghiền ngẫm. Từ danh mục ấy, cô có thể lựa một môn học tự chọn ngoài những môn chính bắt buộc. Cô Rose gợi ý cô chọn một thứ gì đó mới mẻ, thứ mà cô có thể không bao giờ có cơ hội khác để học chuyên sâu.

Florentina nghe nói, cũng giống như mọi thành viên khác của trường, rằng Giáo sư Luigi Ferpozzi sẽ dành một năm làm giáo viên thỉnh giảng tại Harvard và thực hiện một buổi thảo luận mỗi tuần. Kể từ khi giành giải Nobel Hòa bình, ông đã đi vòng quanh thế giới đón nhận những lời ngợi khen, và lúc ông được trao bằng danh dự tại Đại học Oxford, người ta trích dẫn mô tả rằng ông là người duy nhất mà khiến cả Giáo hoàng cũng như Tổng thống đều phải bằng lòng ngoài Đức Chúa. Vị chuyên gia hàng đầu thế giới về kiến trúc Ý đã chọn Baroque Rome làm đề tài của mình, Thành phố của Con mắt và Trí tuệ” là nhan đề của bài giảng đầu tiên. Nội dung tóm tắt trong cuốn danh mục môn học rất thu hút: Gian Lorenzo Bernini, họa sỹ quý tộc, và Francesco Borromini, con trai thợ cắt đá, những người đã cùng nhau biến đổi thành phố Vĩnh cửu của Caesar và các Giáo hoàng thành một thủ đô nổi bật nhất trên thế giới. Điều kiện bắt buộc, hiểu biết tiếng Latinh và tiếng Ý, tiếng Đức và Pháp được khuyến khích. Giới hạn ba mươi sinh viên.

Cô Rose không mấy lạc quan về cơ hội Florentyna được chọn vào trong số ít đó, “Họ nói với cô rằng đã có cả một hàng dài từ thư viện Videner đến Công viên trung tâm Boston Common chỉ để được nhìn thấy ông ấy, chưa kể ông còn nổi tiếng là một người ghét phụ nữ nữa.”

“Julius Caesar⁸² cũng vậy ạ.”

“Khi cô ở phòng sinh hoạt chung tối qua, ông ấy không đối xử với cô như Cleopatra⁸³,” cô Rose đáp. “Nhưng cô phải ngưỡng mộ sự thật là ông ấy đã bay cùng Binh đội Ném bom trong suốt chiến tranh thế giới thứ hai. Cá nhân ông ấy đã bảo vệ một nửa số nhà thờ tại nước Ý bằng việc ra lệnh cho các máy bay đi vòng quanh những kiến trúc quan trọng.”

“Chà, em muốn trở thành một trong những học trò được ông ấy chọn!” Florentyna nói.

“Em ư?” Cô Rose nói một cách hờ hững. “Chà, nếu em thất bại thì” cô ấy nói thêm, nhướn miệng cười trong lúc viết vội một ghi chú cho Giáo sư Ferpozzi, “em luôn luôn có thể đăng ký một trong những môn khoa học khảo sát kia. Họ dường như không có giới hạn số sinh viên.”

“Các loại đá chỉ dành cho những người leo núi thôi ạ⁸⁴” Florentyna nói một cách khinh thường. “Không phải cho em. Em đi đặt bẫy Giáo sư Ferpozzi đây ạ.”

Sáng hôm sau lúc tám rưỡi, đúng một tiếng trước khi vị giáo sư chính thức có mặt để gặp mọi người ngày hôm đó, Florentyna leo lên những bậc cầu thang cẩm thạch của thư viện Videner. Khi đã ở bên trong tòa nhà, cô vào thang máy – đủ lớn cho cô và một cuốn sách – đi lên tầng trên cùng, nơi các vị giáo sư cấp cao đặt văn

phòng của họ dưới mái hiên. Thế hệ trước rõ ràng là đã quyết định rằng cách ly với đám sinh viên quá khích vẫn tốt hơn việc phải leo lên cao hoặc sự bất tiện của một chiếc thang máy luôn luôn bận.

Khi Florentyna lên tới tầng mái của tòa nhà, cô thấy mình đứng trước một cánh cửa che kín. Bảng tên “Giáo sư Ferpozzi” vừa mới được khắc bằng mực đen trên lớp kính. Cô nhớ lại vào năm 1945, chính người đàn ông này đã ngồi cùng Tổng thống Conant ở Munich, và chính họ đã quyết định số phận của kiến trúc Đức những gì nên được bảo tồn, và những gì sẽ bị san bằng. Cô chỉ biết rằng mình không nên làm phiền ông ấy trong ít nhất là một tiếng nữa. Cô quay người nửa chừng, quyết định rút lui, nhưng thang máy đã di chuyển xuống tầng thấp hơn. Cô quay lại lần nữa và mạnh dạn gõ vào cửa. Rồi cô nghe thấy tiếng đổ vỡ.

“Dù là ai đi nữa thì cũng đi đi. Anh đã làm tôi đánh vỡ bình trà yêu thích nhất của mình rồi” một giọng nói giận dữ cất lên, mà chắc chắn tiếng mẹ đẻ phải là tiếng Ý.

Florentyna kìm hãm ý muốn bỏ chạy, thay vào đó chậm chậm xoay nắm đấm cửa. Cô thò đầu vào nhìn căn phòng đáng lẽ là có những bức tường, nhưng không có cách nào nhận biết được bởi những quyển sách và tạp chí chuyên ngành xếp thành chồng từ sàn lên tới trần nhà trông như thể chúng thay thế cho gạch và vữa.

Ở giữa đồng bừa bộn đó là bóng dáng vị giáo sư tuổi từ bốn mươi tới bảy mươi. Người đàn ông cao lớn đó mặc một chiếc áo khoác vải tweed của hãng Harris cũ kĩ và chiếc quần flannel màu xám trông như chúng được mua từ cửa hàng giảm giá hoặc được thừa kế từ ông nội của người đó. Ông đang cầm một tay nắm màu

nâu mà vài phút trước từng được gắn vào một ấm trà. Dưới chân ông là một túi trà được bao quanh bởi những mảnh sứ vỡ màu nâu.

“Tôi đã sở hữu chiếc ấm trà này hơn ba mươi năm rồi. Tôi yêu quý nó chỉ sau bức tượng Pietà⁸⁵, cô gái trẻ ạ. Cô định sẽ đền bù nó bằng cách nào đây?”

“Bởi Michelangelo không thể khắc một cái khác cho thầy, em sẽ phải tới Woolworth để mua vậy.”

Vị giáo sư vô thức mỉm cười. “Cô cần gì?” Ông hỏi, nhặt túi trà lên nhưng để những gì còn lại của ấm trà nguyên trên sàn.

“Được ghi danh vào khóa học của thầy ạ” Florentyna đáp.

“Tôi không thích phụ nữ dù trong bất cứ hoàn cảnh nào” ông nói, không bận tâm nhìn mặt cô, “và chắc chắn là không phải người vừa làm tôi đánh vỡ bình trà của mình ngay trước bữa sáng. Cô có tên không?”

“Rosnovski ạ.”

Ông quay lại và nhìn cô chăm chỉ trong giây lát trước khi ngồi xuống bàn làm việc và bỏ túi trà vào chiếc gạt tàn thuốc lá. Ông ghi chú ngắn gọn, “Roanovski, cô có vị trí thứ ba mươi.”

“Nhưng thầy chưa biết điểm số cũng như phẩm chất của em.”

“Tôi đã khá rõ phẩm chất của cô rồi đấy,” ông nói một cách đe dọa. “Cho buổi bình luận tuần tới của nhóm, cô sẽ chuẩn bị một bài luận về...” ông ngập ngừng giây lát, “... một trong những công trình trước đây của Borromini, San Carlo alle Quattro Fontane⁸⁶. Chúc một ngày tốt lành” ông nói thêm trong lúc Florentyna ghi chú vội vàng lên cuốn sổ của mình. Không để cô suy nghĩ thêm, ông quay lại với những gì còn sót của chiếc ấm trà.

Florentyna rời đi, nhẹ nhàng khép cửa lại sau lưng. Cô đi bộ chậm chậm xuống những bậc thang đá cẩm thạch, cố gắng sắp xếp suy nghĩ. Tại sao giáo sư lại chấp nhận cô nhanh như vậy? Làm thế nào ông biết về cô chứ?

Trong suốt tuần sau đó, cô dành nhiều ngày dài dưới tầng hầm của bảo tàng Fogg xem xét cẩn thận những ghi chép học thuật, thiết kế slide thuyết trình về các bản sao kế hoạch của Borromini về San Carlo, thậm chí kiểm tra cả danh sách chi phí dài của ông để xem tòa nhà đáng kinh ngạc đó tiêu tốn bao nhiêu tiền của. Cô cũng thu xếp thời gian đến xem xưởng gốm sứ của Shreve, Crump & Lowe.

Khi Florentyna hoàn thành xong bài luận của mình, cô duyệt lại nó đêm trước và cảm thấy tự tin về kết quả, nhưng sự tự tin đó biến mất ngay giây phút cô tới buổi thảo luận của giáo sư Ferpozzi. Căn phòng chật cứng những sinh viên đầy háo hức và cô kinh hoàng khi phát hiện ra mình là sinh viên chưa tốt nghiệp duy nhất có mặt, là người duy nhất không theo chuyên ngành Mỹ thuật và là người phụ nữ duy nhất của khóa học. Một máy chiếu đặt trên bàn giáo sư đối diện với màn hình lớn màu trắng.

“A, kẻ phá hủy nhà cửa đã trở lại” giáo sư cất tiếng, khi Florentyna ngồi vào chiếc ghế còn trống ở hàng đầu. “Với những ai chưa từng đi ngang đời cô Rosnovski trước đây, nhớ đừng mời cô ấy tới nhà dùng trà nhé.” Ông mỉm cười với lời nhận xét của mình và gõ nhẹ chiếc tẩu vào cái gạt tàn đặt góc bàn, một dấu hiệu cho biết ông muốn giờ học được bắt đầu.

“Cô Rosnovski” giáo sư cất lời với sự tự tin, sẽ trao đổi với chúng ta về công trình Oratorio di San Filippo Neri⁸⁷ của Borromini.” Tim Florentyna thất lại. “Không, không.” Ông mỉm cười lần thứ hai.

“Tôi có chút nhầm lẫn. Nó là, nếu tôi nhớ chính xác thì, nhà thờ San Carlo.”

Trong vòng hai mươi phút, Florentyna trình bày bài luận của mình, trình chiếu các hình ảnh và trả lời câu hỏi. Ferpozzi hầu như không nhúc nhích sau ống tẩu của mình, ngoại trừ thỉnh thoảng sửa lỗi phát âm cho cô về các loại tiền xu của La Mã thế kỷ 17.

Khi Florentyna cuối cùng cũng ngồi về chỗ, ông gật gù một cách dăm chiêu và xác nhận, “Một bài thuyết trình hay về công trình của một thiên tài.” Cô thả lỏng người lần đầu tiên trong ngày khi Ferpozzi đứng bật dậy trên đôi chân mình. “Bây giờ, nhiệm vụ đau khổ của tôi là cho mọi người thấy sự tương phản và tôi muốn mỗi người ghi chú lại để chuẩn bị cho buổi thảo luận đầy đủ vào tuần sau.” Ông đi từ từ tới chiếc máy chiếu, và đặt slide đầu tiên của mình lên. Một tòa nhà xuất hiện trên màn hình sau bàn làm việc của giáo sư. Florentyna nhìn chăm chăm đầy lo lắng vào tấm hình mười năm tuổi của tòa nhà Chicago Baron, cao vượt lên trên các tòa nhà chung cư quy mô nhỏ trang nhã trên đại lộ Michigan. Có một sự im lặng kì lạ trong căn phòng và một, hai sinh viên nhìn cô chăm chú, đợi xem có phản ứng như thế nào.

“Thật dã man, phải không?” Nụ cười mỉm của Ferpozzi trở lại. “Tôi không chỉ muốn đề cập đến tòa nhà, một thứ mảnh ghép vô giá trị cho sự tự mãn của kẻ có quyền lực giàu có, mà đến hiệu ứng tổng thể mà tòa tháp to lớn này tạo ra cho khung cảnh xung quanh. Hãy để ý đến cách mà tòa tháp phá vỡ cảm giác cân xứng và hòa hợp của mắt nhìn để đạt được điều chắc chắn rằng nó là tòa nhà duy nhất mà chúng ta nhìn vào.” Ông bật hình ảnh thứ hai lên màn chiếu. Lần này hiện ra tòa nhà San Francisco Baron. “Một sự cải

thiện nhỏ” ông tuyên bố, nhìn sâu vào bóng tối nơi có những khán giả đang chăm chú theo dõi, “nhưng chỉ vì kể từ trận động đất năm 1906, những nhà lãnh đạo thành phố San Francisco không cho phép các tòa nhà cao quá hai mươi tầng. Bây giờ hãy đi ra nước ngoài một chút” ông tiếp tục, quay mặt nhìn lên màn hình một lần nữa. Trên màn chiếu hiện ra tòa nhà Cairo Baron, những ô cửa sổ lấp lánh của nó phản chiếu sự hỗn loạn và nghèo đói của các khu ổ chuột chen chúc lên nhau từ xa.

“Ai có thể đổ lỗi cho người bản địa vì đã ủng hộ cho cuộc cải cách thỉnh thoảng mới xảy ra, khi một tượng đài giàu sang như vậy đặt vào giữa họ trong khi họ cố gắng tồn tại ở những ngôi nhà đắp bùn được thắp sáng bằng ngọn đèn cây?” Một cách liên tục, giáo sư trình chiếu hình ảnh của các tòa nhà Baron tại London, Johannesburg và Paris, trước khi nói, “Tôi muốn ý kiến phân tích của các bạn về tất cả những công trình quái dị này vào tuần sau. Chúng có bất kì giá trị kiến trúc nào không, chúng có thể được biện minh dựa trên nền tảng tài chính không và lớp con cháu các bạn có muốn thấy chúng không? Nếu có thì tại sao? Chúc một ngày tốt lành.”

Mọi người rời khỏi phòng giáo sư trừ Florentyna, cô đang mở một bưu kiện bọc giấy màu nâu để bên cạnh mình.

“Em đã mua cho thầy một món quà chia tay” cô nói, và đứng dậy đưa ra một ấm trà bằng đất nung. Ngay lúc Ferpozzi đưa tay ra, cô buông tay và chiếc ấm trà rơi xuống sàn dưới chân ông rồi vỡ làm nhiều mảnh.

Ông nhìn chăm chú vào những mảnh vỡ trên sàn. “Tôi đáng bị như vậy” ông nói và mỉm cười với cô.

“Việc đó” cô tiếp tục quả quyết nói, “không xứng đáng với một người có danh tiếng như thầy.”

“Hoàn toàn chính xác” ông nói, nhưng tôi muốn xem trò có bản lĩnh không. Rất nhiều phụ nữ không có, trò biết đấy.”

“Thầy có hình dung rằng liệu vị trí của thầy cho phép thầy...”

Ông phẩy tay từ chối. “Tuần tới tôi sẽ đọc sự biện hộ cho đế chế của cha trò với sự quan tâm, cô gái trẻ, và tôi sẽ rất hạnh phúc nếu thấy mình không đúng.”

“Thầy nghĩ rằng em sẽ quay lại ư?” Cô nói.

“Ồ đúng, trò Rosnovski. Nếu trò chỉ cần giống một nửa những gì đồng nghiệp của tôi nói về trò, tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến vào tuần sau.”

Florentyna rời đi, cổ ngăn bản thân không đóng sầm cánh cửa phía sau lưng mình.

Suốt bảy ngày sau đó, cô nói chuyện với các giáo sư kiến trúc, những nhà quy hoạch thành phố Boston và các nhà bảo tồn quốc tế. Cô gọi điện cho cha mẹ mình và George Novak trước khi đưa đến kết luận miễn cưỡng rằng, mặc dù tất cả đều có những lời bào chữa khác nhau, giáo sư Ferpozzi đã không phóng đại. Cô quay lại lớp học một tuần sau đó và ngồi xuống cuối phòng, lo sợ về những điều mà các bạn học của cô sẽ đưa ra.

Giáo sư Ferpozzi nhìn cô chăm chú khi cô ngồi lệt thềm trong ghế. Sau đó ông gõ nhẹ tẩu thuốc của mình vào chiếc gạt tàn và nói với cả lớp. “Các bạn sẽ để bài luận của mình lên góc bàn làm việc của tôi vào cuối giờ học này, nhưng hôm nay tôi muốn thảo luận về tầm ảnh hưởng của các công trình của Borromin đối với nhà thờ châu Âu trong suốt thế kỷ sau cái chết của ông.” Ferpozzi sau đó có

một bài giảng đầy màu sắc và uyên thâm khiến cho ba mươi học viên của ông nuốt lấy từng lời. Khi nói xong, ông chọn một anh chàng trẻ tuổi với mái tóc màu cát ở hàng trên cùng chuẩn bị bài viết về cuộc gặp gỡ đầu tiên của Borromini với Bernini.

Một lần nữa, Florentyna vẫn ngồi im khi mọi sinh viên khác ra khỏi lớp, để lại bài luận của họ lên góc bàn thầy Ferpozzi. Khi chỉ còn hai người, cô đưa tận tay giáo sư một bưu kiện bọc giấy nâu. Ông mở nó ra và thấy một bình trà Royal Worcester Viceroy bằng loại sứ mỏng trộn xương ghi năm sản xuất 1912. “Tuyệt diệu” ông nói. “Và nó sẽ bên tôi mỗi ngày, miễn là không ai làm rơi.” Cả hai cùng cười. “Cảm ơn, cô gái trẻ.”

“Cảm ơn thầy” Florentyna đáp lại, “vì đã không đặt em vào sự chế nhạo nào nữa.”

“Sự kiềm chế đáng ngưỡng mộ của trò, thật hiếm thấy ở phụ nữ, khiến mọi chuyện rõ ràng là không cần thiết nữa. Tôi hi vọng rằng trò sẽ tha thứ cho tôi, nhưng cũng sẽ đáng trách tương tự nếu tôi không cố gắng tác động lên người mà một ngày nào đó sẽ điều hành đế chế khách sạn lớn nhất thế giới.” Ý nghĩ ấy chưa bao giờ xuất hiện trong đầu Florentyna cho đến lúc này. “Hãy nói với cha của trò rằng tôi luôn luôn ở tại khách sạn Baron mỗi khi tôi đi đâu đó. Phòng ở, đồ ăn và dịch vụ gần như là tốt nhất trong số những khách sạn lớn, và không bao giờ có bất cứ điều gì phải phàn nàn khi đứng bên trong nhìn ra ngoài. Hãy chắc chắn rằng trò học được nhiều về con trai người thợ cắt đá như tôi biết về người xây dựng đế chế đến từ Slonim. Bản thân là một người nhập cư là điểm chung mà cha trò và tôi sẽ luôn luôn tự hào. Chúc một ngày tốt lành, cô gái.”

Florentyna rời khỏi văn phòng dưới mái hiên thư viện Widener một cách buồn bã, nhận ra rằng cô biết rất ít về những hoạt động của đế chế của cha mình.

(˘ ˘)

Suốt năm học đó, cô tập trung tối đa cho môn nghiên cứu ngôn ngữ hiện đại, nhưng người ta cũng luôn nhìn thấy cô vào mỗi buổi chiều thứ Ba, ngồi cùng một đồng sách, tiếp thu từng bài giảng của Giáo sư Ferpozzi. Chính Tổng thống Conant đã nhận xét tại bữa tối cấp cao rằng: thật là buồn khi thấy người đồng nghiệp chuyên gia của ông ấy chia sẻ tình bạn với Florentyna – thứ tình bạn mà thật sự vị giáo sư nên có từ ba mươi năm trước.

Nhưng, giáo sư nói với Tổng thống rằng, đây là lần đầu tiên ông gặp một người ngang tầm mình.

Lễ tốt nghiệp tại Radcliffe là một sự kiện đầy màu sắc. Những vị phụ huynh đầy tự hào, ăn mặc lịch sự đứng xen lẫn với các thầy cô giáo trong những bộ áo chùng màu đỏ tươi, tím than và nhiều màu sắc tương ứng với bằng cấp của họ. Các vị học giả nhẹ nhàng đi lại, trông giống như các giám mục trong buổi lễ, thông báo cho quan khách con cháu họ đạt thành tích tốt như thế nào, đôi khi với một cung cách thoải mái ân cần. Trong trường hợp của Florentyna, không cần thiết phải phóng đại nữa, bởi cô đã tốt nghiệp với thành tích xuất sắc và được bầu cho giải thưởng Phi Beta Kappa từ sớm.

Đó là một ngày vui buồn lẫn lộn của Florentyna và Bella, bởi họ sống ở hai đầu đất nước, một người ở New York còn người kia ở mãi San Francisco. Bella đã được Claude cầu hôn vào ngày 28 tháng Hai – “Không thể đợi đến ngày 29⁸⁸ được” cô ấy giải thích –

và họ làm lễ kết hôn tại nhà nguyện Houghton thuộc trường Harvard vào kỳ nghỉ xuân. Claude nài nỉ, và Bella buộc phải đồng ý, Tình yêu, Sự ngưỡng mộ và Tuân thủ⁸⁹. Florentyna nhận ra hai người bạn họ đã may mắn như thế nào khi Claude nói với cô tại quầy lễ tân rằng, “Bella thật xinh đẹp phải không?”

Florentyna mỉm cười và quay lại nhìn Bella, người đang nhăn mặt rằng thật buồn khi Wendy không ở bên họ ngày hôm ấy.

“Không có ý nhắc chuyện cô ấy chưa từng có một ngày học bình thường” Bella nói thêm và cười rạng rỡ.

Cô Rose dẫn Abel ra một bên và nói với ông, “Tôi đã hi vọng thuyết phục Florentina tới Cambridge để làm nghiên cứu Tiến sĩ, và sau đó có thể trở thành một thành viên của khoa, nhưng dường như trò ấy có những dự định khác.”

“Chắc chắn chúng tôi có” Abel nói. “Florentyna sẽ tham gia vào tập đoàn Baron với vị trí giám đốc, với những trách nhiệm đặc biệt trong vấn đề quản lý việc cho thuê các cửa hàng trong chuỗi khách sạn. Chúng đã phát triển nhanh ngoài tầm kiểm soát trong vài năm qua và tôi sợ rằng mình đã bỏ bê chúng.”

“Cậu không nói với tớ rằng đó là điều cậu dự định đấy, Florentyna.” Bella bùng nổ. “Tớ tưởng cậu nói là...”

“Shhhhhh, Bella” Florentyna kêu lên, đặt một ngón tay lên môi cô bạn.

“Bây giờ thì, đó là chuyện gì vậy, cô gái trẻ? Cô định giữ bí mật với cả ba sao?”

“Bây giờ chưa tới thời gian hay địa điểm thích hợp, ba à.”

“Ôi thôi đi, đừng khiến chúng tôi hồi hộp.” Edward nói. “Là Liên Hợp Quốc hay General Motors – bên nào cảm thấy họ không thể tồn

tại được nếu không có cậu vậy?”

“Tôi phải thú nhận là” cô Rose nói, “giờ đây em đã giành được thành tích cao nhất mà ngôi trường này có thể trao tặng, tôi rất hứng thú muốn biết bước tiếp theo của em sẽ là gì.”

“Hi vọng trở thành một vũ công Rockette, có thể lắm,” Claude gợi ý.

“Đây là người đoán gần đúng nhất cho tới giờ” cô nói.

Tất cả đều cười trừ mẹ Florentyna.

“Chà, nếu cậu không thể tìm được việc ở New York, cậu luôn có thể đến làm việc tại San Francisco” Bella nói.

“Tớ sẽ ghi nhớ lời đề nghị này” Florentyna nhẹ nhàng nói.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi những cuộc thảo luận về tương lai của mình không đi xa hơn nữa bởi buổi lễ tốt nghiệp chuẩn bị bắt đầu. George Kennan, cựu đại sứ Hoa Kỳ tại Nga, phát biểu khai mạc buổi lễ. Bài nói chuyện của ông được đón nhận nhiệt liệt. Florentyna đặc biệt thích trích dẫn từ Bismarck⁹⁰ trong phần cuối bài phát biểu của ông, “Chúng ta hãy dành lại một vài nhiệm vụ cho lớp trẻ thực hiện.”

“Cậu sẽ có bài phát biểu như thế một ngày nào đó, Edward nói khi họ đi qua hội trường Tricentennial.

“Hãy cầu nguyện đi, quý ông à, chủ đề của tớ sẽ là gì đây?”

“Những vấn đề khi trở thành nữ Tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ.”

Florentyna cười. “Cậu vẫn tin vào việc đó, phải không?”

“Và cậu cũng vậy, ngay cả khi cậu luôn luôn cần tớ nhắc nhở cậu điều đó.”

Edward thường xuyên được nhìn thấy ở cạnh Florentyna suốt cả năm, và bạn bè hi vọng họ sớm công bố lễ đính hôn, nhưng Edward biết rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Đây là một cô gái không bao giờ với tới được, anh nghĩ. Họ được định mệnh sắp đặt là bạn thân, không bao giờ là người yêu.

Sau khi Florentyna đóng gói nốt đồ đạc còn lại và nói lời chào tạm biệt với mẹ, cô kiểm tra để chắc rằng mình không để quên gì trong phòng. Cô ngồi xuống cuối giường và hồi tưởng lại thời gian ở Radcliffe. Cô đã đến đây với ba vali hành lý, và giờ rời đi với sáu cái cùng một tấm bằng đại học. Một lá cờ đuôi nheo màu đỏ đậm của môn khúc côn cầu trên băng mà Scott đã cho cô là tất cả những gì sót lại trên tường. Cô gỡ lá cờ xuống, giữ nó trong giấy lát, rồi bỏ vào giỏ rác.

Cô ngồi ở ghế sau cùng với cha khi người tài xế lái xe rời trường lần cuối.

“Anh có thể lái chậm hơn một chút không?” Cô đề nghị.

“Vâng, thưa cô.”

Florentyna quay lại và nhìn chăm chú qua ô cửa hậu cho đến khi những ngọn tháp của Cambridge khuất sau đám cây, và không còn thứ gì thuộc về quá khứ của cô có thể nhìn thấy được nữa.

Người tài xế cho chiếc xe Rolls-Royce dừng lại trước đèn giao thông trên phố Arlington phía tây Vườn hoa công cộng. Anh ta đợi đèn chuyển xanh trong lúc Florentyna nói chuyện với cha cô về chuyến đi sắp tới của họ sang châu Âu.

Khi đèn tín hiệu chuyển màu, một chiếc Rolls khác xuất hiện phía sau họ, sau đó rẽ xuống Đại lộ Commonwealth. Một sinh viên mới tốt nghiệp khác và hai vị phụ huynh đầy tự hào đang say sưa nói chuyện.

“Đôi khi mẹ nghĩ là sẽ tốt hơn cho con nếu đến Yale, Richard” bà nói.

Mẹ Richard nhìn anh một cách hài lòng. Anh có vẻ ngoài quý phái giống cha, điều đã thu hút mẹ anh hơn hai mươi năm về trước, và hiện nay anh là thế hệ thứ năm của gia đình đã tốt nghiệp từ trường Harvard.

“Tại sao lại là Yale ạ?” Anh nhẹ nhàng hỏi, kéo mẹ ra khỏi những hồi tưởng của bà.

“Chà, có lẽ thế có lợi cho sức khỏe của con hơn khi tránh xa bầu không khí ngột ngạt ở Boston.”

“Đừng để cha nghe thấy những gì mẹ nói; ông sẽ cho rằng đó là một gợi ý không khác gì sự phản bội, và sẽ thiêu sống chúng ta trên giá gỗ đậy ạ.”

“Nhưng con có nhất định phải quay lại trường Kinh doanh Harvard không, Richard? Chắc chắn phải có những trường kinh doanh khác chứ?”

“Cũng giống cha, con muốn làm một nhân viên ngân hàng. Nếu con muốn đi theo bước chân ông, Yale không đủ tiêu chuẩn để xách dép cho Harvard đâu ạ.” anh nói một cách chế giễu.

Vài phút sau, chiếc Rolls dừng lại ở điểm đỗ bên ngoài một ngôi nhà lớn trên đồi Beacon. Cửa chính mở ra và một người quản gia đứng ở lối vào.

“Chúng ta có khoảng một giờ đồng hồ trước khi các vị khách đến” Richard nói sau khi xem đồng hồ. “Con phải đi thay đồ ngay lập tức. Mẹ à, có lẽ chúng ta có thể gặp nhau trước bảy rưỡi một chút trong phòng phía tây nhé?” Nó thậm chí nói cũng giống bố, bà nghĩ.

Richard chạy lên cầu thang hai bậc một lúc, hầu hết ở các ngôi nhà, anh có thể nhảy cách ba bậc. Mẹ anh đi theo sau với tốc độ nhàn nhã hơn, bà không bao giờ chạm tay lên thành cầu thang.

Người quản gia nhìn họ đi khuất trước khi trở về nhà bếp. Anh em họ của ngài Kane, Henry Cabot Lodge, sẽ cùng ăn tối với gia đình, vì vậy ông ta cần kiểm tra lại để chắc rằng mọi thứ dưới tầng đều hoàn hảo.

Richard đứng dưới vôi hoa sen và mỉm cười với ý nghĩ về sự lo lắng của mẹ. Anh luôn muốn tốt nghiệp từ Harvard và cố gắng nâng cao thành tích của mình so với cha. Anh không thể đợi đến lúc đăng ký nhập học trường Kinh doanh mùa thu tới, mặc dù anh phải thừa nhận rằng mình mong chờ được đưa Mary Bigelow tới Barbados vào mùa hè. Anh gặp Mary trong buổi tổng duyệt của Câu lạc bộ Âm nhạc và sau đó cả hai đều được mời chơi trong bộ tứ đàn dây của

trường. Quý cô nhỏ bé thanh tao đến từ trường Radcliffe chơi violin tốt hơn anh chơi đàn cello rất nhiều. Khi anh cuối cùng cũng dìu được Mary ngại ngùng lên giường, anh thấy cô một lần nữa vào nhịp tốt hơn, mặc dù cô giả vờ là không có kinh nghiệm. Kể từ những ngày đó, anh cũng phát hiện ra rằng cô dễ bị kích động.

Richard xoay núm điều chỉnh nhiệt độ sang “Lạnh” trong giây lát trước khi bước ra ngoài. Anh lau người và thay trang phục dạ tiệc. Anh quan sát mình trong gương: âu phục hai hàng khuy. Richard đoán rằng, anh sẽ là người duy nhất tối đó mặc kiểu thời trang mới nhất – không phải chuyện gì to tát khi bạn cao hơn một mét tám, cân đối và da sẫm màu. Mary từng nói anh mặc mọi thứ đều đẹp, từ quần lót cho tới áo măng tô.

Anh đi xuống dưới nhà và ngồi đợi mẹ ở phòng phía tây. Khi bà xuất hiện, người quản gia phục vụ họ đồ uống.

“Trời đất, vét hai hàng cúc lại trở thành một rồi à?” Bà dò hỏi.

“Mẹ nên tin điều đó. Món đồ thời thượng nhất đấy, thưa mẹ.”

“Mẹ không tin nổi” bà nói. “Mẹ nhớ rằng...”

Người quản gia hắng giọng. Cả hai nhìn quanh. “Tướng công Henry Cabot Lodge” ông ta tuyên bố.

“Cabot” mẹ Richard kêu lên.

“Kate yêu quý” ông đáp lại trước khi hôn lên má bà. Kate mỉm cười, người anh họ của bà đang mặc một chiếc áo khoác có hai hàng cúc.

Richard mỉm cười, bởi nó ít nhất đã hai mươi lăm năm tuổi rồi.

(•◡•) /

Richard và Mary Bigelow quay về từ Barbados với làn da gần như tối màu như người bản xứ. Họ dừng chân ở New York để ăn tối với cha mẹ Richard, người đã hoàn toàn chấp thuận sự lựa chọn của anh. Xét cho cùng thì cô gái là cháu lớn của Alan Lloyd, người đã thắng ông nội của Richard để giành ghế chủ tịch ngân hàng gia đình.

Khi Richard trở lại Ngôi nhà màu Đỏ, dinh thự tại Boston của họ trên đồi Beacon, anh nhanh chóng ổn định cuộc sống và bắt đầu chuẩn bị theo học trường Kinh doanh. Mọi người đều cảnh báo với anh rằng đó là khóa học yêu cầu khắt khe nhất tại trường, với lượng sinh viên bỏ học giữa chừng lớn nhất, nhưng khi học kỳ bắt đầu, chính anh cũng ngạc nhiên với việc có quá ít thời gian rảnh rỗi để theo đuổi những việc khác. Mary bắt đầu tuyệt vọng khi anh phải từ bỏ vị trí của mình trong bộ tứ đàn dây và chỉ có thể gặp cô vào cuối tuần.

Kết thúc năm học đầu tiên, cô gợi ý họ nên quay lại Barbados và thất vọng khi thấy anh dự định ở lại Boston và lật giở thậm chí nhiều trang sách hơn.

Khi Richard bước vào học năm cuối, anh quyết tâm kết thúc ở vị trí đứng đầu hoặc gần đầu lớp, và cha anh cảnh báo rằng anh sẽ không được thư giãn cho đến sau khi bài kiểm tra cuối cùng được nộp. Ông nói thêm rằng nếu anh không nằm trong số 10% người đứng đầu, anh không cần phải nộp hồ sơ cho bất kỳ vị trí nào tại ngân hàng. William Kane sẽ không bị buộc tội lạm dụng quyền hành để thiên vị gia đình.

Giáng sinh năm đó, Richard ở cùng cha mẹ ba ngày tại New York trước khi quay về Boston. Mẹ anh trở nên khá lo lắng về áp lực

anh tự đặt lên chính mình, nhưng cha Richard chỉ ra rằng chỉ còn thêm sáu tháng nữa mà thôi. Sau đó anh có thể thư giãn suốt phần đời còn lại. Kate bảo lưu ý kiến của mình, bà không thấy chồng mình thư giãn chút nào trong suốt hai mươi lăm năm qua.

Vào lễ Phục sinh, Richard gọi điện cho mẹ để báo rằng anh sẽ ở lại Boston trong kỳ nghỉ mùa xuân ngắn này, nhưng bà thuyết phục anh tới New York để dự lễ sinh nhật cha. Anh đồng ý nhưng nói thêm rằng anh phải trở lại Harvard ngay sáng hôm sau.

Richard về tới nhà của gia đình họ trên phố 68 Đông khi đã hơn bốn giờ chiều vào ngày sinh nhật cha. Mẹ ra đón anh, cùng với các em gái, Virginia và Lucy. Mẹ anh thấy anh trông xanh xao và mệt, bà mong kỳ kiểm tra của anh nhanh kết thúc. Richard biết cha mình sẽ không phá vỡ thói quen của ông tại ngân hàng chỉ vì sinh nhật của bất cứ ai, kể cả của chính ông. Ông sẽ về nhà, như mọi ngày, vài phút sau bảy giờ tối.

“Anh mua gì cho sinh nhật cha vậy?” Virginia dò hỏi.

“Anh đang chờ em cho lời khuyên đây” Richard nói một cách trông đợi, gần như đã quên mất chuyện quà cáp.

“Đó là thứ em gọi là để nó lại đến cuối, là như vậy đấy” Lucy nói. “Em mua được quà từ ba tuần trước rồi.”

“Mẹ biết thứ ông ấy cần” mẹ anh lên tiếng. “Một đôi găng tay – đôi cũ của ông ấy gần như nát hết rồi.”

“Màu xanh da trời đậm, bằng da thật, và không có hoa văn” Richard cười. “Con đến cửa hàng Bloomingdale's ngay lập tức.”

Anh sai bước dọc đại lộ Lexington, hòa mình vào sự nhộn nhịp của thành phố. Anh đã mong chờ được làm việc tại ngân hàng vào mùa thu, và cảm thấy tự tin rằng nếu không bị làm phiền trong

những tháng cuối cùng, anh sẽ lọt vào top 10% mà cha anh yêu cầu. Anh sẽ noi gương cha và một ngày nào đó sẽ trở thành chủ tịch ngân hàng. Anh mỉm cười với ý nghĩ ấy. Anh đẩy cửa gian hàng ở Bloomingdale's, sải bước đi lên và hỏi một nhân viên nơi anh có thể mua găng tay.

Lúc anh bắt đầu đi xuyên qua cửa hàng đông đúc, anh liếc nhìn đồng hồ. Còn nhiều thời gian để trở lại và thay trang phục cho bữa tối trước khi cha anh trở về nhà. Anh nhìn lên hai cô gái đứng sau quầy găng tay. Anh mỉm cười với một cô, nhưng người còn lại đã mỉm cười đáp lại.

Cô gái tươi cười ấy nhanh chóng bước tới trước. Đó là một cô nàng tóc vàng sậm như mật ong, son môi hơi đậm và có hơn một cúc áo không được cài so với quy định của Bloomingdale's. Richard không thể không ngưỡng mộ sự tự tin ấy. Một bảng tên nhỏ gắn trên ngực trái ghi "Maisie Lung."

"Tôi có thể giúp gì, thưa ngài?" Cô nàng hỏi.

"Có đấy" Richard đáp. Anh liếc nhìn về phía cô gái tóc sẫm màu. "Tôi cần một đôi găng tay, màu xanh đậm, bằng da thật, và không có họa tiết" anh nói, mắt không nhìn vào người đặt câu hỏi.

Maisie chọn một đôi và đeo vào tay Richard, từ từ xỏ lớp da xuống từng ngón tay rồi giữ chúng thẳng lên cho anh chiêm ngưỡng.

"Nếu chúng không hợp với ngài, ngài có thể thử đôi khác ạ."

"Không, chúng vừa rồi" anh nói. "Tôi thanh toán cho cô hay cô gái kia?"

"Tôi có thể nhận ạ."

“Thật tiếc” Richard lẩm bẩm. Anh miễn cưỡng rời đi, quyết tâm quay lại ngày hôm sau. Cho đến buổi chiều hôm đó, anh vẫn coi tình yêu từ cái nhìn đầu tiên là thứ sáo rỗng lối bịch nhất, chỉ phù hợp với những độc giả của các tạp chí dành cho nữ giới.

Cha anh rất hài lòng với món quà “tâm lý” đó khi ông nhắc đến nó suốt bữa ăn, và thậm chí còn hài lòng hơn nữa với sự tiến bộ của Richard ở trường Kinh doanh.

“Nếu con nằm trong số 10% đứng đầu, cha sẽ rất vui mừng xem xét dành cho con vị trí thực tập sinh tại ngân hàng” ông nói tới lần thứ một nghìn.

Virginia và Lucy cười rạng rỡ. “Nếu Richard đứng đầu thì sao cha? Cha sẽ cho anh ấy làm chủ tịch ư?” Lucy hỏi.

“Đừng ngờ ngẩn thế, cô gái của cha. Nếu Richard có lúc nào trở thành chủ tịch, thì đó là bởi vì nó đã giành vị trí đó sau nhiều năm cống hiến, làm việc chăm chỉ.” Ông quay lại với con trai mình. “Giờ thì, khi nào con trở lại Harvard?”

Richard định trả lời là ngày mai, nhưng anh lại nói, “Con đã lên kế hoạch ngày mai ạ.”

“Vậy là đúng” là tất cả những gì cha anh nói.

Ngày hôm sau, Richard không quay lại Harvard mà lại tới cửa hàng Bloomingdale's, nơi anh đi thẳng tới quầy bày bán găng tay. Trước khi anh có bất cứ cơ hội nào để cô gái còn lại phục vụ mình, Maisie đã nhanh chóng tiến tới; anh không thể làm gì khác ngoài việc mua một đôi găng tay nữa và trở về nhà.

Sáng tiếp theo, Richard quay lại Bloomingdale's lần thứ ba và xem xét cả vạt ở quầy bên cạnh, cho đến khi Maisie bận phục vụ một khách hàng khác và cô gái kia rảnh rỗi. Anh sau đó đứng đực

bước tới quầy và vẫy tay gọi cô phục vụ anh. Trước sự kinh hoàng của Richard, Maisie bỏ ngang câu nói của người khách nợ và chạy vội lại trong khi cô gái kia thế chỗ cô ấy.

“Một đôi găng tay nữa ạ?” Cô gái tóc vàng cười khúc khích.

“Vâng... Vâng” anh lắp bắp.

Richard rời Bloomingdale's với thêm một đôi găng tay nữa, tất nhiên là màu xanh đậm, chất liệu da thật, và không có họa tiết.

Ngày hôm sau anh nói với cha rằng mình vẫn ở New York bởi anh cần thu thập một số dữ liệu từ phố Wall để hoàn thành một bài luận. Một lần nữa, anh đi tới cửa hàng Bloomingdale's. Lần này anh đã có kế hoạch để đảm bảo mình chỉ nói chuyện với cô gái còn lại. Anh tiến đến quầy bán găng tay tràn ngập mong đợi Maisie sẽ chạy tới, thì cô trợ lý còn lại đến phục vụ anh.

“Buổi chiều tốt lành, thưa ngài” cô nói.

“Ồ, xin chào” Richard nói, đột nhiên không nghĩ ra từ nào.

“Tôi giúp gì ngài được ạ?”

“Không... Ý tôi là, có. Tôi muốn một đôi găng tay” anh nói một cách thiếu thuyết phục.

“Vâng, thưa ngài. Ngài vẫn muốn xem màu xanh đậm? Bằng da thật? Tôi chắc chắn chúng tôi có cỡ của ngài – trừ khi chúng tôi đã bán hết.”

Richard nhìn vào cái tên trên tấm biển gài áo: Jessie Kovats. Cô đưa cho anh đôi găng tay. Anh đeo thử chúng. Chúng không vừa. Anh thử một đôi khác và nhìn về phía Maisie. Cô gái nở nụ cười rạng rỡ khuyến khích anh. Anh cười một cách lo lắng đáp lại. Jessie Kovats đưa cho anh một đôi găng tay khác. Lần này chúng vừa một cách hoàn hảo.

“Tôi nghĩ rằng đây là thứ mà ngài đang tìm kiếm.” Jessie nói.

“Không, thực sự là nó không phải” Richard nói.

Jessie hạ thấp giọng và nói, “Tôi sẽ đi giải cứu Maisie. Tại sao ngài không mời cô ấy đi chơi? Tôi chắc chắn cô ấy sẽ đồng ý.”

“Ồ, không” Richard nói. “Cô ấy không phải người tôi muốn mời đi chơi... mà là em.” Jessie có vẻ ngạc nhiên. “Em sẽ đi ăn tối với tôi hôm nay chứ?”

“Vâng” cô gái ngài ngừng trả lời.

“Tôi sẽ đón em từ nhà nhé?”

“Không. Hãy gặp nhau ở nhà hàng đi ạ.”

“Em muốn đi đâu?” Jessie không trả lời. “Nhà hàng Allen tại khúc giao phố 73 và đại lộ 3?” Richard gợi ý.

“Vâng, được ạ” là toàn bộ câu trả lời của Jessie.

“Khoảng tám giờ có tiện cho em không?”

“Khoảng tám giờ” Jessie đáp lại.

Richard rời Bloomingdale's với những gì anh muốn – và đó không phải là một đôi găng tay nữa.

(^ ^)

Richard không nhớ từng có lần nào anh dành cả ngày nghĩ về một cô gái không, nhưng kể từ giây phút Jessie nói “Vâng” anh không thể nghĩ về bất kì điều gì khác.

Mẹ Richard rất vui khi anh quyết định ở lại thêm một ngày nữa tại New York và tự hỏi liệu Mary Bigelow có ở trong thành phố hay không. Có rồi, bà nghĩ vậy, khi đi ngang phòng tắm và nghe thấy Richard ngân nga ca khúc “*Khi tôi có một tình yêu bí mật.*”

Richard nghĩ nhiều một cách bất thường về việc mình nên mặc gì tối hôm đó. Anh quyết định không mặc âu phục, cuối cùng chọn một chiếc áo blazer màu xanh nước biển và chiếc quần vải flannel màu xám. Anh cũng dành nhiều thời gian hơn một chút nhìn ngắm mình trong gương. Trông quá Ivy League⁹¹, anh sợ, nhưng anh không thể thay đổi gì nhiều trong một khoảng thời gian ngắn như thế.

Anh rời khỏi ngôi nhà trên phố 68 trước bảy giờ. Đó là một buổi tối trong lành, hơi lạnh một cách dễ chịu, và anh đến nhà hàng Allen sau bảy rưỡi một vài phút, tự gọi cho mình một chai Budweiser. Chốc chốc anh lại kiểm tra đồng hồ khi kim phút đi dần tới tám giờ, và sau đó cứ cách vài giây sau khi đã qua giờ hẹn, tự hỏi liệu mình có bị thất vọng không khi anh nhìn thấy cô lần nữa.

Anh đã không cảm thấy thế.

Cô đứng giữa cửa, rạng rỡ trong bộ váy màu xanh dương đơn giản mà anh cho là cửa cửa hàng Bloomingdale's, mặc dù bất kì người phụ nữ nào cũng biết nó là cửa hãng Ben Zuckerman. Đôi mắt cô tìm kiếm khắp gian phòng. Cuối cùng cô nhìn thấy Richard đang đi về phía mình.

“Em xin lỗi đã tới muộn” cô mở lời.

“Điều đó không quan trọng. Quan trọng là em đã tới.”

“Anh nghĩ rằng em sẽ không đến ư?”

“Anh không dám chắc.” Richard nói và mỉm cười. Họ đứng nhìn chăm chú vào nhau. “Xin lỗi, anh không biết tên em” anh nói, không muốn thừa nhận rằng mình đã nhìn nó mỗi ngày trong cửa hàng Bloomingdale's.

Cô ngập ngừng. “Jessie Kovats. Còn anh?”

“Richard Kane” anh nói, và đưa tay ra với cô. Cô nắm lấy nó và nghĩ rằng mình đã nghe thấy cái tên này trước đây, nhưng không thể nhớ ra vì sao.

“Anh làm gì khi không mua găng tay ở Bloomingdale's?” Jessie hỏi.

“Anh học tại trường kinh doanh Harvard.”

“Em ngạc nhiên là họ không dạy các anh rằng hầu hết mọi người chỉ có hai bàn tay mà thôi.”

Anh cười, rất vui vì không chỉ vẻ ngoài của cô khiến cho buổi tối trở nên đáng nhớ.

“Chúng ta ngồi xuống thôi nhỉ?” Richard gợi ý, đỡ lấy cánh tay cô và dẫn cô về bàn.

Jessie bắt đầu xem thực đơn viết trên bảng đen. “Bít tết Salisbury được không ạ?” Cô hỏi.

“Chỉ là hamburger với một tên gọi khác⁹².” Richard nói.

Cô cười và anh rất ngạc nhiên khi cô bắt được trích dẫn ngoài-ngữ-cảnh của anh rất nhanh, và rồi cảm thấy có lỗi, bởi khi buổi tối trôi qua, mọi thứ trở nên rõ ràng rằng cô đã xem nhiều vở kịch, đọc nhiều cuốn tiểu thuyết và thậm chí tham dự nhiều buổi hòa nhạc hơn anh. Lần đầu tiên trong đời, anh thấy hối tiếc khi đã dành toàn bộ tâm trí cho những cuốn sách kinh doanh.

“Em có sống ở New York không?” Anh hỏi.

“Có” cô nói và nhấp tách cà phê thứ ba mà Richard cho người phục vụ rót đầy. “Cùng với ba mẹ em.”

“Chỗ nào trong thành phố vậy?” Anh hỏi.

“Phố 57 phía Đông” Jessie đáp.

“Vậy thì anh sẽ đưa em về nhà” anh nói và nắm lấy tay cô.

Jessie mỉm cười, và họ thong thả đi lòng vòng qua thành phố tới phố 57. Để kéo dài thời gian bên nhau, Richard dừng lại nhìn chăm chú vào khung cửa sổ các cửa hàng mà bình thường anh sẽ đi lướt qua từng gian một. Sự hiểu biết của Jessie về thời trang và cách quản lý cửa hàng khiến người khác nể sợ. Richard cảm thấy tiếc rằng cô đã không đủ điều kiện hoàn thành việc học của mình, mà phải bỏ dở lúc mười sáu tuổi để đi làm ở khách sạn Baron trước khi tới làm việc tại Bloomingdale's.

Họ mất gần một giờ đồng hồ để đi hết mười sáu dãy nhà từ nhà hàng. Khi họ tới phố 57, Jessie dừng lại trước một căn hộ nhỏ, cũ kĩ.

“Đây là nơi ba mẹ em sống” cô nói. Anh nắm lấy tay cô.

“Anh hi vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau” Richard nói.

“Em cũng thích vậy” Jessie nói, không có vẻ quá nhiệt tình.

“Ngày mai nhé?” Richard bồi rối đề nghị.

“Ngày mai sao?” Jessie hoài nghi hỏi.

“Phải. Tại sao chúng ta không tới Blue Angel và nghe Bobby Short nhỉ?” Anh nắm lấy tay cô lần nữa. “Nó lãng mạn hơn Allen's một chút.”

Jessie có vẻ không chắc chắn, dường như lời đề nghị gây ra cho cô chút vấn đề.

“Không cần đồng ý nếu em không muốn” anh nói thêm.

“Em thích lắm” cô thì thầm.

“Anh sẽ ăn tối với cha mình, vậy thì anh đón em lúc khoảng mười giờ được chứ?”

“Không, không” Jessie nói. “Em sẽ gặp anh ở đó. Chỉ cách đây vài dãy nhà thôi mà.”

“Mười giờ tối mai nhé.” Anh cúi người về phía trước và hôn lên má cô. Đó là lần đầu tiên anh để ý thấy mùi nước hoa thơm dịu.

“Chúc em ngủ ngon, Jessie” anh nói và bước đi.

Richard bắt đầu huyết sáo bản concerto dành cho đàn cello của Dvorak và cho đến lúc về tới nhà, anh đã xong phần đầu tiên. Anh không thể không hồi tưởng lại buổi tối mà mình đã rất thích. Anh chìm vào giấc ngủ và mơ về Jessie thay vì Galbraith hay Friedman⁹³. Sáng hôm sau, anh đi cùng cha đến phố Wall và dành cả ngày trong thư viện của tờ Journal, chỉ nghỉ một chút buổi trưa. Tối hôm đó, trong bữa ăn, anh nói với cha về những nghiên cứu mà mình đã thực hiện về vấn đề trao đổi chứng khoán, đầu tư thâm tóm ngược và sợ rằng anh có thể đã tỏ ra hơi quá nhiệt tình.

Sau bữa tối, anh đi về phòng. Anh đảm bảo không ai nhìn thấy mình lên ra khỏi cửa trước mười giờ tối. Khi tới quán Blue Angel, anh kiểm tra bàn đã đặt và quay lại phòng giải trí đợi Jessie.

Anh có thể cảm thấy tim mình đập mạnh và tự hỏi tại sao điều đó chưa bao giờ xảy ra với Mary Bigelow. Khi Jessie tới, anh hôn lên má cô và đưa cô vào phòng chờ. Giọng ca Bobby Short vang vọng khắp căn phòng, “Em đang nói với tôi sự thật, hay đó chỉ là một lời nói dối khác?”

Khi Richard và Jessie đi vào, Short giơ tay lên chào. Richard nhận cái vẫy tay đó mặc dù anh mới chỉ nhìn thấy người nghệ sĩ này đúng một lần trước đây và chưa bao giờ giới thiệu bản thân với anh ta.

Hai người được dẫn tới bàn chính giữa phòng và Jessie chọn ngò quay lưng lại phía đàn piano.

Richard gọi một chai Chablis và hỏi Jessie về ngày hôm nay của cô.

“Richard, có điều này em phải...”

“Chào Richard.” Anh nhìn ra chỗ khác.

“Chào Steve. Mình giới thiệu hai người nhé, Jessie Kovats – Steve Mellon. Steve và anh từng học chung với nhau tại Harvard.”

“Gần đây có xem đội Yankees không?” Steve hỏi.

“Không” Richard nói. “Tớ chỉ theo dõi những người chiến thắng thôi.”

“Giống như Eisenhower. Với số điểm chấp⁹⁴ của ông ấy, cậu chắc đã nghĩ ông ấy từng học ở Yale.” Hai người trò chuyện trong vài phút. Jessie không định làm họ gián đoạn. “A, cuối cùng thì cô ấy cũng tới.” Steve nói trong khi nhìn về phía cửa ra vào. “Hẹn gặp lại, Richard. Rất hân hạnh được gặp em, Jessie.”

Suốt buổi tối, Richard nói với Jessie về kế hoạch tới New York và làm việc cho ngân hàng Lester của cha anh. Cô thực sự là một thính giả kiên nhẫn, anh chỉ hi vọng rằng mình không khiến cô phát chán. Anh thấy vui sướng thậm chí còn nhiều hơn cả buổi tối hôm trước và lúc họ rời đi, anh vẫy tay với Bobby Short như thể hai người đã lớn lên cùng nhau. Khi họ về tới nhà Jessie, anh hôn lên môi cô lần đầu tiên. Trong một khoảnh khắc, cô đáp lại, nhưng sau đó cô nói “Chúc ngủ ngon” và biến mất vào bên trong tòa chung cư cũ kĩ.

Sáng hôm sau, anh quay về Boston. Ngay khi về tới Ngôi nhà màu Đỏ, anh gọi điện cho Jessie. Cô có rảnh để tham dự buổi hòa nhạc vào thứ Sáu không? Cô nói có, và lần đầu tiên trong đời, anh gạch chéo mỗi ngày trôi qua trên cuốn lịch. Mary gọi cho anh gần

cuối tuần đó và anh cố gắng giải thích cho cô gái một cách nhẹ nhàng nhất có thể rằng anh đang yêu.

Cuối tuần đến thật đáng nhớ. Dàn nhạc New York, bộ phim *Dial M for Murder* – Jessi thậm chí thích xem đội New York Knicks chơi. Richard miễn cưỡng trở lại Harvard vào tối Chủ nhật. Bốn tháng sau đó là những tuần lễ dài lê thê và ngày cuối tuần ngắn ngủi. Anh gọi điện cho Jessie mỗi ngày và họ hiếm khi xa nhau vào cuối tuần. Anh bắt đầu sợ những chuyến tàu đưa mình về lại Boston mỗi đêm Chủ nhật.

୧.୧.୧? ♡

Trong giờ học sáng thứ Hai về sự sụp đổ của thị trường chứng khoán năm 1929, Richard nhận thấy bản thân không thể tập trung. Anh sẽ giải thích ra sao với cha về việc anh đang yêu một cô gái làm việc sau quầy bán găng tay, khăn quàng cổ, và những chiếc mũ len tại cửa hàng Bloomingdale's? Thậm chí chính anh cũng không hiểu được vì sao một cô gái thông minh, hấp dẫn như vậy lại không thích thành công và giàu có... Nếu Jessie được trao những cơ hội như anh có... Anh viết nguệch ngoạc tên cô trên đầu cuốn sổ ghi chú. Cha anh sẽ phải học cách chung sống cùng điều đó. Anh nhìn chăm chăm vào điều mình vừa viết: “Jessie Kane.”

Khi Richard quay về New York cuối tuần đó, anh nói dối mẹ rằng đã hết lưỡi dao cạo râu. Mẹ gợi ý anh lấy tạm một cái của cha.

“Không, không sao ạ” Richard nói. “Con cần loại con hay dùng kìa. Dù sao thì con với cha cũng không dùng cùng một thương hiệu.”

Kate Kane nghĩ việc đó thật kì lạ bởi bà luôn mua đủ cho cả hai người. Richard gần như chạy qua tám dãy nhà để đến Bloomingdale's. Khi anh tới quầy bán găng tay thì không thấy Jessie đâu cả. Maisie đang đứng một góc sơn lại móng tay.

“Jessie có ở đây không?” Anh hỏi cô, thờ gáp.

“Không, cô ấy về nhà rồi. Cô ấy vừa mới rời đi mấy phút thôi nên chưa đi xa được đâu. Anh không...”

Richard nhào ra đại lộ Lexington. Anh tìm kiếm gương mặt Jessie trong đám người vội vã qua lại. Anh có lẽ đã bỏ cuộc nếu không nhận ra sắc đỏ lóe lên, chiếc khăn mà anh đã tặng cô. Cô ở bên kia đường, đang đi bộ về phía đại lộ số Năm. Căn hộ gia đình cô ở hướng ngược lại, anh quyết định đuổi theo cô. Khi cô tới cửa hàng Scribners trên phố 48, anh dừng lại và quan sát cô đi vào bên trong hiệu sách. Nếu cô muốn tìm một thứ gì đó để đọc, không phải cô chắc chắn có thể thấy nó ở Bloomingdale's hay sao? Anh thấy khó hiểu. Anh nhìn sát vào ô cửa sổ thấy Jessie đang nói chuyện với một nhân viên bán hàng, người đó rời đi trong giây lát rồi quay lại với hai cuốn sách. Anh có thể nhìn được tên của chúng: *Vụ sụp đổ lịch sử*, 1929 của John Kenneth Galbraith và *Đằng sau tám màn* của John Gunther. Jessie ký vào chúng – điều khiến Richard rất ngạc nhiên – và khi cô đi ra, anh núp mình vào một góc.

“Cô ấy là ai vậy?” Richard nói thành tiếng khi anh thấy cô đi ngược lại đường cũ và vào cửa hàng Bendel. Người gác cửa chào một cách kính cẩn, để lại một ấn tượng rõ ràng về việc cô gái là một nhân vật quen thuộc. Một lần nữa, Richard nhìn sát vào cửa sổ và thấy những người bán hàng lượn lờ xung quanh Jessie với sự tôn trọng hơn bình thường. Một người phụ nữ đứng tuổi xuất hiện với

một gói hàng, mà rõ ràng là Jessie đang chờ đợi. Cô mở gói đồ, để lộ ra một chiếc váy dạ tiệc dài màu đỏ. Jessie mỉm cười, gật đầu khi người bán hàng đặt chiếc váy vào chiếc hộp màu nâu và trắng. Sau đó mở miệng như nói “Cảm ơn” Jessie đi ra cửa mà thậm chí không ký nhận cho món hàng cô mua. Richard suýt không tránh được việc chạm mặt khi cô vội vã rời khỏi cửa hàng và leo lên một chiếc taxi.

Anh giành lấy chiếc taxi mà một phụ nữ lớn tuổi định ngồi vào, và bảo người tài xế đuổi theo xe của Jessi. “Giống trong các bộ phim, phải không?” Anh ta nói. Richard không đáp lại. Khi chiếc xe đi qua căn hộ nhỏ nơi Richard và Jessie thường tạm biệt nhau, anh bắt đầu cảm thấy lo lắng. Chiếc xe phía trước đi thêm khoảng hơn chín chục mét nữa và dừng bên ngoài một dãy chung cư hoành tráng được tô điểm hoàn hảo với một người gác cửa trong bộ đồng phục, nhanh chóng mở cửa cho Jessie. Với sự kinh ngạc xen lẫn giận dữ, Richard nhảy ra khỏi chiếc tắc xi và bắt đầu đi tới cánh cửa nơi cô vừa biến mất.

“Tiền xe chín mươi lăm xu, anh bạn ơi” một giọng nói vang lên sau lưng anh.

“Ồ, xin lỗi” Richard nói. Anh thọc tay vào túi, vội vàng rút ra một tờ tiền đưa cho người lái xe, không bận tâm về tiền thừa.

“Cảm ơn, anh bạn” người tài xế nói, nắm chặt số tiền năm đô la. “Ai đó chắc chắn là hôm nay đang hạnh phúc rồi.”

Richard vội vã đi qua cánh cửa tòa nhà và bắt kịp Jessie ở cầu thang máy. Cửa thang máy mở ra và anh bước theo cô vào trong. Cô chỉ nhìn chăm chăm vào anh mà không nói gì.

“Cô là ai?” Richard đành giọng hỏi khi cửa thang máy dần đóng lại.

Hai người đồng hành khác nhìn chăm chú phía trước với cái nhìn cố tỏ ra thờ ơ khi chiếc thang máy lướt lên tầng thứ hai.

“Richard” cô lắp bắp. “Em đã định nói mọi chuyện cho anh, nhưng em không thể tìm được cơ hội thích hợp.”

“Cô đã định nói với tôi hết mọi chuyện cơ đấy.” anh nói, đi theo cô ra khỏi thang máy đến một căn hộ. “Khiến cho tôi tin toàn những lời dối trá trong suốt gần ba tháng. Chà, giờ đã đến lúc dành cho sự thật rồi.”

Anh bước qua một cách thô bạo khi cô mở cánh cửa phòng. Anh nhìn qua cô vào phía trong căn hộ, còn cô đứng bất lực ở giữa lối vào. Phía cuối sảnh đợi là một phòng khách rộng với tấm thảm phương Đông loại tốt và một căn phòng theo phong cách thời vua George tráng lệ. Một chiếc đồng hồ rất đẹp bằng gỗ kiểu cũ dựng sát tường, đối diện một cái bàn để trong góc, bên trên đặt một bát phong quỳ thảo tươi. Những bức tranh sơn dầu đẹp đẽ treo trên tường. Căn phòng ấn tượng như ở nhà riêng của Richard.

“Một chỗ ở đẹp đối với một cô gái bán hàng” anh nói gay gắt. “Tôi tự hỏi người tình nào đã chi trả cho nó.”

Jessie bước từ từ về phía anh và tát mạnh đến mức bàn tay cô thấy đau. “Sao anh dám!” Cô nói. “Bước ra khỏi nhà tôi.”

Khi thốt lên những lời này, cô bắt đầu khóc. Richard ôm cô vào lòng.

“Ôi Chúa ơi, anh xin lỗi” anh nói. “Đó là một điều tệ hại có thể nói ra. Xin hãy tha lỗi cho anh. Chỉ bởi vì anh yêu em rất nhiều và đã nghĩ rằng mình hiểu rõ em, còn bây giờ anh thấy mình chẳng biết gì về em cả.”

“Richard, em cũng yêu anh, và em xin lỗi đã khiến anh tổn thương. Em không muốn lừa dối anh. Không có người nào khác cả – em có thể thề với anh điều đó.” Cô chạm lên má anh.

“Anh đáng bị như vậy” anh nói và hôn cô. Ôm chặt nhau trong vòng tay, họ cùng ngồi xuống ghế sofa, và trong một lúc, họ gần như bất động. Anh dịu dàng vuốt tóc cô cho đến khi nước mắt cô ngừng lại. Jessie trượt ngón tay giữa khoảng trống hai nút áo sơ mi trên cùng của anh.

“Anh có muốn ngủ với em không?” Cô hỏi khẽ.

“Không” anh đáp lời. “Anh muốn được thức cùng em.”

Không nói gì thêm, họ cởi bỏ quần áo và làm tình nhẹ nhàng và rụt rè lúc ban đầu, sợ làm tổn thương lẫn nhau, khao khát muốn làm người kia hài lòng. Cuối cùng, cô tựa đầu lên vai anh, và họ nói chuyện.

“Anh yêu em” Richard nói, “Anh có cảm giác đó từ giây phút đầu tiên anh nhìn thấy em. Em sẽ lấy anh chứ? Bởi vì anh không cần biết em là ai, Jessie, hay em làm gì nhưng anh biết anh phải dành phần đời còn lại bên em.”

“Em cũng muốn lấy anh, Richard, nhưng trước tiên em phải nói với anh sự thật.”

Cô kéo áo khoác của Richard phủ lên cơ thể mình trong khi anh nằm im lặng đợi cô lên tiếng.

“Tên em là Florentyna Rosnovski” cô bắt đầu, và sau đó nói cho Richard mọi thứ về bản thân. Florentyna giải thích vì sao cô lấy tên của Jessie Kovats – như thế cô sẽ được đối xử như mọi nhân viên bán hàng khác trong thời gian học cách bán hàng, chứ không phải với tư cách con gái của Nam tước Chicago. Richard không nói lời

nào trong lúc cô nói ra sự thật và vẫn giữ im lặng khi cô kể xong mọi chuyện.

“Anh đã hết yêu em rồi phải không?” Cô hỏi. “Khi giờ đây anh biết em thật sự là ai?”

“Em yêu” Richard nói rất khẽ. “Anh phải nói với em một chuyện. Cha anh căm ghét cha em.”

“Ý anh là sao?”

“Lần duy nhất anh từng nghe thấy tên cha em được nhắc đến trong nhà anh, ông trở nên hoàn toàn giận dữ, và nói rằng mục đích duy nhất trong cuộc đời của Abel Rosnovski là phá hoại gia đình họ Kane.”

“Cái gì cơ? Nhưng tại sao?” Florentyna kinh ngạc hỏi, “Em chưa bao giờ được nghe nói về cha của anh. Họ thậm chí biết nhau bằng cách nào chứ? Chắc anh nhầm rồi.”

“Anh ước mình sai” Richard nói, và nhắc lại đồng lộn xộn mà mẹ anh từng kể về mâu thuẫn với cha của cô.

“Ôi Chúa ơi. Đó chắc hẳn phải là tên Judas mà ba em nhắc tới khi ông đổi ngân hàng sau hai mươi lăm năm” cô nói. “Chúng ta phải làm gì đây?”

“Hãy nói với cả hai sự thật” Richard đáp. “Rằng chúng ta gặp nhau một cách trong sáng, rồi yêu nhau và sẽ lấy nhau, và họ chẳng thể làm gì để ngăn cản được chúng ta hết.”

“Hãy đợi một vài ngày” Florentyna nói.

“Tại sao?” Richard hỏi. “Em nghĩ rằng cha em có thể thuyết phục em không lấy anh à?”

“Không, Richard” cô nói, dịu dàng chạm vào anh khi cô tựa đầu lại lên vai anh. “Không bao giờ, anh yêu. Nhưng hãy xem chúng ta

có thể làm cách nào thông báo cho họ một cách nhẹ nhàng, mà không dẫn họ tới một sự đã rồi⁹⁵. Dù sao thì, có thể mâu thuẫn giữa họ không gay gắt như anh nghĩ đâu.”

“Họ vẫn cảm thấy rất nặng nề, anh đảm bảo với em điều đó. Cha anh có lẽ sẽ nổi điên nếu ông thấy chúng ta bên nhau, chưa nói đến chuyện chúng ta sẽ cưới.”

“Đó lại càng là lí do cần để mọi chuyện tạm lắng lại trước khi chúng ta thông báo cho hai người. Việc đó sẽ cho chúng ta thêm thời gian để quyết định cách tốt nhất để thực hiện.”

Anh hôn cô lần nữa. “Anh yêu em, Jessi.”

“Florentyna chứ.”

“Đó lại là một điều khác mà anh cần phải làm quen” anh nói.

☺.☺.☺ ♡

Để bắt đầu, Richard dành ra một buổi chiều mỗi tuần nghiên cứu mối thù giữa hai người cha, nhưng sau một thời gian, nó trở thành một nỗi ám ảnh, tác động sâu sắc đến việc tham dự các bài giảng của anh. Nỗ lực của Nam tước Chicago trong việc loại cha Richard ra khỏi hội đồng quản trị của ông có thể trở thành một trường hợp nghiên cứu tốt cho trường Kinh doanh Harvard. Càng khám phá ra nhiều điều, Richard càng nhận ra cha anh và cha Florentyna là những đối thủ đáng gờm. Mẹ Richard nói về mối thù đó như thể phải mất nhiều năm thì mới có thể kể hết được.

“Vì sao con lại quan tâm đến ông Rosnovski vậy?” Bà hỏi.

“Con thấy tên ông ấy khi lướt qua một vài số báo của tờ Wall Street Journal.” Đó là sự thật, anh nghĩ, nhưng cũng là lời nói dối.

Florentyna nghỉ một ngày ở cửa hàng Bloomingdale's và bay về Chicago để kể cho mẹ rằng cô đã yêu Richard Kane. Khi Florentyna ép bà nói với mình những gì bà biết về mối bất hòa đó, mẹ cô nói không ngừng suốt gần một giờ đồng hồ. Florentyna chỉ hi vọng rằng mẹ đang phóng đại mọi chuyện, nhưng qua một vài câu hỏi được chọn lựa từ ngữ cẩn thận trong bữa tối với George Novak đã khiến mọi chuyện rõ ràng một cách đau đớn rằng bà không hề nói quá.

Cuối mỗi tuần, hai kẻ yêu nhau trao đổi những gì họ biết, mỗi người chỉ càng thêm vào danh sách của sự căm ghét.

“Tất cả đều có vẻ vụn vặt” Florentyna nói. “Tại sao họ không gặp mặt và tháo gỡ nó nhỉ? Em nghĩ rằng họ sẽ khá hợp nhau.”

“Anh đồng ý” Richard nói. “Nhưng ai trong chúng ta sẽ cố gắng đi nói với họ điều đó đây?”

“Cả hai đưa mình sẽ phải làm việc đó dù sớm hay muộn.”

Nhiều tuần lễ trôi qua, Richard không thể chu đáo và tốt bụng hơn nữa. Mặc dù anh cố gắng làm cho tâm trí Florentyna thôi nghĩ đến việc “sớm hay muộn” với những lần tới rạp hát, nghe dàn nhạc New York, hay những lần đi bộ dài qua công viên, cuộc trò chuyện của họ luôn dẫn về chủ đề những người cha.

Thậm chí trong buổi độc tấu đàn cello mà Richard biểu diễn tại căn hộ của cô, tâm trí Florentyna vẫn nghĩ về cha mình: làm sao ông có thể cố chấp đến vậy? Khi chuỗi bốn bản nhạc của Bach⁹⁶ kết thúc, Richard cúi người xuống và nhìn chăm chú vào đôi mắt xám của cô.

“Chúng ta sẽ phải nói với họ sớm thôi” anh nói và ôm cô trong vòng tay.

“Em biết. Em chỉ không muốn làm tổn thương ba mình.”

“Anh cũng vậy.”

Cô nhìn xuống sàn nhà. “Thứ Sáu tới, ba em sẽ trở lại từ Memphis.”

“Vậy thì sẽ là thứ Sáu” Richard nói khẽ, không buông cô ra.

Khi Florentyna nhìn theo Richard lái xe rời đi đêm hôm đó, cô mong rằng mình sẽ đủ mạnh mẽ để giữ vững quyết tâm. Cô Tredgold sẽ làm như thế nào nhỉ?

Vào ngày thứ Sáu mà không ai trong hai người trông đợi, Richard bỏ buổi học sáng và đi xuống New York để đủ thời gian ở bên Florentyna suốt ngày hôm đó.

Họ dành cả buổi chiều xem qua những gì họ sẽ phải nói khi đối mặt cha mẹ mình. Lúc bảy giờ, hai người rời khỏi căn hộ của Florentyna xuống vỉa hè phố 57. Họ đi bộ trong im lặng. Khi tới đại lộ Công viên, họ dừng chân dưới ngọn đèn.

“Em sẽ lấy anh chứ?”

Đó là câu hỏi cuối cùng đọng lại trong tâm trí Florentyna khi cô chuẩn bị tinh thần đi gặp cha. Một giọt nước mắt lăn xuống má, giọt nước mắt mà cô cảm thấy nó không nên có trong giây phút hạnh phúc nhất cuộc đời mình. Richard lấy một chiếc nhẫn ra khỏi chiếc hộp màu đỏ – làm từ đá sapphire và kim cương. Anh đeo nó vào ngón áp út trên bàn tay trái của cô. Anh cố gắng ngăn những giọt nước mắt bằng cách hôn cô. Anh và Florentyna chia tay và nhìn đăm đăm nhau một lúc. Rồi anh quay lưng và sải bước đi.

Hai người đã thống nhất sẽ gặp lại nhau tại căn hộ ngay khi thử thách của họ qua đi. Cô nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn trên ngón tay, và vào chiếc nhẫn cổ trên bàn tay phải, món trang sức yêu thích trước đây của cô.

Trong lúc Richard đi bộ dọc đại lộ Công Viên, anh nhắm lại những câu từ mà anh đã soạn một cách cẩn thận trong đầu. Anh tới phố 68 một lúc lâu trước khi thấy sẵn sàng đối diện với cha mình.

Ở phòng khách, anh thấy cha đang uống một ly rượu Teacher với soda quen thuộc trước khi thay trang phục cho bữa tối. Mẹ anh đang than phiền rằng em gái anh ăn uống không đủ lượng. “Mẹ nghĩ là Virginia định trở thành người gầy ốm nhất New York.” Richard rất muốn cười.

“Chào con, Richard, cha đã hi vọng được gặp con sớm hơn.”

“Vâng” anh nói. “Con phải gặp một người trước khi về nhà.”

“Ai vậy?” Mẹ anh hỏi, không có vẻ gì đặc biệt quan tâm.

“Người phụ nữ mà con sẽ cưới.”

Cả hai người nhìn anh sửng sốt; đó rõ ràng không phải là lời mở đầu mà Richard đã chuẩn bị trước một cách cẩn thận.

Cha anh là người đầu tiên bình tĩnh lại. “Con không nghĩ rằng mình còn hơi trẻ sao? Ta chắc rằng con và Mary có thể đợi thêm một thời gian nữa.”

“Mary không phải người con định lấy.”

“Không phải Mary ư?” Mẹ anh hỏi.

“Không ạ” Richard nói. “Cô ấy tên là Florentyna Rosnovski.”

Mặt Kate Kane chuyển thành trắng bệch.

“Cô con gái của Abel Rosnovski?” William Kane nói không thể hiện thái độ gì.

“Vâng, thưa cha” Richard nói chắc chắn.

“Đây là một trò đùa phải không, Richard?”

“Không, thưa cha. Chúng con gặp nhau trong một tình huống không lường trước và yêu nhau mà không hề biết về sự hiểu nhầm

giữa ba mẹ hai đứa.”

“Sự hiểu nhầm? Hiểu nhầm sao?” Ông lặp lại. “Con không nhận ra rằng kẻ nhập cư Ba Lan ảo tưởng đó đã giành phần lớn cuộc đời ông ta cố gắng ném ta ra khỏi hội đồng quản trị của mình – và một lần đã suýt thành công? Và con miêu tả việc đó là 'sự hiểu nhầm' sao? Richard, con sẽ không bao giờ được gặp con gái của kẻ lừa đảo đó lần nào nữa nếu con vẫn hi vọng mình được ngồi trong ban lãnh đạo của ngân hàng Lester. Con đã nghĩ về việc đó chưa?”

“Rồi ạ, thưa cha, con vẫn liên tục nhắc mình, nhưng việc đó cũng không tạo ra sự khác biệt đối với quyết định của con. Con đã gặp được người phụ nữ mà con dự định sẽ sống chung suốt phần đời còn lại và con tự hào khi cô ấy là vợ của con.”

“Con bé đó đã lừa đảo và gài bẫy anh, để nó và cha nó cuối cùng có thể cướp ngân hàng khỏi tay ta. Anh không nhìn thấy được kế hoạch của chúng sao?”

“Ngay cả cha cũng không thể tin vào điều gì đó vô lý tương tự thế, cha à.”

“Vô lý? Ông ta từng một lần buộc ta phải chịu trách nhiệm cho cái chết của đối tác của mình, Davis Leroy, khi ta...”

“Cha à, Florentyna không biết gì về bối cảnh xung quanh mối hận thù của cha cho đến sau khi cô ấy gặp con. Sao cha có thể phi lý như vậy được?”

“Có phải nó nói với con rằng nó đã mang thai, nên con phải cưới nó không?”

“Cha à, điều đó không hợp với cha chút nào. Florentyna chưa bao giờ đặt lên con bất kì áp lực dù nhỏ nhất nào kể từ giây phút chúng con gặp nhau. Mà ngược lại thì đúng hơn.” Richard quay

sang mẹ anh. “Sao hai người không gặp cô ấy, rồi ba mẹ sẽ hiểu mọi chuyện diễn ra như thế nào?”

Kate định trả lời thì cha Richard hét lên “Không bao giờ” và quay sang vợ mình, đề nghị bà rời đi để hai người bọn họ ở lại một mình. Khi bà rời khỏi đó, Richard có thể thấy rằng bà đang khóc.

“Giờ hãy nghe ta nói đây, Richard. Nếu con cưới con gái nhà Rosnovski, ta sẽ từ con mà không cho một xu nào.”

“Cha phải chịu đựng đau khổ như mọi thế hệ của gia đình ta, cha à, bằng việc cho rằng tiền có thể mua được mọi thứ. Con trai cha không phải để đem bán.”

“Nhưng con có thể cưới Mary Bigelow – một cô gái đáng trân trọng như vậy, và có cùng đẳng cấp với chúng ta.

Richard cười. “Một người tuyệt vời như Florentina không thể thay thế được bởi một người nhà Brahmin được coi là thích hợp chỉ vì là bạn của gia đình.”

“Đừng có nhắc xuất thân của gia đình chúng ta trong cùng một câu với con nhỏ Ba Lan đó.”

“Cha, con chưa bao giờ nghĩ mình phải nghe định kiến đáng tiếc như vậy từ một người bình thường vốn rất đáng kính.”

William Kane đi một bước tới trước mặt con trai. Richard không hề nao núng. Ông đột ngột dừng lại. “Cút đi” ông nói. “Anh không còn là một thành viên của gia đình ta nữa. Không bao giờ...”

Richard bỏ ra khỏi phòng. Khi đi ngang qua hành lang, anh nhận ra mẹ mình đang dựa người vào lan can. Anh bước tới phía bà và ôm bà vào lòng. Bà thì thầm “Mẹ luôn yêu con” và đẩy anh ra khi nghe thấy tiếng chồng đi vào hành lang.

Richard lặng lẽ đóng cửa lại phía sau. Anh trở lại đường 68 một lúc sau. Ý nghĩ duy nhất của anh là làm cách nào Florentyna đối diện với cha cô. Anh gọi một chiếc xe và không một lần nhìn lại phía sau, đưa địa chỉ căn hộ của Florentyna.

Anh chưa bao giờ cảm thấy tự do đến thế trong đời.

Khi tới phố 57, anh hỏi người gác cửa xem Florentyna đã quay trở lại chưa. Cô chưa về, nên anh đợi dưới mái che, bắt đầu lo sợ rằng cô sẽ không thể đi được. Anh đắm chìm trong những suy nghĩ và không nhận ra một chiếc xe tắc xi khác dừng lại bên vệ đường và bóng dáng yếu đuối của Florentyna bước ra. Cô đang giữ một tờ khăn giấy trên đôi môi chảy máu. Cô lao về phía anh và họ nhanh chóng đi lên tầng tới căn hộ riêng.

“Em yêu anh, Richard” đó là những lời đầu tiên cô nói.

“Anh cũng yêu em” Richard nói, và ôm lấy cô vào lòng, giữ cô thật chặt như thể điều đó sẽ giải quyết được những rắc rối của họ.

Florentyna không buông Richard trong lúc anh nói.

“Ông ấy dọa sẽ từ anh mà không để lại một xu nào nếu anh lấy em” anh nói. “Khi nào họ mới hiểu rằng chúng ta không quan tâm chút nào đến tiền của họ nhỉ? Anh đã cố gắng lôi kéo sự ủng hộ từ mẹ, nhưng thậm chí bà cũng không thể kiểm soát được sự giận dữ của cha. Ông ấy bảo bà rời khỏi phòng. Anh chưa bao giờ thấy cha đối xử với mẹ như vậy trước đây. Bà đã khóc, điều đó chỉ khiến quyết tâm của anh mạnh mẽ hơn. Anh bỏ đi khi ông đang nói dở câu. Chúa mới biết, anh hi vọng ông ấy không trút giận lên Virginia và Lucy. Điều gì đã xảy ra khi em nói với cha em?”

“Ông ấy đánh em” Florentyna nói rất khẽ. “Lần đầu tiên trong đời. Em nghĩ rằng ông sẽ giết anh nếu ông thấy chúng ta bên nhau.

Richard, anh yêu, chúng ta cần rời khỏi đây trước khi ông phát hiện ra chúng ta đang ở đâu, và ông chắc chắn sẽ kiểm tra căn hộ trước tiên. Em rất sợ.”

“Không việc gì phải sợ hãi cả. Chúng ta sẽ rời đi tối nay và đi càng xa càng tốt, mặc kệ hai người ấy.”

“Anh có thể xếp hành lý nhanh đến đâu?” Florentyna hỏi.

“Anh không thể” Richard nói. “Anh không thể quay về nhà lúc này. Ngay khi em đóng gói xong một vài thứ, chúng ta sẽ đi. Anh có khoảng một trăm đô trong người và cây đàn cello của mình, thứ vẫn đang trong phòng ngủ của em. Em cảm thấy thế nào về việc lấy một anh chàng chỉ có một trăm đô, người mà công việc tiếp theo sẽ là biểu diễn nhạc tại các góc phố?”

“Nhiều như một cô gái bán hàng có thể mong chờ, em đoán vậy – và từng bị nghĩ rằng mình mơ ước thành một ả nhân tình. Chắc anh đang trông đợi của hồi môn rồi.” Florentyna lục lọi trong túi xách của cô, “Chà, em có hai trăm mười hai đô cùng một thẻ American Express. Anh nợ em năm mươi sáu đô, Richard Kane, nhưng em sẽ xem xét khoản bồi hoàn một đô mỗi năm.”

“Anh chấp nhận món hồi môn đó” Richard nói.

Ba mươi phút sau, Florentyna đã thu xếp xong đồ đạc. Cô ngồi xuống bàn viết, nguệch ngoạc một mẫu tin cho cha mình, giải thích rằng cô sẽ không sẵn sàng gặp lại ông trừ khi ông chấp nhận Richard là chồng cô. Cô để lá thư lại trên chiếc bàn cạnh giường.

Richard gọi một chiếc xe. “Sân bay Idlewild” anh nói sau khi xếp ba chiếc vali của Florentyna và cây đàn cello của mình vào thùng xe.

Khi họ tới sân bay, Florentyna gọi một cuộc điện thoại. Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi nó được trả lời. Khi cô nói với Richard tin tức,

anh đặt chỗ trên một chuyến bay.

Chiếc máy bay Super Constellation 1049 của hãng hàng không Hoa Kỳ chậm chậm di chuyển trên mặt đường băng để bắt đầu chuyến bay kéo dài bảy tiếng của mình.

Richard giúp Florentyna thắt dây an toàn. Cô mỉm cười.

“Anh có biết rằng em yêu anh rất nhiều không ông Kane?”

“Có, anh cũng nghĩ vậy – bà Kane ạ” anh trả lời.

(•◡•)

“Ông sẽ sống để hối hận về những hành động của mình tối hôm nay.”

Ông không trả lời lại ngay lập tức, nhưng ngồi bất động, nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt. Rồi tất cả những gì ông nói là, “Bà sẽ không bao giờ được liên lạc với nó nữa.” Bà rời khỏi phòng mà không nói lại lời nào.

Ông ngồi một mình trong chiếc ghế da màu nâu đỏ, thời gian như ngừng lại. Ông không nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo lên vài lần. Người quản gia gõ cửa khe khẽ và bước vào phòng. “Một quý ông tên là Abel Rosnovski đang ở đầu dây, thưa ngài. Ngài có nghe không ạ?”

William Kane cảm thấy một cơn đau quặn trong dạ dày. Ông biết rằng mình phải nhận cuộc gọi này. Ông đứng dậy khỏi ghế và chỉ bởi một nỗ lực phi thường mới ngăn ông không đổ sụp lại xuống. Ông đi về phía điện thoại và nhắc ống nghe lên.

“William Kane.”

“Đây là Abel Rosnovski.”

“Quả là vậy, chính xác là từ khi nào ông nghĩ đến chuyện gài con gái ông cho con trai tôi? Vào cái lúc mà, không còn nghi ngờ gì nữa, khi ông thất bại một cách dễ thấy trong việc gây ra sự sụp đổ đối với ngân hàng của tôi phải không?”

“Đừng có là một thằng khốn...” Abel kiềm chế lại mình trước khi nói tiếp. “Tôi muốn cái đám cưới này ngừng lại cũng nhiều như ông vậy. Tôi chỉ vừa mới biết đến sự tồn tại của con trai ông ngày hôm nay. Tôi yêu con gái tôi thậm chí còn nhiều hơn việc hận thù ông và tôi không muốn mất nó. Chúng ta có thể ngồi lại cùng nhau và giải quyết vấn đề giữa chúng ta không?”

“Không.” William Kane trả lời. “Tôi từng hỏi ông câu hỏi tương tự một lần trong quá khứ, ngài Rosnovski, nhưng ông đã làm rất rõ thời gian và địa điểm ông sẽ gặp tôi rồi. Tôi có thể đợi tới lúc đó, bởi vì tôi chắc chắn ông sẽ thấy: chính ông sẽ xuống địa ngục, không phải tôi.”

“Có điểm gì tốt trong việc đào lại quá khứ lúc này, Kane? Nếu ông biết chúng ở đâu, có lẽ chúng ta có thể ngăn chúng lại. Đó hẳn cũng là điều ông muốn. Hay ông ngạo mạn đến mức sẽ đứng sang một bên và nhìn con trai mình lấy con gái tôi thay vì giúp...”

William Kane đặt ống nghe xuống và trở về chiếc ghế bọc da.

Người quản gia quay lại. “Bữa tối đã được dọn, thưa ngài.”

“Không có bữa tối nào cả, và tôi không ở nhà.”

“Vâng, thưa ngài” người quản gia nói, rồi rời khỏi phòng.

William Kane ngồi đơn độc. Không ai làm phiền ông cho đến tám giờ sáng ngày hôm sau.

Khi chuyến bay 1049 hạ cánh xuống sân bay quốc tế San Francisco, Florentyna hi vọng đó không phải một thông báo quá gấp gáp. Richard gần như không đặt nổi chân xuống đường băng khi anh trông thấy một người phụ nữ to lớn lao về phía họ cùng một người đàn ông nhỏ hơn chạy ngay phía sau. Cô gái choàng tay ôm lấy Florentyna. Florentyna vẫn không thể ôm trọn được Bella.

“Cậu không thể thông báo sớm một chút cho một cô gái hay sao? Chỉ gọi khi cậu đã lên máy bay thôi à?”

“Tớ xin lỗi Bella, tớ không biết cho đến khi...”

“Đừng ngớ ngẩn nữa. Claude và tớ đang cầu nhau rằng chúng tớ chẳng có gì làm tối nay cả đây.”

Florentyna cười và giới thiệu hai người bạn với Richard.

“Đó là tất cả hành lý cậu có hả?” Bella dò hỏi, nhìn chằm chằm xuống ba chiếc vali và cây đàn cello.

“Chúng tớ phải bỏ đi khá vội vã” Florentyna giải thích.

“Chà, sẽ luôn luôn có một ngôi nhà dành cho cậu đây” Bella nói, ngay lập tức nhắc hai vali lên.

“Cảm ơn Chúa vì có cậu, Bella. Cậu không thay đổi chút nào nhỉ?” Florentyna nói.

“Tớ có một điều đặc biệt. Tớ đang mang bầu sáu tháng rồi. Chỉ bởi vì tớ giống như một con gấu trúc khổng lồ – không ai nhận ra cả.”

Hai cô gái len lỏi qua sân bay đông đúc tới chỗ đậu xe trong khi Richard cầm cây cello cùng Claude đuổi theo sau họ. Suốt hành trình tới San Francisco, Bella kể rằng Claude đã trở thành cộng tác viên cho công ty luật của Pillsbury, Madison và Sutro.

“Anh ấy đã làm rất tốt phải không?” Cô nói.

“Và Bella là giáo viên đào tạo thể chất cao cấp tại một trường trung học địa phương và họ chưa từng để thua một trận khúc côn cầu nào kể từ khi cô ấy tham gia cùng” Claude nói với một niềm tự hào tương tự.

“Còn anh làm gì?” Bella hỏi, chọc ngón tay vào ngực Richard. “Từ đồng hành lý của hai người, tôi chỉ có thể đoán anh là một nhạc sỹ không-có-việc-làm.”

“Không hẳn vậy” Richard nói và cười. “Tôi là người sẽ-trở-thành nhân viên ngân hàng, và ngày mai tôi sẽ đi tìm việc.”

“Khi nào hai người sẽ kết hôn?”

“Ít nhất không phải trong vòng ba tuần tới.” Florentyna nói. “Tôi muốn kết hôn trong nhà thờ và họ sẽ phải có thông cáo chính thức trước.”

“Vậy là em sẽ sống trong tội lỗi” Claude tuyên bố khi anh lái xe qua tám bảng San Francisco, Hoan nghênh những người lái xe cẩn thận. “Một cặp khá hiện đại. Anh luôn luôn muốn thế, nhưng Bella không thèm để tâm đến chuyện ấy.”

“Vậy tại sao cậu rời New York đột ngột như vậy?” Bella hỏi, phớt lờ lời bình luận của Claude.

Florentyna giải thích việc cô đã gặp Richard ra sao và mối hận thù sâu đậm tồn tại giữa những người cha của họ. Bella và Claude

lặng nghe câu chuyện một cách nghi hoặc, cả hai giữ im lặng bất thường, cho đến khi chiếc xe dừng lại.

“Đây là nhà của bọn anh” Claude nói và đạp mạnh phanh xe, để nó ở số một.

Florentyna xuống xe, đặt chân lên một sườn đồi dốc không nhìn thấy toàn bộ vịnh.

“Chúng tớ sẽ chuyển lên chỗ cao hơn trên đồi khi Claude trở thành nhân viên chính thức” Bella nói. “Nhưng chỗ này tạm ổn cho bây giờ.”

“Nó thật tuyệt” Florentyna nói khi họ vào bên trong ngôi nhà nhỏ. Cô mỉm cười khi thấy nửa tá gậy khúc côn cầu trong chiếc giỏ cát ô.

“Tớ sẽ dẫn hai người thẳng lên phòng để cậu có thể gỡ đồ.” Bella dẫn hai vị khách của mình lên một cầu thang nhỏ uốn lượn tới căn phòng trống tầng áp mái. “Nó có thể không được như phòng Tổng thống ở khách sạn Baron, nhưng chắc chắn là tốt hơn việc gia nhập nhóm người du mục trên đường phố.”

Phải một vài tuần sau Florentyna mới biết được rằng Bella và Claude đã dành cả buổi chiều chuyển chiếc giường đôi của họ lên cầu thang tới phòng trống, và mang hai chiếc giường đơn xuống, để Richard và Florentyna có thể ở bên nhau đêm đầu tiên.

Bảy giờ là bốn giờ sáng giờ New York, khi Florentyna và Richard cuối cùng cũng được leo lên giường ngủ.

“Chà, giờ thì Grace Kelly đã không còn khả thi nữa, anh cho rằng mình sẽ mắc kẹt với em cả đời này. Mặc dù, anh cũng không biết nữa, anh nghĩ Claude có thể đúng đấy. Có lẽ chúng ta sẽ sống trong tội lỗi.”

“Nếu anh và Claude sống chung trong tội lỗi, không ai ở San Francisco thậm chí nhận ra đâu.”

“Có gì hối hận cho đến lúc này không?”

“Có đấy. Em luôn hi vọng mình sẽ ở với người đàn ông ngủ ở bên trái giường.”

(— — —)

Buổi sáng tiếp theo, sau bữa ăn sáng kiểu-Bella, Florentyna và Richard rà soát các trang báo để tìm việc làm.

“Chúng ta phải thử và tìm việc gì đó nhanh nhanh. Em không nghĩ là số tiền của chúng ta có thể đủ cho hơn một tháng đâu” Florentyna nói.

“Có thể với em sẽ dễ hơn. Anh không tin là có nhiều ngân hàng sẽ cho anh một công việc mà không cần bằng cấp hay ít nhất là thư giới thiệu từ cha mình.”

“Đừng lo lắng” Florentyna nói, vò tóc anh. “Chúng ta có thể đánh bại hai ông bố của mình.”

Richard hóa ra lại đúng. Florentyna chỉ mất ba ngày và một cuộc điện thoại từ người chủ tương lai của cô tới giám đốc nhân sự của Bloomingdale's trước khi cô được giao một vị trí tại cửa hàng thời trang trẻ có tên Wayout Columbus, vị trí được quảng cáo trên tờ Chronicle là “trợ lý bán hàng sáng giá.” Chỉ mất thêm một tuần nữa và quản lý nhận ra họ đã nhận được một món hời làm sao.

Ngược lại, Richard đi loanh quanh San Francisco từ ngân hàng này tới ngân hàng khác. Giám đốc nhân sự luôn bảo anh hãy gọi điện lại, và khi anh gọi, đột nhiên không có vị trí trống nào “ở thời

điểm hiện tại với những người có bằng cấp như anh.” Khi ngày cưới tới gần, Richard trở nên ngày càng lo lắng.

“Anh không thể trách họ” anh nói với Florentyna. “Họ đều có rất nhiều việc kinh doanh với cha anh, và họ sẽ không muốn làm ông ấy thất vọng.”

“Một lũ hèn nhát. Anh có thể nghĩ ra được ai đó có mối bất hòa với ngân hàng Lester và từ chối làm việc với họ không?”

Richard vùi đầu vào tay và suy nghĩ về câu hỏi đó một lúc. “Chỉ có duy nhất Ngân hàng Hoa Kỳ thôi. Cha anh đã có cuộc tranh cãi với họ một lần về một đảm bảo bất động sản mà họ mất khá lâu để thực hiện, và kết quả là một khoản thất thoát lãi suất đáng kể. Ông ấy đã thề rằng sẽ không bao giờ làm việc với họ nữa. Cũng đáng để thử đấy – anh sẽ gọi cho họ ngày mai.”

Khi vị giám đốc phòng vấn anh ngày hôm sau, ông ta đã hỏi có phải lí do Richard nộp hồ sơ xin việc tại Ngân hàng Hoa Kỳ là bởi sự bất đồng nổi tiếng của họ với cha anh không.

“Vâng, thưa ông” Richard đáp lại.

“Tốt, vậy là chúng ta có điểm chung đấy. Anh sẽ bắt đầu vào sáng thứ Hai với vị trí giao dịch viên cơ bản, và nếu thật sự anh là con trai của William Kane, tôi không cho rằng anh sẽ ở lại vị trí đó lâu đâu.”

(^ ^)

Vào thứ Bảy của tuần thứ ba của họ ở San Francisco, Richard và Florentyna kết hôn trong một buổi lễ giản đơn ở nhà thờ Thánh Edward trên phố California.

Đức cha O'Reilly – cùng với mẹ của Florentyna – bay từ Chicago tới để thực hiện nghi thức. Claude dẫn cô dâu vào phòng, sau đó chạy sang phía Richard để làm phù rể trong khi Bella làm phù dâu danh dự, to lớn trong bộ váy bầu màu hồng. Sáu người cùng ăn mừng tối hôm đó tại nhà hàng DiMaggio trên cầu cảng Fisherman. Lương tuần của Florentyna và Richard cộng lại vẫn không đủ để thanh toán hóa đơn, nên Zaphia đã tới cứu nguy.

“Nếu bốn đứa các con muốn đi ăn bên ngoài lần nữa” Zaphia nói, “hãy gọi điện thoại cho mẹ và ta sẽ bay ngay đến trên chuyến tiếp theo.”

Cô dâu và chú rể rón rén leo lên giường lúc một giờ sáng.

“Em chưa bao giờ nghĩ mình cuối cùng sẽ lấy một giao dịch viên ngân hàng.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ mình cuối cùng sẽ lấy một cô trợ lý bán hàng, nhưng xét về mặt xã hội học, nó đúng là nên tiến triển như vậy.”

“Hãy hi vọng rằng mọi chuyện không dừng lại với môn xã hội học đó” Florentyna nói khi Richard tắt điện.

Abel đã thử mọi cách có thể để tìm hiểu xem Florentyna biến đi nơi nào. Sau nhiều ngày với những cuộc điện thoại, điện tín và thậm chí cố gắng lôi kéo cả cảnh sát, ông nhận ra rằng mình vẫn còn một chỉ dẫn duy nhất bỏ ngỏ. Ông bấm một số điện thoại ở Chicago.

“Xin chào” một giọng lạnh lùng như William Kane cất lên.

“Bà biết tại sao tôi gọi điện.”

“Tôi có thể đoán được.”

“Bà đã biết về Florentyna và Richard Kane bao lâu rồi?”

“Khoảng ba tháng. Florentyna đã bay về Chicago và nói với tôi về cậu ta. Tôi đã gặp Richard trong đám cưới của chúng nó. Con bé không hề phóng đại. Cậu ta là một người đàn ông hiếm có.”

“Bà có biết chúng nó giờ đang ở đâu không?” Abel yêu cầu.

“Biết.”

“Ở đâu?”

“Hãy tự tìm đi.” Đường dây tắt. Ai đó đã không muốn giúp.

Trên bàn làm việc trước mặt ông đặt một tập hồ sơ chưa mở đựng bản kế hoạch chi tiết cho chuyến đi châu Âu sắp tới của mình. Ông lật lướt các trang: hai vé máy bay, hai phòng đặt trước tại London, Edinburgh và Cannes, hai vé nhạc kịch, hai vé rạp hát, nhưng giờ đây chỉ còn một người sẽ đi. Florentyna sẽ không tham gia buổi khai trương khách sạn Edinburgh Baron hay Cannes Baron.

Ông chìm vào giấc ngủ chập chờn mà không muốn bị đánh thức. George tìm thấy ông gục trên bàn làm việc của mình vào tám giờ sáng ngày hôm sau.

George hứa với Abel rằng lúc ông trở về từ châu Âu, ông ấy sẽ tìm ra vị trí của Florentyna, nhưng Abel giờ đây đã nhận ra – sau khi đọc đi đọc lại lá thư của con gái – rằng thậm chí cả khi ông tìm thấy, cô cũng sẽ không đồng ý gặp ông, trừ khi....

“Tôi muốn vay ba mươi tư nghìn đô la” Florentyna nói.

“Cô cần số tiền đó làm gì?” Richard lạnh lùng hỏi.

“Tôi muốn thuê một tòa nhà trên đồi Nob để mở một cửa hàng thời trang.”

“Điều khoản cho thuê là gì?”

“Mười năm, thêm tùy chọn được gia hạn.”

“Cô có gì thế chấp cho khoản vay đó?”

“Tôi sở hữu ba nghìn cổ phần ở tập đoàn Baron.”

“Nhưng đó là một công ty tư nhân” Richard nói, “và những cổ phần này chẳng có giá trị gì khi chúng không thể giao dịch tại quầy thanh toán.”

“Nhưng tập đoàn Baron trị giá năm mươi triệu đô la, và số cổ phần của tôi chiếm 1% trong công ty.”

“Cô đã sở hữu những cổ phiếu này bằng cách nào?”

“Cha tôi là chủ tịch công ty, và ông đã cho tôi trong ngày sinh nhật lần thứ hai mươi mốt.”

“Vậy tại sao cô không vay tiền trực tiếp từ ông ấy?”

“Ôi, quỷ tha ma bắt” Florentyna nói. “Họ sẽ đòi hỏi nhiều thế thật ạ?”

“Anh e là đúng vậy đấy, Jessie.”

“Tất cả quản lý ngân hàng đều khó khăn như anh sao? Họ chưa bao giờ đối xử với em như vậy ở Chicago.”

“Đó là bởi họ có đảm bảo từ tài khoản của cha em. Bất kì ai không quen biết em đều sẽ không dễ dàng sẵn sàng giúp đỡ đâu. Một người quản lý khoản vay sẽ phải suy xét đến việc những giao dịch mới sẽ không được hoàn trả, thế nên trừ khi khoản chấp nhận rủi ro của anh ta gấp đôi khoản vay, công việc của anh ta sẽ gặp nguy hiểm. Khi đi vay tiền, em luôn phải suy xét tới quan điểm của đối phương. Ai khi muốn vay tiền cũng chắc chắn họ sẽ là kẻ chiến thắng, nhưng người quản lý biết rằng hơn 50% đề nghị gửi tới anh ta cuối cùng sẽ thất bại, và hòa vốn là tốt nhất rồi. Vậy nên người quản lý sẽ phải lựa chọn cẩn thận để chắc chắn anh ta luôn có thể thu hồi lại tiền của mình. Cha anh luôn nói rằng hầu hết các giao dịch tài chính phải thấy được khoản lợi nhuận 1% cho ngân hàng, điều đó có nghĩa là họ sẽ không cho em có khả năng thua lỗ 100% nhiều hơn một lần trong năm năm đâu.”

“Em tin anh, vậy làm thế nào em có thể trả lời câu hỏi tại sao em không vay tiền từ cha mình?”

“Hãy nói sự thật. Nhớ rằng, ngân hàng dựa vào sự thật, và nếu họ biết em luôn thẳng thắn với họ, họ sẽ đứng bên cạnh em khi em trải qua thời kỳ khó khăn.”

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi.”

“Em đơn giản chỉ cần nói “Cha tôi và tôi cãi nhau vì vấn đề gia đình và bây giờ tôi muốn thành công theo cách của mình.”

“Anh nghĩ là cách đó sẽ hiệu quả?”

“Anh không biết, nhưng nếu đúng, ít nhất em sẽ bắt đầu với tất cả mọi quân bài mình có trên bàn. Hãy duyệt lại mọi chuyện lần nữa đi nào.”

“Chúng ta phải làm thế nào?”

“Phải. Không ai nợ em tiền cả, Jessie.”

“Tôi muốn vay ba mươi tư nghìn đô la.”

“Cô cần số tiền đó làm gì?”

“Tôi muốn lấy một...”

“Bữa tối đã sẵn sàng” Bella gầm lên.

“Cứu tinh” Florentyna nói.

“Chỉ đến khi chúng ta ăn xong thôi. Em sẽ đến gặp bao nhiêu ngân hàng vào thứ Hai thế?”

“Ba. Ngân hàng California, Wells Fargo và Crocker. Tại sao em không tạt qua Ngân hàng Hoa Kỳ và anh đơn giản đưa em số tiền ba mươi tư nghìn đô la đó qua quầy thanh toán nhỉ?”

“Bởi vì không có nhà tù dành cho cả nam và nữ ở Hoa Kỳ.”

Claude ló đầu qua cửa. “Nhanh lên, cả hai người, nếu không chẳng còn lại gì đâu.”

(˘ ˘)

George dành nhiều thời gian lần theo dấu vết của Florentyna như dành cho vai trò giám đốc điều hành tập đoàn Baron. Ông đã thu được một vài kết quả cụ thể trước khi Abel trở về từ châu Âu.

George thành công hơn Abel một chút với một người. Zaphia vui vẻ thông báo cho ông rằng bà thường xuyên thực hiện những chuyến đi tới bờ biển để gặp đôi vợ chồng mới cưới hạnh phúc. George chỉ mất một cuộc gọi đến đại lý du lịch ở Chicago để biết được những chuyến đi đó đều tới San Francisco. Trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ, ông đã có địa chỉ cũng như số điện thoại của Florentyna. Một lần, George thậm chí có một cuộc nói chuyện ngắn

gọn với cô con gái nuôi của mình, nhưng cô tỏ ra khá thận trọng với ông.

Henry Osborne giả vờ muốn giúp đỡ, nhưng rất nhanh chóng để lộ rằng ông ta chỉ muốn biết điều gì đang diễn ra trong cuộc sống của Abel. Ông ta thậm chí còn ép George cho mình mượn một số tiền.

“Ông sẽ phải đợi đến khi Abel trở về” George đánh thép trả lời với ông ta.

“Tôi không chắc rằng mình có thể trụ được đến lúc đó.”

“Tôi xin lỗi, Henry, nhưng tôi không có thẩm quyền đồng ý một khoản vay cá nhân.”

“Thậm chí không được cho cả một thành viên ban quản trị sao? Anh sẽ hối tiếc về quyết định đó, George. Xét cho cùng thì, tôi biết hơn anh rất nhiều về cách thức mà tập đoàn bắt đầu, và tôi chắc có những người khác sẵn sàng trả một số tiền lớn để biết những thông tin ấy.”

(^ ^)

George luôn tới sân bay Idlewild ba mươi phút trước khi Abel trở về từ châu Âu. Vị nam tước luôn sốt ruột muốn biết mọi sự tiến bộ của tập đoàn. Nhưng lần này, chắc chắn câu hỏi đầu tiên của Abel sẽ về một chủ đề khác.

Như thường lệ, Abel là một trong những người đầu tiên qua cổng hải quan và ngay khi ông cùng George ngồi xuống ghế sau chiếc xe Cadillac của công ty, ông không lãng phí thời gian vào những chuyện lặt vặt. “Có gì mới không?” Ông hỏi, và chắc chắn George biết chính xác điều ông đang nhắc tới.

“Vài tin tốt, vài tin xấu” George nói khi nhấn nút cạnh cửa sổ xe. Abel nhìn tấm kính ngăn giữa người tái xế và chỗ dành cho hành khách trên chiếc xe được kéo lên. Ông gõ nhẹ ngón tay vào khung bên cạnh một cách sốt ruột trong lúc chờ đợi. “Florentyna vẫn liên lạc với mẹ con bé. Nó đang sống trong một ngôi nhà nhỏ ở San Francisco với vài người bạn cũ từ hồi ở trường Radcliffe.”

“Đã kết hôn phải không?”

“Phải.”

Abel không nói gì một lúc, như đang tiếp nhận tình trạng cuối cùng.

“Còn thằng bé nhà Kane?” Ông hỏi.

“Cậu ta tìm được công việc tại ngân hàng. Dường như rất nhiều người từ chối thằng bé bởi lời đồn rằng nó chưa hoàn thành việc học tại trường Kinh doanh Harvard và cha nó không cho thư giới thiệu. Không có nhiều người sẵn sàng thuê thằng bé bởi hậu quả là họ sẽ chọc giận William Kane. Cậu ta cuối cùng cũng được nhận vào vị trí nhân viên giao dịch cơ sở ở Ngân hàng Hoa Kỳ, với một mức lương thấp hơn nhiều so với thứ mà nó đáng được nhận với bằng cấp của mình.”

“Còn Florentyna?”

“Con bé làm việc với vai trò trợ lý quản lý tại một cửa hàng thời trang tên là Wayout Columbus, gần công viên Cổng vàng. Nó cũng cố gắng vay tiền từ một số ngân hàng.”

“Tại sao?” Abel hỏi, Có vẻ lo lắng. “Con bé gặp rắc rối gì sao?”

“Không, nó cần một khoản đầu tư để mở cửa hàng riêng.”

“Con bé đã hỏi bao nhiêu?”

“Nó cần ba mươi tư nghìn đô la để thuê một tòa nhà nhỏ trên đồi Nob.”

Abel suy nghĩ thông tin này một lúc. “Hãy chắc chắn là con bé nhận được số tiền này. Làm cho việc đó giống như một khoản vay ngân hàng thông thường, và đảm bảo rằng nó không thể truy ngược nguồn gốc tới tôi.” Ông bắt đầu gõ nhẹ lên cửa sổ lần nữa. “Điều này được giữ kín giữa hai chúng ta thôi, George.”

“Bất cứ điều gì anh muốn, Abel.”

“Và luôn thông báo cho tôi mọi bước đi của nó, cả những thứ nhỏ nhất.”

“Thế còn thằng bé thì sao?”

“Tôi không quan tâm đến nó” Abel nói. “Giờ thì, tin xấu là gì vậy?”

“Thêm vài rắc rối với Henry Osborne. Có vẻ như ông ta vay nợ khắp nơi. Tôi cũng khá chắc rằng nguồn thu duy nhất của ông ta bây giờ là anh. Ông ta vẫn đe dọa – về việc cho những người có thẩm quyền biết về những hành vi hối lộ của anh thời kỳ đầu, khi anh mới đứng ra gánh vác tập đoàn, và rằng ông ta đã thu xếp khoản thanh toán thêm sau trận hỏa hoạn xảy ra với khách sạn Richmond cũ ở Chicago. Nói rằng ông ta giữ lại mọi chi tiết kể từ ngày đầu gặp anh, và giờ đây ông ta có một tập hồ sơ dày rồi.”

“Tôi sẽ giải quyết với ông ta sáng mai” Abel nói.

(^ ^)

Abel đã được cập nhật toàn bộ những hoạt động của Tập đoàn kịp lúc Henry tới cuộc gặp riêng của hai người. Abel nhìn lên ông ta: một tên nát rượu và những chủ nợ đang bắt đầu truy thu lãi của họ.

Lần đầu tiên, Abel nghĩ Henry trông già hơn so với tuổi thật của mình.

“Tôi cần một số tiền nhỏ để vượt qua giai đoạn khó khăn này” Henry thậm chí nói trước cả khi họ bắt tay nhau. “Dạo gần đây đã không được may mắn lắm.”

“Lại nữa à, Henry? Anh nên hiểu mọi chuyện rõ hơn ở tuổi của mình chứ. Lần này anh cần bao nhiêu?”

“Mười nghìn sẽ giúp tôi vượt qua được” Henry nói.

“Mười nghìn!” Abel tức giận thốt lên. “Anh nghĩ tôi là gì vậy, một mỏ vàng à? Lần trước chỉ có năm nghìn.”

“Lạm phát mà” Henry nói và cố gắng cười.

“Đây là lần cuối cùng, anh hiểu chứ?” Abel nói khi ông rút cuốn chi phiếu ra. “Còn đến xin xỏ một lần nữa, Henry, tôi sẽ xóa tên anh khỏi ban quản trị và tống anh ra đường với không một xu nào.”

“Anh là một người bạn thật sự, Abel. Tôi thề là sẽ không bao giờ đòi hỏi anh bất cứ điều gì nữa – Tôi hứa với anh. Không một lần nào nữa.” Abel nhìn Henry lấy một miếng xì gà từ chiếc hộp đặt trên bàn trước mặt ông ta và châm lửa. George không làm như vậy từ hai mươi năm nay. “Cảm ơn, Abel. Anh sẽ không bao giờ hối hận về việc này.”

Henry thong thả đi ra khỏi văn phòng, phì phèo điếu thuốc. Abel đợi cánh cửa đóng lại, rồi bấm gọi George. Ông xuất hiện vài phút sau.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi nhượng bộ lần cuối.” Abel nói. “Tôi không biết tại sao nó tiêu tốn của tôi mười nghìn.”

“Mười nghìn ư?” George thở dài. “Hắn ta sẽ quay lại. Tôi sẵn sàng đặt cược điều đó.”

“Tốt hơn là ông ta không làm thế” Abel nói. “Tôi đã thông suốt với ông ta rồi. Bất cứ điều gì ông ta đã làm cho tôi trong quá khứ, giờ nó chấm dứt. Có gì mới về con gái tôi không?”

“Tôi đã thu xếp một khoản cho Florentyna với Ngân hàng Quốc gia Crocker tại San Francisco” George trả lời. “Con bé có cuộc hẹn vào thứ Hai tới với nhân viên cho vay. Hợp đồng với con bé sẽ như một giao dịch cho vay thông thường của ngân hàng, không có ưu đãi gì đặc biệt. Thực tế, họ sẽ tính phí con bé đắt hơn 0.5% so với bình thường, vậy nên sẽ không có lí do gì khiến nó nghi ngờ cả. Con bé sẽ không biết khoản vay đã được đảm bảo với sự bảo trợ của anh.”

“Cảm ơn, George, thật hoàn hảo. Tôi cược với anh mười đô rằng con bé sẽ thanh toán xong trong vòng hai năm và không bao giờ cần quay lại để vay thêm bất kì khoản nào nữa.”

“Tôi muốn tỷ lệ 5:1 cho chuyện đó” George nói. “Tại sao anh không dám thử với Henry; hắn ta còn hơn cả một kẻ lừa đảo.”

Abel cười. “Hãy tóm tắt cho tôi, George, về mọi thứ mà con bé định làm. Mọi thứ.”

Florentyna tới ba ngân hàng ngày thứ Hai kế tiếp. Ngân hàng California chỉ cho thấy một chút quan tâm, Wells Fargo thì hoàn toàn không và Crocker bảo cô gọi lại. Richard rất ngạc nhiên và vui mừng.

“Những điều khoản gì họ đưa ra vậy?”

“Ngân hàng California nói họ muốn 8% và muốn giữ hợp đồng thuê địa điểm. Crocker muốn 8.5%, giấy tờ thuê nhà và cổ phần của

em ở tập đoàn Baron.”

“Những điều kiện hợp lý khi em không có lịch sử giao dịch với họ, nhưng điều đó có nghĩa là em sẽ phải đạt được lợi nhuận 25% trước thuế, chỉ để hòa vốn.”

“Em đã viết ra tất cả trên giấy rồi, Richard, và em nghĩ rằng mình sẽ đạt được 32% trong năm đầu tiên.”

“Anh đã nghiên cứu những số liệu đó đêm qua, Jessie, và em hơi quá lạc quan đấy. Em không có hi vọng đạt được điều đó. Đúng ra, anh nghĩ công ty sẽ thua lỗ từ bảy đến mười nghìn trong năm đầu tiên – vậy nên em sẽ chỉ có hi vọng là họ tin vào tương lai lâu dài của em thôi.”

“Đó chính xác là những gì nhân viên cho vay đã nói đấy.”

“Khi nào họ sẽ cho em biết quyết định?”

“Cuối tuần này. Điều đó còn tệ hơn là chờ đợi kết quả kiểm tra nữa.”

“Anh đã làm rất tốt, anh Kane” người quản lý nói. “Và tôi đang đề nghị trụ sở thăng chức cho anh. Tôi đang nghĩ là...”

Điện thoại rung lên trên bàn làm việc của người quản lý. Ông ta bắt máy và lắng nghe.

“Cuộc gọi cho anh” ông ta ngạc nhiên nói, và đưa điện thoại cho Richard.

“Ngân hàng California nói hội đồng thẩm định cho vay của họ đã từ chối em, nhưng Crocker thì đồng ý. Ôi, Richard, điều này thật tuyệt vời phải không?”

“Vâng, thưa quý cô, thật sự đó là tin tức tốt lành.” Richard trả lời, lảng tránh ánh mắt của người quản lý.

“Chà, ông thật là tử tế khi nói vậy, ông Kane. Bây giờ em cũng có vấn đề xã hội học này và em tự hỏi liệu ông có thể giúp đỡ bằng cách nào đó không.”

“Có lẽ nếu cô tạt qua ngân hàng, thưa cô, chúng ta có thể trao đổi việc này một cách chi tiết ạ.”

“Một ý kiến tuyệt vời. Em đã luôn tưởng tượng về việc làm tình trong một cái kho của ngân hàng, được bao quanh bởi tiền. Rất rất rất nhiều Benjamin Franklin⁹⁷ nhìn chăm chăm vào em đấy.”

“Tôi thích ý tưởng đó, thưa cô, tôi sẽ gọi lại cho cô và xác nhận khi có cơ hội đầu tiên.”

“Đừng để quá lâu nếu không em có lẽ sẽ quyết định chuyển tài khoản của mình đi đấy.”

“Chúng tôi luôn cố gắng phục vụ tại Ngân hàng Hoa Kỳ, thưa quý cô.”

“Nếu anh nhìn vào tài khoản của em thì chẳng có mấy đâu.”

Điện thoại tắt.

“Chúng ta sẽ tổ chức tiệc ăn mừng ở đâu nhỉ?” Richard hỏi.

“Em đã nói với anh qua điện thoại rồi mà – trong kho của ngân hàng.”

“Em yêu, khi em gọi thì anh đang trong nói chuyện riêng với quản lý, và ông ấy đề nghị anh vị trí thứ ba trong bộ phận Đối ngoại.”

“Tuyệt vời. Vậy thì phải ăn mừng gấp đôi. Đến phố Tàu và gọi năm suất mang đi với năm cốc Coke lớn đi.”

“Tại sao lại là năm, Jessie?”

“Bởi vì Bella sẽ tham dự với chúng ta. Tự nhiên, ngài Kane, tôi thích ngài gọi tôi là quý cô hơn đây.”

“Không, anh nghĩ mình sẽ gắn với cách gọi Jessie. Nó nhắc anh nhớ em đã tiến bộ thế nào kể từ khi chúng ta gặp nhau.”

Claude xuất hiện, mang theo những chai sâmpanh dưới mỗi cánh tay. “Hãy mở một chai ngay lập tức và ăn mừng thôi” Bella nói.

“Đồng ý” Florentyna trả lời, nhưng chai còn lại để làm gì?”

“Nó sẽ được để dành cho dịp đặc biệt mà không ai trong chúng ta lường được trước” Claude nói chắc chắn.

Richard mở chai đầu tiên và rót ra bốn ly trong lúc Florentyna để chai thứ hai vào góc tủ lạnh,

Cô đã ký hợp đồng thuê tòa nhà nhỏ xíu trên đồi Nob ngày hôm sau và gia đình Kane chuyển đến căn hộ nhỏ ở bên trên cửa hàng. Florentyna, Bella và Richard dành những ngày cuối tuần của họ để sơn sửa và dọn dẹp lại, trong khi Claude, người có năng khiếu nghệ thuật nhất trong bốn người, viết tên “Florentyna” bằng mực màu xanh hoàng gia lên cửa sổ cửa hàng. Một tháng sau, họ mở cửa bắt đầu kinh doanh.

Trong suốt tuần đầu tiên của cô với vai trò chủ sở hữu, quản lý kiêm bán hàng, cô liên lạc với tất cả những nhà bán buôn đã từng hợp tác với cha mình tại New York. Một vài ngày sau, cô đã có một cửa hàng tràn ngập quần áo với thời hạn thanh khoản tới chín mươi ngày.

Florentyna mở cửa hàng nhỏ vào ngày 01 tháng 8 năm 1958. Cô luôn ghi nhớ ngày hôm đó bởi trước nửa đêm, Bella hạ sinh một em bé nặng năm cân tự.

Florentyna gửi đi một lượng lớn thư thông báo khai trương cửa hàng, chọn ngày trước khi chính phủ tăng giá tem bưu chính từ ba xu lên bốn xu. Cô cũng nhận một trợ lý tên là Nancy Ching – người có sự duyên dáng của Maisie nhưng may mắn thay không kèm chỉ số IQ của cô gái đó – từ chủ cũ của cô, hãng Wayout Columbus. Vào buổi sáng ngày khai trương, hai cô gái đứng gần cửa trông chờ đầy hi vọng, nhưng chỉ có một người bước vào cửa hàng suốt cả ngày, và tất cả những gì anh ta muốn biết là đường đến khách sạn Mark Hopkins. Sáng hôm sau, một cô gái trẻ ghé vào và dành cả tiếng đồng hồ nhìn ngắm tất cả những chiếc áo sơ mi mà họ có từ New York. Cô gái thử một vài chiếc nhưng rời đi mà không mua gì. Vào buổi chiều, một người phụ nữ khác kêu than lo lắng một lúc lâu và cuối cùng mua một đôi găng tay.

“Đôi này giá bao nhiêu?” Bà ta hỏi.

“Không gì cả” Florentyna nói.

“Không mất tiền ư?” Bà ta nghi ngại.

“Đúng vậy. Bà là khách hàng đầu tiên mua đồ tại cửa hàng Florentyna, nên sẽ không phải thanh toán.”

“Cô thật là tử tế làm sao” người phụ nữ nói. “Tôi sẽ kể cho bạn bè mình.”

(☹_☹)

“Em chưa bao giờ cho anh đôi găng tay nào khi anh mua sắm tại Bloomingdale’s, cô Kovats ạ” Richard nói vào tối hôm đó. “Em sẽ phá sản vào cuối tháng nếu cứ tiếp tục như vậy.”

Nhưng lần này, đánh giá của anh đã sai. Người phụ nữ đó hóa ra lại là chủ tịch tổ chức Junior League⁹⁸ tại San Francisco và một

lời của bà ấy đáng giá hơn một trang toàn quảng cáo của tờ San Francisco Chronicle.

Trong vài tuần đầu tiên, Florentyna dường như phải làm việc mười tám tiếng một ngày, và ngay khi cửa hàng đóng cửa, cô sẽ kiểm tra hàng tồn kho trong khi Richard xem xét qua sổ sách. Nhiều tháng trôi qua, cô bắt đầu tự hỏi làm cách nào để cửa hàng nhỏ bé này có thể hi vọng sinh lời.

Cuối năm đầu tiên, họ mời Bella và Claude tới ăn mừng việc chỉ bị thua lỗ \$7380.

“Chúng ta sẽ đạt được thành tích còn cao hơn thế vào năm tới” Florentyna nói chắc chắn.

“Tại sao?” Richard hỏi.

“Bởi vì hóa đơn thực phẩm của chúng ta sẽ nhiều hơn.”

“Bella sẽ tới sống chung với chúng ta ư?”

“Không, em có thai rồi.”

Richard vui mừng khôn xiết, và nỗi lo lắng duy nhất của anh là không thể cản Florentyna làm việc cho đến ngày cô lâm bồn. Họ ăn mừng năm thứ hai với khoản lợi nhuận nhỏ hai ngàn và một cậu con trai khỏe mạnh nặng bốn cân. Cậu bé chỉ có một bên núm vú.

Quyết định đặt tên cho đứa con đầu lòng, nếu đó là một bé trai, đã được đưa ra từ nhiều tuần lễ trước.

(ˆ ˆ)

George Novak vừa kinh ngạc vừa vui mừng khi ông được mời tới để làm cha đỡ đầu cho con trai của Florentyna. Mặc dù không thừa nhận, nhưng Abel cũng hài lòng, bởi ông hoan nghênh mọi cơ

hội tìm hiểu về những việc đang diễn ra trong cuộc sống của con gái mình.

Một ngày trước lễ rửa tội, George bay tới Los Angeles để kiểm tra tiến độ khách sạn Baron mới. Abel khẳng định muốn tòa nhà phải được hoàn thành vào giữa tháng Chín, để John Kennedy có thể khai trương nó trong lúc ông ta đang trên đường thực hiện chiến dịch vận động. George sau đó bay tới San Francisco, chắc chắn rằng thời hạn cuối của Abel sẽ đạt được.

Theo bản tính tự nhiên, George mất nhiều thời gian để yêu quý người nào đó và thậm chí còn lâu hơn để tin tưởng họ, nhưng mọi chuyện không như vậy đối với Richard Kane. Ông chấp nhận anh ngay lập tức, sau khi được thấy tận mắt những gì Florentyna đạt được trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Rõ ràng cô không thể làm được điều đó nếu không có sự khách quan và cách tiếp cận thận trọng của chồng mình. George dự định sẽ cho Abel biết những cảm nhận thật sự của ông về chàng trai.

Sau bữa tối tĩnh lặng, hai người đàn ông chơi cờ tào cáo⁹⁹ với một đô cho mỗi điểm ghi được và thảo luận về lễ rửa tội. “Không giống buổi lễ của Florentyna chút nào” George chia sẻ với Richard những bí mật, chàng trai cười với ý nghĩ về việc người cha vợ bắt đắc dĩ của mình phải ngồi tù một đêm.

“Cậu dường như lúc nào cũng rót gấp đôi nhĩ.” George nói, nhấm nháp ly rượu Remy Martin mà Richard đưa cho ông.

“Cha của tôi” Richard nói, rồi ngập ngừng trong giây lát, “luôn buộc tội tôi là kẻ thất bại tồi tệ nếu tôi đề cập đến chuyện gấp đôi.”

George cười. “Vậy cha cậu giờ thế nào rồi?”

“Tôi không biết nữa. Không có chút liên lạc nào với ông ấy kể từ khi Jessie và tôi lấy nhau.”

George vẫn không thể quen với việc nghe người ta gọi con gái đỡ đầu của ông là Jessie. Lúc được kể nguyên nhân, ông biết rằng điều đó sẽ làm hài lòng Abel.

“Tôi rất tiếc rằng cha của cậu dường như cũng phản ứng giống hệt Abel” George nói.

“Tôi vẫn giữ liên lạc với mẹ mình” Richard nói tiếp, nhấm nháp ly rượu brandy của anh. “Nhưng tôi có thể thấy rõ thái độ của cha mình, đặc biệt khi Abel tiếp tục cố gắng và tặng số cổ phần trong công ty Lester.”

“Cậu có chắc điều đó không?” George hỏi, có vẻ ngạc nhiên.

“Hai năm trước, mọi nhân viên ngân hàng tại phố Wall đều biết ông ấy nhắm tới cái gì.”

“Abel giờ làm việc theo cách của ông ấy,” George nói. “Tôi không thể khiến ông ấy lắng nghe lý lẽ được. Nhưng tôi không tin ông ấy sẽ gây thêm rắc rối trong thời gian này” ông nói, trước khi quay lại với ly brandy của mình. Richard không hỏi tại sao, anh nhận ra rằng nếu George muốn giải thích, ông ấy sẽ làm thế.

“Cậu thấy đấy, nếu Kennedy thắng cuộc bầu cử.” George tiếp tục, khi đã đặt ly rượu xuống, “Abel có một cơ hội hiếm có về một sự bổ nhiệm nhỏ trong chính quyền mới.”

“Đại sứ của chúng ta tại Ba Lan, không còn nghi ngờ gì nữa” Florentyna nói khi cô đi vào phòng, mang theo một khay đựng những cốc cà phê. “Ông ấy sẽ là người nhập cư Ba Lan đầu tiên có vinh dự như vậy. Con đã được biết về tham vọng đó kể từ chuyến đi đầu tiên của con và ba đến châu Âu.”

George không đáp lại.

“Có phải Henry Osborne đứng sau chuyện này không ạ?” Florentyna hỏi.

“Không, ông ta thậm chí còn không biết về nó.” George nói, ngả người thư giãn trên ghế. “Cha con đã không còn tin tưởng ông ta nữa. Kể từ khi Henry đánh mất ghế của mình trong Quốc hội, ông ta đã tỏ ra không đáng tin, không hề phóng đại chút nào, và cha con thậm chí còn xem xét việc gạch tên ông ta ra khỏi hội đồng quản trị.”

“Cuối cùng thì ba cũng thức tỉnh trước con người gian xảo và khó chịu như Henry.”

“Ta cho rằng ông ấy luôn biết, nhưng không thể phủ nhận rằng Henry có ích đối với cha con khi ông ta còn ở Washington. Cá nhân ta thấy ông ta vẫn nguy hiểm kể cả khi bị loại khỏi Quốc hội.”

“Tại sao vậy ạ?” Florentyna hỏi.

“Bởi vì ta nghi ngờ ông ta biết quá nhiều về mối thù giữa Abel và cha của Richard, và nếu ông ta lại chìm vào món nợ nào đó nữa, ta sợ rằng ông ta có thể sẵn sàng bán thông tin cho ông Kane.”

“Không bao giờ” Richard nói.

“Làm sao cậu chắc được?” George hỏi.

“Ý ông là sau bao nhiêu năm rồi mà ông vẫn không biết?” Richard hỏi.

George nhìn chằm chằm từ người nợ sang người kia. “Biết gì cơ?”

“Rõ ràng là không rồi” Florentyna nói.

“Ông sẽ cần một ly đúp đấy” Richard nói và rót cho George một ly lớn brandy nữa trước khi tiếp tục. “Henry Osborne ghét cha tôi còn hơn cả Abel nữa.”

“Cái gì cơ? Tại sao?” George hỏi, nhòai người về phía trước.

“Henry đã cưới bà nội của tôi, sau khi ông tôi qua đời.” Richard rót cho mình thêm một tách cà phê trước khi tiếp tục. “Rất nhiều năm trước đây, khi ông ta là một gã đàn ông trẻ, ông ta đã cố gắng chiếm một phần nhỏ gia sản gia đình từ bà tôi không lâu sau khi ông nội tôi qua đời. Osborne đã không thành công bởi cha tôi, khi ấy mới mười bảy tuổi, phát hiện ra rằng xuất thân từ trường Harvard cũng như lý lịch quân nhân của ông ta chỉ là lừa đảo, và ném ông ta ra khỏi chính ngôi nhà mình.”

“*Omoj Jezui!*” George kêu lên. “Tôi tự hỏi liệu Abel có biết bất cứ điều gì nói trên không.” Ông không nhận ra rằng đã đến lượt mình tung xúc xắc.

“Tất nhiên ông ấy biết” Florentyna nói. “Đó hẳn phải là yếu tố quyết định trong việc sử dụng Henry ngay từ đầu. Ông ấy cần một ai đó đứng về phía mình, người mà ông có thể chắc chắn sẽ không bao giờ mở miệng tiết lộ cho Kane.”

“Làm cách nào con phát hiện ra?”

“Ghép nối câu chuyện khi Richard phát hiện ra con không phải là Jessie Kovats. Phần lớn những chuyện về Henry nằm trong một tập hồ sơ được khóa ở ngăn dưới cùng bàn làm việc của ba con.”

“Ta nghĩ rằng mình đã quá già để tiếp nhận quá nhiều thứ trong một ngày rồi.” George nói.

“Ngày học tập của ông vẫn chưa thực sự bắt đầu đâu” Richard nói. “Henry Osborne chưa bao giờ đến học ở Harvard, chưa bao giờ phục vụ trong chiến tranh và tên thật của ông ta là Vittorio Togna.” George không nói nên lời, chỉ há hốc miệng.

“Bọn con cũng biết rằng ba năm giữ 6% cổ phần ngân hàng Lester. Hãy tưởng tượng những rắc rối ông ấy có thể gây ra nếu có thêm 2% nữa” Florentina nói.

“Chúng tôi nghi ngờ rằng ông ấy đã cố gắng mua 2% đó từ Peter Parfitt, người bắt đồng gay gắt với cha tôi khi ông ấy được đề bạt lên làm chủ tịch của Lester. Mục đích cuối cùng của Abel sẽ là loại bỏ hoàn toàn cha tôi khỏi hội đồng quản trị của chính ông ấy” Richard nói thêm.

“Điều đó có thể đã đúng trong quá khứ.”

“Tại sao bây giờ lại không ạ?” Florentyna hỏi.

“Abel sẽ không can dự vào bất cứ điều gì ngu ngốc như việc loại bỏ cha cậu khỏi ngân hàng khi Kennedy đang cân nhắc ông ấy cho Warsaw. Vậy nên cậu không cần sợ hãi theo hướng đó.”

“Một ván nữa chứ, George?” Richard nói.

“Không, cảm ơn. Tôi biết ai là người thắng ngay khi nhìn thấy.” Ông rút ví từ túi trong và đưa ra mười một đô. “Nhắc nhở cậu, tôi vẫn đổ lỗi cho mấy ly đúp đấy.”

Nancy Ching điều hành cửa hàng rất tốt trong thời gian Florentyna sinh đứa con đầu lòng nhưng khi cậu Kane nhỏ được đặt an toàn trong chiếc cũi ở hậu phòng, Florentyna quá hạnh phúc được trở lại làm việc. Cô giải thích với cô Tredgold, khi gửi bức ảnh đầu tiên của con trai, rằng cô chỉ hi vọng mình sẽ trở thành một người mẹ có trách nhiệm cho đến khi không thể không thuê một ai đó giúp đỡ. “Không phải là con sẽ tìm một ai đó giống cô loanh quanh Much Hadham.” cô viết thêm.

Trong suốt hai năm đầu của cuộc hôn nhân, cả cô và Richard đều tập trung vào việc xây dựng sự nghiệp của mình. Trong lúc Florentyna tìm kiếm địa điểm cho cửa hàng thứ hai, Richard tiến thêm một nấc nữa trên chiếc thang ngành ngân hàng.

Florentyna muốn dành nhiều thời gian tập trung vào các xu hướng thời trang hơn là vấn đề tài chính hằng ngày, nhưng cô không thể đề nghị Richard mỗi đêm đều kiểm tra sổ sách cho mình sau khi anh về nhà từ ngân hàng. Cô thảo luận những ý tưởng táo bạo về tương lai với Nancy, người có chút hoài nghi về việc đặt quá nhiều đơn hàng cho các loại cỡ dành cho phụ nữ nhỏ nhắn.

“Nó có thể vừa người tôi” – cô gái Trung Quốc bé nhỏ nhoèn miệng cười – “nhưng không dành cho phần đông phụ nữ Mỹ.”

“Tôi không nghĩ vậy. Nhỏ nhắn sẽ trở thành thời thượng, và chúng ta phải là người đầu tiên thực hiện nó. Nếu phụ nữ Mỹ nghĩ

đây là xu hướng, chúng ta sẽ chứng kiến một cuộc cách mạng mảnh mai, kiểu mà thậm chí sẽ khiến chính cô thấy mình béo kìa.”

Nancy cười. “Nhìn vào những đơn đặt hàng tương lai của cô với size bốn và sáu, cô có lẽ đúng đấy.”

Cả Richard và Florentyna đều không nhắc lại chủ đề phiền phức về gia đình họ sau chuyến viếng thăm của George, khi mà cả hai đều tuyệt vọng về một sự hòa giải. Họ vẫn giữ liên lạc thường xuyên với mẹ mình qua điện thoại, và mặc dù đôi lúc Richard nhận được thư của hai em gái, anh đặc biệt buồn khi không được mời tới tham dự lễ cưới của Virginia. Tình trạng không vui này có thể mãi mãi trôi dạt vô định nếu không vì hai sự kiện. Sự kiện thứ nhất khó tránh khỏi, trong khi cái thứ hai được tạo ra khi người không thích hợp nghe điện thoại.

Sự kiện thứ nhất diễn ra khi tập đoàn Baron quyết định mở một chi nhánh ở Los Angeles. Florentyna dõi theo sự phát triển của khách sạn mới với niềm hứng thú đặc biệt, trong lúc cô đang chuẩn bị mở cửa hàng thứ ba của mình. Khách sạn Baron gần nhất được hoàn thành vào tháng Chín năm 1960 và Florentyna nghỉ một buổi chiều hiếm hoi để xem Thượng nghị sỹ John Kennedy thực hiện lễ khai trương.

Cô đứng cuối một đám đông lớn tới xem ứng cử viên này, nhưng cô chỉ nhìn cha mình. Ông trong mắt cô dường như già đi nhiều và rõ ràng là đã tăng cân. Từ những người đang xúm quanh ông, rõ ràng ông có mối quan hệ tốt trong giới Dân chủ. Nếu Kennedy được lựa chọn, cô tự hỏi liệu cha mình sẽ được đề nghị điều còn lại duy nhất trong đời mà ông ấy muốn hay không.

Florentyna thấy ấn tượng bởi bài phát biểu chào mừng nhuần nhuyễn mà Abel thể hiện, nhưng cô bị mê hoặc bởi ứng cử viên Tổng thống trẻ tuổi, người đối với cô giống như hiện thân của nước Mỹ mới. Sau khi được nghe ông nói, cô mong muốn một cách cuồng nhiệt rằng John Kennedy sẽ trở thành Tổng thống tiếp theo. Ngay khi bài nói chuyện kết thúc, cô rời khỏi khách sạn Baron mới khai trương, quyết tâm dành thời gian ở lại San Francisco và gửi tiền về quận Chín bang Illinois cho chiến dịch của Kennedy, mặc dù cô đoán rằng cha mình đã đóng góp một khoản sẽ khiến cho những nỗ lực của cá nhân cô trở thành chẳng có ấn tượng gì. Richard vẫn kiên định là một thành viên đảng Cộng hòa không hề lay chuyển và là một người ủng hộ vững chắc cho phó Tổng thống Nixon.

“Chắc chắn anh nhớ những điều Eisenhower đã nói khi ông ấy được hỏi về người mang tiêu chuẩn¹⁰⁰ của các anh phải không?” Florentyna trêu chọc.

“Một điều không hề tâng bốc, anh chắc chắn đấy.”

“Trong suốt thời kỳ của anh, một nhà báo đã hỏi ông ấy, phó Tổng thống Nixon đã tham gia vào quyết định trọng yếu nào?”

“Và câu trả lời của Ike là gì?” Richard hỏi lại.

“Nếu anh cho em một tuần, em có thể nghĩ ra được điều gì đó đấy.”

(ˆ ˆ)

Suốt những tuần lễ còn lại của chiến dịch tranh cử, Florentyna đã dành tất cả thời gian rảnh rỗi của cô để điền các phong bì và trả lời các cuộc gọi tại trụ sở chính của đảng ở San Francisco. Không giống hai cuộc bầu cử trước đây, cô cảm thấy bị thuyết phục rằng

đảng Dân chủ đã tìm ra người mà cô có thể cống hiến sự ủng hộ không giới hạn. Cuộc tranh luận trên truyền hình cuối cùng giữa các ứng cử viên đã đánh thức trở lại trong cô niềm đam mê với chính trị gần như bị chôn vùi bởi Henry Osborne. Sức lôi cuốn và sự am hiểu chính trị của Kennedy thật ấn tượng, và Florentyna tự hỏi làm sao mà những người theo dõi chiến dịch tranh cử có thể bầu cho đảng Cộng hòa. Richard chỉ ra cho cô rằng sự lôi cuốn và ngoại hình đẹp không thể đem so sánh với chính sách thực tế và một thành tích đã được chứng minh, ngay cả khi nó bao gồm cả “cái bóng lúc năm giờ¹⁰¹”.

Xuyên suốt đêm bầu cử, Richard và Florentyna thức xem kết quả. Những thay đổi ngoài dự đoán, sự hoán đổi vị trí và những ngạc nhiên kéo dài tới tận California, nơi chỉ với một sự chênh lệch nhỏ nhất trong lịch sử bầu cử nước Mỹ, Kennedy đã trở thành Tổng thống. Florentyna ngây ngất về kết quả cuối cùng được đưa ra, trong khi Richard vẫn khẳng định rằng Kennedy sẽ không bao giờ có thể làm được điều đó nếu không có thị trưởng Daley và những thùng phiếu hạt Cook – hoặc không có chúng.

“Anh sẽ bầu một phiếu cho đảng Dân chủ nếu em ứng cử cho vị trí đó chứ?”

“Việc đó phụ thuộc vào chính sách của em. Anh là một nhân viên ngân hàng, không phải kẻ mộng mơ.”

“Chà, nhân viên ngân hàng cực kì tỉnh táo ạ, em muốn mở một cửa hàng nữa.”

“Cái gì cơ?” Richard nói.

“Có một món hời ở San Diego, một tòa nhà với hợp đồng thuê chỉ hai năm, nhưng có thể gia hạn.”

“Bao nhiêu?”

“Ba mươi nghìn đô la.”

“Em đúng là điên rồi, Jessie. Lợi nhuận dự kiến của em năm nay đã bị xáo trộn hết cả bởi việc mở rộng đấy.”

“Và vì chúng ta đang trong chủ đề về sự mở rộng, em lại có thai rồi.”

(˘ ˘)

Khi vị tổng thống thứ ba mươi lăm đọc bản diễn văn nhậm chức, Florentyna và Richard xem buổi lễ qua ti vi trong căn hộ phía trên cửa hàng chính.

“Hãy để những tuyên bố này đi trước kể từ lúc này và tại nơi đây, tới những người bạn cũng như kẻ thù, rằng ngọn đuốc đã được truyền sang cho một thế hệ mới của nước Mỹ, sinh ra trong thế kỷ này, được siết chặt kỷ cương bởi chiến tranh, bị kìm nén bởi một nền hòa bình khó khăn và cay đắng...” Ánh mắt Florentyna không lúc nào rời khỏi người đàn ông mà rất nhiều người đã trao gửi niềm tin của họ. “Đừng hỏi đất nước có thể làm gì cho các bạn. Hãy hỏi các bạn có thể làm gì cho đất nước...” Khi Tổng thống Kennedy kết thúc bài phát biểu của mình, Florentyna nhìn đám đông đứng cả dậy và cô thấy mình đang hòa cùng sự hò reo hân hoan ấy. Cô tự hỏi không biết bao nhiêu người cũng đang vỗ tay trong những ngôi nhà khác khắp nước Mỹ. Cô quay sang Richard.

“Không tệ đối với một người đảng Dân chủ” anh nói, nhận ra rằng mình cũng đang vỗ tay.

Florentyna mỉm cười. “Anh có nghĩ rằng cha em đang ở đó không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Vây bây giờ chúng ta hãy cùng ngồi xuống và chờ đợi sự bổ nhiệm thôi.”

George gửi thư ngày hôm sau và xác nhận rằng Abel đã có mặt ở Washington tại lễ ăn mừng. Ông kết thúc bức thư bằng câu: “Cha con đừng như tự tin với việc quay trở về Warsaw, và không phải như một vị khách du lịch, và ta cũng chắc chắn tương tự rằng nếu ông ấy được đề nghị vị trí đó, sẽ dễ hơn để nói với ông chuyện gặp mặt Richard.”

“George đã trở thành một người bạn thật sự” Florentyna nói.

“Đối với Abel cũng như đối với chúng ta” Richard suy tư.

Mỗi ngày Florentyna đều kiểm tra mọi vị trí bổ nhiệm mới khi chúng được thông báo bởi Piere Salinger, thư ký báo chí của Nhà Trắng, nhưng không có thông báo nào liên quan đến việc đại sứ Ba Lan sắp ra mắt.

Cô khó có thể không thấy tiêu đề chạy ngang bìa báo: NAM TƯỚNG CHICAGO BỊ BẮT. Florentyna đọc bài viết, không muốn tin điều đó là sự thật.

NEW YORK – Abel Rosnowski, ông chủ chuỗi khách sạn quốc tế được biết đến với tên Nam tướng Chicago, đã bị bắt vào lúc 08:30 sáng nay tại một căn hộ trên phố 57 Đông bởi các đặc vụ FBI. Việc bắt giữ diễn ra sau khi ông ta trở về đêm hôm trước sau chuyến công tác Thổ Nhĩ Kỳ, nơi ông ta mở chi nhánh Istanbul Baron, địa điểm mới nhất trong chuỗi khách sạn của mình. Rosnowski bị FBI buộc tội hối lộ và tham nhũng các quan chức chính phủ tại 14 tiểu bang khác nhau. FBI cũng hi vọng sẽ tra xét cựu nghị sĩ Henry Osborne, người đã không được nhìn thấy tại Chicago vài tuần gần đây. Luật sư biện hộ của Rosnowski, ông H. Trafford Jilks, đã đưa ra tuyên bố phủ nhận các tội danh và nói thêm rằng thân chủ của ông có đầy đủ bằng chứng sẽ biện minh cho mình. Rostovski được tại ngoại với số tiền bảo lãnh \$10.000.

Bài báo tiếp tục với việc những tin đồn đã được lan truyền tại Washington trong một thời gian rằng Nhà Trắng đang xem xét ông Rosnovski cho vị trí đại sứ Hoa Kỳ tiếp theo tại Ba Lan.

Đêm hôm đó, Florentyna nằm thao thức tự hỏi cha cô đã phải trải qua những gì. Cô cho rằng Henry có liên quan dưới phương diện nào đó và quyết tâm theo dõi từng mẩu tin tức được đăng tải

trên các tờ báo. Cô thắc mắc có nên nói chuyện với George hay không. Richard cố gắng an ủi cô bằng việc nói rằng có rất ít doanh nhân còn sống mà chưa từng một lúc nào đó trong sự nghiệp của mình có dính líu tới những vụ hồi lộ nhỏ nhỏ.

Ba ngày trước khi phiên tòa chính thức bắt đầu, Bộ Tư pháp tìm thấy Henry Osborne ở New Orleans. Ông ta bị bắt, buộc tội và ngay lập tức thay đổi các bằng chứng của bang. FBI đề nghị Thẩm phán Prescott hoãn phiên tòa để thẩm vấn cựu nghị sĩ Osborne về nội dung của một tập hồ sơ liên quan đến Rosnovski mà gần đây họ có được. Thẩm phán Prescott cho phía FBI thêm bốn tuần nữa để chuẩn bị cho vụ điều tra của họ.

Báo chí nhanh chóng phát hiện ra rằng Osborne, để xóa bỏ các khoản nợ đáng kể của mình, đã bán tập hồ sơ mà ông ta thu thập hơn mười năm qua, trong thời gian làm việc với vai trò giám đốc tập đoàn Baron, cho một công ty điều tra tư nhân tại Chicago. Làm cách nào tập hồ sơ đến tay FBI vẫn nằm trong vòng bí mật.

Florentyna lo sợ rằng Henry Osborne với vai trò là một nhân chứng quan trọng trong vụ truy tố, cha cô có thể sẽ phải gánh một án tù nhiều năm. Sau một đêm thức trắng nửa, Richard khuyên cô nên liên lạc với cha mình. Cô đồng ý, và viết cho ông một lá thư đảm bảo với ông về sự ủng hộ của cô và niềm tin hoàn toàn vào sự vô tội của ông. Lúc chuẩn bị niêm phong phong bì, cô đi tới bàn làm việc, lấy ra những bức ảnh yêu thích nhất của con trai mình và gửi chúng cho ông ngoại cậu bé.

Bốn tiếng trước khi phiên tòa diễn ra, Henry Osborne được tìm thấy đã treo cổ tự vẫn trong phòng giam của mình khi người lính gác

mang cho ông ta bữa sáng. Ông ta dùng một chiếc cà vạt của trường Harvard.

“Tại sao Henry lại tự sát?” Florentyna hỏi mẹ cô trên điện thoại cuối buổi sáng hôm đó.

“Ôi, việc đó quá dễ giải thích mà” Zaphia đáp lại. “Henry cho rằng người điều tra cá nhân nợ, kẻ đã giúp thanh toán các khoản nợ của ông ta, chỉ muốn tập hồ sơ cho mục đích duy nhất là tổng tiền cha của con.”

“Vậy lí do thực sự là gì ạ?” Florentyna hỏi.

“Tập hồ sơ đã được thu mua nặc danh ở Chicago dưới danh nghĩa của William Kane, người sau đó đã giao chúng cho FBI.”

Florentyna cảm thấy căm hận William Kane đến mức cô không thể ngăn bản thân trút nó lên Richard. Nhưng rõ ràng ngay cả Richard cũng tức giận như thế với hành vi của cha mình, Florentyna phát hiện ra khi cô vô tình nghe được cuộc nói chuyện điện thoại giữa anh và mẹ mình.

“Việc đó thật sự khó khăn” Florentyna nói khi cuối cùng anh bỏ ống nghe xuống.

“Phải, đúng thế. Người mẹ tội nghiệp của anh phải gánh chịu điều này từ hai phía.”

“Và em sợ rằng chúng ta vẫn chưa tới đỉnh điểm của bi kịch này đâu” Florentyna nói. “Ba em vẫn luôn mong muốn được trở thành đại sứ của chúng ta tại Warsaw từ khi em biết ghi nhớ. Giờ đây ông ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho cha anh.”

(͡ ° ͜ °)

Khi phiên tòa bắt đầu, Florentyna dõi theo việc xử án bằng cách gọi điện cho mẹ cô mỗi tối sau khi Zaphia trở về từ tòa. Lúc cô lắng nghe quan điểm của mẹ mình vào ngày vụ việc đó diễn ra, cô không tin rằng hai người đều muốn một kết quả giống nhau.

“Phiên tòa bắt đầu diễn biến theo hướng có lợi cho cha con” bà nói vào giữa tuần thứ hai.

“Làm sao mẹ chắc chắn vậy ạ?” Florentyna hỏi.

“Hiện giờ phía FBI đã mất nhân chứng quan trọng nhất, vụ án của họ không còn thuận lợi sau nhiều lần kiểm tra chéo. H. Trafford Jilks đang khiến cho Henry Osborne giống như cậu bé người gỗ Pinocchio vậy.”

“Điều đó có nghĩa là ba sẽ được chứng minh vô tội phải không ạ?”

“Mẹ không nghĩ thế. Nhưng các nhân viên xử án dự đoán rằng FBI sẽ phải tiến tới một thỏa thuận.”

“Thỏa thuận gì ạ?”

“Chà, nếu cha con bị tuyên án với vài tội danh không đáng kể, họ sẽ xóa bỏ tội danh chính.”

“Nghĩa là ông ấy sẽ được tha bổng sau khi nộp phạt chứ?” Florentyna lo lắng hỏi.

“Nếu ông ấy may mắn. Nhưng thẩm phán Prescott rất nghiêm khắc, thế nên có thể ông ấy sẽ vẫn phải ngồi tù.”

“Hãy hi vọng rằng chỉ là khoản tiền phạt.”

Zaphia không bình luận gì.

(͡ ° ͜ °)

“Sáu tháng tù treo dành cho Nam tước Chicago” – Florentyna nghe phát thanh viên thời sự nói qua radio trên xe của mình khi cô đang tới đón Richard ở ngân hàng. Cô suýt va chạm với một chiếc Buick ở trước mặt và phải lái vào khu vực “Cấm đỗ xe”, để có thể tập trung vào những gì phát thanh viên đang nói.

FBI đã gỡ bỏ tất cả các cáo trạng chính liên quan đến việc hối lộ chống lại Abel Rosnovski – được biết đến là Nam tước Chicago – và bị cáo bị tuyên có tội với các tội danh nhẹ bao gồm hai tội nhỏ liên quan đến việc chủ đích gây ảnh hưởng không đúng lên một quan chức cộng đồng. Bồi thẩm đoàn đã bị giải tán. Trong bản tóm tắt của mình, thẩm phán Prescott đã nói, “Quyền thực hiện công việc kinh doanh không bao gồm quyền xúi giục các quan chức cộng đồng. Hối lộ là một tội ác và là một tội ác tồi tệ khi được đồng thuận bởi một người thông minh và có năng lực, người đáng ra không cần phải cúi mình đến mức như vậy.

“Ở các quốc gia khác” ngài thẩm phán nói thêm, “hối lộ có thể là cách được chấp nhận trong cuộc sống, nhưng đó không phải là trường hợp của Hoa Kỳ.” Thẩm phán Prescott tuyên Rosnowski sáu tháng tù treo và khoản tiền phạt hai mươi lăm nghìn đô la.

Các tin tức khác, Tổng thống Kennedy...

Florentyna tắt đài và nghe thấy một ai đó gõ nhẹ lên cửa kính xe. Cô hạ nó xuống.

“Cô có biết rằng mình đang ở khu vực cấm không thưa cô?”

“Vâng.” Florentyna thừa nhận.

“Nếu cô không rời đi, việc này sẽ khiến cô mất mười đô đấy.”

(ˆ ˆ)

“Hai mươi lăm nghìn đô la và sáu tháng án treo. Mọi chuyện đã có thể tệ hơn.” George nói trong xe khi trên đường trở về khách sạn Baron.

“Đừng quên rằng tôi đã mất Ba Lan” Abel nói. “Hãy mua 2% cổ phiếu đó của Lester ngay cả khi nó giá một triệu. Việc đó sẽ giúp tôi sở hữu 8% Lester, cần thiết để kêu gọi điều 7 trong quy định của họ, và khi đó tôi có thể khiến William Kane rời khỏi phòng họp của chính mình.”

George biết rằng chẳng ích gì để cố gắng lôi ông ra khỏi chuyện đó.

(ˆ ˆ)

Vài ngày sau, Bộ Ngoại giao thông báo Đại sứ Hoa Kỳ tiếp theo tại Ba Lan là John Moors Cabot.

Buổi sáng sau khi thẩm phán Prescott đưa ra phán quyết về cha của Florentyna, sự kiện thứ hai diễn ra. Điện thoại của căn hộ được kéo dài xuống cửa hàng reo vang, và bởi Nancy đang bận thay đổi những bộ quần áo mùa cũ ở cửa sổ trưng bày bằng bộ sưu tập mới của mùa xuân, Florentyna đã nghe điện.

“Tôi có thể nói chuyện với ông Kane không?” Giọng một người phụ nữ vang lên. Tiếng bà ta nghe có vẻ ở một nơi rất xa.

“Không, tôi xin lỗi, ông ấy đã đi làm rồi ạ. Bà có muốn để lại lời nhắn không? Florentyna Kane đang nghe máy ạ.”

Có một khoảng lặng dài, rồi sau đó giọng nói vang lên, “Ta là Katherine Kane. Xin đừng dập máy.”

“Tại sao tôi phải làm thế, bà Kane?” Florentyna nói, đầu gối cô cảm thấy không vững và cô ngã xuống chiếc ghế để bên cạnh điện thoại.

“Bởi vì con chắc hẳn phải ghét ta, con yêu, và ai có thể trách cứ con kia chứ” mẹ Richard nói nhanh.

“Không, tất nhiên tôi không ghét bà, bà Kane. Bà có muốn Richard gọi lại cho bà khi anh ấy về nhà không?”

“Ồ, không. Chồng ta không nhận ra ta vẫn liên lạc với nó. Ông ấy sẽ rất tức giận nếu phát hiện điều đó, Không, điều ta thực sự hi vọng cuối cùng phụ thuộc vào con.”

“Vào tôi ư?”

“Phải, ta vô cùng muốn được đến thăm con và Richard, và gặp cháu trai của mình – nếu con đồng ý.”

“Tôi rất mong muốn như vậy, bà Kane” Florentyna nói không chút lưỡng lự.

“Ôi, con thật tử tế. Chồng ta sẽ tham dự một hội nghị ở Mexico trong ba tuần nữa, và ta có thể bay tới đó vào thứ Sáu. Chỉ có điều ta sẽ phải trở về vào sáng thứ Hai.”

Khi Richard được nghe kể về tin ấy, anh đi thẳng tới tủ lạnh. Florentyna hoang mang theo sau. Cô mỉm cười khi anh tháo giấy bọc kim loại màu vàng khỏi chai rượu Krug của Claude và bắt đầu rót ra.

Ba tuần sau, Florentyna cùng Richard tới sân bay đón mẹ anh.

“Mẹ thực sự đẹp quá” là những lời đầu tiên Florentyna thốt ra khi cô đón chào người phụ nữ thanh lịch, mảnh khảnh, bà không hề lộ ra một dấu hiệu dù nhỏ nhất nào của việc vừa phải ngồi sáu tiếng trên máy bay. “Và mẹ khiến con cảm thấy mình là một bà bầu xấu xí.”

“Con đã hi vọng thấy gì, con yêu? Một mụ yêu tinh với cặp sừng màu đỏ và cái đuôi đen dài ư?”

Florentyna cười khi Katherine Kane choàng tay ôm lấy cô và họ đi bộ cùng nhau, tạm thời quên mất con trai bà.

Richard cảm thấy nhẹ nhõm khi hai người nhanh chóng trở thành bạn bè. Khi họ trở lại căn hộ, Kate lặng người khi bà đưa mắt ngắm nhìn đứa cháu đầu tiên của mình.

“Ta thực sự ước là cha con có thể nhìn thấy cháu trai của ông ấy” bà nói. “Nhưng ta sợ rằng mọi chuyện giờ đã tới mức mà ông ấy thậm chí sẽ không cho phép bàn luận đến chủ đề này.”

“Mẹ có biết gì hơn chúng con về những dự định sắp tới của hai người đàn ông ấy không?”

“Không có gì nhiều hơn” Kate đáp. “Cha của Florentyna tin rằng cha con từ chối để ngân hàng trợ giúp Davis Leroy khi khách sạn của ông ta sụp đổ, và ông ấy đổ lỗi cho chồng ta về cái chết của ông Leroy. Toàn bộ vở kịch dài không may mắn này có thể kết thúc nếu Henry Osborne không xuất hiện trên sân khấu.” Bà thở dài. “Ta cầu Chúa rằng vấn đề này sẽ được giải quyết khi ta còn sống.”

“Con sợ rằng một trong hai người ấy sẽ phải chết trước khi người còn lại hiểu ra” Richard nói. “Họ đều cố chấp không thể chịu nổi.”

Bốn người bọn họ đã trải qua một cuối tuần thanh thoi và hạnh phúc bên nhau, ngay cả khi cháu trai của Kate dành phần lớn thời gian ném đồ chơi của cậu bé xuống sàn.

Khi họ đưa Kate trở lại sân bay vào đêm Chủ nhật, bà đồng ý sẽ đến thăm họ khi chồng bà đi công tác lần nữa. Những lời cuối Kate nói với Florentyna: “Nếu chồng ta gặp con, ông ấy sẽ hiểu ngay lập tức tại sao Richard yêu con.”

Lúc bà vẫy tay chào tạm biệt, đưa cháu trai nhắc đi nhắc lại từ vựng duy nhất của cậu bé, “ba, ba.” Kate cười. “Những người đàn ông mới ngạo mạn làm sao. Đó cũng là từ đầu tiên của Richard. Đã có ai từng nói với con từ đầu tiên của con chưa, Florentyna?”

(^ ^)

Annabel được chào đón tới thế giới này một vài tuần sau đó, và cha mẹ cô bé tổ chức tiệc mừng nhân đôi vào cuối năm khi lợi nhuận mang lại của cửa hàng Florentyna là \$19.174. Richard quyết

định đánh dấu sự kiện này bằng việc dùng một phần nhỏ của khoản lợi nhuận để mua thẻ thành viên gia đình ở câu lạc bộ gôn Olympic.

Richard được giao nhiều trách nhiệm hơn ở bộ phận khách hàng hải ngoại của ngân hàng và không chỉ tiếp tục về nhà rất khuya, mà còn bắt đầu đi nước ngoài. Florentyna quyết định đã đến lúc thuê một cô trông trẻ toàn thời gian để cô có thể tập trung vào công việc tại cửa hàng. Cô nhận ra rằng mình sẽ không bao giờ có thể tìm thấy một cô Tredgold khác, và Bella đã giới thiệu một cô gái da đen tên là Carol, người vừa mới tốt nghiệp cấp ba một năm trước và đang khó khăn trong vấn đề tìm việc.

Con trai họ ôm chèoàng lấy Carol ngay giây phút cậu bé gặp cô gái. Điều đó khiến Florentyna nhận ra chân lý rằng định kiến là một điều gì đó mà đứa trẻ học được từ những người lớn tuổi.

"Con không thể tin được" Florentyna nói, "Con chưa bao giờ nghĩ điều này có thể xảy ra. Thật là một tin tuyệt vời. Nhưng điều gì đã khiến ông ấy thay đổi suy nghĩ vậy ạ?"

"Ông ấy không còn trẻ nữa" Katherine Kane đáp, giọng bà giòn giã trong điện thoại, và ông ấy sợ rằng nếu mình và Richard không xóa bỏ sự khác biệt giữa hai người sớm, ông ấy sẽ nghỉ hưu tại Lester mà không có con trai trong ban lãnh đạo. Ông ấy cũng tin rằng người có nhiều khả năng thắng mình ở chiếc ghế chủ tịch là Jake Thomas, Cậu Thomas chỉ lớn hơn Richard hai tuổi và cậu ta chắc chắn sẽ không muốn một người trẻ hơn – đặc biệt là nhà Kane – trong phòng điều hành."

"Con ước Richard đang ở nhà để con có thể cho anh ấy biết tin này. Nhưng kể từ khi anh ấy được thăng chức trưởng phòng hải ngoại, anh ấy hiếm khi về nhà trước bảy giờ. Anh ấy sẽ rất vui mừng. Con sẽ cố gắng không để lộ ra là mình hồi hộp như thế nào với việc gặp chồng của mẹ" Florentina nói.

"Không lo lắng bằng một nửa ông ấy về việc sẽ gặp con đâu. Nhưng đừng sợ, con yêu, ông ấy đang chuẩn bị một con bê béo tròn cho đứa con trai hoang đàng của ông ấy rồi. Con có nghe tin gì về cha con từ lần cuối cùng ta nói chuyện với con không?"

"Không, không có gì ạ. Con sợ là sẽ chẳng bao giờ có một con bê béo cho đứa con gái hoang đàng này."

“Đừng từ bỏ; một điều gì đó nảy sinh có thể khiến cho ông ấy nhìn thấy được ánh sáng. Chúng ta sẽ tụ tập với nhau khi các con đến New York.”

“Con vẫn muốn tin rằng vẫn còn cơ hội để ba con và ông Kane có thể hòa giải, nhưng con cũng gần như từ bỏ hi vọng rồi.”

“Chà, hãy tạ ơn rằng ít nhất một ông bố cũng đã thấu tình đạt lý” Kate nói. “Ta sẽ bay tới chỗ các con rất sớm thôi, và kể mọi chi tiết nhé.”

Richard vui sướng tột độ vì tin tức đó, và khi anh đọc xong chương tiếp theo cuốn Winnie the Pooh cho con trai, anh ngồi xuống để nghe chi tiết về tin tức từ mẹ mình. “Chúng ta có thể đi đến New York vào khoảng tháng Mười một” Richard nói.

“Em không biết mình có thể đợi lâu đến thế không.”

“Em đã đợi hơn sáu năm rồi.”

“Vâng, nhưng việc đó khác.”

“Em luôn muốn mọi việc đã diễn ra vào hôm qua, Jessie. Việc này làm anh nhớ, anh đã đọc đề xuất về cửa hàng mới tại San Diego của em rồi.”

“Và?”

“Rõ ràng là có khoảng trống trong thị trường San Diego, và điều khoản của hợp đồng thuê nhà là hợp lý, vậy nên anh nghĩ em tiến hành đi.”

“Ôi Chúa ơi. Điều gì tiếp theo nữa đây? Em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nghe được những lời như vậy từ anh, ngài Kane ạ.”

“Bình tĩnh đã, Jessie. Nó chưa giành được sự phê duyệt tuyệt đối của anh đâu, bởi vì một phần trong chương trình mở rộng của

em mà anh không tán đồng là việc cần thiết phải thuê một nhà thiết kế riêng.”

“Điều này quá dễ giải thích mà” Florentyna nói. “Mặc dù chúng ta có ba cửa hàng, khoản chi của em trong việc mua quần áo vẫn cao tới 40% tổng thu nhập. Nếu những mẫu mã của em được thiết kế riêng cho em, em sẽ có hai ưu điểm rõ ràng. Thứ nhất, em có thể cắt giảm chi phí vận hành thường xuyên, và thứ hai, chúng ta có thể quảng cáo thường xuyên sản phẩm riêng của mình.”

“Đó cũng nhược điểm lớn nhất” Richard gợi ý.

“Đó là gì?”

“Không có khoản bồi hoàn cho quần áo trả lại trong vòng chín mươi ngày nếu chúng ta sở hữu chúng.”

“Đồng ý” Florentyna trả lời. “Nhưng chúng ta càng mở rộng, vấn đề đó càng bị triệt tiêu. Và nếu em chọn nhà thiết kế thích hợp, chúng ta sẽ có quần áo với thương hiệu riêng, sẽ được bày bán bởi các đối thủ của chúng ta nữa.”

“Việc này đã được chứng minh đáng giá với các nhà thiết kế khác chứ?”

“Trường hợp của Pierre Cardin, nhà thiết kế trở nên nổi tiếng hơn cả những cửa hàng.”

“Tìm được một nhà thiết kế thích hợp không đơn giản đâu.”

“Chẳng phải em đã tìm được anh sao, ngài Kane?”

“Không. Jessie. Anh đã tìm được em.”

Florentyna mỉm cười. “Hai đứa con, cửa hàng thứ sáu, và anh sắp được mời tham gia hội đồng quản trị ngân hàng Lester. Quan trọng hơn cả, em có cơ hội được gặp ba anh. Chúng ta còn muốn gì hơn thế chứ?”

“Anh muốn được gặp cha em.” Annabel bắt đầu khóc. “Thấy anh nói gì chưa?” Richard nói.

(ˆ ˆ)

Mặc dù Florentyna mong muốn được tới New York ngay lập tức sau khi Kate trở lại bờ Đông, cô bị gắn chặt hoàn toàn với việc mở cửa hàng mới ở San Diego, để mắt tới năm cửa hàng khác, và bằng cách nào đó tìm kiếm một nhà thiết kế phù hợp – trong khi vẫn cố gắng làm một người mẹ.

Khi ngày dành cho chuyến đi tới New York đến gần, cô càng trở nên hồi hộp. Cô lựa chọn tủ đồ của mình hết sức cẩn thận và mua một vài bộ quần áo mới cho bọn trẻ. Cô thậm chí còn mua một chiếc áo sơ mi mới với một đường sọc đỏ chạy dọc thân cho Richard, nhưng cô không nghĩ anh sẽ mặc nó trừ dịp cuối tuần. Florentyna tỉnh giấc mỗi đêm lo lắng rằng cha Richard có thể không chấp nhận cô, nhưng anh liên tục nhắc cô những lời của mẹ: "... không lo lắng bằng một nửa ông ấy."

Để ăn mừng việc khai trương cửa hàng thứ sáu và cuộc hòa giải sẽ sớm diễn ra với cha mình, Richard đưa Florentyna tới buổi biểu diễn Kẹp hạt dẻ của Đoàn Ba lê Quốc gia Ý tại Nhà hát Tưởng niệm Chiến tranh. Richard rất thích vở ba lê, nhưng anh ngạc nhiên khi thấy Florentyna bồn chồn suốt đêm diễn. Ngay khi đèn trong rạp hát bật sáng vào thời gian giải lao, anh hỏi cô đã có chuyện gì.

“Em đã chờ đợi gần một tiếng đồng hồ để biết ai là người đã thiết kế những bộ trang phục tuyệt vời đó.” Florentyna bắt đầu lật nhanh từ chương trình của mình.

“Anh muốn miêu tả chúng là lòe loẹt” Richard nói.

“Đó là bởi anh bị mù màu” Florentyna đáp, và bắt đầu đọc ghi chú của tờ chương trình cho Richard nghe: “Anh ta tên là Gianni di Ferranti và phân tóm tắt tiểu sử của anh ta nói rằng anh ta sinh tại Milan năm 1931 và đang trong chuyến lưu diễn đầu tiên của mình với đoàn ba lê kể từ sau khi rời Viện Nghệ thuật Hiện đại ở Florence. Em tự hỏi liệu anh ta có nghĩ đến việc rời bỏ đoàn hát và tới làm việc cho em không nhỉ.”

“Anh sẽ không làm thế, với những thông tin nội bộ anh có về công ty của em” Richard chân thành nói.

“Có thể anh ta thích mạo hiểm hơn anh, anh yêu.”

“Hoặc đơn giản là điên. Rút cuộc thì anh ta là một người Ý mà.”

“Chỉ có một cách để biết thôi” Florentyna nói và đứng dậy.

“Và em định thực hiện điều đó bằng cách nào?”

“Đi vào hậu trường.”

“Nhưng em sẽ bỏ lỡ phần còn lại.”

“Nửa phần thứ hai đó có thể không thay đổi cả cuộc đời em” Florentyna nói và bước xuống lối đi.

Richard theo cô ra khỏi rạp hát và họ tìm kiếm cửa hậu. Một nhân viên bảo vệ trẻ bật mở cửa sổ.

“Tôi giúp gì được hai vị?” Anh ta hỏi, nghe như đó là điều cuối cùng anh ta muốn làm.

“Vâng, tôi có một cuộc hẹn với Gianni di Ferranti.” Giọng cô nghe rất tự tin.

Richard nhìn vợ không tán đồng.

“Tên bà là gì?” Người bảo vệ nói và nhắc điện thoại lên.

“Florentyna Kane.”

Tay bảo vệ nhắc lại cái tên vào ống nói, lắng nghe một lúc, sau đó đặt ống nghe trở lại chỗ cũ.

“Ông ấy nói rằng chưa bao giờ nghe danh bà.”

Florentyna im lặng một lúc, cho đến khi Richard rút ví ra và đặt tờ bạc hai mươi đô lên bậu cửa trước mặt người bảo vệ.

“Có lẽ anh ta từng nghe nói về tôi” Richard nói.

“Ngài có thể đi và tự mình xem xét” tay bảo vệ nói, từ tốn bỏ túi tờ tiền. “Đi qua cửa, theo hành lang bên phải. Tầng thứ hai bên trái” anh ta nói trước khi kéo sập cửa sổ xuống. Richard dẫn Florentyna lên cầu thang.

“Đa số các doanh nhân đều nhúng tay vào những vụ hối lộ nhỏ nhỏ ở một thời điểm nào đó trong sự nghiệp của họ” cô trêu chọc.

“Này, đừng tỏ ra khó chịu chỉ vì lời nói dối của em thất bại” Richard đáp.

Khi họ tới trước căn phòng, Florentyna gõ mạnh lên cửa và ngập ngừng mở ra.

Một người Ý cao, tóc đen đang ngồi ở góc xa trong phòng và ăn mì spaghetti. Anh ta mặc một chiếc quần bò vừa vặn và khoác áo blazer màu xanh bên ngoài chiếc sơ mi cổ hở thoải mái. Nhưng điều gây ấn tượng mạnh nhất với cô là những ngón tay thon dài đầy tính nghệ sĩ của cậu thanh niên trẻ. Ngay lúc nhìn thấy Florentyna, cậu ta đứng dậy.

“Gianni” cô bắt đầu câu chuyện một cách thân thiện. “Thật là một vinh dự...”

“Không” chàng thanh niên nói với chất giọng Ý nhẹ nhàng. “Anh ta trong nhà vệ sinh.”

Richard nhếch mép cười và nhận một cú đá mạnh vào mắt cá chân. Florentyna định nói tiếp thì một cánh cửa bật mở và bước ra là một người đàn ông cao không quá một mét sáu, gần như hói đầu, nhưng Florentyna đã biết trước qua ghi chú trên tờ chương trình rằng anh ta chưa đến ba mươi tuổi. Bộ đồ của anh ta được cắt may rất đẹp, nhưng mỳ spaghetti đã ghi dấu ấn mạnh mẽ hơn lên vòng eo của anh ta so với người bạn của mình.

“Những người này là ai vậy, Valario?”

“Tôi là Florentyna Kane” Florentyna trả lời trước khi chàng thanh niên trẻ lên tiếng. “Và đây là chồng tôi, Richard.”

“Hai người cần gì?” Anh ta hỏi, không nhìn cô trong lúc lẩy ghế ngồi đối diện người bạn của mình.

Tới đề nghị anh vị trí nhà thiết kế cho chúng tôi.”

“Không phải một người nữa chứ trời” anh ta nói, vung tay vào không trung.

Florentyna hít một hơi thật sâu. “Ai đã nói chuyện với anh rồi?”

“Ở New York là Yves Saint-Laurent. Ở Los Angeles là Pierre Cardin. Cũng như vô số người khác London, Paris và Rome. Tôi có cần tiếp tục không?”

“Nhưng họ có đề nghị anh một số phần trăm của những khoản lợi nhuận không?”

Những khoản lợi nhuận nào? Richard muốn hỏi, nhưng nhớ lại cú đá vào mắt cá.

“Tôi đã có sẵn sáu cửa hàng và chúng tôi có kế hoạch cho sáu cửa hàng nữa sẽ ra đời sớm” Florentina tiếp tục bốc đồng. Cô hi vọng rằng Gianni di Ferrant không nhận ra lông mày chồng cô nhướn lên một cách kịch tính với mỗi từ.

“Tổng doanh thu có thể tới một triệu đô la trong vòng vài năm” cô nói.

“Doanh thu của Saint-Laurent đã đạt tới mức đó rồi” Ferranti nói, vẫn không quay lại nhìn cô.

“Phải, nhưng họ đã đưa ra đề nghị gì với anh?”

“Hai mươi lăm nghìn đô la một năm và 1% tổng lợi nhuận.”

“Tôi sẽ cho anh hai mươi nghìn và 5%.”

Người đàn ông Ý vẫy tay từ chối.

“Hai mươi lăm nghìn đô và 10%?” Cô nói.

Tay người Ý cười, đứng dậy khỏi ghế và mở cửa để Florentyna và Richard rời đi. Cô vẫn đứng yên tại chỗ.

“Cô là kiểu người mà sẽ trông đợi Zeffirelli sẵn sàng thiết kế cửa hàng mới cho cô trong khi vẫn hi vọng giữ lại Luigi Ferpozzi làm cố vấn danh dự. Không phải tôi kỳ vọng cô hiểu được những gì tôi đang nói đâu.” anh ta nói thêm.

“Luigi,” Florentina ngạo nghễ nói, “là một người bạn thân của tôi.”

Người đàn ông Ý đặt tay lên hông và cười nghiêng ngả. “Tất cả người Mỹ các cô đều như nhau. Tiếp theo, cô sẽ nói mình thiết kế trang phục cho Giáo hoàng chứ gì.”

Richard có chút đồng cảm với anh ta.

“Sự lươn lẹo của các người được đặt tên rồi, signora¹⁰². Ferpozzi đã đến xem buổi biểu diễn tại Los Angeles chỉ vừa tuần trước và đã nói chuyện với tôi rất lâu về những thiết kế của tôi. Giờ thì ít nhất tôi đã tìm ra cách để thoát khỏi các người.” Di Ferranti nhấc điện thoại trên tủ quần áo và không nói thêm một lời liên quay

số 213. Không ai lên tiếng trong lúc anh ta đợi cuộc gọi được trả lời. Cuối cùng Florentyna nghe thấy một giọng nói từ đầu dây bên kia.

“Luigi phải không?” Di Ferranti nói. “Gianni đây. Em đang đứng cạnh một quý bà người Mỹ gọi là bà Kane, người tuyên bố rằng bà ấy là một người bạn của thầy.” Anh ta lắng nghe trong vài phút, nụ cười trở nên rộng hơn. “Ông ấy nói rằng không biết bất cứ ai gọi là bà Kane, và có lẽ cô sẽ cảm thấy thoải mái giống như ở nhà tại Alcatraz¹⁰³ chẳng?”

“Không, tôi không thấy thế” Florentyna nói. “Nhưng nói với ông ấy rằng ông ấy nghĩ ba tôi đã xây nó.”

Gianni di Ferranti nhắc lại cảm nhận của Florentyna qua điện thoại. Lúc anh ta nghe lời hỏi đáp, gương mặt anh trở nên bối rối. Cuối cùng anh ta nhìn lại phía cô. “Luigi nói muốn mời cô uống trà. Nhưng chỉ khi cô mang ấm của riêng của mình.”

Florentyna mất hai bữa trưa, một bữa tối với Richard, một với bên ngân hàng của cô, và một khoản tiền trả trước đủ lớn để đưa Gianni cùng người bạn của anh ta, Valario, từ Milan đến ngôi nhà mới tại San Francisco, để thuyết phục anh chàng người Ý bé nhỏ về làm việc cho cô với vai trò là nhà thiết kế nội bộ mới của công ty. Florentyna rất tự tin rằng đây sẽ là bước đột phá mà cô vẫn luôn tìm kiếm. Trong sự phấn khích về việc đàm phán với Gianni, cô gần như quên mất họ chỉ còn sáu ngày nữa sẽ đi tới New York để gặp cha Richard.

(˘ ˘ ˘)

Florentyna và Richard đang ăn bữa sáng vào ngày thứ Hai thì mặt anh trở nên trắng bệch đến nỗi cô nghĩ anh sắp ngất đi.

“Có chuyện gì vậy, anh yêu?”

Anh chỉ vào trang bìa tờ Wall Street Journal mà không nói nên lời. Florentyna đọc dòng thông báo in đậm và lặng lẽ đưa lại tờ báo cho chồng. Anh đọc dòng chữ một cách chậm chạp lần thứ hai để chắc chắn mình hiểu toàn bộ thông điệp được truyền tải. Sự súc tích và mạnh mẽ của những con chữ thật ấn tượng: “William Lowell Kane, Chủ tịch kiêm Giám đốc ngân hàng Lester, đã từ chức sau cuộc họp hội đồng thứ Sáu tuần trước.”

Richard biết rằng Phó Wall sẽ đưa ra cách diễn giải tồi tệ nhất có thể về một sự ra đi đột ngột như vậy, không đi kèm bất cứ lời giải thích hoặc gợi ý nào về tình trạng ốm đau, đặc biệt khi con trai duy nhất của ông, một nhân viên ngân hàng, đã không được mời tới thay vị trí của ông trong ban quản trị. Anh choàng tay ôm lấy Florentyna và kéo cô sát vào ngực mình.

“Điều đó có nghĩa là chuyến đi của chúng ta đến New York bị hủy phải không?”

“Nếu như cha em là người gây ra điều đó.”

“Việc này không thể xảy ra được – em sẽ không cho phép nó xảy ra. Không phải sau khi đã chờ đợi quá lâu như vậy.” Điện thoại reo vang và Richard cúi người xuống để trả lời, không buông rời Florentyna.

“Xin chào?”

“Richard, là mẹ đây. Mẹ đã cố gắng để thoát khỏi nhà. Con đã nghe tin tức chưa?”

“Rồi ạ. Con vừa đọc nó trên tờ Wall Street Journal. Cái tên chết tiệt nào đã khiến cha phải từ chức vậy ạ?”

“Bản thân mẹ cũng không chắc chắn về mọi chi tiết, nhưng theo như mẹ tìm hiểu được, ông Rosnovski giữ 6% số cổ phiếu của ngân hàng trong suốt mười năm qua, và vì một số lí do nào đó, ông ấy chỉ cần thêm 2% nữa là có thể đẩy cha con ra khỏi ghế chủ tịch.”

“Dựa vào Điều khoản 7” Richard nói.

“Phải, đúng là thế. Nhưng mẹ vẫn không biết điều đó có nghĩa là gì.”

“Cha đã đưa thêm một điều khoản vào quy định của ngân hàng để bảo vệ ông ấy khỏi bị chiếm đoạt. Ông coi điều khoản này là hoàn hảo bởi chỉ có ai sở hữu 8% số cổ phiếu của công ty mới có thể thách thức đặc quyền của ông. Ông không bao giờ tưởng tượng được rằng có ai ngoài gia đình có thể chạm tay vào số cổ phần lớn như vậy. Cha sẽ không bao giờ từ bỏ 51% sở hữu của Kane & Cabot để trở thành chủ tịch của Lester nếu ông cảm thấy một người ngoài cuộc có thể loại bỏ ông.”

“Nhưng điều đó chưa giải thích vì sao ông ấy phải từ chức?”

“Con đoán rằng cha của Florentyna bằng cách nào đó đã nắm giữ được thêm 2%. Điều đó sẽ cho ông ta quyền lực tương đương với cha và sẽ khiến cho thời gian của cha tại ngân hàng không dễ dàng gì trên ghế chủ tịch.”

“Nhưng làm cách nào ông ta có thể làm cho mọi thứ khó khăn vậy được?” Mọi việc giờ đây quá rõ ràng đối với Richard rằng cha anh thậm chí đã không tâm sự gì với vợ về những việc đang diễn ra tại ngân hàng.

“Trong số các biện pháp bảo vệ mà Điều 7 quy định, nếu con nhớ chính xác” Richard tiếp tục, “thì bất cứ ai sở hữu 8% tổng số cổ phiếu có thể tạm ngưng bất kì giao dịch nào mà ngân hàng thực

hiện trong khoảng thời gian chín mươi ngày. Con biết từ kiểm toán của ngân hàng rằng ông Rosnovski giữ 6%. Con đoán là ông ta đã có được 2% khác từ Peter Parfitt.”

“Không, ông ta không có số cổ phiếu của Parfitt”, Kate nói. “Mẹ biết cha con đã xoay sở mua lại số cổ phiếu đó bằng cách nhờ một người bạn cũ mua chúng với giá cao hơn đáng kể, đó là lí do vì sao ông ấy gần đây cảm thấy thoải mái và tự tin về tương lai đến thế.”

“Vậy thì bí ẩn thực sự là làm cách nào ông Rosnovski nắm giữ được 2% khác. Con không biết ai trong ban lãnh đạo có thể từ bỏ số cổ phiếu của chính họ trừ khi...”

“Ba phút của bà đã hết rồi, thưa bà.”

“Mẹ đang ở đâu vậy ạ?”

“Mẹ đang ở chỗ điện thoại thanh toán trước. Cha con cấm tất cả chúng ta không bao giờ được liên lạc lại với con, và ông ấy không bao giờ muốn nhìn thấy Florentyna.”

“Nhưng việc này chẳng có liên quan đến cô ấy cả, cô ấy...”

“Tôi xin lỗi, thưa bà, nhưng ba phút của bà đã hết rồi ạ.”

“Tôi sẽ trả tiền cho cuộc gọi này, tổng đài viên.” “Tôi xin lỗi, thưa ngài, nhưng cuộc gọi đã bị ngắt kết nối.”

Richard đặt điện thoại xuống.

Florentyna ngược nhìn lên, “Anh có thể tha thứ cho em không, anh yêu, vì đã có một người cha nhúng tay vào điều tồi tệ như vậy? Em biết rằng mình sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ấy.”

“Đừng bao giờ có thành kiến trước về bất cứ ai, Jessie” Richard nói trong lúc vuốt ve mái tóc cô. “Anh cho rằng nếu chúng ta tìm hiểu được toàn bộ sự thật, chúng ta sẽ thấy là tội lỗi của hai bên đều như nhau. Bây giờ, quý cô à, cô có hai đứa trẻ và sáu cửa hàng để lo

lẳng đẫy, còn anh, không còn nghi ngờ gì, có những khách hàng đầy giận dữ đang đợi mình ở ngân hàng. Hãy đặt toàn bộ mối bất hòa này lại sau lưng đi, bởi anh tin rằng điều tồi tệ nhất đã qua rồi.”

Florentyna tiếp tục bám lấy chồng, thậm chí biết ơn vì sức mạnh trong lời nói của anh, ngay cả khi cô không tin vào chúng.

(˘ ˘)

Abel đọc thông báo về sự từ chức của William Kane trên tờ Wall Street Journal cùng ngày hôm đó. Ông nhấc điện thoại, gọi tới ngân hàng Lester và đề nghị được nói chuyện với vị chủ tịch mới. Vài giây sau, Jake Thomas ở bên kia đầu máy. “Chào buổi sáng, ngài Rosnovski.”

“Chào buổi sáng, ngài Thomas. Tôi chỉ gọi tới để xác nhận rằng tôi sẽ chuyển giao 8% cổ phần của mình tại Lester cho anh trên danh nghĩa cá nhân lấy hai triệu đô la.”

“Cảm ơn, ngài Rosnovski, ông thật hào phóng.”

“Không cần phải cảm ơn tôi, ngài Chủ tịch; đó là những gì chúng ta đã đồng ý khi anh bán cho tôi 2% của mình.”

(˘ ˘)

Florentyna nhận ra rằng sẽ mất một thời gian dài để cô có thể phục hồi sau cú đấm mà cha cô gây ra. Cô tự hỏi làm sao vẫn có thể yêu và ghét ông cùng một lúc như vậy. Cô cố gắng tập trung vào để chế đang phát triển nhanh chóng của mình và gạt ý nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại cha mình nữa ra khỏi đầu.

Một cú đấm khác, không mang tính cá nhân, nhưng cũng bị thương tương tự cho Florentyna, được đưa ra vào ngày 22 tháng 11

năm 1963. Richard gọi cho cô từ ngân hàng, điều mà anh chưa bao giờ làm trước đây, để nói rằng Tổng thống Kennedy bị bắn ở Dallas.

Nhà thiết kế người Ý mới tuyển dụng của Florentina, Gianni di Ferranti, đã đưa ra ý tưởng đặt hai chữ F nhỏ lồng vào nhau trên cổ áo hoặc viền của tất cả các sản phẩm của anh ta. Nó trông ấn tượng nhất và nâng cao danh tiếng của công ty. Mặc dù chính Gianni là người đầu tiên thừa nhận rằng nó chẳng khác gì một bản sao chép ý tưởng mà Yves Saint-Laurent đã sử dụng, tuy nhiên, điều này vẫn hiệu quả.

Florentyna sắp xếp thời gian bay tới Los Angeles để xem xét một bất động sản được rao bán tên đường Rodeo tại Beverly Hills. Khi nhìn thấy nó, cô nói với Richard rằng cô đã có kế hoạch cho cửa hàng Florentyna thứ bảy. Anh nói rằng mình sẽ cần thời gian nghiên cứu các số liệu một cách cẩn thận trước khi có thể khuyên cô có nên chấp nhận thuê hay không, nhưng anh đang chịu một áp lực lớn ở ngân hàng nên việc này có thể sẽ phải đợi vài ngày.

Không phải lần đầu tiên Florentyna cảm thấy cần có một cộng sự hay ít nhất là một giám đốc tài chính, khi giờ đây Richard đang gánh vác ngày càng nhiều trách nhiệm ở ngân hàng. Cô muốn đề nghị anh tham gia kinh doanh cùng mình, nhưng lại cảm thấy không tự tin khi gợi ý điều đó.

“Em sẽ phải đăng quảng cáo trên tờ Chronicle để tìm một giám đốc tài chính và xem em nhận được bao nhiêu lời hồi đáp”, Richard

nói. “Anh sẽ giúp em sàng lọc họ và chúng ta có thể phỏng vấn danh sách rút gọn cùng nhau.”

Florentyna làm theo hướng dẫn của Richard và trong vòng vài ngày, những lá thư tràn tới từ các nhân viên ngân hàng, luật sư và kế toán, tất cả đều tỏ ra quan tâm lớn tới vị trí đó. Richard giúp Florentyna sàng lọc qua các thư trả lời. Qua nửa buổi tối, anh dừng lại trước một lá thư đặc biệt và nói, “Anh điên mất rồi.”

“Em biết, anh yêu, đó là lí do vì sao em lấy anh.”

“Chúng ta vừa lãng phí bốn trăm đô.”

Tại sao? Anh đã chắc chắn rằng tin quảng cáo đó là một sự đầu tư hợp lý mà, và anh đã chứng minh được mình đúng còn gì?

Richard đưa cô lá thư anh đang đọc.

“Có vẻ trình độ cao” Florentyna nói, sau khi đọc qua nó, “Và bởi anh ta làm việc tại Ngân hàng Hoa Kỳ, anh phải có ý kiến của mình về việc anh ta có phù hợp để trở thành giám đốc tài chính của em hay không.”

“Không nghi ngờ gì. Nhưng em nghĩ ai có thể thay thế vị trí của anh ta nếu anh ta rời ngân hàng về làm cho em?”

“Em không biết.”

“Chà, vì anh ta là cấp trên trực tiếp của anh, người đó có lẽ là anh” Richard nói.

Florentyna phá lên cười. “Và nghĩ xem, em đã không đủ can đảm để hỏi anh đấy. Tuy nhiên, em vẫn coi bốn trăm đô đó đã được chi hợp lý... cộng sự ạ.”

(͡ ° ▽ °)

Richard Kane rời Ngân hàng Hoa Kỳ bốn tuần sau đó và tham gia cùng vợ với tư cách đồng sở hữu 50% kiêm giám đốc tài chính của công ty Florentyna Inc tại San Francisco, Los Angeles và San Diego.

Một kỳ bầu cử nữa lại qua. Florentyna đã không tham gia bởi cô đã làm việc quá sức với đế chế đang bành trướng của mình. Cô thừa nhận với Richard là mình không thể tin tưởng Johnson và coi thường Goldwater. Richard dán lên cang xe của họ tám sticker mà Florentyna ngay lập tức gỡ nó đi: Au + H₂O = 1964¹⁰⁴

Họ đồng ý không bàn luận chủ đề này thêm lần nào nữa, mặc dù Florentyna hả hê với thắng lợi áp đảo của đảng Dân chủ vào tháng Mười một.

Trong suốt năm sau đó, chỉ có hai đứa trẻ của họ lớn nhanh hơn cả công ty, và vào sinh nhật lần thứ năm của con trai, họ mở thêm hai cửa hàng Florentyna – tại Dallas và Boston. Richard vẫn thận trọng về tốc độ mà các cửa hàng mới mọc lên, nhưng bước tiến của Florentyna không chậm lại. Với việc rất nhiều khách hàng mới muốn được mặc những thiết kế của Gianni di Ferranti, cô dành phần lớn thời gian rảnh rỗi tìm hiểu các thành phố để tìm vị trí đắc địa.

Cho tới năm 1966, chỉ còn một thành phố lớn duy nhất không ấn tượng với nhãn hàng Florentyna. Cô nhận ra rằng có lẽ sẽ mất nhiều năm trước khi có một tòa nhà trống để cho thuê trên đại lộ duy nhất mà cô coi là xứng đáng với thương hiệu Florentyna ở New York.

"Anh là một lão già ngu ngốc cứng đầu, Abel ạ."

"Tôi biết, nhưng giờ thì tôi cũng không quay ngược được thời gian nữa."

"Chà, tôi có thể nói cho anh biết, không gì có thể ngăn cản tôi nhận lời mời đó" George nói.

Sau khi Abel trở về từ chuyến đi dài tới Ba Lan, George gần như là kết nối duy nhất của ông với thế giới bên ngoài. Abel biết rằng người bạn lâu năm nhất của ông đúng và ông phải thừa nhận rằng nó thật sự hấp dẫn. Ông tự hỏi liệu Kane có tới hay không. Ông nhận thấy bản thân hi vọng thế, nhưng ông nghi ngờ khả năng đó. Người đàn ông ấy cũng cứng đầu như ông vậy.

George nói thay suy nghĩ của Abel: "Tôi cá là William Kane sẽ ở đó."

Abel không bình luận gì. "Anh có danh sách rút gọn cuối cùng về Warsaw chưa?"

"Rồi." George lạnh lùng nói, bực tức vì Abel đổi chủ đề. "Tất cả mọi thỏa thuận đã được ký và John Gronowski không thể hợp tác hơn thế được."

John Gronounski. Đại sứ Ba Lan đầu tiên tại Warsaw, Abel hình dung lại. *Ông ta sẽ không bao giờ phục hồi được từ...*

"Chuyến đi của anh tới Ba Lan năm ngoái đã thu được mọi thành tựu như anh có thể kỳ vọng. Anh sẽ sống để mở chi nhánh Warsaw

Baron.”

“Tôi luôn muốn Florentyna sẽ khánh thành nó.” Abel nói khẽ.

“Vậy thì hãy mời con bé đi, nhưng đừng hi vọng bất kì sự thông cảm nào từ tôi. Tất cả những gì anh phải làm là thừa nhận sự hiện diện của Richard. Và thậm chí anh phải thức tỉnh với sự thật rằng cuộc hôn nhân của chúng nó là một thành công – nếu không, thứ đó sẽ không có trên bệ lò sưởi đâu.” George chỉ vào một lá thư mời chưa được trả lời.

Mọi người ở New York dường như đều đổ tới nhân hàng Florentyna vào mừng 4 tháng Ba năm 1967, khi cô khai trương cửa hàng mới của mình, trên đại lộ số Năm. Florentyna, trong bộ váy màu xanh lá cây được Gianni đặc biệt thiết kế, với biểu tượng chữ F kép giờ đây đã nổi tiếng trên cổ áo cao, đứng gần lối vào của cửa hàng để chào đón khách và mời họ một ly sâm-panh. Katherine Kane, được hộ tống bởi cô con gái Lucy, là một trong số những người đầu tiên tới dự, và rất nhanh chóng cả gian hàng đã chật kín những người mà Florentyna biết rất rõ hoặc chưa bao giờ gặp gỡ trước đây. George Novak tới muộn một chút và khiến Florentyna rất hạnh phúc với yêu cầu đầu tiên của ông – được giới thiệu với gia đình Kane.

“Ngài Rosnovski sẽ tham dự cùng chúng ta chứ ạ?” Lucy hồn nhiên hỏi.

“Tôi e là không” George đáp. “Tôi đã nói với ông ấy rằng ông ấy là một lão già ngu ngốc cứng đầu khi bỏ lỡ một bữa tiệc tuyệt vời như thế này. Ngài Kane có ở đây không?”

“Không, gần đây ông ấy không được khỏe và hiếm khi rời khỏi nhà những ngày này” Kate nói, và bà tiết lộ với George một tin tức

khiến ông thích thú.

“Ba con thế nào ạ?” Florentyna thì thầm vào tai George.

“Không khỏe lắm. Ông ấy đang hồi phục sau một cơn viêm phổi. Ta để ông ấy nghỉ trên giường trong căn hộ. Có lẽ khi ông ấy biết tối nay con sẽ...”

“Có lẽ” Florentyna nói. Sau đó cô đỡ tay Kate và giới thiệu với Zaphia. Trong một khoảnh khắc, không ai trong hai quý bà đó lên tiếng. Rồi Zaphia nói, “Thật tuyệt khi cuối cùng cũng được gặp bà. Chồng bà có cùng đi không ạ?”

Căn phòng trở nên quá đông tới mức gần như không thể di chuyển, và những tiếng cười nói giòn giã khiến Florentyna tin chắc rằng buổi khai trương đã diễn ra cực kì suôn sẻ. Nhưng giờ đây cô chỉ có một điều duy nhất trong tâm trí: bữa tối ngày hôm đó.

Bên ngoài, một đám đông lớn tụ tập ở góc phố 56 nhìn chăm chăm xem điều gì đang diễn ra, và giao thông trên đại lộ số Năm gần như dừng hẳn lại khi những người đàn ông và phụ nữ, trẻ và già, nhìn sát vào những khung cửa sổ bằng kính lớn tại cửa hàng mới nhất ở New York.

Một người đàn ông lớn tuổi đứng trước ngưỡng cửa bên kia đường cũng đang quan sát. Ông mặc chiếc áo khoác đen, quàng khăn quanh cổ và chiếc mũ được kéo sụp xuống đầu. Đó là một buổi tối lạnh lẽo và gió rít trên đại lộ số Năm. Không phải một đêm thích hợp cho người già, ông nghĩ, và tự hỏi cuối cùng thì có khôn ngoan không khi rời khỏi chiếc giường ấm áp của mình.

Nhưng ông xác định rằng không gì có thể ngăn cản mình chứng kiến việc khai trương cửa hàng này. Ông mân mê sợi dây bạc quanh

cổ tay và nhớ lại bản di chúc mình mới lập gần đây, không để lại gia sản cho con gái đúng như ông đã hứa ban đầu.

Ông mỉm cười khi thấy những con người trẻ tuổi ra vào ở cửa hàng lộng lẫy kia. Qua cửa sổ ông có thể thấy Zaphia đang nói chuyện với George, và sau đó ông nhìn thấy Florentyna, một giọt nước mắt lăn xuống gò má nhăn nheo của ông. Con bé thậm chí còn đẹp hơn những gì ông nhớ. Ông muốn băng qua con phố ngăn giữa họ và nói, “George đã đúng, ta là một lão già ngu ngốc cứng đầu quá lâu rồi. Hãy tha thứ cho ba.” Nhưng thay vì làm thế, ông chỉ đứng đó và nhìn chăm chăm, đôi chân như bị đóng đinh xuống đất. Ông nhìn thấy một người đàn ông trẻ bên cạnh con gái mình, cao lớn, tự tin và quý phái – cậu ta chỉ có thể là con trai của William Kane. Một quý ông tử tế, George đã nói với ông như vậy. Ông ấy đã miêu tả về chàng trai đó thế nào nhỉ? Là sức mạnh và sự thực tế của Florentyna. Abel tự hỏi Richard có ghét ông không, và sợ rằng cậu ta hẳn phải như vậy. Ông lão dựng cổ áo lên, nhìn lại lần cuối cô con gái yêu quý của mình và quay đi, lần theo lối cũ trở về khách sạn Baron.

Khi quay đi khỏi cửa hàng, ông thấy một người đàn ông khác chậm chậm bước tới dọc theo vỉa hè. Ông ta cao hơn Abel, nhưng những bước chân lại không vững vàng. Mắt họ chạm nhau, nhưng chỉ trong giây lát, và lúc họ bước ngang qua nhau, người đàn ông cao hơn trong hai ông già ngả mũ chào. Abel đáp lại lịch sự và họ tiếp tục đi trên những con đường riêng biệt không nói một lời.

(ˆ ˆ) ⇐

“Cảm ơn trời đất, người cuối cùng đi rồi.” Florentyna nói. “Chỉ đủ thời gian để đi tắm trước khi thay đồ cho bữa tối.”

Katherine Kane hôn lên má cô và nói, “Gặp lại con sau một tiếng nữa nhé.”

(͡ ° ▽ °)

Florentyna khóa cửa trước của gian hàng và, nắm tay những đứa trẻ của mình thật chặt, cô và Richard bắt đầu đi vào trong thành phố. Đây là lần đầu tiên cô ở lại một khách sạn tại New York mà không phải là Baron.

“Một ngày thành công nữa của em, em yêu.” Richard nói.

“Theo sau là một đêm còn trọng đại hơn phải không?”

“Ôi, thôi đừng lo nghĩ nữa, Jessie. Cha sẽ yêu quý em.”

“Sự chờ đợi quá dài rồi, Richard.”

Richard bước sau cô qua cửa trước khách sạn Pierre, rồi vòng tay ôm cô. “Mười năm lãng phí, nhưng giờ đây chúng ta có cơ hội bù đắp cho quá khứ.” Richard dẫn gia đình mình tới thang máy. “Anh sẽ tắm rửa và thay đồ cho bọn trẻ trong khi em đi tắm nhé.”

Florentyna ngẫm mình trong bồn tắm, tự hỏi buổi tối nay sẽ thế nào. Kể từ lúc Kate Kane nói với cô về mong muốn của cha Richard được gặp tất cả mọi người, cô lo sợ rằng ông chắc chắn sẽ thay đổi suy nghĩ của mình lần nữa, nhưng giờ đây, cuộc gặp gỡ chỉ còn cách một tiếng đồng hồ. Cô thắc mắc liệu Richard có lo lắng như vậy không. Cô bước ra khỏi bồn tắm, lau khô người trước khi xoa nhẹ một chút nước hoa Joy, mùi hương yêu thích của cô, một chiếc váy xanh da trời dài được đặc biệt lựa chọn cho dịp này: Kate nói với cô rằng màu sắc yêu thích của chồng bà là xanh da trời. Cô tìm

trong đồng trang sức của mình một thứ gì đó đơn giản và lướt tay qua chiếc nhẫn cổ mà cô được tặng từ rất lâu trước đây bởi người đã giúp đỡ cha mình. Khi cuối cùng cũng sẵn sàng, cô nhìn chăm chăm vào chính mình trong gương – ba mươi ba tuổi, không còn trẻ nữa để mặc những chiếc chân váy ngắn, cũng chưa đủ trường thành để trở nên thanh lịch.

Richard bước vào từ phòng bên. “Em trông thật tuyệt vời” anh nói. “Người đàn ông già cả đó sẽ yêu mến em ngay lập tức.” Florentyna mỉm cười và chải tóc cho lữ trẻ trong khi Richard khoác lên người bộ âu phục nhân viên ngân hàng, chiếc áo sơ mi và cả cà vạt đồng bộ. Không có gì thay đổi. Con trai họ, giờ đã bảy tuổi, mặc chiếc áo vét đầu tiên của cậu bé và trông khá chững chạc, Annabel mặc một chiếc váy đỏ có dây nơ trắng bao quanh gấu: cô bé không có vấn đề gì với việc mặc đồ ngắn.

“Em nghĩ chúng ta đều đã sẵn sàng rồi.” Florentyna nói khi Richard xuất hiện trở lại. Cô không tin nổi vào mắt mình – anh mặc chiếc áo sơ mi có một sọc đỏ mảnh chạy dọc thân.

Người tài xế mở cửa xe cho họ, và Florentyna theo sau lữ trẻ vào ghế sau, trong khi Richard ngồi đằng trước. Lúc chiếc sẽ chạy chậm chậm qua những con phố đông đúc của New York, Florentina ngồi lặng lẽ. Richard ngả người ra sau và nắm lấy tay cô. Người lái xe dừng lại bên ngoài tòa nhà nâu đỏ thanh lịch trên phố 68.

“Nào, mấy nhóc, nhớ là các con phải cư xử đúng mực nhất đây nhé” Florentyna căn dặn.

“Vâng, thưa mẹ” chúng đồng thanh nói, không kiêng dè gì việc sắp gặp mặt một trong hai người ông của chúng.

Trước khi họ thậm chí kịp bước xuống xe, cánh cửa trước của ngôi nhà đã được mở ra bởi một người đàn ông lớn tuổi trong chiếc áo khoác dài màu đen.

“Chào buổi tối, thưa cô” ông ta nói, hơi cúi đầu. “Và thật vui khi gặp lại cậu, cậu Richard.”

Kate đang đợi trong sảnh lớn để đón họ. Mắt Florentyna ngay lập tức bị cuốn vào bức tranh sơn dầu vẽ một người phụ nữ xinh đẹp ngồi trên chiếc ghế da màu nâu đỏ, đôi tay đặt trên đùi.

“Bà nội của Richard đấy” Kate nói. “Ta chưa bao giờ gặp bà, nhưng dễ dàng nhận thấy vì sao bà được coi là một trong những người đẹp nhất ở thời của mình.”

Florentyna tiếp tục nhìn chăm chăm.

“Có chuyện gì sao, con yêu?” Kate hỏi.

“Chiếc nhẫn” cô nói, gần như chỉ thì thầm.

“Đúng, nó rất đẹp phải không?” Kate nói, giơ bàn tay lên để lộ ra chiếc nhẫn gắn kim cương và sapphire. “William tặng nó cho ta khi ông ấy hỏi lấy ta làm vợ.”

“Không ạ, chiếc ở bàn tay kia cơ ạ” Florentyna nói.

“Chiếc nhẫn cổ, phải, khá là ấn tượng. Nó đã thuộc về gia đình qua nhiều thế hệ, nhưng ta sợ rằng nó đã mất vài năm rồi. Khi ta đề cập đến sự biến mất của nó với William, ông ấy nói không biết gì về chuyện đó.”

Florentyna giơ bàn tay phải lên và Kate nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn cổ trong sự kinh ngạc.

“Nó là món quà trong lễ rửa tội” Florentyna nói. “Chỉ có điều con chưa bao giờ biết ai đã tặng nó cho con.”

“Ôi Chúa ơi” Richard nói. “Chuyện này chưa bao giờ anh nghĩ tới...”

“Và cha em cũng không biết” Florentyna nói.

Người hầu gái vội vã bước vào sảnh. “Xin thứ lỗi, thưa bà. Tôi vừa thông báo với ngài Kane rằng mọi người đã tới. Ngài ấy hỏi liệu cậu Richard và vợ có thể lên lầu một mình không.”

“Hai con lên đi” Kate nói. “Mẹ sẽ lên sau vài phút nữa cùng với lũ trẻ.”

Florentyna vịn tay chồng lúc hai người đi lên cầu thang, chạm nhẹ đầy lo lắng vào chiếc nhẫn cổ. Họ vào phòng thấy William Lowell Kane đang ngồi trên chiếc ghế da nâu đỏ cạnh lò sưởi. Thật là một người đàn ông ưa nhìn, Florentyna nghĩ, lần đầu tiên nhận ra chồng cô sẽ trông ra sao khi anh già đi.

“Thưa cha” Richard nói, “con muốn cha gặp vợ con.”

Florentyna bước lên phía trước, được chào đón bởi một nụ cười ấm áp và dịu dàng trên gương mặt William Kane.

Richard đợi cha đáp lại, nhưng Florentyna biết người đàn ông lớn tuổi ấy sẽ không bao giờ mở lời với cô.

Abel nhắc chiếc điện thoại đặt cạnh giường. "Tìm George cho tôi, tôi cần thay đồ." Abel đọc lá thư một lần nữa. Ông không thể tin William Kane chính là người đã giúp đỡ mình hồi đó.

Khi George tới, Abel không nói gì. Ông chỉ đưa bức thư. George đọc nó một cách từ từ. "Ôi Chúa ơi." ông ấy nói.

"Tôi phải tới tham dự tang lễ."

George và Abel tới nhà thờ Trinity ở Boston vài phút sau khi buổi lễ bắt đầu. Họ đứng hàng sau cùng của những người đang than khóc tiếc thương. Richard và Florentyna đứng hai bên Kate. Ba thượng nghị sĩ, năm nghị sĩ, hai giám mục, hầu hết chủ tịch của các ngân hàng hàng đầu và đơn vị xuất bản tờ Wall Street Journal đều có mặt ở đó. Chủ tịch cùng tất cả giám đốc của hội đồng quản trị ngân hàng Lester cũng xuất hiện.

"Anh nghĩ họ có thể tha thứ cho tôi không?" Abel hỏi.

George không trả lời.

"Anh sẽ tới và gặp họ chứ?"

"Phải, tất nhiên rồi."

"Cảm ơn, George. Tôi hi vọng là William Kane cũng có một người bạn tốt như anh."

(— — —)

Abel ngồi trên giường, chốc chốc lại nhìn về phía cửa ra vào. Khi cuối cùng nó cũng được mở ra, ông gần như không nhận ra quý cô

xinh đẹp từng là “cô gái bé nhỏ” của mình. Ông mỉm cười ngạo nghễ khi nhìn chăm chăm qua kính hình bán nguyệt đang đeo. George dừng lại tại cửa ra vào trong khi Florentyna chạy tới bên cạnh giường và choàng tay ôm lấy cha mình – một cái ôm dài không thể bù đắp cho mười năm lãng phí, ông nói với cô.

“Quá nhiều chuyện để nói” ông tiếp tục. “Chicago, Ba Lan, chính trị, những cửa hàng... Nhưng trước hết, Richard. Liệu nó có bao giờ tin rằng ba đã không biết gì cho đến tận ngày hôm qua, rằng cha cậu ta là người đã giúp đỡ ba?”

“Có, ba à, bởi vì anh ấy cũng chỉ mới tự phát hiện ra vài ngày trước, và chúng con vẫn không biết làm cách nào ba biết việc đó.”

“Một lá thư từ luật sư của Ngân hàng Quốc gia số Một tại Chicago, họ đã được chỉ dẫn là không tiết lộ cho ta cho đến sau khi ông ấy chết. Ta đúng là một thằng ngu mà” Abel nói. “Richard sẽ gặp ta chứ?” Ông hỏi, giọng nghe rất yếu ớt.

“Anh ấy rất muốn được gặp ba. Anh ấy và bọn trẻ đang đợi dưới nhà.”

“Hãy gọi chúng lên, hãy gọi chúng lên đây” Abel nói, giọng ông cao vút lên. George mỉm cười và biến mất.

“Và con vẫn muốn trở thành Tổng thống chứ?” Abel hỏi.

“Của tập đoàn Baron ấy ạ?”

“Không, của Hoa Kỳ. Bởi nếu con làm vậy, ba sẽ giữ lời hứa của mình. Nếu kết quả của cuộc bầu cử tại New Hampshire chuyển sang hướng có lợi...”

Florentyna mỉm cười, nhưng không đáp lại.

Vài phút sau, có tiếng gõ lên cửa. Abel cố nâng người dậy khi Richard bước vào phòng, theo sau là bọn trẻ. Người đứng đầu nhà

Kane bước tới và bắt tay cha vợ nồng nhiệt.

“Chào buổi sáng, thưa ngài” anh nói. “Rất vinh hạnh được gặp mặt ngài.”

Abel không thể thốt ra được bất cứ lời nào, nên Florentina giới thiệu ông với Annabel và cháu trai của mình.

“Cháu tên gì?” Người đàn ông già cả kiên định hỏi. “William Abel Kane, thưa ông.”

Abel nắm chặt tay cậu bé. “Ta tự hào khi tên mình được liên kết với tên của người ông khác của cháu. Cháu sẽ không bao giờ biết ta buồn thay cho ba của cháu đến mức nào đâu.” Ông nói, rồi quay sang Richard. “Ta đã không nhận ra. Quá nhiều lỗi lầm trong quá nhiều năm. Ý nghĩ đó chưa từng xuất hiện trong đầu ta, dù chỉ trong giây lát, rằng cha con có thể chính là ân nhân của ta. Thế với Chúa, ta ước mình có thể được trao cơ hội để tự nói lời cảm ơn với ông ấy.”

“Ông ấy hiểu ạ” Richard nói. “Nhưng có một điều khoản trong chứng thư thừa kế của gia đình đã không cho phép ông ấy được tiết lộ danh tính, để tránh tất cả những mâu thuẫn có thể phát sinh giữa lợi ích công việc và cá nhân của ông ấy. Ông ấy chưa bao giờ suy xét việc sẽ có một ngoại lệ với bất kì điều luật nào. Đó là lí do vì sao khách hàng tin tưởng giao cho ông khoản tiết kiệm cả đời của họ.”

“Thậm chí cả khi nó dẫn tới cái chết của chính ông ấy sao?” Florentyna hỏi.

“Ta đã quá cố chấp” Abel nói.

“Đó là sự nhận thức muộn màng” Richard nói. “Không ai trong chúng ta nhận ra việc Henry Osborne sẽ bước vào con đường của chúng ta.”

“Cha con và ta đã gặp nhau, con biết không” Abel nói, “vào cái ngày ông ấy mất.”

Florentyna và Richard nhìn chăm chăm vào ông đầy kinh ngạc.

“Ồ, phải đấy” Abel nói. “Bọn ta đi ngang qua nhau trên đại lộ số Năm – ông ấy tới chứng kiến việc khai trương cửa hàng mới của các con. Ông ấy đã cởi mũ chào ta. Như vậy là đã đủ rồi, khá đủ rồi.”

Một lát sau họ bắt đầu nói về những ngày hạnh phúc hơn; cả Abel và Florentyna cười một chút, nhưng khóc rất nhiều.

“Con hãy tha thứ cho chúng ta, Richard” Abel nói. “Người Ba Lan bọn ta là một dân tộc cảm tính.”

“Con hiểu” anh đáp lại. “Những đứa trẻ của con mang nửa dòng máu Ba Lan.”

“Con ăn tối với ta hôm nay chứ?”

“Tất nhiên rồi ạ” Richard đáp.

“Con đã bao giờ được thực sự thưởng thức một bữa tiệc mừng kiểu Ba Lan chưa, chàng trai của ta?”

“Mỗi dịp Giáng sinh trong suốt mười năm qua ạ.” Richard đáp lời.

Abel cười, rồi bắt đầu nói về tương lai, và ông nhìn thấy sự phát triển của tập đoàn của mình sẽ ra sao. “Chúng ta nên có một cửa hàng của con trong mỗi khách sạn” ông nói với Florentyna.

Cô mỉm cười.

Abel chỉ còn một yêu cầu khác với cô con gái của mình, đó là cô và Richard sẽ đồng hành cùng ông trong chuyến hành trình tới Warsaw sau chín tháng nữa để khai trương khách sạn Baron mới nhất. Richard đảm bảo với ông cả hai người sẽ cùng đến đó.

(— — —)

Trong suốt những tháng tiếp theo, Abel được đoàn tụ với con gái mình và nhanh chóng trở nên tôn trọng con rể. George đã luôn đứng về chàng trai. Tại sao ông đã ngoan cố đến như vậy nhỉ?

Ông chia sẻ với Richard rằng ông muốn chuyển trở về Ba Lan của Florentina sẽ trở thành kỷ niệm mà cô sẽ không bao giờ quên được. Abel đã đề nghị con gái mình khánh thành khách sạn Warsaw Baron, nhưng cô nhấn mạnh rằng chỉ có duy nhất chủ tịch tập đoàn mới được thực hiện những nhiệm vụ như vậy. Ông miễn cưỡng đồng ý.

Hằng tuần, Florentyna và cha sẽ xem xét toàn bộ báo cáo tiến độ gửi về từ Warsaw liên quan đến khách sạn mới. Khi gần tới ngày khai trương, người đàn ông già cả thậm chí còn luyện tập phát biểu trước mặt cô.

(^ ^ ^)

Toàn bộ đại gia đình đi đến Warsaw cùng nhau. Họ kiểm tra khách sạn kiểu Mỹ đầu tiên được xây dựng phía sau Bức màn Sắt¹⁰⁵ và được trấn an rằng đó là tất cả những gì Abel từng mơ ước.

Buổi lễ khai trương diễn ra tại vườn hoa khổng lồ phía trước khách sạn. Bộ trưởng Bộ Du lịch Ba Lan đã phát biểu khai mạc để chào đón các khách mời. Sau đó ông ta mời chủ tịch tập đoàn Baron nói vài lời trước khi thực hiện lễ khai mạc.

Bài phát biểu của Abel đã được thể hiện chính xác như những gì ông viết, và khi nó kết thúc, hàng ngàn quan khách đứng dậy và cổ vũ.

Bộ trưởng Bộ Du lịch sau đó đưa chiếc kéo lớn cho chủ tịch tập đoàn Baron. Florentyna cắt dải băng ở lối vào khách sạn và nói, “Tôi tuyên bố khách sạn Warsaw Baron mở cửa.”

Ngày hôm sau, Florentyna đi về Slonim để rải tro cốt của cha mình về với nơi chôn rau cắt rốn của ông. Khi cô đứng trên mảnh đất nơi cha được sinh ra, cô thề rằng sẽ không bao giờ quên nguồn gốc của mình.

Richard cố gắng an ủi cô; trong khoảng thời gian ngắn được biết cha vợ mình, anh nhận ra rất nhiều phẩm chất của ông đã được truyền lại cho người con gái.

Florentyna nhận ra cô không bao giờ có thể chấp nhận được thời gian hàn gắn ngăn ngủi của họ. Cô vẫn còn rất nhiều điều để kể cho cha và còn nhiều hơn những điều có thể học từ ông. Cô liên tục cảm ơn George về thời gian họ chia sẻ với nhau như một gia đình, hiểu rằng sự mất mát này cũng vô cùng to lớn đối với ông ấy.

Vị nam tước Rosnovski cuối cùng đã ở lại với mảnh đất quê hương trong khi đưa con duy nhất và người bạn lâu năm nhất của ông trở về nước Mỹ.

HIỆN TẠI
1968 – 1982

Việc bổ nhiệm Florentyna Kane vào vị trí tịch tập đoàn Baron đã được xác nhận tại buổi họp hội đồng một ngày sau khi cô trở về từ Warsaw. Lời khuyên đầu tiên của Richard là có nên chuyển trụ sở chính của thương hiệu Florentyna từ San Francisco đến New York. Vài ngày sau, gia đình Kane bay về ở trong ngôi nhà nhỏ của họ trên đồi Nob lần cuối. Họ dành bốn tuần tiếp theo tại California thực hiện tất cả những thu xếp cần thiết cho sự rời đi của mình, bao gồm cả việc bàn giao lại công việc kinh doanh bờ Tây cho Nancy Ching đầy kinh nghiệm. Lúc phải nói lời chia tay với Bella và Claude, Florentyna đảm bảo với những người bạn thân nhất rằng cô sẽ thường xuyên bay về Bờ vịnh.

“Rời đi cũng đột ngột như khi cậu đến vậy.” Bella nói.

Đây là lần thứ hai cô thấy Bella khóc.

Khi họ đã ổn định ở New York, Richard khuyên Florentyna biến chuỗi cửa hàng thành công ty con của Tập đoàn Baron, như vậy hai công ty có thể hợp nhất về thuế. Florentyna tán thành và giao George Novak chức chủ tịch trọn đời vào ngày sinh nhật lần thứ sáu mươi lăm của ông, cho ông một mức lương mà thậm chí Abel cũng sẽ coi là hào phóng. Florentyna trở thành chủ tịch tập đoàn và Richard làm giám đốc điều hành của nó.

Richard tìm cho họ một ngôi nhà mới tuyệt vời trên phố 64 Đông, và cậu bé William ghi danh vào trường Buckley giống như cha mình

trước đây, trong khi Annabel tới trường Spence. Carol nghĩ có lẽ đã đến lúc cô ấy tìm một công việc khác, nhưng thậm chí chỉ cần nhắc đến chủ đề này, Annabel sẽ bật khóc.

Florentyna dành mỗi giờ thức giấc để học hỏi từ George cách tập đoàn Baron vận hành. Cuối năm đầu tiên của cô trên cương vị chủ tịch, George Novak nhận ra những hoài nghi cá nhân của mình về việc liệu kum của ông có đủ sự cứng rắn cần thiết để điều hành một đế chế khổng lồ như vậy không là hoàn toàn vô căn cứ, đặc biệt sau khi cô tranh đấu tại phía Nam cho vấn đề trả lương công bằng đối với mọi nhân viên tại tập đoàn Baron, bất kể họ thuộc màu da nào.

“Nó được thừa hưởng gen của ba nó” George nói với Richard. “Tất cả những gì nó còn thiếu giờ đây chỉ là kinh nghiệm.”

“Thời gian sẽ giải quyết chuyện đó” Richard đảm bảo.

(^ ^)

Richard trình bày bản báo cáo của mình trước hội đồng quản trị về tình trạng của công ty sau năm đầu tiên Florentyna ở cương vị chủ tịch. Tập đoàn đạt được lợi nhuận hơi nhỉnh hơn hai mươi bảy triệu đô cho dù tiến độ xây dựng trên toàn thế giới rất lớn, và cả việc sụt giảm giá trị của đồng đô la so với các đồng tiền được giao thương nhiều nhất – gây ra bởi leo thang chiến tranh ở Việt Nam. Richard sau đó đưa ra ý tưởng của mình tới hội đồng về một chương trình đầu tư toàn diện trong thập kỷ 70. Anh kết thúc bản báo cáo với gợi ý rằng chương trình này nên được phân tích cẩn thận.

“Tại sao vậy?” Florentyna hỏi, “khi em đã có anh là người quản lý quỹ của mình?”

“Như vậy vẫn chưa đủ” Richard nói. “Bởi với doanh thu hiện nay chúng ta tạo ra trên hơn năm mươi đơn vị tiền tệ và những chi phí chúng ta phải trả cho rất nhiều tổ chức tài chính mà mình thuê, có lẽ đã đến lúc chúng ta nên có ngân hàng của riêng mình.”

“Không phải việc thu mua hoàn toàn một ngân hàng ngày nay là gần như bất khả thi hay sao?” Florentyna hỏi. “Và việc đáp ứng đầy đủ những yêu cầu của nhà nước để có giấy phép vận hành một đơn vị cũng gần như khó tương đương?”

“Đúng như vậy, nhưng chúng ta đã sở hữu sẵn 8% ngân hàng Lester và chúng ta đều biết vấn đề đã xảy ra với cha anh. Lần này hãy biến nó thành lợi thế của mình. Điều anh gợi ý với hội đồng là...”

Ngày hôm sau, Richard viết thư cho Jake Thomas, chủ tịch ngân hàng Lester, tìm cơ hội nói chuyện riêng. Bức thư hồi đáp anh nhận được đầy tính phòng vệ đến mức thù địch. Thư ký hai bên đã thống nhất thời gian và địa điểm của cuộc gặp gỡ.

Khi Richard bước vào văn phòng chủ tịch, Jake Thomas đứng dậy sau bàn làm việc của mình và chỉ cho anh một chỗ ngồi trước khi trở lại chiếc ghế da đã từng thuộc về cha của Richard trong hơn hai mươi năm. Các tủ sách không còn đầy, hoa không còn tươi như Richard nhớ. Sự nghênh đón của vị chủ tịch rất khách sáo và quy chuẩn, nhưng Richard không bị khiếp sợ bởi cách tiếp cận của Thomas vì anh biết mình đang ở cửa trên. Không cần những câu chuyện mào đầu.

“Ngài Thomas, tôi cho rằng bởi mình nắm giữ 8% cổ phần của Lester và giờ đã chuyển về New York, đã đến lúc tôi nên có một vị trí

xứng đáng trong hội đồng quản trị của ngân hàng rồi.”

Rõ ràng, từ những câu chữ đầu tiên Jake Thomas nói đã cho thấy anh ta đoán trước vấn đề Richard tới để thảo luận. “Tôi nghĩ rằng trong những hoàn cảnh bình thường, đó có thể là một ý tưởng hay, ngài Kane, nhưng vì hội đồng gần đây đã lấp đầy những vị trí cuối cùng, có lẽ phương án thay thế cho ngài sẽ là bán lại cổ phần của mình tại ngân hàng.”

Đó chính xác là câu trả lời Richard mong đợi. “Cho dù bất cứ hoàn cảnh nào, tôi cũng không từ bỏ số cổ phiếu của gia đình mình, ngài Thomas ạ. Cha tôi đã xây dựng ngân hàng này trở thành một trong những tổ chức tài chính được kính trọng nhất ở Hoa Kỳ, và tôi dự định sẽ tham gia chặt chẽ vào tương lai của nó.”

“Thật đáng tiếc, ngài Kane, bởi tôi chắc rằng ngài cũng biết cha ngài không rời khỏi ngân hàng trong hoàn cảnh tích cực nhất, và tôi đảm bảo chúng tôi có thể đề nghị với ngài một mức giá hợp lý cho số cổ phiếu của ngài.”

“Có tốt hơn cái giá mà cha vợ tôi đã đề nghị với anh để đổi lấy phần của anh không?” Richard nói.

Má Jake Thomas đổ lụng. “Tôi thấy rằng anh chỉ tới đây để phá hoại mà thôi” anh ta nói.

“Trong lịch sử, tôi luôn thấy rằng việc xây dựng phải kéo theo sau một vài sự phá hủy nhỏ, ngài Thomas ạ.”

“Tôi không cho rằng ngài giữ đủ lượng tiền mặt có thể khiến ngân hàng này sụp đổ” vị chủ tịch vặn lại.

“Không ai biết rõ hơn ngài rằng 2% có thể đủ” Richard nói.

“Tôi không thấy có lí do gì để kéo dài cuộc nói chuyện này, ngài Kane.”

“Lần đầu tiên, tôi đồng ý với ngài, nhưng ngài có thể chắc chắn rằng nó sẽ được tiếp tục ở một tương lai không xa đâu” Richard đáp.

Anh đứng dậy. Jake Thomas không chấp nhận bàn tay chìa ra của anh.

(˘ ˘)

“Nếu đó là thái độ của hẳn ta” Florentyna nói, “chúng ta phải tuyên chiến.”

“Can đảm đấy” Richard nói, “nhưng trước khi chúng ta tiến hành bước tiếp theo, anh muốn tham khảo luật sư lâu năm của cha anh, Thaddeus Cohen. Không có gì là ông ấy không biết về ngân hàng Lester. Có lẽ nếu bọn anh tổng hợp những điều mình biết, bọn anh có thể đưa ra một phương án nào đó.”

Florentyna tán thành. “George đã có lần nói với em điều cha em nghĩ ông sẽ thực hiện nếu thất bại trong việc loại bỏ cha anh cho dù ông sở hữu 8%.”

Richard chăm chú lắng nghe.

“Anh có nghĩ điều đó sẽ hiệu quả trong trường hợp này không?” Cô hỏi chồng.

“Chúng ta có thể thành công, nhưng đó sẽ là một rủi ro cực kì lớn đấy.”

“Chúng ta chẳng có gì phải sợ ngoại trừ chính nỗi sợ” Florentyna nói.

“Jessie, khi nào em mới hiểu rằng ngài FDR đó là một chính trị gia, không phải một nhân viên ngân hàng nhỉ?”

(ˆ ˆ)

Richard dành phần lớn thời gian của bốn ngày sau đó để tham khảo ý kiến với Thaddeus Cohen tại văn phòng trong thành phố của hãng luật Cohen, Cohen, Yablons và Cohen.

“Người duy nhất hiện nay nắm giữ 8% cổ phần của Lester là cậu” ông khẳng định với Richard từ sau bàn làm việc của mình. “Ngay cả Jake Thomas cũng chỉ có 2%. Nếu cha cậu biết Thomas chỉ có đủ khả năng nắm giữ cổ phần của Abel Rosnoseki trong vài ngày, ông ấy có thể thách thức hắn và giữ lại chiếc ghế.”

Vị luật sư già của gia đình ngã người ra sau, đặt hai tay lên cái đầu hói của mình.

“Mẫu thông tin đó sẽ làm cho chiến thắng thậm chí ngọt ngào hơn nữa.” Richard nói. “Ông có tên của tất cả các cổ đông không?”

“Tôi vẫn đang có trong tay tên của tất cả những cổ đông đã đăng ký tại thời điểm cha cậu là giám đốc điều hành. Nhưng đến giờ thì nó có lẽ đã lỗi thời và trở thành hầu như vô dụng rồi. Tuy nhiên, như cậu biết rõ, với luật lệ tiểu bang, cậu có quyền hợp pháp để yêu cầu một cuộc điều tra chính thức về danh sách các cổ đông.”

“Và tôi có thể hình dung Thomas sẽ mất thời gian bao lâu để xuất trình thứ đó.”

“Khoảng Giáng sinh” Thaddeus Cohen nói, cho phép mình nở một nụ cười nhạt.

“Ông nghĩ việc gì sẽ xảy ra nếu tôi kêu gọi một cuộc họp bất thường và đưa ra toàn bộ thông tin về cách thức Jake Thomas đã bán cổ phần của anh ta với mục đích loại bỏ cha tôi ra khỏi hội đồng quản trị?”

“Cậu sẽ không giành được một kết quả khả quan với hành động như vậy, ngoại trừ việc làm xấu mặt một vài người. Jake Thomas sẽ nhận ra rằng cuộc họp được tổ chức vào một ngày bất thường và miễn cưỡng tham dự. Hẳn ta cũng sẽ chắc chắn thu thập được 50% phiếu bầu hợp pháp chống lại bất kì giải pháp nào mà cậu đưa ra. Hơn nữa, tôi nghi ngờ hẳn sẽ dùng động thái đó của cậu để tẩy trắng trước công luận, và sẽ chỉ gây thêm một vết nhơ lên thanh danh của cha cậu mà thôi. Không, tôi nghĩ cô Kane đã đưa ra một ý tưởng tốt nhất đến giờ rồi, và nếu tôi được phép nói như thế này, đó là điển hình của sự táo bạo của cha cô ấy đối với những vấn đề như thế này.”

“Nhưng nếu chúng ta thất bại?”

“Tôi không phải người thích đánh cược, nhưng tôi sẽ ủng hộ người nhà Kane và Rosnovski chống lại Jake Thomas bất cứ lúc nào.”

“Nếu tôi tán thành, ông nghĩ thời gian nào sẽ là thuận lợi nhất để tiến hành cuộc đấu giá?” Richard hỏi.

“Ngày 1 tháng 4” Thaddeus Cohen nói không chút do dự.

“Tại sao lại đặc biệt là ngày đó?”

“Bởi đó là thời điểm thích hợp trước khi mọi người phải điền tờ khai thuế, khá chắc rằng một cơ số người sẽ cảm thấy biết ơn vì khoản tiền mặt dự thừa.”

Richard xem xét toàn bộ kế hoạch chi tiết cùng Florentyna khi anh trở về nhà đêm hôm ấy.

“Chúng ta được phép mất bao nhiêu nếu thất bại?” là câu hỏi đầu tiên của cô.

“Ước chừng thôi nhé?”

“Ước chừng thôi.”

“Ba mươi bảy triệu đô.”

“Khá nhiều đấy nhỉ” Florentyna nói.

“Chúng ta không chính xác là mất tiền, nhưng tất cả vốn của chúng ta sẽ bị nhốt trong số cổ phiếu của Lester và việc đó sẽ gây ra hạn chế nghiêm trọng đối với dòng tiền lưu thông của phần còn lại của tập đoàn, nếu chúng ta không kiểm soát được ngân hàng. Mặt khác, nếu sau đó chúng ta quyết định bán cổ phần của mình, chúng ta sẽ phải dự liệu trước rằng giá sẽ giảm mạnh.”

“Ông Cohen nghĩ thế nào về khả năng chúng ta có thể thành công trong cuộc lật đổ này?”

“Không nhiều hơn 50-50. Cha anh sẽ không bao giờ xem xét việc thực hiện với tỷ lệ như vậy” Richard thêm vào.

“Nhưng cha em thì có” Florentyna đáp. “Ông luôn thấy rằng chiếc cốc đầy một nửa, chứ không phải vơi một nửa.”

“Thaddeus Cohen đã đúng.”

“Về chuyện gì?”

“Về em. Ông ấy cảnh báo anh rằng nếu em có chút gì đó giống cha mình, thì đó là việc chuẩn bị để chiến đấu.”

(ˆ ^ ˆ)

Trong suốt ba tháng tiếp theo, Richard dành phần lớn thời gian của mình với các kế toán, luật sư và nhân viên tư vấn thuế, những người hoàn thành mọi thủ tục giấy tờ cho anh trước ngày 20 tháng Ba. Chiều hôm đó, anh đặt bài trước trên mỗi trang tài chính lớn của Hoa Kỳ dành cho ngày mừng 1 tháng Tư và thông báo các bộ phận quảng cáo rằng bài viết sẽ được gửi tận tay họ hai mươi tư tiếng

trước giờ xuất bản. Anh không thể ngừng đếm ngày và tự hỏi sẽ là mình hay Jake Thomas trở thành kẻ ngốc. Trong suốt hai tuần cuối cùng, Richard và Thaddeus Cohen xem đi xem lại kế hoạch để chắc chắn họ không bỏ qua bất cứ điều gì và có thể tự tin rằng toàn bộ chi tiết về Chiến dịch Một Mất Một Còn này chỉ có đúng ba người biết.

Sáng ngày mùng 1 tháng Tư, Richard ngồi trong văn phòng của mình và đọc bài quảng cáo dài hơn một trang trên tờ Wall Street Journal:

Tập đoàn Baron thông báo rằng họ đề nghị trả 14 đô cho mỗi cổ phiếu của ngân hàng Lester. Giá thị trường hiện nay của cổ phiếu Lester là 11 đô và 25 xu. Bất cứ ai mong muốn tận dụng lợi thế của đề nghị này có thể liên hệ với nhà môi giới của mình hay viết trực tiếp thông tin chi tiết cho ông Robin Oakley, ngân hàng Chase Manhattan, One Chase Manhattan Plaza, New York, NY.10005. Đề nghị này sẽ mở đến ngày 15 tháng Bảy.

Trong bài viết của mình trên trang nhất, Vermont Royster chỉ ra rằng cuộc đấu giá táo bạo này để giành lấy Lester phải có được sự ủng hộ của Chase Manhattan, nơi nắm giữ cổ phần của tập đoàn Baron như tài sản bảo đảm. Bài báo tiếp tục đưa ra dự đoán rằng nếu cuộc đấu giá thành công, không nghi ngờ gì việc Richard Kane sẽ được chỉ định làm chủ tịch mới, vị trí mà cha anh đã nắm giữ trong hơn hai mươi năm. Nếu, ngược lại, hành động thất bại, tập đoàn Baron có thể đặt bản thân vào tình thế khó khăn nghiêm trọng về tiền mặt đối với những nhà cung cấp của họ trong vài năm, bởi tập đoàn sẽ bị bế tắc với một lượng lớn cổ phần tối thiểu mà không

thực sự có quyền kiểm soát ngân hàng. Richard không thể tự mình tóm tắt tình hình cô đọng hơn.

Florentyna gọi tới văn phòng của Richard để chúc mừng chồng về cách anh đang tiến hành Chiến dịch Một Mất Một Còn. “Như Napoleon từng nói, anh phải nhớ rằng quy luật đầu tiên của chiến tranh là sự bất ngờ.”

“Vậy thì hãy hi vọng Jake Thomas không phải trận Waterloo¹⁰⁶ của anh.”

“Anh thật là một người bi quan, ngài Kane. Hãy nhớ rằng, ngài Thomas rất có thể đang ngồi trong một nhà vệ sinh nam gần nhất ngay lúc này, và anh ta không có vũ khí bí mật, còn anh thì có.”

“Thật sao?” Richard nói.

“Phải. Là em.” Điện thoại ngắt rồi vang lên ngay lập tức.

“Ông Thomas ở ngân hàng Lester đang ở đầu dây đợi ông, ông Kane.”

Mình tự hỏi liệu anh ta có đặt điện thoại trong nhà vệ sinh nam thật không, Richard thầm nghĩ. “Nói máy cho ông ta” anh nói, lần đầu tiên hiểu được một chút cảm giác những cuộc đối đầu giữa cha anh và Abel Rosnovski sẽ như thế nào.

“Ngài Kane, tôi nghĩ chúng ta nên xem liệu có thể giải quyết mâu thuẫn của mình không. Có lẽ tôi đã hơi quá cẩn trọng khi không dành cho ngài một vị trí trong hội đồng quản trị.”

“Tôi không còn quan tâm đến một vị trí trong hội đồng quản trị nữa, ngài Thomas.”

“Nhưng tôi tưởng...”

“Tôi chỉ hứng thú với chiếc ghế đó thôi.”

“Anh cũng nhận thức được rằng nếu anh thất bại trong việc đảm bảo giành được 51% cổ phần của Lester cho đến ngày 15 tháng Bảy, chúng tôi có thể ngay lập tức bắt đầu những thay đổi trong việc phân bổ người sở hữu cổ phiếu cũng như cổ phần biểu quyết và sẽ hạ giá trị những cổ phần mà anh đang nắm giữ chứ? Điều đó sẽ làm cho việc tiếp quản ngân hàng là bất khả thi.”

“Tôi nhận thức rất rõ điều này” Richard đáp lại.

“Và tôi cảm thấy mình nên tiết lộ thêm rằng các thành viên trong hội đồng quản trị đã kiểm soát 40% cổ phần của Lester, và tôi dự định sẽ liên lạc với tất cả những cổ đông khác bằng điện tín trong ngày hôm nay với gợi ý về việc không chấp thuận lời đề nghị của anh. Khi mà tôi sở hữu được thêm 11% nữa, anh sẽ mất một gia tài nho nhỏ đấy.”

“Đó là rủi ro mà tôi sẵn sàng chấp nhận đánh đổi” Richard nói.

“Chà, nếu đó là thái độ của anh, Kane, tôi sẽ mở một cuộc họp toàn bộ cổ đông vào ngày 30 tháng Bảy và nếu anh vẫn không đạt được 51% của mình tại thời điểm đó thì tôi sẽ đích thân đảm bảo rằng anh sẽ không được tham gia bất kì giao dịch nào với ngân hàng này cho đến khi tôi còn làm chủ tịch.” Giọng điệu của Thomas đột nhiên chuyển từ đe dọa sang ngọt nhạt. “Giờ thì có lẽ anh sẽ muốn xem xét lại vị trí của mình.”

“Khi tôi rời khỏi văn phòng của anh, ngài Thomas, tôi đã chắc chắn về những điều mình nghĩ. Không có gì thay đổi cả.” Richard đặt điện thoại xuống, mở nhật ký của anh tới ngày 30 tháng Bảy và gạch một dòng ngang tờ giấy, rồi viết lên đó: cuộc họp cổ đông, ngân hàng Lester, cùng một dấu chấm hỏi lớn. Anh nhận được điện tín của Jake Thomas gửi tới tất cả cổ đông vào buổi chiều hôm đó.

Mỗi buổi sáng, Richard theo dõi những hồi đáp cho bài quảng cáo của anh cùng với các cuộc gọi cho Thaddeus Cohen và Chase Manhattan. Đến cuối tuần đầu tiên, họ đã đạt được 31% cổ phần, cùng với 8% của Richard, điều đó có nghĩa là họ đã nắm giữ 39% trên tổng số. Nếu Thomas thật sự bắt đầu với 40%, nó sẽ là một kết thúc rất sát sao.

Hai ngày sau cuộc điện thoại từ Jake Thomas, Richard nhận được một lá thư chi tiết gửi bởi Thomas tới tất cả cổ đông, khuyên họ kiên quyết chống lại lời đề nghị từ tập đoàn Baron. "Tiền lãi của bạn sẽ được chuyển vào tay một công ty mà cho tới gần đây được điều hành bởi một người đàn ông bị buộc tội hối lộ và tham nhũng," kết thúc đoạn cuối cùng. Richard cảm thấy kinh tởm với sự tấn công cá nhân của Jake Thomas đối với Abel, và anh chưa bao giờ thấy có điều gì khiến Florentyna giận dữ đến thế.

"Chúng ta sẽ hạ gục hắn, phải không?" Cô hỏi, những ngón tay của cô co lại thành nắm đấm chặt.

"Việc đó sẽ sớm thôi. Anh biết bọn họ có khoảng 40% giữa các giám đốc và bạn bè. Tới bốn giờ chiều nay, chúng ta có 41%, vậy nên nó sẽ là cuộc chiến để giành 19% cuối cùng sẽ quyết định ai chiến thắng vào ngày 30 tháng Bảy."

Cho đến cuối tháng tiếp theo, Richard không có tin tức gì về Jake Thomas, khiến anh tự hỏi phải chăng anh đã giành được 51% rồi sao, nhưng khi chỉ còn tám tuần nữa là đến cuộc họp cổ đông, đến lượt Richard, trong bữa ăn sáng, đọc được một bài quảng cáo dài nguyên trang khiến nhịp tim anh nhảy vọt lên một trăm hai mươi. Trang ba mươi bảy của tờ Wall Street Journal, Jake Thomas đã đưa ra một thông báo thay mặt ngân hàng Lester. Họ rao bán hai triệu cổ

phiếu ủy quyền, trước đây từng là cổ phần không được giao dịch, để góp tên cho một quỹ lương hưu vừa mới được thành lập dưới danh nghĩa của các nhân viên của ngân hàng.

Trong bài phỏng vấn với phóng viên trưởng tờ Journal, Thomas đã giải thích rằng đây là một bước quan trọng trong việc chia sẻ lợi nhuận, và quỹ thu nhập sau khi nghỉ hưu sẽ trở thành một hình mẫu trên toàn quốc, cả trong lẫn ngoài nhóm ngân hàng.

Richard bắt giác chửi thề khi anh rời khỏi bàn đi đến chỗ chiếc điện thoại, để cốc cà phê của mình nguội dần.

“Anh đã nói gì cơ?” Florentyna hỏi.

“Lũ khốn”, anh nhắc lại, và đưa cho cô tờ báo. Cô đọc bản tin trong khi Richard đang quay số gọi.

“Điều này có nghĩa là sao?”

“Nó có nghĩa là ngay cả khi chúng ta giành được 51% số cổ phần hiện tại, Thomas đã ủy quyền phát hành hơn hai triệu cổ phiếu nữa, mà em có thể chắc chắn chúng sẽ chỉ được bán cho các tổ chức, sẽ khiến cho việc đánh bại anh ta vào ngày 30 tháng Bảy là bất khả thi.”

“Việc này hợp pháp sao?” Florentyna hỏi.

“Đó là điều anh đang định tìm hiểu” Richard nói.

Thaddeus Cohen lập tức trả lời anh. “Nó hợp pháp, trừ khi cậu thành công trong việc tìm được một thẩm phán cho ngừng mọi chuyện lại. Tôi đang chuẩn bị các giấy tờ cần thiết, nhưng tôi cảnh báo cậu, nếu chúng ta không giành được lệnh của tòa trước, cậu sẽ không bao giờ trở thành chủ tịch của Lester.”

Suốt hai mươi tư giờ sau đó, Richard vội vã chạy tới chạy lui các văn phòng luật sư và tòa án. Anh ký ba bản khai, và một vị thẩm

phán cấp nhà nước đã ban ra một lệnh cấm trong trường hợp này. Kéo theo đó là một kháng cáo đặc biệt khẩn cấp trước hội đồng xét xử gồm ba vị thẩm phán, sau một ngày cân nhắc dẫn tới tỷ lệ 2:1 ủng hộ việc đình chỉ hành động chào bán cổ phần cho đến sau ngày diễn ra cuộc họp chung bất thường. Richard đã chiến thắng trận chiến đó nhưng chưa phải cả cuộc chiến; khi trở về nhà vào sáng hôm sau, anh nhận thấy mình mới chỉ có 46% số cổ phần cần thiết để đánh bại Jake Thomas.

“Anh ta hẳn có phần còn lại rồi” Florentyna tuyệt vọng nói.

“Anh không nghĩ vậy” Richard đáp.

“Tại sao không?” Cô hỏi.

“Bởi anh ta sẽ không bận tâm đến màn che mắt thiên hạ với cổ phiếu quỹ tín dụng hưu trí nếu đã nắm trong tay 51%.”

“Suy nghĩ sáng suốt đấy, ngài Kane.”

“Sự thật là” Richard đáp, “anh ta sợ chúng ta có 51%, vậy thì số 5% còn thiếu đó ở đâu nhỉ?”

Vài ngày cuối cùng của tháng Sáu, Richard phải dừng việc gọi điện tới Chase Manhattan mỗi giờ để tìm hiểu xem liệu họ có nhận được thêm cổ phiếu nào không. Thời điểm 15 tháng Bảy tới, anh chỉ có 49% và nhận thức sâu sắc rằng trong chính xác mười lăm ngày nữa, Thomas có thể đưa ra cổ phiếu biểu quyết mới khiến cho anh hầu như không thể giành quyền kiểm soát Lester, Và bởi nhu cầu về dòng tiền của tập đoàn Baron, anh sẽ phải bán tháo một số cổ phần tại Lester của mình ngay lập tức – không nghi ngờ gì nữa, đúng như Jake Thomas đã dự đoán, với một thất thoát đáng kể. Anh thấy mình lảm bảm “2%, chỉ đúng 2%” nhiều lần trong ngày.

Khi chỉ còn đúng một tuần lễ nữa, và trong lúc Richard khó tập trung vào quy trình phòng cháy chữa cháy của khách sạn mới mà chính phủ đã ban hành và đưa vào thực hiện, Mary Preston gọi điện tới.

“Tôi không biết ai là Mary Preston cả” Richard nói với thư ký của mình.

“Bà ấy nói có lẽ ông sẽ nhớ Mary Bigelow.”

Richard mỉm cười, tự hỏi liệu cô ta có thể muốn điều gì. Anh không gặp lại cô ta kể từ khi rời khỏi Harvard, và sau đó thì không ở trong hoàn cảnh tốt đẹp gì. Anh nhấc điện thoại. “Mary, thật là một sự ngạc nhiên. Hay em gọi tới để than phiền về dịch vụ không chu đáo của một trong những khách sạn Baron?”

“Không, không có phàn nàn gì cả – mặc dù chúng ta đã từng có một đêm ở tại khách sạn Baron, nếu anh có thể nhớ chuyện xa xôi ấy.”

“Làm sao anh quên được chứ” anh trả lời, nhưng không nhớ chuyện đó.

“Không, em chỉ gọi để hỏi ý kiến của anh. Vài năm trước, cụ cố của em là Alan Lloyd đã cho em 3% của ngân hàng Lester. Em nhận được thư từ ông Jake Thomas đề nghị em hứa để lại số cổ phần đó cho Hội đồng quản trị và không giao dịch với anh.”

Richard nín thở và có thể nghe thấy cả tiếng tim mình đập.

“Anh vẫn ở đó chứ, Richard?”

“Phải, Mary. Anh chỉ đang nghĩ. Chà, sự thật là...”

“Đừng bắt đầu một bài diễn thuyết bây giờ, Richard. Tại sao anh và vợ không tới và nghỉ một đêm Florida cùng em và chồng, và anh có thể cho bọn em lời khuyên.”

“Florentyna chưa quay lại từ San Francisco cho tới Chủ nhật...”

“Vậy thì mình anh tới đi. Em biết rằng Max sẽ muốn được gặp anh.”

“Để anh xem liệu có thể sắp xếp lại một vài chuyện không. Anh sẽ gọi lại cho em trong vòng một tiếng nữa.”

Richard gọi điện cho Florentyna, cô đã bảo anh gác lại mọi chuyện và đến đó một mình. “Vào sáng thứ Hai, chúng ta có thể vẫy tay chào tạm biệt Jake Thomas một lần cho mãi mãi rồi.”

Richard sau đó thông báo cho Thaddeus Cohen về tin tức. Ông rất sung sướng. “Trong danh sách của tôi số cổ phần đó vẫn dưới danh nghĩa của Alan Lloyd.”

“Chà, bây giờ dưới tên của bà Max Preston.”

“Tôi chẳng quan tâm quái gì về tên cô ta cả, hãy đi và giành lấy nó, vậy thôi.”

Richard bay vào chiều thứ Bảy và được đón tại sân bay West Palm Beach bởi tài xế của Mary, người đưa anh tiến sâu về vùng nông thôn. Khi lần đầu tiên thấy ngôi nhà mà Mary đang sống, anh tự hỏi làm sao họ có thể lấp đầy nó nếu không có tới hai mươi đứa con. Tòa biệt thự khổng lồ nằm bên cạnh một ngọn đồi rộng cả ngàn héc ta đất riêng. Phải mất tám phút để lái xe từ cổng Lion Lodge đến bốn mươi bậc cầu thang ấn tượng phía trước ngôi nhà. Mary đang đứng trên cầu thang đón anh. Cô ta mặc một bộ đồ cưới ngựa được cắt may cẩn thận. Mái tóc thẳng vẫn chỉ chạm tới vai. Khi Richard nhìn lên cô ta, anh nhớ lại điều đã thu hút mình đầu tiên hơn mười năm trước đây.

Người quản gia nhanh chóng mang túi đựng đồ ngủ qua đêm của Richard đi, và đưa anh vào một phòng ngủ đủ lớn đến mức có

thể tổ chức một hội nghị nhỏ. Cuối giờ là một bộ đồ cưới ngựa.

Mary và Richard cưới ngựa loanh quanh khu đất trước bữa tối và mặc dù không có dấu hiệu nào về Max, cô ta nói anh ta sẽ về khoảng bảy giờ. Richard biết ơn vì Mary không bao giờ cưới ngựa quá nhanh. Đã lâu rồi anh không làm việc đó, và anh biết mình sẽ bị căng cơ vào sáng hôm sau, nhưng điều đó xứng đáng. Khi họ trở về nhà, Richard đi tắm và thay bộ âu phục sẫm màu trước khi xuống phòng khách trước bảy giờ một chút. Người quản gia rót cho anh một ly sherry. Lúc Mary lướt vào phòng trong một chiếc váy dạ tiệc trễ vai nhẹ nhàng, người quản gia đưa cho cô ta một ly lớn whiskey mà không đợi được hỏi.

“Em xin lỗi, Richard, nhưng Max vừa gọi điện từ Dallas nói rằng anh ấy bị giữ lại và không thể về nhà cho tới chiều muộn ngày mai. Anh ấy sẽ rất thất vọng vì không gặp được anh.” Trước khi Richard kịp bình luận gì, cô ta nói thêm: “Giờ hãy đi ăn tối thôi, và anh có thể giải thích cho em vì sao tập đoàn Baron cần 3% của em.”

Richard dẫn dắt cô ta đi từ từ qua câu chuyện về những gì đã xảy ra kể từ khi cha anh tiếp quản quyền điều hành từ ông cố của cô ta. Anh hầu như không để ý đến hai món đầu tiên của bữa tối, anh trở nên rất tập trung.

“Vậy là với 3% của em” Mary nói, “ngân hàng có thể trở về tay người nhà Kane một cách an toàn phải không?”

“Phải”, Richard nói. “5% vẫn còn ở đâu đó, nhưng bởi bọn anh đã có 49%, em có thể đưa bọn anh tới đích.”

“Việc đó đơn giản mà” Mary nói, khi món soufflé được dọn đi. “Em sẽ nói chuyện với anh trai mình vào thứ Hai và thu xếp mọi chuyện. Hãy đi ăn mừng với rượu brandy trong thư viện thôi.”

“Em không biết điều này đã giải thoát anh thế nào đâu, Richard nói, đứng dậy khỏi ghế và đi theo bà chủ nhà tới một hành lang dài.

Phòng thư viện hóa ra có kích thước của một sân bóng rổ với nhiều chỗ ngồi tương tự. Mary rót cho Richard một cốc cà phê trong khi người quản gia mời anh một ly Remi Martin. Cô ta nói với quản gia đó là tất cả những gì mình cần tối nay và ngồi xuống cạnh Richard trên ghế sofa.

“Khá giống ngày xưa” Mary nói và nhích về phía anh.

Richard tán thành khi anh đột ngột bị lôi ra khỏi giấc mơ về việc trở thành chủ tịch của Lester. Anh tận hưởng ly brandy và hầu như không nhận ra khi Mary ngả đầu lên vai mình. Sau khi cô ta rót cho anh ly brandy thứ hai, anh không thể không nhận thấy bàn tay cô ta đặt lên đùi anh. Anh nhấp một ngụm rượu Cognac nữa. Đột nhiên không một lời báo trước, cô ta choàng tay ôm lấy anh và hôn lên môi. Khi cô ta cuối cùng cũng buông anh ra, anh cười và nói, “Giống hệt như ngày xưa.” Anh đứng dậy và rót cho mình một cốc cà phê lớn. “Điều gì đã giữ chân Max lại Dallas vậy?”

“Đường ống dẫn ga” Mary nói, không có chút nhiệt tình nào. Richard vẫn đứng nguyên cạnh bệ lò sưởi.

Suốt một tiếng sau đó, anh biết mọi thứ về đường ống dẫn ga nhưng chỉ một chút về Max. Khi đồng hồ điểm mười hai giờ, anh đề nghị đã đến lúc nên đi nghỉ. Cô ta không bình luận gì, chỉ đứng dậy khỏi ghế và theo anh lên cầu thang rộng lớn tới phòng của anh. Cô ta bỏ đi trước khi anh kịp hôn chúc ngủ ngon.

Richard cảm thấy khó ngủ, bởi tâm trí anh ngập tràn sự phấn khích với việc giành được 3% sở hữu ngân hàng Lester từ Mary, và kế hoạch của anh trong việc tiếp quản ngân hàng sẽ được tiến hành

với sự cản trở tối thiểu. Anh nhận ra rằng, ngay cả khi là cựu chủ tịch, Jake Thomas vẫn có thể là mối phiền toái và xem xét những cách kiểm soát sức mạnh của người đàn ông đó sau khi cuộc chiến giành quyền tiếp quản kết thúc, bỗng anh nghe thấy một tiếng động nhỏ phía cửa phòng ngủ. Anh liếc về phía đó và thấy nắm đấm cửa đang xoay, rồi cánh cửa từ từ mở ra. Mary đứng lặng lẽ, mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh xuyên thấu màu hồng.

“Anh vẫn còn thức chứ?”

Ban đầu, Richard nằm bất động, tự hỏi liệu anh có thể thoát khỏi chuyện này bằng việc giả vờ ngủ không. Nhưng anh ý thức được rằng có thể cô ta đã thấy anh cử động, nên anh nói, giọng ngái ngủ, “Còn.” Anh thấy buồn cười bởi ý nghĩ rằng đây có lẽ không phải lúc có thể phản ứng nhanh.

Mary nhẹ nhàng bước tới mép giường và ngồi xuống. “Anh có muốn gì không?”

“Một giấc ngủ ngon” Richard đáp.

“Em có thể nghĩ được hai cách giúp anh đạt được việc đó” Mary nói, ngả người về phía trước và vuốt ve sau gáy anh. “Anh có thể uống một viên thuốc ngủ, hoặc chúng ta có thể làm tình.”

“Ý hay đấy, nhưng anh đã uống thuốc ngủ rồi.” Richard nói.

“Nó dường như không đạt được hiệu quả mong muốn, vậy nên có lẽ chúng ta có thể thử phương pháp còn lại” Mary nói. Cô ta cúi bỏ chiếc váy ngủ qua đầu và để nó rơi xuống sàn. Rồi không nói thêm lời nào, cô ta trườn dưới tấm chăn và tiến sát tới Richard. Anh có thể cảm thấy một thân hình rắn chắc của người tập thể dục thể thao nhiều và chưa có con cái.

“Quý tha ma bắt, anh ước mình chưa uống viên thuốc đó” Richard nói, “hay ít nhất anh có thể ở lại đêm nữa.”

Mary bắt đầu hôn lên cổ Richard trong khi đưa tay vuốt dọc sống lưng anh cho đến khi cô ta chạm tới phần giữa chân anh.

Chúa ơi, Richard nghĩ, có lẽ Florentyna sẽ cảm thấy nó đáng giá 3%. Và rồi có tiếng cửa đóng sầm lại. Mary ném trả chiếc chăn, tóm lấy váy ngủ của mình, chạy qua phòng và biến mất bên ngoài cánh cửa nhanh hơn cả một tên trộm khi đèn điện bật sáng. Richard kéo lại tấm chăn phủ lên người mình và lắng nghe một cuộc thì thầm trao đổi mà anh không thể hiểu gì. Anh trải qua phần còn lại của đêm hôm đó trong giấc ngủ chập chờn.

Khi xuống nhà ăn sáng ngày hôm sau, anh thấy Mary đang nói chuyện với một người đàn ông lớn tuổi chắc chắn từng rất đẹp trai.

Người đàn ông đứng dậy và bắt tay Richard. “Cho phép tôi tự giới thiệu. Tôi là Max Preston” ông ta nói. “Mặc dù tôi không chuẩn bị trước sẽ ở cùng anh cuối tuần này, nhưng công việc của tôi hoàn thành sớm và tôi đã kịp bắt chuyến bay cuối cùng rời Dallas. Tôi chắc chắn không muốn anh rời khỏi nhà tôi khi chưa được trải nghiệm sự hiếu khách thật sự của người phương nam.” Max và Richard nói chuyện suốt bữa sáng về những vấn đề cả hai phải đối mặt tại phố Wall. Họ đang nói say sưa về những ảnh hưởng do chính sách thuế mới của Nixon thì người quản gia thông báo rằng tài xế đang đợi để đưa ngài Kane tới sân bay.

Nhà Preston tiễn Richard xuống bốn mươi bậc cầu thang tới chiếc xe đang đợi sẵn, anh quay lại và hôn lên má Mary, cảm ơn cô ta vì tất cả những gì đã làm và bắt tay Max nồng nhiệt.

“Tôi hi vọng chúng ta sẽ gặp lại” Max nói.

“Đó là một ý kiến tuyệt vời. Tại sao anh không gọi cho tôi khi lần tới anh đến New York nhỉ?”

Mary mỉm cười với anh.

Mary và Max Preston vẫy tay khi chiếc Rolls-Royce lướt xuống con đường dài. Lúc máy bay của anh cất cánh, Richard cảm nhận được cảm giác nhẹ nhõm to lớn. Tiếp viên phục vụ anh một ly cocktail và anh bắt đầu nghĩ về kế hoạch của mình vào thứ Hai. Florentyna đang đợi khi anh trở về phố 68.

“Cô ấy hứa nhượng cổ phần cho chúng ta” anh nói với vợ đầy hào hứng và kể đầy đủ chi tiết trong bữa tối. Họ ngủ thiếp đi trên ghế sofa bên ngọn lửa nhỏ trước nửa đêm, tay Florentyna đặt lên chân anh.

Sáng hôm sau, Richard gọi một cuộc điện thoại tới Jake Thomas để thông báo rằng giờ anh đã sở hữu 52%.

Richard có thể nghe thấy một tiếng hít sâu.

“Ngay khi giấy chứng nhận nằm trong tay luật sư của tôi, tôi sẽ tới ngân hàng và cho anh biết tôi muốn việc chuyển giao sẽ được tiến hành như thế nào.”

“Tất nhiên” Thomas thờ dài nói. “Tôi có thể hỏi rằng anh có được 2% cuối cùng từ ai không?”

“Được, từ một người bạn cũ của tôi, Mary Preston.”

Một khoảng lặng ở đầu dây bên kia. “Không phải bà Max Preston ở Florida đấy chứ?” Jake Thomas hỏi.

“Phải” Richard nói một cách đắc thắng.

“Vậy thì anh không cần bận tâm đến việc tới đây đâu, ngài Kane, bởi bà Preston đã chuyển nhượng 3% sở hữu ngân hàng Lester của mình cho chúng tôi vài tuần trước rồi, và chúng tôi đang sở hữu giấy

chứng nhận cổ phần hơn một tháng nay.” Điện thoại ngắt. Đến lượt Richard thở hắt hắt.

Khi Richard kể với Florentyna về tình hình mới, tất cả những gì cô có thể nói là: “Đáng lý anh nên ngủ với mụ đàn bà khốn kiếp đó. Em cá là Jake Thomas đã làm thế.”

“Em sẽ ngủ với Scott Roberts trong hoàn cảnh tương tự chứ?”

“Vì Chúa, không, ông Kane ạ.”

“Chính xác, Jessie à.”

Richard trải qua một đêm không ngủ nữa nghĩ cách làm sao có được 2% cuối cùng đó. Rõ ràng là hiện giờ mỗi bên đều đã có 49% cổ phần. Thaddeus Cohen đã cảnh báo trước rằng anh cần phải đối mặt với thực tế và bắt đầu nghĩ cách thu hồi lượng tiền mặt tối đa từ số cổ phiếu anh đang có. Có lẽ anh nên làm theo cách của Abel và bán mạnh vào ngày 29 tháng Bảy, một ngày trước khi cuộc họp diễn ra. Richard liên tục trở mình bởi những ý tưởng vô dụng ủa về trong tâm trí. Anh lật người một lần nữa và cố gắng chợp mắt một chút thì Florentyna tỉnh dậy.

“Anh còn thức không?” Cô hỏi khẽ. “Còn, đang đuổi theo 2% đó.”

“Em cũng vậy. Anh có nhớ mẹ anh nói với chúng ta rằng ai đó đã mua lại 2% từ ông Peter Parfitt dưới danh nghĩa cha anh để ngăn cản cho em chạm tay vào nó không?”

“Có, anh nhớ” Richard nói.

“Chà, có lẽ họ chưa từng biết tới đề nghị của chúng ta.”

“Em yêu à, nó xuất hiện trên mọi tờ báo ở nước Mỹ này.”

“Ban nhạc the Beatles cũng vậy, nhưng đâu phải ai cũng nghe nói về họ đâu.”

“Anh đoán rằng nó đáng để thử đấy” Richard nói, nhắc điện thoại đặt cạnh giường lên.

“Anh gọi cho ai vậy, the Beatles ?”

“Không, mẹ anh.”

“Vào lúc bốn giờ sáng? Anh không thể đánh thức mẹ mình giữa đêm như vậy được.”

“Anh có thể và anh phải làm thế.”

“Em sẽ không nói với anh nếu em biết anh sẽ làm thế này.”

“Em yêu, chỉ còn hai ngày rưỡi nữa trước khi anh làm mất ba mươi bảy triệu đô la của em, và có thể người chủ sở hữu số cổ phiếu mà chúng ta cực kì cần sống tận nước Úc.”

“Hợp lý đấy, ngài Kane.”

Richard quay số và chờ đợi. Một giọng gái ngủ trả lời.

“Mẹ phải không?”

“Phải, Richard. Mấy giờ rồi?”

“Bốn giờ sáng ạ. Con rất xin lỗi vì đã làm phiền mẹ, nhưng không có ai khác con có thể hỏi cả. Bây giờ, mẹ hãy nghe kĩ nhé. Mẹ từng nói rằng một người bạn của cha đã mua 2% cổ phần Lester từ Peter Parfitt để tránh nó rơi vào tay cha Florentyna. Mẹ có nhớ được đó là ai không?”

Có một khoảng lặng. “Có, mẹ nghĩ vậy. Nó sẽ quay về với mẹ nếu con giữ yên một phút. Phải, đó là một người bạn cũ từ Anh Quốc, một ông chủ ngân hàng từng học tại Harvard với cha con. Cái tên sẽ hiện về ngay thôi.” Richard nín thở. Florentyna ngồi dậy trên giường.

“Emson, Colin Emson, chủ tịch của... ôi, con yêu, mẹ không nhớ được.”

“Đừng lo lắng, mẹ ơi, thế là đã đủ để bắt đầu rồi. Mẹ ngủ tiếp đi ạ.”

“Anh đúng là một đứa con trai chu đáo và biết nghĩ làm sao”
Kate Kane nói khi bà cúp máy.

“Giờ thì sao, Richard?”

“Chuẩn bị bữa sáng thôi.”

Florentyna hôn lên trán anh và biến mất.

Richard nhắc điện thoại lên. “Làm ơn kết nối Tổng đài quốc tế. Bây giờ là mấy giờ tại London vậy?”

“Chín giờ bảy phút ạ.”

Richard lật qua cuốn danh bạ cá nhân và nói, “Kết nối cho tôi tới số 372-7711.”

Anh sốt ruột chờ đợi. Một giọng nói vang lên bên đầu dây.

“Ngân hàng Hoa Kỳ xin nghe.”

“Xin cho tôi nói chuyện với Jonathan Coleman.”

Lại một sự chờ đợi nữa.

“Jonathan Coleman xin nghe.”

“Chào buổi sáng, Jonathan, Richard Kane đây.”

“Rất vui khi nghe giọng anh, Richard. Anh không gọi tới vào lúc bốn giờ sáng mà không có một lí do thích hợp phải không?”

“Anh đoán đúng rồi đấy. Tôi cần một số thông tin gấp. Colin Emson là chủ tịch ngân hàng nào vậy?”

“Đợi một chút, Richard, tôi sẽ tìm hiểu về ông ấy trong cuốn Niên giám hàng năm của các ngân hàng.” Richard có thể nghe thấy tiếng những trang giấy được lật mở. “Robert Fraser Và Các Cộng Sự”, câu trả lời vọng lại. “Chỉ có điều bây giờ ông ấy là Sir¹⁰⁷ Colin Emson.”

“Số điện thoại của ông ấy là gì?”

“493-3211.”

“Cảm ơn, Jonathan. Tôi sẽ gọi anh khi lần tới đến London.”

Richard viết những con số vào góc một chiếc phong bì và quay số tổng đài quốc tế lần nữa khi Florentyna bước vào phòng ngủ.

“Có dẫn tới đâu không?”

“Anh đang tìm hiểu. Tổng đài phải không, bạn có thể kết nối cho tôi tới số này ở London. Bốn chín ba, ba hai một một.”

Florentyna ngồi cuối giường trong khi Richard chờ đợi.

“Robert Fraser Và Các Cộng Sự xin nghe.”

“Xin cho tôi nói chuyện với Sir Colin Emson.”

“Tôi sẽ nói rằng ai đang gọi tới vậy, thưa ngài?”

“Richard Kane của tập đoàn Baron, New York.”

“Xin giữ máy, thưa ngài.” Richard lại chờ đợi.

“Chào buổi sáng. Emson nghe đây.”

“Chào buổi sáng, Sir Colin. Tôi là Richard Kane... Có lẽ ngài biết cha tôi?”

“Tất nhiên rồi. Chúng tôi đã ở Harvard cùng nhau. Một người tốt, cha của cậu. Tôi đã rất buồn khi nghe tin ông ấy mất. Tôi có viết thư cho mẹ cậu khi đó. Cậu đang gọi từ đâu vậy?”

“New York ạ.”

“Dậy sớm đấy, cậu trai Mỹ. Vậy tôi có thể giúp gì cậu?”

“Ngài vẫn còn giữ 2% cổ phiếu ngân hàng Lester chứ ạ?”
Richard nín thở lần nữa.

“Phải, ta còn. Đã phải trả một số tiền lớn quá đáng cho chúng. Tuy vậy không thể than phiền gì. Cha cậu đã giúp ta một số việc khi ông ấy còn sống.”

“Ngài có nghĩ đến việc bán chúng không, Sir Colin?”

“Nếu cậu sẵn lòng đưa một cái giá hợp lý.”

“Bao nhiêu sẽ khiến ngài coi là hợp lý ạ?”

Một khoảng im lặng dài. “Tám trăm nghìn đô la.”

“Tôi đồng ý.” Richard nói không chút do dự, “nhưng tôi phải lấy được chúng vào ngày mai. Nếu tôi chuyển khoản số tiền, ngài có thể hoàn thành tất cả thủ tục giấy tờ khi tôi đến nơi không?”

“Đơn giản, cậu bé thân mến, được chứ.” Emson nói. “Ta sẽ chuẩn bị một chiếc xe đón cậu tại sân bay và cho cậu tùy nghi sử dụng trong thời gian ở tại London.”

“Cảm ơn ngài, Sir Colin.”

“Đừng có dùng từ ‘Sir’ nhiều quá, anh bạn trẻ. Ta đã đến cái tuổi mà mong muốn được gọi bằng tên thánh của mình hơn. Chỉ cần cho ta biết khi nào cậu đến và mọi thứ sẽ sẵn sàng cho cậu.”

“Cảm ơn... Colin.”

Richard đặt điện thoại xuống.

“Anh sẽ không đi thay đồ phải không?”

“Chắc chắn rồi. Anh sẽ không ngủ tiếp đêm nay.

Giờ thì, bữa sáng của anh đâu rồi?”

(˘ ˘)

Vào lúc sáu giờ sáng, Richard đặt chỗ trên chuyến bay số 915 khởi hành từ sân bay Kennedy. Anh cũng đã đặt cho mình vé chiều về vào sáng ngày tiếp theo lúc mười một giờ, tới New York lúc một giờ ba lăm chiều hôm sau, cho phép anh có hai mươi tư giờ rỗi rãi trước cuộc họp cổ đông lúc hai giờ chiều ngày thứ Tư.

“Chúng ta tiến hành mọi thứ hơi gấp gáp, phải không?”
Florentyna nói.

“Đó là lí do anh sẽ đi một mình và không mạo hiểm thêm một người đưa tin nữa.”

“Chà, sứ giả à, William sẽ muốn anh mang về cho nó một mô hình xe buýt đồ của London đấy.”

“Em luôn luôn đưa ra những thỏa thuận quan trọng như vậy dưới danh nghĩa của anh. Đó là một trọng trách lớn mà anh phải gánh vác bởi đóng trò giám đốc điều hành tập đoàn của em đấy.”

“Em biết, anh yêu, và nghĩ đi, việc đó chỉ bởi anh ngủ với vị chủ tịch đấy.”

(˘ ˘ ^)

Bảy giờ sáng, Richard ngồi tại bàn làm việc trong văn phòng của mình viết một hướng dẫn rành mạch về việc chuyển số tiền tám trăm ngàn đô bằng điện tín tới Robert Fraser Và Các Cộng Sự, phố Albermarle, London W1. Richard biết số tiền sẽ được chuyển tới ngân hàng của Sir Colin Emson trước cả khi anh đến nơi. Lúc bảy rưỡi, anh lái xe đến sân bay và làm thủ tục xuất cảnh. Chiếc máy bay 747 cất cánh đúng giờ và anh tới sân bay Heathrow tại London vào mười giờ tối hôm đó. Sir Colin Emson giữ đúng lời hứa. Một tài xế đã đợi để đón anh và đưa anh về khách sạn Baron. Người quản lý dành cho anh phòng khép kín Davis Leroy. Phòng Tổng thống, ông ta giải thích, đã được thuê bởi ngài Jagger. Nhóm của ông ta đã bao trọn tầng chín.

“Tôi không nghĩ là tôi biết nhóm này” Richard nói. “Họ chuyên về lĩnh vực nào vậy?”

“Ca hát” tay quản lý trả lời.

Khi Richard làm thủ tục tại quầy tiếp tân, một tin nhắn đã đợi sẵn từ Sir Colin Emson, đề nghị họ gặp nhau tại ngân hàng vào chín giờ sáng hôm sau.

Richard lặng lẽ ăn tối trong phòng mình và gọi cho Florentyna để cập nhật tình hình cho cô trước khi lên giường ngủ.

“Quyết tâm thắng lợi, ngài Kane – tất cả chúng ta đều trông mong vào anh.”

Richard thức dậy lúc bảy giờ và đóng gói đồ đạc trước khi xuống ăn sáng. Cha anh đã luôn nói về món cá trích muối hun khói ở London, nên anh đã gọi chúng với một chút kỳ vọng. Khi ăn tới miếng cuối cùng, anh nhận thấy chúng thật sự ngon khiến anh chắc chắn sẽ làm cho cậu con trai của mình phát chán với cùng một câu chuyện cho đến khi cậu bé tội nghiệp được tới thăm London. Sau bữa sáng, anh đi bộ dọc công viên Hyde để giết thời gian trước giờ ngân hàng mở cửa, Công viên xanh mượt và phủ đầy những thảm hoa thủy tiên lớn nguyên vẹn. Anh không thể ngừng so sánh vẻ đẹp của nó với Công viên Trung tâm và nhớ cha anh từng kể rằng London có năm công viên hoàng gia với kích thước tương đương nhau.

Đồng hồ điểm chín giờ, Richard đi tới trước cửa ngân hàng Robert Fraser Và Các Cộng Sự trên phố Albermarle, chỉ cách khách sạn Baron vài trăm mét. Người thư ký dẫn anh tới văn phòng của Sir Colin Emson.

“Có cảm giác cậu sẽ đúng giờ, anh bạn già ạ, nên ta đã có mọi thứ sẵn sàng cho cậu. Ta nhớ đã thấy cha cậu ngồi trên bậc cửa với những chai sữa. Ngày đó mọi người đều uống cà phê đen.”

Richard bật cười.

“Tám trăm nghìn đô la của cậu đã được chuyển tới sát giờ đóng cửa ngày hôm qua, vậy nên tất cả những gì ta phải làm là ký chứng nhận cổ phần chuyển giao cho cậu trước sự chứng kiến của một nhân chứng.” Sir Colin gạt một nút. “Cô vào được không, Margaret?” Thư ký riêng của Sir Colin theo dõi vị chủ tịch của một ngân hàng ký chứng nhận chuyển khoản để cho người nhận có thể trở thành chủ tịch của một ngân hàng khác.

Richard kiểm tra qua giấy tờ, cẩn thận ký lên phần của mình trong bản thỏa thuận và trao lại biên lai số tiền tám trăm nghìn đô.

“Chà, ta hi vọng tất cả những rắc rối mà cậu chấp nhận khi tự mình đến đây sẽ đảm bảo cho cậu trở thành chủ tịch của Lester, bạn già.”

Richard nhìn chăm chăm vào người đàn ông đứng tuổi với bộ ria mép trắng dài, hói đầu và phong cách quân nhân. “Tôi không biết là ngài đã nhận ra...

“Không muốn người Mỹ các cậu nghĩ rằng bọn ta đều ngủ quên ở đây. Bây giờ cậu hãy nhanh lên để bắt kịp chuyến bay lúc mười một giờ từ Heathrow để đến cuộc họp đó dễ dàng: không nhiều khách hàng của bọn ta thanh toán nhanh chóng như cậu đâu. Nhân tiện, chúc mừng về con rô-bốt thám hiểm mặt trăng đó.”

“Cái gì cơ ạ?” Richard hỏi.

“Cậu vừa đưa một người đàn ông lên mặt trăng.”

“Ôi Chúa ơi!” Richard nói.

“Chà, không hẳn, Sir Colin nói, “nhưng ta cảm thấy khá chắc chắn rằng đó là điều tiếp theo mà NASA đã lên kế hoạch.”

Richard cười rồi cảm ơn Sir Colin lần nữa. Anh rảo bước thật nhanh về khách sạn Baron, còn hát thầm nữa. Anh biết chính xác cảm giác của một người lên mặt trắng là như thế nào. Anh để lại túi đồ cá nhân chỗ người xách hành lý để có thể nhanh chóng làm thủ tục trả phòng, và tài xế của Sir Colin vội vã đưa anh quay lại sân bay Heathrow. Richard vào cửa số ba vừa kịp lúc làm thủ tục lên chuyến bay lúc mười một giờ. Anh sẽ quay về New York với hai mươi tư giờ rảnh rỗi: nếu cha anh ngày trước phải thực hiện một giao dịch tương tự trước khi ông ấy trở thành chủ tịch, quá trình có thể phải kéo dài tới hai tuần.

Richard ngồi trong phòng đợi tại câu lạc bộ Clipper, nghịch ly Martini trong khi đọc bài viết trên tờ The Times nói về khả năng Rod Laver¹⁰⁸ giành được danh hiệu Grand Slam¹⁰⁹ sau thắng lợi tại giải Wimbledon. Bên ngoài, màn sương mù dày đặc đang buông xuống. Chưa đầy ba mươi phút sau, một thông báo được đưa tới mọi hành khách rằng tất cả các chuyến bay sẽ bị tạm hoãn trong thời gian ngắn. Một tiếng sau, họ thông báo chuyến bay của Richard, nhưng khi đi ngang qua đường băng, anh có thể thấy sương mù ngày càng dày đặc từng phút. Anh ngồi vào ghế của mình, thắt dây an toàn, đọc một bản sao của tạp chí Time tuần trước, kiểm chế bản thân không nhìn ra ngoài, đợi cảm giác chiếc máy bay cất cánh. Nixon, anh đọc, đã chỉ định những nữ tướng đầu tiên, Đại tá Elizabeth Hoisington và Đại tá Anne Mae Hays; chắc chắn sẽ là sự đổi mới đầu tiên Nixon thực hiện mà Florentyna cho là hợp lý.

“Chúng tôi rất tiếc phải thông báo rằng chuyến bay này sẽ bị tạm hoãn cho đến khi có thông báo mới bởi điều kiện thời tiết.” Tiếng rên rỉ vang lên trong khoang hạng nhất. “Mọi hành khách nên quay trở

lại sân bay, nơi họ sẽ được cung cấp phiếu ăn miễn phí và thông báo thời điểm quay lại máy bay. Pan American¹¹⁰ xin lỗi vì sự trì hoãn và hi vọng việc này không gây ra bất cứ sự bất tiện lớn nào.” Richard buộc phải cười mỉm. Quay lại bên trong sân bay, anh đi vòng quanh mọi quầy bán vé, kiểm tra xem hãng nào sẽ có chuyến bay đầu tiên cất cánh. Anh tìm ra chuyến bay của Air Canada tới Montreal. Anh đặt một chỗ, sau khi được thông báo rằng chuyến bay Pan Am của anh tới New York giờ đứng thứ hai mươi bảy trong danh sách đợi xuất phát. Anh sau đó kiểm tra các chuyến bay rời Montreal tới New York. Cứ mỗi hai tiếng sẽ có một chuyến và thời gian bay chỉ hơn một giờ đồng hồ. Anh tới hỏi Pan American cũng như Air Canada cứ mỗi ba mươi phút trôi qua, nhưng lời đáp lịch sự và vô cảm vẫn không có gì khác: “Tôi xin lỗi thưa ông, chúng tôi không thể làm gì cho đến khi sương mù tan.”

Hai giờ chiều, anh gọi cho Florentyna cảnh báo về sự chậm trễ.

“Không ấn tượng chút nào, ông Kane. Vì anh đang gọi điện, anh có xoay sở mang về một chiếc xe buýt đỗ của London cho William không vậy?”

“Chết tiệt. Anh hoàn toàn quên mất.”

“Hôm nay không làm tốt lắm, ông Kane ạ. Tốt hơn là hãy thử quầy bán đồ lưu niệm miễn thuế xem?”

Richard tìm thấy một cửa hàng trong sân bay có bán xe buýt London nhiều kích cỡ. Anh chọn một chiếc bằng nhựa lớn và thanh toán bằng những đồng tiền Anh cuối cùng của mình. Với chiếc xe buýt kẹp an toàn dưới cánh tay, anh quyết định sử dụng phiếu ăn trưa miễn phí. Anh ngồi xuống với bữa trưa tại sân bay dở nhất từng thấy: một miếng thịt bò mỏng cỡ chừng ba xăng ti mét mà tờ thực

đơn đã khiến người xem hiểu nhầm khi miêu tả là một miếng thịt bò nhỏ, cùng với ba lá bắp cải héo rũ xếp thành món salad phụ. Anh kiểm tra đồng hồ. Đã ba giờ chiều. Trong hai tiếng đồng hồ, anh cố đọc một bản sao của cuốn *Người phụ nữ của vị Trung úy Pháp*, nhưng do rất lo lắng nghe mọi thông báo công cộng nên anh không đọc qua được trang bốn.

Lúc bảy giờ, sau khi Richard đi vòng quanh sảnh số ba vài lần, anh bắt đầu nghĩ mọi thứ sẽ sớm trở thành muộn màng dù cho máy bay cất cánh trong điều kiện thời tiết thế nào đi nữa. Loa phóng thanh đưa ra cảnh báo đáng quan ngại về một thông báo khẩn sắp tới. Anh đứng như tượng khi những từ ngữ phát ra. “Chúng tôi vô cùng xin lỗi khi phải thông báo rằng mọi chuyến bay rời khỏi Heathrow đã bị hủy bỏ cho đến sáng ngày mai, ngoại trừ chuyến bay số hiệu 006 của hãng Air Iran tới Jiddah và chuyến bay số hiệu 009 của hãng Air Canada tới Montreal.”

Richard đã được cứu bởi tầm nhìn xa của mình: anh biết chuyến bay của hãng Air Canada sẽ được bán sạch vé trong vòng vài phút. Một lần nữa, anh ngồi trong phòng chờ hạng nhất. Mặc dù chuyến bay bị hoãn thêm một thời gian, nó cuối cùng được gọi tên vài phút trước tám giờ. Richard gần như reo mừng khi chiếc máy bay 747 cất cánh sau chín giờ một chút. Sau đó, anh nhận thấy mình cứ vài phút lại kiểm tra đồng hồ. Chuyến bay không có gì đặc biệt ngoại trừ đồ ăn còn kinh khủng hơn. Máy bay cuối cùng cũng hạ cánh ở sân bay Montreal ngay sát mười một giờ đêm hôm đó.

Richard chạy như bay tới quầy bán vé của hãng hàng không Hoa Kỳ và phát hiện ra anh đã lỡ mất chuyến bay cuối cùng tới New York chỉ vài phút trước. Anh chửi thề lớn tiếng.

“Đừng lo lắng, thưa ngài, có một chuyến bay lúc mười giờ hai
lăm phút sáng ngày mai.”

“Mấy giờ nó tới New York?”

“Mười một giờ ba mươi ạ.”

“Hai tiếng rưỡi rảnh rồi” anh nói lớn. “Tôi sẽ phải thuê một chiếc
máy bay riêng.”

“Không máy bay nào được phép cất cánh khỏi sân bay này sau
mười giờ ba mươi, thưa ngài.”

“Chết tiệt thật” Richard nói, Anh đặt một vé và nhận phòng tại
khách sạn Baron ở sân bay rồi gọi điện cho Florentyna.

“Anh đang ở đâu vậy?” Cô hỏi

“Khách sạn Baron sân bay Montreal.”

“Càng lúc càng tò mò đấy.”

Richard giải thích những gì đã diễn ra.

“Tội nghiệp anh yêu. Anh có nhớ chiếc xe buýt London màu đỏ
không?”

“Có, anh đang nắm chặt nó đây, nhưng túi quần áo của anh thì
vẫn còn trên chuyến bay của Pan Am đến New York.”

“Vậy còn chứng nhận cổ phiếu?”

“Chúng nằm trong cặp tài liệu của anh và chưa lúc nào rời khỏi
người.”

“Rất tốt, ngài Kane. Em sẽ chuẩn bị một chiếc xe đợi anh ở sân
bay, và ông Cohen cùng với em sẽ đến cuộc họp cổ đông tại Lester,
mang theo 49% của chúng ta. Vậy nên nếu anh đang nắm giữ 2%
của mình, Jake Thomas sẽ nhận trợ cấp thất nghiệp cùng thời gian
ngày mai.”

“Sao em có thể tự tin về chuyện đó vậy nhỉ?”

“Anh chưa từng khiến em thất vọng, Bella không bao giờ ngừng nhắc nhở em điều đó. Ngủ ngon nhé.”

Richard đã không hề ngủ ngon, và quay lại sảnh đợi của hãng Hàng không Hoa Kỳ nhiều giờ trước khi chuyên bay cất cánh. Có một sự trì hoãn nhẹ, nhưng vị Cơ trưởng vẫn dự đoán rằng ông có thể hạ cánh xuống Kennedy lúc mười một rưỡi. Richard không có hành lý và cảm thấy tự tin rằng giờ đây anh có thể tới buổi họp với ít nhất nửa tiếng rảnh rỗi. Lần đầu tiên trong hơn hai mươi bốn giờ qua anh bắt đầu thư giãn và thậm chí ghi một vài chú thích cho bài phát biểu đầu tiên của mình với tư cách chủ tịch Lester.

Khi chiếc máy bay 707 tới Kennedy, nó bắt đầu bay vòng vòng quanh sân bay. Richard nhìn ra bên ngoài ô cửa sổ nhỏ và có thể thấy rõ tòa nhà trên phố Wall nơi anh phải có mặt trong vòng hai tiếng đồng hồ nữa. Anh đập vào đầu gối trong cơn giận dữ. Cuối cùng, máy bay hạ thấp độ cao, chỉ để lại bắt đầu bay vòng vòng.

“Đây là cơ trưởng James McEwen. Tôi xin lỗi về sự trì hoãn này, nhưng chúng ta buộc phải chờ đợi bởi ùn tắc giao thông. Dường như có vài chuyến bay bị hoãn từ London giờ đã tới New York.” Richard tự hỏi liệu chuyến bay của hãng Pan American từ Heathrow có hạ cánh trước chuyến của anh không.

Năm phút, mười phút, mười lăm phút. Richard kiểm tra lịch trình. Mục 1 – động thái từ chối cuộc thương lượng việc tiếp quản đưa ra bởi tập đoàn Baron. Mục 2 – việc ban hành cổ phiếu biểu quyết mới. Nếu họ không chứng minh được mình có 51%, Jake Thomas sẽ đóng các thủ tục tố tụng trước khi họ đạt tới mục 2. Chiếc máy bay bắt đầu hạ độ cao và những bánh xe chạm xuống mặt đất lúc mười hai giờ hai mươi bảy phút. Richard lao nhanh qua sân bay. Anh vượt

qua tài xế của mình trên đường chạy, làm anh ta phải vội vàng lao theo anh tới chỗ đậu xe, nơi anh một lần nữa kiểm tra đồng hồ. Còn một tiếng hai mươi phút. Anh có thể tới cuộc họp một cách thoải mái.

“Leo lên đó đi,” Richard nói.

“Vâng, thưa ngài” người tài xế nói khi anh ta lái vào làn đường bên trái trên cao tốc Van Wyck. Richard nghe tiếng còi báo động vài phút sau, và một tay cảnh sát trên xe mô tô vượt lên đầu xe, vẫy họ vào làn đường khẩn cấp. Viên cảnh sát đỗ xe và từ từ đi về phía Richard, lúc này đã nhảy ra khỏi xe. Anh cố gắng giải thích rằng đây là vấn đề giữa sống và chết.

“Luôn luôn như vậy” viên sĩ quan nói. “Hoặc là thế, hoặc là “Vợ tôi đang sinh em bé.” Richard để người lái xe đối phó với tay cảnh sát trong khi anh cố gắng gọi một chiếc xe tắc xi đi ngang, nhưng tất cả đều đã có người. Mười sáu phút sau, viên cảnh sát thả cho họ đi. Đó là một giờ hai mươi chín phút lúc họ vượt qua cầu Brooklyn và lái vào đường FDR. Richard có thể nhìn thấy những tòa nhà chọc trời trên phố Wall từ xa, nhưng những chiếc xe cứ chật như nêm suốt dọc đường. Chỉ còn sáu phút nữa là tới hai giờ khi họ tới đầu phía bắc của phố Wall, Richard không thể chịu đựng hơn được và nhảy ra khỏi xe, cặp tài liệu kẹp dưới một tay, chiếc xe buýt London màu đỏ dưới tay bên kia, và chạy nước rút qua ba tòa nhà cuối cùng, tránh những người đi bộ chậm chạp trên vỉa hè và những tay tài xế phóng nhanh vượt ẩu. Anh nghe tiếng đồng hồ của nhà thờ Trinity gõ hai tiếng khi tới Bowling Green và cầu Chúa rằng đồng hồ bị nhanh trong lúc anh chạy đua lên những bậc cầu thang của tòa

nhà Lester, đột nhiên nhận ra không biết cuộc họp được tổ chức ở đâu. “Tầng năm mươi một, thưa ngài” người giữ cửa thông báo.

Thang máy từ tầng 30 đến 60 chật cứng với đám đông trước-giờ-ăn-trưa và nó dừng lại ở tầng 31-33-34-42-44-47-50-51-Cappu<3. Richard nhảy ra khỏi thang máy và chạy dọc hành lang, theo chỉ dẫn của mũi tên đỏ tới nơi cuộc họp đang diễn ra. Khi anh tới căn phòng đầy người, một, hai gương mặt quay lại nhìn anh. Phải có hơn năm trăm người đang ngồi lắng nghe vị chủ tịch, nhưng anh là cổ đông duy nhất lướt mồ hôi từ đầu đến chân. Anh được chào đón bởi ánh mắt lạnh lùng của Jake Thomas, người trao anh một nụ cười thấu hiểu từ trên bục. Richard nhận ra anh đã quá muộn. Florentyna đang ngồi ở hàng ghế trên cùng, đầu gục xuống. Anh ngồi xuống chiếc ghế ở cuối căn phòng và lắng nghe ngài chủ tịch của Lester.

“Tất cả chúng ta đều tin rằng quyết định được đưa ra ngày hôm nay là vì lợi ích lớn nhất của ngân hàng. Trong hoàn cảnh ban giám đốc của các bạn phải đối mặt, sẽ không ai thấy ngạc nhiên với đòi hỏi của tôi, và Lester giờ đây sẽ tiếp tục vai trò truyền thống của mình là một trong những tổ chức tài chính lớn mạnh của Mỹ. Mục thứ hai” Jake Thomas nói. Richard cảm thấy buồn nôn. “Nhiệm vụ cuối cùng của tôi trong vai trò chủ tịch của Lester là đề nghị vị chủ tịch mới sẽ là ông Richard Kane.”

Richard không tin vào tai mình. Một người phụ nữ lớn tuổi nhỏ bé đứng dậy khỏi ghế ở hàng đầu tiên và nói bà muốn ủng hộ động thái này bởi bà cảm thấy cha ông Kane là một trong những vị chủ tịch tốt nhất mà ngân hàng từng có. Một tràng vỗ tay vang lên khi người phụ nữ đó ngồi xuống.

“Cảm ơn” Jake Thomas nói. “Ai ủng hộ quyết định này?” Richard nhìn chăm chăm vào chính giữa hội trường khi những cánh tay giơ lên không trung.

“Ai phản đối? Jake Thomas nhìn xuống từ trên bục.

“Tốt, quyết định được nhất chí thông qua. Tôi bây giờ rất vinh dự được mời chủ tịch mới của các bạn ra mắt mọi người. Thưa các quý bà và quý ông, ông Richard Kane.” Richard đi tới, mọi người đứng cả dậy và vỗ tay. Khi đi ngang Florentyna, anh đưa cho cô chiếc xe buýt màu đỏ.

“Mừng là anh đã đạt được thứ gì đó đáng giá trong chuyến đi sang London của mình” cô thì thầm.

Richard bước đi một cách đàng hoàng lên bục phát biểu. Jake Thomas bắt tay anh và sau đó ngồi vào chỗ cuối hàng ghế.

“Tôi không có gì nhiều muốn nói trong dịp này” Richard bắt đầu, “ngoại trừ việc đảm bảo với các bạn rằng tôi mong muốn Lester tiếp tục truyền thống cũ của mình như dưới thời cha tôi và tôi sẽ cống hiến bản thân đến cuối cùng.” Không nghĩ được điều gì để thêm vào, anh mỉm cười và nói, “Tôi cảm ơn các bạn vì sự hiện diện ngày hôm nay và trông đợi được gặp các bạn lần tới tại cuộc họp thường niên.” Một tràng pháo tay khác theo sau lời phát biểu và các cổ đông bắt đầu giải tán, trò chuyện trong lúc rời khỏi phòng.

Ngay khi có thể thoát khỏi những người muốn chặn Richard lại, kể cả để chúc mừng anh hay để nói cho anh họ muốn Lester sẽ được vận hành thế nào, Florentyna dẫn anh tới văn phòng của chủ tịch. Anh đứng đó và nhìn chăm chú vào bức chân dung cha mình đang treo phía trên lò sưởi.

“Em đã xoay sở bằng cách nào vậy, Jessie?” Anh hỏi.

“Chà, em nhớ tới một lời khuyên mà gia sư của em đã dạy khi em còn là một đứa trẻ. Sự dự phòng, cô Tredgold thường nói vậy. Luôn luôn có sẵn một kế hoạch dự phòng trong trường hợp trời đổ mưa. Khi anh gọi về từ Montreal, em đã sợ rằng có thể sẽ có phát sinh bên ngoài khiến 'trời đổ mưa' và anh không đến được cuộc họp. Vậy nên em đã gọi cho Thaddeus Cohen và giải thích kế hoạch dự phòng của mình, và ông ấy đã dành buổi sáng nay soạn ra những giấy tờ cần thiết.”

“Giấy tờ gì?” Richard nói.

“Cứ kiên nhẫn, ngài Kane. Em cảm thấy sau chiến thắng của này, em có quyền sáng tác câu chuyện dài hơn một chút.”

Richard bần chồn giữ im lặng.

“Khi có tài liệu cần thiết trong tay, em đã gọi cho Jake Thomas và đề nghị anh ta gặp em hai mươi phút trước khi cuộc họp cổ đông bắt đầu. Nếu anh về kịp lúc, em sẽ hủy cuộc đối đầu với ngài Thomas, nhưng anh không kịp.”

“Nhưng kế hoạch của em...”

“Cha em cực kì thông thái – từng nói với em rằng một khi đã là một con chồn hôi, sẽ luôn luôn là một con chồn hôi, và ông ấy đã đúng. Trong cuộc gặp với Thomas, em thông báo với anh ta rằng chúng ta đã sở hữu 51% cổ phần của Lester. Anh ta không tin cho đến khi em nhắc đến tên Sir Colin Emson, và sau đó mặt anh ta trở nên trắng bệch. Em đặt cả bó giấy chứng nhận lên trên bàn trước mặt anh ta, và trước khi anh ta có thể kiểm tra, em nói rằng nếu anh ta bán cho em 2% của mình trước hai giờ, em sẽ vẫn trả anh ta đủ mười bốn đô mỗi cổ phiếu. Em bồi thêm rằng anh ta phải ký một tài liệu tuyên bố anh ta sẽ từ chức chủ tịch và không cố gắng can thiệp

vào bất cứ giao dịch trong tương lai nào liên quan đến ngân hàng Lester. Điều khoản phụ, mặc dù nó không có trong hợp đồng, anh ta phải đề nghị anh làm chủ tịch.”

“Chúa ơi, Jessie, em hẳn phải có thần kinh của mười người đàn ông.”

“Không. Một người phụ nữ thôi.”

Richard cười. “Thomas đã phản ứng thế nào?”

“Hỏi em sẽ làm gì nếu anh ta từ chối. Nếu từ chối, em nói với anh ta, chúng tôi sẽ công khai sa thải anh trong vòng mười phút nữa, không có khoản bồi thường nào cho việc mất chức. Sau đó em chỉ ra cho anh ta thấy là anh ta sẽ phải bán số cổ phiếu của mình với cái giá tốt nhất trên thị trường mở, bởi vì ngay khi chúng ta có 51% của Lester anh ta sẽ không có vai trò gì trong tương lai của ngân hàng nữa.”

“Và sau đó?”

“Anh ta ký vào giấy từ do ông Cohen chuẩn bị thậm chí còn không cả tham khảo ý kiến các giám đốc đồng hành của mình.”

“Xuất sắc, Jessie, cả khâu lên kế hoạch và thực hiện.”

“Cảm ơn, ngài Kane. Em hi vọng rằng giờ đây khi đã là chủ tịch của một ngân hàng, anh sẽ không vội vã đi khắp nơi, khiến bản thân bị trì hoãn, bỏ lỡ các cuộc họp và không thu được kết quả gì từ đồng rắc rối của mình ngoại trừ một mô hình xe buýt London đỏ. Nhân tiện, anh có nhớ mang quà gì về cho Annabel không?”

Richard có vẻ xấu hổ. Florentyna cúi xuống và đưa cho anh một túi mua hàng của F.A.O Schwarz. Anh nhắc ra một chiếc hộp có in hình máy đánh chữ đồ chơi bên ngoài cùng dòng chữ “Sản xuất tại Anh Quốc” in dọc theo đáy hộp.

“Không phải là ngày của anh, phải không ngài Kane? Nhân tiện, Neil Armstrong trở lại nhanh hơn là anh đấy. Có lẽ chúng ta nên mời ông ta tham gia hội đồng quản trị chẳng?”

Richard đọc bài viết của Vermont Royster trên tờ Wall Street Journal sáng hôm sau:

Richard Kane dường như đã giành được một cuộc lật đổ không đổ máu trong nỗ lực để trở thành chủ tịch ngân hàng Lester. Không có cuộc bỏ phiếu nào giữa các cổ đông tại phiên họp bất thường, và sự kế thừa chiếc ghế của ông được đề nghị bởi người đương nhiệm về hưu, Jake Thomas, và đã được nhất trí công khai. Rất nhiều cổ đông có mặt tại cuộc họp đề cập đến các truyền thống và tiêu chuẩn được đặt ra bởi ngài William Lowell Kane quá cố, cha của vị chủ tịch hiện thời. Cổ phiếu của Lester kết thúc cuối ngày tăng 2 điểm trên Sàn giao dịch New York.

“Đó là điều cuối cùng chúng ta sẽ nghe về Jake Thomas” Florentyna nói.

Richard chưa bao giờ nghe tới Thiếu tá Abanjo cho tới sáng hôm ấy. Cũng không một ai khác tại Mỹ ngoài những người hứng thú quá mức tới tình hình chính trị tại Nambawe, quốc gia nhỏ nhất Trung Phi biết nhân vật này. Tuy nhiên, chính Thiếu tá Abanjo là người đã khiến Richard tới trễ trong cuộc hẹn quan trọng nhất của anh ngày hôm đó, sinh nhật lần thứ mười một của con trai anh, cũng là người thừa kế.

Khi Richard trở về căn hộ trên phố 64, Thiếu tá Abanjo bay khỏi đầu óc anh nhờ Annabel, người vừa mấy phút trước đã rót cả một ấm trà lên tay William bởi con bé không có được sự quan tâm như mong muốn. Cô bé không nhận thức được rằng đó là nước sôi. Có vẻ như Carol đang ở trong bếp chú tâm vào chiếc bánh sinh nhật tại thời điểm đó. Annabel thậm chí còn nhận được ít sự quan tâm hơn bởi William thét toáng lên, và tất cả những đứa trẻ khác được đưa về nhà chúng. Vài phút sau, ngay cả Annabel cũng gào thét, sau khi Richard đặt cô bé lên đầu gối và phạt sau cú đánh mạnh bằng chiếc dép đi trong nhà của mình trước khi đưa cả hai đứa trẻ về giường ngủ – William cần hai viên aspirin và một túi nước đá để giúp thẳng bé ngủ được, còn Annabel thì đó như một hình phạt tiếp theo. Mười một ngọn nến – và một ngọn khác đang lớn dần lên – chảy xuống lớp đường trên chiếc bánh lớn vẫn chưa được động tới trên bàn ăn.

“Em sợ rằng William sẽ có sẹo trên bàn tay phải của thằng bé suốt đời mất” Florentyna nói sau khi kiểm tra để chắc rằng con trai mình cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

“Dù sao nó đã tiếp nhận chuyện đó như một người đàn ông.”

“Em không đồng tình, Florentyna nói. “Thằng bé chưa từng một lần cần nhân.”

“Chuyện này có thể đã không xảy ra nếu anh về đúng giờ” Richard nói, phớt lờ lời bình luận của cô. “Cái lão thiếu tá Abanjo chết tiệt.”

“Thiếu tá Abanjo là ai?” Florentyna hỏi.

“Một sĩ quan quân sự trẻ đứng đằng sau cuộc đảo chính ở Nambawe ngày hôm nay.”

“Tại sao một quốc gia châu Phi nhỏ lại ngăn cản anh về đúng giờ trong bữa tiệc sinh nhật con trai mình được?”

“Cái quốc gia châu Phi nhỏ bé đó có một hợp đồng vay nợ chưa trả trong năm năm với số tiền ba trăm triệu đô mà Lester đưa ra năm 1966, và sẽ đáo hạn trong vòng ba tháng tới.”

“Chúng ta cho vay toàn bộ ba trăm triệu đô la sao?” Florentyna kinh ngạc tột độ.

“Không, không” Richard nói. “Chúng ta bao thầu 15% số nợ, hơn hai trăm năm mươi triệu còn lại được chia đều cho ba mươi bảy tổ chức tài chính khác.”

“Chúng ta vẫn có thể trụ được khi mất bốn mươi lăm triệu đô phải không?”

“Được, chúng ta có thể miễn là tập đoàn Baron vẫn còn là bạn bè” Richard nói và mỉm cười với vợ. “Đó là ba năm lợi nhuận mất trắng, chưa kể một đòn giáng mạnh vào danh tiếng của chúng ta

cùng ba mươi bảy ngân hàng khác và sự sụt giảm không thể tránh khỏi của giá cổ phiếu vào ngày mai.”

Cổ phiếu của Lester sụt giảm ngày hôm sau nhiều hơn Richard dự đoán, bởi hai lí do. Tổng thống tự bổ nhiệm mới của Nambawe, Thiếu tá Abanjo, tuyên bố rằng anh ta không có ý định tôn trọng những cam kết của chính phủ thời kỳ trước với bất kì “chế độ phát xít” nào, bao gồm cả Hoa Kỳ, Anh Quốc, Pháp, Đức và Nhật Bản. Richard tự hỏi có bao nhiêu ngân hàng Nga đang đáp máy bay xuống Trung Phi vào thời điểm đó.

Nguyên do thứ hai trở nên rõ ràng khi một phóng viên tờ Wall Street Journal gọi điện cho Richard và hỏi liệu anh có bất kì phát ngôn nào về cuộc đảo chính không.

“Tôi thực sự không có gì để nói” Richard trả lời, cố gắng tỏ ra toàn bộ câu chuyện chỉ gây rắc rối cho anh như đuổi một con ruồi khỏi tay áo. “Tôi chắc rằng vấn đề sẽ tự được giải quyết trong vài ngày tới. Xét cho cùng thì khoản vay chỉ là một trong nhiều khoản mà Lester có liên quan trong thời điểm hiện nay.”

“Ông Jake Thomas có lẽ không đồng ý với quan điểm đó” tay phóng viên nói.

“Anh đã nói chuyện với ông Thomas rồi hay sao?” Richard nghi ngờ hỏi.

“Vâng, ông Kane, ông ấy đã gọi tới tòa báo sớm ngày hôm nay và có một cuộc trao đổi ngoài luồng với chủ biên của chúng tôi, khiến chúng tôi tin chắc rằng ông ấy sẽ thấy ngạc nhiên nếu Lester có thể sống sót với nhu cầu về dòng tiền của mình.”

“Miễn bình luận” Richard cộc lốc nói, và dập điện thoại.

Thế theo yêu cầu của Richard, Florentyna mở một cuộc họp hội đồng quản trị tập đoàn Baron để đảm bảo đủ tài chính hỗ trợ cho Lester sống sót với cuộc chạy đua cùng cổ phiếu của mình. Trước sự ngạc nhiên của Richard và Florentyna, George hoàn toàn không cho rằng tập đoàn Baron nên tự đưa mình dính líu vào rắc rối của Lester. Ông nói với họ rằng ông không bao giờ đồng ý việc sử dụng cổ phiếu của Baron làm tài sản thế chấp cho việc tiếp quản ngân hàng ngay từ đầu.

“Ta giữ im lặng thời gian đó, nhưng ta không sẵn sàng làm vậy lần thứ hai” ông nói, tay đặt trên bàn phòng họp. “Abel không bao giờ thích ném tiền đi sau khi đã mất quá nhiều, dù với bất kì liên hệ cá nhân nào. Ông ấy thường nói rằng bất kì ai cũng có thể nói về lợi nhuận tương lai và bắt đầu sử dụng số tiền họ chưa thực sự kiếm được. Các con đã nghĩ tới việc chúng ta sẽ cùng chìm xuống chưa?”

“Số tiền liên quan không lớn đến mức thế đối với tập đoàn Baron” Richard nói.

“Abel luôn xem bất kì tổn thất nào cũng là rắc rối lớn gấp mười lần so với lợi nhuận.” George nói với anh. “Còn những khoản vay nợ tồn đọng nào cậu đã đưa cho các quốc gia khác trên thế giới mà có thể bị người khác cướp mất trong khi chúng ta đang ngái ngủ không?”

“Chỉ có một cái bên ngoài Cộng đồng kinh tế châu Âu thôi ạ, và đó là khoản vay hai trăm triệu của vua Shah tại Iran. Một lần nữa, chúng ta là ngân hàng dẫn đầu với một cam kết cho vay ba mươi triệu, nhưng Iran chưa lần nào trả tiền lãi chậm quá một giờ đồng hồ.”

“Khi nào khoản thanh toán cuối cùng của họ đáo hạn?” George hỏi.

Richard lật qua một tập tài liệu dày trên bàn trước mặt và rà ngón trở xuống một cột số liệu. Mặc dù bị ảnh hưởng bởi thái độ của George, anh vui mừng khi đã chuẩn bị kĩ càng cho bất kì câu hỏi nào có thể phát sinh.

“19 tháng Sáu, 1978.”

“Vậy sau đó ta muốn có sự đảm bảo rằng cậu sẽ không để ngân hàng tiếp tục tham gia vào khi khoản vay được đưa ra để gia hạn” George nói một cách cương quyết.

“Cái gì?” Richard hỏi. “Vua Shah cũng an toàn như Ngân hàng Anh Quốc...”

“Nơi mà đạo này chưa hề chứng minh được độ tin cậy.”

Richard bắt đầu cảm thấy tức giận và suýt phản ứng thì Florentyna cắt ngang.

“Từ từ, Richard. Nếu Lester đồng ý không gia hạn khoản vay của mình với vua Shah vào năm 1978, hoặc tự đưa mình vào bất kì cam kết tương lai nào cùng Thế giới thứ ba, George, bác sẽ thay đổi ý kiến về sự bảo lãnh của tập đoàn Baron cho số tiền bốn mươi lăm triệu đô thất thoát của hợp đồng với Nambawe chứ?”

“Không, ta vẫn cần những thứ thuyết phục hơn.”

“Ví dụ như chuyện gì?” Richard yêu cầu.

“Richard, cậu không cần phải lên giọng. Ta vẫn là chủ tịch của tập đoàn Baron. Abel đã dành ba mươi năm cuộc đời ông ấy để xây dựng công ty tới vị thế hiện nay, và ta không định nhìn thành quả đó bị phá hủy trong ba mươi phút đâu.”

“Cháu xin lỗi” Richard nói. “Cháu đã không ngủ được mấy suốt bốn ngày qua. Bác muốn biết gì, George?”

“Không tính hợp đồng với vua Shah, Lester còn có cam kết với bất kì khoản vay nào khác quá mười triệu không?”

“Không ạ” Richard nói. “Đa số những khoản vay chính, cấp quốc gia, được cấp bởi những ngân hàng chủ chốt như Chase hay Chemical và chúng ta chỉ giành được số phần trăm cực kì nhỏ trong tổng số vốn đầu tư thôi. Rõ ràng, Jake Thomas cảm thấy rằng Nambawe, đất nước rất giàu trữ lượng đồng và man-gan, chắc chắn là một vụ cá cược mà ông ta có thể hi vọng chiến thắng.”

“Chúng ta đã biết, với những tổn thất của mình, rằng ông Thomas là một người dễ mắc sai lầm.” George nói. “Vậy còn những khoản vay trên năm triệu đô vẫn còn tồn đọng tại ngân hàng thì sao?”

“Hai khoản ạ” Richard đáp. “Một với tập đoàn General Electricity tại Úc với bảy triệu đô, đã được chính phủ đảm bảo, và một với ICI tại London. Cả hai đều là khoản vay năm năm với ngày thanh toán định sẵn, và cho đến giờ việc hoàn trả vẫn đúng lịch trình.”

“Vậy nếu tập đoàn xóa khoản nợ bốn mươi lăm triệu đô, mất bao lâu để Lester lấy lại số tiền tổn thất?”

“Việc đó còn phụ thuộc vào tỷ lệ phần trăm mà người cho vay đòi hỏi cũng như thời gian khoản tiền được cho vay.”

“15% trong vòng năm năm.”

“15%?” Richard kinh ngạc nhắc lại.

“Tập đoàn Baron không phải một tổ chức từ thiện, Richard, và cho đến khi ta còn là chủ tịch, nó sẽ không có nhiệm vụ chống đỡ cho những ngân hàng yếu ớt. Bọn ta là những người kinh doanh

khách sạn và đạt được 17% lợi nhuận trên tổng số tiền của mình suốt ba mươi năm qua. Nếu bọn ta cho cậu vay bốn mươi lăm triệu đô, cậu có thể trả lại nó trong vòng năm năm với tỷ lệ lãi 15% không?”

Richard do dự, nguệch ngoạc vài con số lên cuốn sổ trước mặt và kiểm tra hồ sơ của mình trước khi nói. “Được, cháu tự tin chúng cháu có thể hoàn trả lại từng xu trong vòng năm năm, ngay cả khi giả sử hợp đồng châu Phi đó hoàn toàn bị xóa sổ” anh nói khẽ.

“Ta nghĩ chúng ta phải xem xét hợp đồng chính xác theo cách đó” George nói. “Người cung cấp tin của ta nói cựu nguyên thủ quốc gia, Vua Erobo, đã bỏ trốn sang London và sống tại khách sạn Claridge, và đang xem xét một căn nhà được rao bán ở quảng trường Chelsea. Có vẻ như ông ta có nhiều tiền được cất giấu tại Thụy Sĩ hơn bất cứ ai khác, ngoại trừ vua Shah, nên ta cảm thấy ông ta sẽ không quay về châu Phi trong tương lai gần – và ta không thể đổ lỗi cho ông ta được.” Richard cố gắng mỉm cười lúc George tiếp tục. “Đưa tất cả những gì cậu vừa nói với chúng ta xác nhận bởi kiểm toán viên của tập đoàn Baron, ta đồng ý chi trả cho khoản vay của châu Phi dựa trên những điều kiện đã được nêu ra, và ta chúc cậu may mắn, Richard. Và ta cũng tiết lộ với cậu một bí mật nhỏ: Abel cũng không thích gì Jake Thomas hơn cậu đâu, chi tiết này thêm một chút vào quyết định của ta.” George đóng tập hồ sơ lại. “Ta mong hai người thứ lỗi, bởi bây giờ ta có cuộc hẹn ăn trưa với Conrad Hilton và ông ấy chưa một lần nào tới trễ trong suốt ba mươi năm qua.”

Khi George đóng cánh cửa sau lưng ông lại, Richard quay sang Florentyna. “Chúa ơi, ông ấy nghĩ mình đứng về phe nào vậy?”

“Chúng ta” Florentyna đáp lại. “Giờ thì em đã hiểu vì sao cha em thoải mái tin tưởng ông ấy điều hành tập đoàn trong thời gian ông chiến đấu tại Đức rồi.”

Một tuyên bố trên tờ Wall Street Journal ngày hôm sau xác nhận rằng tập đoàn Baron đã bảo lãnh cho khoản cho vay của Lester khiến cho cổ phiếu của ngân hàng lại tăng giá trở lại, và Richard bắt tay vào thứ anh gọi là “năm năm kinh khủng của tôi.”

“Anh định xử lý Jake Thomas thế nào?”

“Mặc kệ hắn ta.” Richard nói, “Thời gian đứng về phía anh. Không ngân hàng nào tại New York sẽ thuê hắn một khi họ biết hắn sẵn sàng tìm đến báo trí mỗi khi có bất đồng với ông chủ trước của mình.”

“Nhưng làm thế nào mà mọi người biết được chứ?”

“Em yêu, nếu tờ Wall Street Journal biết, mọi người đều biết.”

Richard đã đúng, toàn bộ câu chuyện được kể lại cho anh trong bữa trưa anh cùng ăn với một giám đốc của Bankers Trust chính xác một tuần sau đó, Vị giám đốc nhận xét, “Tay đó đã phá vỡ nguyên tắc vàng của giới ngân hàng. Kể từ giờ trở đi, hắn ta sẽ thấy khó mở một tài khoản tín dụng nữa kia.”

William phục hồi sau vụ bỏng nhanh hơn nhiều những gì Florentyna nghĩ và trở lại trường học vài ngày sau với một vết sẹo trên bàn tay, quá nhỏ để gây chú ý với bạn bè. Vài ngày đầu tiên sau tai nạn đó, Annabel quay mặt đi mỗi khi cô bé nhìn thấy vết sẹo và dường như thực sự hối lỗi.

“Mẹ nghĩ anh có tha thứ cho con không? Cô bé hỏi mẹ.

“Tất nhiên rồi, con yêu. William cũng giống như ba con vậy – quên tất cả mọi cuộc cãi vã vào sáng hôm sau.”

Florentyna cho rằng đã đến lúc cô cần thực hiện một chuyến đi vòng quanh các khách sạn Baron ở châu Âu. Nhân viên của cô đã chuẩn bị một lịch trình chi tiết tới Rome, Paris, Lison, Tây Berlin, Amsterdam, Stockholm, London và ngay cả Warsaw. Cô cảm thấy một niềm tin tưởng mới trong việc để George quản lý mọi chuyện, cô nói với Richard chuyện này trong lúc họ lái xe tới sân bay. Anh tán thành và sau đó nhắc Florentyna rằng họ chưa bao giờ xa nhau nhiều hơn ba tuần kể từ ngày đầu gặp gỡ.

“Anh sẽ sống sót được, anh yêu.”

“Anh sẽ nhớ em, Jessie.”

“Thôi nào, đừng ủy mị thế chứ. Anh biết rằng em phải làm việc cho tới cuối đời để đảm bảo rằng chồng mình có thể tiếp tục trong vai trò chủ tịch của một ngân hàng tại New York mà.”

“Anh yêu em” Richard nói.

“Em cũng yêu anh” Florentyna đáp. “Nhưng anh vẫn còn nợ em bốn mươi lăm triệu và năm mươi sáu đô la.”

“Cái số năm mươi sáu từ đâu ra vậy?” Richard hỏi.

“Từ những ngày chúng ta ở San Francisco. Anh chưa bao giờ trả lại em số tiền năm mươi sáu đô em cho anh vay trước khi chúng ta lấy nhau đó.”

“Em đã nói đó là của hồi môn.”

“Không, anh đã nói nó là của hồi môn. Em nói nó là một khoản cho vay. Em nghĩ mình sẽ cần lời khuyên của George về việc nó nên được hoàn trả như thế nào ngay khi em quay về. Có lẽ 15% trong vòng năm năm có thể được xem là hợp lý, ngài Kane ạ, điều đó có nghĩa là ngài giờ đây phải nợ tôi khoảng bốn trăm đô rồi.” Cô nghiêng người sang và hôn anh.

Người lái xe đưa anh quay lại New York và khi đến văn phòng mình, anh ngay lập tức gọi điện cho hãng Cartier tại London. Anh đưa cho họ chỉ dẫn rõ ràng về những gì anh đòi hỏi và nói rằng nó phải sẵn sàng trong vòng mười tám ngày.

(^ ^)

Đến lúc Richard phải chuẩn bị bản báo cáo tổng quát hằng năm cho ngân hàng, những con số về châu Phi đở chót khiến anh phát điên. Không có nó, Lester sẽ đạt được một lợi nhuận khả quan: vậy là chấm hết niềm hi vọng anh có thể đánh bại những con số của Jake Thomas trong năm đầu tiên của mình. Tất cả những gì các cổ đông sẽ nhớ là một khoản lỗ lớn so với năm 1970, trong khi quên mất rằng Thomas là người quyết định thương vụ đầu tư gốc.

Richard theo dõi kế hoạch làm việc chi tiết của Florentyna với sự quan tâm mỗi ngày và đảm bảo anh liên lạc với cô qua điện thoại ít nhất một lần ở mỗi thành phố. Florentyna có vẻ hài lòng với những gì cô nhìn thấy, và mặc dù cô có vài ý tưởng thay đổi, cô phải thừa nhận rằng các khách sạn trên lục địa được điều hành tốt bởi các giám đốc khu vực châu Âu của tập đoàn. Mọi khoản chi tiêu vượt mức đều do yêu cầu của chính cô để đạt tiêu chuẩn thiết kế cao hơn.

Khi cô gọi điện về từ Paris, Richard chia sẻ tin mới rằng William đã giành giải thưởng Toán học của lớp và anh giờ đây rất tự tin là con trai mình sẽ được nhận vào trường St Paul. Và kể từ sau tai nạn với nước nóng, Annabel đã cố gắng nhiều hơn ở trường và thậm chí đã xoay sở để tự thoát khỏi nhóm cuối lớp. Đó là những tin tức tốt nhất mà Richard từng thông báo với cô.

“Điểm dừng chân tiếp theo của em là ở đâu?” Richard hỏi.

“London” cô đáp.

“Tuyệt. Anh có cảm giác mình biết có ai đó em sẽ muốn sớm liên lạc sau khi em làm thủ tục nhận phòng” anh nói với một tiếng cười khe khẽ, và đi ngủ với cảm giác tốt hơn rất nhiều so với những ngày qua.

Anh nghe tin từ Florentyna sớm hơn nhiều so với dự kiến. Khoảng sáu giờ sáng hôm sau, Richard đang say ngủ, mơ về chuyện anh và thiếu tá Abanjo có cuộc đấu súng một mất một còn: Richard bóp cò, viên đạn bay ra. Sau đó chuông điện thoại reo vang. Anh tỉnh dậy và nhắc điện thoại, hi vọng nghe thấy lời trấn trối của thiếu tá Abanjo.

“Em yêu anh.”

“Gì cơ?” Anh nói.

“Em yêu anh.”

“Jessie, em có biết bây giờ là mấy giờ không?”

“Hơn mười hai giờ một chút.”

“Mới sáu giờ tám phút sáng ở New York.”

“Em chỉ muốn nói với anh là em rất yêu chiếc cài áo kim cương của mình.”

Richard mỉm cười.

“Em sẽ đeo nó đi ăn trưa với Sir Colin và Lady Emson. Họ sẽ qua bất cứ lúc nào để đưa em tới nhà hàng Mirabelle, nên em phải chào tạm biệt rồi. Nói chuyện với anh ngày mai nhé – ngày hôm nay của em.”

“Em đúng là đồ điên.”

“Nhân tiện, em không biết liệu điều này có khiến anh hứng thú không, nhưng có một phóng viên chuyên đưa tin giữa ngày ở đây, tại Anh, nói một điều gì đó về việc thiếu tá Abanjo nào đó đã bị giết trong một cuộc đảo chính ngược tại quốc gia Trung Phi nào đó, cái tên mà em không nhớ được, và vị vua cũ sẽ trở về nhà ngày mai, được chào đón như một anh hùng.”

“Cái gì cơ?”

“Vị vua đó đang được phỏng vấn lúc này, nên em sẽ nhắc lại những gì ông ta nói: “Chính phủ của tôi dự định sẽ tôn trọng mọi khoản nợ đã có với tất cả những người bạn ở thế giới Tây phương.”

“Cái gì cơ?” Richard nhắc lại, một lần nữa.

“Ông ta trông như một người bạn tử tế khi giờ đây ông ta đã lấy lại được vương miện trên đầu mình. Tạm biệt, ngài Kane. Ngủ ngon nhé.”

(˘ ^ ˇ ^)

Trong lúc Richard nhảy múa trên giường, có một tiếng gõ nhẹ lên cửa phòng Florentyna. Sir Colin và Lady Emson rảo bước vào trong.

“Cô sẵn sàng chưa, quý cô trẻ tuổi?” Sir Colin hỏi.

“Tôi đã sẵn sàng” Florentyna đáp.

“Cô trông rất hài lòng với bản thân. Không nghi ngờ gì nữa, sự tái lên ngôi của vua Erobo đã sắc hoa hồng trở lại trên gò má cô rồi.”

“Ngài biết thông tin nhanh thật, Sir Colin, nhưng đó không phải là lí do đâu ạ” Florentyna nói khi cô cúi xuống nhìn tấm bưu thiếp đặt trên bàn trước mặt mình và đọc những dòng chữ lần nữa.

Tôi hi vọng món đồ này sẽ được coi là mật đảm bảo chấp nhận được cho đến khi tôi có thể hoàn trả số tiền năm mươi sáu đô, kèm theo lãi suất.

Ngài Kane.

“Chiếc trâm cài áo cô đang đeo dễ thương thật.” Lady Emson nói. “Nó là một con lừa phải không? Nó có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Chắc chắn có ạ, Lady Emson. Nó có nghĩa là người trao tặng nó có ý định sẽ bầu cho Nixon một lần nữa.”

“Vậy thì cô cần gửi cho anh ta một cặp cúc cài cổ tay áo sơ mi hình con voi¹¹¹” Sir Colin nói.

“Ngài biết đấy, Richard đã đúng: thực sự không nên đánh giá thấp người Anh” Florentyna đáp.

Sau bữa trưa, Florentyna gọi điện tới trường cho cô Tredgold. Thư ký trường chuyển đường dây tới phòng nhân viên. Cô Tredgold hóa ra chẳng có hứng thú gì với thiếu tá Abanjo gần đây, nhưng hào hứng với mọi tin tức về William và Annabel. Cuộc điện thoại thứ hai của Florentyna là cho Sotheby – lần này cô đích thân đến đó. Khi tới nơi, cô đề nghị được gặp một trong những người đứng đầu nhà đấu giá.

“Có thể phải rất nhiều năm sau, một vật phẩm như thế mới được đem ra đấu giá đấy, bà Kane ạ” vị chuyên gia nói với cô.

“Tôi hiểu” Florentina nói. “Nhưng hãy nhớ báo cho tôi biết khi nào đến lượt nó.”

“Chắc chắn rồi, thưa bà” vị chuyên gia nói trong lúc viết lại tên và địa chỉ của Florentyna.

(^ ^)

Khi Florentyna trở lại New York sau ba tuần, cô bắt đầu dồn sức thực hiện những thay đổi mà mình đã dự tính trong chuyến đi châu Âu. Đến cuối năm 1972, cùng với nguồn năng lượng của cô, sự thông thái của George và tài năng thiên bẩm của Gianni di Ferranti, cô đã có thể thấy được lợi nhuận tăng trưởng. Nhờ Vua Erobo, người đã chứng minh giữ đúng chữ tín, Richard chỉ đi sau có một vài bước.

Vào buổi tối sau cuộc họp cổ đông thường niên, Richard, Florentyna và George đã ăn mừng bằng bữa tối tại nhà hàng. Mặc dù George đã chính thức nghỉ hưu vào sinh nhật thứ sáu mươi lăm của mình, ông vẫn đến văn phòng riêng mỗi sáng vào lúc tám giờ. Chỉ mất hai mươi tư giờ để mọi người ở Baron nhận ra “bữa tiệc nghỉ hưu” của ông chỉ là trên danh nghĩa.

Florentyna bắt đầu hiểu được giờ đây George cô đơn đến mức nào khi ông đã mất đi hầu hết những người bạn cùng thời, và ông từng gần gũi với cha cô nhường nào. Cô chưa từng một lần đề nghị ông hãy chậm lại, bởi cô biết điều đó là vô ích, và mỗi khi George dẫn Annabel và William ra ngoài chơi đều mang tới cho cô một niềm hạnh phúc đặc biệt. Cả hai đứa trẻ gọi ông là “ông ngoại”, điều đó khiến ông rơi nước mắt, và luôn luôn đảm bảo chúng có một cây kem ốc quế to gấp đôi.

Florentyna nghĩ cô biết George đã đóng góp nhiều đến mức nào vì tập đoàn, nhưng sự thật chỉ hoàn toàn rõ ràng khi việc nghỉ hưu của ông không thể trì hoãn lâu hơn. George ra đi một cách bình an trong giấc ngủ vào tháng Mười năm 1973. Trong bản di chúc của

mình, ông để lại mọi thứ cho tổ chức Chữ thập đỏ Ba Lan và một bức thư ngắn gửi đến Richard, đề nghị anh làm người thực hiện nguyện vọng của mình.

Richard hoàn tất mọi mong ước của George như trong di thư và thậm chí đi tới Warsaw cùng Florentyna để gặp gỡ chủ tịch tổ chức Chữ thập đỏ Ba Lan, thảo luận việc tiền quyền góp của George nên được sử dụng cách nào tốt nhất. Lúc họ trở về New York, Florentyna gửi một chỉ dẫn chính thức tới tất cả quản lý của Tập đoàn rằng phòng nghỉ tốt nhất trong mỗi khách sạn sẽ không còn gọi là phòng Tổng thống nữa, mà đặt tên lại là phòng George Novak.

(^ ^)

Khi Richard tỉnh dậy vào buổi sáng sau hôm họ trở về từ Warsaw, Florentyna đang kiên nhẫn đợi cho đến lúc anh mở mắt, và nói với chồng rằng mặc dù George đã dạy cô rất nhiều trong cuộc đời, ông vẫn thêm vào những điều cô học được kể cả sau khi đã mất.

“Em đang nói chuyện gì vậy?”

“George để lại mọi thứ của bác cho tổ chức từ thiện nhưng chưa bao giờ nhắc đến sự thật là cha em hiếm khi có những đóng góp thiện nguyện ngoại trừ những món quà không thường xuyên cho người Ba Lan, hay vì những mục đích chính trị. Em gần như cũng không để ý đến, và nếu anh không thêm chú thích phụ vào bản báo cáo thường niên của tập đoàn liên quan đến việc miễn trừ thuế cho những khoản đóng góp từ thiện, em sẽ không bao giờ nghĩ về vấn đề đó lần thứ hai.”

“Chà, bởi anh chắc chắn là em đang không định lên kế hoạch trước cho chuyện gì đó sau khi mình chết, em đang nghĩ tới chuyện gì vậy?”

“Tại sao chúng ta không lập ra một quỹ tưởng nhớ những người cha của mình nhỉ? Hãy mang hai gia đình lại với nhau. Những việc hai người đó đã thất bại ở thời của họ, thì ta hãy thực hiện chúng ở thời của mình.”

Richard ngồi dậy và nhìn chăm chăm vào vợ khi cô rời khỏi giường và tiếp tục trò chuyện trong lúc đi tới nhà tắm.

“Tập đoàn Baron sẽ quyên góp hai triệu đô mỗi năm cho quỹ này” cô nói.

“Hãy chỉ chi trong thu nhập, đừng dùng vốn đầu tư” anh xen ngang.

Florentyna đóng cửa phòng tắm, còn Richard có một lúc để suy nghĩ về đề nghị của cô. Anh vẫn luôn ngạc nhiên bởi cách tiếp cận táo bạo, bao quát của cô đối với bất kì vấn đề mới nào, ngay cả khi, anh đoán rằng, cô chưa nghĩ qua về việc ai sẽ xử lý việc điều hành hằng ngày của một tổ chức lớn như vậy một khi nó được thành lập. Anh mỉm cười với chính mình khi cửa phòng tắm mở ra.

“Chúng ta có thể dùng khoản thu mang lại từ quỹ đầu tư ủy thác như vậy cho thế hệ nhập cư đầu tiên, những người đã không có cơ hội nhận được sự giáo dục thích hợp.”

“Và cả tạo ra những khoản học bổng dành cho những đứa trẻ có tài năng đặc biệt, không phân biệt nền tảng xuất thân” Richard nói và ra khỏi giường.

“Xuất sắc, ngài Kane, và hãy để chúng ta hi vọng rằng thỉnh thoảng sẽ có những người thỏa mãn được cả hai tiêu chuẩn đó.”

“Cha em chắc chắn có” Richard nói khi anh biến mất vào nhà tắm.

Thaddeus Cohen khẳng định đòi nghỉ hưu để lên kế hoạch tử mỉ cho hành động của tổ chức để đáp ứng toàn bộ mong ước của cả hai người nhà Kane. Việc này khiến ông mất cả tháng trời. Khi quỹ đầu tư ủy thác được đưa vào hoạt động, báo chí trong nước hoan nghênh những cam kết tài chính như là một ví dụ nữa về việc Richard và Florentyna Kane có thể kết hợp sự hào phóng và sáng tạo một cách táo bạo như thế nào.

Một phóng viên của tờ Chicago Sun-Times gọi điện cho Thaddeus Cohen để hỏi vì sao tổ chức được đặt tên như vậy. Cohen đã giải thích rằng việc lựa chọn tên “Remagen” bởi đó là mặt trận mà Đại tá Rosnovski đã vô tình cứu được Chỉ huy Kane.

“Tôi không biết rằng họ đã gặp nhau trên chiến trường đấy” một giọng nói trẻ trung cất lên.

“Chính họ cũng không biết” Thaddeus Cohen đáp. “Nó chỉ được phát hiện ra sau khi họ mất.”

“Thật kì diệu. Hãy nói cho tôi, ông Cohen, ai sẽ là giám đốc đầu tiên của Tổ chức Remagen?”

“Giáo sư Luigi Ferpozzi.”

Cả ngân hàng Lester lẫn tập đoàn Baron đều lập được kỉ lục mới vào năm tiếp theo khi Richard tự biến mình thành một thế lực tại phố Wall, còn Florentyna khai trương các khách sạn tại Trung Đông và châu Phi. Vua Erobo tổ chức một buổi tiếp đón danh dự dành cho Florentyna khi cô tới Nambawe, và mặc dù hứa xây dựng một khách sạn tại thủ đô, cô không đưa ra lời giải thích nào về việc vì sao

Lester không nằm trong những ngân hàng tham gia vào khoản vay quốc tế mới nhất của nhà vua.

William đã có năm học đầu tiên tốt đẹp tại St Paul, thể hiện tài năng bẩm sinh đối với môn toán như cha cậu từng thể hiện trước đây. Vì cả hai được dạy dỗ bởi cùng một giáo viên, cả cha và con đều tránh hỏi tới bất kì sự so sánh nào. Annabel không tiến bộ nhanh như William, mặc dù giáo viên của cô bé phải thừa nhận rằng cô có tiến bộ ngay cả khi rơi vào lưới tình với Bob Dylan¹¹².

“Đó là ai vậy?” Florentyna hỏi.

“Anh không biết.” Richard đáp, “nhưng anh được cho hay cậu ta làm những việc cho Annabel như Sinatra¹¹³ làm cho em hai mươi lăm năm trước.”

Khi Florentyna bước vào năm thứ sáu trên cương vị chủ tịch tập đoàn, cô nhận thấy cô bắt đầu lặp lại chính mình, Richard dường như vẫn luôn tìm ra những thách thức mới, trong khi Gianni di Ferranti quản lý chuỗi cửa hàng rất tốt mà không cần hỏi cô bất cứ điều gì ngoại trừ việc gửi séc tới địa chỉ nào. Tập đoàn Baron giờ đây rất hiệu quả, và đội ngũ quản lý của cô chuyên nghiệp đến mức không ai tỏ ra bận tâm nếu một sáng nào đó Florentyna không đến văn phòng làm việc.

Buổi tối hôm đó, khi Richard đang ngồi trong chiếc ghế da màu nâu đỏ bên cạnh lò sưởi và đọc cuốn Điều chắc chắn của một tỷ đô la¹¹⁴, cô bày tỏ thành tiếng suy nghĩ của mình.

“Em thấy buồn chán.”

Richard không bình luận gì.

“Đã đến lúc em làm gì đó với cuộc đời mình mà không phải việc củng cố những thành tựu của cha em.” cô nói thêm.

Richard mỉm cười nhưng vẫn không rời mắt khỏi cuốn sách của mình.

“Bà được phép đoán ba lần xem ai đang gọi.”

“Tôi có được gợi ý không?” Florentyna hỏi, thấy bực khi cô nhận ra giọng nói ấy nhưng không hoàn toàn xác định được.

“Đẹp trai, thông minh và là thần tượng của cả nước.”

“Paul Newman.”

“Yếu quá. Thử lại đi.”

“Robert Redford¹¹⁵.”

“Vẫn tệ. Một lần nữa.”

“Tôi cần một gợi ý khác.”

“Cực kì dở tiếng Pháp, không khá hơn với môn tiếng Anh và vẫn còn yêu em.”

“Edward. Edward Winchester. Một giọng nói từ quá khứ – chỉ là anh nghe không có vẻ gì thay đổi cả.”

“Ước gì được như vậy. Anh đã ngoài bốn mươi rồi, và nhân tiện, năm sau em cũng vậy đấy.”

“Em sẽ không như thế, em đã đóng băng suốt mười lăm năm qua rồi.”

“Không giống những gì anh được đọc. Em càng ngày càng mạnh mẽ.”

“Còn anh thì sao?”

“Anh là cộng sự trong một công ty luật ở Chicago, Wiston và Strawn.”

“Lập gia đình rồi chứ?”

“Chưa, anh đã quyết định chờ đợi em.”

Florentyna cười lớn. “Nếu anh đã phải đợi lâu đến mức này để gọi điện và cầu hôn, em phải cảnh báo anh rằng em đã lập gia đình được mười lăm năm và em có một cậu con trai mười bốn tuổi cùng một cô con gái mười hai tuổi.”

“Thôi được rồi, anh sẽ không cầu hôn nữa, nhưng anh muốn được gặp em. Đây là vấn đề cá nhân.”

“Vấn đề cá nhân? Nghe có vẻ kích thích nhỉ.”

“Nếu anh bay tới New York một ngày nào đó vào tuần sau, em sẽ ăn trưa với anh chứ?”

“Em sẵn sàng.” Florentyna lật qua vài trang trong cuốn lịch của mình. “Thứ Ba tới được không?”

“Tiện cho anh đấy. Chúng ta sẽ gặp tại khách sạn Bốn mùa, lúc một giờ chiều nhé?”

“Em sẽ đến đó.”

Florentyna đặt điện thoại xuống và ngã người ra sau ghế. Ngoài những tấm thiệp Giáng sinh và một bức thư bất thường, cô không có nhiều liên lạc với Edward trong suốt mười sáu năm qua. Cô đi dọc căn phòng tới chỗ chiếc gương và ngắm mình trong đó. Một vài nếp nhăn nhỏ bắt đầu xuất hiện quanh mắt và miệng. Cô xoay người sang bên để xác nhận rằng mình vẫn giữ được thân hình mảnh mai. Cô không hề cảm thấy già chút nào. Không phủ nhận rằng cô có một cô con gái có thể khiến những anh chàng trẻ tuổi phải dừng lại trên phố để ngắm nhìn trong giây lát, và một cậu con trai tuổi mới lớn mà cô cần phải để mắt đến. Điều này thật không công bằng, Richard trông không giống như đã bốn mươi: một vài

cụm tóc bạc đã xuất hiện hai bên thái dương và mái tóc có vẻ nhạt màu đi đôi chút so với trước đây, nhưng anh vẫn mảnh khảnh và tràn đầy sức sống như ngày họ gặp nhau. Cô ngưỡng mộ việc anh vẫn có thể thu xếp thời gian chơi squash tại câu lạc bộ Harvard hai lần một tuần và luyện tập đàn cello hầu hết các ngày cuối tuần. Cuộc điện thoại của Edward khiến cô lần đầu tiên nghĩ về tuổi trung niên; mới khùng khiếp làm sao, Có lẽ tiếp theo cô sẽ nghĩ về cái chết. Thaddeus Cohen đã mất vào năm ngoái, chỉ còn Kate Kane và Zaphia là những người còn lại trong thế hệ của họ.

Florentyna cố gắng chạm vào ngón chân cái của mình nhưng không được, nên cô quay về với đồng báo cáo hàng tháng của tập đoàn Baron đang đợi xét duyệt lại. Chi nhánh London vẫn không bao được chi phí của mình, mặc dù khách sạn tọa lạc tại một trong những địa điểm tốt nhất ở khu vực Mayfair. Bằng cách nào đó, người Anh vẫn xoay sở để hài hòa những đòi hỏi bất khả thi về lương với tỷ lệ thất nghiệp cao và thiếu hụt lao động xảy ra cùng một lúc. Tại Riyadh, họ phải thanh lọc hầu hết toàn bộ đội ngũ quản lý bởi nạn trộm cắp, và tại Ba Lan chính phủ vẫn không cho phép tập đoàn đưa tiền ra khỏi đất nước. Nhưng bỏ qua những rắc rối nhỏ, tất cả sẽ được giải quyết bởi đội ngũ quản lý của cô, công ty vẫn trong tình trạng tốt.

Florentyna tự tin đảm bảo với Richard rằng lợi nhuận của tập đoàn Baron sẽ hơn bốn mươi một triệu đô trong năm 1974, trong khi Lester sẽ may mắn chạm được mốc mười tám triệu. Tuy nhiên, Richard dự đoán rằng lợi nhuận của Lester có thể vượt qua tập đoàn Baron trước năm 1974. Cô giả vờ khinh thường, nhưng biết rằng khi nhắc tới những dự đoán tài chính, anh hiếm khi sai.

Những suy nghĩ của cô quay về với Edward khi điện thoại reo vang. Gianni di Ferranti hỏi rằng liệu cô có muốn xem bộ sưu tập mới của anh ta cho tuần lễ thời trang Paris không, điều đó đẩy người bạn cùng lớp cũ của cô ra khỏi tâm trí cho đến một giờ chiều ngày thứ Ba tuần kế tiếp.

Florentyna đến khách sạn Bốn mùa vài phút sau một giờ, mặc chiếc váy mới nhất của Gianni dài ngang bắp chân bằng vải lụa màu xanh lá cây đậm cùng áo khoác sát nách choàng bên ngoài. Cô tự hỏi liệu mình có nhận ra Edward không. Cô đi bộ lên cầu thang rộng lớn và thấy anh đang đứng đợi trên đỉnh. Cô thầm hi vọng mình cũng già dặn được như anh vậy.

“Edward” cô kêu lên, “anh chẳng thay đổi chút nào.” Anh cười. “Không, không” Florentyna trêu chọc, “em đã luôn cho rằng tóc bạc và thêm chút xíu cân nặng sẽ hợp với anh. Em đã hi vọng sẽ thấy một luật sư cực kì thành công đến từ quê nhà của mình.”

Anh hôn lên hai má cô theo cách thông thường của người Pháp và sau đó cô choàng tay qua người anh và họ đi theo người phục vụ đến bàn của mình. Một chai sâm-panh đang đợi sẵn.

“Sâm-panh à. Thật dễ thương. Chúng ta ăn mừng điều gì nhỉ?”

“Chỉ vì được gặp lại em thôi, em thân yêu.” Edward nhận ra Florentyna dường như đang đắm chìm trong suy nghĩ. “Có chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

“Không. Em chỉ đang nhớ lại chính mình ngồi trên sàn lớp học tại trường Nữ sinh Latinh, khóc lóc khi anh vừa giật đứt một tay của Franklin D. Roosevelt, rồi sau đó đổ cả lọ mực xanh dương xuống đầu nó.”

“Em đáng bị như vậy – em đã là một con nhỏ hợm hĩnh thích thể hiện. FDR thì không. Tội nghiệp con gấu nhỏ, nó vẫn còn được giữ chứ?”

“Ồ, vâng. Nó chiếm một chỗ trên giường ngủ của con gái em, và bởi bằng cách nào đó nó vẫn giữ được cánh tay còn lại cùng hai chân, em chỉ có thể miễn cưỡng thừa nhận rằng Annabel xử lý các chàng trai trẻ tốt hơn em.”

Edward cười. “Chúng ta gọi món nhé? Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em. Khá là thú vị khi theo dõi sự nghiệp của em qua truyền hình và trên báo chí, nhưng anh muốn xem em có thay đổi gì không.”

Florentyna gọi món cá hồi cùng salad trong khi Edward gọi món sườn hảo hạng cùng măng tây.

“Em đang rất tò mò.”

“Bởi chuyện gì?” Edward hỏi.

“Tại sao một luật sư tại Chicago lại bay cả quãng đường tới New York chỉ để gặp một người yêu cũ, người chưa bao giờ quá nóng bỏng.”

“Anh không tới đây với danh nghĩa một luật sư tại Chicago và anh cũng không hứng thú việc nói chuyện với một người bạn cũ, à nhân tiện, em cũng từng hấp dẫn đấy.” Anh ngừng lại. “Anh đến với vai trò thủ quỹ của đảng Dân chủ tại hạt Cook.”

“Em đã đóng góp một trăm nghìn đô cho đảng Dân chủ năm ngoái” Florentyna nói. “Nhắc anh một chút, Richard cũng ủng hộ một trăm nghìn đô cho những người Cộng hòa tại New York.”

“Anh không cần tiền của em, Florentyna, mặc dù anh biết em ủng hộ cho quận Chín mỗi kỳ bầu cử. Thứ anh muốn là chính em.”

“Đó là một lời có cánh đấy” cô cười rạng rỡ. “Đàn ông bắt đầu không nói với em như thế gần đây rồi. Anh biết mà, Edward” cô tiếp tục, giọng thay đổi, “em có quá nhiều việc suốt những năm vừa qua, em hầu như không có thời gian để đi bầu cử, nói gì đến việc để bản thân tham gia. Hơn nữa, sau vụ Watergate em nhận ra Nixon đáng bị cấm hận, Agnew còn tệ hơn, và Muskie thì không tham gia ứng cử, em chỉ còn mỗi lựa chọn là George McGovern, người hoàn toàn không truyền được cảm hứng cho em.”

“Nhưng chắc chắn...”

“Em cũng có một người chồng, hai đứa con nhỏ và một công ty trị giá năm trăm triệu đô cần quản lý.”

“Và em định làm gì trong vòng hai mươi năm tới?”

Cô mỉm cười với chính mình, “Em sẽ biến nó thành công ty trị giá tỷ đô.”

“Nói theo cách khác, chỉ là lặp lại chính mình. Anh đồng ý với em về McGovern và Nixon – một người quá tốt và người kia thì quá dở – và anh không nhìn thấy bất kì ai trong tầm nhìn mà khiến anh phấn khích cả.”

“Vậy bây giờ anh muốn em chạy đua cho vị trí Tổng thống vào năm 76 sao?”

“Không, anh muốn em tranh cử vào Quốc hội với tư cách đại diện của quận Chín bang Illinois.”

Florentyna đánh rơi chiếc đĩa của mình. “Nếu em nhớ chính xác đặc tả công việc thì nó là mười tám tiếng mỗi ngày, bốn mươi hai nghìn năm trăm đô la một năm, không có cuộc sống riêng và những người có quyền bầu cử được phép đối xử thô lỗ với anh như họ

muốn. Nhưng điều tệ nhất là, anh buộc phải sống ở quận Chín bang Illinois."

"Mọi việc không tệ đến thế đâu. Khách sạn Baron nằm tại quận Chín, và ngoài ra, nó chỉ là một bước đệm thôi."

"Cho cái gì?"

"Tới Thượng viện"

"Khi mà cả đất nước này có thể thô lỗ với anh ấy hả?"

"Sau đó là chức vụ Tổng thống."

"Đó là lúc mà tất cả phần còn lại của thế giới có thể tham gia vào. Edward, đây không phải là trường Nữ sinh Latinh và em không có hai cuộc đời, một cuộc đời dùng để điều hành chuỗi khách sạn của em, và cái còn lại..."

"Và cái còn lại để em có thể trả lại một phần nào đó những gì em đã lấy của người khác."

"Điều đó hơi thô lỗ đấy, Edward."

"Đúng, rõ ràng là vậy. Anh xin lỗi. Nhưng anh luôn tin là em có thể đóng một vai trò nào đó trong vấn đề chính trị của quốc gia, giống như em từng tự mình làm vậy, và anh cảm thấy đã đến thời điểm thích hợp, đặc biệt khi anh thấy là em không hề thay đổi gì."

"Nhưng em đã không tham gia vào chuyện chính trị dù chỉ ở mức độ thấp nhất, nói gì đến cấp quốc gia, trong nhiều năm rồi."

"Florentyna, em cũng như anh biết rằng hầu hết mọi người trong Quốc hội không có kinh nghiệm phong phú như em hay trí thông minh của em. Điều ngày đúng với hầu hết các đời Tổng thống, hãy nghĩ đi."

"Em được tặng bốc, Edward, nhưng không bị thuyết phục."

“Chà, anh có thể nói với em là có một nhóm bạn anh ở Chicago muốn em trở về và ứng cử đại diện cho quận Chín.”

“Ghế cũ của Henry Osborne ấy hả?”

“Mặc dù những người đảng Dân chủ đã giành lại nó với năm mươi tư ghế, chúng ta chưa bao giờ chiến thắng với một khoảng cách đủ lớn để tự tin khi đưa ra lựa chọn ứng cử viên mới để đấu lại những thách thức mạnh mẽ của đảng Cộng hòa.”

“Daley muốn có một phụ nữ Ba Lan sao?”

“Daley muốn người phụ nữ mà tờ Time nói chỉ đứng sau mỗi bà Jackie Kennedy và Margaret Mead về sự kính phục của cả nước. Daley muốn chiến thắng.”

“Anh điên rồi, Edward. Ai cần điều đó chứ?”

“Anh đoán là chính em, Florentyna. Hãy cho anh dù chỉ một ngày trong đời em, và tới Chicago, và gặp những người muốn em. Hãy tự mình nói xem em cảm thấy thế nào về tương lai của đất nước này. Em ít nhất có thể làm điều đó vì anh không?”

“Thôi được, em sẽ suy nghĩ và gọi cho anh trong vài ngày tới. Nhưng em cảnh báo anh nhé, Richard sẽ nghĩ rằng em bị điên.”

(͡ ° ▽ °)

Florentyna hóa ra lại nhầm. Richard về nhà tối muộn ngày hôm ấy sau chuyến đi tới Boston và anh nói với cô trong bữa sáng ngày hôm sau rằng cô đã nói mơ.

“Em đã nói gì vậy?”

Richard nhìn cô chăm chăm. “Điều mà anh luôn nghi ngờ” anh đáp.

“Và đó là gì?”

“Em muốn chạy đua.”

Florentyna không trả lời.

“Tại sao Edward muốn đi ăn trưa với em gấp gáp vậy?”

“Anh ấy muốn em về Chicago và chạy đua vào Quốc hội.”

“Vậy hóa ra là do điều đó. Chà, anh nghĩ rằng em nên suy nghĩ lời đề nghị đó một cách nghiêm túc, Jessie ạ. Đã từ lâu em luôn không chấp nhận được sự thật là những phụ nữ tài năng không được tham gia chính trị. Và em luôn nói về khả năng của những người phụ nữ đã tham gia vào cuộc chơi này. Giờ đây em có thể ngừng than vãn và làm nhiều hơn một chút, thay vì chỉ đơn thuần đi bầu cử mỗi khi kỳ bỏ phiếu đến.”

“Nhưng còn tập đoàn Baron?”

“Gia đình Rockefeller đã xoay sở để tồn tại được, không có gì nghi ngờ về chuyện nhà Kane cũng sẽ làm được chuyện này bằng cách nào đó. Dù sao thì, tập đoàn giờ đây có hơn hai mươi bảy nghìn nhân viên, vậy nên anh nghĩ chúng ta có thể tìm được mười người thay thế chỗ của em.”

“Cảm ơn, ngài Kane. Nhưng sao em có thể sống ở Illinois trong khi anh ở New York?”

“Điều đó dễ giải quyết thôi. Anh sẽ bay tới Chicago mỗi dịp cuối tuần. Mỗi đêm thứ Tư, em có thể bay về New York và giờ đây khi chúng ta biết rằng Carol sẽ không bao giờ rời bỏ chúng ta, không có nhiều điều đáng phải lo nghĩ về bọn trẻ. Khi em được bầu chọn rồi, anh sẽ đi tới Washington vào các đêm thứ Tư.”

“Anh có vẻ như đã nghĩ về chuyện này một thời gian rồi, ngài Kane ạ.”

Florentyna bay tới Chicago một tuần sau đó và gặp Edward tại sân bay O'Hare. Trời đang mưa và gió thổi rất mạnh, Edward cầm chặt một chiếc ô lớn bằng cả hai tay, nhưng vẫn không bảo vệ nổi cô khỏi cơn mưa.

“Giờ thì em biết tại sao mình muốn quay lại Chicago” cô nói trong lúc nhẹ nhàng bước nhanh vào trong xe, lạnh và ướt sũng. Trong lúc họ di chuyển vào thành phố, Edward tóm tắt cho cô về những người cô sẽ gặp.

“Họ đều là nhân viên của đảng và là những người kiên định trung thành, chỉ đọc về em hay thấy em qua truyền hình. Họ sẽ ngạc nhiên khi nhận ra em chỉ có hai tay, hai chân và một cái đầu giống như họ.”

“Anh đoán có bao nhiêu người sẽ tới buổi gặp mặt?”

“Khoảng chừng sáu mươi. Bảy mươi sẽ là khá bất thường.”

“Và tất cả những gì anh muốn em làm là gặp gỡ họ, sau đó nói vài lời về cảm nhận của em về những vấn đề quốc gia thôi hả? Rồi em có thể trở về nhà?”

“Nếu đó là những gì em muốn.”

Chiếc xe dừng lại bên ngoài trụ sở chính của đảng Dân chủ tại hạt Cook trên phố Randolph, nơi cô đã không đặt chân đến kể từ sau thời gian làm cô gái trực điện thoại cho Adlai Stevenson. Florentyna được đón chào bởi bà Kalamich, một phụ nữ đầy đặn, giản dị, gần như cúi gập người trước khi dẫn cô đến hội trường chính. Florentyna kinh ngạc khi thấy căn phòng chật kín người, một vài người đứng đằng sau. Khi cô bước vào, họ bắt đầu vỗ tay.

“Anh bảo em rằng sẽ chỉ có vài người thôi mà, Edward” cô thì thầm.

“Anh cũng ngạc nhiên như em vậy. Anh đã nghĩ chỉ khoảng bảy mươi, chứ không phải hơn ba trăm như thế này.”

Florentyna đột nhiên cảm thấy lo lắng khi cô được giới thiệu với thành viên của ủy ban bầu cử và sau đó được hướng dẫn lên sân khấu.

(ˆ ˆ)

Cô ngồi cạnh Edward, nhận thấy căn phòng thật lạnh còn cả hội trường thì đầy người với niềm hi vọng trong ánh mắt, những người được hưởng rất ít đặc quyền mà cô nhận được mỗi ngày. Căn phòng này thật khác biệt so với phòng họp ban quản trị của cô, với toàn những người đàn ông trong bộ âu phục của Brooks Brothers và gọi rượu Martini trước bữa ăn tối. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy xấu hổ với sự giàu có của mình và hi vọng điều đó đừng thể hiện ra ngoài.

Edward đứng dậy khỏi ghế tại chính giữa bục phát biểu.

“Thưa các quý bà và quý ông, tối nay tôi rất vinh dự được giới thiệu một người phụ nữ đã giành được sự tôn trọng và lòng ngưỡng mộ của người dân Mỹ. Bà đã góp phần xây dựng nên một trong những đế chế tài chính lớn nhất trên thế giới và tôi tin rằng giờ đây bà có thể xây dựng một sự nghiệp chính trị với những chân trời mới còn rộng lớn hơn. Tôi hi vọng rằng bà sẽ bắt đầu sự nghiệp ấy tại căn phòng này, vào tối ngày hôm nay. Thưa quý bà và quý ông, bà Florentyna Kane.”

Florentyna đứng dậy trên đôi chân run run. Cô bắt đầu ước rằng mình đã dành nhiều thời gian hơn để chuẩn bị bài phát biểu.

“Xin cảm ơn, ông Winchester, vì những lời tốt đẹp của ông. Thật tuyệt vời khi được quay lại Chicago, quê nhà của tôi, và tôi rất biết ơn các bạn đã đến đây với tôi trong một tối lạnh và ẩm ướt như thế này.”

“Tôi, cũng như các bạn, cảm thấy thất vọng với những nhà lãnh đạo chính trị ngày nay. Tôi luôn tin vào một nước Mỹ lớn mạnh và nếu bước chân vào đấu trường chính trị, tôi sẽ cống hiến bản thân vì những điều Franklin D.Roosevelt từng nói tại thành phố này hơn ba mươi năm trước: 'Không có nghĩa vụ nào vinh quang hơn việc phục vụ cộng đồng'.”

“Cha tôi đến Chicago với thân phận là một người nhập cư Ba Lan, và chỉ ở nước Mỹ này ông mới có thể giành được những thành công như đã làm. Mỗi người chúng ta phải thực hiện nghĩa vụ của mình đối với vận mệnh của đất nước mà chúng ta yêu thương, và tôi sẽ luôn ghi nhớ sự tử tế của các bạn khi đã mời tôi làm ứng cử viên của mình. Hãy tin rằng tôi sẽ không đưa ra quyết định cuối cùng một cách hời hợt. Tôi đã không đến đây với một bài nói chuyện dài được chuẩn bị kĩ lưỡng bởi tôi muốn được giải đáp bất cứ thắc mắc nào mà các bạn nghĩ là quan trọng hơn.”

Cô ngồi xuống và ba trăm người vỗ tay nhiệt liệt. Khi tiếng ồn lắng xuống, Florentyna trả lời các câu hỏi về nhiều chủ đề trải dài từ vụ đánh bom của Mỹ xuống Campuchia tới việc nạo phá thai hợp pháp, từ vụ Watergate tới khủng hoảng năng lượng. Đó là lần đầu tiên cô tham gia một cuộc họp mà không có những sự thật và số liệu trong tay và cô ngạc nhiên khi thấy bản thân có những ý kiến mạnh mẽ về nhiều vấn đề như thế nào. Khi cô trả lời tới câu hỏi cuối cùng, hơn một tiếng đồng hồ sau đó, đám đông đứng dậy và bắt đầu nhắc

đi nhắc lại “Kane vào Quốc hội”, không dừng lại cho đến khi cô rời khỏi bục phát biểu. Đó là một trong những giây phút hiếm hoi trong đời khi cô không biết phải làm gì tiếp theo. Edward tiến tới giải cứu cho cô.

“Anh biết họ sẽ yêu em” Edward nói, rõ ràng rất hài lòng.

“Nhưng em đã rất tệ” cô hét đáp trả át cả tiếng ồn.

“Vậy thì anh không thể đợi xem em sẽ như thế nào khi em tốt nữa.”

Edward dẫn cô rời khỏi bục phát biểu khi đám đông nhào lên phía trước. Một người đàn ông xanh xao ngồi xe lăn xoay sở chạm được tay cô. Cô quay lại.

“Đây là Sam, Edward nói. “Sam Hendrick. Anh ấy mất cả hai chân tại Việt Nam.”

“Bà Kane” anh ta nói. “Chắc bà không nhớ tôi; chúng ta đã từng liếm phong bì cùng nhau trong căn phòng này vì Stevenson. Nếu bà quyết định ứng cử Quốc hội, vợ tôi và tôi sẽ làm ngày làm đêm để bà được chọn. Rất nhiều người trong chúng tôi tại Chicago này từ lâu đã tin tưởng rằng bà sẽ quay về quê nhà và đại diện cho chúng tôi.” Vợ anh, đứng đằng sau chiếc xe lăn, gật đầu mỉm cười.

“Cảm ơn các bạn” Florentyna nói. Cô quay đi và cố gắng bước tới lối ra, nhưng nó bị chặn bởi những bàn tay đang vươn ra của những người ủng hộ. Cô phải dừng lại lần nữa tại cửa, lần này bởi một cô gái khoảng hai mươi lăm tuổi, người nói với cô, “Tôi đã sống trong căn phòng cũ của bà tại Whitman ở trường Radcliffe và, cũng giống như bà, từng đứng tại Quảng trường Người lính để nghe Tổng thống Kennedy. Người Mỹ cần một Kennedy khác. Tại sao lại không phải là một người phụ nữ cơ chứ?”

Florentyna nhìn chăm chú vào gương mặt đầy trẻ trung và háo hức. “Tôi đã tốt nghiệp và đang làm việc tại Chicago” cô gái nói tiếp, “nhưng vào ngày mà bà ứng cử, một ngàn sinh viên tại Illinois sẽ xuống phố để chứng kiến bà tới Washington.”

Florentyna cố gắng để hỏi tên cô gái nhưng bị đẩy về phía trước bởi đám đông. Cuối cùng Edward cũng xoay sở để giải thoát cô và chui vào chiếc xe đang đợi sẵn, đưa họ quay lại sân bay. Cô không nói gì suốt chặng đường. Khi họ đến O'Hare, người tài xế da đen nhảy ra khỏi xe và mở cửa cho cô. Cô cảm ơn anh ta.

“Đây là một vinh hạnh, bà Kane. Tôi muốn cảm ơn bà vì đã đứng lên nhân danh chúng tôi ở miền Nam. Chúng tôi sẽ không quên bà đã dẫn dắt cuộc đấu tranh khó khăn của chúng tôi về vấn đề bình đẳng tiền lương, và mọi khách sạn trên đất nước đều phải làm theo bà. Tôi hi vọng giờ đây bà sẽ cho tôi cơ hội được bầu chọn cho bà.”

“Cảm ơn anh lần nữa” Florentyna nói và mỉm cười. Edward dẫn cô tới sảnh chờ và hướng dẫn cô đến cửa cất cánh.

“Tới trước giờ chuyến bay nhé. Cảm ơn em vì đã đến, Florentyna. Hãy cho anh biết khi em có quyết định của mình.” Anh ngừng lại. “Nếu em cảm thấy em không thể bắt đầu với sự đề cử này, anh luôn hiểu.”

“Tại sao anh không tự đứng lên, Edward?”

“Bởi vì anh không thuộc tầng lớp của em, và sẽ không bao giờ có thể được như vậy.” Anh hôn nhẹ lên má cô và rời đi không nói thêm lời nào.

Trên chuyến bay trở về, Florentyna ngồi một mình và suy nghĩ về những gì vừa xảy ra tối hôm nay, cũng như cô đã chuẩn bị không

chu đáo ra sao với một sự thiện chí như vậy. Cô ước cha mình có thể đứng trong khán phòng đó chứng kiến mọi chuyện.

Một cô tiếp viên tới hỏi cô muốn đồ uống gì.

“Không gì cả, cảm ơn bạn.”

“Có điều gì tôi có thể làm cho bà không, bà Kane?”

Florentyna nhìn lên, ngạc nhiên rằng cô gái trẻ biết tên cô.

“Tôi từng làm việc tại một trong những khách sạn của bà.”

“Khách sạn nào vậy?” Florentyna hỏi.

“Khách sạn Baron tại Detroit ạ. Baron luôn luôn là lựa chọn phổ biến nhất của mọi tiếp viên hàng không. Giá như nước Mỹ được quản lý theo cách mà bà vận hành các khách sạn của mình, chúng ta sẽ không gặp những vấn đề mà chúng ta hiện có giờ đây” cô gái nói trước khi tiếp tục đi dọc lối đi.

Florentyna lật qua một cuốn Neosueek. Dưới dòng tiêu đề “Vụ Watergate đi xa đến mức nào?”, cô nghiên cứu gương mặt của Ehrlichman, Haldeman và Dean trước khi đóng tờ tạp chí lại. Trên trang bìa là bức hình của Richard Nixon và dòng chú thích “Tổng thống đã biết từ khi nào?”

Sau nửa đêm một chút, cô trở về phố 64 Đông. Richard đang ngồi trong chiếc ghế nâu đỏ cạnh lò sưởi. Anh đứng dậy đón cô.

“Chà, họ có đề nghị em ứng cử Tổng thống Hoa Kỳ không?”

“Không, nhưng anh nghĩ sao về nữ nghị sĩ Kane?”

Florentyna gọi điện cho Edward ngày hôm sau. “Em sẵn sàng đưa tên mình vào danh sách ứng cử viên của đảng Dân chủ vào Quốc hội.”

“Cảm ơn em. Anh sẽ cố gắng và bày tỏ suy nghĩ của mình đầy đủ hơn, nhưng hiện giờ thì... cảm ơn em.”

“Edward, em có thể biết ai sẽ là ứng cử viên nếu em từ chối đề nghị không?”

“Họ đang ép anh ứng cử. Nhưng anh nói với họ rằng mình có một ứng cử viên tốt hơn. Bởi anh chắc chắn khoảng thời gian này em sẽ tiếp nhận những lời khuyên, ngay cả khi em trở thành Tổng thống.”

“Em còn chưa bao giờ làm trưởng lớp.”

“Anh từng, và cuối cùng thì anh vẫn phục vụ em.”

“Em sẽ bắt đầu từ chỗ nào đây, huấn luyện viên?”

“Cuộc bầu cử sơ bộ sẽ diễn ra trong vòng ba tháng nữa, vậy nên tốt hơn là em nên dành sẵn các ngày cuối tuần từ giờ đến mùa thu đi.”

“Em đã sẵn có rồi, bắt đầu từ cuối tuần này – và anh có thể cho em biết cô gái trẻ từ trường Radcliffe đã chặn em tại cửa và nói về Kennedy là ai không?”

“Janet Brown. Bất chấp tuổi tác, cô ấy đã là một trong những nhân viên được kính trọng nhất tại văn phòng Dịch vụ Nhân sự của thành phố.”

“Anh có số điện thoại của cô ấy không?”

(͡ ° ▽ °)

Trong tuần đó, Florentyna thông báo tới ban giám đốc tập đoàn Baron về quyết định của mình. Họ dường như không ngạc nhiên, và chỉ định Richard trở thành đồng chủ tịch tập đoàn, rồi bầu chọn hai giám đốc mới.

Florentyna gọi điện cho Janet Brown và đề nghị cô gái công việc trợ lý chính trị toàn thời gian cho cô và rất hài lòng với sự chấp

thuận ngay lập tức từ Janet. Sau đó cô tuyển thêm hai thứ ký mới chỉ dành cho công tác chính trị. Cuối cùng, cô gọi tới khách sạn Baron tại Chicago và chỉ dẫn họ để trống tầng ba mươi tám, báo trước rằng cô có thể sẽ cần toàn bộ tầng đó được sắp xếp theo ý của mình trong ít nhất một năm.

“Anh thấy em thực sự nghiêm túc đấy nhỉ?” Richard nói tối muộn ngày hôm đó.

“Vâng, bởi vì em sẽ phải làm việc rất chăm chỉ nếu anh trở thành Đệ Nhất Phu quân Tổng thống.”

“Anh đã nghĩ có nhiều người phản đối hơn à?”

“Dựa vào thực tế thì không” Edward nói. “Có thể sẽ có một hay hai ứng cử viên phản đối, nhưng vì ủy ban hoàn toàn ủng hộ em, cuộc chiến thật sự sẽ là với phe Cộng hòa.”

“Chúng ta có biết ai sẽ có khả năng trở thành ứng viên của họ nhất không?”

“Vẫn chưa đâu. Gián điệp của anh nói là giữa hai người: Ray Buck, dường như là lựa chọn của nhóm thành viên sắp nghỉ hưu, và Stewart Lyle, người làm việc trong Hội đồng Thành phố suốt tám năm qua. Họ đều có những chiến dịch rất tốt, nhưng đó không phải là vấn đề ngay lập tức của chúng ta. Với lượng thứ hai còn lại rất ít, chúng ta phải tập trung vào nhóm cơ sở của đảng Dân chủ.”

“Anh nghĩ có bao nhiêu người sẽ đi bầu ở cấp cơ sở này?” Florentyna hỏi.

“Không chắc được. Tất cả những gì chúng ta biết là có khoảng một trăm năm mươi nghìn người phe Dân chủ đã đăng ký và như thế số người thật sự đi bầu thường vào khoảng 45 đến 50%. Vậy nên con số sẽ rơi vào khoảng bảy mươi đến tám mươi nghìn.”

Edward mở một tấm bản đồ lớn về Chicago và đặt nó trước mặt Florentyna.

“Ranh giới của các khu vực bầu cử được đánh dấu đỏ và trải dài từ đại lộ Đông Chicago ở phía nam đến biên giới Evanston ở phía

bắc, từ Ravenswood và Quốc lộ Tây bắc ở phía Tây đến bờ hồ ở phía đông.”

“Quận này không thay đổi gì kể từ thời Henry Osborne nhỉ” Florentyna nói, “vậy nên mọi thứ sẽ trở lại với em nhanh thôi.”

“Hãy hi vọng thế, bởi nhiệm vụ chính của chúng ta là phải đảm bảo rằng mọi người phe Dân chủ ở khu vực đó đều biết em là ai qua báo chí, quảng cáo, truyền hình và những lần xuất hiện công khai trước quần chúng. Bất cứ lúc nào mọi người mở báo, bật đài hay xem ti vi, Florentyna Kane sẽ ở đó với họ. Những người bỏ phiếu sẽ phải cảm thấy em ở mọi nơi và họ phải tin rằng sự quan tâm duy nhất của em là dành cho họ. Thực tế, sẽ không có sự kiện chính nào ở Chicago từ giờ đến ngày 19 tháng Ba mà em không có mặt cả.”

“Cũng tiện cho em” Florentyna nói. “Em đã thu xếp trụ sở chiến dịch của mình tại khách sạn Chicago Baron, nơi cha em có tầm nhìn xa và xây nó ngay tại trung tâm quận. Em dự định dành những ngày cuối tuần tại đây và bất cứ ngày nào rảnh rỗi trong tuần tại nhà với gia đình em, vậy anh muốn em bắt đầu từ đâu?”

“Anh đã mở một cuộc họp báo vào thứ Hai tuần sau, được tổ chức tại trụ sở đảng Dân chủ. Một bài phát biểu ngắn cùng với phần hỏi-đáp, và sau đó chúng ta sẽ phục vụ cà phê, để em có thể đích thân gặp gỡ với tất cả những người quan trọng. Bởi em yêu thích việc phản ứng nhanh trong mọi vấn đề, em sẽ thích việc tiếp xúc với cánh nhà báo.”

“Có lời khuyên nào đặc biệt không?”

“Không, hãy cứ là chính em thôi.”

“Anh có thể sẽ hối tiếc về điều đó.”

(ˆ ˆ)

Đánh giá của Edward hóa ra rất đúng. Sau khi Florentyna có bài phát biểu khai mạc ngắn, các câu hỏi tới dồn dập. Edward thì thầm khe khẽ những cái tên của nhiều phóng viên khác nhau khi từng người đứng dậy.

Người đầu tiên là Mike Royko, từ tờ Chicago Daily News.

“Tại sao bà nghĩ rằng việc một nữ triệu phú New York ứng cử cho quận Chín bang Illinois lại là thích hợp?”

“Trong hoàn cảnh này” Florentyna nói, đứng dậy để tiếp nhận các câu hỏi, “tôi không phải là một nữ triệu phú New York. Tôi được sinh ra ở bệnh viện chung St Luke và lớn lên trên phố Rigg. Cha tôi đã đến đất nước này mà không có gì ngoại trừ bộ quần áo ông mặc trên người, đã dựng nên tập đoàn Baron ngay tại đây, tại quận Chín này. Tôi tin rằng chúng ta luôn phải đấu tranh để đảm bảo rằng bất kì người dân nhập cư nào tới đất nước của chúng ta ngày nay, cho dù anh ta đến từ Việt Nam hay Ba Lan, đều có hội đạt được những mục tiêu tương tự như cha tôi đã làm.”

Edward chỉ một phóng viên khác đặt câu hỏi tiếp theo.

“Bà có nghĩ rằng việc một phụ nữ tìm kiếm một vị trí trong chính phủ sẽ là bất lợi không?”

“Có lẽ đối với những cá nhân hạn chế hoặc thiếu hiểu biết, tôi sẽ trả lời là có, nhưng không phải với bất kì người bỏ phiếu thông minh nào đặt vấn đề lên trước những định kiến lỗi thời. Nếu trên đường trở về nhà xảy ra một tai nạn giao thông, có ai trong các bạn sẽ nghĩ lại nếu bác sỹ đầu tiên xuất hiện hóa ra lại là một phụ nữ không? Tôi hy vọng vấn đề về giới tính sẽ sớm không liên quan cũng như vấn

đề về tôn giáo vậy. Dường như một thập kỷ trước mọi người đã hỏi John F. Kennedy rằng liệu ông ấy có nghĩ chức vụ Tổng thống không thể giành được bởi vì ông là một người theo đạo Thiên Chúa Roma hay không. Tôi nhận thấy kiểu câu hỏi đó không còn là vấn đề đối với Teddy Kennedy. Phụ nữ đã giữ những vai trò dẫn đầu tại các quốc gia khác. Golda Meir tại Israel và Indira Gandhi tại Ấn Độ chỉ là hai ví dụ. Tôi nghĩ thật đáng buồn khi tại một quốc gia với hai trăm ba mươi triệu người mà không có lấy một phụ nữ nào trong số một trăm Thượng nghị sĩ và chỉ có mười sáu người trên tổng số hơn bốn trăm ba mươi thành viên tại Quốc hội.”

“Chồng bà cảm thấy thế nào khi bà là người "mặc quần" trong gia đình¹¹⁶?” Một câu hỏi không mong đợi được đưa ra. Tiếng cười nổ ra ở một số khu vực trong phòng và Florentyna đợi cho đến khi tất cả hoàn toàn im lặng.

“Ông ấy quá thông minh và thành đạt để cho một câu hỏi thăm hại như thế xảy ra với mình.”

“Thái độ của bà trong vụ Watergate thế nào?”

“Một chương đáng buồn trong lịch sử chính trị Hoa Kỳ mà tôi hi vọng sẽ sớm bị bỏ lại phía sau trước khi quá muộn, nhưng sẽ không bị lãng quên.”

“Bà có cảm thấy Tổng thống Nixon nên từ chức?”

“Đó là quyết định về đạo đức mà Tổng thống cần tự mình đưa ra.”

“Bà có từ chức nếu là ông ấy?”

“Tôi sẽ không cần đột nhập vào bất cứ khách sạn nào. Tôi đã sở hữu một trăm bốn mươi ba cái rồi.” Một tràng cười nổ ra kèm theo

những tiếng vỗ tay khiến cho Florentyna cảm thấy tự tin hơn đôi chút.

“Bà có nghĩ Tổng thống nên bị buộc tội không?”

“Đó là câu hỏi mà Quốc hội sẽ phải quyết định dựa trên các bằng chứng mà Ủy ban Tư pháp đang xem xét, bao gồm cả những cuộn băng của Nhà Trắng mà Tổng thống nên công bố. Nhưng không một người Mỹ nào không bị chấn động bởi việc từ chức của Bộ trưởng Bộ Tư pháp, Elliot Richardson, một người đàn ông mà sự liêm chính chưa bao giờ bị nghi ngờ.”

“Bà có quan điểm thế nào về việc nạo phá thai?”

“Tôi sẽ không rơi vào cái bẫy mà Thượng nghị sĩ Mason bị tuần trước với câu hỏi tương tự, khi ông ấy trả lời rằng, 'Thưa các quý ông, cái đó nằm dưới thất lưng'¹¹⁷.” Florentyna đợi cho tiếng cười lắng xuống trước khi nói với một giọng nghiêm túc hơn, “Tôi là một người theo đạo Thiên Chúa Roman từ lúc sinh ra và lớn lên, vậy nên tôi rất nghiêm túc trong vấn đề bảo vệ những đứa trẻ chưa được sinh ra. Tuy nhiên, tôi cũng tin rằng có những tình huống mà hoặc là cần thiết, hay thậm chí đúng hơn về đạo đức, để một bác sĩ đủ tiêu chuẩn thực hiện việc nạo phá thai.”

“Bà có thể cho ví dụ không?”

“Cưỡng dâm là một ví dụ rõ ràng, và cả trong trường hợp khi sức khỏe người mẹ bị đe dọa nữa.”

“Chẳng phải điều đó đi ngược những giáo lý được dạy trong nhà thờ của bà sao?”

“Chính xác là vậy, nhưng tôi luôn tin vào sự tách biệt của nhà thờ và nhà nước. Bất kì ai ứng cử vào một vị trí trong chính phủ phải sẵn sàng đứng lên đấu tranh cho những vấn đề cụ thể mà sẽ không

làm hài lòng tất cả mọi người trong mọi thời điểm được. Tôi nghĩ rằng Edmund Burke đã tóm gọn vấn đề tốt hơn tôi có thể kỳ vọng khi ông ấy nói rằng, 'Người đại diện của bạn nợ bạn, không chỉ sự làm việc chăm chỉ, mà cả những nhận định của anh ta, và anh ta đã phản bội thay vì phục vụ bạn, nếu anh ta hi sinh điều đó để đổi lấy quan điểm của bạn'."

Edward cảm nhận được hiệu quả của tuyên bố cuối cùng nên kịp thời đứng dậy khỏi ghế của mình. "Chà, các quý bà và quý ông của các đơn vị báo chí thân mến, tôi nghĩ đã đến lúc tạm ngừng cho một chút cà phê rồi, và các bạn đã có cơ hội được tiếp xúc cá nhân với Florentyna Kane – mặc dù đến giờ tôi có thể chắc chắn rằng các bạn đã hiểu tại sao chúng tôi cảm thấy bà ấy là người thích hợp để đại diện cho quận Chín tại Quốc hội rồi."

Trong một giờ đồng hồ sau đó, Florentyna đối mặt với rào cản tiếp theo của những câu hỏi liên quan đến chính trị cũng như đời tư, một vài câu trong số đó đã thọc vào sự riêng tư của gia đình cô, cô cảm thấy khó chịu, nhưng nhanh chóng học được rằng một người không thể trở thành nhân vật của công chúng mà vẫn hi vọng duy trì lập trường riêng trong bất cứ vấn đề gì. Khi phóng viên cuối cùng rời đi, cô đổ sập xuống ghế, thậm chí không có thời gian để uống nổi một tách cà phê.

"Bà đã rất tuyệt vời." Janet Brown nói. "Ông không nghĩ thế sao, ông Winchester?"

Edward mỉm cười. "Tốt, chứ chưa tuyệt, nhưng anh tự trách mình vì đã không cảnh báo với em về sự khác biệt giữa vị trí chủ tịch của một công ty tư nhân với việc ứng cử cho vị trí trong chính phủ."

“Anh đang muốn dẫn dắt tới điều gì vậy?” Florentyna ngạc nhiên hỏi.

“Một vài người trong số những nhà báo đó rất có quyền lực và họ nói với hàng trăm nghìn người mỗi ngày thông qua những bài báo của mình. Họ muốn nói với độc giả rằng họ biết em với tư cách cá nhân và một, hai lần gì đó em đã hơi quá xa cách. Và với người đến từ tờ Tribune, em đã rõ ràng thô lỗ.”

“Là cái người đã hỏi về việc ai nắm quyền quyết định trong nhà đó hả?”

“Phải.”

“Vậy em nên nói thế nào?”

“Biến nó thành một trò đùa.”

“Nó không hài hước, Edward, và chính anh ta mới là người thô lỗ.”

“Có thể, nhưng anh ta không phải là người chạy đua một vị trí trong chính phủ, mà là em, vậy nên anh ta có thể nói bất cứ cái gì mình thích. Và đừng bao giờ quên bài báo của anh ta được đọc bởi hơn năm trăm nghìn người tại Chicago mỗi ngày đấy, bao gồm hầu hết những người có quyền bầu cho em.”

“Vậy là anh muốn em tự thỏa hiệp sao?”

“Không, anh muốn em được bầu. Khi ở trong Quốc hội rồi, em có thể chứng minh cho mọi người thấy rằng họ đã đúng khi bầu chọn cho em. Chỉ có điều hiện nay, em đang là một ẩn số với rất nhiều người chống lại mình. Em là một phụ nữ, em là người Ba Lan và em là một nữ triệu phú. Sự kết hợp đó sẽ khơi dậy mọi hình thức định kiến và ghen tỵ trong hầu hết những người bình thường. Cách để xoa dịu những cảm giác đó là luôn luôn tỏ ra hài hước, tử tế và

quan tâm tới những người không có được những đặc quyền như em.”

“Edward, không phải em nên chạy đua vào vị trí trong Quốc hội, mà là anh mới đúng.”

Edward lắc đầu. “Anh biết em là người phù hợp, Florentyna, nhưng giờ anh nhận ra là sẽ cần thêm một chút thời gian để em hòa nhập với môi trường mới của mình. Cảm ơn trời, em luôn là một người học hỏi nhanh. Nhân tiện, anh không thể không phản đối những chuyện cảm tính mà em đã đưa ra một cách rất hùng hồn, bởi có vẻ em dường như rất thích những câu trích dẫn từ ngày xưa. Đừng quên bình luận của Jefferson dành cho Adams: 'Anh sẽ không đánh mất phiếu bầu bởi bài phát biểu mà anh không nói'.”

Một lần nữa, Edward lại đúng: báo chí ngày hôm sau đã mang đến cho Florentyna một sự đón chào lẫn lộn tốt xấu, và phóng viên tờ Tribune gọi cô là kẻ tệ nhất trong số những chính trị gia ngoại bang cơ hội mà anh ta bất hạnh lắm mới gặp phải trên con đường chính trị – chắc chắn Chicago có thể tìm được một người địa phương chứ? Nếu không thì đây có thể là lần đầu tiên anh ta gợi ý rằng những người đọc của mình nên bầu cho phe Cộng hòa. Florentyna đã rất kinh hoàng và nhanh chóng chấp nhận thực tế rằng cái tôi của một nhà báo đôi khi còn nhạy cảm hơn của một chính trị gia. Cô bắt đầu quan tâm tới việc dành vài ngày một tuần ở Chicago, gặp gỡ mọi người, nói chuyện với báo chí, xuất hiện trên truyền hình, gây quỹ và sau đó kể lại mọi chuyện một lần nữa bất cứ khi nào cô gặp Richard. Ngay khi Edward bắt đầu thấy tự tin rằng gió đang đổi sang chiều có lợi cho cô, thì cú đánh đầu tiên ập đến.

“Ralph Brooks? Ralph Brooks là ai vậy?” Florentyna hỏi.

“Một luật sư địa phương, rất thông minh và tham vọng. Anh luôn nghĩ rằng mục tiêu của anh ta là văn phòng Luật sư bang trên con đường tiến tới vị trí thẩm phán liên bang, nhưng có vẻ anh đã nhầm. Anh tự hỏi ai đã đẩy anh ta tới được vị trí này?”

“Anh ta là một ứng cử viên nguy hiểm sao?” Florentyna hỏi.

“Chắc chắn rồi. Một người địa phương, được đào tạo tại Đại học Chicago trước khi tới trường Luật Yale.”

“Tuổi?” Florentyna hỏi.

“Gần bốn mươi.”

“Và tất nhiên là anh ta dễ nhìn phải không?”

“Cực kì” Edward đáp. “Khi anh ta xuất hiện tại tòa án, mọi phụ nữ trong ban bồi thẩm đều muốn anh ta giành chiến thắng. Anh luôn cố gắng tránh đối đầu với anh ta nếu có thể.”

“Vị thân Olympia này có điểm yếu nào không?”

“Hiển nhiên. Bất cứ người đàn ông nào làm luật sư tại thành phố này chắc chắn sẽ có vài kẻ thù trên đường đi, và anh biết chính xác Thị trưởng Daley sẽ không quá vui mừng với việc anh ta tham gia cuộc đua đâu, vì Ralph Brooks rõ ràng là một địch thủ của con trai ông ta.”

“Em có thể đối phó với anh ta bằng cách nào?”

“Không gì cả” Edward nói. “Khi được hỏi, em chỉ cần đơn giản đưa ra câu trả lời tiêu chuẩn rằng: đó là sự dân chủ trong công việc và mong rằng người đàn ông – hay phụ nữ – tốt nhất sẽ giành thắng lợi.”

“Anh ta chỉ có đúng năm tuần trước cuộc bầu cử sơ bộ.”

“Đôi khi đó lại là một chiến thuật thông minh; anh ta sẽ hi vọng em hết nhiệt huyết và một bài báo nhảm chán sẽ nhắc về anh ta.

Điểm tốt trong chuyện này là ngài Brooks sẽ phải loại bỏ mọi sự tự mãn trong lòng những người làm việc cho chúng ta. Mọi người giờ đây sẽ biết họ có trách nhiệm về một cuộc chiến, đó là một cơ hội rèn luyện tốt cho họ khi chúng ta đối mặt với phe Cộng hòa.”

Florentyna được động viên rằng Edward vẫn có vẻ rất tự tin, mặc dù anh thú nhận với Janet Brown sau này rằng đó là một tình huống thoát hiểm trong gang tấc. Trong suốt vài tuần tiếp theo Florentyna biết được rằng câu chuyện đã suýt soát cỡ nào. Mọi nơi cô tới, Ralph Brooks dường như đều vừa mới xuất hiện ở đó trước. Mỗi lần cô đưa ra một tuyên bố với báo chí về một vấn đề quan trọng nào, Brooks đã đưa ra quan điểm của anh ta đêm trước đó. Nhưng khi ngày bầu cử cấp cơ sở đến gần hơn, cô học được cách chơi lại Brooks trong chính trò chơi của anh ta, và hạ gục anh ta trong chính trò chơi đó. Tuy nhiên, ngay tại thời điểm các cuộc thăm dò ý kiến cho thấy cô đang nắm vị trí dẫn đầu, anh ta chơi con át chủ bài mà Florentyna không dự liệu trước. Cô đọc chi tiết trên trang nhất từ Chicago Tribune:

“Brooks thách thức Kane tranh luận” chạy dọc tiêu đề. Cô biết rằng với tất cả những kinh nghiệm tại tòa án của mình và việc thực hành tại những cuộc kiểm tra chéo, anh ta chắc chắn sẽ là một đối thủ đáng gờm. Trong vòng vài phút sau khi tờ báo xuất hiện trên phố, điện thoại tại trụ sở chính của Florentyna bị khủng bố với những câu hỏi từ giới báo chí. Liệu cô có chấp nhận lời thách thức? Cô đang né tránh Brooks? Không phải người dân Chicago có quyền được thấy cả hai ứng cử viên tranh luận về các vấn đề hay sao? Janet ngăn cản họ trong khi Florentyna có một cuộc hội đàm vội vã với Edward. Nó diễn ra trong vòng ba phút, trong khoảng thời gian

đó Florentyna viết ra một tuyên bố để Janet trả lời tất cả các thắc mắc.

“Florentyna Kane rất vui mừng chấp nhận lời mời tranh luận của Ralph Brooks và trông đợi cuộc gặp gỡ.”

Suốt tuần đó, Edward chỉ định một người đại diện trao đổi với quản lý chiến dịch tranh cử của Brooks để xác định thời gian và địa điểm cuộc tranh luận.

Ngày thứ Năm trước cuộc bầu cử cơ sở là ngày được cả hai phía nhất trí; địa điểm sẽ là Trung tâm Công đồng Do Thái Bernard Horwich tại West Touhy. Ngay khi đơn vị liên kết của đài truyền hình CBS địa phương, đồng ý phát sóng buổi tranh luận, cả hai ứng cử viên biết rằng kết quả của cuộc bầu cử có thể sẽ phụ thuộc rất nhiều vào cuộc đối đầu này. Florentyna dành nhiều ngày chuẩn bị bài phát biểu của cô và trả lời những câu hỏi nhằm vào cô từ Edward, Janet và Richard. Việc này gợi nhớ lại ký ức về cô Tredgold và lần chuẩn bị của hai người hướng tới Giải thưởng học bổng Woolson.

(^ ^)

Vào tối diễn ra cuộc tranh luận, mọi chỗ ngồi trong Trung tâm cộng đồng đều có chủ. Nhiều người đứng ở cuối phòng trong khi những người khác ngồi trên bệ cửa sổ. Richard từ New York bay đến và anh cùng Florentyna tới nơi tổ chức nửa tiếng trước khi cuộc tranh luận bắt đầu. Cô sau đó vượt qua trải nghiệm không mấy dễ chịu của việc trang điểm trước khi lên sóng truyền hình trong khi Richard được hộ tống tới chỗ ngồi ở hàng ghế đầu.

Cô được đón chào bởi những trang vỗ tay thân thiện khi bước vào phòng và ngồi vào chỗ của mình trên sân khấu. Ralph Brooks

xuất hiện sau đó một chút với những tràng vỗ tay nhiệt tình không kém. Anh ta hơi bối rối vuốt ngược lại tóc khi sải bước. Không một người phụ nữ nào trong khán phòng rời mắt khỏi anh ta, bao gồm cả Florentyna. Chủ tịch Ủy ban Nhà nước của đảng Dân chủ tại quận Chín chào đón cả hai trước khi dẫn họ sang một bên để nhắc nhở rằng mỗi người có một bài phát biểu mở đầu, tiếp nối là phiên hỏi đáp, và sau đó họ sẽ được mời để nói vài lời nhận xét kết thúc. Cả hai gật đầu, vị chủ tịch chỉ nhắc lại những gì đã được thống nhất bởi đại diện của hai ứng cử viên nhiều ngày trước đó, và Florentyna nhìn chăm chăm vào đầu của John Kennedy. Vị chủ tịch tung đồng xu, cô chọn mặt ngựa. Kennedy nhìn lên cô một lần nữa.

“Tôi sẽ phát biểu thứ hai” cô nói không chút do dự.

Không nói thêm lời nào, họ bước trở lại sân khấu. Florentyna ngồi bên tay phải của Edward, và Ralph Brooks ngồi bên trái. Đúng tám giờ tối, người điều hành gõ búa và thông báo cuộc gặp bắt đầu. “Ngài Brooks sẽ phát biểu với các bạn trước, sau đó bà Kane sẽ tiếp nối.”

Ralph Brooks đứng dậy và Florentyna nhìn lên người đàn ông cao lớn, đẹp trai. Cô phải thừa nhận rằng: nếu một đạo diễn phim tuyển diễn viên cho vai Tổng thống, Ralph Brooks sẽ được giao vị trí đó. Từ giây phút anh ta bắt đầu cất lời, Florentyna chắc chắn rằng cô không cần phải đi đâu xa ngoài Chicago để đối mặt với một đối thủ đáng gờm. Brooks rất thư thái và tự tin, cách truyền tải của anh ta chuyên nghiệp, không có từ nào sáo rỗng.

“Thưa các quý bà và quý ông, những người bạn Dân chủ” anh ta bắt đầu. “Tôi đứng trước các bạn tối nay, một người đàn ông địa phương đã cố gắng cả cuộc đời ngay tại Chicago này. Cụ tôi đã sinh

ra ở thành phố này và bốn thế hệ nhà Brooks chúng tôi đều hành nghề luật sư tại các văn phòng trên phố La Salle, luôn luôn phục vụ cho cộng đồng này bằng hết khả năng của mình. Tôi tiến cử bản thân ngày hôm nay vào vị trí ứng cử viên Quốc hội với niềm tin rằng các đại diện của quần chúng luôn luôn nên đi lên từ gốc rễ của cộng đồng mình. Tôi không có một gia tài khổng lồ sẵn sàng sử dụng như đối thủ của mình, nhưng tôi sẽ cống hiến, và dành sự quan tâm cho quận này và tôi hi vọng các bạn sẽ cảm thấy còn hơn cả sự giàu có.” Một tràng vỗ tay lớn nổ ra, nhưng Florentyna có thể thấy một vài người không tham gia việc ấy. “Trong vấn đề phòng chống tội phạm, nhà cửa, giao thông công cộng và sức khỏe, tôi đã có nhiều năm cố gắng nâng quyền lợi của cộng đồng trước các tòa án tại Chicago. Giờ đây tôi tìm kiếm cơ hội để giành được quyền lợi cho các bạn tại Hạ viện Hoa Kỳ.”

Florentyna lắng nghe chăm chú từng lời lẽ đưa ra khôn khéo và không ngạc nhiên khi Brooks ngồi xuống trong những tràng vỗ tay lớn không ngừng. Vị chủ tịch đứng dậy để giới thiệu Florentyna. Và khi ông ta nói xong, cô đứng dậy – muốn chạy ngay ra khỏi hội trường. Richard mỉm cười với cô từ hàng ghế đầu và cô lấy lại được một chút tự tin.

“Cha tôi đến nước Mỹ hơn năm mươi năm trước” cô mở đầu, “sau khi trốn thoát khỏi trước tiên là người Đức, sau đó là người Nga. Sau khi tự đào tạo tại New York, ông đã tới Chicago, nơi ông dựng nên một tập đoàn khách sạn mà tôi rất vinh dự được làm chủ tịch, ngay tại đây, quận Chín của thành phố này. Một tập đoàn mà hiện nay thuê hai mươi bảy nghìn người trên tất cả các bang của nước Mỹ. Khi sự nghiệp đang ở đỉnh cao, cha tôi đã rời đất nước

này để chiến đấu chống lại người Đức một lần nữa và ông trở về nước Mỹ với một Ngôi sao Đồng¹¹⁸. Tôi sinh ra tại thành phố này và đã học tại trường trung học cách khán phòng này chưa đến hai cây số, nên giáo dục tại Chicago đã khiến tôi có thể giành được học bổng vào đại học. Giờ đây tôi trở về quê hương, mong muốn đại diện cho những người đã làm cho giấc mơ Mỹ của tôi trở thành hiện thực.”

Tràng vỗ tay lớn hoan nghênh những lời của Florentyna, nhưng cô nhận ra một lần nữa rằng có nhiều người đứng ngoài việc này. “Tôi hi vọng mình sẽ không bị ngăn cản trong việc nắm giữ những chức vụ quan trọng chỉ bởi tôi sinh ra trong giàu có. Nếu đó là nguyên nhân bị loại, Jefferson, Roosevelt và Kennedy sẽ không bao giờ có được vị trí trong chính phủ. Tôi hi vọng mình sẽ không bị cản trở bởi cha tôi là một người nhập cư. Nếu đó là lí do, vậy thì một trong số những thị trưởng tuyệt vời nhất của cộng đồng này mà mọi người được biết, ngài Anton Cermak, sẽ không bao giờ ngồi tại Tòa thị chính, và nếu tôi bị cản đường chỉ bởi tôi là một phụ nữ, vậy thì một nửa dân số Hoa Kỳ sẽ bị loại cùng với tôi.” Điều này được hoan nghênh bởi tràng vỗ tay lớn từ tất cả mọi nơi trong khán phòng. Florentyna hít một hơi thật sâu.

“Tôi không hối tiếc vì là con gái của một người nhập cư. Tôi không hối tiếc vì giàu có. Tôi không hối tiếc vì là một phụ nữ và tôi sẽ không bao giờ hối tiếc về việc mong muốn được đại diện cho người dân Chicago tại Quốc hội Hoa Kỳ.” Tiếng vỗ tay nổ ra đinh tai nhức óc. “Nếu không phải số phận tôi được định đoạt làm đại diện cho các bạn, tôi sẽ ủng hộ ông Brooks. Nếu, ngược lại, tôi có vinh dự được lựa chọn làm ứng cử viên của các bạn, mọi người có thể

chắc chắn rằng tôi sẽ giải quyết những vấn đề mà Chicago phải đối mặt với cùng một sự cống hiến và năng lượng như tôi đã đặt vào việc làm cho công ty của tôi thành một trong những tập đoàn khách sạn thành công nhất trên thế giới.”

Florentyna ngồi xuống trong những tiếng vỗ tay không ngừng và nhìn vào chồng cô, anh đang mỉm cười. Cô thả lỏng người lần đầu tiên và nhìn chăm chăm xuống hội trường, nơi một vài người thậm chí còn đứng dậy để vỗ tay mặc dù cô để ý thấy đa số họ là nhân viên của cô. Cô nhìn đồng hồ của mình: tám giờ hai mươi tám. Cô đã kiểm soát thời gian hoàn hảo. Chương trình Laugh-In tuần đó đang được phát sóng trên truyền hình và đội khúc côn cầu trên băng Chicago Black Hawks đang khởi động trên một kênh khác. Sẽ có rất nhiều thay đổi trên các kênh trong vài phút tới. Dựa vào cái nhíu mày trên khuôn mặt Brooks, anh ta cũng để ý không kém về lịch trình.

Sau màn chất vấn – không đem lại nhiều ngạc nhiên – và tuyên bố kết thúc, Florentyna cùng Richard rời khỏi hội trường trong sự bao vây bởi những người ủng hộ và trở về phòng của họ tại Baron. Họ hồi hộp đợi người vắc hành lý mang những ấn phẩm đầu tiên của các tờ báo, giống như các diễn viên đợi để xem quan điểm của nhà phê bình điện ảnh. Nhận xét tổng thể đang có lợi cho Florentyna. Ngay cả tờ Tribune cũng nói rằng đây sẽ là một cuộc đua sát nút.

Suốt ba ngày cuối cùng của cuộc vận động tranh cử trước thềm cuộc bầu cử cơ sở, Florentyna bắt tay từng người dân và đi dọc toàn bộ chiều dài của đại lộ Michigan. Cô đổ sụp xuống bồn tắm nước nóng hằng đêm. Cô được Richard đánh thức mỗi sáng với

một cốc cà phê nóng, sau đó lại bắt đầu toàn bộ chu trình điên cuồng đó.

“Ngày phán quyết cuối cùng cũng tới.” Richard nói.

“Không sớm một giây phút nào” Florentyna đáp, “Em không nghĩ chân mình có thể tiếp tục bước qua bất cứ cái gì giống thế thêm nữa.”

“Đừng sợ hãi. Mọi chuyện sẽ được sáng tỏ tối nay” Richard nói từ sau một bản sao của cuốn Fortune.

Florentyna đứng dậy và khoác lên người một bộ đồ công sở màu xanh đơn giản bằng chất liệu vải chống nhăn – mặc dù cô có thể cảm thấy nó sẽ bị vò nát vào cuối ngày hôm nay. Cô mang thứ mà cô Tredgold gọi là đôi giày phù hợp, đã rách mất hai đôi tương tự trong cuộc vận động tranh cử. Sau bữa sáng, cô cùng Richard đi bộ tới trường học địa phương. Cô bầu phiếu của mình cho Florentyna Kane. Cảm giác đó thật kì cục. Richard đã đăng ký thuộc đảng Cộng hòa tại New York nên đứng chờ bên ngoài.

Một kết quả lớn hơn dự đoán của Edward, 49.312 phiếu bầu cho Florentyna, trong khi 42.972 phiếu bầu cho Ralph Brooks.

Florentyna Kane đã chiến thắng cuộc bầu cử đầu tiên của cô.

(^ ^)

Ứng cử viên GOP¹¹⁹ cuối cùng lại là Stewart Lyle, một đối thủ dễ đối phó hơn nhiều so với Ralph Brooks. Ông ta là một người Cộng hòa truyền thống luôn luôn dè dàng và lịch sự, không tin vào những cuộc đối đầu cá nhân. Florentyna thích ông ta ngay từ ngày họ gặp và không nghi ngờ gì rằng, nếu được bầu chọn, ông ta sẽ đại diện cho quân của mình với lòng trắc ẩn, nhưng sau khi Nixon từ chức

vào ngày 9 tháng Tám, và Ford tha thứ cho cựu Tổng thống phe Dân chủ như đã được sắp đặt sẵn cho một chiến thắng áp đảo.

Florentina nằm trong số những người được lựa chọn điểu hành trên xe nhạc. Cô chiếm được quận Chín Illinois với con số vượt trên hai mươi bảy nghìn phiếu bầu. Richard là người đầu tiên chúc mừng cô.

“Anh rất tự hào về em, em yêu.” Anh mỉm cười tinh nghịch. “Nhắc em, anh chắc rằng Mark Twain cũng như thế.”

“Tại sao lại là Mark Twain?” Florentyna hỏi, đầy thắc mắc.

“Bởi vì ông ấy từng nói: ‘Cứ cho bạn là một thằng ngốc, và cứ cho bạn là một thành viên Quốc hội. Nhưng tôi đã lặp lại chính mình’.”

William và Annabel cùng cha mẹ hưởng kỳ nghỉ Giáng Sinh tại nhà của gia đình Kane ở Cape Cod. Florentyna thích những đứa trẻ ở quanh mình trong dịp lễ tết và chúng nhanh chóng sạc đầy năng lượng cho cô.

William, mới gần mười lăm tuổi, đã nói về việc sẽ tới Harvard và dành tất cả các buổi chiều nghiên ngẫm những cuốn sách toán mà thậm chí Richard cũng không hiểu. Annabel dành phần lớn kỳ nghỉ của cô bé gọi những cuộc điện thoại đường dài kể về các cậu con trai với những người bạn ở trường khác cho đến khi cuối cùng Richard phải giải thích cho con bé công ty điện tín Bell kiếm tiền của họ bằng cách nào. Florentyna đọc cuốn Centennial của James Michener và dưới áp lực của con gái, cô nghe đi nghe lại bài “Killing Me Softly With His Song” do Roberta Flack hát. Richard quá ngán bản nhạc này nên anh van xin Annabel hãy tắt thứ khốn kiếp đó đi. Cô bé đã làm vậy, và lần đầu tiên trong đời Richard nghe một bài hát đang thịnh hành mà anh biết sẽ lồi cuốn mình suốt đời. Annabel rất tò mò khi thấy mẹ mỉm cười lúc nghe lời bài hát mà cha cô có vẻ rất chăm chú:

Jesse, hãy về nhà đi, có một chỗ trống trên chiếc giường *nơi chúng ta ngủ*

Giờ đây nó trở nên ngày càng lạnh lẽo

Này, Jess... Tất cả những nỗi buồn... 120

Khi kì nghỉ lễ Giáng sinh kết thúc, Florentyna bay về New York với Richard. Cô mất một tuần xem qua những bản báo cáo của tập đoàn Baron và được tóm tắt tình hình từ những người đứng đầu mỗi bộ phận cho đến khi cô cảm thấy mình được cập nhật hết mọi chuyện.

Trong năm đó, tập đoàn đã xây dựng những khách sạn mới ở Brisbane và Johannesburg, và bắt đầu tu sửa nội thất của các khách sạn Baron cũ tại Nashville và Cleveland. Trong lúc Florentyna vắng mặt, Richard đã giảm tiến độ kế hoạch phát triển tương lai xuống một chút nhưng vẫn xoay sở để gia tăng lợi nhuận tới thành tích ba mươi một triệu đô cả năm. Florentyna không thể than vãn gì khi Lester đạt được chỉ tiêu thu về một khoản tăng lớn trong cột lợi nhuận vào năm đó.

Nỗi lo lắng duy nhất của Florentyna là Richard, lần đầu tiên trong đời anh, bắt đầu lộ dấu hiệu tuổi tác: những nếp nhăn xuất hiện trên trán và quanh mắt, điều chỉ có thể bởi những căng thẳng liên tục và đáng kể. Thậm chí việc luyện tập cello của anh dường như cũng ít đều đặn hơn. Khi cô trách anh về chuyện làm việc không theo giờ giấc thích hợp, anh đổ lỗi cho cô rằng đó là con đường khó khăn phải vượt qua khi một người muốn trở thành Đệ Nhất Phu quân.

Nữ nghị sĩ Kane bay tới Washington vào đầu tháng Một. Cô đã gửi Janet Brown tới thủ đô từ tháng Mười hai để báo trước với nhân viên tại quốc hội của mình, và khi Florentyna tới, mọi thứ có vẻ đều đã được thu xếp, cho tới tận phòng George Novak ở khách sạn Washington Baron. Janet đã biến bản thân thành người không thể thiếu trong suốt những tháng qua và Florentyna đã được chuẩn bị rất tốt khi phiên họp đầu tiên của Quốc hội lần thứ 94 sắp bắt đầu.

Janet đã phân bổ số tiền 227.270 đô mỗi năm mà một thành viên Nghị viện được nhận vào việc chi trả cho nhân viên ở văn phòng. Cô ấy cẩn thận lựa chọn trong số rất nhiều người ứng tuyển, nhấn mạnh vào năng lực thay vì độ tuổi hay giới tính của mỗi cá nhân. Cô ấy chỉ định một thư ký riêng cho Florentyna tên là Louise Drummond, một trợ lý lập pháp, một thư ký báo chí, bốn phóng viên lập pháp chuyên nghiên cứu các vấn đề cũng như trả lời thư, hai thư ký và một nhân viên lễ tân. Ngoài ra, Florentyna để lại ba nhân viên tại văn phòng quận dưới quyền một đại diện khu vực người Ba Lan giàu kinh nghiệm.

Florentyna được phân văn phòng trên tầng bảy tòa nhà Longworth, nơi cổ nhất và nằm giữa ba tòa nhà Hạ viện. Janet nói với cô rằng văn phòng này trước đây được sử dụng bởi Lyndon Johnson, John Lindsay và Pete McCloskey. “Không nghe, không thấy, không nói những điều bất lợi” cô ấy bình luận. Văn phòng của Florentyna chỉ cách tòa nhà Quốc hội Capitol chừng hơn một trăm tám mươi mét và cô luôn có thể đi thẳng tới phòng hội nghị bằng tàu điện ngầm nếu thời tiết khắc nghiệt hay nếu cô muốn tránh né những nhóm người thích nhòm ngó tại Washington.

Văn phòng cá nhân của Florentyna là một phòng có diện tích khiêm tốn nhất, chất đầy đồ nội thất màu nâu thuộc sở hữu của Quốc hội: một chiếc bàn làm việc bằng gỗ, một chiếc ghế sofa lớn bằng da nâu, vài chiếc ghế tựa sẫm màu không hề thoải mái và hai tủ hồ sơ có cửa kính phía trước. Qua cái cách mà văn phòng bị bỏ lại, dễ nhận thấy người sở hữu trước đây là nam giới.

Florentyna nhanh chóng lấp đầy giá sách với những bản sao Mã vùng nước Mỹ, Luật lệ Nghị viện, Chú thích của Hurd về điều lệ sửa

đổi ở Illinois, cùng bộ ba cuốn tiểu sử Lincoln của Carl Sandburg, một trong những tác phẩm yêu thích của cô bất chấp đảng phái của ông ấy. Cô sau đó treo một vài bức tranh màu nước theo sở thích lên bức tường màu kem buồn tẻ với nỗ lực che đi những lỗ đinh bị để lại từ người sở hữu trước. Trên bàn làm việc, cô đặt bức ảnh gia đình chụp bên ngoài cửa hàng đầu tiên của mình tại San Francisco, và khi cô phát hiện ra mỗi thành viên Hạ viện được phép trồng cây trong vườn Bách thảo, cô chỉ thị cho Janet giành phần đất tối đa được phép, cũng như thu xếp để có hoa tươi trên bàn làm việc mỗi sáng thứ Hai.

Florentyna không thích cách mà đa số đồng nghiệp của mình bày đầy khu vực lễ tân với những vật phẩm thể hiện sự tự mãn. Cô đề nghị Janet trang hoàng trước văn phòng theo cách vừa chào đón mà vừa trang nghiêm; trong mọi trường hợp không được để bất kì bức chân dung nào về cô trong tầm nhìn. Cô miễn cưỡng chấp nhận việc đặt lá cờ của bang Illinois và cờ Hoa Kỳ đằng sau bàn làm việc.

Buổi chiều trước ngày Quốc hội triệu tập, Florentyna tổ chức một buổi tiếp đón gia đình cô cùng những thành viên phục vụ trong chiến dịch tranh cử, Richard và Kate bay tới cùng những đứa trẻ, và Edward hộ tống mẹ của Florentyna cùng đức cha O'Reilly từ Chicago. Florentyna gửi đi gần một trăm thư mời đến bạn bè và những người ủng hộ trên khắp cả nước và với sự ngạc nhiên của cô, hơn bảy mươi người đã tới.

Trong buổi lễ ăn mừng, cô dẫn Edward ra một góc và mời anh tham gia vào hội đồng quản trị của tập đoàn Baron, bởi đã uống đầy rượu sâm-panh, anh chấp nhận và sau đó quên mất lời đề nghị cho đến khi anh nhận được một lá thư từ Richard xác nhận việc bổ

nhiệm và nhấn mạnh thêm rằng việc này rất quan trọng đối với Florentyna khi có được hai quan điểm trong khi họp hội đồng để xem xét, trong lúc cô tập trung vào sự nghiệp chính trị của mình.

Lúc Richard và Florentyna leo lên một chiếc giường ngoại cỡ khác của khách sạn Baron buổi tối sau lễ đón tiếp, anh nói với cô một lần nữa rằng anh rất tự hào với những gì cô đạt được.

“Em sẽ không thể làm được điều này nếu không có sự ủng hộ của anh, ngài Kane ạ.”

“Không có dấu hiệu nào cho thấy anh ủng hộ em cả, Jessie, dù anh phải miễn cưỡng thừa nhận là mình có được niềm vui sướng đáng kể từ chiến thắng của em đấy. Bây giờ anh phải xem qua những dự đoán của tập đoàn tại khu vực châu Âu trước khi tắt đèn bên phía đầu giường anh.”

“Em thực sự muốn anh giảm nhịp độ một chút, Richard ạ.”

“Anh không thể, em yêu. Không ai trong chúng ta có thể làm điều đó. Đó là vì sao chúng ta quá hợp nhau.”

“Em hợp anh ư?” Florentyna hỏi.

“Một từ thôi, không. Nếu có thể làm lại tất cả, anh sẽ cưới Maisie và tiết kiệm được số tiền đã chi vào mấy đôi găng tay.”

“Chúa lòng lành, em tự hỏi hiện giờ Maisie ra sao rồi nhỉ.”

“Vẫn ở Bloomingdale's. Đã từ bỏ hi vọng bắt được anh, cô ấy cưới một nhân viên bán hàng đại diện, vậy nên anh đoán là anh mắc kẹt với em rồi. Bây giờ anh có thể quay về việc đọc bản báo cáo này được chưa?”

Cô lấy bản báo cáo khỏi tay anh và bỏ nó xuống sàn nhà.

“Không, anh yêu ạ.”

(ˆ ˆ)

Phiên họp đầu tiên của kì họp Quốc hội lần thứ 94 bắt đầu, chủ tọa Carl Albert, trong bộ âu phục sẫm màu buồn tẻ, đi tới chỗ của mình trên bục điều khiển và gõ gõ cây búa lúc ông ta nhìn chăm chăm xuống khu vực hình bán nguyệt nơi các thành viên ngồi trong những chiếc ghế da xanh lá cây của họ. Florentyna quay người lại từ chỗ ngồi của mình và mỉm cười với Richard và gia đình, họ được thu xếp chỗ ngồi trên khán đài phía trên. Cô nhìn xung quanh phòng họp ngắm các đồng nghiệp của mình, cô không thể không nghĩ họ là nhóm người ăn mặc xấu nhất mà cô từng nhìn thấy trong đời. Bộ đồ vải len màu đỏ tươi của cô, dòng thời trang midi¹²¹ mới nhất, khiến cho cô là một ngoại lệ nổi bật.

Chủ tọa đề nghị người chịu trách nhiệm về tôn giáo tại Hạ Viện, đức cha Edward Latch, thực hiện lễ chúc phúc. Tiếp sau đó là bài phát biểu khai mạc của người đứng đầu cả hai đảng và tuyên bố chính thức của vị chủ tọa, ông Albert nhắc nhở tất cả các nghị sĩ rằng họ nên phát biểu ngắn gọn và hạn chế việc tạo ra quá nhiều tiếng ồn trong khán phòng khi những người khác đang đứng trên bục phát biểu. Tiếp đó ông ta cho tạm ngừng phiên họp và mọi người tham dự một vài bữa tiệc chiêu đãi được tổ chức trong ngày khai mạc.

“Thế là xong rồi hả mẹ?” Annabel hỏi.

Florentyna cười. “Không, con yêu ạ, đó chỉ là phiên khai mạc thôi. Công việc thực sự bắt đầu từ ngày mai.”

Thậm chí Florentina cũng bị ngạc nhiên vào sáng hôm sau. Hòm thư của cô có tới một trăm sáu mốt thư mới, bao gồm cả những số

báo Chicago đã cũ, sáu bức thư “Thân gửi đồng nghiệp” từ những nghị sĩ cô chưa từng gặp, mười bốn giấy mời tới các buổi chiêu đãi của liên hiệp thương mại, bảy bức thư từ những nhóm có lợi-ích-đặc-biệt, một vài thư mời tới các cuộc họp – một số ở Chicago và Washington – ba tá thư từ cử tri, hai yêu cầu được xếp vào trong danh sách nhận thư của cô, mười lăm bản tóm tắt lý lịch từ những người sẵn việc đầy hi vọng và một bức thư ngắn từ Carl Albert nói rằng cô đã được xếp vào các Ủy ban phụ trách Phân bổ ngân sách và Doanh nghiệp nhỏ.

Đồng thư trông có vẻ dễ xử lý nếu so với các yêu cầu không ngừng qua điện thoại về mọi thứ từ ảnh đại diện chính thức của Florentyna cho tới các cuộc phỏng vấn báo chí. Phóng viên thường trú tại Washington của các tờ báo Chicago thường xuyên gọi tới, và Florentyna cũng nhận được liên hệ từ báo chí tại Washington, những người luôn cực kì hào hứng với bất kì sự bổ sung thành viên nữ nào vào Quốc hội, đặc biệt với những người trông không có vẻ giống một võ sĩ quyền Anh hạng nặng. Florentyna nhanh chóng học thuộc những cái tên mà cô nên biết, bao gồm cả Maxine Cheshire và Betty Beale, David Broder và Joe Alson. Trước khi tháng Ba kết thúc, cô là nhân vật chính cho bài phỏng vấn trên trang nhất mục “Phong cách” của tờ Post và xuất hiện trên tạp chí Washingtonian trong bài “Những ngôi sao mới trên đời.” Cô từ chối những lời mời liên tục về việc xuất hiện trên tờ Panorama và bắt đầu đặt câu hỏi đâu là sự cân bằng giữa việc đạt được sự nhìn nhận, điều sẽ có lợi cho chuyện gây ảnh hưởng tới các vấn đề, và việc phải dành hết quỹ thời gian rồi cho các phương tiện truyền thông.

Trong vòng vài tuần lễ đầu tiên đó, Florentyna dường như không làm gì khác ngoài việc cố gắng chạy đua thật nhanh để giữ vững vị trí. Cô thấy bản thân may mắn khi được xem là lựa chọn của phái đoàn bang Illinois cho một vị trí tuyển dụng tại Ủy ban phụ trách Phân bổ ngân sách quyền lực. Cô là nhân viên mới đầu tiên trong nhiều năm trở lại đây nhận được vinh dự này, nhưng phát hiện ra chẳng còn lại gì để đánh liều khi cô mở một chú thích nguệch ngoạc của Thị trưởng Daley đơn giản viết rằng, “Cô nợ tôi một ân huệ.”

Florentyna thấy thế giới mới của cô đặc biệt thú vị, nhưng cảm giác gần như quay lại thời đi học khi cô tìm kiếm trong các hành lang để tới phòng ủy ban, chạy nước rút xuống tàu điện ngầm để tới Capitol thực hiện việc bỏ phiếu của cô, gặp gỡ các nhà vận động hành lang, nghiên cứu những cuốn sách tóm tắt, và ký hàng tá thư từ. Ý tưởng về việc đầu tư vào một chiếc máy ký tự động ngày càng trở nên hấp dẫn.

Một đồng nghiệp đảng Dân chủ lớn tuổi từ Chicago khuyên cô về sự khôn ngoan của việc gửi đi những bản tin cử tri tới một trăm tám mươi nghìn hộ dân cư của mình mỗi hai tháng. “Hãy nhớ này, cô gái thân mến” ông ấy nói, “trông có vẻ như cô không làm gì nhiều hơn việc dán giấy tường cho quận Chín, nhưng chỉ có ba con đường để đảm bảo cho sự tái đắc cử của cô, sự thẳng thắn, sự thẳng thắn và sự thẳng thắn.”

Ông cũng khuyên Florentyna giao cho hai nhân viên tại quận của mình cắt mọi bài viết từ các tờ báo địa phương có nhắc đến một cử tri bất kì. Mọi người bắt đầu nhận được những lời chúc mừng trong ngày cưới, ngày sinh, khi đạt thành tích cộng đồng – và thậm chí lúc thắng lợi trong giải bóng rổ khi mà giờ đây người mười-tám-tuổi đã

có quyền bầu cử. Florentyna luôn luôn thêm một hay hai từ cá nhân bằng tiếng Ba Lan lúc thích hợp, tạ ơn rằng mẹ cô đã không phải lúc nào cũng tuân theo mọi lời của cha.

Cùng với sự giúp đỡ của Janet, người luôn luôn có mặt tại văn phòng trước cô và vẫn còn ở đó khi cô về, Florentyna dần dần leo lên tới đỉnh của đồng thủ tục giấy tờ, và tới kỳ nghỉ lễ mừng 4 tháng Bảy cô gần như đã nắm quyền kiểm soát. Cô vẫn chưa phát biểu trong các cuộc họp, và nói rất ít trong những phiên điều trần của ủy ban. Sandra Read, một đồng nghiệp tại Hạ viện đến từ New York đã khuyên cô hãy dành sáu tháng đầu tiên để lắng nghe, sáu tháng sau để suy nghĩ và sáu tháng thứ tiếp đó mới phát biểu nhưng chỉ thỉnh thoảng mà thôi.

“Thế sáu tháng cuối thì sao?” Florentyna hỏi.

“Cô sẽ vận động tranh cử để được bầu chọn lại” là lời đáp.

Vào dịp cuối tuần cô sẽ chia sẻ với Richard những câu chuyện về sự lãng phí quan liêu tiền thuế của người dân và cách thức điên rồ mà hệ thống dân chủ của nước Mỹ được vận hành.

“Anh nghĩ em được bầu chọn để thay đổi tất cả những điều đó” anh nói và nhìn xuống vợ mình, người đang ngồi bắt chéo chân trên sàn nhà trước mặt anh và ôm chặt đầu gối.

“Sẽ mất hai mươi năm để thay đổi bất cứ điều gì. Anh có biết các ủy ban đưa ra quyết định liên quan tới hàng triệu đô la nhưng một nửa số thành viên không có tí tẹo ý tưởng nào về việc họ đang bầu chọn cho chuyện gì và nửa số còn lại thậm chí còn không tham gia mà bỏ phiếu thông qua đại diện.”

“Vậy thì em sẽ phải trở thành chủ tịch của một ủy ban, và chắc chắn rằng các thành viên của em sẽ làm bài tập về nhà của họ và

tham dự các phiên điều trần.”

“Em không thể.”

“Ý em là sao, em không thể ư?” Richard hỏi, cuối cùng cũng gặp tờ báo buổi sáng của anh lại.

“Anh chỉ có thể trở thành chủ tịch của một ủy ban nhờ thâm niên, vậy nên nó không liên quan với việc anh đạt tới đỉnh cao của năng lực trí tuệ. Nếu có một ai đó đã ở trong ủy ban lâu hơn anh, người đó sẽ tự động giành được công việc ấy. Tại thời điểm này, trong số hai mươi hai ủy ban đang tồn tại, có ba vị chủ tịch ủy ban ở tuổi bảy mươi, mười ba người ở tuổi sáu mươi, chỉ còn sáu người dưới sáu mươi. Em đã tính toán được rằng mình sẽ trở thành chủ tịch của Ủy ban Phân bổ ngân sách vào sinh nhật tuổi sáu mươi tám, sau khi đã phục vụ tại Hạ viện hai mươi tám năm. Đó là nếu em chiến thắng mười ba cuộc bầu cử ở giữa, bởi nếu anh thất bại dù chỉ một lần, anh sẽ bắt đầu lại từ đầu. Em chỉ mất vài tuần để hiểu ra tại sao rất nhiều tiểu bang phía nam bầu chọn người mới vào Quốc hội ở lứa tuổi dưới ba mươi. Nếu chúng ta điều hành tập đoàn Baron theo cách mà Quốc hội vận hành, chúng ta đã bị phá sản từ lâu rồi.”

Florentina dần dần chấp nhận hiện thực rằng phải mất nhiều năm để leo tới ngọn của cây chính trị, và sự thật là cuộc leo cao này dựa trên một hoạt động khó khăn, lâu dài, được biết với cái tên “Cống hiến thời gian của bạn.” “Trôi theo dòng nước” là cách mà chủ tịch ủy ban của cô gọi nó. Cô quyết định rằng nếu có sự phân biệt dành cho cô, cô sẽ phải biến bất lợi của việc là một người mới thành ưu thế của việc là một phụ nữ.

Nó đã xảy ra theo cách mà cô không bao giờ lường trước.

(^ ^)

Cô không phát biểu trước Hạ viện trong sáu tháng đầu tiên, mặc dù cô đã ngồi tại ghế của mình hàng giờ, quan sát cách những cuộc tranh luận diễn ra và học hỏi những người đã sử dụng quỹ thời gian phát biểu giới hạn của mình một cách đầy kinh nghiệm. Khi một thành viên kiệt xuất của đảng Cộng hòa, Bob C.L Buchanan, tuyên bố ông ta sẽ đề xuất một sửa đổi về vấn đề chống phá thai tới dự thảo luật về Phân bổ ngân sách Quốc phòng, Florentyna cảm thấy đã đến lúc đưa ra phát biểu đầu tiên của cô.

Cô viết một lá thư tới ngài chủ tịch và xin phép được phát biểu chống lại động thái này. Ông ta viết một thư hồi đáp lịch sự, nhấn mạnh rằng cô có đúng năm phút và chúc cô may mắn.

Buchanan phát biểu với cảm xúc dâng trào trước một khán phòng lặng như tờ và dùng năm phút của ông ta với kỹ năng của một thành viên Nghị viện chuyên nghiệp. Florentyna nghĩ rằng ông ta là kiểu nghị viên ít đi họp đáng sợ nhất, và trong lúc ông ta nói, cô thêm một vài ghi chú vào bài phát biểu được chuẩn bị kỹ lưỡng của mình. Khi Buchanan ngồi xuống, Sandra Read được cho phép và bà đã đưa ra một phản đối mạnh mẽ chống lại sự sửa đổi mặc dù bà thường xuyên bị chen ngang bởi những lời bình luận ồn ào từ bên dưới. Người phát biểu thứ ba chẳng thêm được điểm gì vào cuộc tranh luận, chỉ đơn giản nhắc lại những lời của Bob Buchanan, để chắc chắn rằng quan điểm của ông ta được ghi lại cho tờ báo địa phương. Chủ tọa Albert sau đó nhận ra người phụ nữ nổi bật từ Illinois. Florentyna đứng dậy với một chút run sợ và tiến đến bục

phát biểu ở trung tâm của Hạ viện, cố gắng giữ bàn tay mình không bị run rẩy một cách lộ liễu.

“Thưa ngài chủ tọa, tôi phải gửi lời xin lỗi tới Hạ viện vì đứng lên phát biểu lần đầu tiên trước các thành viên về một điểm của cuộc tranh luận, nhưng tôi không thể ủng hộ việc sửa đổi bởi nhiều nguyên nhân.” Florentyna bắt đầu nói về vai trò của một người mẹ vẫn muốn tiếp tục sự nghiệp chuyên nghiệp của mình. Cô tiếp tục đưa ra những lí do vì sao Quốc hội không nên thông qua luật sửa đổi. Cô nhận thức được bản thân đang lo lắng và lúng túng bất thường, và sau khoảng một phút hoặc hơn cô thấy Buchanan và một thành viên đảng Cộng hòa khác, người mới phát biểu lúc trước, đang tổ chức một cuộc thảo luận sôi nổi, kích thích một số thành viên khác trong phòng nói chuyện với nhau trong khi những người còn lại rời khỏi ghế của mình tới nói chuyện với các đồng nghiệp. Rất nhanh chóng tiếng ồn đã đạt tới mức mà Florentyna khó có thể nghe thấy giọng nói của chính mình. Đột nhiên giữa câu, cô dừng lại và đứng trong im lặng.

Chủ tọa gõ chiếc búa của ông ta và hỏi liệu cô có muốn nhường thời gian của mình cho ai không.

Cô quay sang Carl Albert và nói. “Không, thưa ngài chủ tọa, tôi không định tiếp tục nữa.”

“Nhưng thành viên danh dự đang nói dở câu của mình.”

“Quả là vậy, thưa ngài chủ tọa, nhưng rõ ràng rằng hai quý ông ở phe đối lập tại Hạ viện chỉ quan tâm đến giọng nói của chính mình, mà không để ý đến quan điểm của bất kì ai khác.” Buchanan đứng dậy phản đối nhưng bị chỉ định ngồi xuống bởi chưa được yêu cầu

từ chủ tọa. Cuộc cãi vã nổ ra và những thành viên chưa bao giờ chú ý đến cô trước đây nhìn chăm chăm vào Florentyna.

Cô vẫn đứng nguyên tại bục phát biểu trong lúc vị chủ tọa gõ búa liên tục. Khi tiếng ồn lắng xuống, Florentyna tiếp tục. “Tôi nhận thức được rằng, thưa ngài chủ tọa, sẽ mất một vài năm tại chôn này để một người có thể hi vọng làm được điều gì đó, nhưng tôi đã không nhận ra rằng có thể phải mất nhiều năm để một ai đó có được cách hành xử đúng để lắng nghe điều mà người khác nói.”

Một lần nữa sự hỗn loạn nổ ra trong khi Florentyna đứng im lặng, giữ chặt bục phát biểu. Cô giờ đây run rẩy từ đầu đến chân. Cuối cùng, vị chủ tọa cũng đưa mọi thứ về đúng trật tự. “Ý kiến của thành viên danh dự được tiếp nhận” ông ta nói, nhìn chăm chăm xuống hai kẻ phạm lỗi, những người chỉ trông hơi có vẻ xấu hổ. “Tôi đã nhắc vấn đề này trước Hạ viện một vài lần. Phải cần một thành viên mới để nhắc nhở chúng ta đã trở nên thiếu lịch sự đến mức nào. Có lẽ quý bà xuất sắc tới từ Illinois giờ sẽ muốn tiếp tục.” Florentyna kiểm tra những luận điểm cô đã nói tới trong ghi chú. Hạ viện ngồi trong sự im lặng đầy mong đợi.

Cô định nói tiếp thì cảm thấy một bàn tay kiên định đặt lên vai mình. Cô quay sang và bắt gặp Sandra Read đang mỉm cười. “Ngồi xuống đi. Cô đã hạ gục tất cả bọn họ rồi. Nếu bây giờ cô nói, việc đó sẽ chỉ hủy hoại ảnh hưởng mà cô vừa tạo ra thôi. Ngay lúc diễn giả tiếp theo đứng dậy, hãy rời khỏi phòng ngay lập tức.” Florentyna gật đầu, nhường thời gian của cô và trở về ghế mình.

Chủ tọa Albert chấp nhận cho diễn giả tiếp theo phát biểu và Florentyna đi dọc theo lối ra phía khán đài của chủ tọa cùng với

Sandra Read. Khi họ tới cửa, Sandra dành cho cô mấy lời, “Làm tốt lắm. Giờ đây cô đã tự đứng trên đôi chân của mình rồi.”

Florentyna không hiểu ý Sandra cho đến khi cô bước vào sảnh đợi và thấy mình bị các phóng viên vây quanh.

“Bà có thể bước ra ngoài không?” Phóng viên của đài CBS đề nghị. Florentyna đi theo anh ta tới nơi cô bị bao vây bởi máy quay truyền hình, các phóng viên và ánh đèn flash.

“Bà có nghĩ rằng Quốc hội là một sự ô nhục không?”

“Bà sẽ đứng lên bảo vệ những người ủng hộ sự lựa chọn chuyên nghiệp chứ?”

“Bà sẽ thay đổi thủ tục như thế nào?”

“Bà đã lên kế hoạch cho toàn bộ buổi diễn tập đó phải không?”

Câu hỏi nối tiếp câu hỏi bay tới tấp tới Florentyna và trước khi buổi tối trôi qua, Thượng nghị sĩ Mike Mansfield, lãnh đạo phe đa số của đảng Dân chủ tại Thượng viện, gọi điện chúc mừng cô và cô được Barbara Walters đề nghị xuất hiện trong chương trình Today.

Ngày hôm sau, số báo *Washington Post* chuyên về các sự kiện diễn ra tại phòng họp Quốc hội biến câu chuyện trở thành như Florentyna đã đưa ra lời tuyên chiến. Richard gọi tới để đọc dòng tiêu đề ghi dưới ảnh cô trên trang bìa tờ New York Times: “Người phụ nữ của lòng can đảm đã tới Quốc hội”, và khi buổi sáng chậm chạp qua đi, mọi việc trở nên rõ ràng hơn rằng nữ nghị sĩ Kane đã trở nên nổi tiếng chỉ sau một đêm bởi cô đã không đưa ra lời phát biểu nào.

Phyllis Mills, hạ nghị sĩ đến từ Pennsylvania, cảnh báo cô ngày hôm sau rằng tốt hơn hết cô nên lựa chọn chủ đề tiếp theo một cách

cẩn thận bởi phe Cộng hòa sẽ nằm sẵn đợi cô với những con dao đã được mài sắc nhọn.

“Có lẽ tôi nên bỏ việc trong khi vẫn còn đang thắng trước” Florentyna nói.

Khi sự giận dữ ban đầu đã lắng xuống, và hòm thư của cô giảm từ một nghìn bức thư mỗi tuần về mức thông thường ba trăm, Florentyna bắt đầu tập trung sự chú ý vào việc xây dựng danh tiếng nghiêm túc. Tại Chicago, danh tiếng đó vẫn đang lớn mạnh, và cô biết điều đó nhờ vào những chuyến viếng thăm hai tuần một lần. Những cử tri của cô trở nên tin tưởng rằng cô có thể thực sự tác động tới cách mà các sự kiện diễn ra. Điều này khiến Florentyna lo lắng bởi cô nhanh chóng phát hiện ra những chính trị gia có cơ hội nhỏ bé thế nào để xoay chuyển mọi thứ vượt quá khuôn khổ cho phép. Tuy nhiên, ở cấp độ địa phương, cô cảm thấy mình có thể giúp đỡ những người dân thường bị áp đảo bởi hệ thống quan liêu. Cô quyết định đưa thêm một nhân viên nữa tới văn phòng tại Chicago để xử lý đồng công việc nặng nhọc.

Richard vui khi thấy Florentina cho rằng sự nghiệp của cô rất đáng giá và cố gắng giảm bớt áp lực cho cô nhiều nhất có thể trong các vấn đề liên quan tới công việc kinh doanh hằng ngày của tập đoàn Baron. Edward Winchester giúp đỡ đáng kể khi nhận một vài trách nhiệm, cả ở New York và Chicago, mà nếu không sẽ rơi cả lên vai cô. Tại Chicago, Edward đã giành được sức ảnh hưởng lớn trong các căn phòng mù-mịt-khói khi thị trường Daley nhận thấy sự cần thiết của một nhân tố gián điệp chính trị mới sau cuộc bầu cử tổng thống năm 1972. Có vẻ như những người ủng hộ cũ của Daley đang đồng lòng với tương lai của Florentyna. Richard Kane rất hài

lòng với những đóng góp của Edward với tư cách là thành viên của hội đồng quản trị Baron và đang xem xét việc mời anh ta gia nhập ban quản trị của cả Lester.

(˘ ˘)

Ngay khi Florentyna vừa hoàn thành năm đầu tiên của mình tại Quốc hội, cô than phiền với Richard rằng cô sẽ sớm phải bắt đầu lại việc vận động tranh cử.

“Thật là một hệ thống điên rồ khi cho anh tới Hạ viện chỉ trong hai năm, ngay khi anh vừa bắt đầu ổn định vị trí thì anh phải tái chế những miếng dán lớn của chiến dịch vận động tranh cử.”

“Em sẽ thay đổi chuyện đó như thế nào?” Richard hỏi.

“Chà, thượng nghị sĩ ở những vị trí tốt hơn nhiều, chỉ phải đưa ra xem xét bầu chọn lại sáu năm một lần, vậy nên em nghĩ mình sẽ đưa ra thời hạn tại Quốc hội ít nhất là bốn năm.”

Khi cô nhắc lại lời than phiền của mình với Edward tại Chicago, anh đồng cảm nhưng chỉ ra rằng trong trường hợp của cô, không có vẻ gì sẽ có một đối thủ thật sự từ đảng Dân chủ hay phe Cộng hòa.

“Thế còn Ralph Brooks thì sao?”

“Anh ta dường như kiên định nhắm vào văn phòng Luật sư Bang kể từ sau khi kết hôn. Có lẽ với nền tảng xã hội của người vợ, cô ấy không muốn thấy anh ta trên chính trường Washington.”

“Đừng tin điều đó” Florentyna nói. “Anh ta sẽ quay lại.”

(˘ ˘)

Tháng Chín, Florentyna bay tới New York, và cùng với Richard đưa William tới Concord, New Hampshire, để bắt đầu năm thứ năm tại trường St Paul. Chiếc xe được chất đầy những thiết bị âm thanh,

đĩa nhạc của Rolling Stones và dụng cụ thể thao hơn là sách vở. Annabel giờ đang học năm nhất tại trường Madeira, ngoại vi Washington, để cô bé có thể ở gần mẹ mình, nhưng vẫn tỏ ra không hứng thú với việc tiếp nối Florentyna tới học ở Radcliffe.

Florentyna thất vọng khi thấy niềm yêu thích duy nhất của Annabel dường như luôn luôn xoay quanh các chàng trai và những buổi tiệc tùng. Không một lần nào trong suốt những kỳ nghỉ, cô bé trao đổi tình hình của mình ở trường hay thậm chí là mở một cuốn sách. Cô bé từ chối chơi cùng anh trai và thậm chí thay đổi chủ đề bất cứ khi nào cái tên William được nhắc tới trong cuộc đối thoại. Ngày càng rõ ràng rằng cô bé ghen tỵ với những thành tựu của anh trai mình.

Carol đã làm mọi điều có thể để khiến cô bé bận rộn, nhưng hai lần Annabel đã không vâng lời cha mình và một lần còn trở về nhà sau cuộc hẹn hò chậm nhiều tiếng so với đã hứa.

Florentyna cảm thấy như được giải thoát khi đến lúc Annabel phải trở lại trường học, bởi cô cố gắng không phản ứng thái quá với những chuyến phiêu lưu đại dốt của con gái mình. Cô hi vọng rằng chuyện này không gì hơn ngoài giai đoạn dậy thì mà Annabel đang trải qua.

(͡ ° ▽ °)

Bế tắc với việc tồn tại trong thế giới của đàn ông không còn là chuyện gì mới đối với Florentyna khi cô bắt đầu năm thứ hai tại Hạ viện, với sự tự tin lớn hơn rõ rệt so với một năm trước đó. Cuộc sống tại Baron được bao bọc hơn một chút khi so sánh với cuộc đời chính trị. Xét cho cùng, cô đã là chủ tịch của tập đoàn và Richard

luôn luôn ở bên cạnh cô. Edward nhanh chóng chỉ ra rằng có lẽ việc phải đấu tranh nhiều hơn một chút với cánh đàn ông là sự chuẩn bị không tồi cho thời điểm cô phải đối mặt với những kẻ thù mới. Lúc Richard hỏi rằng có bao nhiêu người trong số những đồng nghiệp mà cô cho là có khả năng giữ một vị trí trong hội đồng quản trị của tập đoàn Baron, cô phải thừa nhận là chỉ có rất ít.

Florentyna thích thú tận hưởng năm thứ hai của mình hơn rất nhiều so với năm đầu tiên, và có nhiều điểm nổi bật: tháng Hai, cô đã thành công khi đưa ra một dự thảo luật mới về việc miễn trừ thuế đối với các ấn phẩm khoa học có lượng bán ra ít hơn mười nghìn bản mỗi số. Tháng Tư, cô đạt được một vài điều khoản trong dự thảo ngân sách của Tổng thống và tháng Năm, cô cùng Richard nhận được một lời mời tới buổi đón tiếp tại Nhà Trắng dành cho Nữ hoàng Elizabeth đệ nhị của Anh Quốc. Nhưng khía cạnh hài lòng nhất trong cả năm là cảm giác rằng cô thực sự tác động được tới các vấn đề có ảnh hưởng đến cuộc sống các cử tri của mình.

Lời mời khiến cô hạnh phúc nhất năm đó là từ Bộ trưởng Bộ Giao thông Vận tải William Coleman để tới chứng kiến những con tàu lớn cập bến cảng New York nhằm vinh danh một trăm năm tồn tại. Điều đó nhắc cô nhớ rằng nước Mỹ cũng có một lịch sử mà cô có thể tự hào.

Tổng kết lại, đó là một năm đáng nhớ đối với Florentyna, việc đau buồn duy nhất là sự ra đi của mẹ cô, người đã bị ảnh hưởng bởi vấn đề về đường hô hấp trong nhiều tháng. Hơn một năm trước đó, Zaphia đã từ bỏ cuộc sống tại Chicago, ở thời điểm mà bà đang có sức ảnh hưởng lớn trên các chuyên mục xã hội. Bà nói với Florentyna từ năm 1968, khi bà đưa show diễn có tính cách mạng

của Saint-Laurent tới Thành phố của Gió, “Những sáng tạo thời trang mới này đơn giản là không tán tụng phụ nữ ở tuổi của ta.” Sau đó bà hiếm khi được nhìn thấy ở bất kì sự kiện từ thiện lớn nào và tên của bà nhanh chóng biến mất khỏi những chú thích nổi bật trên các tờ báo chuyên quảng bá những buổi trình diễn công khai như vậy. Bà vui vẻ dành hàng giờ nghe những câu chuyện về cháu mình và thường đưa ra lời khuyên đáng tôn trọng của một người mẹ.

Florentyna muốn một buổi lễ giản dị. Khi cô đứng bên mộ phần với con trai và con gái mình ở hai bên, lắng nghe những lời từ đức cha O'Reilly, cô nhận ra mình không còn kỳ vọng có được sự riêng tư nữa, ngay cả trong một lễ tang. Khi cỗ quan tài dần hạ xuống phần mộ, ánh đèn flash liên tục chớp nháy cho đến khi lớp đất hoàn toàn che phủ cỗ quan tài bằng gỗ và người cuối cùng mang họ Rosnovski được chôn cất.

(˘ ˘ ^)

Trong những tuần cuối cùng trước kỳ bầu cử Tổng thống, Florentyna dành nhiều thời gian hơn tại Chicago, để Janet lại Washington điều hành văn phòng. Sau khi Đại biểu Wayne Hays chấp nhận trả cho một nhân viên của ông ta mười bốn nghìn đô một năm tiền lương dù cho cô ta còn không thể đánh máy nổi một từ và không trả lời điện thoại, Janet và Louise đề nghị được tăng lương.

“Đúng, nhưng cô Ray cung cấp một dịch vụ cho ngài Hays mà tôi chưa thấy cần thiết trong văn phòng của mình” Florentyna nói.

“Nhưng vấn đề trong văn phòng này là chuyện hoàn toàn khác” Louise nói.

“Ý cô là sao?” Florentyna hỏi.

“Chúng tôi đã dành cả cuộc sống của mình để bị gạt tình trắng trợn bởi những thành viên nghĩ rằng chúng tôi là món đồ giải trí tại đồi Capitol.”

“Bao nhiêu thành viên đã gạt tình cô, Louise?” Florentyna cười hỏi.

“Hơn trăm người” Louise đáp.

“Và cô đã chấp nhận bao nhiêu?”

“Ba” Louise nói và cười toe toét.

“Và bao nhiêu người đã gạt tình cô?” Florentyna quay sang Janet hỏi.

“Ba” Janet đáp.

“Và cô đã chấp nhận bao nhiêu?”

“Ba” Janet trả lời.

Khi ba người phụ nữ ngừng cười đùa, Florentyna nói, “Chà, có lẽ Joan Mondale¹²² đã đúng. Những gì mà phe Dân chủ làm với thư ký của họ, thì phe Cộng hòa làm với đất nước. Cả hai cô đều sẽ được tăng lương.”

Edward hóa ra đã chính xác về cuộc bầu cử: cô không có đối thủ với vị trí ứng cử viên của đảng Dân chủ, và cuộc bầu cử cơ sở tại quận Chín gần như là một việc dễ dàng. Stewart Lyle, người một lần nữa chạy đua với vai trò là ứng cử viên đảng Cộng hòa, thừa nhận riêng với cô rằng ông ta giờ đây có rất ít cơ hội, Miếng giấy dán “Bầu chọn lại cho Kane” dường như xuất hiện khắp mọi nơi.

Florentyna trông đợi mùa mới tại Hạ viện với một Tổng thống thuộc đảng Dân chủ tại Nhà Trắng. Phe Cộng hòa đã lựa chọn Jerry Ford sau một trận chiến khó khăn với Thống đốc Reagan, và những người Dân chủ lựa chọn Jimmy Carter, người mà cô gần như chưa

được nghe danh cho đến cuộc bầu cử cấp cơ sở tại New Hampshire.

Trận chiến chính của Ford đối đầu Ronald Reagan đã không cải thiện được lý tưởng của Tổng thống và người Mỹ vẫn không bỏ qua cho ông vì đã tha thứ cho Nixon. Trong cuộc sống cá nhân, Ford dường như không có khả năng tránh khỏi những lỗi lầm ngây thơ như va đầu vào cánh cửa máy bay trực thăng, trượt chân xuống cầu thang máy bay. Và trong một cuộc tranh luận trên truyền hình với Carter, Florentyna kinh hoàng khi ông ta cho rằng không hề có sự thống trị của Liên Xô tại Đông Âu. “Hãy nói với những người Ba Lan điều này.” Florentyna phẫn nộ nói với cái màn hình nhỏ.

Ứng cử viên đảng Dân chủ cũng chia sẻ những sai lầm tương tự, nhưng cuối cùng, dường như đối với Richard, hình ảnh của Carter giống một tín đồ Thiên Chúa mù quáng chống đối Washington, khi so sánh với những vấn đề mà Ford thừa hưởng lại từ sự liên kết với Nixon, có thể là quá đủ cho Carter có được sự bầu chọn bằng một chênh lệch mong manh.

“Vậy thì tại sao em được quay lại với một sự tăng trưởng phiếu bầu đa số?” Florentyna hỏi.

“Bởi rất nhiều người Cộng hòa bầu cho em chứ không phải cho Carter.”

“Anh có nằm trong số họ không?”

“Anh xin từ chối đưa ra bình luận¹²³.”

Richard mặc một bộ đồ công sở tối màu, nhưng lấy làm tiếc bởi Tổng thống đã nhấn mạnh rằng không ai được mặc đồ ban ngày¹²⁴. Gia đình Kane theo dõi vị Tổng thống mới đọc một bài diễn văn thiếu sự duyên dáng của Kennedy hay trí tuệ của Roosevelt, nhưng chính những thông điệp giản dị toát ra từ sự trung thực của một tín đồ Thiên Chúa giáo đã vượt lên tất cả và kiểm soát được cảm xúc tại thời điểm đó. Người Mỹ muốn một người đàn ông chân thành và đơn thuần tại Nhà Trắng, và mọi người đều muốn ông giành chiến thắng. Tổng thống Ford ngồi chỗ của mình ngay cạnh bên trái và Tổng thống Nixon rõ ràng vắng mặt. Florentyna cảm thấy thái độ về vấn đề quản lý của Carter được xác lập với những lời phát biểu:

“Tôi không có ước mơ nào để đưa ra ngày hôm nay, thay vào đó theo đuổi một niềm tin tươi mới vào giấc mơ cũ. Chúng ta đã học được rằng nhiều hơn không phải lúc nào cũng tốt hơn; rằng ngay cả đất nước tuyệt vời của chúng ta đã nhận ra những giới hạn; và rằng chúng ta không thể nào giải đáp mọi câu hỏi cũng như giải quyết mọi vấn đề.”

Đám đông Washington hạnh phúc khi Tổng thống mới, Đệ Nhất Phu nhân và con gái họ, Amy, tay trong tay đi dọc đại lộ Pennsylvania tới Nhà Trắng, và rõ ràng là Sở Mật vụ có vẻ không được chuẩn bị cho một sự phá vỡ truyền thống như vậy.

“Vũ công đang di chuyển” một trong số họ nói qua chiếc radio hai chiều của mình. “Lạy Chúa phù hộ nếu chúng ta phải đối mặt với bốn năm cùng những hành động tự phát như vậy.”

Tối hôm đó, nhà Kane tham dự một trong số bữa tiệc Toàn dân, như cách Carter gọi, để kỷ niệm ngày nhậm chức.

Florentyna mặc chiếc váy dạ tiệc mới của Gianni di Ferranti màu trắng mờ thêu chỉ vàng, khiến ánh đèn máy ảnh không ngừng nháy sáng. Trong buổi tối đó, cô và Richard được giới thiệu tới ngài Tổng thống, người mà theo Florentyna thấy dường như bẽn lẽn cả khi gặp gỡ cá nhân cũng như khi đứng trước công chúng.

☺•••?♡

Khi Florentyna nhận chỗ của mình tại phòng họp ngày đầu tiên của Quốc hội khóa 95, cảm giác giống như trở lại trường học, với tất cả những sự tán tụng, những cái bắt tay, ôm hôn và những cuộc thảo luận ồn ào về việc những thành viên đã làm gì trong suốt thời gian nghỉ giữa chừng.

“Rất mừng khi thấy anh giành thắng lợi lần nữa.”

“Một chiến dịch tranh cử khó khăn phải không?”

“Đừng tưởng rằng anh sẽ có thể tự lựa chọn những ủy ban của mình khi giờ đây Thị trưởng Daley đã mất.”

“Anh nghĩ gì về bài phát biểu của Jimmy?”

Vị chủ tọa mới, Tip O'Neill, bước tới chỗ dành cho ông ta ở giữa phòng họp, gỡ chiếc búa của mình, đề nghị mọi người trật tự và toàn bộ quá trình lại bắt đầu.

Florentyna tiến thêm hai bậc tại Ủy ban Phân bổ ngân sách, do một người nghỉ hưu và một người thất bại trong cuộc bầu cử gần

nhất. Giờ đây cô đã hiểu hệ thống ủy ban hoạt động như thế nào, nhưng vẫn sợ sẽ mất nhiều năm cùng nhiều lần bầu cử trước khi cô đạt được bước tiến thực sự cho những lý tưởng mà cô mạnh mẽ tin vào. Richard gợi ý cô nên tập trung vào lĩnh vực mà mình có thể giành được nhiều sự chú ý của cộng đồng, và cô lưỡng lự giữa vấn đề nạo phá thai và sửa đổi thuế. Richard tư vấn cô không nên tiếp cận quá gần chủ đề nạo phá thai, và nhắc nhở cô về cách các đồng nghiệp nhắc tới Elizabeth Holtzman như một “Dân biểu Holtzperson¹²⁵.” Florentyna tán đồng trên phương diện chung, nhưng vẫn chưa đi tới quyết định điều gì sẽ là chủ đề đặc biệt của cô thì tự chủ đề đã quyết định lấy.

Một cuộc tranh luận về dự thảo luật Phân bổ ngân sách Quốc phòng được diễn ra ở Hạ viện, và Florentyna ngồi nghe khi phòng họp thảo luận một cách hời hợt về việc phân bổ hàng tỷ đô la chi tiêu quốc phòng. Cô không để tâm đến tiểu ban Quốc phòng, nơi mà Bob C.L. Buchanan là thành viên Cộng hòa được trọng vọng nhưng cô quan tâm sâu sắc đến quan điểm của ông ta. Buchanan nhắc nhở Hạ viện rằng Bộ trưởng Quốc phòng Brown gần đây đã đề cập một cách rõ ràng rằng người Nga hiện nay có khả năng phá hủy hệ thống vệ tinh của Mỹ trong không gian. Buchanan kiến nghị Tổng thống mới hãy chi nhiều tiền hơn vào quốc phòng và ít hơn trong những lĩnh vực khác. Florentyna vẫn coi Buchanan là tên ngốc bảo thủ tồi tệ nhất và trong một phút giây tức giận cô đã đứng dậy thách thức ông ta. Tất cả mọi người trong phòng đều nhớ lần đối đầu gần đây nhất của họ và biết rằng Buchanan buộc phải chấp nhận để cô nói lên luận điểm của mình.

“Ngài nghị sĩ sẽ nhường thời gian cho một câu hỏi chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

“Tôi biết ơn quý ông nổi tiếng và muốn hỏi rằng ông ấy nghĩ số tiền tăng thêm cho kế hoạch quân sự hoành tráng của mình sẽ lấy từ đâu?”

Buchanan chậm rãi đứng dậy. Ông ta mặc một bộ đồ ba mảnh¹²⁶ bằng vải tweed, và mái tóc bạc của ông ta được chải gọn gàng sang bên phải. Ông ta dậm hai chân như một sĩ quan kỵ binh trong cuộc duyệt binh trên nền đất lạnh. “Kế hoạch hoành tráng của tôi không hơn không kém so với những thứ được đòi hỏi bởi ủy ban nơi tôi phục vụ và, nếu tôi nhớ chính xác, ủy ban đó vẫn có phe đa số thuộc đảng phái mà thành viên ưu tú đến từ Illinois đại diện.” Tiếng cười lớn hoan nghênh nhận xét của Buchanan. Florentyna đứng dậy lần thứ hai; Buchanan lập tức nhường đường lần nữa.

“Tôi vẫn bị ràng buộc với việc muốn hỏi quý ông kiệt xuất đến từ Tennessee về việc ông ấy định lấy số tiền đó từ đâu. Giáo dục, bệnh viện, phúc lợi, có lẽ vậy chăng?” Căn phòng trở nên im lặng.

“Tôi sẽ không lấy nó từ ai hết, thưa bà, nhưng tôi muốn cảnh báo bà Kane rằng nếu không có đủ tiền cho quốc phòng, chúng ta có thể không cần tiền cho giáo dục, bệnh viện hay phúc lợi đâu.”

Nghị sĩ Buchanan nhặt một tập hồ sơ trên bàn của ông ta lên và tiết lộ tại Hạ viện những số liệu chính xác được chi ra trong ngân sách năm trước, của tất cả những bộ phận mà Florentyna đã đề cập đến. Chúng cho thấy trong điều kiện thực tế, chi tiêu cho quốc phòng bị cắt giảm nhiều hơn tất cả những chỗ khác. “Chính những thành viên như quý cô nổi tiếng đây, người đến phòng hội đàm mà không có số liệu thực tế, không trang bị gì ngoài cảm giác mơ hồ rằng chi tiêu quốc phòng quá cao, đã khiến cho những người đứng

đầu điện Kremlin xoa tay đầy sung sướng trong khi danh tiếng của Hạ viện cùng lúc đó bị hủy hoại. Chính kiểu thái độ thiếu hiểu biết được bày tỏ bởi quý cô đến từ Illinois đã ràng buộc Tổng thống Roosevelt, khiến chúng ta có quá ít thời gian để đạt được thỏa thuận với Hitler.”

Florentyna ước gì cô chưa bao giờ bước vào phòng hội thảo buổi chiều hôm đó khi mọi thành viên thuộc cả hai phía nhắc đi nhắc lại thỏa thuận của họ. Ngay khi Buchanan kết thúc những lời nhận xét của ông ta, cô rời khỏi phòng họp và nhanh chóng quay về văn phòng mình.

“Janet, tôi muốn tất cả những bản báo cáo cấp ủy ban từ Tiểu ban Phân bổ ngân sách Quốc phòng trong vòng mười năm trở lại đây, và bảo nhân viên nghiên cứu lập pháp của tôi tham gia cùng chúng ta ngay lập tức” cô nói trước cả khi tới bàn làm việc của mình.

“Vâng, thưa bà” Janet đáp, có vẻ hơi ngạc nhiên, khi Florentyna chưa bao giờ đề cập đến quốc phòng trong suốt ba năm cô ấy làm việc cho cô. Các nhân viên đi vào và ngồi xuống chiếc ghế sofa cũ kĩ của Florentyna.

“Trong vòng vài tháng tới, tôi có kế hoạch tập trung vào các vấn đề quốc phòng. Tôi cần các bạn xem qua những báo cáo của tiểu ban trong suốt mười năm gần đây và ghi chú lại bất cứ mục nào có liên quan. Tôi đang cố gắng có được đánh giá thực tế về sức mạnh quân đội Mỹ nếu chúng ta được kêu gọi để bảo vệ chính mình chống lại cuộc tấn công từ Liên Xô.” Bốn nhân viên cấp tốc ghi chép lại. “Tôi muốn tất cả những kết quả chính về chủ đề này, bao gồm cả những đánh giá của đội A và đội B của CIA, và tôi muốn được tóm tắt nội dung khi những bài giảng hay cuộc hội thảo về quốc phòng

hoặc những vấn đề liên quan được tổ chức tại Washington. Tôi muốn tất cả những bình luận của báo chí trên các tờ Washington Post, New York Times, Neosukeek, và Time được xếp vào trong một hồ sơ cho tôi mỗi tối thứ Sáu. Không ai được trích dẫn một thứ gì đó mà tôi chưa có cơ hội xem xét.”

Tất cả các nhân viên đều ngạc nhiên như Janet bởi họ đang tập trung sức mình vào doanh nghiệp nhỏ và cải cách thuế trong hơn hai năm qua. Họ sẽ không có nhiều ngày cuối tuần rảnh rỗi trong những tháng sắp tới. Lúc họ rời đi, Florentyna nhắc điện thoại lên và quay năm số. Khi bên kia có tiếng thư ký trả lời, cô yêu cầu một cuộc gặp với thủ lĩnh phe đa số.

“Tất nhiên rồi, bà Kane. Tôi sẽ đề nghị ông Chadwick gọi cho bà vào cuối ngày hôm nay.”

Florentyna được đưa vào văn phòng thủ lĩnh phe đa số lúc mười giờ sáng hôm sau.

“Mark, tôi muốn được đưa vào tiểu ban Phân bổ ngân sách Quốc phòng.”

“Tôi ước gì nó dễ như vậy, Florentyna.”

“Tôi biết, Mark, nhưng đây là thỉnh cầu đầu tiên tôi đưa ra.”

“Chỉ có đúng một chỗ trống trong tiểu ban đó và rất nhiều thành viên đang vụng xoắn cánh tay tôi, thật tuyệt vời khi tôi không phải mang nợ gỗ vĩnh viễn đấy. Tuy nhiên, tôi sẽ dành cho lời đề nghị của cô sự xem xét nghiêm túc.” Ông ta viết ghi chú lên tập giấy trước mặt. “Nhân tiện, Florentyna, các cử tri của Liên đoàn Phụ nữ đang tổ chức cuộc họp hằng năm tại quận của tôi, và họ mời tôi đưa ra một bài phát biểu quan trọng trong ngày khai mạc. Tôi biết cô nổi

tiếng thế nào trong Liên đoàn và tôi hi vọng cô có thể bay đến và thực hiện bài phát biểu giới thiệu.”

“Tôi sẽ dành cho lời yêu cầu của ông sự xem xét nghiêm túc” Florentyna nói và mỉm cười.

Cô nhận được một thư ngắn từ văn phòng Chủ tọa hai ngày sau với xác nhận bổ nhiệm cô làm thành viên cấp thấp trong Tiểu ban Phân bổ ngân sách Quốc phòng. Ba tuần sau, cô bay tới Massachusetts và diễn thuyết trước các cử tri của Liên đoàn Phụ nữ rằng, cho đến khi nào còn có những người đàn ông như Mark Chadwick tại Quốc hội, họ không cần phải lo lắng cho sự vững mạnh của nước Mỹ. Những người phụ nữ vỗ tay vang dội, Florentyna quay sang nhìn thấy Mark với một biểu cảm khó chịu trên mặt và một cánh tay vòng sau lưng.

☺•••?っ♡

Vào kỳ nghỉ hè, cả gia đình đi tới California. Họ dành mười ngày đầu tiên tại San Francisco cùng Bella và gia đình cô bạn ở căn nhà mới, lên cao hơn trên đồi, giờ có thể nhìn bao quát toàn vịnh.

Claude đã trở thành cộng sự tại công ty luật của anh, và Bella được chỉ định làm trợ lý hiệu trưởng. Nếu có gì không đúng lắm thì, Richard nhận định, có vẻ Claude hơi gầy hơn một chút còn Bella thì to hơn một tẹo so với lần cuối cùng họ gặp nhau.

Kỳ nghỉ có lẽ đã mang lại sự thoải mái cho tất cả mọi người nếu Annabel không thường xuyên biến mất một mình. Việc Bella nắm chắc cây gậy khúc côn cầu trong tay khiến Florentyna chắc chắn cô ấy sẽ giải quyết con bé bằng cách nào.

Florentyna cố gắng duy trì sự hòa hợp giữa hai gia đình, nhưng việc đối đầu là không thể tránh khỏi khi Bella tìm thấy Annabel đang ngòì hút thuốc trên gác mái. “Để tâm đến vấn đề của cô ấy” con bé nói với Bella khi hít vào một hơi lần nữa.

Lúc Florentyna không giữ được bình tĩnh với Annabel, con gái cô nói rằng nếu cô để tâm đến hạnh phúc của bản thân cô nhiều hơn và bớt quan tâm một chút thôi với các thành phần cử tri của cô, thì có lẽ cô có thể hi vọng nhận được nhiều sự hợp tác hơn.

Khi Richard nghe được câu chuyện, anh ngay lập tức đưa Annabel quay về Bờ Đông trong khi Florentyna và William di chuyển đến Los Angeles nốt thời gian còn lại của kỳ nghỉ.

Florentyna đã có khoảng thời gian không vui vẻ gì, gọi điện cho Richard hai lần một ngày để xem Annabel thế nào. Cô và William trở về nhà sớm hơn một tuần.

Tháng Chín, William vào học năm đầu tiên tại trường Harvard, ở tại khu Yard, tầng trên cùng của nhà Grays, trở thành thế hệ thứ năm của gia đình Kane được đào tạo tại Cambridge. Annabel quay lại trường Madeira, cô bé dường như có rất ít tiến bộ dù cho sự thật là cô bé đã dành hầu hết các dịp cuối tuần dưới cặp mắt theo dõi của cha mẹ tại Washington.

Trong nhiệm kỳ tiếp theo, Florentyna phân bổ một phần thời gian đáng kể của cô cho việc đọc các bài báo và sách Quốc phòng mà các nhân viên đặt trước mặt mình. Cô trở nên ám ảnh với những vấn đề mà quốc gia phải đối mặt nếu muốn giữ vững an toàn chiến lược. Cô đọc các bài báo của chuyên gia, nói chuyện với các trợ lý bộ trưởng tại Bộ Quốc phòng và nghiên cứu những hiệp ước chủ chốt của nước Mỹ với đồng minh NATO. Cô tới thăm trụ sở chính

của Lực lượng Không quân SAC, đi vòng quanh các căn cứ của Mỹ tại châu Âu và Viễn Đông, quan sát các cuộc diễn tập quân sự tại Bắc Carolina và California, thậm chí dành một cuối tuần lặn xuống biển cùng tàu ngầm hạt nhân. Cô tìm kiếm cơ hội gặp gỡ với các đô đốc hải quân và đại tướng quân đội, cũng như có các cuộc thảo luận với những binh sĩ và hạ sĩ quan, nhưng cô chưa một lần lên tiếng trong phòng họp Hạ viện và chỉ đặt câu hỏi trong các phiên điều trần của Ủy ban. Cô bắt đầu nhận ra lực lượng quân đội còn một chặng đường dài phải đi trong vấn đề nâng cao tính sẵn sàng của họ trong trường hợp một cuộc khủng hoảng an ninh quốc gia cần được xử lý hiệu quả. Một tình huống vẫn chưa được kiểm chứng đầy đủ kể từ cuộc đối đầu với Cuba. Sau một năm lắng nghe và học hỏi, cô đi đến kết luận rằng Hạ nghị sĩ Buchanan đã đúng và chính cô là một kẻ ngốc. Cô rất ngạc nhiên khi nhận thấy mình rất hứng thú với lĩnh vực kiến thức mới và nhận ra cách nhìn của cô đã thay đổi ra sao khi một đồng nghiệp công khai gọi cô là một con chim ượng. Nước Mỹ không có lựa chọn nào khác ngoài việc nâng cao chỉ tiêu quốc phòng khi nước Nga vẫn giữ nguyên sự hiếu chiến công khai.

Cô nghiên cứu tất cả những bài viết nói về hệ thống tên lửa MX, thuộc thẩm quyền của Ủy ban Quân vụ Hạ viện. Khi thứ gọi là Luật sửa đổi Simon đưa ra nhằm tước bỏ thẩm quyền của hệ thống đến ngày thực thi, cô đề nghị Chủ tịch Galloway cho phép tham gia tranh luận. Cô nói với Richard. Anh tán thành.

Florentyna lắng nghe chăm chú khi các thành viên khác đưa ra quan điểm ủng hộ và phản đối của họ đối với sửa đổi này. Bob Buchanan đưa ra bài phát biểu được xem là chống lại điều này. Khi ông ta về chỗ, Florentyna ngạc nhiên khi Chủ tọa gọi cô lên tiếp

theo. Cô đứng dậy trước một phòng đầy người. Hạ nghị sĩ Buchanan nói với một âm lượng đủ to để thu hút chú ý, “Chúng ta sắp được nghe quan điểm của một chuyên gia.” Một hay hai người phe Cộng hòa ngồi gần ông ta cười khi Florentyna đi lên bục phát biểu. Cô đặt những ghi chú của mình lên giá đỡ trước mặt.

“Thưa ngài chủ tọa, tôi phát biểu trước Hạ viện với tư cách là một người chắc chắn ủng hộ hệ thống tên lửa MX. Hoa Kỳ không đủ khả năng để trì hoãn hơn nữa vấn đề quốc phòng của đất nước chỉ vì một nhóm nghị sĩ tuyên bố họ muốn có thêm thời gian để đọc những tài liệu liên quan. Những bài viết đó đã luôn có sẵn cho tất cả mọi thành viên tại Hạ viện này hơn một năm qua. Không cần một khóa học luyện đọc nhanh cho các thành viên để hoàn thành bài tập về nhà của họ trước ngày hôm nay. Sự thật là Luật sửa đổi này không có gì hơn ngoài chiến thuật trì hoãn của những thành viên phản đối hệ thống tên lửa MX. Tôi coi những thành viên đó là những người đàn ông với cái đầu đặt trên cát, những cái đầu sẽ vẫn còn trên cát khi người Nga thực hiện đòn tấn công phủ đầu của họ. Họ không nhận ra nước Mỹ cũng phải có khả năng tấn công trước hay sao?

Tôi tán thành hệ thống tàu ngầm Polaris, nhưng chúng ta không thể hi vọng đẩy tất cả những vấn đề hạt nhân của mình ra biển, đặc biệt giờ đây các tình báo hải quân thông tin cho chúng ta rằng người Nga có một tàu ngầm có thể di chuyển với vận tốc bốn mươi hải lý và vẫn ở được dưới nước trong bốn năm – bốn năm, thưa ngài chủ tọa – không cần quay trở lại căn cứ. Đó là hai nhiệm kỳ của Quốc hội. Ý kiến tranh luận cho rằng cư dân Nevada và Utah đang chịu nhiều nguy hiểm từ hệ thống MX hơn bất cứ ai là hoàn toàn sai.

Phần đất nơi tên lửa được phóng đi nằm dưới quyền sở hữu của nhà nước và hiện nay được cư ngụ bởi một ngàn chín trăm tám mươi con cừu và ba trăm bảy mươi con bò.

Tôi không tin rằng người dân Mỹ cần được bao bọc trước vấn đề về an ninh quốc gia. Họ đã bầu chọn chúng ta để thực thi những quyết định mang tính lâu dài, chứ không phải tiếp tục nói chuyện trong khi chúng ta đang trở nên yếu dần đi từng phút. Một vài thành viên Quốc hội sẽ làm cho Nero¹²⁷ xuất hiện trước người dân Mỹ như là người đàn ông đã thực hiện buổi hòa nhạc violin để hỗ trợ đội cứu hỏa tại Rome.”

Khi tiếng cười dần lắng xuống, Florentyna trở nên rất trịnh trọng. “Phải chăng các thành viên đã nhanh chóng quên mất rằng năm 1935, nhiều người làm việc cho công ty ô tô Ford hơn trong toàn bộ lực lượng quân đội Hoa Kỳ? Phải chăng chúng ta cũng quên rằng cùng trong năm đó, chúng ta có lực lượng quân đội nhỏ bé hơn Tiệp Khắc, đất nước mà sau này bị giẫm đạp lên bởi người Đức và Nga? Chúng ta có lực lượng hải quân chỉ bằng một nửa của nước Pháp, đất nước bị sỉ nhục bởi người Đức khi chúng ta ngồi đó nhìn, và một lực lượng không quân mà thậm chí Hollywood cũng không bận tâm thuê cho những bộ phim chiến tranh. Khi mối đe dọa từ Hitler lần đầu tiên phát sinh, chúng ta thậm chí không thể đánh một nhát vào ông ta. Chúng ta phải chắc chắn rằng tình huống như vậy không bao giờ được lặp lại.

Người dân Mỹ chưa bao giờ thấy kẻ thù trên những bãi biển tại California hay bên cảng tại New York, nhưng điều đó không có nghĩa rằng kẻ thù không tồn tại. Cuối năm 1950, nước Nga có số lượng máy bay chiến đấu bằng Hoa Kỳ, nhưng số lượng quân lính gấp bốn

lần và có thêm ba mươi đơn vị xe tăng trong khi nước Mỹ chỉ có một. Chúng ta không thể để cho mình bất lợi như vậy lần nữa. Tương tự vậy, tôi cầu nguyện rằng quốc gia vĩ đại của chúng ta sẽ không bao giờ rơi vào một sự thất bại nào khác như ở Việt Nam và không một ai trong chúng ta phải sống để chứng kiến một người Mỹ khác chết trong chiến đấu. Ngược lại, những kẻ thù của chúng ta phải luôn luôn đề phòng rằng ta sẽ ngẩng cao đầu tấn công. Giống như con đại bàng trên lá cờ của chúng ta, chúng ta sẽ luôn luôn cảnh giác với vấn đề quốc phòng của bạn bè, và việc bảo vệ người dân của chúng ta nữa.”

Một vài thành viên trong phòng Hạ viện bắt đầu vỗ tay.

“Gửi tới những người Mỹ nói rằng chi tiêu Quốc phòng của chúng ta quá tốn kém, tôi nhắc lại, hãy để họ nhìn thấy những quốc gia phía sau Bức màn Sắt và thấy rằng không có cái giá nào là quá cao để đánh đổi sự tự do dân chủ mà chúng ta đảm bảo cho đất nước này. Bức màn Sắt được dựng lên chạy dọc Đông Đức, Tiệp Khắc, Hungary và Ba Lan, với người Afghanistan và Nam Tư canh gác phần biên giới của họ trong niềm mong mỏi mỗi ngày rằng bức tường đó sẽ được kéo dài hơn, có lẽ thậm chí tới sát cạnh vùng Trung Đông. Sau đó thì Liên Xô sẽ không thỏa mãn cho đến khi họ vẽ một đường tròn trên toàn địa cầu.” Hạ viện im lặng hoàn toàn, và Florentyna hạ thấp giọng trước khi tiếp tục. “Suốt chiều dài lịch sử rất nhiều quốc gia đã đóng vai trò của họ trong vấn đề gìn giữ thế giới tự do. Trách nhiệm đó giờ đây được truyền lại cho những người đứng đầu của liên bang này. Hãy để cho con cháu của chúng ta không bao giờ nói rằng chúng ta đã né tránh trách nhiệm đó để đổi lấy sự nổi tiếng rẻ mạt, và thậm chí những phiếu bầu còn rẻ rúng

hơn. Hãy để chúng ta đảm bảo sự tự do của nước Mỹ bằng việc sẵn sàng hi sinh ngay lúc này. Hãy để chúng ta có thể nói với mọi người Mỹ rằng chúng ta đã không trốn tránh nhiệm vụ của mình khi đối diện với hiểm nguy. Hãy để trong Hạ viện này không có một Nero, không có nghệ sĩ violin, không có lửa và không có vinh quang cho mọi kẻ thù của chúng ta.”

Các thành viên trong khán phòng cổ vũ trong lúc Florentyna vẫn đứng yên. Vị chủ tọa bất lực trong việc cố gắng gõ búa điều khiển cuộc họp vào khuôn khổ. Khi tiếng hò reo cuối cùng ngừng hẳn, cô nói gần như thì thầm.

“Hãy để sự hy sinh đó không bao giờ là mạng sống của một thế hệ tuổi trẻ Mỹ nào nữa, hay được thay thế bởi những ảo tưởng nguy hiểm rằng chúng ta có thể gìn giữ hòa bình trên thế giới mà không cần phải cung cấp cho nền quốc phòng chống lại sự xâm lược. Được bảo vệ đúng mức, nước Mỹ có thể tác động lên những sự kiện mà không sợ hãi, cai trị mà không sợ khủng bố và vẫn duy trì pháo đài của thế giới tự do. Thưa ngài chủ tọa, tôi phản đối Luật sửa đổi Simon là không thích hợp, và tệ hơn, không có trách nhiệm”

Florentyna ngồi về chỗ và cô nhanh chóng bị vây quanh bởi những đồng nghiệp của cả hai phe, vội vàng khen ngợi bài phát biểu của cô. Báo chí dành nhiều tán dương hơn nữa cho cô vào ngày hôm sau và các kênh đăng tải các đoạn trong bài phát biểu của cô trong phần điểm tin tối hôm đó của họ. Florentyna rất sốc với cách khoa trương mà họ miêu tả cô như một chuyên gia về quốc phòng. Hai tờ báo thậm chí còn nói về cô như một Phó Tổng thống tương lai.

Một lần nữa hòm thư của Florentyna lại có hơn một nghìn thư tín mỗi tuần, nhưng có ba bức thư đặc biệt tác động đến cô. Thứ nhất là lời mời ăn tối đến từ Hubert Humphrey¹²⁸ ốm yếu. Cô chấp thuận, nhưng cũng giống như những vị khách được mời khác, đã không đến dự. Bức thứ hai đến từ Bob Buchanan, được đơn giản viết tay bằng chữ in đậm:

“Tôi kính trọng bà.”

Bức thứ ba là một ghi chú nguệch ngoạc của một người vô danh gửi từ Ohio:

Mày là một điệp viên cộng sản khôn kiếp âm mưu phá hủy nước Mỹ với những cam kết quốc phòng bất khả thi. Buồng hơi ngạt là một chỗ cực kì thích hợp cho những người như mày. Mày nên được xâu cùng một chuỗi với tên ngu ngốc Ford và gã ma cô Carter. Tại sao mày không quay lại nhà bếp nơi thuộc về mày nhỉ, con khôn?

“Bà sẽ đáp trả những người này thế nào?” Janet sửng sờ hỏi.

“Cô đừng bận tâm. Phủ nhận những kiểu định kiến không suy nghĩ đó vượt quá thậm chí là kỹ năng của cô. Hãy cảm thấy biết ơn rằng 99% số thư là từ những người có đầu óc khách quan muốn bày tỏ quan điểm của họ một cách chân thành. Mặc dù tôi thú nhận rằng nếu biết địa chỉ của anh ta, tôi sẽ bị cám dỗ mà đáp trả lần đầu tiên trong đời mình rằng Đồ biến thái.”

Sau một tuần bận rộn đến mức như bị truy đuổi với những tin nhắn điện thoại, Florentyna giành cuối tuần yên ả cùng Richard. William về nhà từ Harvard và vội vàng cho mẹ xem một bức tranh vẽ trên tờ Boston Globe miêu tả bà như một nữ anh hùng với cái đầu của con đại bàng, đang đâm vào mũi một con gấu. Annabel gọi điện

về từ trường để nói với mẹ rằng cô bé sẽ không về nhà cuối tuần đó.

Florentyna chơi quần vợt với con trai ngày thứ Bảy và cô chỉ mất vài phút để nhận ra cậu khỏe mạnh thế nào, còn cô ở trong tình trạng tồi tệ ra sao. Cô không còn có thể tiếp tục đánh lừa bản thân rằng đi bộ quanh sân gôn giúp cô giữ sức khỏe nữa. Với mỗi cú giao bóng ngày càng rõ ràng hơn là William đã không thực sự cố gắng. Cô cảm thấy như được giải thoát khi cậu nói mình không thể chơi thêm một ván nữa bởi đã có hẹn. Cô viết nguệch ngoạc một tin nhắn gửi Janet nhờ đặt mua một chiếc máy tập chạy của hãng Hammacher Schlemmer.

Trong bữa tối hôm đó, Richard nói với Florentyna rằng anh muốn xây một khách sạn Baron tại Madrid và đang nghĩ đến việc cử Edward đi tìm địa điểm xây dựng.

“Tại sao lại là Edward?”

“Anh ấy đề nghị được đi. Anh ấy hiện giờ gần như làm việc toàn thời gian cho tập đoàn và thậm chí đã thuê một căn hộ tại New York rồi.”

“Điều gì đã xảy ra với công việc luật sư của anh ấy vậy?”

“Anh ấy trở thành người tư vấn của công ty, và nói rằng nếu em có thể thay đổi toàn bộ sự nghiệp của mình ở tuổi bốn mươi, thì tại sao anh ấy lại không cơ chứ? Từ sau cái chết của Daley, anh ấy không thấy rằng công việc toàn thời gian đó là đủ chứng minh rằng em xứng đáng có một chỗ trong Quốc hội. Anh phải nói rằng anh ấy giống một cậu học sinh tự nhốt mình trong cửa hàng kẹo. Việc đó đã nhấc nhiều gánh nặng khỏi vai anh. Anh ấy là người đàn ông duy nhất mà anh biết làm việc chăm chỉ như em vậy.”

“Anh ấy quả thật là một người bạn tốt quá.”

“Đúng, anh đồng tình. Em cũng nhận ra rằng anh ấy yêu em phải không?”

“Sao cơ?” Florentyna hỏi.

“Ồ, anh không có ý nói là anh ấy muốn nhảy lên giường với em, cũng không phải anh có thể đổ lỗi nếu anh ấy làm vậy. Không, anh ấy đơn thuần ngưỡng mộ em, nhưng sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó với bất cứ ai, mặc dù chỉ một kẻ mù mới không nhận thấy điều đó.”

“Nhưng em không bao giờ...”

“Không, tất nhiên em sẽ không, em yêu à. Em nghĩ rằng anh sẽ cân nhắc việc đưa một người vào hội đồng quản trị của Lester nếu anh nghĩ mình có thể đánh mất vợ vào tay anh ta sao?”

“Em ước anh ấy tìm thấy cho mình một người vợ.”

“Anh ấy sẽ không bao giờ cưới ai chừng nào em còn ở quanh, Jessie ạ. Chỉ cần thấy biết ơn rằng em có hai người đàn ông ngưỡng mộ em thôi.”

Khi Florentyna quay lại Washington sau kỳ nghỉ cuối tuần, cô được đón chào với một chồng thư mời khác được gửi tới với mức độ thường xuyên gia tăng. Cô xin Edward lời khuyên xem nên làm gì với chúng.

“Chọn lấy khoảng nửa tá thư mời quan trọng đến những nơi mà em có thể hi vọng quan điểm của mình sẽ tới được với số lượng người lớn nhất, và giải thích cho những lời mời còn lại rằng công việc của em không cho phép em nhận lời vào lúc này. Nhưng hãy nhớ kết thúc mỗi lá thư từ chối bằng một dòng viết tay cá nhân. Một ngày nào đó, khi em hướng tới nhóm khán giả lớn hơn quận Chín

của Illinois, sẽ có những người chỉ liên lạc với em dựa trên những bức thư đó, và chỉ cần duy nhất điều đó, họ sẽ quyết định mình ủng hộ hay chống lại em.”

“Anh đúng là một ông già thông thái, Edward ạ.”

“À, nhưng em không được quên anh chỉ hơn em có một tuổi thôi đấy.”

☺•••?っ♡

Florentyna làm theo lời khuyên của Edward và dành hai giờ mỗi đêm hồi đáp những lá thư được truyền động lực bởi bài phát biểu của cô. Sau năm tuần, cô đã trả lời tất cả mọi người, và hòm thư của cô gần như lại trở về mức bình thường. Cô nhận lời mời đến phát biểu tại Princeton và Đại học California ở Berkeley. Cô cũng tới nói chuyện trực tiếp với học viên trường sĩ quan West Point và trường sĩ quan hải quân Annapolis, làm khách mời của Max Cleland trong một bữa ăn trưa tại Washington nhằm vinh danh những cựu binh chiến trường Việt Nam. Bất cứ nơi nào cô đến, Florentyna đều được giới thiệu là một trong những nhà cầm quyền đi đầu của nước Mỹ về quốc phòng. Cô trở nên dần sâu và bị mê hoặc bởi lĩnh vực này đến mức nó làm cô sợ hãi với việc cô thực sự biết ít như thế nào, và chỉ khiến cô nghiên cứu chủ đề này thậm chí chuyên tâm hơn. Bằng cách nào đó, cô vẫn bắt kịp công việc của mình ở Chicago, nhưng khi càng trở thành người của công chúng, cô càng phải giao nhiều nhiệm vụ cho nhân viên của mình. Cô bổ nhiệm thêm hai trợ lý cho văn phòng tại Washington và một người nữa ở Chicago. Cô giờ đây bỏ ra hơn một trăm nghìn đô mỗi năm từ tiền túi của mình. Richard miêu tả việc này là tái đầu tư vào nước Mỹ.

Có vấn đề gì không thể chờ đợi không?” Florentyna hỏi, nhìn lướt xuống chiếc bàn đầy ắp thư từ vừa được chuyển đến buổi sáng. Quốc hội lần thứ 95 đang dần đi đến hồi kết và phần lớn các thành viên một lần nữa quan tâm đến việc được tái bầu cử hơn là ngồi tại Washington và lo chuyện lập pháp. Vào giai đoạn này của phiên, các nhân viên đang dành hầu hết thời gian xử lý những vấn đề bầu cử thay vì tập trung vào những công việc quốc gia. Florentyna không thích một hệ thống tạo ra những kẻ đạo đức giả từ những người ngày thường vẫn đang hoang cho đến khi một cuộc bầu cử khác thấp thoáng hiện ra.

“Có ba vấn đề tôi muốn sự tập trung chú ý của bà” Janet nói với thói quen hiệu quả đặc trưng của cô ấy. “Thứ nhất là ghi chép việc tham gia bầu cử của bà khó có thể coi là mẫu mực. Nó giảm từ 89% xuống 71% vào phiên năm nay và đối thủ của bà chắc chắn sẽ nhảy vào thực tế đó, tuyên bố rằng bà đang đánh mất sự yêu thích với công việc của mình và nên bị thay thế.”

“Những lí do khiến tôi bỏ lỡ các phiên bầu chọn là bởi tôi đã đi kiểm tra các căn cứ quốc phòng, và nhận quá nhiều lời tham gia bên ngoài tiểu bang. Tôi không thể từ chối khi một nửa số đồng nghiệp của mình muốn tôi đến phát biểu tại quận của họ.”

“Tôi có đề ý điều này” Janet nói, “nhưng bà không thể hi vọng cử tri tại Chicago cũng thấy như vậy. Họ không hài lòng khi bà ở

California hay Princeton khi mà họ muốn bà ở Washington. Có lẽ khôn ngoan hơn khi không đồng ý thêm bất cứ lời mời nào nữa – từ những thành viên khác hoặc những người ủng hộ – cho đến kỳ quốc hội sau. Nếu bà thực hiện được hầu hết số phiếu bầu chọn trong mấy tuần cuối cùng, chúng ta có thể kéo bà về với mức 80%.”

“Hãy luôn nhắc tôi điều này, Janet. Vấn đề thứ hai là gì?”

“Ralph Brooks đã được bầu vào vị trí Luật sư Bang Illinois, nên con cháu đó có thể được gạt khỏi tóc bà trong một thời gian.”

“Tôi ngạc nhiên đấy” Florentina nói, viết nguệch ngoạc một ghi chú lên tập giấy của cô để nhắc nhở bản thân gửi thư chúc mừng anh ta. Janet đặt một bản sao của tờ Chicago Tribune xuống trước mặt cô. Ông bà Books nhìn chăm chăm vào cô. Dòng chú thích viết: “Luật sư tiểu bang mới tham dự buổi hòa nhạc từ thiện dưới danh nghĩa của Dàn nhạc giao hưởng Chicago.”

“Anh ta không bỏ qua bất kì mảnh khốe nào, phải không?” Florentyna nhận xét. “Tôi cược ghi chép bầu cử của ông ta phải luôn trên 80%. Còn điều thứ ba?”

“Bà có cuộc gặp với Don Short lúc mười giờ sáng.”

“Don Short ư?”

“Ông ta là giám đốc Tập đoàn Nghiên cứu và Kế hoạch Hàng không vũ trụ” Janet nói. “Bà đã đồng ý gặp ông ta bởi công ty của ông ta có hợp đồng với chính phủ trong việc xây dựng các trạm radar theo dõi tên lửa của kẻ thù. Họ giờ đây đang thương lượng một hợp đồng mới với hải quân để đặt thiết bị của họ vào tàu chiến của Mỹ.”

“Giờ thì tôi nhớ rồi” Florentyna nói. “Ai đó đã viết một bài báo xuất sắc về chủ đề này. Cô sẽ tìm nó cho tôi chứ?”

Janet đưa ra một tập hồ sơ bằng giấy dày màu nâu. “Tôi nghĩ bà sẽ tìm thấy mọi thứ mình cần ở đây.”

Florentyna mỉm cười và lật nhanh qua những trang viết. “À, phải, tôi nhớ lại rồi. Tôi sẽ có một hoặc hai câu hỏi sắc bén dành cho ông Short.”

Trong một giờ đồng hồ sau đó, Florentyna đọc cho viết các lá thư trước khi chuyển sự chú ý của mình sang tập tin tóm tắt. Cô có thời gian ghi lại một số câu hỏi trước khi Don Short tới. Janet dẫn ông ta vào văn phòng của Florentyna khi đồng hồ điểm mười giờ.

“Bà nghị sĩ, đây là một vinh dự to lớn” Don Short nói và chìa tay ra. “Chúng tôi tại Kế hoạch Hàng không vũ trụ xem bà như một trong những pháo đài cuối cùng của niềm hi vọng về một thế giới tự do.”

Rất hiếm khi Florentyna không thích một ai đó ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng rõ ràng Don Short rơi vào danh sách đó.

Cao một mét bảy và phải có khoảng mười cân trọng lượng dư thừa, ông ta là một người đàn ông đầu năm mươi và gần như hói, trừ một vài sợi tóc đen thưa thưa được chải cẩn thận qua đỉnh đầu. Ông ta mặc một bộ âu phục kẻ ô vuông và mang chiếc cặp tài liệu bằng da nâu của hãng Gucci. Trước khi Florentyna đạt được danh tiếng cứng rắn như hiện tại, cô chưa bao giờ được viếng thăm bởi ngài Don Shorts của thế giới này, bởi không ai nghĩ nó đáng công sức để gây ảnh hưởng lên quyết định của cô. Tuy nhiên, kể từ khi cô vào Tiểu ban Quốc phòng, Florentyna không ngừng nhận được thư mời tới ăn tối và các chuyến công du miễn phí, thậm chí còn được gửi những món quà từ mô hình máy bay chiến đấu F15 bằng đồng cho tới những hòn mangan bọc nhựa.

Florentyna chỉ đồng ý những thư mời có liên quan đến những vấn đề cô đang xử lý tại thời điểm đó, và chỉ có một ngoại lệ với mô hình chiếc Concorde, Cô gửi trả lại tất cả số quà nhận được cùng với những bức thư ngắn lịch sự. Cô giữ chiếc Concorde trên bàn để nhắc nhở mọi người rằng cô tin tưởng vào sự xuất sắc dù thành tựu đó là của quốc gia nào đi chăng nữa. Cô nghe nói là Margaret Thatcher có một bản sao tàu Apollo 11 trên bàn của bà ấy tại Hạ viện Anh, và cô cho rằng nó ở đó với cùng một lí do.

Janet để hai người lại một mình và Florentyna mời Don Short ngồi vào một chiếc ghế thoải mái. Ông ta bắt chéo chân, Florenty thoáng nhìn thấy một làn da nhẵn nhụi chỗ mà gấu quần ông ta không che được.

“Văn phòng của bà ở đây thật đẹp. Đó là những đứa trẻ của bà phải không?” Ông ta hỏi, chỉ ngón tay hơi mồm mĩm vào bức ảnh trên bàn Florentyna.

“Phải” Florentyna đáp.

“Những đứa trẻ đáng yêu như vậy – hẳn đã thừa hưởng từ mẹ chúng” ông ta cười đầy lo lắng.

“Tôi nghĩ rằng ông muốn nói với tôi về XR-108 phải không, ông Short?”

“Đúng vậy, nhưng hãy gọi tôi là Don. Chúng tôi tin rằng nó là một phần thiết bị mà hải quân Hoa Kỳ không thể không có. XR-108 có thể theo dõi và định vị tên lửa của kẻ thù ở khoảng cách trên mười nghìn dặm. Một khi XR-108 được cài đặt trên mọi phương tiện chuyên chở của Mỹ, người Nga sẽ không bao giờ dám tấn công nước Mỹ, bởi chúng ta sẽ luôn luôn bơi ra những vùng biển chung, bảo vệ người dân của nước mình khi họ đang ngủ.” Ông Short

ngừng lại gần như đợi được vỗ tay tán thưởng. “Hơn thế nữa, thiết bị của công ty chúng tôi có thể ghi lại hình ảnh vị trí từng tên lửa tại Nga” ông ta tiếp tục, “và truyền chúng thẳng tới màn hình ti vi trong Phòng Tình huống tại Nhà Trắng. Người Nga thậm chí không thể 'đi gặp ngài John'¹²⁹ mà không bị chúng ta chụp được” ông Short lại cười.

“Tôi đã nghiên cứu kĩ về khả năng của XR-108, ông Short ạ, và tôi tự hỏi vì sao Boeing tuyên bố họ có thể sản xuất được về cơ bản một thiết bị tương tự với chỉ 72% mức giá của ông.”

“Thiết bị của chúng tôi tinh vi hơn nhiều, thưa bà Kane, và chúng tôi có thành tích đã được chứng minh trong lĩnh vực này, khi đã cung ứng cho Quân đội Hoa Kỳ.”

“Công ty của ông đã không hoàn thành các trạm theo dõi cho quân đội đúng thời gian được đưa ra trong hợp đồng, và gây cho chúng tôi mức chi phí vượt quá 17% so với ước tính ban đầu – hay, nói chính xác hơn, là hai mươi ba triệu đô la.” Florentyna không một lần nhìn xuống những ghi chú của cô.

Don Short bắt đầu liếm môi. “Chà, tôi e là lạm phát đã ảnh hưởng xấu đến tất cả mọi người, không ít hơn chút nào đối với ngành công nghiệp hàng không vũ trụ. Có lẽ nếu bà có thể dành chút thời gian gặp gỡ với các thành viên trong hội đồng quản trị của chúng tôi, vấn đề sẽ trở nên rõ ràng hơn đối với bà. Chúng tôi có thể thu xếp một bữa ăn tối.”

“Tôi hiếm khi tham dự các bữa ăn tối, ông Short ạ. Tôi từ lâu đã tin rằng người duy nhất có thể thu lời từ bữa tối là *maitre d'*¹³⁰.”

Don Short lại cười. “Không, không, ý tôi là chỉ là bữa tối cảm ơn để bày tỏ lòng ngưỡng mộ với bà thôi. Chúng tôi sẽ mời, cho là,

năm trăm người với năm mươi đô mỗi người, mà bà có thể thêm vào quỹ vận động tranh cử của mình, hoặc cho bất cứ cái gì mà bà cần dùng đến tiền mặt” ông ta nói thêm, gần như thì thầm.

Florentyna định ném người đàn ông này ra khỏi cửa thì thư ký của cô mang cà phê tới. Ngay lúc Louise rời khỏi, Florentyna đã kiểm soát được cơn giận dữ của mình và đưa ra quyết định.

“Việc đó thực hiện thế nào, ông Short?”

“Chà, công ty tôi luôn muốn đưa tay ra giúp đỡ những người bạn của mình. Chúng tôi hiểu rằng một số hóa đơn cho việc tái tranh cử có thể khá lớn, nên chúng tôi tổ chức một bữa tối để kêu gọi chút tiền mặt và nếu tất cả những vị khách không xuất hiện, nhưng vẫn gửi tới năm mươi đô phần của họ – chà, ai mà biết được?”

“Như ông nói đấy, ông Short, ai biết được chứ?”

“Vậy thì tôi sẽ tổ chức việc đó chứ?”

“Tại sao lại không, ông Short.”

“Tôi đã biết là chúng ta có thể làm việc với nhau mà.”

Florentyna chỉ vẽ ra một nụ cười trên môi lúc Don Short chìa bàn tay run rẩy ra. Janet mời ông ta về.

“Tôi sẽ giữ liên lạc, Florentyna” ông ta quay lại nói.

“Cảm ơn ông.”

Ngay khi cánh cửa phòng đóng lại, tiếng chuông bầu chọn bắt đầu vang lên. Florentyna liếc nhìn đồng hồ nơi những bóng đèn trắng bé tí xíu đang nhấp nháy cho thấy cô vẫn còn năm phút để tới phòng họp.

“Chà, vẫn còn một chuyện tôi có thể bắt kịp” cô nói, và chạy đến thang máy dành riêng cho thành viên Quốc hội. Khi xuống đến tầng

hầm, cô nhảy lên chuyến tàu điện ngầm chạy giữa Longworth và nhà Quốc hội, ngồi chiếc ghế cạnh Bob Buchanan.

“Cô sẽ bầu thế nào?” Ông hỏi.

“Ôi trời ạ” Florentyna nói, “tôi thậm chí còn không biết chúng ta đang bầu ủng hộ hay chống lại điều gì.”

Những ý nghĩ của cô vẫn tập trung về Don Short và cô sẽ làm gì với bữa tối của ông ta.

“Lần này cô sẽ ổn thôi. Họ đã nâng giới hạn tuổi nghỉ hưu từ sáu lăm lên bảy mươi, và dựa trên điều đó, thì chắc rằng chúng ta có thể bỏ phiếu cùng một cách.”

“Đó chỉ là âm mưu để giữ những ông già như ông lại Quốc hội và cho thấy rằng tôi sẽ không bao giờ leo lên được cái ghế ủy ban nào.”

“Đợi cho đến khi cô sáu mươi lăm tuổi, Florentyna ạ. Khi đó cô có thể thấy khác đấy.”

Chuyến tàu điện dừng lại ở tầng hầm của tòa nhà Quốc hội, và hai hạ nghị sĩ đi thang máy lên phòng họp cùng nhau. Điều khiến Florentyna hài lòng là thành viên đảng Cộng hòa cực đoan này giờ đây nhìn nhận cô như một thành viên chính thức cùng câu lạc bộ. Khi tới phòng hội nghị, họ nghỉ lại tại chỗ tay vịn bằng đồng phía đằng sau, đợi tên mình được gọi.

“Tôi chưa bao giờ thích đứng về phía cô trong phòng họp” ông nói. “Sau từng đó năm, việc này vẫn thật kỳ lạ.”

“Một vài người trong chúng ta rất yếu đuối, ông biết đấy, và tôi sẽ cho ông biết một bí mật: chồng tôi đã bầu cho Jerry Ford.”

“Một người thông thái, chồng cô ấy” Buchanan cười khẽ.

“Có lẽ vợ ông đã bầu cho Jimmy Carter?”

Người đàn ông già cả đột nhiên trông rất buồn bã. “Bà ấy mất năm ngoái rồi” ông khẽ nói.

“Tôi rất xin lỗi.” Florentyna nói. “Tôi không biết chuyện đó.”

“Không, không, cô gái yêu quý. Tôi biết điều đó, nhưng hãy trân trọng gia đình cô bởi họ không phải lúc nào cũng sẽ bên cô. Một điều tôi vừa phát hiện ra là, nơi này chỉ có thể là một sự thay thế nghèo nàn cho một gia đình thật sự, bất kể điều gì cô nghĩ rằng mình đạt được... Họ vừa bắt đầu gọi đến văn B, nên tôi sẽ để cô lại với suy nghĩ của mình. Tôi thấy việc đứng bên phía này của lối đi dễ chịu hơn trong tương lai đấy.”

Florentyna mỉm cười và nghĩ về sự tôn trọng giữa họ hình thành ra sao trong lòng sự ngờ vực lẫn nhau. Cô cảm thấy biết ơn rằng những khác biệt đảng phái thể hiện một cách thô bạo vì những mục đích chính trị biến mất trong sự riêng tư của công việc hằng ngày. Một lát sau, văn K được gọi tới và sau khi nhét thẻ của mình vào túi bầu chọn, cô trở về văn phòng rồi gọi điện cho Bill Pearson, người quản lý danh sách cử tri phe đa số, đề nghị một cuộc phỏng vấn ngay lập tức.

“Việc đó buộc phải ngay bây giờ sao?”

“Ngay giờ phút này, Bill.”

“Tôi đoán là cô muốn tôi đưa cô vào Ủy ban Đối ngoại.”

“Không, điều này còn quan trọng hơn thế nhiều.”

“Vậy thì cô nên qua đây ngay lập tức đi.”

Bill Pearson ngậm tẩu thuốc của mình khi lắng nghe Florentina kể lại chuyện đã xảy ra tại văn phòng cô sáng hôm nay. Sau đó ông ta nói, “Chúng tôi biết có rất nhiều thứ kiểu như vậy diễn ra, nhưng hầu như không thể chứng minh nó. Ông Short của cô có vẻ đã đưa

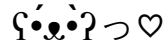
ra một cơ hội lý tưởng để bắt bớ một ai đó với máy quét sóng âm thanh cài trong chiếc bánh. Hãy làm những gì cần thiết cho toàn bộ màn kịch này, Florentyna, và thông báo cho tôi. Thời điểm họ trao tay số tiền, chúng tôi sẽ trừng phạt Kế hoạch Hàng không vũ trụ một cách nghiêm khắc, và nếu cuối cùng chúng ta vẫn không thể chứng minh điều gì, ít nhất bài học đó có thể khiến các thành viên khác trong Quốc hội suy nghĩ cẩn thận hơn trước khi tham gia vào những kiểu hoạt động mờ ám như vậy.”

Cuối tuần, Florentyna kể cho Richard về Don Short nhưng anh không có vẻ gì ngạc nhiên. “Trường hợp này dễ hiểu mà. Một vài nghị sĩ chỉ có tiền lương để dựa vào, vì vậy sức cám dỗ của việc kiếm thêm được chút tiền mặt đôi khi rất lớn. Đặc biệt nếu họ đang đấu tranh cho một vị trí mà họ có thể bị mất, và không có công việc đảm bảo nào để dựa vào khi gặp khó khăn cả.”

Nếu là như vậy, tại sao Don còn bận tâm đến em?”

“Điều đó cũng dễ giải thích mà. Anh nhận được nửa tá sự tiếp cận cá nhân hằng năm ở ngân hàng. Kiểu người thích đưa hối lộ luôn cho rằng không ai có thể từ chối cơ hội kiếm được tiền nhanh lại không bị Chú Sam¹³¹ phát hiện, bởi vì đó là cách chính họ phản ứng. Em sẽ ngạc nhiên khi biết có bao nhiêu tỷ phú sẵn sàng bán mẹ của mình để đổi lấy mười nghìn đô tiền mặt đâu.”

Don Short gọi điện tới trong tuần và xác nhận rằng sẽ có một bữa tối cảm ơn được tổ chức nhằm thể hiện sự ngưỡng mộ với Florentyna tại khách sạn Mayflower, Ông ta trông đợi khoảng năm trăm người sẽ tới. Florentyna cảm ơn ông ta, rồi bấm số gọi Louise trên mạng nội bộ và bảo cô ấy ghi lại ngày tháng vào cuốn sổ đặt lịch hẹn.

Bởi những áp lực mà Florentyna đang gánh trên vai với công việc tại Quốc hội, và những chuyến công tác ngoài tiểu bang trong vài tuần tiếp theo, cô gần như suýt bỏ lỡ bữa tối cảm ơn của Don Short. Cô đang ở Hạ viện hỗ trợ luật sửa đổi của một đồng nghiệp đối với một dự thảo luật áp dụng cho các doanh nghiệp nhỏ thì Janet vội vàng chạy vào phòng.

“Bà đã quên bữa tối của Kế hoạch Hàng không vũ trụ rồi ạ?”

“Không, nhưng còn một tuần nữa cơ mà.” Florentyna nói.

“Nếu bà kiểm tra thư mời, bà sẽ thấy đó là vào tối nay và bà sẽ phải ở đó trong vòng hai mươi phút nữa.” Janet nói. “Và đừng quên là có năm trăm người đang đợi bà ở đó.”

Florentyna xin lỗi đồng nghiệp của mình, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng họp và chạy tới bãi đậu xe Longworth. Cô lái xe xuyên qua màn đêm Washington, vượt quá giới hạn tốc độ. Cô rẽ từ đại lộ Connecticut vào phố De Sales và để xe vào chỗ đậu trước khi đi bộ qua cửa bên của Mayflower. Cô tới trễ vài phút, những suy nghĩ trong đầu không được kiểm soát, và đến tìm Don Short, người mặc một chiếc áo khoác dạ tiệc bó sát, đứng trong sảnh chờ để đón cô. Florentyna đột nhiên nhận ra mình đã không có thời gian thay trang phục và hi vọng chiếc váy cô đang mặc trông không quá xuề xòa.

“Chúng tôi đã lấy một phòng riêng” ông ta nói khi dẫn cô tới cầu thang máy.

“Tôi không biết là Mayflower có phòng tiệc có thể ngồi được năm trăm người đấy” cô nói khi cánh cửa thang máy đóng lại.

Don Short cười. “Đó là một phòng loại tốt” ông ta đáp và dẫn khách mời của mình vào một căn phòng Trà – nếu chật kín, nó sẽ chứa được hai mươi người. Ông ta giới thiệu cô với từng người đang có mặt, chỉ mất vài phút bởi có đúng mười bốn vị khách.

Trong bữa tối, Florentyna lắng nghe những câu chuyện trong-phòng-thay-đồ của Don Short và chuyện cổ tích về những thành công lớn nhất của Kế hoạch Hàng không vũ trụ. Cô không chắc mình có thể chịu đựng cả buổi tối mà không phát điên. Cuối bữa ăn, Don đứng dậy khỏi ghế của mình, gõ nhẹ thìa vào chiếc ly rỗng của ông ta và đưa ra một bài phát biểu khoa trương về người bạn thân của mình, Florentyna Kane. Tiếng vỗ tay khi ông ta ngồi xuống lớn hết mức mà người ta có thể kỳ vọng từ mười bốn con người. Florentyna nói lời cảm ơn ngắn đáp lại và tìm cách thoái lui vài phút sau mười một giờ, ít nhất cũng cảm thấy biết ơn rằng Mayflower đã phục vụ một bữa ăn tuyệt vời.

Don Short hộ tống cô quay về chỗ đậu xe và khi cô vào xe của mình, ông ta đưa cho cô một phong bì. “Tôi rất tiếc vì quá ít người xuất hiện, nhưng ít nhất tất cả những người vắng mặt đã gửi tới năm mươi đô của họ.” Ông ta cười toe toét khi đóng cửa xe lại.

Sau khi lái xe về khách sạn Baron, Florentyna xé bì thư và xem nội dung bên trong: một tấm séc trị giá hai mươi bốn ngàn ba trăm đô la quy ra tiền mặt.

Florentyna hẹn gặp Bill Pearson, và nói với ông ta chính xác những gì đã xảy ra. Cô đưa ông ta chiếc phong bì.

“Thứ này” ông ta nói, vẩy vẩy tờ séc, “sẽ mở ra toàn bộ cái lon chứa đám sâu bọ.” Ông ta mỉm cười và khóa tờ séc hai mươi bốn ngàn ba trăm đô vào ngăn kéo bàn.

Florentyna rời khỏi thành phố dịp cuối tuần, cảm thấy bản thân đã duy trì phần việc tập luyện thể thao khá tốt. Ngay cả Richard cũng chúc mừng cô. “Mặc dù chúng ta có thể đã tiêu đời với vụ tiền mặt của mình rồi” anh nói.

“Ý anh là sao?” Florentyna hỏi.

“Anh nghĩ là lợi nhuận của Baron sẽ sụt giảm mạnh trong năm nay.”

“Ôi Chúa ơi, tại sao vậy?”

“Một loạt những quyết định tài chính được đưa vào thực thi của Tổng thống Carter, làm tổn hại đến các khách sạn trong lúc lạnh lùng giúp đỡ ngành ngân hàng – chúng ta có lạm phát ở mức 15% trong khi lãi suất cơ bản là 16%. Anh e rằng khoản chi cho các chuyển công tác sẽ là thứ bị cắt đầu tiên của hầu hết các công ty, khi phát hiện ra rằng điện thoại rẻ hơn rất nhiều. Vậy là bởi vì chúng ta không lấp kín các phòng, chúng ta cuối cùng phải tăng giá – điều chỉ khiến cho cộng đồng doanh nghiệp có thêm lí do để cắt giảm việc di chuyển. Thêm vào món hời đó, giá cả thực phẩm tăng vọt trong khi tiền lương cố gắng mới theo kịp lạm phát.”

“Tất cả những tập đoàn khách sạn khác chắc cũng phải đối mặt với vấn đề tương tự.”

“Đúng, nhưng quyết định chuyển văn phòng công ty ra khỏi New York Baron năm ngoái hóa ra tốn kém hơn nhiều so với ngân sách dự trù của anh. Số 4/50 đại lộ Park có lẽ là một địa chỉ đẹp, nhưng chúng ta có thể xây hai khách sạn ở phía Nam thay cho việc có một địa chỉ đặt lên đầu thư của mình.”

“Nhưng quyết định của anh đã giải phóng ba tầng tại khách sạn New York, và cho phép chúng ta mở phòng tổ chức tiệc mới.”

“Và khách sạn vẫn chỉ đạt được lợi nhuận hai triệu đô trong lúc ngòi trên mảnh đất có giá bốn mươi triệu.”

“Nhưng phải có một Baron ở trung tâm New York. Anh không thể nghĩ đến việc bán khách sạn trọng yếu nhất của chúng ta được.”

“Cho đến khi nó bắt đầu đánh mất tiền.”

“Nhưng danh tiếng của chúng ta...”

“Cha em chưa bao giờ đa sầu đa cảm với danh tiếng khi ông ấy so sánh nó với lợi nhuận.”

“Vậy chúng ta sẽ làm gì với nó?”

“Anh sẽ chính thức đề nghị McKinsey và Cộng sự thực hiện một bản đánh giá chi tiết về toàn bộ tập đoàn. Họ sẽ cho chúng ta đánh giá sơ bộ trong ba tháng tới và hoàn thiện việc nghiên cứu trong vòng một năm nếu chúng ta nghĩ rằng việc đó xứng đáng.”

“Nhưng họ là những nhà tư vấn quản lý hàng đầu New York. Việc sử dụng họ chỉ thêm vào số tiền chi ra thường xuyên của chúng ta mà thôi.”

“Đúng, họ sẽ rất đắt. Nhưng anh sẽ không ngạc nhiên nếu việc này tiết kiệm cho chúng ta một khoản tiền đáng kể về lâu dài. Chúng ta phải nhớ rằng những khách sạn hiện đại trên toàn thế giới đang phục vụ những khách hàng khác nhau, trên nền tảng những gì mà ban đầu cha em xây dựng nên Baron. Anh muốn chắc chắn rằng chúng ta không bỏ lỡ bất cứ điều gì mình sắp sửa phải đối mặt.”

“Nhưng các giám đốc điều hành cấp cao không thể đưa ra những lời khuyên giống thế ư?”

“Khi McKinsey chuyển đến Bloomingdale's” Richard nói, “họ đã khuyên rằng cửa hàng nên chuyển địa điểm của mười bảy quầy thanh toán khỏi vị trí truyền thống của chúng. Quá đơn giản, em có

thể nói vậy, nhưng lợi nhuận đã tăng 21% vào năm tiếp theo và không một nhân viên điều hành nào từng xem những sự thay đổi đó là cần thiết. Có lẽ giờ chúng ta cũng đối mặt với vấn đề tương tự mà không nhận ra.”

“Chết tiệt, em cảm thấy mình như bị mất liên lạc với anh đã lâu vậy.”

“Đừng lo lắng, Jessie em yêu, không vấn đề gì được tiến hành mà không có sự chấp thuận hoàn toàn của em đâu.”

“Vậy ngân hàng tồn tại bằng cách nào?”

“Kì lạ là, Lester đang kiếm được nhiều tiền dựa trên những khoản vay và tiền quá hạn thanh toán hơn bất cứ lúc nào kể từ thời kỳ suy thoái. Quyết định của anh trong việc chuyển sang vàng khi Carter thắng cuộc bầu cử đã được đền đáp to lớn. Nếu Carter tái đắc cử, anh sẽ mua thêm vàng. Nếu Reagan kiểm soát Nhà Trắng, anh sẽ bán ngay ngày hôm sau. Nhưng em không phải lo lắng. Cho đến khi em vẫn kiếm được năm mươi bảy nghìn đô la từ vị trí nữ nghị sĩ, anh sẽ ngủ một cách dễ dàng vì biết chúng ta có một thứ gì đó để dựa vào trong những thời điểm khó khăn... Em đã nói với Edward về Don Short và số tiền hai mươi bốn ngàn đô la chưa?”

“Hai mươi bốn ngàn ba trăm đô. Chưa, em không nói chuyện với anh ấy nhiều ngày rồi, và khi em làm thế, tất cả những gì anh ấy muốn nói là cách để điều hành một tập đoàn khách sạn.”

“Anh sẽ mời anh ấy tham gia hội đồng quản trị Lester vào buổi họp thường niên. Vậy nên chủ đề tiếp theo có lẽ sẽ là ngân hàng đấy.”

“Anh ấy sẽ sớm tự mình quản lý tất cả mọi thứ mất thôi” Florentyna nói.

“Đó chính xác là những gì anh đang lên kế hoạch khi trở thành Đệ Nhất Phu quân Tổng thống.”

(つ ^ ▽ ^)☹

Lúc Florentyna quay trở lại Washington, cô ngạc nhiên khi không nhận được tin nhắn nào từ Bill Pearson. Thư ký của ông ta nói rằng ông ta đang ở California vận động tranh cử, khiến cô nhớ rằng kỳ bầu cử đã gần thế nào. Janet nhanh chóng chỉ ra rằng, hệ thống lập pháp lại đi ngủ lần nữa, đợi đến kỳ quốc hội mới, và có lẽ sẽ khôn ngoan hơn nếu Florentyna dành thêm nhiều thời gian tại Chicago.

Vào thứ Năm, Bill Pearson gọi điện từ California để nói với Florentyna rằng ông ta đã nói chuyện với người đứng đầu đảng Cộng hòa và chủ tịch Tiểu ban Quốc phòng, cả hai người đó đều cho rằng việc này sẽ tạo ra nhiều rắc rối hơn là thuận lợi trước kỳ bầu cử. Ông ta đề nghị cô đừng tuyên bố khoản quyền góp, bởi cuộc điều tra của ông ta sẽ bị cản trở.

Florentyna rất không tán đồng với lời khuyên của ông ta và thậm chí xem xét việc tự mình đưa toàn bộ vấn đề lên các thành viên cao cấp của ủy ban. Nhưng khi cô gọi điện cho Edward, anh phản đối một động thái trong hoàn cảnh như vậy. Anh cho rằng văn phòng quản lý việc bầu cử chắc chắn biết nhiều hơn cô về chuyện hối lộ, và nó sẽ giống như cô làm việc sau lưng họ vậy. Florentyna miễn cưỡng đồng ý đợi đến sau kỳ bầu cử.

Bằng cách nào đó, Florentyna – cùng với những lời nhắc nhở liên tục từ Janet – xoay sở để đẩy thành tích bầu cử của mình lên hơn 80% vào cuối nhiệm kỳ. Nhưng cái giá phải trả là từ chối mọi thư mời bên ngoài Washington xuất hiện trên bàn làm việc, và cô

đoán rằng thực tế còn nhiều hơn rất nhiều con số mà Janet đặt trước mặt cô. Khi Quốc hội tạm nghỉ, Florentyna quay về Chicago để chuẩn bị cho một kỳ bầu cử mới.

Cô rất ngạc nhiên nhận thấy, trong suốt thời gian vận động tranh cử, cô dành một phần thời gian đáng kể của mình ngồi ở trụ sở chính của đảng Dân chủ tại hạt Cook trên phố Randolph. Mặc dù hai năm đầu tiên của Carter không được như kỳ vọng của cử tri Mỹ, mọi người đều biết rằng phe Cộng hòa tại địa phương gặp khó khăn trong việc thuyết phục bất cứ ai đứng ra tranh cử với Florentyna. Để giữ cho cô bận rộn, nhân viên của cô đã gửi cô đi phát biểu trên danh nghĩa của các ứng cử viên khác thuộc đảng Dân chủ tại bang trong lúc họ chuẩn bị cho việc bầu cử.

Cuối cùng, Stewart Lyle đồng ý tranh cử lần nữa, nhưng chỉ sau khi ông ta đã thống nhất rõ ràng với ủy ban của mình rằng ông ta sẽ không chạy quanh quận cả ngày lẫn đêm hay lãng phí thêm tiền túi của mình. GOP không hài lòng với những lời Lyle nói trong một cuộc trao đổi riêng tư – quên mất rằng không có chuyện gì được coi là riêng tư trong suốt chiến dịch bầu cử – “Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất giữa Kane và cố Thị trưởng Daley: Kane rất thành thật.”

(つ ^ ▽ ^)☹

Quận Chín của Illinois tán đồng với Stewart Lyle và gửi Florentyna trở lại Quốc hội với sự tăng nhẹ trong đa số phiếu, nhưng cô nhận thấy mình mất mười lăm đồng nghiệp tại Hạ viện và ba người tại Thượng viện, trong số đó có Bill Pearson.

Florentyna gọi tới nhà Bill tại California vài lần để bày tỏ sự tiếc nuối, nhưng ông ta luôn luôn không có nhà. Mỗi lần cô đều để lại lời

nhấn trong máy trả lời tự động, nhưng ông ta không đáp lại những cuộc gọi của cô. Cô thảo luận vấn đề này với Richard và Edward, hai người đều khuyên cô đến gặp thủ lĩnh phe đa số ngay lập tức.

Khi Mark Chadwick nghe câu chuyện, ông ta rất kinh hoàng và bảo rằng sẽ liên lạc với Bill Pearson ngay lập tức, rồi sẽ nói cho cô vào cuối ngày hôm đó. Mark giữ đúng lời hứa của mình và gọi cho Florentyna, tiết lộ điều khiến cô ớn lạnh: Bill Pearson phủ nhận việc biết về số tiền hai mươi bốn ngàn ba trăm đô và tuyên bố rằng chưa bao giờ thảo luận một vụ hối lộ nào với Florentyna. Pearson nhắc Chadwick rằng nếu Florentyna từng nhận được hai mươi bốn ngàn ba trăm đô la từ bất cứ nguồn nào, theo luật cô phải báo cáo nó như là một sự đóng góp cho chiến dịch tranh cử hoặc một khoản thu nhập. Không có bất cứ đề cập nào về khoản tiền đó được đưa vào hồ sơ vận động tranh cử của cô, và theo luật Hạ viện, cô không được phép nhận khoản tiền dịch vụ nào lớn hơn bảy trăm năm mươi đô la từ bất cứ ai. Florentyna giải thích cho thủ lĩnh phe đa số rằng Bill Pearson đã đề nghị cô không tuyên bố số tiền. Mark khẳng định với Florentyna là ông ta tin tưởng cô, nhưng không cho rằng cô sẽ chứng minh được việc Pearson nói dối. Mọi người đều biết, ông ta nói thêm, Pearson đang gặp khó khăn về tài chính kể từ sau vụ ly dị thứ hai của mình. Hai khoản cấp dưỡng bắt buộc trong khi mất việc sẽ hạ gục hầu hết mọi người đàn ông tốt, ông ta chỉ ra.

Florentyna đồng ý để Mark tiến hành cuộc điều tra đầy đủ trong khi cô giữ im lặng về chuyện đó. Don Short gọi điện suốt tuần để chúc mừng chiến thắng của cô và nhắc cô hợp đồng với bên Hải quân về chương trình tên lửa sẽ được đưa ra thảo luận tại tiểu ban vào thứ Năm tuần đó. Florentyna cắn chặt môi sau tuyên bố tiếp

theo của Don Short: “Tôi rất mừng vì bà đã đổi tờ séc ra tiền mặt. Tôi chắc rằng số tiền đó đã có ích trong thời gian bầu cử.”

Florentyna ngay lập tức đề nghị thủ lĩnh phe đa số cho tạm hoãn việc bầu chọn chương trình tên lửa cho đến khi ông ta hoàn thành cuộc điều tra chính thức về Bill Pearson, Mark Chadwick giải thích rằng ông ta không thể làm theo yêu cầu của cô, bởi các khoản quỹ đã được phân bổ sẽ đi nơi khác nếu quyết định không được đưa ra. Mặc dù Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Brown không quan tâm công ty nào sẽ được trao hợp đồng, ông ta cảnh báo rằng cửa địa ngục sẽ được giải phóng nếu một quyết định bị trì hoãn lâu hơn nữa. Cuối cùng, Chadwick nhắc Florentyna nhớ lại bài phát biểu của chính cô về những thành viên ngăn cản các hợp đồng quốc phòng. Cô không lãng phí thêm thời gian để tranh cãi.

“Ông có đi đến đâu trong cuộc điều tra của mình chưa, Mark?”

“Có. Chúng tôi đã biết tờ séc được quy ra tiền mặt tại ngân hàng quốc gia Riggs trên đại lộ Pennsylvania.”

“Ngân hàng của tôi, và chi nhánh của tôi.” Florentyna kinh ngạc thốt lên.

“Bởi một phụ nữ khoảng bốn mươi lăm tuổi đeo kính đen.”

“Có tin gì tốt không?” Cô hỏi.

“Có” Mark trả lời. “Người quản lý xem xét thấy số tiền đủ lớn để ghi chú lại số hóa đơn trong trường hợp có vấn đề phát sinh sau này. Điều đó trở trêu thế nào?” Cô cố gắng mỉm cười. “Florentyna, theo ý của tôi, cô có hai lựa chọn. Cô có thể cho nổ tung toàn bộ chuyện này trong cuộc họp ngày thứ Năm, hoặc cô có thể giữ im lặng cho đến khi tôi xử lý xong toàn bộ đống công việc lộn xộn đó.

Một điều cô không được làm là công khai liên quan của Bill Pearson cho đến khi tôi đào đến gốc rễ của vấn đề.”

“Ông muốn tôi làm gì?”

“Phía đảng có lẽ sẽ muốn cô giữ im lặng hơn, nhưng tôi biết mình sẽ làm gì nếu quyết định được trao cho tôi.”

“Cảm ơn, Mark.”

“Sẽ không ai yêu quý cô vì chuyện này. Nhưng điều đó chưa bao giờ ngăn được cô trước đây.”

(^ ^)

Khi Chủ tịch Tiểu ban Quốc phòng Thomas Lee gõ búa đề nghị phiên điều trần đi vào trật tự, Florentina đã ngồi tại ghế của mình được vài phút và đang ghi chú. Hợp đồng vệ tinh dò sóng xếp thứ sáu trong chương trình nghị sự và cô không phát biểu gì trong năm đầu mục đầu tiên. Khi cô nhìn về phía bàn dành cho báo chí và chỗ ngồi dành cho công chúng, cô không thể né tránh nụ cười của Don Short.

“Mục thứ sáu” vị chủ tịch nói, ngập một cái nhẹ – mỗi chủ đề trong chương trình mất quá nhiều thời gian theo ý kiến của ông. “Chúng ta phải thảo luận ngày hôm nay về ba công ty đã đấu thầu án tên lửa hải quân. Phòng Cung ứng của Bộ Quốc phòng sẽ đưa ra quyết định cuối cùng, nhưng họ vẫn đang đợi ý kiến xem xét của chúng ta. Ai muốn bắt đầu việc thảo luận?”

Florentyna giơ cao tay.

“Mời nữ nghị sĩ Kane.”

“Tôi không có ý kiến gì, thưa ngài chủ tịch, về Boeing và Grumman, nhưng trong bất cứ hoàn cảnh nào tôi cũng không ủng

hộ việc đấu thầu của Kế hoạch Hàng không vũ trụ.” Mặt Don Short trở nên xám xịt vì không tin nổi.

“Bà có thể nói với Ủy ban lí do vì sao bà kiên quyết phản đối Kế hoạch Hàng không vũ trụ không, bà Kane?”

“Chắc chắn rồi ạ, thưa ngài chủ tịch. Lí do của tôi xuất phát từ trải nghiệm cá nhân. Vài tuần trước, một nhân viên của Kế hoạch Hàng không vũ trụ đã viếng thăm tôi tại văn phòng để trình bày những lí do vì sao công ty của ông ta nên giành được hợp đồng này. Sau đó, ông ta cố gắng hối lộ tôi với một tờ séc trị giá hai mươi bốn ngàn ba trăm đô để đổi lấy phiếu bầu của tôi ngày hôm nay. Người đàn ông đó hiện đang có mặt tại căn phòng này và chắc chắn sẽ phải trả lời trước tòa án cho những hành động của ông ta sau này.”

Khi vị chủ tịch của ủy ban cuối cùng cũng đưa được cuộc họp trở lại trật tự, Florentyna giải thích về hình thức của bữa tối cảm ơn và tiết lộ Don Short chính là người đã đưa cô số tiền. Cô quay qua nhìn ông ta, nhưng ông ta đã đột nhiên biến mất. Florentyna tiếp tục với tuyên bố của mình nhưng tránh nhắc bất kì điều gì có liên quan đến Bill Pearson. Cô vẫn xem đó là một vấn đề của đảng, nhưng khi kết thúc câu chuyện của mình, cô không thể không nhận ra sắc mặt của hai thành viên khác trong ủy ban cũng trắng bệch như Don Short.

“Vì tính nghiêm trọng của cáo buộc này, được đưa ra bởi đồng nghiệp của tôi, tôi dự định hoãn mọi quyết định liên quan đến đầu mục này cho đến khi một cuộc điều tra đầy đủ được tiến hành” Chủ tịch Lee thông báo.

Florentyna cảm ơn ông ta và bỏ về văn phòng mình ngay lập tức. Cô đi xuống hành lang, bao quanh bởi các phóng viên, nhưng

không trả lời bất kì câu hỏi nào của họ.

Cô nói chuyện qua điện thoại với Richard đêm hôm đó và anh cảnh báo cô rằng một vài ngày sau đó sẽ không dễ chịu.

“Tại sao vậy, Richard? Em chỉ nói sự thật thôi.”

“Anh biết. Nhưng giờ đây có một nhóm người chiến đấu vì mạng sống của họ tại ủy ban đó, và họ chỉ coi em là kẻ thù, nên em có thể quên các quy tắc của Hầu tước xứ Queensberry¹³² đi.”

Khi đọc báo chí sáng hôm sau, cô hiểu ra chính xác Richard muốn nói gì.

“Nữ nghị sĩ Kane buộc Kế hoạch Hàng không vũ trụ tội hối lộ” chạy dọc một tiêu đề, trong khi tờ khác nói, “Công ty Lobbyist nói rằng thành viên Quốc hội đã nhận tiền như khoản đóng góp cho chiến dịch tranh cử.” Khi Florentyna nhận thấy hầu hết các tờ báo đã kể gần như cùng một câu chuyện, cô nhảy ra khỏi giường, nhanh chóng mặc quần áo, rời đi mà không cả ăn sáng, rồi lái xe thẳng tới tòa nhà Quốc hội. Khi tới văn phòng mình, cô xem xét tất cả các bài báo chi tiết, và không có bất cứ ngoại lệ nào, họ đều muốn biết số tiền hai mươi bốn ngàn ba trăm đô la đã biến đi đâu mất. “Và tôi cũng vậy” Florentyna nói to. Tiêu đề trên tờ Chicago Sun-Times là không chấp nhận được nhất: “Hạ nghị sĩ Kane buộc Công ty Vũ trụ tội hối lộ sau khi đã lấy tiền mặt.” Đúng, nhưng dễ gây hiểu lầm.

Richard gọi điện báo rằng Edward đang trên đường từ New York đến, và đừng tiếp chuyện báo chí cho đến khi cô nói chuyện với anh ấy. Dù sao thì cô cũng không làm được điều đó bởi FBI đã gửi hai đặc vụ cấp cao đến để phỏng vấn cô vào mười giờ sáng nay.

Với sự hiện diện của Edward cùng thủ lĩnh phe đa số, Florentyna đưa ra lời tuyên bố đầy đủ. Nhân viên FBI đề nghị cô không tiết lộ

với báo chí về sự liên quan của Bill Pearson cho đến khi họ hoàn thành cuộc điều tra riêng của mình. Một lần nữa, cô miễn cưỡng đồng ý.

Trong ngày hôm đó, một vài thành viên của Hạ viện nỗ lực đặc biệt đến chúc mừng cô, những người khác thì lộ liễu né tránh.

Trong bài viết chính trên tờ Chicago Tribune chiều hôm đó, tờ báo muốn biết số tiền hai mươi bốn ngàn ba trăm đô đã đi đâu. Họ cho rằng đó là trách nhiệm không may của mình khi phải nhắc công chúng nhớ lại rằng cha của nữ nghị sĩ Kane đã cố gắng và bị khép tội hối lộ một công chức tại tòa án Chicago năm 1962. Florentyna gần như có thể nghe thấy Ralph Brooks gọi từ văn phòng Luật sư Bang để cho họ biết tất cả những chi tiết trọng yếu nhất.

Edward giúp Florentyna giữ bình tĩnh, và Richard bay từ New York đến hàng đêm để ở bên cô. Ba ngày ba đêm trôi qua trong khi báo chí vẫn đề cập chuyện tiếp diễn, còn Ralph Brooks đưa ra một tuyên bố từ văn phòng Luật sư Bang rằng: “Mặc dù tôi ngưỡng mộ bà Kane và tin vào sự trong sạch của bà ấy, tôi cảm thấy có lẽ việc khôn ngoan trong hoàn cảnh này là bà ấy nhường vị trí của mình tại Quốc hội cho đến khi cuộc điều tra của FBI kết thúc.” Điều đó khiến Florentyna thậm chí càng quyết tâm ở lại, đặc biệt khi Mark Chadwick gọi điện để bảo cô đừng từ bỏ. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi kẻ có tội bị mang ra trước công lý.

Ngày thứ tư không có tin tức mới nào từ FBI, Florentyna đang ở thời điểm tồi tệ nhất thì một phóng viên từ tờ Washington Post gọi điện tới.

“Bà Kane, tôi có thể hỏi bà cảm thấy thế nào về tuyên bố của nghệ sĩ Buchanan về vụ Aerogate¹³³?”

“Ông ấy cũng quay lưng lại với tôi phải không?” Cô khẽ hỏi.

“Gần như không” giọng bên kia đầu dây trả lời. “Tôi sẽ đọc những điều ông ấy nói. Tôi nhắc lại chính xác nhé: “Tôi biết Hạ nghị sĩ Kane gần năm năm nay với tư cách là một kẻ thù khó chịu, và cô ấy là tổng hợp của những thứ khiến tôi tuyệt vọng, nhưng như chúng tôi thường nói ở Tennessee, bạn sẽ phải bơi sang tận bờ sông bên kia để tìm thấy ai đó thành thật hơn. Nếu cô Kane không đáng tin cậy, thì tôi không biết bất cứ người nào thành thật ở phòng họp Quốc hội nữa”.”

Florentyna gọi điện cho Bob Buchanan vài phút sau.

“Cô đừng nghĩ tôi trở nên mềm yếu vì tuổi già” ông gầm gừ. “Nếu cô đặt sai chân trong căn phòng đó, tôi sẽ chặt bỏ nó.”

Florentyna bật cười lần đầu tiên trong nhiều ngày.

Một cơn gió tháng Mười hai lạnh lẽo quét qua cửa phía đông của nhà Quốc hội khi Florentyna đi bộ một mình trở về tòa nhà Longworth sau lá phiếu cuối cùng ngày hôm đó. Cậu bé bán báo ở góc đường đang hét vang các tóm tắt tin tức nổi bật buổi tối. Cô không thể nghe được những gì cậu bé đang nói – một cái gì đó, một ai đó, bị bắt. Cô vội vàng chạy về phía cậu bé, lục trong túi của mình để tìm tiền xu, nhưng tất cả những gì cô có thể thấy là một tờ tiền mệnh giá hai mươi đô.

“Cháu không đủ tiền trả lại” cậu bé nói.

“Đừng bận tâm” Florentyna nói khi cô nhặt một tờ báo và đọc câu chuyện trọng tâm đầu tiên một cách vội vã và rời chậm rãi. “Cựu nghị sĩ Bill Pearson” cô đọc to như thể muốn chắc chắn rằng cậu bé bán báo có thể nghe thấy, “đã bị bắt bởi FBI tại Fresno, California, liên quan đến vụ bê bối Aerogate. Hơn mười bảy nghìn đô la tiền

mặt đã được tìm thấy giấu trong thanh chắn bùn phía sau chiếc xe Ford mới của ông ta. Ông ta đã được đưa tới đồn cảnh sát gần nhất, tra hỏi và sau đó bị khép vào tội chiếm đoạt tài sản nghiêm trọng cùng ba tội danh khác nhẹ hơn. Người phụ nữ trẻ đi cùng ông ta tại thời điểm đó cũng bị buộc tội đồng phạm.”

Florentyna nhảy nhót vui mừng dưới trời tuyết còn cậu bé bán báo vội vàng bỏ túi tờ hai mươi đô và chạy đi bán ở một góc phố khác. Cậu đã được cảnh báo về những kiểu người trên Đồi¹³⁴ đó.

(^ ^)

“Tôi xin chúc mừng về tin tức đó, bà Kane” Maitre d'hotel của câu lạc bộ Jockey là người đầu tiên trong số vài người bình luận tối hôm đó. Richard đã bay từ New York đến để đưa Florentyna đi ăn mừng. Trên đường tới căn phòng trang trí gỗ sồi, các chính trị gia khác và thành viên thượng lưu của Washington tới để nói rằng họ vui mừng đến mức nào khi sự thật cuối cùng cũng được làm rõ. Florentyna mỉm cười với từng người, một nụ cười kiểu Washington mà cô đã tập để có được sau gần năm năm trên chính trường.

Ngày hôm sau tờ Chicago Tribune và tờ Sun-Times phát hành với những lời tán dương về khả năng mà nghị sĩ của họ bình tĩnh vượt qua khủng hoảng. Florentyna nở một nụ cười gượng gạo, quyết tâm sẽ bảo vệ phán đoán riêng của mình trong tương lai. Mọi bình luận từ văn phòng của Ralph Brooks biến mất một cách lộ liễu. Edward gửi tặng một bó hoa lan Nam Phi lớn, còn William gửi một bức điện tín từ Harvard: **HẸN GẶP MẸ TỐI NAY NẾU MẸ KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI PHỤ NỮ Ở FRESNO VẪN ĐANG BỊ GIAM GIỮ ĐỢI THĂM VẤN THÊM.** Annabel về nhà tỏ vẻ như không quan tâm

tới những vấn đề gần đây của mẹ và thông báo mình đã được nhận vào trường Radcliffe. Hiệu trưởng của cô bé tại trường Madeira sau này tâm sự với Florentyna rằng việc được nhận vào học của con gái cô hóa ra là một tình huống suýt soát. Việc ông Kane từng ở Harvard và bản thân cô cũng tốt nghiệp từ Radcliffe cũng là một yếu tố nhỏ tích cực dẫn tới quyết định này. Florentyna ngạc nhiên khi biết danh tiếng của cô có thể tác động tới tương lai của con gái mình mà không cần phải nhắc một ngón tay và sau này thú nhận với Richard đó đúng là một sự yên tâm khi thấy cuộc sống của Annabel ổn định hơn.

Richard hỏi con gái xem cô bé định theo chuyên ngành nào.

“Tâm lý học và quan hệ xã hội ạ” Annabel đáp không chút ngập ngừng.

“Tâm lý học và quan hệ xã hội không phải là những môn học thật sự mà là một cái cớ để nói về bản thân con trong vòng ba năm” Richard tuyên bố.

William, giờ là sinh viên năm hai tại Harvard, gật đầu tán thành sâu sắc với cha mình và một lúc sau hỏi người cha liệu cậu có thể được tăng tiền trợ cấp lên năm trăm đô một học kỳ.

Khi một sửa đổi liên quan đến dự luật y tế, việc cấm phá thai sau sáu tuần tuổi, được lên lịch, Florentyna phát biểu lần đầu tiên kể từ sau vụ bê bối Aerogate. Khi cô đứng dậy khỏi ghế, cô được đón chào với những nụ cười thân thiện và làn sóng tiếng vỗ tay từ cả hai bên lối đi. Florentyna đưa ra một lời thỉnh cầu mạnh mẽ về cuộc sống của người mẹ trước khi đứa trẻ xuất hiện trong đời, nhắc Quốc hội nhớ rằng chỉ có mười tám thành viên khác có thể thậm chí trải nghiệm việc mang thai. Bob Buchanan đứng dậy khỏi chỗ của mình

và nhắc tới người phụ nữ nổi tiếng đến từ Chicago như là một kẻ khờ khạo nhất, người có thể đưa ra tuyên bố tiếp theo rằng bạn không thể thảo luận một chương trình ngoài không gian trong tương lai trừ khi bạn đã đi vòng quanh mặt trăng, và ông chỉ ra rằng chỉ có một người duy nhất trong nghị viện có thể xoay sở được điều đó.

(つ ^ ▽ ^)☹

Chỉ trong vòng vài ngày, Don Short cùng hai mươi bốn ngàn ba trăm đô của hắn ta dường như đã là một điều thuộc về quá khứ khi Florentyna quay trở lại với lịch trình điên cuồng tại quốc hội như bình thường. Cô đã tiến thêm hai bậc trong Ủy ban Phân bổ ngân sách, và lúc nhìn xung quanh chiếc bàn, cô bắt đầu cảm thấy mình như một người già nua, cũ kĩ.

Khi Florentyna quay lại Chicago, cô nhận thấy phe Dân chủ đang lên tiếng về sự quan ngại của họ với việc đề Jimmy Carter tại Nhà Trắng không thực sự giúp ích cho những cơ hội của đảng. Đã qua rồi cái thời mà một người đương nhiệm có thể đảm bảo rằng ông ta sẽ quay về phòng Bầu dục và mang theo những người trong nội bộ đảng của mình, những người đang đấu tranh vì những vị trí ít ỏi. Richard nhắc nhở Florentyna rằng Eisenhower là Tổng thống gần nhất hoàn thành trọng trách qua hai nhiệm kỳ.

Phe Cộng hòa cũng bắt đầu thể hiện sức mạnh của mình, và sau lời tuyên bố rằng Jerry Ford không hướng đến chiếc ghế Tổng thống nữa, George Bush và Ronald Reagan trở thành những ứng cử viên vô địch tiềm năng nhất. Trong hành lang Quốc hội, người ta gợi ý công khai rằng Edward Kennedy nên ứng cử cạnh tranh với Carter.

Florentyna tiếp tục công việc hằng ngày của mình tại Hạ viện, và tránh bị lôi kéo vào cả hai nhóm, mặc dù cô nhận được nhiều mời gọi từ những người quản lý chiến dịch thuộc cả hai bên, thậm chí nhiều hơn cả lượng thư mời thông thường của Nhà Trắng. Cô giữ thái độ trung lập, bởi cô vẫn chưa thấy bị thuyết phục về việc cả hai ứng cử viên là lựa chọn đúng để lãnh đạo đảng phái vào năm 1980.

Trong khi những người khác dành thời gian để vận động tranh cử, Florentyna gây áp lực lên Tổng thống, buộc ông ta thể hiện thái độ mạnh mẽ hơn khi đối đầu với những người đứng đầu nhà nước

phía sau Bức màn Sắt, và đề nghị thực hiện cam kết vững chắc hơn với NATO, nhưng cô tỏ ra không mấy thúc giục. Khi Jimmy Carter nói với một khán giả đang kinh ngạc rằng ông ta ngạc nhiên khi người Nga có thể đi ngược lại lời nói của họ, Florentyna nói một cách tuyệt vọng với Janet rằng bất cứ người Ba Lan nào trốn thoát tới Chicago cũng có thể nói với ông ta điều đó.

Nhưng sự chia tách cuối cùng giữa cô với Tổng thống xuất hiện khi những người gọi là sinh viên chiếm lấy Đại sứ quán Hoa Kỳ ở Tehran vào ngày 4 tháng Mười một năm 1979, và giam giữ năm mươi ba con tin người Mỹ. Tổng thống chẳng hành động gì nhiều ngoài việc đưa ra những bài phát biểu “Tái Sinh” và nói rằng tay ông ta đã bị khóa chặt. Florentyna tiến hành tấn công vào Nhà Trắng với tất cả mọi cách trong khả năng đòi hỏi Tổng thống đứng lên vì nước Mỹ. Khi cuối cùng ông ta cũng cố gắng thực hiện nhiệm vụ giải cứu, nó bị bỏ dở dang, gây nên sự giảm sút danh tiếng đáng xấu hổ của Hoa Kỳ trong mắt phần còn lại của thế giới.

Trong suốt phiên tranh luận về vấn đề quốc phòng tại Hạ viện ngay sau thảm họa nhục nhã ấy, Florentyna không dùng đến ghi chú như thường thấy mà đưa ra những nhận định trực tiếp: “Làm thế nào mà một dân tộc sở hữu năng lượng, các nhà bác học và sự độc nhất khi đưa được con người lên mặt trăng, lại thất bại trong việc hạ cánh một cách an toàn ba chiếc máy bay trực thăng xuống sa mạc?” Cô nhất thời quên mất rằng những sự kiện tại Hạ viện giờ đây được ghi hình lại, và toàn bộ ba nhà đài đã phát sóng phần phát biểu đó của cô trong mục điểm tin tối của họ.

Cô không cần nhắc với Richard về sự thông thái của George Novak trong việc yêu cầu họ không gia hạn khoản vay của Lester

dành cho vua Shah, và khi người Nga điều hành dọc biên giới Afghanistan, Richard hủy bỏ kỳ nghỉ của họ tới thể vận hội Olympic ở Moscow sau khi đội tuyển Mỹ xin rút lui.

Những người Cộng hòa tới Detroit vào tháng Bảy và chọn Ronald Reagan, cùng với George Bush làm người đồng hành¹³⁵. Một vài tuần sau, phe Dân chủ tới New York và đảng của họ xác nhận Jimmy Carter là ứng cử viên với thậm chí ít sự nhiệt tình hơn cả khi họ dành cho Adlai Stevenson. Khi người chiến thắng Carter tiến vào Madison Square Garden¹³⁶, ngay cả những quả bóng bay cũng từ chối rơi xuống từ trên trần.

Florentyna cố gắng tiếp tục công việc của cô tại Quốc hội mà không thể chắc chắn đâu là phe đa số trong thời gian vài tháng. Cô thúc đẩy những sửa đổi trong dự thảo Phân bổ ngân sách Quốc phòng và Đạo luật cắt giảm thủ tục giấy tờ. Khi cuộc bầu cử đến gần, cô bắt đầu lo sợ rằng cuộc đấu tranh cho chiếc ghế của chính mình có thể kết thúc khi đảng Cộng hòa thay thế Stewart Lyle bằng một giám đốc quảng cáo trẻ tuổi nhiệt tình, Ted Simmons.

Cùng với sự động viên của Janet, cô một lần nữa đẩy thành tích bầu chọn của mình lên khoảng 80% bằng việc chỉ nhận những lời mời đến phát biểu tại Washington hay Illinois trong suốt sáu tháng cuối trước kỳ bầu cử.

Carter và Reagan dường như bám trụ tại Chicago, bay đi bay về Illinois như hai con chim cú cu trên cùng một chiếc đồng hồ. Những cuộc thăm dò cho thấy tỷ lệ quá sát sao, nhưng Florentyna không lạc quan sau khi xem các đối thủ tranh luận tại Cleveland trước lượng khán giả truyền hình ước chừng tới một trăm triệu người Mỹ. Ngày tiếp theo Bob Buchanan nói với cô rằng Reagan có thể không thắng

cuộc tranh luận, nhưng ông ta chắc như đinh đóng cột sẽ không thua, và đối với ai đó đang cố gắng loại bỏ chủ nhân Nhà Trắng đương nhiệm, đó là tất cả những gì quan trọng.

Ngày bầu cử đến gần, vấn đề con tin tại Iran ngày càng trở thành trọng tâm trong đầu mọi người dân Mỹ, họ bắt đầu nghi ngờ khả năng Carter có thể giải quyết được vấn đề. Trên đường phố Chicago, những người ủng hộ nói với Florentyna rằng họ sẽ đưa cô quay lại Quốc hội nhưng họ không thể ủng hộ Carter nhiệm kỳ thứ hai. Richard bảo anh biết chính xác họ cảm thấy thế nào và dự đoán rằng Reagan sẽ chiến thắng dễ dàng. Florentyna đón nhận quan điểm của anh một cách nghiêm túc, và dành những tuần cuối cùng của chiến dịch tranh cử làm việc như thể cô là một ứng cử viên vô danh đấu tranh cho cuộc bầu chọn đầu tiên của mình.

Những nỗ lực của cô không nhận được sự giúp sức bởi một cơn mưa lớn tại Chicago, xối xuống đường phố trong Ngày bầu cử.

Khi lá phiếu cuối cùng được tính, ngay cả cô cũng ngạc nhiên với quy mô chiến thắng của Reagan, lôi kéo cả Thượng viện bám theo đuôi áo của ông ta, và chỉ thất bại trong việc nắm giữ Hạ viện cho phe Dân chủ.

Florentyna quay lại Quốc hội với đa số phiếu giảm xuống còn 9.031. Cô bay về Washington, bầm dập nhưng không bị hạ gục, một vài tiếng trước khi những con tin được trả về.

(つ ^ ▽ ^)☹

Tổng thống mới vực dậy tinh thần của dân tộc với lời tuyên thệ đầu tiên. Richard, trong chiếc áo khoác thường ngày, mỉm cười suốt

bài phát biểu và vỗ tay lớn với phần mà anh sẽ nhắc lại cho Florentyna nhiều năm sau đó:

Chúng ta nghe tới nhiều nhóm lợi ích đặc biệt, nhưng mối quan tâm của chúng ta phải dành cho nhóm lợi ích đặc biệt đã bị lãng quên quá lâu. Họ biết không có ranh giới ưu tiên, vượt qua sự chia rẽ dân tộc, chủng tộc và đảng phái. Họ được tạo nên từ những người đàn ông và phụ nữ đã cung cấp nguồn lương thực cho chúng ta, canh gác đường phố của chúng ta, làm việc trong những hầm mỏ và nhà máy của chúng ta, dạy dỗ đám trẻ của chúng ta, gìn giữ nhà của chúng ta và chữa lành khi chúng ta đau ốm. Những chuyên gia, những nhà tư bản công nghiệp, những người chủ cửa hàng, thư ký, tài xế và những người tài xế xe tải. Họ, nói tóm lại, là chính chúng ta, những người mang dòng máu Mỹ.

Sau khi bài diễn văn được đón nhận một cách nồng nhiệt, vị Tổng thống vỗ tay lần cuối với đám đông chính đứng phía trước, và quay người rời khỏi bục phát biểu.

Hai nhân viên Sở Mật vụ dẫn ông ta qua lối đi tạo ra bởi những lính gác danh dự. Khi đoàn người của Tổng thống xuống đến bậc thang cuối cùng, ngài Reagan và Đệ Nhất Phu nhân leo vào ghế sau chiếc xe limousine đen, rõ ràng không sẵn sàng tiếp nối hình mẫu của gia đình Carter đi bộ dọc đại lộ Constitution tới ngôi nhà mới của họ. Khi chiếc xe chậm chậm rời đi, một đặc vụ của Sở Mật vụ gạt nút trên chiếc bộ đàm hai chiều của mình, “Miếng da thô trả về cho Vương miện” là toàn bộ những gì anh ta nói, rồi sau đó nhìn chằm chằm qua chiếc ống nhòm, anh ta đi theo chiếc limousine suốt dọc đường tới cổng tòa Bạch Ốc.

Khi Florentyna quay lại Quốc hội vào tháng Một năm 1981, Washington đã rất khác. Những người phe Cộng hòa không còn cần phải cầu xin sự ủng hộ cho mỗi dự luật mới mà họ tán thành, bởi những hạ nghị sĩ được bầu chọn biết đất nước đang đòi hỏi được thay đổi, Florentyna thích thú với thách thức mới trong việc nghiên cứu kế hoạch mà Reagan đưa ra cho Hạ viện và quá vui sướng khi được hỗ trợ một phần lớn cho nó.

Cô trở nên bận rộn với những sửa đổi cho ngân sách và kế hoạch Quốc phòng của Reagan đến mức mà Janet phải chỉ cho cô một mục trên tờ Chicago Tribune, mà nó có hàm ý rằng cô phải rời bỏ chiếc ghế của mình tại Hạ viện.

Thượng nghị sĩ Nichols của Illinois tuyên bố sáng nay rằng ông có thể sẽ không tham gia cuộc tái bầu cử vào Thượng viện năm 1982.

Florentyna ngồi tại bàn làm việc của mình, suy nghĩ về tính nghiêm trọng của tuyên bố này, chỉ một lát sau, biên tập tờ Chicago Sun-Times gọi điện tới để hỏi cô liệu sẽ tham gia cuộc chạy đua vào Thượng viện năm 1982 không.

Florentyna nhận ra đó là lẽ tự nhiên khi báo chí suy đoán về việc ứng cử của cô sau ba năm rưỡi làm Hạ nghị sĩ.

“Không lâu trước đây” cô nói đùa, “tờ báo nổi tiếng của các anh còn gợi ý tôi nên từ chức.”

“Một vị thủ tướng Anh từng nói: một tuần là khoảng thời gian dài trong chính trị. Vậy quan điểm của bà như thế nào, Florentyna?”

“Việc này chưa bao giờ xuất hiện trong đầu tôi.” Florentyna cười nói.

“Đó là một tuyên bố mà sẽ không ai tin, và tôi chắc chắn sẽ không xuất bản nó. Thử lại lần nữa đi.”

“Tại sao các anh gây sức ép với tôi quá vậy, trong, khi tôi vẫn còn hơn một năm để quyết định.”

“Bà vẫn chưa nghe gì sao?”

“Nghe chuyện gì?” Cô hỏi.

“Một cuộc họp báo được tổ chức sáng nay tại Hội đồng Thành phố, Luật sư Bang tuyên bố ông ta là một ứng cử viên.”

“Ralph Brooks chạy đua vào Thượng viện” chạy trên tiêu đề chính khắp các ấn bản buổi chiều của báo chí Illinois. Rất nhiều phóng viên đề cập đến trong bài viết của họ rằng Florentyna vẫn chưa quyết định liệu bà có muốn thách thức vị luật sư bang hay không. Một lần nữa, những bức ảnh của ông bà Brooks lại nhìn chăm chăm vào Florentyna. Người đàn ông tội tệ đó có vẻ dễ nhìn hơn khi có tuổi, cô làm bầm. Edward gọi điện từ New York để nói rằng anh nghĩ cô nên ứng cử, nhưng khuyên cô đừng nói gì cho đến khi nhà Brooks hết hơi.

“Em thậm chí có thể biên soạn lời tuyên bố của mình sao cho nó như thể em miễn cưỡng chấp thuận bởi áp lực từ công chúng.”

“Những ai là người ủng hộ trung thành trong Đảng?”

“Ước lượng của anh là khoảng 60-40 nghiêng về em, nhưng kể từ khi anh thậm chí không còn là thành viên ủy ban, rất khó để nói chắc chắn. Đừng quên là còn hơn một năm nữa mới đến kỳ bầu cử, nên không cần phải vội vàng nhảy vào cuộc, đặc biệt giờ đây Brooks đã hành động. Em có thể lùi lại và lựa chọn thời điểm thích hợp cho mình.”

“Anh nghĩ tại sao anh ta lại tuyên bố sớm thế?”

“Để thử và dọa em từ bỏ, anh đoán vậy. Có lẽ anh ta nghĩ em có thể lùi lại đến năm 1984.”

“Có lẽ đó là một ý hay.”

“Không, anh không tán đồng. Đừng bao giờ quên điều gì đã xảy ra với John Culver ở Iowa. Ông ta quyết định đợi bởi cảm thấy có thể sau này sẽ dễ dàng hơn khi chỉ có những đối thủ yếu hơn ở xung quanh, vậy là trợ ý riêng của ông ta chạy đua thay, giành được chiếc ghế đó và vẫn ngồi tại Thượng viện đến ngày nay.”

“Em sẽ suy nghĩ về điều này và cho anh biết sau.”

Sự thật là Florentyna nghĩ rất ít tới những chuyện khác trong suốt vài tuần sau đó, bởi cô biết nếu cô có thể đánh bại Brook lần này, anh ta sẽ bị hạ gục một lần và mãi mãi. Cô không nghi ngờ gì rằng vị luật sư vẫn còn tham vọng vươn dài thêm mười sáu dãy nhà phía sau Thượng viện. Theo lời khuyên của Janet, cô giờ đây chấp nhận mọi lời mời quan trọng đến phát biểu trong bang và từ chối hầu hết các thỏa thuận khác bên ngoài bang của mình. “Việc này sẽ giúp cô có cơ hội tìm hiểu tình hình” Janet nói.

“Nhớ liên tục nhắc nhở tôi nhé, Janet.”

“Đừng lo, tôi sẽ làm thế”

Florentyna bay về Chicago hai lần mỗi tuần trong gần sáu tháng và ghi chép tỷ lệ tham gia bình bầu tại Quốc hội của cô chỉ hơn 60% một chút. Ralph Brooks có lợi thế là không sống tại Washington bốn ngày mỗi tuần hay có lưu trữ được giữ tại tòa án thể hiện trên tỷ lên phần trăm. Thêm vào đó, Chicago đã bầu Jane Bye làm thị trưởng vào năm ngoái. Có nhiều người nói rằng một phụ nữ trong chính trường Illinois là quá đủ rồi. Tuy nhiên, Florentyna cảm thấy tự tin sau khi xem xét hầu hết tình hình trong bang và nhận ra Edward đã

đúng, cô quả thật có 60-40 cơ hội hạ gục Ralph Brooks. Thực sự cô tin rằng đánh bại Brooks có thể còn khó khăn hơn việc được bầu chọn vào Thượng viện bởi cuộc bầu cử giữa kỳ theo truyền thống diễn ra đang chống lại phu nhân Nhà Trắng đương nhiệm.

Một ngày, Florentyna để trống lịch trình để dành cho cuộc họp thường niên của cựu binh Mỹ tại chiến trường Việt Nam. Họ đã chọn Chicago làm nơi tổ chức lễ kỷ niệm và mời Thượng nghị sĩ John Tower của Texas và Florentyna làm những người phát biểu chính. Báo chí Illinois nhanh chóng chỉ ra sự tôn trọng mà những người ngoài dành cho cô con gái yêu thích của họ. Bài báo tiếp tục rằng thực tế việc các cựu binh ghép cặp cô với vị chủ tịch của Ủy ban Quân vụ Thượng viện đã thể hiện sự đánh giá cao cô.

Florentyna đang mang rất nhiều trọng trách tại Hạ viện. Cô đã bảo trợ thành công sửa đổi luật Good Samarita¹³⁷ cho đến Đạo luật Superfund¹³⁸ khiến nó có lợi cho các công ty thực hiện những nỗ lực thực sự trong việc xử lý chất thải độc hại. Trước sự ngạc nhiên của cô, ngay cả Bob Buchanan cũng ủng hộ sửa đổi của cô.

Khi cô đang đứng dựa vào thanh vịn phía sau phòng họp, đợi kết quả bầu chọn cho mục cuối cùng trong sửa đổi của mình, ông nói với cô rằng ông hi vọng cô sẽ chạy đua cho chiếc ghế Thượng viện.

“Ông chỉ nói vậy bởi ông muốn thấy lưng tôi¹³⁹.”

Ông cười khế. “Đó có thể là một điều tích cực, tôi phải thừa nhận vậy, nhưng tôi không nghĩ cô có thể ở đây lâu hơn nếu cô có ý định sống tại Nhà Trắng.”

Florentyna nhìn ông kinh ngạc. Ông thậm chí còn không liếc mắt nhìn cô mà tiếp tục nhìn chăm chăm vào căn phòng đầy người.

“Tôi không nghi ngờ gì việc cô sẽ tới đó. Tôi chỉ cảm ơn Chúa tôi sẽ không còn sống để chứng kiến lễ nhậm chức của cô” ông nói tiếp trước khi rời đi để bầu cho sửa đổi của Florentyna.

(•◡•) /

Mỗi khi Florentyna tới Chicago, cô né tránh câu hỏi về việc ứng cử vào Thượng viện của mình, mặc dù điều đó quá rõ ràng trong suy nghĩ của mọi người khác cũng như chính cô. Edward chỉ ra rằng nếu cô không ứng cử lần này, nó có thể là cơ hội cuối cùng của cô trong hai mươi năm bởi Ralph Brooks mới chỉ bốn mươi bốn tuổi và hầu như không thể đánh bại anh ta một khi anh ta là người đương nhiệm.

“Đặc biệt khi anh ta có sự duyên dáng của nhà Brooks” Florentyna mỉa mai đáp lại. “Trong bất cứ trường hợp nào” cô tiếp tục, “ai sẽ sẵn sàng để đợi hai mươi năm chứ?”

“Harold Stassen¹⁴⁰, Edward đáp lại.

Florentyna cười. “Và mọi người đều biết ông ta làm tốt thế nào. Em sẽ phải quyết định dù cách này hay cách khác trước khi đến nói chuyện với Cựu binh chiến tranh Việt Nam.”

(•◡•) /

Florentyna và Richard trải qua kỳ nghỉ cuối tuần tại Cape Cod và Edward đến cùng vào tối thứ Bảy.

Tới tận đêm khuya, họ vẫn thảo luận mọi khả năng mà Florentyna phải đối mặt cũng như ảnh hưởng đối với công việc của Edward tại Baron nếu anh trở thành quản lý chiến dịch tranh cử cho

cô. Khi họ dừng lại để về giường ngủ vào những giờ đầu tiên của sáng ngày Chủ nhật, một quyết định đã được đưa ra.

(•◡•) /

Phòng Quốc tế tại Conrad Hilton chật kín với hơn hai ngàn người đàn ông, và những người phụ nữ khác duy nhất trong phòng là các nhân viên phục vụ. Richard hộ tống Florentyna tới Chicago và được xếp ngồi cạnh Thượng nghị sĩ Tower. Khi Florentyna đứng dậy để tuyên bố lí do buổi tụ họp, cô đã run. Cô bắt đầu bằng việc khẳng định với các cựu binh chiến tranh lời đảm bảo của mình về một nước Mỹ hùng mạnh, rồi tiếp tục với sự tự hào của cô về cha mình khi ông được tặng thưởng Ngôi sao Đồng từ Tổng thống Truman, và sự trân trọng lớn lao của cô với những hi sinh của họ dành cho đất nước trong cuộc chiến không mấy tự hào của người Mỹ. Những cựu binh huyết sáo và đập tay lên bàn trong niềm phấn khích. Cô nhắc họ nhớ tới cam kết cô đưa ra về hệ thống tên lửa MX và quyết tâm khiến nước Mỹ không phải sống trong nỗi sợ hãi trước bất cứ ai, đặc biệt là Liên Xô.

“Tôi muốn Moscow biết rằng” cô nói, “có thể có một vài người đàn ông trong Quốc hội thích thú việc làm suy yếu vị thế của nước Mỹ, nhưng không phải người phụ nữ này.” Các cựu binh hoan hô lần nữa. “Chiến dịch cô lập mà Tổng thống Reagan đang theo đuổi sẽ không giúp ích được đất nước Ba Lan trong cuộc khủng hoảng hiện nay hay bất cứ đất nước nào mà người Nga quyết định tấn công tiếp theo. Ở một mức độ nào đó, chúng ta phải cứng rắn và không đợi đến khi Liên Xô cắm trại dọc biên giới Canada.” Thậm chí Thượng nghị sĩ Tower cũng thể hiện sự đồng thuận với ý kiến này.

Florentyna đợi đến khi hoàn toàn yên lặng rồi tiếp tục, “Tôi chọn buổi tối ngày hôm nay, khi tôi được bao quanh bởi những con người mà mọi người dân trên đất Mỹ này ngưỡng mộ, để nói rằng cho đến khi còn những người đàn ông và phụ nữ sẵn sàng phục vụ đất nước của họ như các bạn đã làm, tôi hi vọng tiếp tục cống hiến cho cuộc đời chung của đất nước tuyệt vời này, và vì cái đích đó, tôi dự định sẽ đưa tên mình vào vị trí ứng cử viên cho Thượng viện Hoa Kỳ.”

Chỉ vài người trong gian phòng nghe được từ “Thượng viện” bởi sự hỗn loạn bùng nổ. Tất cả mọi người trong buổi họp mặt có thể đứng, đã đứng, và những ai không thể thì gõ bàn của mình, Florentyna kết thúc lời phát biểu của mình với lời hứa: “Tôi cam kết với chính mình về một nước Mỹ không sợ chiến tranh xâm lược từ bất kì kẻ gây chiến nào. Đồng thời, tôi cầu nguyện rằng các bạn sẽ là những cựu binh chiến tranh cuối cùng của đất nước này.”

Khi cô ngồi xuống, tiếng reo hò kéo dài vài phút và Thượng nghị sĩ Tower đứng dậy khen ngợi Florentyna về một trong những bài nói hay nhất mà ông ta từng được nghe, đồng thời chúc cô may mắn trong cuộc bầu cử. Thượng nghị sĩ phe Cộng hòa quay vòng quanh để cho thấy cả hai bàn tay ông ta đều có những ngón tay bắt chéo¹⁴¹. Mọi người đều cười.

Edward từ New York bay tới để kiểm soát chiến dịch trong khi Janet giữ liên lạc hằng ngày từ Washington. Tiền liên tục đổ từ mọi nguồn ủng hộ, những việc mà Florentyna đã làm cho mọi thành phần xã hội giờ bắt đầu được đền đáp. Với mười hai tuần lễ cho đến ngày bầu cử sơ bộ, những cuộc thăm dò ý kiến cho thấy tỷ lệ 58-42 nghiêng về ứng cử viên Kane trên toàn bang.

Xuyên suốt cuộc vận động tranh cử, các nhân viên của Florentyna sẵn sàng làm việc thâu đêm, nhưng ngay cả họ cũng không thể thu xếp để cô có mặt tại hai nơi cùng lúc. Ralph Brooks chỉ trích ghi chép bầu cử của cô cùng với việc cô không đạt được những kết quả thực tế nào trên cương vị hạ nghị sĩ tại Quốc hội. Một vài đòn tấn công của anh ta bắt đầu làm dao động lòng công chúng, trong lúc Brooks tiếp tục thể hiện năng lượng của một cậu bé mười tuổi. Mặc dù vậy, anh ta có vẻ không đạt được nhiều bước tiến khi cuộc thăm dò giữ nguyên mức khoảng 55-45 nghiêng về phía cô. Lời đồn đến tai Florentyna rằng phe Ralph Brooks đang cảm thấy tuyệt vọng và những nguồn đóng góp cho chiến dịch của anh ta đang cạn dần.

Richard bay về Chicago mỗi dịp cuối tuần và cả hai sống đây đó, thường là ngủ lại nhà của những tình nguyện viên xa trung tâm. Một trong những nhân viên chiến dịch trẻ của Florentyna lái xe không mệt mỏi đưa họ đi quanh tiểu bang trên một chiếc Chevette nhỏ màu

xanh. Florentyna bắt tay từng người bên ngoài các cánh cổng nhà máy tại những nơi xa xôi nhất ở các thành phố trước bữa sáng, và tham dự những cuộc họp của nông dân tại những thị trấn hẻo lánh của Illinois trước bữa trưa, nhưng bằng cách nào đó, cô vẫn thu xếp được thời gian phù hợp cho các cuộc họp ban giám đốc của các tổ chức ngân hàng và báo chí tại Chicago suốt buổi chiều, trước bài phát biểu tối không thể khước từ và tiệc đón chào lúc khuya ở khách sạn Baron. Trong suốt thời gian đó, cô chỉ chấp thuận đúng một ngoại lệ, khi chưa bao giờ bỏ lỡ bất cứ cuộc họp hằng tháng nào của đầu tư ủy thác Remagen.

Khi cô có thời gian ăn, đó là những bữa sáng kiểu ai ăn nấy trả và những bữa tối góp chung đồ ăn. Đêm đến, trước khi ngã xuống giường, cô sẽ ghi nhanh lại những số liệu thực tế – được thu nhật trong suốt những chuyến đi ngày hôm đó – vào một cuốn sổ ghi chép chi tiết màu đen đã long hết gáy, luôn luôn được mang bên người. Cô chìm vào giấc ngủ trong lúc cố gắng ghi nhớ những cái tên, không đếm xuể số lượng của những người có thể bị tổn thương nếu cô chót quên vai trò của họ trong chiến dịch tranh cử của mình.

Richard quay về New York vào đêm Chủ nhật cũng mệt mỏi như Florentyna. Chưa một lần anh kêu ca hay làm phiền vợ mình với bất kì vấn đề nào đang phải đối mặt tại ngân hàng hay tập đoàn Baron. Cô mỉm cười với anh khi họ chào tạm biệt nhau tại sân bay một ngày tháng Hai lạnh lẽo: cô nhận ra anh đeo cặp găng tay bằng da màu xanh mà anh đã mua cho cha mình ở Bloomingdale's hơn hai mươi năm về trước.

“Anh vẫn còn một đôi nữa để đeo, Jessie ạ, trước khi anh có thể bắt đầu để mắt đến một người phụ nữ khác” anh nói và khiến cô

mỉm cười.

Mỗi buổi sáng, Florentyna càng thêm quyết tâm giành ghế tại Thượng viện. Nếu cô có buồn lòng về chuyện gì, thì đó là việc cô ít được gặp William và Annabel. William, giờ để bộ râu kiểu Fidel Castro với vẻ tự hào, gần như chắc chắn giành được kết quả tốt nghiệp xuất sắc nhất, trong khi Annabel mang về nhà những người đàn ông trẻ khác nhau trong mỗi kỳ nghỉ.

Từ kinh nghiệm quá khứ, Florentyna học được cách chuẩn bị tâm lý đón nhận trận sấm sét sẽ giáng xuống một lúc nào đó trong chiến dịch tranh cử, nhưng cô không ngờ tới việc hai thiên thạch cùng một tiểu hành tinh có thể đồng hành cùng nhau. Suốt năm ngoái, Chicago rúng động bởi những vụ giết người địa phương tàn độc gây ra bởi một kẻ mà báo chí gọi là Tên Cát Cỏ Chicago. Sau khi tên giết người cắt ngang cổ mỗi nạn nhân của mình, hắn khắc một hình trái tim lên trán để phía cảnh sát chắc chắn về hung thủ thực hiện vụ tấn công. Ngày càng nhiều tại những buổi họp cộng đồng, Florentyna và Ralph Brooks nhận thấy họ bị dồn ép với những câu hỏi về luật pháp và trật tự xã hội. Ban đêm, các con phố của Chicago gần như vắng tanh bởi tiếng tăm của tên giết người, kẻ mà cảnh sát không có khả năng tóm được. Trước sự nhẹ nhõm của Florentyna, kẻ thủ ác đã bị bắt trong một đêm tại ký túc xá trường đại học Northwestern, hắn đã bất ngờ bị tóm khi đang ra tay với một sinh viên nữ.

Florentyna đã đưa ra lời phát biểu vào sáng hôm sau để ca ngợi lực lượng cảnh sát Chicago và gửi một lá thư viết tay đến viên sĩ quan đã thực hiện vụ bắt giữ. Cô nghĩ rằng tới đó sẽ là cái kết của chuyện này, cho đến khi đọc được số báo buổi sáng. Ralph Brooks

tuyên bố cá nhân anh ta sẽ tiếp tục theo đuổi vụ án chống lại Tên Cắt Cỏ Chicago này, ngay cả nếu nó dẫn tới kết quả anh ta sẽ phải hi sinh chiếc ghế tại Thượng viện. Đó là một nước đi thành công mà ngay cả Florentyna cũng phải thán phục. Tất cả báo chí trên toàn đất nước đã đăng chân dung vị luật sư bang điển trai bên cạnh ảnh của tên giết người nguy hiểm.

Phiên xét xử bắt đầu năm tuần trước kỳ bầu cử cơ sở, và Ralph Brooks xuất hiện trên trang bìa hằng sáng, yêu cầu mức án tử hình cho trường hợp này và những vụ giết người khác, để cho người dân Chicago có thể một lần nữa được dạo bước một cách an toàn trên các con phố ban đêm. Florentyna đưa ra hàng loạt lời phát biểu trên báo chí về khủng hoảng năng lượng, quy định tiếng ồn sân bay, hỗ trợ giá gạo, thậm chí cả những cuộc hành quân của người Nga dọc biên giới Ba Lan sau khi luật Quân sự được thiết lập, nhưng cô không thể kéo tay luật sư bang khỏi trang nhất. Trong một cuộc họp với ban biên tập tờ Tribune, Florentyna đã than phiền với vị chủ biên, người tỏ ra rất xin lỗi nhưng chỉ ra rằng Ralph Brooks giúp bán được báo. Florentina ngồi trong văn phòng của cô tại Washington, nhận thức một cách bất lực rằng cô không có cách nào hiệu quả để đáp trả đối thủ của mình.

Với hi vọng một cuộc đụng độ có thể mang lại cho cô cơ hội tỏa sáng để thay đổi tình hình, cô thách thức Ralph Brooks một cuộc tranh luận công khai. Nhưng tay luật sư bang thông báo với báo chí rằng anh ta không thể xem xét những cuộc đối đầu như vậy trong khi trách nhiệm cộng đồng đang đè nặng trên vai.

“Nếu tôi đánh mất cơ hội được đại diện cho những con người tử tế của Illinois bởi quyết định này, thì cứ để nó như vậy đi” anh ta

nhắc đi nhắc lại. Florentyna chứng kiến từng phần trăm một ra đi.

Ngày Tên Cắt Cổ Chicago bị tuyên án, những cuộc thăm dò dư luận cho thấy tỷ lệ dẫn trước của Florentyna đã tụt xuống 52-48. Còn hai tuần lễ nữa để vươn lên.

(•◡•) /

Florentyna lên kế hoạch dành mười bốn ngày cuối cùng đó đi vòng quanh bang thì thiên thạch đầu tiên đáp xuống.

Richard gọi điện vào thứ Ba, sau ngày phiên tòa kết thúc, để báo cho cô biết bạn cùng phòng Annabel nói con gái họ đã không quay lại Radcliffe từ đêm Chủ nhật, và cô gái không nghe tin tức gì về con bé kể từ đó. Florentyna ngay lập tức bay về New York. Richard thông báo với cảnh sát và thuê một thám tử tư để tìm Annabel, sau đó bắt Florentyna quay về Chicago khi bên cảnh sát khẳng định với cô họ phải xử lý hai trăm hai mươi nghìn trường hợp người mất tích mỗi năm mà chỉ 1% trong số đó có kết thúc trong rắc rối nghiêm trọng, và phần lớn đều liên quan đến trẻ em dưới mười lăm tuổi. Richard chỉ ra rằng 1% là hai ngàn hai trăm người.

Khi Florentyna trở lại Chicago, cô đi đi lại lại trong tâm trạng rối bời, gọi điện cho Richard mỗi giờ nhưng anh vẫn không có tin tức gì mới. Khi chỉ còn một tuần nữa, các cuộc thăm dò cho thấy Florentyna đang dẫn trước chỉ với tỷ lệ 51-49, và Edward cố gắng làm cho cô tập trung trở lại vào cuộc tranh cử. Nhưng những lời của Bob Buchanan cứ văng vẳng trong đầu cô, Nơi này chỉ có thể là một sự thay thế nghèo nàn cho một gia đình thực sự... Sau một kỳ nghỉ cuối tuần tệ hại, khi mà Florentyna cảm thấy cô mất nhiều phiếu bầu

hơn là giành được, Richard gọi điện trong sự hân hoan để nói rằng đã tìm thấy Annabel, và con bé ở New York suốt thời gian đó.

“Tạ ơn Chúa” Florentyna nói, những giọt nước mắt nhẹ nhõm dâng lên trong mắt cô. “Con bé ổn chứ?”

“Nó khỏe, và đang nghỉ ngơi tại bệnh viện Mount Sinai.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Florentyna lo lắng hỏi.

“Nó đã phá thai.”

Florentyna bay về New York sáng hôm ấy để ở bên cạnh con gái mình. Trên chuyến bay, cô nghĩ mình nhận ra một nhân viên làm việc trong đảng ngồi cách vài hàng ghế phía sau: có điều gì đó trong nụ cười của anh ta. Khi đến bệnh viện, cô phát hiện ra rằng Annabel thậm chí còn không biết con bé được thông báo mất tích. Edward năn nỉ Florentyna trở lại Chicago bởi truyền thông đang liên tục thắc mắc cô ở đâu. Mặc dù anh đã xoay sở để giấu kín cuộc sống cá nhân của Annabel khỏi báo chí, một vài người bắt đầu trở nên cực kì tò mò về lí do vì sao Florentyna ở New York thay vì Illinois. Lần đầu tiên, cô phớt lờ lời khuyên của Edward.

Ralph Brooks nhanh chóng đưa ra gợi ý rằng cô quay về New York bởi có một cuộc khủng hoảng tại tập đoàn Baron và đó luôn luôn là vấn đề ưu tiên hàng đầu của cô. Dưới sự lôi kéo của Edward và sự đẩy đi của Annabel, Florentyna quay về Chicago vào đêm thứ Hai và nhận thấy mọi tờ báo tại Illinois đều nói rằng cuộc bầu cử đã quá gần.

Đêm hôm ấy, thiên thạch thứ hai rơi xuống, khi Thượng nghị sĩ cao cấp của Illinois tuyên bố trong mục điểm tin vào giờ cao điểm buổi tối rằng ông ta sẽ bầu chọn cho Ralph Brooks.

“Nhưng ông ta nói với em chỉ mới một tháng trước là sẽ nghiêng về phía em.”

“Ông ta có lẽ đã thay đổi ý kiến” Edward nói, “hoặc đã thỏa thuận với Brooks.”

“Nhưng thỏa thuận gì” Florentyna nói, “mà ông ta có thể đưa ra với Brooks cơ chứ?”

“Chỉ thời gian mới trả lời được thôi” Edward đáp.

Tiểu hành tinh bám sát đuôi của thiên thạch thứ hai.

Sáng thứ Ba, Florentyna đọc dòng tiêu đề mà cô sợ hãi nhất: “Con gái của ứng cử viên đã phá thai.” Bài báo sau đó tiết lộ mọi chi tiết thậm chí đến cả số giường Annabel nằm. “Hãy cúi đầu và cầu nguyện” là tất cả những gì Edward nói khi anh cùng cô trải qua cái ngày đầy lo âu căng thẳng đó.

Florentyna dậy từ lúc sáu giờ sáng trong Ngày Bầu cử và Edward đưa cô tới nhiều địa điểm bỏ phiếu hết mức có thể trong khoảng thời gian mười bốn tiếng. Tại mỗi điểm dừng chân, nhân viên chiến dịch vẫy những biểu ngữ màu trắng xanh “Kane vào Thượng viện” và phát những tờ rơi nói về vai trò của Florentyna trong các vấn đề chính yếu. Tại một điểm, một cử tri hỏi Florentyna về quan điểm của cô đối với vấn đề nạo phá thai. Cô nhìn người phụ nữ đó một cách giận dữ và nói, “Tôi có thể đảm bảo với bà mọi quan điểm của tôi vẫn không có gì thay đổi” trước khi nhận ra đó là một câu hỏi hoàn toàn vô tư, và cô mất thêm một phiếu bầu nữa. Các nhân viên của cô nỗ lực không biết mệt mỏi để chạm tới được mọi người ủng hộ Kane, và Florentyna không ngừng làm việc cho đến khi các điểm bỏ phiếu đóng cửa lúc mười giờ. Cô cầu nguyện rằng mình đã trụ lại được theo cách mà Carter đấu lại Ford năm 1976.

Richard bay tới đêm hôm đó mang theo tin Annabel đã quay lại Radcliffe và hiện đang rất khỏe mạnh.

Khi Florentyna quay về Baron, hai vợ chồng ngồi lặng lẽ trong phòng. Ba chiếc ti vi được chỉnh về các kênh mà kết quả bầu cử sẽ được công bố trên khắp tiểu bang về quyết định Brooks hay cô sẽ được lựa chọn để đối đầu với ứng viên đảng Cộng hòa vào tháng Mười một. Lúc mười một giờ tối, Florentyna dẫn hơn 2%. Tới mười hai giờ, Brooks dẫn trước 1%. Hai giờ sáng, Florentyna chầm chậm quay lại vị trí dẫn đầu với ít hơn 1%. Ba giờ sáng, cô ngủ gục trong vòng tay Richard. Anh không đánh thức cô dậy khi nghe kết quả cuối cùng, bởi anh muốn cô được ngủ.

Một lát sau, chính anh cũng ngủ gục và thức dậy với điều đầu tiên anh thấy là cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ, bàn tay nắm chặt. Chiếc ti vi liên tục phát ra kết quả: Ralph Brooks được lựa chọn làm ứng cử viên của đảng Dân chủ vào Thượng viện với 7.118 phiếu, khoảng cách sát sao chưa tới 0.5% điểm. Trên màn hình là hình Brooks đang vẫy tay và mỉm cười với những người ủng hộ.

Florentyna quay lại và nhàm chằm chằm vào màn hình một lần nữa. Đôi mắt cô không dừng lại ở vị luật sư bang tự mãn mà là người đàn ông đứng ngay sau anh ta. Giờ thì cô đã biết mình nhìn thấy nụ cười đó ở đâu trước đây.

(•◡•) /

Sự nghiệp chính trị của Florentyna đã đến điểm dừng. Cô giờ đây ra khỏi Quốc hội mà không có khả năng ngay lập tức quay trở lại Washington. Sau những rắc rối của Annabel, cô tự hỏi liệu đã

đến lúc quay lại tập đoàn Baron cùng cuộc sống riêng tư hơn hay chưa.

Richard không tán thành.

“Anh cảm thấy đáng tiếc nếu em từ bỏ cuộc đời chính trị sau tất cả thời gian em đã hi sinh cho nó.”

“Có thể đó là điểm chính. Nếu em không trở nên quá chú trọng vào cuộc đời riêng của mình và dành thêm chút ít sự chú ý cho Annabel, con bé đã không phải đối mặt với vấn đề khủng hoảng nhận thức như vậy.”

“Một cuộc khủng hoảng nhận thức! Đó là điều vớ vẩn mà anh nghĩ sẽ được nghe từ một trong những giáo sư xã hội học của con bé, chứ không phải từ em. Anh chưa bao giờ thấy William sụp đổ trước áp lực của bất kì “cuộc khủng hoảng nhận thức nào. Em yêu à, Annabel đã có một cuộc tình và đã bắt đầu, chuyện chỉ đơn giản có vậy thôi. Nếu tất cả mọi người khi có người yêu đều bị xem là bất bình thường, sẽ chỉ còn lại một vài người kì lạ trong số chúng ta thôi. Điều con bé cần nhất bây giờ là được đối xử một cách bình đẳng từ em.”

(͡ ° ^ ^)

Florentyna gác lại mọi việc và đưa Annabel tới Barbados. Qua những cuộc tản bộ dài dọc bờ biển, cô biết về chuyện tình của con gái mình với một người ở Vassar. Florentyna vẫn không quen được với chuyện những người đàn ông tìm đến các cô bé sinh viên. Annabel không nói tên người đàn ông và cố gắng giải thích rằng mặc dù vẫn còn thích anh ta, cô bé không muốn dành cả cuộc đời mình cùng người đó.

“Mẹ có cưới người đàn ông đầu tiên mà mẹ lên giường cùng không?” Con bé hỏi. Florentyna không trả lời ngay lập tức, và sau đó kể cho Annabel về Scott Roberts.

“Thật là một gã tồi” Annabel nói sau khi nghe câu chuyện. “Mẹ thật là may mắn khi tìm được cha ở Bloomingdale's.”

“Không, Annabel. Giống như cha con luôn luôn nhắc mẹ, ông ấy đã tìm được mẹ.”

Mẹ và con gái trở nên gần gũi với nhau trong những ngày đó còn hơn cả nhiều năm qua. Richard và William nhập cuộc vui vào tuần thứ hai của kỳ nghỉ, và họ dành mười bốn ngày cùng nhau, tắm cần và nhuộm nâu da.

(˘ ˘ ^ ^)

Richard hạnh phúc khi thấy Annabel và Florentyna rất thoải mái với sự hiện diện của nhau, và xúc động khi con gái anh bắt đầu nhắc tới William là “ông anh lớn của con.” Richard cùng Annabel thường đánh bại Florentyna và William trên sân gôn mỗi chiều trước khi dành cả buổi tối nói chuyện với nhau trong bữa ăn.

Lúc kỳ nghỉ kết thúc, họ đều thấy buồn khi phải trở về nhà. Florentyna thú nhận rằng cô không cảm thấy thích thú việc ném mình trở lại những cuộc đấu đá chính trị, cho đến khi Annabel tuyên bố điều cuối cùng mà cô bé muốn có là một người mẹ chỉ ở nhà và xem ti vi.

Florentyna thấy kì lạ là cô không đấu tranh một mình cho chiến dịch tranh cử năm đó. Trong thời gian cô đối đầu với Brooks cho vị trí Thượng nghị sĩ, phe Dân chủ đã lựa chọn Hugh Abbots, một luật sư trẻ tiềm năng để chạy đua vào chiếc ghế của cô tại Quốc hội. Vài

thành viên của ủy ban thừa nhận rằng họ sẽ treo quyết định nếu thấy Brooks có cơ hội mong manh đánh bại cô trong đề cử của đảng tới Thượng viện.

Nhiều cử tri đề nghị Florentyna chạy đua với tư cách ứng cử viên độc lập, nhưng cô biết đảng sẽ không thông qua. Cùng với việc David Rodgers, một thượng nghị sĩ khác đến từ Illinois, người non trẻ năm mươi lăm tuổi và mới chỉ ở nhiệm kỳ thứ hai của mình, cô miễn cưỡng chấp nhận rằng sự nghiệp chính trị của mình đã kết thúc rồi.

Florentyna bay về Chicago để nói chuyện với tư cách đại diện của Hugh Abbots trong vài dịp và vui mừng khi anh ta giành được chiếc ghế, mặc dù anh ta chỉ giữ nó với 3.223 phiếu hơn. Mọi việc chẳng khác hơn là bao khi cô đọc dòng tiêu đề trên tờ Chicago Tribute ngày hôm sau:

BROOKS CHIẾN THẮNG DỄ DÀNG TẠI QUÊ NHÀ TRONG CUỘC ĐUA VÀO THƯỢNG VIỆN.

**TƯƠNG LAI
1982 – 1995**

William lần đầu tiên đưa Joanna Cabot về nhà vào dịp Giáng sinh. Florentyna theo bản năng biết ngay hai đứa trẻ sẽ cưới nhau, và không chỉ bởi cha cô gái hóa ra là một người họ hàng xa của gia đình Richard. Joanna có mái tóc sẫm màu, thanh mảnh, duyên dáng và thể hiện một cách bền lễn tình cảm đã quá rõ mà cô bé dành cho William. Về phần mình, William rất quan tâm và tự hào không giấu giếm về người phụ nữ trẻ đứng lặng lẽ bên cạnh mình. “Em đoán rằng mình nên biết trước anh có một đứa con trai được giáo dục tại New York, sống tại Washington và Chicago, nhưng cuối cùng lại quay về Boston để chọn vợ” Florentyna trêu chọc.

“William cũng là con trai em đấy,” Richard nhắc cô. “Và điều gì khiến em nghĩ thằng bé sẽ lấy Joanna?”

Florentyna cười. “Em đoán sẽ tại Boston vào mùa xuân tới.”

Cô hóa ra lại nhầm: họ phải đợi tới tận mùa hè. William đang học năm cuối đại học và đã qua kỳ kiểm tra đầu vào chuyên ngành Kinh doanh, đang hồi hộp chờ đợi để được nhận vào trường Kinh doanh Harvard.

“Thời của cha” Richard nói, “bạn đợi đến khi học xong và kiếm được ít tiền trước khi nghĩ đến việc lập gia đình.”

“Điều đó không hề đúng Richard. Anh rời Harvard sớm để cưới em, và trong năm đầu tiên của cuộc hôn nhân của chúng ta, anh là một người được vợ nuôi.”

“Cha chưa bao giờ kể cho con điều đó, cha à” William nói.

“Cha con có cái mà trong chính trị gọi là ký ức được chọn lựa.”

William cười và rời đi.

“Anh vẫn nghĩ...”

“Chúng nó yêu nhau, Richard. Anh đã già đến mức không thể nhận thấy điều gì diễn ra ngay trước mặt mình rồi ư?”

“Không, nhưng...”

“Anh chưa đến năm mươi nhưng đã bắt đầu cư xử như một lão già cổ hủ rồi đây. William gần bằng tuổi anh khi chúng ta lấy nhau. Chà, anh còn điều gì để nói nữa không?”

“Không. Em đúng là giống tất cả các chính trị gia khác: liên tục ngắt lời mỗi khi bắt đầu thua trong một cuộc tranh cãi.”

Gia đình Kane dành dịp cuối tuần với gia đình Cabot đầu năm mới và Richard ngay lập tức yêu mến John Cabot, cha của Joanna, và rất ngạc nhiên bởi dù có nhiều bạn bè chung, họ chưa bao giờ gặp nhau trước đây. Joanna có hai cô em gái, chúng dành cả cuối tuần chạy quanh William.

“Anh đổi ý rồi” Richard nói vào tối thứ Bảy tuần đó, sau khi họ đã lên giường ngủ, “Anh thấy rằng Joanna chính xác là những gì William cần.”

Florentyna dùng ngữ điệu đặc Trưng Âu hỏi, “Vậy nếu Joanna là một người nhập cư Ba Lan nhỏ bé bán găng tay ở Bloomingdale's thì sao?”

Richard ôm Florentyna vào lòng và nói, “Anh sẽ bảo thằng bé đừng lãng phí tiền mua ba đôi găng tay để đề nghị con bé một cuộc hẹn hò.”

Việc chuẩn bị cho lễ cưới sắp diễn ra dường như xa lạ đối với Florentyna, người nhớ rất rõ đám cưới của mình với Richard giản dị đến thế nào; Bella và Claude đã phải mang chiếc giường đôi lên gác để họ có thể dành đêm đầu tiên bên nhau ra sao. May mắn thay, bà Cabot muốn tự thu xếp mọi thứ và bà ấy chắc chắn sẽ không vác bất cứ chiếc giường đôi nào lên hay xuống cầu thang.

(˘ ˘ ^ ^)

Đầu tháng Một, Florentyna quay lại Washington để dọn dẹp văn phòng mình. Nhiều đồng nghiệp ghé qua trò chuyện với cô như thể cô không rời khỏi Hạ viện. Janet đang đợi cô với một chồng thư, đa số bày tỏ sự luyến tiếc khi Florentyna sẽ không quay trở lại Quốc hội nhưng mong rằng cô sẽ không từ bỏ chính trị.

Florentyna trả lời từng bức thư một, nhưng không thể không tự hỏi làm cách nào cô có thể hi vọng ở lại chính trường, khi David Rodgers đã tuyên bố với đảng rằng ông ta sẽ không từ bỏ chiếc ghế Thượng nghị sĩ ít nhất hai nhiệm kỳ nữa. Trong vòng mười hai năm, Florentyna khi đó sẽ sáu mươi tuổi rồi.

Florentyna rời tòa nhà Quốc hội quay về New York, chỉ để thấy bản thân đang ngáng đường mọi người mà thôi. Tập đoàn Baron và Lester được vận hành trơn tru bởi Richard và Edward. Tập đoàn đã thay đổi đáng kể từ lúc anh bắt đầu những cải tiến theo gợi ý của McKinsey và Cộng Sự. Cô tiếp tục ngạc nhiên với nhà hàng Thịt bò mới của Baron, xuất hiện ở tầng trệt mọi khách sạn, và cho rằng cô không thể quen với việc những ngân hàng điện tử ở bên cạnh cửa hàng làm tóc trong khu nghỉ ngơi của khách sạn. Khi Florentyna tìm

Giang để kiểm tra tiến độ của các cửa hàng, anh ta đảm bảo rằng cô chỉ cần đến để thử đồ mà thôi.

(͡ ° ▽ °)

Đám cưới của William và Joanna hóa ra lại là một trong những ngày hạnh phúc nhất cuộc đời Florentyna.

Nhìn cậu con trai hai mươi hai tuổi đứng cạnh cô dâu của mình, cô nhớ lại những hồi ức về cha thằng bé học ở San Francisco. Chiếc vòng tay bằng bạc nằm hững hờ trên cổ tay trái của con, và Florentyna mỉm cười khi nhận ra vết sẹo nhỏ bên tay phải. Joanna, dù vẫn bẽn lẽn, đầu cúi xuống lúc đứng cạnh William, đã bắt chồng tương lai của con bé bỏ được một vài thói quen kì quặc của mình, trong số đó phải kể đến những chiếc cà vạt lòe loẹt cùng bộ râu quai nón kiểu Fidel Castro mà William từng hết sức tự hào trước khi gặp cô.

Bà nội Kane, như cách mọi người bây giờ thường gọi là Kate, ngày càng trông giống một con tàu chiến xanh nhạt chứa đầy hơi nước khi bà đi xuyên qua những vị khách mời, ôm hôn một số người và cho phép những người khác – một vài người còn cao tuổi hơn cả bà – được ôm hôn bà. Ở tuổi bảy mươi sáu, bà vẫn rất duyên dáng, không có dấu hiệu ốm yếu. Bà cũng là người duy nhất trong gia đình có thể kêu ca than phiền về Annabel mà không bị phản đối.

Sau buổi tiếp đón đáng nhớ tại nhà cha mẹ Joanna trên đồi Beacon – đã bao gồm bốn tiếng khiêu vũ cùng những bản nhạc bất hủ của dàn nhạc Lester Lanin William cùng vợ bay sang châu Âu nghỉ tuần trăng mật, Còn Richard và Florentyna quay về New York.

(͡ ° ▽ °)

Suốt những tháng đầu tiên xa rời Washington, Florentyna ngày càng không thể ngồi yên. Cô đi đến Ba Lan hai lần, và cảm thấy tuyệt vọng thay cho đồng hương của mình khi cô nhìn vào những con người ốm yếu, xanh xao, những người chỉ có thể tự hỏi người Nga sẽ tấn công vào đâu tiếp theo. Florentyna tận dụng các chuyến đi này để gặp gỡ các nhà lãnh đạo châu Âu, những người vẫn tiếp tục nói với cô nỗi sợ hãi của họ về một nước Mỹ đang ngày càng trở nên cô lập với mỗi đời tổng thống mới. Họ liên tục hỏi khi nào cô quay lại chính trường. Cô thì liên tục hỏi họ có công việc nào đặc biệt quan tâm không?

Lúc đang đi kiểm tra khách sạn Baron tại Paris – mà thực ra là không cần phải kiểm tra – cô nghe được một tin tức. Cô lập tức ngồi lại và viết một bức thư ngắn gửi tới Thượng nghị sĩ Rodgers, bày tỏ sự cảm thông của mình, và nhấn thêm rằng cô rất vui khi biết ông sẽ quay lại bàn làm việc của mình trong vài ngày tới.

Trên chuyến bay tới London, cô nghiên cứu hồ sơ liên quan đến khách sạn Baron tại đây, nó chỉ suýt soát mức bù lỗ mặc dù đã có một cuộc cải tổ toàn diện đội ngũ quản lý. Florentyna quyết tâm tìm cho bằng được vấn đề, để khi báo cáo lại hội đồng quản trị trên đường trở về, cô sẽ có điều gì đó đáng giá để đóng góp.

Cô cuối cùng cũng đọc những tờ báo Chicago được gửi đến cho mình mỗi tuần. Cô không thể không nhận thấy Ralph Brooks đã tạo được danh tiếng cho mình tại Thượng viện. Anh ta bằng cách nào đó đã xoay sở len vào được Ủy ban Quan hệ Đối ngoại danh giá cũng như Ủy ban Nông nghiệp – rất quan trọng đối với giới nông dân tại Illinois. Anh ta cũng là Thượng nghị sĩ mới duy nhất được

bầu vào Lực lượng Đặc nhiệm của đảng Dân chủ trong vấn đề Cải cách Quy định hành chính trong kinh doanh.

Cô rửa thành tiếng.

(˘ ˘ ˘)

Người quản lý đứng đợi cô ở bậc thang trên cùng, gương mặt ông ta lộ vẻ lo lắng. Sau khi có tới ba đời quản lý mới chỉ trong năm năm, ai có thể trách ông ta về cảm giác lo sợ khi người chủ đang ở trong thành phố kia chứ?

Những lời nói đầu tiên của ông ta làm cho Florentyna ngạc nhiên. “Chồng bà đã gọi điện tới đây năm lần và ngài Edward Winchester hai lần.” Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Florentyna là Annabel, nhưng nếu có vấn đề gì với con gái cô, Edward sẽ giữ sự im lặng tể nhị. Tay quản lý nhanh chóng dẫn đường cho Florentyna tới văn phòng của mình, quay số khách sạn New York Baron, đưa điện thoại cho cô và rời khỏi phòng.

“Anh đã không còn gọi điện cho em năm lần một ngày kể từ khi anh rời Harvard” Florentyna cất những lời đầu tiên khi cô nghe thấy giọng Richard.

“David Rodgers bị lên cơn đau tim lần thứ hai và vẫn đang trong bệnh viện.”

Florentyna không nói gì bởi hàng tá tình huống khác nhau đang hiện lên trong đầu cô.

“Và ông ta đã đưa ra một thông cáo báo chí nói rằng sẽ không tìm cơ hội tái bầu cử giữa kỳ nữa, vậy nên chiếc ghế đó sẽ là của em nếu em đề nghị.”

“Nhưng ông ta đã không ủng hộ em lần trước.” Florentyna nhắc anh.

“Còn ai khác ông ta có thể ủng hộ lần này chứ?” Richard hỏi lại. “Dù sao đi nữa, đừng mất công gỡ hành lý, hãy lên ngay chuyến bay đầu tiên về lại Chicago.”

Cô không làm theo lời khuyên của Richard mà gọi một cuộc điện thoại nữa trước khi rời London.

“Việc này sẽ không đơn giản như vậy đâu.” Edward nói, “bởi Rodgers vừa tuyên bố rằng vợ ông ta đã đồng ý thế chỗ của mình.”

“Nhưng ai sẽ sẵn sàng ủng hộ bà ấy chứ?”

“Ralph Brooks vừa đưa ra tuyên bố rằng anh ta thấy bà ấy là ứng cử viên lý tưởng – một thành viên lâu năm của đảng, người mà anh ta sẽ rất vinh hạnh được coi là đồng nghiệp tại Thượng viện.”

“Em sẽ lên chuyến bay tiếp theo” Florentyna nói.

(˘ ˘)

Sáu tiếng đồng hồ sau, Edward đứng tại sảnh sân bay đợi cô, trên tay cầm một tờ Chicago Tribune. Cô đọc những lời của Brooks trên đường đi.

“Giờ thì chúng ta đã biết anh ta đã có thỏa thuận với Rodgers” Edward nói.

“Đồng ý, vậy theo anh bước tiếp theo em cần làm gì?”

“Anh không nghĩ em có thể làm gì nhiều thời gian này. Em vẫn có sự ủng hộ mạnh mẽ từ ủy ban và kết quả cuối cùng vẫn đang cân bằng, vậy nên có lẽ khôn ngoan hơn là không dính líu quá sâu tới bất cứ một cuộc nội chiến nào. Chỉ cần tiếp tục làm việc ở Chicago như em vẫn luôn làm và giữ cho mình đứng trên tất cả mọi chuyện.”

"Nhưng nếu bà ấy được chọn?"

"Lúc ấy em sẽ phải chạy đua với tư cách ứng viên độc lập bởi chắc chắn em sẽ đánh bại bà ta."

"Nhưng gần như là không thể vượt qua bộ máy của đảng, anh đã nhắc nhở em điều này chỉ mới vài tháng trước Edward ạ."

"Truman đã làm được."

Florentyna nghe được thông tin vài phút sau cuộc họp kín rằng ủy ban đã bình bầu với đa số phiếu sáu trên năm để đưa Betty Rodgers lên làm ứng cử viên chính thức của đảng Dân chủ cho vị trí Thượng nghị sĩ trong cuộc họp ban lãnh đạo vào cuối tháng. Cả David Rodgers và Ralph Brooks đều bầu cho vợ ngài thượng nghị sĩ thay thế chiếc ghế của ông ta.

Florentyna không thể tin rằng chỉ cần đúng sáu người lại có thể đưa ra được một quyết định quan trọng đến thế, và trong suốt tuần lễ tiếp theo, cả Rodgers lẫn Brooks đều gọi điện tới đề nghị cô đặt sự đoàn kết của đảng lên trên tham vọng cá nhân.

"Thứ đạo đức giả mà bạn có thể thấy ở một thành viên đảng Dân chủ" Richard bình luận.

Rất nhiều người ủng hộ Florentyna năn nỉ cô đấu tranh, nhưng cô không hoàn toàn chắc chắn, đặc biệt khi chủ tịch đảng tại tiểu bang đã gọi điện đề nghị cô hãy vì sự thống nhất của đảng mà đưa ra tuyên bố rằng mình sẽ không đứng ra trong vai trò là một ứng cử viên lần này. Sau cùng thì, ông ta chỉ ra là Betty đã gần sáu mươi tuổi và chỉ có thể trụ được một nhiệm kỳ sáu năm mà thôi.

Cô lắng nghe rất nhiều lời khuyên suốt nhiều ngày tiếp theo, nhưng trong một chuyến đi tới Washington, chính Bob Buchanan đã gợi ý cô nên đọc lại cuốn Julius Caesar kĩ càng hơn.

“Toàn bộ vở kịch đó ư?” Florentyna hỏi.

“Không, tôi sẽ chỉ tập trung vào vai trò của Mark Antony¹⁴² nếu tôi là cô, cô gái thân mến ạ.”

Đêm hôm đó cô ngồi đọc vở kịch.

Florentyna gọi cho chủ tịch đảng Dân chủ vào sáng hôm sau, và nói với ông ta rằng cô sẽ tham gia buổi họp mở rộng, và sẽ đề cập chuyện mình không đứng ra làm một ứng cử viên. Tuy nhiên, cô không sẵn sàng công khai ủng hộ Betty Rodgers.

Vị chủ tịch chấp nhận sự thỏa hiệp, nhưng lúc đó ông ta chưa bao giờ đọc Julius Caesar.

(^ ^)

Cuộc họp của Ủy ban Trung ương Tiểu bang của đảng Dân chủ được tổ chức mười ngày sau tại khách sạn Bismarck trên phố West Randolph. Lúc Florentyna đến nơi, cả hội trường đã chật kín người. Cô có thể cảm thấy qua những tràng vỗ tay mình nhận được khi bước vào phòng rằng cuộc họp sẽ không diễn ra một cách suôn sẻ như ủy ban đã dự tính.

Florentyna ngồi vào chỗ có ghi tên mình trên sân khấu ở cuối hàng ghế thứ hai. Vị chủ tịch, Dick Lovets – một người ủng hộ của Rodgers – ngồi giữa hàng đầu tiên, đằng sau một chiếc bàn dài với hai thượng nghị sĩ hai bên. Lovets dành cho Florentyna một cái gật đầu lịch sự khi cô xuất hiện. Những thành viên ủy ban khác ngồi ở hàng ghế thứ hai cùng với Florentina. Một trong số họ thì thầm, “Cô thật là điên khi không đứng lên đấu tranh.”

Vị chủ tịch đứng dậy phát biểu, khái quát những lí do của ông ta cho quyết định đề cử Betty Rodgers làm ứng cử viên tiếp theo. “Ít

nhất, các cử tri sẽ không cần được nhắc nhở tên ứng cử viên. Chúng ta thậm chí có thể tái sử dụng những áp phích tranh cử cũ của mình.” Lovets cười, cũng như một hay hai người trên sân khấu, nhưng ngạc nhiên rằng chỉ có vài người trong đám đông ở hội trường làm vậy. Vị chủ tịch sau đó dành mười phút đi sâu vào chi tiết những phẩm chất tốt đẹp của Betty Rodgers và những việc bà đã làm trong suốt thời gian là thành viên hội đồng thành phố cũng như là cánh tay phải đắc lực của chồng mình, nên bà biết rất rõ những gì một Thượng nghị sĩ phải làm. Ông ta tiếp tục nói với hội trường im lặng như tờ, và cuối cùng ngồi xuống trong những tiếng vỗ tay rời rạc. Ông ta đợi một chút, sau đó với một thái độ chiếu lệ, giới thiệu cựu nghị sĩ Florentyna Kane. Tiếng vỗ tay nổ ra đình tai.

Florentyna không chuẩn bị giấy nhắc bởi cô cần những điều mình sắp nói nghe có vẻ như không được chuẩn bị trước, mặc dù cô đã tập luyện từng chữ không ngừng nghỉ suốt mười ngày qua. Richard muốn đồng hành cùng cô, nhưng cô đã bảo anh đừng bận tâm, bởi mọi việc gần như đã được định đoạt trước khi cuộc họp này diễn ra rồi. Sự thật là cô không muốn anh có mặt tại hội trường bởi sự hiện diện của anh có thể gây ra những nghi ngờ về tính trong sáng rõ ràng của cô.

Khi tiếng vỗ tay lắng xuống, Florentyna bước lên trước trung tâm của sân khấu và đứng ngay trước mặt Ralph Brooks.

“Thưa ngài chủ tịch, tôi phải đến Chicago hôm nay để tuyên bố rằng tôi không làm một ứng cử viên cho Thượng viện Hoa Kỳ.”

Cô ngừng lại và những lời thắc mắc “Tại sao không?” và “Ai đã ngăn cản cô?” vang lên.

Cô tiếp tục như thể không nghe thấy gì. “Tôi đã có vinh dự được làm việc cho quận của mình tại Illinois trong vòng tám năm tại Hạ viện Hoa Kỳ và tôi mong đợi được cống hiến cho lợi ích lớn nhất của mọi người trong tương lai. Tôi luôn luôn tin tưởng vào sự thống nhất của đảng...”

“Nhưng không phải sự sắp đặt trước của đảng” ai đó hét lên.

Một lần nữa, Florentyna phớt lờ sự gián đoạn. “... nên tôi sẽ rất vui khi được ủng hộ cho ứng viên các bạn lựa chọn cho chiếc vé của đảng Dân chủ, cô nói, cố gắng làm cho nó có vẻ thuyết phục.

Một sự hỗn loạn nổ ra, với những người đứng dậy và hét vang “Thượng nghị sĩ Kane, Thượng nghị sĩ Kane.”

David Rodgers nhìn một cách lo lắng vào Florentyna khi cô tiếp tục. “Hỡi những người bạn ủng hộ tôi, tôi sẽ nói rằng có lẽ sẽ tới một thời điểm khác và tại một nơi khác, nhưng không phải là tối nay, hãy để chúng ta nhớ tới điểm quan trọng nhất rằng phe Cộng hòa mới là điều chúng ta phải đấu lại, chứ không phải nội bộ đảng ta. Nếu Betty Rodgers đủ may mắn để trở thành ứng cử viên, tôi chắc rằng bà ấy sẽ cống hiến cho đảng với tất cả những khả năng mà chúng ta trông đợi từ chồng bà. Nếu đảng Cộng hòa giành được chiếc ghế, các bạn có thể tin rằng tôi sẽ cống hiến bản thân để chúng ta giành lại nó trong thời gian sáu năm. Dù kết quả có thể nào, ủy ban có thể trông đợi vào sự ủng hộ của tôi trong tình huống tiên quyết này trong suốt năm bầu cử.”

Florentyna trở về chỗ của cô ở hàng ghế thứ hai trong lúc những người ủng hộ đứng cả dậy liên tục hoan hô và cổ vũ.

Khi vị chủ tịch cuối cùng cũng đưa cuộc họp vào trật tự, ông ta cố gắng làm nhanh hết sức có thể, ông ta gọi tên Thượng nghị sĩ

Hoa Kỳ tiếp theo của bang Illinois, bà Betty Rodgers, lên ra mắt cuộc họp.

Kể từ lúc đó, Florentyna luôn cúi đầu, nhưng cô không thể cưỡng lại việc liếc nhìn kẻ thù của mình. Betty Rodgers rõ ràng là không được chuẩn bị cho bất cứ tình huống đối đầu nào, và trông có vẻ trong tình trạng bị kích động khi bà ta liên tục lật những tờ ghi chú của mình. Bà ta đọc một bài phát biểu đã được chuẩn bị trước, đôi lúc gần như thì thầm, và mặc dù nó đã được xem xét kĩ càng, cách truyền tải đó khiến chồng bà ta giống như Cicero¹⁴³ vậy. Florentyna cảm thấy buồn và hổ thẹn thay cho bà ta và gần như coi thường ủy ban vì đã đặt Betty Rodgers vào tình huống khó xử như vậy. Cô bắt đầu tự hỏi những cực hạn nào Ralph Brooks đã phải trải qua để đẩy cô khỏi Thượng viện. Khi Betty Rodgers ngồi xuống, bà ta run rẩy như một viên kẹo dẻo, và Florentyna lặng lẽ rời khỏi sân khấu, bước ra ngoài từ cửa hông để không còn phải chịu đựng thêm nỗi xấu hổ về họ.

Cô gọi một chiếc tắc xi và đề nghị tài xế đưa mình ra sân bay O'Hare.

“Vâng, thưa bà Kane” tiếng đáp lại rất nhanh. “Tôi hi vọng bà sẽ ứng cử vào Thượng viện. Bà sẽ giành được chiếc ghế đó dễ dàng lần này.”

“Không, tôi không ứng cử” Florentyna nói chắc nịch. “Ứng cử viên của đảng Dân chủ sẽ là Betty Rodgers.”

“Bà ta là ai vậy?” Người tài xế hỏi.

“Vợ của David Rodgers.”

“Cái đó khó có thể khiến bà ta đáp ứng đủ điều kiện cho công việc” tay tài xế nói một cách khó chịu, “trừ khi chồng bà ta dẫn

đường.” Anh ta lái nốt chặng đường còn lại trong im lặng. Chuyện này khiến Florentyna suy xét cẩn thận về việc cô có thể sẽ phải vận động tranh cử với tư cách ứng cử viên độc lập nếu muốn có bất cứ cơ hội nào để giành được chiếc ghế tại Thượng viện. Nỗi lo lắng lớn nhất của cô là bị chia sẻ lượng phiếu bầu với Betty Rodgers và để cho một người của đảng Cộng hòa lấy mất chiếc ghế. Đảng sẽ không bao giờ tha thứ cho cô nếu đó là kết quả cuối cùng, và việc đó chắc chắn sẽ mang tới dấu chấm hết cho sự nghiệp chính trị của cô.

Brooks giờ đây có vẻ như đảng nào cũng chiến thắng. Cô thăm rủa mình đã không hạ gục anh ta khi có cơ hội.

Chiếc tắc xi dừng lại ở điểm đỗ bên ngoài sân bay. Khi cô trả tiền cho tài xế, anh ta nói, “Việc này vẫn không hợp lý với tôi chút nào. Tôi sẽ nói cho bà, thưa bà, vợ tôi nghĩ bà nên làm Tổng thống. Bản thân tôi không thấy thế được, bởi tôi sẽ không bao giờ bầu cho một người phụ nữ.”

Florentyna cười.

“Không có ý xúc phạm đâu, thưa bà.”

“Tôi không cảm thấy bị xúc phạm đâu” cô nói và thưởng tiền gấp đôi cho anh ta.

Cô kiểm tra đồng hồ rồi đi tới cửa khởi hành: còn ba mươi phút nữa mới tới giờ cất cánh. Cô mua một tờ Time và Neosueek từ quầy báo. Hình ảnh Bush trên cả hai trang bìa: những phát súng đầu tiên của chiến dịch chạy đua vào vị trí Tổng thống đã được khai hỏa. Cô nhìn lên bảng điện tử để kiểm tra cửa đi New York: số 12C. Nó khiến cô thích thú khi nghĩ về suy nghĩ khác người mà những nhà quản lý tại O'Hare đưa ra nhằm tránh “cổng 13.” Cô ngồi xuống một chiếc

ghế nhựa xoay màu đỏ và bắt đầu đọc tiểu sử của George Bush. Cô bị thu hút vào bài viết đến mức không nghe thấy tiếng loa phát thanh. Lời nhắn được nhắc lại: “Bà Florentyna Kane hãy làm ơn đi tới bộ điện thoại miễn phí màu trắng gần nhất.”

Florentyna tiếp tục đọc về giám đốc công ty dầu khí Zapata, người đã trải qua Hạ viện, Ủy ban Quốc gia của đảng Cộng hòa, CIA, và Văn phòng đại diện Hoa Kỳ tại Trung Quốc để trở thành phó Tổng thống. Một đại diện khách hàng của TWA đi tới và chạm nhẹ vào vai cô. Cô ngước nhìn lên.

“Bà Kane, tôi nghĩ là người ta đang gọi bà đây ạ.” chàng thanh niên nói, chỉ tay lên loa phát thanh.

Florentyna lắng nghe. “Đúng rồi, cảm ơn anh.” Cô đi qua phòng chờ tới bộ điện thoại gần nhất. Vào những lúc như thế này, cô luôn hình dung việc một trong những đứa trẻ gặp một tai nạn nào đó và thậm chí bây giờ cô vẫn phải nhắc nhở mình rằng Annabel đã hơn hai mươi một tuổi và William đã lập gia đình. Cô nhắc điện thoại lên.

Giọng ngài thượng nghị sĩ Rodgers vang lên to và rõ ràng. “Florentyna, là cô phải không?”

“Vâng, đúng vậy” cô đáp.

“Cảm ơn Chúa là tôi đã bắt kịp trước khi cô lên máy bay. Cuộc họp vừa thông qua một cuộc bỏ phiếu không tín nhiệm vào chủ tịch đảng, với đa số áp đảo. Cô có thể quay lại trước khi chỗ này bị xé toạc ra không?”

“Để làm gì vậy?” Florentyna hỏi, đầu óc quay cuồng.

“Cô có thể nghe thấy điều gì đang diễn ra ở đây không?” Rodgers nói. Florentyna nghe thấy những tiếng la hét gọi “Kane, Kane, Kane” rõ ràng như giọng của chính Rodgers vậy.

“Họ muốn ủng hộ cô vào vị trí ứng cử viên chính thức và sẽ không ai chịu rời đi cho đến khi cô quay lại.”

Những ngón tay của Florentyna nắm chặt lại. “Tôi không hứng thú, David.”

“Nhưng Florentyna, tôi tưởng...”

“Không, trừ khi tôi có được sự ủng hộ của ủy ban và chính ông đề xuất tên tôi vào danh sách đề cử, và Lovets ủng hộ ý kiến đó.”

“Florentyna, bất cứ điều gì cô muốn. Betty luôn nghĩ cô mới là người thích hợp cho công việc đó. Chỉ bởi vì Ralph Brooks đã thuyết phục bà ấy...”

“Ralph Brooks ư?”

“Phải, nhưng Betty giờ đây đã nhận ra nó không khác gì một hành vi trục lợi cá nhân. Vậy nên vì Chúa, hãy quay lại trước khi họ xé xác tôi ra.”

“Tôi đang về đây.” Florentyna chạy ào ra khỏi sân bay tới khu đậu xe tắc xi. Một chiếc dừng lại bên cạnh cô.

“Lần này tới đâu đây, bà Kane?”

Cô mỉm cười. “Quay lại nơi chúng ta đã bắt đầu.”

“Tôi đoán là bà biết mình đang làm gì, nhưng tôi không thể hiểu làm sao một người bình thường như mình lại đặt niềm tin vào các chính trị gia được.”

Florentyna cầu mong người lái xe sẽ im lặng trên quãng đường về để cô có thể tập trung suy nghĩ, nhưng lần này anh ta đã khoản đãi cô một bài lên án dài đầy giận dữ: về vợ anh ta, người anh ta nên bỏ; mẹ vợ anh ta, người sẽ không buông tha cho anh ta; con trai anh ta, kẻ nghiện ngập và không công ăn việc làm; và con gái anh ta, người đang sống trong một hội nhóm tại California được điều

hành bởi một kẻ sùng đạo. “Một đất nước khốn nạn – xin bà thứ lỗi, bà Kane” anh ta nói khi họ dừng lại bên cạnh hội trường. Chúa ơi, cô đã muốn bảo anh ta hãy im miệng đi biết bao. Cô trả tiền cho anh ta lần thứ hai trong buổi tối đó.

“Có lẽ cuối cùng tôi sẽ bầu cho bà khi bà ứng cử chức Tổng thống” anh ta nói. Cô mỉm cười. “Và tôi có thể làm điều gì đó với những người đi trên chiếc tắc xi này – phải có ít nhất ba trăm người mỗi tuần ấy.”

Florentyna rùng mình – thêm một bài học kinh nghiệm khác.

Cô cố gắng tập trung suy nghĩ khi bước vào tòa nhà. Đám đông khán giả đứng dậy khỏi ghế và hò reo điên cuồng. Một số vỗ tay quá đầu trong khi những người khác đứng cả lên ghế. Người đầu tiên chào đón cô trên sân khấu là Thượng nghị sĩ Rodgers, sau đó là vợ ông ta, người trao cho Florentyna một nụ cười như được giải thoát. Vị chủ tịch bắt tay cô nhiệt thành. Thượng nghị sĩ Brooks ở chỗ nào đó không ai thấy: đôi khi cô thực sự ghét chính trường. Cô quay lại đối diện với những người ủng hộ mình trong hội trường và tất cả bọn họ đều đứng dậy cổ vũ thậm chí còn lớn hơn: đôi khi cô thật sự yêu chính trị.

Florentyna đứng giữa trung tâm sân khấu, nhưng phải mất đến năm phút ngài chủ tịch mới đưa được cuộc họp về lại trật tự. Khi tất cả đã hoàn toàn yên lặng, cô nói một cách đơn giản, “Thomas Jefferson từng nhận định: “Tôi phải quay lại sớm hơn tôi nghĩ.” Khi tiếng reo hò cổ vũ lắng lại lần thứ hai, cô tuyên bố, “Tôi rất vui mừng chấp nhận sự đề cử của các bạn vào Thượng viện Hoa Kỳ.”

Florentyna không thể nói thêm điều gì tối hôm đó bởi mọi người vây quanh cô. Sau mười hai rưỡi một chút, cô rón rén đi vào phòng

mình tại khách sạn Chicago Baron. Cô nhắc điện thoại cạnh giường và quay số 212, quên mất đã là một rươi ở New York.

“Ai vậy?” Một giọng ngái ngủ cất lên.

"Mark Antony."

“Ai cơ?”

“Tôi đến để chôn cất Betty, không phải để ca ngợi bà ấy.”

“Jessie, em hóa điên rồi à?”

“Không, nhưng em vừa được ủng hộ công khai vào vị trí ứng viên đảng Dân chủ cho Thượng viện Hoa Kỳ.”

“George Orwell¹⁴⁴ đã nói rằng nhiều điều khủng khiếp sẽ xảy ra trong năm nay, nhưng ông ấy không đề cập đến việc em đánh thức anh dậy giữa đêm chỉ để tuyên bố em sẽ trở thành một thượng nghị sĩ.”

“Em chỉ nghĩ rằng anh muốn là người đầu tiên được biết tin.”

“Có lẽ em nên gọi Edward.”

“Anh nghĩ em có nên làm vậy không? Anh vừa mới nhắc em rằng giờ là một rươi ở New York.”

“Anh biết, nhưng tại sao anh lại là người duy nhất em đánh thức giữa đêm chỉ để em có thể trích dẫn nhằm tác phẩm Julius Caesar chứ?”

(˘ ˇ ˘)

Thượng nghị sĩ Rodgers giữ lời hứa của mình và ủng hộ Florentyna trong suốt chiến dịch tranh cử. Lần đầu tiên trong nhiều năm, cô không phải chịu áp lực từ Washington và có thể cống hiến toàn bộ sức lực của mình cho một cuộc bầu cử. Lần này không có trận sấm sét, thiên thạch hay thậm chí tiểu hành tinh nào có thể

ngăn cản được, mặc dù sự ủng hộ hời hợt của Ralph Brooks trong một dịp và những ngụ ý ca ngợi từ đối thủ phe Cộng hòa của cô trong một dịp khác, cũng không làm cho thắng lợi của cô dễ dàng hơn.

Sự chú ý chính trên cả nước trong năm đó là chiến dịch tranh cử Tổng thống. Ngạc nhiên lớn nhất là sự lựa chọn ứng cử viên Tổng thống của đảng Dân chủ, một người chẳng biết từ đâu ra để đấu lại Walter Mondale và Edward Kennedy trong những cuộc bầu cử sơ bộ với chương trình được đặt tên là “Phương án tiếp cận mới.” Tổng thống đến thăm bang Illinois không dưới sáu lần trong suốt chiến dịch, mỗi lần đều xuất hiện bên cạnh Florentyna.

Vào ngày bầu cử chính thức, báo chí tại Chicago một lần nữa nói rằng cuộc đua vào Thượng viện khó để xác định kết quả. Những nhà thăm dò đã sai và người lái tắc xi nhiều chuyện đã đúng, bởi vào lúc tám rưỡi giờ Trung tâm, ứng cử viên đảng Cộng hòa đã thừa nhận một thất bại cay đắng. Sau này các nhà thăm dò ý kiến đã cố gắng ngụy biện những sai sót thống kê của mình bằng suy đoán rằng nhiều người đàn ông không dám thừa nhận việc họ sẽ bầu cho một phụ nữ vào Thượng viện. Dù sao, việc đó cũng không ảnh hưởng gì, bởi bức điện tín của Bob Buchanan đã nói thay tất cả:

CHÀO MỪNG TRỞ LẠI WASHINGTON, THƯỢNG NGHỊ SĨ KANE.

1985 là năm của những tang sự, khiến Florentyna nhìn nhận lại từng ngày trong năm mươi một năm cuộc đời mình.

Cô quay lại Washington và nhận thấy mình được xếp cho một văn phòng khép kín ở tòa nhà Russell, khoảng cách gần sáu trăm mét so với văn phòng nghị sĩ cũ của cô ở Longworth. Nhiều ngày trong khoảng thời gian ổn định mọi việc, cô nhận ra mình vẫn lái tới nhà để xe của Longworth thay vì phần sân của Russell. Cô cũng chưa quen với việc được gọi là Thượng nghị sĩ, đặc biệt bởi Richard, người sẽ kéo dài giọng danh hiệu này theo cách khiến nó nghe như một sự chọc ngoáy. “Em có thể nghĩ địa vị của mình đã được nâng lên, nhưng họ vẫn chưa tăng lương cho em. Anh không thể đợi đến khi em làm Tổng thống được” anh nói thêm. “Ít nhất lúc đó em sẽ kiếm được số tiền bằng một trong những phó giám đốc ngân hàng.”

Tiền lương của Florentyna có thể chưa tăng, nhưng chi tiêu của cô thì có, khi một lần nữa cô được bao quanh bởi một đội ngũ nhân viên mà nhiều thượng nghị sĩ khác chỉ có thể ghen tỵ. Cô có lẽ là người đầu tiên thừa nhận lợi thế của việc có một nền tảng tài chính mạnh bên ngoài thế giới chính trị. Phần lớn đội ngũ cũ của cô quay về và được bổ sung thêm những nhân viên mới, những người chắc chắn tin vào tương lai của Florentyna. Văn phòng của cô ở tòa nhà Russell là phòng Suite 440. Bốn căn phòng khác được dành cho

mười bốn nhân viên, dẫn dắt bởi một Janet Brown táo bạo, người mà Florentyna từ lâu đã tin rằng đã kết hôn với chính công việc của cô ấy. Ngoài ra, Florentyna giờ đây có bốn văn phòng trải khắp bang Illinois với ba nhân viên làm việc tại mỗi nơi.

Văn phòng mới của cô nhìn bao quát khoảnh sân phía trong với đài phun nước và chỗ đậu xe trái đá cuội. Thảm cỏ xanh có lẽ là địa điểm ăn trưa phổ biến nhất cho nhân viên làm việc tại Thượng viện khi thời tiết ấm áp, và cho một quân đoàn sóc khi vào đông.

Không lâu sau khi biểu tượng của bang Illinois được gắn lên cửa văn phòng cô, Florentyna nhận được một bức điện tín. Nội dung rất đơn giản và rõ ràng:

***WINIFRED TREGOLD ĐÃ QUA ĐỜI VÀO THỨ NĂM
LÚC MƯỜI MỘT GIỜ.***

Đó là lần đầu tiên Florentyna để ý đến tên Thánh của cô Tregold. Cô kiểm tra đồng hồ của mình, gọi hai cuộc điện thoại ra nước ngoài, và sau đó gọi Janet tới thông báo việc mình sẽ không ở trong nước trong bốn mươi tám giờ tới. Một giờ chiều ngày hôm đó, cô lên chiếc máy bay Concorde và tới London sau đó ba tiếng hai mươi lăm phút, lúc chín giờ hai lăm.

Chiếc xe với tài xế riêng mà đại sứ quán sắp xếp đang đợi đón cô khi cô xuất hiện từ cửa Hải quan. Cô đi trên quốc lộ M4 hướng tới Wiltshire. Cô làm thủ tục nhận phòng tại khách sạn Landsdowne Arms và đọc cuốn Tháng Mười hai của Ngài hiệu trưởng viết bởi Saul Bellow đến tận ba giờ sáng vì lệch múi giờ. Trước khi tắt đèn, cô gọi điện cho Richard.

“Em đang ở đâu vậy?” là những lời đầu tiên anh nói.

“Em đang ở trong một khách sạn nhỏ tại Calne, Wiltshire, nước Anh.”

“Tại sao, cầu nguyện à? Phải chăng Thượng viện cử em đi thực hiện nhiệm vụ tìm kiếm sự thật về các quán rượu ở Anh?”

“Không, anh yêu. Cô Tredgold vừa mất, và em sẽ tham dự lễ tang vào ngày mai.”

“Anh rất tiếc” Richard nói. “Nếu em cho anh biết, anh sẽ đi cùng em. Chúng ta đều có nhiều điều cần cảm tạ bà ấy.” Florentyna mỉm cười. “Khi nào em sẽ về nhà?”

“Trên chuyến bay Concorde tối mai.”

“Ngủ ngon, Jessie. Anh sẽ nghĩ về em... và cô Tredgold.”

(^ ^)

Chín rưỡi sáng hôm sau, một người hầu gái mang tới khay đồ ăn sáng bao gồm cá trích muối hun khói, bánh mì nướng ăn kèm mứt cam vùng Oxford của hãng Cooper, cà phê và một số báo Times của London. Cô ngồi trên giường tận hưởng từng khoảnh khắc, một sự buông thả mà cô sẽ không bao giờ cho phép mình được có ở Washington. Lúc mười rưỡi, cô đã nghiền ngẫm toàn bộ tờ Times và không ngạc nhiên khi phát hiện ra người Anh cũng đang có những vấn đề tương tự về lạm phát cũng như thất nghiệp giống người Mỹ. Florentyna rời khỏi giường và mặc một bộ đồ len màu đen đơn giản. Món trang sức duy nhất mà cô đeo là chiếc đồng hồ nhỏ cô Tredgold đã tặng vào ngày sinh nhật tuổi mười ba của cô.

Người gác cửa khách sạn chỉ cho cô nhà thờ cách đó khoảng hai cây số, bởi buổi sáng trời rất trong và khô, cô quyết định sẽ đi bộ. Người gác cửa quên không chỉ cho cô rằng cả hành trình sẽ là đi lên

đòi và cái “khoảng” của anh ta là “dự đoán dựa vào cảm tính.” Trong lúc sai bước dọc đường, cô nghĩ về việc gần đây mình ít tập thể dục thể thao đến mức nào, bỏ bê chiếc máy tập Exercycle gần như mới nguyên đã được đưa về Cape Cod. Cô đã để cho hứng thú chạy bộ biến mất.

Nhà thờ bé xíu theo phong cách Norman, được bao quanh bởi những cây sồi và cây du, nằm chênh vênh trên sườn đồi. Trên bảng tin là một lời thỉnh cầu quyên góp số tiền hai mươi lăm ngàn euro để cứu lấy phần mái của nhà thờ, theo đóm đổ trên thang nhiệt kế, hơn một ngàn euro đã được thu thập. Trước sự ngạc nhiên của Florentyna, cô được đón tiếp trong phòng riêng của cha xứ bởi một người giúp việc vật trong nhà thờ, và dẫn tới chỗ ngồi ở hàng ghế đầu tiên, bên cạnh một quý bà có dáng vẻ uy quyền, chỉ có thể là bà hiệu trưởng mà thôi.

Nhà thờ chật kín người, điều không làm Florentyna ngạc nhiên, và trường học đưa tới một dàn đồng ca. Buổi lễ rất giản dị, và bài phát biểu của vị linh mục trong vùng làm cho Florentyna không chút nghi ngờ việc cô Tredgold đã tiếp tục dạy dỗ những người khác với cùng sự cống hiến và hiểu biết đã ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc đời Florentyna. Cô cố gắng không khóc trong suốt bài phát biểu – sau tất cả, cô biết cô Tredgold sẽ không chấp nhận điều đó – nhưng cô gần như không kìm nén được khi mọi người hát bài thánh ca yêu thích của cô giáo, “Rock of Ages.”

Khi buổi lễ kết thúc, Florentyna hòa chung cùng những con chiên đi xuyên qua phần hiên kiểu Norman và tới đứng trong khoảnh sân nhỏ của nhà thờ, để chứng kiến hài cốt của Winifred Tredgold biến mất dần vào lòng đất. Bà hiệu trưởng, một bản sao của cô Tredgold

– Florentyna thấy khó có thể tin rằng kiểu phụ nữ như vậy vẫn còn tồn tại trên đời – nói muốn cho Florentyna xem một thứ của trường trước khi cô rời đi. Trên đường đi, Florentyna biết được rằng cô Tredgold không bao giờ nói về cô, trừ với hai hay ba người bạn thân, nhưng khi bà hiệu trưởng mở cánh cửa một căn phòng ngủ nhỏ trong một ngôi nhà xinh xắn tại khuôn viên trường, Florentyna không thể kìm giữ lâu hơn những giọt nước mắt. Bên cạnh giường là bức ảnh một vị cha xứ, mà theo Florentyna nhớ, là cha của cô Tredgold. Bên cạnh nó là một khung ảnh nhỏ bằng bạc theo phong cách thời Victoria, lồng bên trong là bức ảnh Florentyna tại lễ tốt nghiệp trường Nữ sinh Latinh, đặt cạnh một cuốn Kinh Thánh cũ. Trong ngăn kéo tủ cạnh giường, họ tìm thấy mọi bức thư Florentyna viết trong suốt ba mươi năm qua, lá thư cuối cùng vẫn chưa kịp mở đặt bên giường.

“Cô ấy có biết con được bầu vào Thượng viện không?” Florentyna hỏi khẽ.

“Ồ, có chứ, cả trường đã cầu nguyện cho con sáng hôm ấy. Đó là lần cuối cùng cô Tredgold đọc một bài giảng trong nhà nguyện; và trước khi mất, cô ấy đã đề nghị ta viết thư cho con để nói rằng cô ấy thấy cha mình đã đúng và cô ấy đã thực sự dạy dỗ một người phụ nữ nắm giữ số phận. Con gái thân yêu, con đừng khóc, niềm tin của cô ấy nơi Chúa Trời không gì lay chuyển được và cô ấy đã ra đi hoàn toàn yên bình cùng với thế giới này. Cô Tredgold cũng nhờ ta đưa cho con cuốn Kinh Thánh của cô ấy và cả chiếc phong bì này, Con không được mở nó ra cho đến khi về tới nhà. Đó là di nguyện cô ấy dành cho con trong di chúc của mình.”

Khi Florentyna rời đi, cô cảm ơn bà hiệu trưởng vì tất cả sự tử tế của bà ấy, và nói thêm rằng cô đã rất cảm động và ngạc nhiên vì được đón tiếp bởi người phụ việc trong nhà thờ khi mà không ai biết việc cô sẽ đến.

“Ồ, con đừng nên ngạc nhiên, cô gái” bà hiệu trưởng nói. “Ta chưa bao giờ nghi ngờ dù chỉ trong giây lát việc con sẽ đến.”

Florentyna trở về London cùng chiếc phong bì nắm chặt trong tay. Cô rất nôn nóng muốn mở nó, giống như một đứa trẻ nhìn thấy quà sinh nhật đặt trong phòng, nhưng biết rằng cô không được phép mở cho đến ngày hôm sau. Cô bắt chuyến bay Concorde lúc sáu rưỡi tối đó, hạ cánh tại Dulles lúc năm rưỡi chiều. Cô ngồi tại bàn làm việc của mình ở tòa nhà Russell lúc sáu rưỡi cùng tối đó. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc phong bì ghi tên “Florentyna Kane” và sau đó chậm chậm mở nó ra. Cô rút những thứ bên trong ra, là bốn ngàn cổ phiếu của tập đoàn Baron. Cô Tredgold đã mất mà có lẽ không biết rằng cô ấy sở hữu hơn nửa triệu đô la. Florentyna lấy bút ra và viết một tấm chi phiếu hai mươi lăm ngàn euro dành cho phần mái mới của nhà thờ để tưởng nhớ cô Winfred Tredgold, và gửi số cổ phiếu cho Giáo sư Ferpozzi để đặt dưới quyền xử lý của Quỹ đầu tư ủy thác Remagen. Khi Richard nghe được câu chuyện, anh nói với Florentyna rằng cha anh từng hành động tương tự, nhưng số tiền cần đến chỉ là năm trăm euro. “Dường như Chúa cũng bị ảnh hưởng bởi lạm phát” anh nói thêm.

Washington đang chuẩn bị cho lễ nhậm chức Tổng thống tiếp theo. dịp này, Thượng nghị sĩ Kane được xếp vào khu vực khách VIP, nơi mà vị tổng thống mới sẽ thực hiện bài phát biểu của mình. Cô lắng nghe say sưa những kế hoạch hoàn chỉnh về chính sách

của nước Mỹ trong vòng bốn năm tới, giờ đây được mọi người nhắc đến với tên “Phương án tiếp cận mới.”

“Em càng ngày càng tiến gần hơn đến bục phát biểu đấy” Richard đã nói với cô vào bữa sáng hôm ấy.

Florentyna liếc nhìn xung quanh những đồng nghiệp và bạn bè tại Washington, nơi giờ đây cô cảm thấy như nhà mình. Thượng nghị sĩ Ralph Brooks, ngồi hàng ghế ngay phía trước cô, thậm chí còn gần hơn với ngài Tổng thống. Đôi mắt anh ta chưa một lần rời khỏi bục phát biểu.

Florentyna được xếp vào Tiểu ban Quốc phòng của Ủy ban Phân bổ Ngân sách, và Ủy ban Môi trường và Nghĩa vụ Cộng đồng. Cô cũng được đề nghị lãnh đạo Ủy ban Doanh nghiệp nhỏ. Những ngày tháng của cô một lần nữa giống như cuộc đuổi bắt không điểm dừng để có thêm nhiều giờ hơn nữa. Janet và các nhân viên khác sẽ tóm tắt công việc cho cô trong thang máy, trong xe, trên máy bay, trên đường đến nơi bỏ phiếu bầu tại nghị viện, và thậm chí trong lúc chạy tới lui giữa các phòng ủy ban. Florentyna nỗ lực không biết mệt mỏi để hoàn thành lịch trình mỗi ngày của mình, và tất cả mười bốn nhân viên đều tự hỏi họ có thể dồn lên vai cô bao nhiêu việc nữa trước khi cô sụp đổ bởi áp lực. Tại Thượng viện, Florentyna nhanh chóng gia tăng uy tín mình đã tạo được hồi còn ở Hạ viện bằng cách chỉ phát biểu những vấn đề mà cô đã nắm chắc với lòng trắc ẩn và lý trí. Cô vẫn giữ im lặng trước những vấn đề mà bản thân thấy không có đủ thông tin. Cô bầu chống lại đảng của chính mình trong một vài vấn đề liên quan đến Quốc phòng và hai lần về chính sách năng lượng hình thành do cuộc chiến gần nhất ở Trung Đông.

Bởi là nữ thượng nghị sĩ duy nhất của đảng Dân chủ, Florentyna nhận được lời mời tới phát biểu ở khắp nơi trên cả nước, trong khi các thượng nghị sĩ khác nhanh chóng hiểu ra rằng Florentyna Kane không chỉ là người phụ nữ tượng trưng của đảng Dân chủ ở Thượng viện, mà là người họ không bao giờ được phép đánh giá thấp.

Florentyna rất vui khi nhận thấy cô thường xuyên được mời tới căn phòng bí mật bên trong văn phòng của thủ lĩnh phe đa số để thảo luận các vấn đề liên quan đến chính sách cũng như những rắc rối của đảng.

Trong nhiệm kỳ đầu tiên với vai trò Thượng nghị sĩ, Florentyna bảo lãnh cho một sửa đổi liên quan đến dự luật về Doanh nghiệp nhỏ, đưa ra mức miễn giảm thuế lớn đối với các đơn vị sản xuất xuất khẩu hơn 35% sản phẩm của họ. Đã từ lâu cô tin rằng các công ty không tìm kiếm cơ hội bán sản phẩm của mình ra thị trường nước ngoài sẽ ngạc nhiên với những ảo tưởng về vị thế như người Anh hồi giữa thế kỷ 20, và nếu họ không cẩn trọng, người Mỹ sẽ bước sang thế kỷ 21 với những vấn đề tương tự mà người Anh đã thất bại trong việc chấp nhận trong những năm 1980.

Trong ba tháng đầu tiên, cô đã trả lời 6.416 lá thư, bình bầu bảy mươi chín lần, phát biểu tám lần trong phòng họp, mười bốn lần bên ngoài và làm việc mà bỏ qua bữa trưa bốn mươi ba trên tổng số chín mươi ngày đã qua.

“Tôi không cần phải ăn kiêng” cô nói với Janet, “tôi còn nhẹ hơn lúc tôi hai mươi tư tuổi và mở cửa hàng đầu tiên của mình ở San Francisco.”

(̂ ^ ̂ ^)

Cái chết thứ hai cũng gây sốc như của cô Tredgold, bởi cả gia đình vừa dành kỳ nghỉ cuối tuần trước đó cùng nhau ở Cape Cod.

Người hầu gái báo với viên quản gia rằng bà Kate Kane đã không xuống ăn sáng khi chiếc đồng hồ cổ điểm tám giờ. “VẬY THÌ CÓ LỄ BÀ ẤY ĐÃ ĐI RỒI” người quản gia đáp lại.

Kate Kane đã bảy mươi chín tuổi khi bà không thể xuống ăn bữa sáng đó, và cả gia đình quyên quần cho một đám tang kiểu Brahmin. Nghi thức được diễn ra tại nhà thờ Trinity, quảng trường Copley, và khác biệt hoàn toàn so với nghi thức dành cho cô Tredgold. Trong dịp này, đức giám mục phát biểu trước những con chiên mà họ đều có thể đi bộ từ Boston đến San Francisco trên đất đai của chính mình. Tất cả người nhà Kane và Cabot đều có mặt, cùng với hai thượng nghị sĩ khác và một nghị sĩ quốc hội. Hầu hết những người có quen biết bà nội Kane, và nhiều người chưa từng, đã lấp đầy mọi hàng ghế phía sau Richard và Florentyna.

Florentyna liếc nhìn William cùng Joanna. Joanna trông có vẻ như sẽ sinh trong vòng một tháng nữa, và điều đó khiến Florentyna thấy buồn bởi Kate đã không sống để trở thành bà cố nội Kane.

Sau tang lễ, họ đã dành một cuối tuần yên tĩnh chỉ có gia đình với nhau tại Ngôi nhà màu Đỏ trên đồi Beacon. Florentyna sẽ không bao giờ quên những nỗ lực không biết mệt mỏi của Kate để mang chồng và con trai mình gần lại nhau. Richard giờ đây là người đứng đầu dòng họ Kane, việc mà Florentyna nhận ra rằng sẽ thêm rất nhiều trách nhiệm nữa vào khối lượng công việc đã quá tải của anh. Cô cũng biết rằng anh sẽ không kêu ca than phiền, và điều đó khiến

cô thấy mình có lỗi khi đã làm quá ít để cho cuộc đời của anh dễ dàng hơn.

Là một người nhà Kane điển hình, di chúc của Kate hợp lý và được cân nhắc cẩn thận: phần lớn tài sản để lại cho Richard và hai em gái của anh, Lucy cùng Virginia, và hai điều khoản lớn được lập ra cho William với Annabel. William sẽ nhận hai triệu đô vào sinh nhật ba mươi tuổi. Ngược lại, Annabel sẽ được hưởng trợ cấp bằng tiền lãi từ số tiền hai triệu đô khác cho đến khi con bé bốn mươi lăm tuổi hoặc có hai đứa con hợp pháp. Bà nội Kane đã không bỏ quên gì nhiều.

(˘ ^ ˘)

Tại Washington, trận chiến cho cuộc bầu cử giữa kỳ đã bắt đầu và Florentyna vui mừng với nhiệm kỳ sáu năm trước khi cô đối mặt với các cử tri lần nữa, tạo cho cô cơ hội lần đầu tiên được làm một công việc thật sự mà không bị gián đoạn bởi những cuộc cãi vã đảng phái tưng tưng cứ hai năm diễn ra một lần. Mặc dù vậy, rất nhiều đồng nghiệp đã mời cô đến nói chuyện tại tiểu bang của họ khiến cô dường như phải làm việc mệt mỏi tương tự, và yêu cầu duy nhất mà cô lịch sự từ chối là ở bang Tennessee: cô giải thích rằng mình không thể phát biểu chống lại Bob Buchanan, người đang tìm kiếm cơ hội tái bầu cử lần cuối.

Mẫu giấy màu trắng nhỏ mà Louise đưa cho cô mỗi tối luôn đặc kín lịch hẹn từ tinh mơ đến tối mịt cùng lịch trình cho ngày hôm sau:

7:45: bữa sáng với Bộ trưởng Bộ Quốc phòng nước ngoài đang viếng thăm. 9:00: họp nhân viên. 9:30: Tiểu ban Quốc phòng điều trần. 11:30: phỏng vấn với tờ Chicago Tribune.

12:30: ăn trưa cùng sáu đồng nghiệp Thượng viện để thảo luận về ngân sách quốc phòng. 2:00: đài phát thanh hàng tuần. 2:30: chụp ảnh trên những bậc thang của nhà Quốc hội cùng với các thành viên Tổ chức 4-H của Illinois. 3:15: nhân viên tóm tắt về dự luật Doanh nghiệp nhỏ. 5:30: ghé qua buổi tiếp đón của Hiệp hội Các nhà thầu chính. 7:00: tiệc cocktail tại đại sứ quán Pháp. 8:00: ăn tối với Donald Graham của tờ Washington Post. 11:00: gọi điện cho Richard tại khách sạn Denver Baron.

Là một thượng nghị sĩ, Florentyna có thể chuyển những chuyến đi của cô tới Illinois sang các cuối tuần khác. Vào mỗi thứ Sáu rảnh rỗi, cô sẽ bắt chuyến bay của Hàng không Hoa Kỳ tới Providence, nơi cô gặp Richard từ New York tới. Sau đó họ sẽ cùng nhau lái xe qua đường 6 để tới Cape, cho họ cơ hội để bắt kịp một tuần vừa qua của nhau.

Richard và Florentyna dành những ngày cuối tuần tự do của mình tại Cape Cod, nơi đã trở thành tổ ấm của gia đình kể từ sau sự ra đi của Kate. Richard đã nhường lại Ngôi nhà màu Đỏ cho William và Joanna.

Vào các sáng thứ Bảy, họ sẽ nghỉ ngơi và đọc báo cũng như tạp chí. Richard có thể chơi đàn cello trong lúc Florentyna xem qua đồng giấy tờ cô mang theo từ Washington. Nếu thời tiết cho phép, họ sẽ chơi gôn vào buổi chiều và dù thời tiết ra sao thì họ cũng chơi cờ tào cáo vào buổi tối. Florentyna luôn kết thúc buổi tối với việc nợ Richard ít nhất vài trăm đô la, mà anh sẽ quyên góp cho đảng Cộng hòa nếu cô giữ lời hứa về những khoản nợ cờ bạc của mình. Florentyna luôn chất vấn về giá trị của việc quyên góp cho đảng Cộng hòa tại Massachusetts, nhưng Richard đã chỉ ra anh cũng ủng

hộ cho một Thống đốc và Thượng nghị sĩ thuộc đảng Cộng hòa tại New York.

Để thể hiện lòng yêu nước nồng nàn, Joanna đã hạ sinh một bé trai vào ngày 22 tháng Hai¹⁴⁵, và họ đặt tên thánh cho nó là Richard. Đột nhiên Florentyna trở thành bà nội.

Tờ People ngừng miêu tả cô là quý bà duyên dáng nhất Washington mà bắt đầu gọi cô là bà nội đẹp nhất nước Mỹ. Hành động này gây ra một sự bùng nổ đơn thư phản đối, bao gồm cả hàng trăm bức ảnh của các bà nội, bà ngoại quyền rũ khác gửi cho vị tổng biên tập xem xét, việc chỉ làm cho Florentyna thậm chí càng nổi tiếng hơn.

Lời đồn đại về việc cô sẽ là một đối thủ nặng ký cho vị trí phó Tổng thống năm 1988 bắt đầu vào tháng Bảy, khi Hiệp hội Doanh nghiệp nhỏ chọn cô là Người Illinois tiêu biểu của năm và cuộc thăm dò của tờ Neusugeek đã bầu cô là Người phụ nữ của năm. Mỗi khi Florentyna bị hỏi về chủ đề này, cô đều nhắc nhở những người đặt câu hỏi rằng cô mới chỉ vào Thượng viện chưa được một năm và ưu tiên hàng đầu của cô là đại diện tiểu bang của mình tại Quốc hội, mặc dù cô đề cập rằng bản thân được mời tới Nhà Trắng ngày càng thường xuyên hơn trong những cuộc họp chính thức với Tổng thống. Đây là lần đầu tiên việc là người phụ nữ duy nhất thuộc phe đa số hóa ra lại là một lợi thế.

Florentyna biết về sự ra đi của Bob Buchanan khi cô hỏi lí do lá cờ trên nóc nhà Russell chỉ được kéo lên một nửa. Tang lễ diễn ra vào thứ Tư tiếp theo, đúng lúc cô đến hạn đưa ra sửa đổi cho Đạo luật Dịch vụ Y tế Công cộng tại Thượng viện cũng như dẫn dắt một cuộc hội thảo về Quốc phòng tại Trung tâm Quốc tế Woodrow

Wilson dành cho các học giả. Cô hủy bỏ một sự kiện, trì hoãn cái còn lại và bay tới Nashville, Tennessee.

Cả hai thượng nghị sĩ cũng như bảy nghị sĩ quốc hội còn lại của bang đều có mặt. Florentyna đứng cạnh đồng nghiệp tại Hạ viện của cô trong giây phút im lặng tri ân. Trong lúc đợi để đi tới nhà nguyện Lutheran, một trong số họ nói với cô rằng Bob có năm người con trai và chỉ một cô con gái. Gerald, đứa con út, đã hi sinh tại Việt Nam. Cô tạ ơn Chúa rằng Richard đã quá già và William thì quá trẻ để bị gửi tới cuộc chiến tranh vô nghĩa đó.

Steven, cậu con cả, dẫn gia đình Buchanan vào nhà nguyện. Cao và gầy, cùng một gương mặt ấm áp, cởi mở, anh chỉ có thể là con trai của Bob, và khi Florentyna nói chuyện với anh sau buổi lễ, anh ta cũng lộ ra cùng nét dịu dàng của người miền Nam, cũng như cách tiếp cận thẳng thắn đã khiến cô yêu mến cha anh. Florentyna vui mừng khi biết Steven sẽ chạy đua vào chiếc ghế của cha mình trong cuộc bầu cử đặc biệt sắp diễn ra.

“Việc này sẽ cho tôi một người mới để cùng tranh cãi” cô nói và mỉm cười.

“Ông ấy rất ngưỡng mộ bà” Steven nói, “và đã thay đổi suy nghĩ của ông.”

“Thay đổi suy nghĩ của ông ấy ư?” Florentyna hỏi lại.

“Vâng” anh đáp, “cha tôi đã muốn sống đủ lâu để thấy bà trong Nhà Trắng.” Florentyna mỉm cười.

“Tôi thì không” con trai ông nói thêm với một nụ cười sáng khoái.

Florentyna không chuẩn bị tâm lý để thấy ảnh của mình xuất hiện trên khắp các tờ báo lớn vào sáng hôm sau, và được miêu tả

như một quý bà hào hiệp. Janet đặt bài xã luận của tờ New York Times lên trên tập bài báo được cắt ra của cô:

Hạ nghị sĩ đảng Cộng hòa Buchanan không được nổi tiếng lắm với công dân New York, nhưng chính một nhận định về sự cống hiến của ông tại Quốc hội đã khiến Thượng nghị sĩ Kane bay tới Tennessee để dự tang lễ của ông. Đó là một hành động hiếm thấy trên chính trường ngày nay và là một lí do khác giải thích vì sao Thượng nghị sĩ Kane là một trong những nhà lập pháp được tôn trọng nhất tại cả hai viện.

Florentyna nhanh chóng trở thành chính trị gia được mong chờ nhất tại Washington. Ngay cả Tổng thống cũng phải thừa nhận rằng những yêu cầu về thời gian của cô cũng không ít hơn ông. Nhưng trong số những thư mời được gửi tới năm đó, có một lá thư cô nhận lời với niềm tự hào lớn. Harvard mời cô ứng cử Hội đồng giám sát vào mùa xuân và đến phát biểu tại lễ Tốt nghiệp vào tháng Sáu, Thậm chí Richard cùng để một ghi chú vào nhật ký của anh để trống ngày hôm đó.

Florentyna tra cứu danh sách những người đi trước cô đã nhận được vinh dự này – từ George Marshall đã phác thảo kế hoạch để tái xây dựng châu Âu thời hậu chiến, tới Alexander Solzhenitsyn đã miêu tả một phương Tây suy đồi và thiếu những giá trị tinh thần.

Florentina dành nhiều giờ chuẩn bị bài phát biểu của mình tại Harvard, ý thức được rằng truyền thông theo kiểu truyền thống sẽ dành một sự quan tâm đáng kể cho bài nói này. Cô tập luyện từng phần hằng ngày trước gương, trong bồn tắm, thậm chí trên sân gôn cùng với Richard. Cô tự viết toàn bộ nội dung nhưng chấp nhận rất nhiều sửa đổi từ Janet, Richard và Edward.

Một ngày trước khi thực hiện bài nói, Florentyna nhận được cuộc điện thoại từ Sotheby. Cô lắng nghe người đứng đầu bộ phận và đồng ý rằng anh ta có thể đấu giá trên danh nghĩa của cô. Khi họ đã đạt được mức giá cao nhất, anh ta nói sẽ cho cô biết kết quả cuối

cùng sau tiếng búa kết thúc. Florentyna cảm thấy thời điểm không thể thích hợp hơn. Cô bay tới Boston tối hôm đó, được đón tại sân bay Logan bởi một sinh viên đại học trẻ trung, nhiệt huyết, người lái xe đưa cô tới Cambridge và để cô xuống tại Câu lạc bộ của khoa. Ngài hiệu trưởng Bok chào đón cô trong phòng chờ và chúc mừng cô đã được bầu chọn vào hội đồng, sau đó giới thiệu cô với các giám sát viên khác, số lượng khoảng ba mươi người. Hai người đã giành giải Nobel, một cho văn học và một cho khoa học; hai cựu thư ký nội các; một đại tướng quân đội; một thẩm phán; một ông trùm dầu mỏ và hai chủ tịch trường đại học khác. Florentyna trải qua cuộc họp trong sự thích thú với cách các giám sát viên đều dành cho nhau sự tôn trọng và cô không thể không tự hỏi nếu trong Ủy ban Hạ viện, làm sao họ có thể sống sót được.

Phòng nghỉ cho khách dành cho cô đã mang ký ức của những tháng ngày sinh viên quay về, và cô thậm chí phải gọi điện cho Richard ở bên ngoài hành lang. Anh đang ở Albany giải quyết một vài vấn đề liên quan đến thuế gây ra bởi Jack Kemp, thống đốc mới thuộc đảng Cộng hòa tại tiểu bang New York.

“Anh sẽ đến với em vào bữa trưa” anh hứa. “Nhân tiện, anh thấy là bài phát biểu ngày mai xứng đáng nhận một lời đề cập của Dan Rather trên kênh tin tức đài CBS tối nay. Tốt hơn là nó nên được chuẩn bị cho tốt nếu em hi vọng anh không xem đội Yankee trên kênh 11.”

“Chỉ cần chắc chắn là ngài sẽ ở đúng chỗ của mình đúng lúc thôi, ngài Kane ạ.”

“Và em phải đảm bảo là nó sẽ tốt như bài nói chuyện với những cựu binh chiến tranh Mỹ tại Việt Nam, bởi anh sẽ phải di chuyển một

quãng đường dài đến để nghe em đấy, bà Thượng nghị sĩ ạ.”

“Làm thế nào mà em lại yêu anh được nhỉ, ngài Kane?”

“Nó là, nếu anh nhớ đúng. Năm nhận nuôi một đứa trẻ nhập cư, và chúng ta, những con người Boston, thể hiện trách nhiệm xã hội thông thường của mình.”

“Tại sao nó vẫn tiếp tục sau khi hết năm?”

“Anh đã quyết định nhiệm vụ của mình là phải dành phần đời còn lại bên em.”

“Quyết định đúng đắn đấy, ngài Kane ạ.”

“Anh ước gì mình ở bên em lúc này, Jessie.”

“Anh sẽ không nghĩ thế nếu thấy căn phòng mà họ dành cho em. Em chỉ có một chiếc giường đơn, vậy nên anh sẽ phải ngủ qua đêm trên sàn nhà đấy. Nhớ đến đúng giờ ngày mai nhé, bởi vì em cần anh ở đó.”

“Anh sẽ đúng giờ. Nhưng anh phải nói em sẽ mất nhiều thời gian để biến anh thành một người Dân chủ đấy.”

“Em sẽ cố gắng hơn vào ngày mai. Ngủ ngon nhé, ngài Kane.”

(͡ ° ^ ▽ ^)

Richard bị đánh thức vào sáng hôm sau bởi một cuộc điện thoại tới khách sạn Albany Baron. Anh đoán là Florentyna ở bên kia đầu dây cùng với một số bình luận mang phong cách thượng nghị sĩ, nhưng hóa ra là hãng Hàng không New York thông báo rằng sẽ không có chuyến bay nào rời khỏi Albany ngày hôm đó bởi cuộc đình công một ngày của các nhân viên bảo trì, làm ảnh hưởng đến toàn bộ các hãng máy bay.

“Chúa ơi” Richard nói, không giống thói thường, rồi nhảy vào tắm dưới vòi nước lạnh, nơi anh trải nghiệm thêm một số từ ngữ mới khác không có trong vốn từ của mình. Sau khi đã lau khô người, anh cố gắng mặc quần áo trong lúc quay số gọi quầy tiếp tân. Anh đánh rơi chiếc điện thoại và phải gọi lại lần nữa.

“Tôi muốn thuê một chiếc ô tô đến trước cửa ngay lập tức” anh nói, lại đánh rơi chiếc điện thoại và mặc xong quần áo. Sau đó anh gọi điện tới Harvard, nhưng họ không biết Thượng nghị sĩ Kane đang ở đâu vào lúc đó. Anh để lại lời nhắn giải thích chuyện đã diễn ra, chạy xuống cầu thang, bỏ qua bữa sáng và lấy chìa khóa chiếc xe Ford Executive. Richard bị kẹt trong giao thông giờ cao điểm và mất thêm ba mươi phút để tìm được đường 90 Đông. Anh kiểm tra đồng hồ của mình: anh chỉ phải chạy với tốc độ ổn định sáu mươi nếu muốn đến Cambridge đúng giờ để nghe bài phát biểu lúc hai giờ chiều. Anh biết việc này có ý nghĩa đến mức nào với Florentyna, và anh nên đúng giờ.

Vài ngày gần đây thực sự là một cơn ác mộng: vụ cướp ở Cleveland, cuộc đình công bất ngờ của bộ phận bếp ở San Francisco, vụ chiếm giữ khách sạn ở Lagos, những rắc rối thuế liên quan đến bất động sản của mẹ anh – tất cả diễn ra trong lúc giá vàng sụt giảm do nội chiến ở Rwanda. Richard cố gắng gạt bỏ những vấn đề này ra khỏi đầu. Florentyna luôn có thể nhận ra khi nào anh mệt mỏi hay lo âu quá mức, và anh không muốn cô lo lắng về những tình huống không liên quan đến mình. Richard hạ cửa kính xe xuống để có chút không khí trong lành.

Thời gian còn lại của cuối tuần, anh dự định sẽ không làm gì mà chỉ ngủ và chơi đàn cello, đó sẽ là kỳ nghỉ đầu tiên cả hai cùng có

sau hơn một tháng qua. Không có bọn trẻ: William sẽ ở Boston cùng gia đình riêng của mình, và Annabel đang ở Mexico – không còn gì vất vả hơn để xem xét ngoài một vòng sân gôn trong hai ngày tiếp theo. Anh ước gì bản thân đừng cảm thấy quá mệt mỏi như vậy. “Chết tiệt” anh nói to. Anh đã quên những bông hồng – anh đã lên kế hoạch gửi chúng cho Florentyna từ sân bay.

Florentyna nhận được hai tin nhắn ngay trước bữa trưa. Người đàn ông ở Sotheby gọi điện báo rằng cô đã thành công trong cuộc đấu giá, và người bác hành lý của trường đưa tin về Richard. Cô rất vui sướng với tin đầu, và thất vọng với tin thứ hai, mặc dù cô mỉm cười với ý nghĩ rằng Richard sẽ lo lắng về những bông hồng. Nhờ có Sotheby, cô giờ đã có một món quà cho anh, là vật mà cả đời anh vẫn muốn có được.

Florentyna dành buổi sáng tham gia lễ tốt nghiệp chính thức tại nhà hát Tercentenary. Nhìn cảnh cả ba đài truyền hình sắp đặt hệ thống máy quay của họ trên bãi cỏ cho lễ kỷ niệm buổi chiều, cô càng thêm lo lắng, và cô hi vọng không ai nhận ra mình hầu như không ăn gì trong bữa trưa.

Một giờ bốn lăm phút chiều, các quan sát viên đi vào trong sân, nơi các lớp cựu sinh viên họp mặt đã bắt đầu tề tựu. Cô nhớ lại những năm tháng của chính mình... Bella... Wendy... Scott... Edward... và bây giờ cô đã trở lại, như Edward từng dự đoán, trong vai trò Thượng nghị sĩ Kane. Cô ngồi xuống ghế của mình trên bục phát biểu bên ngoài nhà hát Tercentenary, bên cạnh Hiệu trưởng Horner của Radcliffe và nhìn sang tám thẻ tên đặt trên ghế bên cạnh cô. Nó ghi: “Ông Richard Kane – chồng Thượng nghị sĩ Kane.” Cô mỉm cười khi nghĩ điều này sẽ khiến anh khó chịu đến mức nào, và

viết nguệch ngoạc vào mặt sau, “Điều gì đã giữ chân anh lâu vậy?” Cô phải nhớ để tấm thẻ trên bệ lò sưởi. Florentyna biết rằng nếu Richard đến sau khi buổi lễ kỷ niệm bắt đầu, anh sẽ phải tìm một chỗ trên bãi cỏ. Lời tuyên bố về kết quả bầu chọn, trao bằng danh dự và báo cáo danh sách quà tặng mà trường nhận được nối tiếp bài phát biểu của Hiệu trưởng Bok. Florentyna lắng nghe khi ông giới thiệu đến mình. Cô tìm kiếm trong những hàng khán giả trước mặt xa hết tầm mắt nhưng vẫn không thấy Richard.

“Thưa ngài hiệu trưởng Horner, những vị quan khách danh dự, các quý bà và quý ông. Thật là một vinh dự lớn lao cho tôi ngày hôm nay khi được giới thiệu một trong những cựu sinh viên nổi bật nhất của trường Radcliffe, một người phụ nữ đã thực hiện được những giấc mơ của người dân Mỹ. Quả thật, tôi biết nhiều người trong chúng ta tin tưởng rằng một ngày nào đó Radcliffe sẽ có hai tổng thống.” Mười bảy nghìn khách mời vỡ òa trong tràng vỗ tay bộc phát. “Thưa quý bà và quý ông, Thượng nghị sĩ Florentyna Kane.”

Cổ họng Florentyna khô khốc khi cô đứng dậy khỏi ghế. Cô kiểm tra phần ghi chú của mình khi những chiếc đèn truyền hình lớn được bật lên, trong giây lát làm cô lóa mắt, khiến cô không thể thấy gì ngoài những khuôn mặt mờ ảo. Cô cầu mong Richard đang đứng giữa họ.

“Thưa ngài hiệu trưởng Bok, ngài hiệu trưởng Horner. Lúc này tôi thậm chí còn hồi hộp hơn cả lần đầu tiên khi tôi tới trường Radcliffe ba mươi ba năm về trước và không thể tìm được phòng ăn trong suốt hai ngày đầu tiên bởi quá sợ việc phải hỏi bất cứ người nào.” Tiếng cười xoa dịu cảm giác căng thẳng của Florentina. “Giờ đây tôi thấy ngồi trước mặt mình là những chàng trai và cô gái, và

nếu tôi nhớ chính xác từ cuốn nội quy trường Radcliffe của mình thì, các chàng trai chỉ được phép bước vào phòng ngủ trong khoảng thời gian ba giờ đến năm giờ chiều và lúc nào cũng phải giữ hai chân trên sàn nhà. Nếu luật đó vẫn còn tồn tại đến tận ngày nay, tôi buộc phải hỏi làm cách nào mà các sinh viên đại học hiện đại có thể ngủ.”

Tiếng cười tiếp tục trong vài giây trước khi Florentyna có thể bắt đầu lại. “Hơn ba mươi năm trước đây, tôi được đào tạo tại ngôi trường tuyệt vời này và nó đã định hình tiêu chuẩn cho mọi thứ tôi đạt được trong đời. Việc theo đuổi sự xuất sắc luôn luôn là ưu tiên hàng đầu của trường Harvard, và đó là một cảm giác hạnh phúc khi thấy trong thế giới luôn đổi thay này những tiêu chuẩn đạt được ngày nay bởi những sinh viên đã tốt nghiệp như các bạn, thậm chí còn cao hơn thế hệ của tôi. Có một luồng ý kiến trong những người lớn tuổi cho rằng lớp trẻ ngày nay không so sánh với tổ tiên mình. Tôi nhớ tới những lời được khắc bên cạnh một trong những quan tài của các Pharaon. Dịch ra có nghĩa là: Những người trẻ đều lười biếng và chỉ quan tâm đến bản thân chúng, và chắc chắn sẽ gây ra sự sụp đổ của thế giới như chúng ta đã biết.”

Các tân cử nhân reo hò còn các phụ huynh thì cười. “Mark Twain đã từng nói: “Khi tôi mười sáu tuổi, tôi nghĩ rằng cha mẹ mình chẳng biết gì cả. Khi tôi hai một tuổi, tôi kinh ngạc khi phát hiện ra họ đã thu nhặt được nhiều đến thế nào trong suốt năm năm qua.” Các bậc phụ huynh vỗ tay và đám sinh viên mỉm cười. “Nước Mỹ luôn được nhìn thấy như là một vùng đất nguyên khối rộng lớn, cùng với nền kinh tế tập trung khổng lồ. Nó không phải bất cứ điều nào trong số đó. Nó là hai trăm bốn mươi triệu con người tạo nên một điều gì đó

đa dạng hơn, phức tạp hơn, thú vị hơn bất kì quốc gia nào khác trên trái đất này và tôi ghen tị với tất cả các bạn, những người muốn đóng góp một vai trò đối với tương lai của đất nước chúng ta, và cảm thấy tiếc cho những ai không muốn điều đó. Trường Đại học Harvard nổi tiếng với truyền thống giáo dục của mình trong lĩnh vực y học, giảng dạy, khoa học, luật, tôn giáo và nghệ thuật. Quả là bi kịch thời hiện đại khi ngày càng nhiều người trẻ không xem chính trị là một nghề đáng kính trọng và giá trị. Chúng ta phải thay đổi bầu không khí trong hành lang quyền lực để không bỏ lỡ thời thanh xuân rực rỡ nhất của mình mà hầu như không có sự cân nhắc một nghề nghiệp liên quan đến cuộc sống cộng đồng.”

“Không một ai trong chúng ta từng nghi ngờ dù chỉ trong giây lát nhân phẩm của Washington, Adams, Jefferson hay Lincoln. Tại sao ngày nay chúng ta không tạo ra một thế hệ các chính khách khác sẽ mang trở lại cho vốn từ vựng của chúng ta những khái niệm “trách nhiệm, tự hào, và tôn vinh mà những gợi ý như vậy sẽ không bị đón chào bởi tiếng cười nhạo hay sự mỉa mai?”

“Ngôi trường tuyệt vời này đã tạo ra John Kennedy, người từng nói trong dịp nhận bằng danh dự của Yale rằng, “Và giờ đây tôi có những điều tốt đẹp nhất của cả hai thế giới, sự giáo dục của Harvard và tấm bằng của Yale.”

Khi tiếng cười lắng xuống, Florentyna tiếp tục: “Tôi, Tổng thống của các bạn, có được điều tốt đẹp nhất của mọi thế giới, nền giáo dục của Radcliffe và tấm bằng của Radcliffe.”

Mười bảy nghìn người đứng cả dậy và phải mất một lúc lâu Florentyna mới có thể tiếp tục phát biểu. Cô mỉm cười khi nghĩ về

việc Richard sẽ tự hào đến mức nào bởi anh đã gợi ý câu đó trong bồn tắm và cô đã không chắc chắn nó sẽ hiệu quả.

“Là những thanh niên Mỹ trẻ tuổi, các bạn hãy tự hào với những thành tựu đạt được trong quá khứ của đất nước mình, nhưng hãy phấn đấu để làm cho chúng không có gì hơn ngoài giá trị lịch sử. Hãy chống lại những nguy hiểm lạc hậu, phá vỡ những rào cản mới, hãy thách thức tương lai, để cuối thế kỷ này, mọi người sẽ nói về chúng ta rằng những thành tựu của chúng ta sánh ngang với người Hy Lạp, La Mã, và người Anh trong việc thúc đẩy sự tự do và một xã hội bình đẳng cho tất cả mọi người trên hành tinh này. Hãy để cho không rào cản nào là không thể phá vỡ và không mục tiêu nào là quá cao xa, và khi cơn lốc điên rồ của thời gian này qua đi, hãy để cho các bạn có thể nói như lời Franklin D.Roosevelt, “Có một chu kỳ bí ẩn trong các sự kiện của nhân loại. Đối với một vài thế hệ, nhiều thứ được công hiến, đến các thế hệ khác, nhiều thứ được kỳ vọng, nhưng thế hệ này của nước Mỹ có một lời hẹn ước với định mệnh”.”

Một lần nữa, mọi người trên bãi cỏ vỡ òa trong tiếng vỗ tay bất ngờ. Khi nó lắng xuống, Florentyna hạ thấp giọng mình gần như tiếng thì thầm. “Hỡi các bạn cựu sinh viên như tôi, tôi nói điều này với mọi người, tôi chán nản với những người bi quan, tôi khinh thường những kẻ hợm hĩnh, tôi căm ghét những ai nghĩ rằng có một thứ gì đó tinh vi và uyên bác đang khiến đất nước này đi xuống. Bởi vì tôi tin rằng thế hệ này của giới trẻ chúng ta, những người sẽ đưa Hoa Kỳ tiến vào thế kỷ 21, có một lời hẹn ước khác với vận mệnh. Tôi cầu nguyện rằng nhiều người trong số đó đang có mặt ngày hôm nay.”

Khi Florentyna ngồi xuống, cô là người duy nhất ngồi. Các phóng viên bình luận ngày hôm sau rằng thậm chí cánh quay phim cũng huyết sáo cổ vũ. Florentyna nhìn xuống, hiểu rằng cô đã tạo được một ấn tượng tốt đối với đám đông, nhưng cô vẫn cần Richard cho sự xác nhận cuối cùng. Những lời của Mark Twain quay lại với cô: “Những nỗi buồn có thể tự chịu đựng, nhưng để có được niềm vui thật sự, bạn cần phải chia sẻ nó.” Khi Florentyna được dẫn ra khỏi sân khấu, đám đông sinh viên hò reo và vỗ tay, nhưng đôi mắt cô chỉ tìm kiếm một người. Trên đường ra khỏi sân Tercentenary, cô bị chặn lại bởi hàng tá người, nhưng suy nghĩ của cô vẫn ở một nơi nào đó.

Florentyna nghe thấy những từ “Ai sẽ nói với bà ấy đây?” trong lúc cố gắng lắng nghe một sinh viên sẽ tới Zimbabwe để dạy tiếng Anh. Cô quay người lại nhìn chăm chăm vào gương mặt lo âu của Matina Homer, hiệu trưởng trường Radcliffe.

“Đó là về Richard phải không?” Florentyna vội nói. “Vâng, tôi e là vậy. Ông ấy có liên quan đến một vụ tai nạn xe hơi.”

“Anh ấy ở đâu?”

“Bệnh viện Newton-Wellesley, cách đây hơn mười lăm cây số. Bà cần đi ngay lập tức.”

“Tình hình tệ đến mức nào?”

“Không tốt lắm, tôi e là vậy.”

Một đoàn xe cảnh sát vội đưa Florentyna xuống Massachusetts Turnpike tới lối ra đường 16 trong lúc cô cầu nguyện. Hãy để anh ấy sống. Hãy để anh ấy sống. Không còn điều gì khác quan trọng nữa.

Khi xe cảnh sát dừng lại bên ngoài lối vào chính của bệnh viện, cô chạy vội lên cầu thang. Một bác sĩ đang đợi cô.

“Thượng nghị sĩ Kane, tôi là Nicholas Eyre, trưởng khoa phẫu thuật. Chúng tôi cần sự đồng ý của bà để tiến hành mổ.”

“Tại sao? Tại sao anh lại cần mổ?”

“Chồng bà bị những vết thương nghiêm trọng ở đầu. Và đó là cơ hội duy nhất của chúng ta để cứu ông ấy.”

“Tôi có thể gặp anh ấy không?”

“Vâng, tất nhiên rồi.” Ông ta nhanh chóng đưa cô đến phòng cấp cứu, nơi Richard nằm bất tỉnh dưới một tấm vải nhựa trắng, một cái ống đặt trong miệng anh, hộp sọ anh được bọc trong băng gạc trắng đẫm máu. Florentyna đổ sụp xuống chiếc ghế cạnh giường và nhìn sàn nhà không chớp mắt, không thể chịu đựng được cảnh tượng chồng mình bị thương.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Cô hỏi bác sĩ phẫu thuật.

“Cảnh sát không chắc chắn, nhưng một nhân chứng nói rằng xe của chồng bà đột ngột băng qua dải phân cách trên đường lớn mà không có lí do rõ ràng và va chạm với một chiếc xe đầu kéo. Đường như không có lỗi máy móc nào với chiếc xe ông ấy đang lái, nên họ chỉ có thể kết luận là ông ấy đã ngủ gật trên tay lái.”

Florentyna lấy hết sức ngược mắt lên và nhìn lần nữa người đàn ông cô yêu.

“Chúng tôi có thể phẫu thuật được chứ, bà Kane?”

“Vâng” đáp lại là một giọng yếu ớt mà mới chưa đầy một tiếng trước còn khiến hàng nghìn người phải đứng dậy. Cô được đưa tới một hành lang và ngồi một mình ở đó. Một y tá tiến đến: họ cần có chữ ký; cô nguệch ngoạc viết tên mình. Cô đã làm thế bao nhiêu lần hôm nay rồi?

Cô ngồi trong hành lang, một hình hài kì lạ trong bộ đồ duyên dáng, đờ gục người trên chiếc ghế gỗ nhỏ. Cô nhớ cái cách mà mình đã gặp Richard ở Bloomingdale's khi nghĩ rằng anh phải lòng Maisie; cái cách họ làm tình lần đầu tiên chỉ vài giây phút sau trận tranh cãi đầu tiên, và cái cách hai người bỏ trốn, và với sự giúp đỡ của Bella cùng Claude cô đã trở thành bà Kane; sự chào đời của William và Annabel; số tiền hai mươi đô cứu lấy cuộc gặp gỡ tại San Francisco với Gianni; quay trở lại New York với tư cách cộng sự cùng điều hành Baron và sau đó là Lester; làm thế nào sau đó anh biến Washington thành sự thật, cô đã mỉm cười ra sao khi anh chơi đàn cello cho cô; cái cách anh cười khi cô hạ anh trên sân gôn. Cô luôn muốn đạt được nhiều điều hơn nữa vì anh và anh đã luôn luôn vị tha trong tình yêu dành cho cô. Anh phải sống để cô có thể hi sinh bản thân làm cho anh khỏe lại.

Trong những giờ phút bất lực, ai cũng đột ngột tin vào Chúa Trời. Florentyna quỳ gối và cầu xin cho chồng mình được sống.

Nhiều giờ trôi qua trước khi bác sĩ Eyre quay lại bên cô. Florentyna nhìn lên đầy trông đợi.

“Chồng bà đã qua đời vài phút trước, bà Kane” đó là tất cả những gì vị bác sĩ phẫu thuật thốt ra.

“Anh ấy có nói gì với ông trước khi mất không?” Florentyna hỏi. Trưởng khoa phẫu thuật có vẻ bối rối.

“Bất cứ điều gì chồng tôi đã nói, tôi cũng muốn được biết, bác sĩ Eyre.”

Bác sĩ phẫu thuật ngập ngừng. “Tất cả những gì ông ấy nói, bà Kane ạ, là “Hãy nói với Jessie rằng tôi yêu cô ấy.”

Florentyna gục đầu. Người quả phụ ngồi một mình và khóc.

Đó là đám tang thứ hai của một người nhà Kane tại nhà thờ Trinity trong vòng sáu tháng. William đứng giữa hai bà Kane mặc đồ đen khi vị giám mục nhắc mọi người nhớ rằng: trong cái chết vẫn tồn tại sự sống.

Florentyna ngồi một mình trong phòng đêm hôm ấy, không còn quan tâm chút gì đến cuộc đời này. Trong sảnh vẫn còn một gói đồ chưa được mở ghi: “Hàng để vỡ, Sotheby Parke Bernet, bên trong là một cây đàn cello, Stradivarius.”

William đưa mẹ quay lại Washington vào thứ Hai. Các tạp chí trên kệ tại sân bay Logan bùng nổ với tiêu đề trang bìa từ bài nói của Florentyna. Cô thậm chí còn không nhận ra.

William ở lại khách sạn Baron cùng mẹ trong ba ngày cho đến khi cô buộc cậu quay về với vợ. Trong nhiều giờ đồng hồ, Florentyna ngồi một mình trong căn phòng với đầy những di vật của Richard. Chiếc đàn cello của anh, những bức ảnh về anh, thậm chí cả ván cờ tào cáo còn đang dang dở.

Florentyna đến Thượng viện vào giữa buổi sáng. Janet không thể bảo cô trả lời thư từ trừ hàng trăm lá thư và điện tín thể hiện niềm thương tiếc đối với sự ra đi của Richard. Cô không đến các cuộc họp ủy ban và quên các cuộc hẹn với những người đã phải di chuyển cả chặng đường dài đến gặp mình. Trong một lần, cô quên chủ trì cuộc họp Thượng viện- việc mà các thượng nghị sĩ thay phiên nhau làm khi phó Tổng thống vắng mặt – trong cuộc tranh luận về quốc phòng. Thậm chí những người ngưỡng mộ điên cuồng nhất cũng cho rằng cô sẽ không ra ứng cử ở cuộc bầu chọn tiếp theo.

Nhiều tuần lễ chuyển thành nhiều tháng, Florentyna bắt đầu mất dần những nhân viên ưu tú nhất của mình, những người sợ rằng cô đã không còn đam mê dành cho chính mình như họ luôn dành cho có. Những lời than phiền từ các cử tri của cô, không đáng kể trong vài tháng đầu sau cái chết của Richard, chuyển dần thành tiếng gầm giận dữ, nhưng Florentyna vẫn tiếp tục không có mục đích trong những việc làm hằng ngày của mình. Thượng nghị sĩ Brooks gợi ý khá công khai về việc nghỉ hưu sớm vì lợi ích của đảng, và tiếp tục nói lên ý kiến này trong những căn phòng mù mịt khói thuốc của các trụ sở chính trị tại Illinois. Tên của Florentyna bắt đầu biến mất trong danh sách khách mời tới Nhà Trắng và cô đã không còn xuất hiện trong những bữa tiệc cocktail do bà John Sherman Cooper, bà Lloyd Kreegar hay bà George Renchard tổ chức nữa.

Cả William lẫn Edward thường xuyên đến Washington trong nỗ lực ngăn cô tiếp tục nghĩ về Richard và đưa cô trở lại với niềm đam mê trong công việc. Nhưng không người nào thành công.

Florentyna trải qua một kì lễ Giáng sinh tĩnh lặng tại Ngôi nhà màu Đỏ ở Boston. William và Joanna cảm thấy khó khăn trong việc chấp nhận sự thay đổi xảy ra trong thời gian quá ngắn như vậy. Quý bà duyên dáng và sắc sảo một thời giờ trở nên vô hồn và u ám. Đó là một lễ Giáng sinh buồn với tất cả mọi người trừ cậu bé Richard mười tháng tuổi đang học cách đứng dậy. Khi Florentyna quay lại Washington đầu năm mới, mọi việc không hề khá hơn, và thậm chí Edward cũng bắt đầu tuyệt vọng.

Janet đã chờ đợi gần một năm trước khi nói với Florentyna rằng cô ấy nhận được đề nghị làm trợ lý hành chính tại văn phòng Thượng nghị sĩ Hart.

“Cô nên đồng ý đề nghị đó, cô gái thân mến của tôi. Ở đây không còn việc gì cho cô cả. Tôi sẽ phục vụ nốt nhiệm kỳ của mình rồi nghỉ hưu.”

Janet cũng van nài Florentyna, nhưng không có tác dụng gì.

Florentyna liếc qua đồng thư từ của mình, suýt không nhận thấy lá thư từ Bella trách cô về việc không xuất hiện trong đám cưới của con gái họ, và ký thêm một vài lá thư khác mà cô không viết trả lời hay thậm chí không buồn đọc. Khi cô kiểm tra đồng hồ, đã sáu giờ tối. Một lời mời từ Thượng nghị sĩ Pryor đến buổi tiếp đón nhỏ nằm trên bàn trước mặt cô. Florentyna thả tấm thiệp dập nổi thời thượng vào giỏ đựng giấy vụn, nhặt một bản sao tờ Washington Post lên và quyết định đi bộ về nhà một mình. Cô chưa bao giờ cảm thấy cô đơn khi Richard còn sống.

Cô bước ra khỏi tòa nhà Russell, đi qua đại lộ Delaware và cắt ngang qua bãi cỏ của khách sạn Union Station Plaza. Rất nhanh thôi, Washington sẽ trở nên rực rỡ sắc màu. Đài phun nước tuôn trào khi cô bước tới lối đi bộ lát đá. Cô tới những bậc cầu thang dẫn xuống đại lộ New Jersey và quyết định nghỉ chân chốc lát ở một chiếc ghế trong công viên. Không có gì phải vội vàng để về nhà cả. Cô bắt đầu nhớ đến cái nhìn trên gương mặt Richard khi Jake Thomas chào mừng anh trở thành chủ tịch của Lester.

Anh trông thật ngốc nghếch khi đứng đó với chiếc xe buýt London màu đỏ kẹp dưới cánh tay. Hồi tưởng về những thứ như vậy trong cuộc sống của họ mang lại cho cô niềm hạnh phúc ngay lúc này mà cô rất muốn nó xảy ra lần nữa.

“Bà đang ngồi trên ghế của tôi.”

Florentyna chớp mắt và nhìn sang bên cạnh mình. Một người đàn ông mặc chiếc quần bò bản thiu và chiếc áo sơ mi mở cổ với những cái lỗ trên cánh tay áo ngồi ở đầu kia của chiếc ghế nhìn chăm chăm vào cô đầy nghi ngại. Ông ta không cạo râu đã vài ngày, điều đó làm cho Florentyna khó đoán được tuổi.

“Tôi xin lỗi, tôi không nhận ra nó là chiếc ghế của ông.”

“Luôn là ghế của tôi, ghế của Danny, trong mười ba năm gần đây” gương mặt đầy bụi bẩn nói. “Trước đó nó là của Ted, và khi tôi ra đi, Matt sẽ kế thừa nó.”

“Matt ư?” Florentyna ngờ ngạc nhắc lại.

“Phải, Matt Ngũ cốc. Hắn ta ngủ phía sau bãi đậu xe số 16 và đợi tôi chết.” Gã lang thang cười khế. “Nhưng tôi sẽ nói cho bà cách hắn ta kiếm thứ rượu ngũ cốc đó, Matt sẽ không bao giờ tiếp quản chiếc ghế này. Bà không nghĩ đến việc ở lại đây lâu hơn chứ, thưa quý bà?”

“Không, tôi không định như vậy” Florentyna đáp.

“Tốt” Danny nói.

“Ông làm gì cả ngày?”

“Ôi, thứ nọ thứ kia. Tôi luôn biết chỗ có thể lấy được súp từ bếp của nhà thờ, và một vài thứ mà họ vớt đi từ những nhà hàng sang chảnh có thể giúp tôi sống qua nhiều ngày. Tôi đã có một phần thịt bò bít tết ngon nhất của Monocle ngày hôm qua. Tôi nghĩ tôi sẽ thử qua Baron tối nay.”

Florentina cố gắng không để lộ cảm xúc của mình. “Ông không làm việc ư?”

“Ai cho Danny công việc? Tôi đã không có việc gì mười lăm năm rồi – kể từ khi tôi rời khỏi quân ngũ những năm 70. Không ai cần tên

cựu binh già nua này cả. Đáng ra nên hi sinh cho đất nước ở Nam¹⁴⁶ – sẽ khiến cho mọi việc dễ dàng hơn cho tất cả.”

“Có bao nhiêu người giống như ông?”

“Ở Washington ư?”

“Phải, ở Washington.”

“Hàng trăm.”

“Hàng trăm ư?” Florentyna nhắc lại mà không tin nổi.

“Không tệ như một vài thành phố khác. Ở New York, họ tổng anh vào tù ngay khi nhìn thấy. Khi nào bà định đi vậy, thưa bà?” ông ta nói, nhìn cô dò xét.

“Nhanh thôi. Tôi có thể hỏi...”

“Bà hỏi quá nhiều rồi, nên đến lượt tôi. Được rồi, tôi có thể lấy tờ báo lúc bà rời đi không?”

“Tờ Washington Post này ư?”

“Chất lượng tốt, cái đó ấy” Danny nói.

“Ông đọc nó à?”

“Không.” Ông ta cười, “Tôi quán mình bằng nó. Giữ cho tôi ấm như một chiếc bánh hamburger nếu tôi không di chuyển.”

Cô đưa cho ông ta tờ báo. Cô đứng dậy và mỉm cười với Danny, lần đầu tiên nhận thấy ông chỉ còn lại một chân.

“Có hai mươi lăm xu dư cho một người lính già chứ?”

Florentyna lục tìm trong túi xách của mình. Cô chỉ có một tờ mười đô và ba mươi bảy xu tiền lẻ. Cô đưa tất cả cho Danny.

Ông ta nhìn chằm chằm vào số tiền trong sự hoài nghi. “Chỗ này đủ cho cả Matt và tôi có một ít đồ ăn thực sự” ông ta thốt lên. Người đàn ông lang thang ngừng lại và nhìn cô gần hơn. “Tôi biết bà, thưa bà” Danny nói một cách nghi ngại. “Bà là bà thượng nghị sĩ đó. Matt

luôn luôn nói rằng anh ta sẽ đặt cuộc hẹn với bà và giải thích một, hai điều về cách bà nên sử dụng tiền của chính phủ. Nhưng tôi nói với anh ta việc mà những nhân viên tiếp tân bé nhỏ thông minh đó sẽ làm khi họ thấy những người như chúng tôi bước vào – họ gọi cảnh sát và vớ lấy chai xịt Lysol. Thậm chí còn không bảo chúng tôi ghi vào sổ khách đến nữa. Tôi bảo Matt đừng lãng phí thời gian quý báu của anh ta."

Florentyna nhìn Danny khi ông ta bắt đầu thu xếp cho mình thoải mái trên chiếc ghế, quần bản thân một cách thành thực với tờ báo Washington Post. "Dù sao thì tôi bảo anh ta rằng bà có lẽ quá bận rộn để bận tâm tới anh ta, cũng như chín mươi chín¹⁴⁷ người khác." Ông ta quay lưng lại bà thượng nghị sĩ nổi bật đến từ Illinois và nằm im không nhúc nhích. Florentyna nói lời chúc ngủ ngon trước khi đi bộ xuống những bậc cầu thang ra phố, nơi cô gặp một người cảnh sát bên ngoài lối vào khu đậu xe ngầm.

"Người đàn ông trên chiếc ghế đó là ai?"

"Dạ, thưa Thượng nghị sĩ" viên sĩ quan nói. "Danny. Danny Một-chân; tôi hi vọng ông ta không gây rắc rối gì cho bà chứ?"

"Không, hoàn toàn không" Florentyna đáp. "Ông ta ngủ ở đó hằng đêm sao?"

"Đã như vậy trong mười năm qua, suốt thời gian tôi vào lực lượng. Những đêm lạnh, ông ta di chuyển đến cánh cổng phía sau nhà Quốc hội. Ông ta vô hại, không như một vài người ở phía sau khu đậu xe 16."

Florentyna thức trắng cả đêm, thỉnh thoảng ngủ gật trong giây lát, bởi cô nghĩ về Danny Một-chân và hàng trăm người đang chịu đựng cùng cảnh đau khổ như ông ta. Bảy rưỡi sáng hôm sau, cô

quay lại văn phòng mình trên đồi Capitol. Người đầu tiên đến nơi, lúc tám rưỡi, là Janet và cô ấy kinh ngạc khi thấy Florentyna vùi đầu trong cuốn Phúc lợi xã hội hiện đại do Arthur Quern viết. Florentyna nhìn lên.

“Janet, tôi muốn tất cả số liệu về tình trạng thất nghiệp hiện nay, xếp theo các tiểu bang, sau đó phân theo nhóm dân tộc. Tôi cũng cần biết, cũng cách phân chia như vậy, số lượng người có bảo hiểm xã hội và tỷ lệ phần trăm đã không có việc làm trong hơn hai năm. Sau đó tôi muốn cô tìm hiểu xem bao nhiêu người trong số họ từng phục vụ trong các lực lượng quân đội. Lập danh sách từng chính quyền quan trọng... Cô đang khóc đấy, Janet.”

“Vâng, đúng thế” cô gái nói.

Florentyna bước tới từ sau bàn làm việc của mình và vòng tay ôm cô ấy. “Mọi chuyện qua rồi, cô gái thân mến. Hãy quên quá khứ đi và để mọi thứ xuất hiện trở lại nào.”

Mọi người trong Quốc hội phải mất khoảng một tháng để nhận thấy Thượng nghị sĩ Kane đã trở lại với một cuộc báo thù. Và khi ngài Tổng thống gọi điện cho cá nhân cô, cô biết rằng những cuộc tấn công của mình vào Phương án tiếp cận mới của ông ta đã đem lại hiệu quả.

“Florentyna, tôi chỉ còn mười tám tháng cho tới Ngày bầu cử, và cô đang phá nát chiến dịch Phương án tiếp cận mới của tôi. Cô muốn phe Cộng hòa thắng trong cuộc bầu cử tiếp theo hay sao?”

“Không, tất nhiên là không nhưng với Phương án tiếp cận mới của ngài thì số quỹ chúng ta dành cho phúc lợi trong thời gian một năm chỉ bằng những gì dành cho quốc phòng trong sáu tuần. Ngài có nhận thấy bao nhiêu người trên đất nước này thậm chí không được ăn một bữa đáng giá hai mươi lăm xu một ngày không?”

“Đúng, Florentyna, tôi có...”

“Ngài cũng có biết con số những người ngủ trên đường phố mỗi đêm trên nước Mỹ chứ? Không phải Ấn Độ, không phải châu Phi, không phải châu Á. Tôi đang nói về Hoa Kỳ đấy. Và bao nhiêu người trong số họ không có nổi một việc làm trong mười năm – không phải mười tuần hay mười tháng, mà là mười năm đấy, ngài Tổng thống?”

“Florentyna, bất cứ khi nào cô gọi tôi là ngài Tổng thống, tôi biết mình gặp rắc rối rồi. Mọi người kỳ vọng tôi làm gì chứ? Cô đã luôn

nằm trong những người phe Dân chủ công khai ủng hộ chương trình Quốc phòng mà.”

“Và tôi vẫn ủng hộ, nhưng có hàng triệu người trên khắp nước Mỹ này sẽ chẳng thêm quan tâm nếu người Nga có đến diễu hành tại đại lộ Pennsylvania ngay lúc này, bởi vì họ không tin mình có thể khổ sở hơn được nữa.”

“Tôi hiểu những điều cô nói, nhưng cô đang trở thành con chim ưng trong cái vỏ bồ câu đấy. Những tuyên bố như những gì cô vừa nói có thể trở thành tiêu đề tin tức tuyệt vời cho cô, nhưng cô hi vọng tôi có thể làm gì với điều đó chứ?”

“Thành lập một Hội đồng Tổng thống để xem xét việc chúng ta sử dụng tiền phúc lợi như thế nào. Tôi đã có ba nhân viên làm việc về vấn đề này không kể ngày đêm, và tôi dự định sẽ trình bày một vài chuyện kinh hoàng họ đào xới được về việc sử dụng sai các quỹ trước phiên điều trần sớm nhất. Tôi có thể đảm bảo với ngài, ngài Tổng thống, những con số sẽ khiến tóc ngài xoắn tít lại.”

“Cô đã quên rằng tôi gần như hói rồi sao, Florentyna?” Cô cười. “Tôi thích ý tưởng về một hội đồng.” Tổng thống ngừng lại. “Tôi thậm chí có thể đưa ý tưởng này ra trong cuộc họp báo tiếp theo của mình.”

“Tại sao ngài không làm thế chứ, ngài Tổng thống. Và nói với họ về người đàn ông phải ngủ trên ghế công viên trong mười ba năm, chỉ hơn viên đá bị ném ra khỏi Nhà Trắng một chút trong khi ngài ngủ trong phòng Lincoln. Người đàn ông đó đã mất một chân ở Việt Nam và thậm chí còn không biết ông ấy được hưởng tiền bồi thường sáu mươi ba đô mỗi tuần từ Cơ quan Đặc trách Cựu chiến binh¹⁴⁸. Và kể cả có biết, ông ấy cũng không biết làm cách nào để

nhận nó, bởi văn phòng VA địa phương của ông ấy ở mãi tận Texas, và nếu trong một giây phút ngẫu hứng họ quyết định gửi cho ông ấy một tấm séc, họ có thể gửi nó tới đâu? Một chiếc ghế công viên đâu đó gần tòa nhà Chính phủ sao?”

“Danny Một chân” Tổng thống nói.

“VẬY là ngài có biết về Danny?”

“Ai không biết cơ chứ? Ông ta có được danh tiếng tốt đẹp trong hai tuần còn hơn tôi có trong hai năm. Tôi thậm chí còn suy xét đến việc phẫu thuật tháo chi nữa đấy. Tôi đã chiến đấu cho đất nước chúng ta tại Việt Nam, nếu cô còn nhớ.”

“Và ông đã xoay sở để tự chăm lo được cho mình kể từ đó.”

“Florentyna, nếu tôi thành lập một Hội đồng Tổng thống về phúc lợi, cô sẽ dành cho nó sự ủng hộ của cô chứ?”

“Tôi chắc chắn sẽ làm vậy, ngài Tổng thống.”

“Và cô sẽ dừng tấn công Texas chứ?”

“Điều đó thật đáng tiếc. Một nhân viên nghiên cứu cơ sở của tôi phát hiện ra rằng Danny đến từ Texas, nhưng ngài có nhận thấy bỏ qua vấn đề nhập cư bất hợp pháp, hơn 20% người dân ở Texas có thu nhập hàng năm ít hơn...”

“Tôi biết, tôi biết, Florentyna, nhưng cô có vẻ quên mất là phó Tổng thống của tôi đến từ Houston và ông ấy không có lấy một ngày bình yên kể từ khi Danny Một-chân tấn công các trang nhất.”

“Tội nghiệp ông già Pete” Florentyna nói. “Ông ta sẽ là phó Tổng thống đầu tiên có vấn đề phải quan tâm hơn là bữa ăn kế tiếp của mình từ đâu tới.”

“Cô không thể quá khó khăn với Pete, ông ấy đã thực hiện vai trò của mình.”

"Ý ngài là phải cân bằng giữa các ứng cử viên để ngài có thể ở lại Nhà Trắng phải không?"

"Florentyna, cô là một phụ nữ tinh quái và tôi cảnh báo cô rằng tôi dự định sẽ mở cuộc họp báo vào thứ Năm tới bằng việc nói tôi đã nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời."

"Ngài đã nghĩ ra ý tưởng ư?"

"Phải" Tổng thống nói. "Phải có một sự bồi thường cho việc lúc nào cũng gánh chịu sức nóng chứ. Tôi nhắc lại là tôi đã nghĩ ra ý tưởng tuyệt vời về Hội đồng Tổng thống về sự lãng phí Phúc lợi và..." Tổng thống ngập ngừng giây lát, "... Thượng nghị sĩ Kane đã đồng ý làm chủ tịch. Giờ thì điều này có khiến cô im lặng trong vài ngày không?"

"Được." Florentyna đáp, "và tôi sẽ cố báo cáo vấn đề trong vòng một năm để ngài có thời gian trước kỳ bầu cử, và diễn giải cho cử tri những kế hoạch mới táo bạo của mình trong việc quét sạch mạng nhện của quá khứ và bắt đầu thực hiện Phương án tiếp cận mới."

"Florentyna."

"Tôi xin lỗi, ngài Tổng thống. Tôi chỉ không ngăn được mình nói ra điều đó."

(^ ^)

Janet không biết Florentyna sẽ tìm đâu ra thời gian để lãnh đạo một Hội đồng quan trọng như vậy. Sổ lịch hẹn của cô đã cần nhân viên có chữ viết tay nhỏ nhất để điền từng trang.

"Tôi cần ba giờ đồng hồ trống mỗi ngày trong vòng sáu tháng tới" Florentyna nói.

“Chắc rồi” Janet đáp. “Bà nghĩ sao về khoảng thời gian từ hai giờ đến năm giờ sáng hằng ngày?”

“Hợp với tôi đấy” Florentyna đáp, “nhưng tôi không chắc chúng ta có thể khiến ai khác đến ngồi tại hội đồng trong điều kiện đó.” Florentyna mỉm cười. “Và chúng ta sẽ cần thêm nhân viên.”

(ˆ ^ ˆ)

Janet đã lấp đầy các vị trí tuyển dụng được tạo ra do việc từ chức trong suốt mấy tháng qua. Cô ấy bổ nhiệm một thư ký báo chí mới, một người viết diễn văn mới, và thêm bốn nhà nghiên cứu lập pháp từ số sinh viên mới tốt nghiệp trẻ tuổi xuất sắc giờ đây đang tìm đến gõ cửa văn phòng Florentyna.

“Hãy biết ơn tập đoàn Baron có thể chi trả phần phụ trội” Janet nói thêm.

“Và cả việc chủ tịch mới là một người đảng Dân chủ nữa” Florentyna nói. Cô phải nhớ gọi điện cho Edward để nói với anh về quyết định bổ nhiệm mới của mình.

(•◡•) /

Ngay khi Tổng thống đưa ra lời tuyên bố, Florentyna bắt đầu hành động. Hội đồng của cô gồm hai mươi thành viên cộng thêm nhóm nhân viên hỗ trợ chuyên nghiệp mười một người. Cô phân chia chính hội đồng sao cho một nửa gồm những người chuyên nghiệp chưa bao giờ cần đến phúc lợi trong đời họ, cũng như dành cho chủ đề này nhiều suy nghĩ cho đến khi được Florentyna đề nghị, trong khi nửa còn lại đang hưởng phúc lợi hoặc thất nghiệp.

Một Danny râu tóc gọn gàng, mặc bộ đồ công sở đầu tiên trong đời, gia nhập đội ngũ nhân viên của Florentyna với vai trò cố vấn

toàn thời gian. Tính độc đáo của ý tưởng khiến toàn bộ Washington ngạc nhiên. Các bài viết nối tiếp nhau về “Ủy viên hội đồng trên ghế đá công viên của Thượng nghị sĩ Kane. Danny Một-chân chia sẻ những câu chuyện khiến cho nửa còn lại của Ủy ban nhận ra vấn đề bám rễ sâu xa đến mức nào và bao nhiêu sự lạm dụng cần được sửa đổi, để cho những người thực sự khó khăn nhận được sự đền bù xứng đáng.

Trong số những người bị ủy ban xét hỏi có Matt Ngũ-cốc, người giờ đây ngủ trên chiếc ghế mà Danny bỏ lại, và “Tom Guinzburg” một kẻ tội phạm khôn khéo đến từ Leavenworth, người mà Florentyna thu xếp một thỏa thuận tha bổng, chia sẻ với ủy ban cách hắn có thể trục lợi cả ngàn đô la mỗi tuần từ tiền phúc lợi trước khi bị cảnh sát bắt. Hắn có nhiều tên giả đến mức đã từ lâu không còn biết chắc tên thật của mình; cùng một lúc hắn hỗ trợ mười bảy bà vợ, bốn một đứa trẻ phụ thuộc và mười chín phụ huynh đau ốm, tất cả đều chỉ tồn tại trên hệ thống máy tính phúc lợi quốc gia. Florentyna đã nghĩ hắn phóng đại cho đến khi hắn cho Hội đồng thấy làm sao để đưa Tổng thống Hoa Kỳ vào máy tính như một kẻ thất nghiệp, có hai đứa trẻ phụ thuộc, đang sống cùng người mẹ cao tuổi tại số 1600 đại lộ Pennsylvania, thủ đô Washington. Guinzburg cũng tiếp tục xác nhận điều mà cô đang sợ hãi – hắn ta chỉ là con cá nhỏ so với mạng lưới tội phạm chuyên nghiệp, những kẻ không nghĩ gì ngoài việc kiếm năm mươi nghìn đô la mỗi tuần thông qua những người nhận phúc lợi giả.

Sau này Florentyna phát hiện ra rằng tên thật của Danny Một-chân cũng có trong hệ thống máy tính và có ai đó đã nhận số tiền của ông ta trong suốt mười ba năm trời. Cũng không mất thêm

nhiều thời gian để khám phá ra rằng Matt Ngũ-cốc và vài người bạn khác của anh ta ở bãi đậu xe mười sáu cũng có trong máy tính mặc dù bản thân họ chưa bao giờ nhận được một xu nào.

Florentyna tiếp tục chứng minh rằng có hơn một triệu người có quyền nhận viện trợ nhưng không nhận được nó, trong khi cùng lúc ấy, tiền tìm được đường đến tay những kẻ khác. Cô dần tin rằng không cần đề nghị Quốc hội tăng thêm tiền, chỉ cần thiết kế những hình thức bảo vệ để chắc chắn rằng khoản thanh toán hằng năm trên mười tỷ đô la đến được đúng người. Rất nhiều người cần trợ giúp đơn giản là không thể đọc hoặc viết, và vì thế không bao giờ quay lại văn phòng chính phủ một khi họ bị đưa cho những hồ sơ dài cần điền. Tên của họ trở thành một nguồn thu nhập dễ dàng thậm chí cho những kẻ lừa đảo nhỏ lẻ. Khi Florentyna trình bày báo cáo của mình lên Tổng thống mười tháng sau, ông ta đã đưa ra một loạt các hình thức bảo vệ mới tới Quốc hội để xem xét ngay lập tức. Ông ta cũng tuyên bố sẽ đưa ra một Chương trình Cải cách Phúc lợi trước kỳ bầu cử. Báo chí bị mê hoặc với cách Florentyna đưa tên cùng địa chỉ của Tổng thống vào hệ thống máy tính dành cho vấn đề thất nghiệp; từ MacNelly cho đến Peters, các họa sĩ vẽ biếm họa có một ngày thỏa sức sáng tạo, trong khi FBI thực hiện một loạt những vụ bắt giữ liên quan đến gian lận phúc lợi trên toàn quốc.

Báo chí ca ngợi Tổng thống về sáng kiến của ông ta và tờ Washington Post tuyên bố rằng Thượng nghị sĩ Kane đã làm được nhiều việc trong một năm cho những người thực sự có nhu cầu hơn cả Chính sách kinh tế mới và Xã hội vĩ đại¹⁴⁹ gộp lại. Đây thực sự là một “phương án tiếp cận mới”; Florentyna phải mỉm cười. Những lời đồn đoán bắt đầu lan truyền rằng cô sẽ thay thế Pete Parkin trong

vai trò phó Tổng thống khi kỳ bầu cử tiếp theo đến gần. Ngày thứ Hai, cô xuất hiện trên trang bìa tờ Neosukeek lần đầu tiên và chạy dọc bên dưới là dòng chữ: “Phó Tổng thống nữ đầu tiên của nước Mỹ?” Florentyna đã trở thành một chính trị gia cực kì sắc sảo để không bị lừa phỉnh bởi sự định hướng dư luận của báo chí. Cô biết rằng khi thời điểm đến, Tổng thống sẽ gắn bó với Parkin, cân bằng các phe và chắc chắn về phần phía Nam.

Cũng nhiều như ông ta ngưỡng mộ Florentyna, Tổng thống muốn có được bốn năm nữa tại Nhà Trắng.

(•◡•) /

Một lần nữa, rắc rối lớn nhất trong đời Florentyna là xác định sự ưu tiên trong số rất nhiều những vấn đề và con người cạnh tranh với nhau để có được sự chú ý của cô.

Ralph Brooks là một trong số các thượng nghị sĩ đã đề nghị được giúp đỡ trong chiến dịch tranh cử của họ. Brooks, người không bao giờ bỏ qua bất cứ cơ hội nào để thể hiện mình là thượng nghị sĩ cấp cao của bang, gần đây được bổ nhiệm làm chủ tịch Ủy ban Năng lượng và Tài nguyên thiên nhiên Thượng viện, điều này giúp anh ta giữ được sự theo dõi từ công chúng. Anh ta nhận được nhiều lời tán dương trong việc kiểm soát các ông trùm dầu mỏ và lãnh đạo của các doanh nghiệp lớn. Florentyna để ý rằng anh ta chưa bao giờ nói tốt về cô trong những dịp riêng tư, nhưng khi những bằng chứng về việc này đến tai cô, cô coi nó là không quan trọng. Tuy nhiên, cô ngạc nhiên khi anh ta đề nghị cô chia sẻ phần quảng cáo trên ti vi với mình, nói về cách họ làm việc ăn ý cùng nhau và nhấn mạnh tầm quan trọng của việc cả hai thượng nghị sĩ

bang Illinois đều thuộc đảng Dân chủ. Sau khi bị thúc giục hợp tác bởi ngài chủ tịch Đảng Chicago, Florentyna đồng ý, mặc dù cô không nói chuyện với tay đồng nghiệp tại Thượng viện đó nhiều hơn hai hoặc ba lần một tháng trong suốt nhiệm kỳ Quốc hội của mình. Cô hi vọng sự ủng hộ công khai đó sẽ lấp đầy sự khác biệt giữa họ. Nhưng không. Hai năm sau khi cô đứng ra ứng cử trở lại, sự ủng hộ của anh ta không hơn gì một lời thì thầm.

Khi cuộc bầu cử Tổng thống đến ngày càng gần, càng có nhiều thượng nghị sĩ tái ứng cử đề nghị Florentina phát biểu thay mặt họ. Trong suốt sáu tháng cuối cùng của năm 1988, cô hầu như không có cuối tuần nào ở nhà, ngay cả Tổng thống cũng mời cô tham gia cùng ông ta trong một vài lần xuất hiện của chiến dịch tranh cử. Ông ta chiếm được cảm tình nhờ phản ứng của công chúng với báo cáo Hội đồng của Kane về Phúc lợi, và ông ta đồng ý với yêu cầu của Florentyna dành cho mình, mặc dù biết rằng Pete Parkin và Ralph Brooks sẽ rất tức giận khi biết được.

Florentyna hầu như không có cuộc sống xã hội từ sau sự ra đi của Richard, mặc dù cô cố gắng thỉnh thoảng dành dịp cuối tuần với William, Joanna cùng đưa cháu nội ba tuổi Richard tại Ngôi nhà màu Đỏ trên đồi Beacon. Bất cứ lúc nào có một cuối tuần rảnh rỗi, Annabel sẽ đi cùng cô về Cape.

Edward, hiện là chủ tịch của tập đoàn Baron kiêm phó chủ tịch của ngân hàng Lester, báo cáo với cô ít nhất một lần mỗi tuần, đạt kết quả mà ngay cả Richard cũng sẽ tự hào. Ở Cape Cod, anh sẽ cùng cô chơi gôn, nhưng không giống như hồi cô với Richard, Florentyna luôn thắng. Mỗi lần đạt được điều đó, cô sẽ quỳn góp phần thưởng của mình cho câu lạc bộ địa phương của những người

đảng Cộng hòa để tưởng nhớ Richard. Người đàn ông GOP địa phương bị ép phải ghi chép lại rằng những món quà được gửi đến từ nhà tài trợ ẩn danh bởi đối thủ của Florentyna sẽ cảm thấy khó có thể hiểu lí do cô ủng hộ cả hai bên như vậy.

Edward khiến Florentyna không nghi ngờ gì về tình cảm mà anh dành cho mình, và một lần đã ngập ngừng tiến xa đến mức cầu hôn cô. Florentyna hôn nhẹ lên má người bạn thân nhất. “Em sẽ không bao giờ kết hôn nữa” cô nói, nhưng nếu anh có thể đánh bại em trong một vòng đấu gôn, em sẽ xem xét lại lời đề nghị của anh.” Edward ngay lập tức bắt đầu học chơi gôn, nhưng Florentyna luôn luôn quá giỏi so với anh.

***

Khi báo chí nắm được tin tức về việc Thượng nghị sĩ Kane đã được chọn để thực hiện bài diễn văn trọng tâm tại hội nghị đảng Dân chủ ở Detroit, họ bắt đầu viết về cô như một ứng cử viên Tổng thống tiềm năng vào năm 1992. Edward trở nên hưng phấn với những lời đó, nhưng cô nhắc nhở anh rằng họ cũng cân nhắc bốn mươi ba ứng cử viên khác trong vòng sáu tháng qua.

Đúng như Tổng thống đã dự đoán, Pete Parkin cực kì tức giận với đề nghị bài phát biểu trọng tâm sẽ do Florentyna thực hiện, nhưng cuối cùng ông ta bình tĩnh trở lại khi nhận ra Tổng thống không có ý định loại mình khỏi chiếc ghế đó. Điều này chỉ chứng minh cho Florentyna thấy phó Tổng thống sẽ là địch thủ lớn nhất nếu cô quyết định ứng cử trong vòng bốn năm tới.

Tổng thống và Pete Parkin được tái đề cử tại một hội nghị đáng buồn tẻ, với số người chống đối cũng như yêu thích chỉ đếm trên

đầu ngón tay, đủ giữ cho các đại biểu tỉnh táo. Florentyna chạnh lòng nhớ lại những lần họp hội nghị sống động hơn, chẳng hạn như cuộc ẩu đả của phe GOP năm 1976, khi mà Nelson Rockefeller đã giật đứt một chiếc điện thoại khỏi tường tại phòng hội nghị thành phố Kansas.

Bài phát biểu quan trọng của Florentyna được các đại biểu đón nhận nồng nhiệt chỉ kém phần phát biểu của Tổng thống, và việc đó đã tạo ra những bức áp phích cùng phù hiệu chiến dịch tranh cử xuất hiện trong ngày cuối cùng với dòng chữ “Kane cho năm 92.” Chỉ có tại nước Mỹ mới có chuyện mười nghìn phù hiệu của chiến dịch tranh cử xuất hiện sau một đêm, Florentyna nghĩ, và cô lấy một cái về nhà cho cậu bé Richard. Cuộc vận động tranh cử Tổng thống của cô bắt đầu mà cô thậm chí không cần nhấc một ngón tay.

Suốt những tuần cuối cùng trước ngày bầu cử, Florentyna di chuyển đến hầu hết các tiểu bang dao động¹⁵⁰ cũng nhiều như chính Tổng thống, và báo chí cho rằng lòng trung thành không đắn đo của cô có thể là một nhân tố trong chiến thắng mong manh của phe Dân chủ. Ralph Brooks trở lại Thượng viện với một sự tăng nhẹ trong phe đa số. Việc đó khiến Florentyna nhớ rằng cuộc tái bầu cử của chính cô vào Thượng viện giờ chỉ còn cách đó hai năm mà thôi.

Khi phiên họp đầu tiên của Quốc hội khóa 101 khai mạc, Florentyna thấy rằng rất nhiều đồng nghiệp cả hai viện đều công khai việc họ sẽ ủng hộ nếu cô quyết định chạy đua vào chiếc ghế Tổng thống. Cô nhận ra một vài người trong số đó sẽ nói điều tương tự với Pete Parkin, nhưng cô ghi chú lại từng người và luôn gửi những lá thư cảm ơn viết tay trong cùng ngày.

Nhiệm vụ khó khăn nhất của cô trước khi đối mặt với kì tái bầu cử vào Thượng viện là chèo lái dự luật Phúc lợi mới được thông qua bởi cả hai viện, và công việc ấy chiếm hầu hết quỹ thời gian của cô. Cá nhân cô bảo lãnh cho bảy sửa đổi của Dự luật, chủ yếu đặt trách nhiệm lên chính phủ liên bang về tất cả những chi phí của việc tạo lập thu nhập tối thiểu trên toàn quốc, cũng như một cuộc cải tổ an sinh xã hội quan trọng. Cô dành hàng giờ thuyết phục, dỗ dành, năn nỉ và chỉ thiếu điều hỏi lộ đồng nghiệp cho đến khi dự luật trở thành luật. Cô đứng sau Tổng thống khi ông ta ký đạo luật mới trong Vườn Hoa hồng. Máy ảnh lên phim và chớp liên tục từ hàng rào phóng viên đứng sau khu vực bên-ngoài-hành-lang. Đó là thành tích cá nhân tuyệt vời nhất trong sự nghiệp chính trị của Florentyna. Tổng thống đưa ra một tuyên bố tự lợi và sau đó đứng dậy bắt tay cô. “Đây là người phụ nữ mà chúng ta cần cảm ơn vì Hành động Kane” ông ta nói và thì thầm vào tai cô, “Điều tốt là phó Tổng thống đang ở Nam Mỹ hoặc tôi sẽ nghe phàn nàn về chuyện này hết lần này đến lần khác.”

Báo chí cũng như công chúng tán dương tài năng cũng như sự quyết tâm mà Thượng nghị sĩ Kane đã dẫn dắt dự luật thông qua bởi Quốc hội, và tờ New York Times nói rằng nếu cô không đạt được thêm điều gì trong sự nghiệp chính trị của mình, cô vẫn viết thêm một phần vào những cuốn sách của vấn đề lập pháp mà sẽ đứng vững trước thử thách của thời gian. Theo luật mới, không người nào đang thực sự cần giúp đỡ bị mất quyền lợi của mình, còn phía bên kia của cán cân, những kẻ đang chơi trò “Lật ô chữ Phúc lợi” giờ đây sẽ kết thúc sau song sắt.

***

Ngay khi sự náo nhiệt qua đi, Janet cảnh báo Florentina rằng giờ đây cô cần phải dành nhiều thời gian ở tiểu bang bởi cuộc bầu cử chỉ còn cách chưa đầy chín tháng. Hầu hết các thành viên cao cấp của đảng đều đề nghị trợ giúp cho Florentyna khi cô đứng lên tái tranh cử, nhưng chính Tổng thống là người đã thu xếp lịch trình dày đặc để ủng hộ cô và thu hút được một đám đông lớn khi ông ta phát biểu tại hội trường Chicago. Khi họ bước lên những bậc cầu thang cùng nhau trên nền nhạc “Những tháng ngày hạnh phúc đã quay trở lại nơi đây” ông ta thì thầm, “Bây giờ tôi sẽ trả thù cho tất cả số hỏa lực phòng không mà cô đã chĩa về phía tôi trong suốt năm năm qua.”

Tổng thống miêu tả Florentyna là người phụ nữ gây nhiều rắc rối cho mình hơn cả vợ, và bây giờ ông ta còn nghe rằng cô muốn ngủ trên giường của ông trong Nhà Trắng. Khi tiếng cười lắng xuống, ông ta nói thêm, “Và nếu cô ấy khao khát văn phòng tuyệt vời đó, nước Mỹ sẽ không thể có được sự cống hiến tốt hơn.”

Ngày hôm sau báo chí cho rằng tuyên bố đó là một sự phớt lờ trực tiếp dành cho Pete Parkin, và rằng Florentyna sẽ có sự ủng hộ của Tổng thống nếu cô quyết định ứng cử. Tổng thống phủ nhận sự suy diễn này, nhưng kể từ lúc đó, Florentyna bị đặt vào vị trí không may mắn là ứng cử viên hàng đầu cho năm 1992. Khi kết quả cuộc chạy đua vào Thượng viện của cô được đưa ra, ngay cả Florentyna cũng ngạc nhiên với số lượng phe đa số của mình, khi mà hầu hết các thượng nghị sĩ đảng Dân chủ đánh mất lợi thế trong cuộc bầu cử giữa kỳ chống lại Nhà Trắng. Thắng lợi choáng ngợp của

Florentyna xác nhận tầm nhìn của đảng rằng họ đã không chỉ tìm ra người gánh vác trọng trách mà còn xa hơn thế: một người chiến thắng.

***

Tuần lễ diễn ra phiên họp đầu tiên của nhiệm kỳ Quốc hội thứ 102 mở ra với việc chân dung của Florentyna xuất hiện trên trang bìa tờ Time. Hồ sơ đầy đủ về cuộc đời cô, tiết lộ chi tiết về việc cô từng đóng vai Thánh Joan tại trường Nữ sinh La tinh, và giành học bổng Woolson vào Radcliffe, được ghi chép lại tuần tự một cách cặn kẽ, tỷ mỉ. Họ thậm chí còn giải thích tại sao người chồng quá cố gọi cô là Jessie. Cô trở thành người phụ nữ nổi tiếng nhất nước Mỹ. “Người phụ nữ năm mươi bảy tuổi quyến rũ này” tờ Time viết trong lời tổng kết, “vừa thông minh vừa khôn khéo. Chỉ cần cẩn thận khi bạn nhìn thấy bàn tay bà ấy co lại thành một nắm đấm chặt bởi đó là khi bà ấy trở thành một đối thủ nặng ký.”

Trong suốt nhiệm kỳ mới, Florentyna cố gắng thực hiện những nhiệm vụ thông thường của một thượng nghị sĩ, nhưng hằng ngày cô đều bị đồng nghiệp, bạn bè và cánh báo chí hỏi khi nào cô sẽ đưa ra lời tuyên bố về việc có hay không chạy đua vào Nhà Trắng. Cô cố gắng đánh lạc hướng họ bằng cách chú tâm nhiều hơn vào những vấn đề chính trong ngày. Thời điểm Quebec bầu chọn một chính quyền cánh tả, cô bay tới Canada để tham gia vào những cuộc thăm dò trao đổi với British Columbia, Saskatchewan và Manitoba về vấn đề liên kết với nước Mỹ. Báo chí dõi theo cô và sau khi cô trở về Washington, truyền thông không còn miêu tả cô là một chính trị gia nữa mà là nữ thủ lĩnh chính trị của nước Mỹ.

Pete Parkin đã thông báo cho bất cứ người nào muốn nghe rằng ông ta dự định ứng cử và một tuyên bố chính thức sẽ sớm được đưa ra. Ngài phó Tổng thống hơn Florentyna năm tuổi, và cô biết đây sẽ là cơ hội cuối cùng của ông ta để được nghe bản “Hail to the Chief”¹⁵¹ chào mừng mình. Florentyna cảm thấy nó cũng có thể là cơ hội duy nhất của cô. Cô nhớ những gì Margaret Thatcher nói với mình khi bà trở thành Thủ tướng: “Sự khác biệt duy nhất trong việc liệu lãnh đạo một đảng sẽ là đàn ông hay phụ nữ, chính là nếu người phụ nữ thua, cánh đàn ông sẽ không cho bạn cơ hội thứ hai.”

Florentina không nghi ngờ những gì Bob Buchanan sẽ khuyên nếu ông còn sống. Hãy đọc Julius Caesar, cô gái thân mến của tôi, nhưng lần này hãy tập trung vào Brutus¹⁵² chứ không phải Mark Antony nữa.

Cô cùng Edward trải qua kỳ nghỉ cuối tuần yên tĩnh bên nhau tại Cape Cod, và trong lúc anh lại thua một trận gôn nữa, họ thảo luận những dòng chảy trong sự nghiệp chính trị của một người phụ nữ, những trận lụt và cả vận may có thể xảy ra.

Vào lúc Edward trở lại New York và Florentyna quay về Washington, quyết định cuối cùng cũng được đưa ra.

“... Và vì đích đến đó, tôi xin tuyên bố ứng cử vào vị trí Tổng thống Hoa Kỳ.”

Florentyna nhìn thẳng xuống phòng họp Thượng viện nơi có ba trăm năm mươi thành viên đang vỗ tay tán thưởng, những người ở không gian mà đội cảnh vệ đề nghị chỉ nên có ba trăm. Đội ngũ quay phim và phóng viên ảnh xô đẩy, luồn lách để bảo vệ khung hình của mình không bị che bởi phần gáy của những cái đầu vô danh. Florentyna yên lặng trong những tràng vỗ tay kéo dài theo sau lời tuyên bố của cô. Khi tiếng ồn ào cuối cùng cũng giảm xuống, Edward đứng dậy đối mặt với những chiếc micro đặt trên bục phát biểu.

“Thưa quý bà và quý ông” anh nói. “Tôi biết ứng cử viên sẽ rất vui mừng được trả lời các câu hỏi của quý vị.”

Một nửa số người trong phòng bắt đầu nhao lên nói cùng một lúc và Edward gật đầu với một người đàn ông ở hàng thứ ba, ám chỉ rằng anh ta có thể đặt câu hỏi đầu tiên.

“Albert Hunt đến từ Wall Street Journal” anh ta nói. “Thượng nghị sĩ Kane, bà nghĩ ai là đối thủ khó nhằn nhất?”

“Ứng cử viên của đảng Cộng hòa” cô trả lời không chút ngập ngừng. Một tràng cười cất lên và vai người vỗ tay. Edward mỉm cười và mời câu hỏi tiếp theo.

“Thượng nghị sĩ Kane, đây có thực sự là một sự đánh cược khi làm người đồng hành của Pete Parkin?”

“Không, tôi không có hứng thú với văn phòng phó Tổng thống” Florentyna đáp lại. “Trong trường hợp tốt nhất, nó là khoảng thời gian trì trệ khi bạn đọ xung quanh với hi vọng được làm việc thật sự. Tệ nhất thì, tôi nhớ tới những lời của Nelson Rockefeller, 'Đừng chiếm lấy vị trí số hai'¹⁵³ trừ khi bạn sẵn sàng cho một cuộc hội thảo cấp cao trong bốn năm tới về chủ đề khoa học chính trị và nhiều tang lễ cấp tiểu bang.' Tôi không có hứng thú với cả hai điều đó.”

“Bà có nghĩ rằng nước Mỹ đã sẵn sàng để có một nữ Tổng thống không?” Một ai đó hét lên.

“Có, tôi tin, nếu không tôi đã không sẵn sàng cho cuộc chạy đua vào văn phòng đó, nhưng tôi sẽ ở một vị trí thích hợp hơn để trả lời câu hỏi vào ngày 3 tháng Mười một.”

“Bà có nghĩ rằng đảng Cộng hòa cũng có thể chọn một người phụ nữ không?”

“Không, họ không có can đảm để suy xét đến một nước đi liều lĩnh như thế. Họ sẽ quan sát phe Dân chủ thực hiện ý tưởng thành công và bắt chước nó khi kỳ bầu cử tiếp theo đến gần.”

“Bà có cảm thấy mình đủ kinh nghiệm để nắm giữ trọng trách này?”

“Tôi đã là một người vợ, một người mẹ, chủ tịch của một công ty triệu đô, thành viên của Hạ viện trong tám năm và Thượng viện trong bảy năm. Đối với sự nghiệp vì cộng đồng mà tôi đã lựa chọn, chức vụ Tổng thống đứng vị trí số một. Vậy nên, đúng, tôi tin rằng giờ đây mình đã đủ kinh nghiệm cho trọng trách đó.”

“Bà có kỳ vọng sự thành công của Hành động Phúc lợi sẽ giúp bà giành được phiếu bầu của cộng đồng người nghèo và người da đen không?”

“Tôi hi vọng hành động đó sẽ mang lại cho mình sự ủng hộ của mọi thành phần. Mục đích chính của tôi đối với vấn đề lập pháp là đảm bảo rằng tất cả những ai đóng góp cho phúc lợi thông qua việc đóng thuế và những ai hưởng lợi từ luật đó sẽ cảm thấy sự phân chia đó công bằng và nhân văn trong một xã hội hiện đại.”

“Sau khi người Nga xâm chiếm Nam Tư, chính quyền của bà sẽ có thái độ cứng rắn hơn với điện Kremlin chứ?”

“Sau Hungary, Tiệp Khắc, Afghanistan, Ba Lan và bây giờ là Nam Tư, cuộc tấn công mới nhất tới biên giới Pakistan củng cố niềm tin lâu dài của tôi rằng chúng ta phải giữ vững cảnh giác trong vấn đề bảo vệ người dân của mình. Chúng ta phải luôn nhớ rằng thực tế là hai đại dương lớn nhất trên trái đất đã bảo vệ chúng ta trong quá khứ không đảm bảo sự an toàn cho chúng ta trong tương lai.”

“Ngài Tổng thống đã miêu tả bà là con chim ưng trong cái vỏ bò câu.”

“Tôi không rõ liệu đó là lời nhận định về bộ trang phục hay về ngoài của mình, nhưng tôi nghi ngờ rằng sự kết hợp của hai loài chim đó không giống như con đại bàng của nước Mỹ.”

“Bà có cho rằng chúng ta có thể giữ mối quan hệ đặc biệt với châu Âu sau kết quả bầu cử tại Pháp và Anh?”

“Quyết định của người Pháp quay lại với chính phủ của Gaulle, trong khi người Anh bầu cho chính quyền Lao động mới không làm tôi quá bận tâm. Jacques Chirac và Neil Kinnock đều đã chứng minh

là những người bạn tốt của nước Mỹ trong quá khứ, và tôi thấy không có lý do gì để điều đó thay đổi trong tương lai.”

“Bà có hi vọng Ralph Brooks ủng hộ chiến dịch của mình không?” Đó là câu hỏi đầu tiên khiến Florentyna ngạc nhiên.

“Có lẽ bạn nên hỏi ông ấy. Nhưng tất nhiên tôi hi vọng rằng Thượng nghị sĩ Brooks sẽ cảm thấy vui vẻ với quyết định của tôi.” Cô không nghĩ ra thêm điều gì để nói.

“Thượng nghị sĩ Kane, bà có tán thành hệ thống bầu cử cơ sở hiện nay không?”

“Không. Mặc dù tôi không phải là một người ủng hộ bầu cử sơ bộ toàn quốc, hệ thống hiện nay dựa trên những cơ sở lâu đời. Nước Mỹ dường như đã phát triển một quy trình cho việc lựa chọn Tổng thống đáp ứng nhiều đòi hỏi của hệ thống chương trình tin tức hơn là nhu cầu của một chính phủ hiện đại. Nó cũng khuyến khích các ứng cử viên nghiệp dư. Ngày nay, bạn có cơ hội tốt hơn để trở thành Tổng thống nếu bạn tạm thời không làm việc, được thừa hưởng vài triệu đô từ bà của mình. Nếu sau đó bạn có thể dành bốn năm chạy quanh đất nước để thu thập các đại biểu, trong khi những người đủ tiêu chuẩn nhất cho công việc này rất có thể đang làm những việc hằng ngày ở đâu đó. Nếu trở thành Tổng thống, tôi sẽ tìm cơ hội để trình dự luật lên quốc hội, không gây khó khăn cho bất kì ai trong việc chạy đua vào chiếc ghế Tổng thống chỉ bởi vì họ không có đủ thời gian hay tiền bạc. Chúng ta phải phục hồi nguyên tắc từ xa xưa rằng bất cứ ai sinh ra trên đất nước này, với tất cả khao khát được công hiến cũng như khả năng thực hiện được công việc, sẽ không thấy bản thân không đủ điều kiện trước khi cử tri đầu tiên đi bầu.”

Những câu hỏi tiếp tục được đặt ra cho Florentyna từ tất cả mọi hướng và cô tiếp nhận câu hỏi cuối cùng sau đó hơn một tiếng.

“Thượng nghị sĩ Kane, nếu trở thành Tổng thống, bà sẽ giống như Washington – không bao giờ nói dối hay sẽ giống như Nixon – có định nghĩa của riêng mình về sự thật?”

“Tôi không thể hứa rằng mình sẽ không bao giờ nói dối. Tất cả chúng ta đều nói dối, đôi khi để bảo vệ một người bạn hay một thành viên trong gia đình, và nếu tôi là Tổng thống thì có lẽ để bảo vệ đất nước của tôi. Một điều tôi có thể đảm bảo với các bạn, rằng tôi là người phụ nữ duy nhất trên nước Mỹ không bao giờ có thể nói dối về tuổi tác của mình.” Khi tiếng cười lắng xuống, Florentyna vẫn đứng yên. “Tôi muốn kết thúc cuộc họp báo này bằng việc nói rằng cho dù kết quả quyết định ngày hôm nay của tôi có thể nào, tôi muốn được bày tỏ lời cảm ơn của mình đến người dân Mỹ về sự thật là con gái của một người nhập cư đã cảm thấy mình có thể chạy đua vào văn phòng tối cao của đất nước. Tôi không tin một tham vọng như vậy có thể đạt được ở bất cứ quốc gia nào khác trên trái đất.”

(•◡•) /

Cuộc sống của Florentyna bắt đầu thay đổi ngay giây phút cô rời khỏi căn phòng đó; bốn nhân viên Sở Mật vụ tạo thành vòng tròn xung quanh ứng cử viên, người đứng đầu khéo léo tạo ra một lối đi cho cô xuyên qua đám đông muốn nói chuyện với mình.

Florentyna mỉm cười khi Brad Staines giới thiệu bản thân và giải thích rằng trong thời gian ứng cử của cô, sẽ luôn luôn có bốn đặc vụ ở bên cạnh ngày cũng như đêm, làm việc theo ca tám tiếng.

Florentyna không thể không nhận thấy có hai đặc vụ là phụ nữ, có vóc dáng và ngoại hình gần giống cô. Cô cảm ơn Staimes nhưng không thể quen với việc nhìn thấy một trong các đặc vụ mỗi khi cô quay đầu. Những chiếc tai nghe siêu nhỏ giúp phân biệt họ với những người hâm mộ, và Florentyna nhớ lại câu chuyện về một người phụ nữ lớn tuổi tham gia cuộc mít tinh lớn ủng hộ Nixon năm 1972. Bà ta tiếp cận một phụ tá của Nixon vào cuối bài nói chuyện của ứng cử viên này và nói rằng bà chắc chắn sẽ bầu cho lần tái tranh cử của ông ta bởi ông ta rõ ràng cảm thông với những người giống như bà – gặp vấn đề về thính giác.

Tiếp sau cuộc họp báo, Edward chủ trì một cuộc họp chiến lược trong văn phòng của Florentyna để đưa ra lịch trình sơ bộ cho chiến dịch tranh cử sắp tới. Vị phó Tổng thống đợi một thời gian trước khi tuyên bố mình là một ứng cử viên. Vài đối thủ khác cũng tham gia tranh cử, nhưng báo chí xác định cuộc chiến thực sự sẽ là giữa Kane và Parkin.

Edward đã thu xếp một đội ngũ đáng gờm bao gồm những người thăm dò dư luận, chủ tịch tài chính, cố vấn chính sách. Họ được hỗ trợ nhiệt tình bởi đội ngũ nhân viên dày dặn kinh nghiệm của Florentyna tại Washington, do Janet Brown lãnh đạo,

Đầu tiên, Edward phác thảo kế hoạch hằng ngày của anh dẫn dắt đến cuộc bầu cử sơ bộ đầu tiên tại New Hampshire, và từ đó đến California, tất cả cho tới hội nghị tại Detroit. Florentyna cố gắng thu xếp để hội nghị được tổ chức tại Chicago, nhưng phó Tổng thống phủ quyết ý kiến đó: ông ta sẽ không thách thức Florentyna trên chính sân nhà của cô. Ông ta nhắc nhở ủy ban đảng Dân chủ rằng có thể chính sự lựa chọn Chicago và những cuộc bạo động kéo

theo sau trong tuần lễ đó là lí do duy nhất Humphrey thua Nixon vào năm 1968.

Florentyna đối mặt với sự thật rằng việc cô có thể đánh bại phó Tổng thống ở các tiểu bang miền Nam là gần như bất khả thi, nên điều chính yếu là cô phải có được một khởi đầu mạnh mẽ ở New England và vùng Midwest. Cô đồng ý rằng trong vòng ba tháng tới, cô sẽ dành 75% năng lượng của mình cho chiến dịch. Trong vòng vài giờ, đội ngũ của cô đã đưa ra những ý tưởng để sử dụng tốt nhất khoảng thời gian đó. Mọi người cũng thống nhất rằng cô sẽ thường xuyên thực hiện các chuyến đi đến những thành phố quan trọng đã bỏ phiếu trong ba cuộc bầu cử sơ bộ đầu tiên, và nếu cô thể hiện mạnh mẽ ở New Hampshire, một khu vực có truyền thống bảo thủ, họ sẽ lập kế hoạch chiến lược tiến lên một cách phù hợp.

Florentyna xử lý các công việc của Thượng viện nhiều hết mức trong khả năng giữa các chuyến đi thường xuyên đến New Hampshire, Vermont và Massachusetts. Edward đã thuê riêng một chiếc máy bay sáu chỗ cùng hai phi công luôn sẵn sàng cả ngày lẫn đêm để cô có thể rời Washington mà không cần báo trước. Cả ba tiểu bang trọng yếu đều đã được thiết lập các trụ sở chiến dịch tranh cử mạnh mẽ. Mọi nơi Florentyna đến, cô đều nhìn thấy nhiều áp phích và các miếng sticker dán trên giảm xóc xe với dòng chữ “Kane làm Tổng thống” cũng nhiều như dành cho Pete Parkin.

Chỉ còn bảy tuần nữa là đến cuộc bầu cử cơ sở đầu tiên, Florentyna bắt đầu dành ngày càng nhiều thời gian theo đuổi một trăm bốn bảy nghìn thành viên đảng Dân chủ đăng ký chính thức trong bang. Edward không kỳ vọng cô sẽ giành được hơn 30% phiếu bầu, nhưng anh cảm thấy như vậy cũng có thể đủ để chiến

thắng cuộc bầu cử cơ sở, và thuyết phục những người còn hoài nghi rằng cô có khả năng giành chiến thắng. Florentyna cần giành được mọi đại biểu trong khả năng trước khi đến phía Nam, tốt nhất có thể đạt được con số kỳ diệu 1666 tại thời điểm mà cô đến đại hội ở Detroit. Những dấu hiệu ban đầu đều tốt. Người thăm dò dư luận riêng của Florentyna, Kevin Palumbo, đảm bảo với cô rằng cuộc đua với phó Tổng thống đang rất sát sao, và Gallup cùng Harris dường như cũng xác nhận quan điểm đó. Chỉ có 7% cử tri nói rằng dù trong bất cứ trường hợp nào họ cũng sẽ không bầu cho một người phụ nữ, nhưng Florentyna biết 7% cũng quan trọng đến mức nào khi kết quả cuối cùng đến gần.

Lịch trình của Florentyna bao gồm cả những lần dừng chân chóng vánh tại hơn một trăm năm mươi trên hai trăm năm mươi thị trấn nhỏ ở New Hampshire. Bỏ qua tính chất bận rộn của mỗi ngày, cô dần trở nên yêu mến những thị trấn công nghiệp cổ điển của New England, những người nông dân với bề ngoài cục cằn của tiểu bang Granite và vẻ đẹp mộc mạc của phong cảnh mùa đông nơi đây.

Cô đóng vai người phát cờ cho cuộc đua xe chó kéo ở Franconia và tới thăm khu định cư xa nhất về phía bắc gần biên giới Canada. Cô tôn trọng sự hiểu biết sâu sắc của các tổng biên tập tờ báo địa phương, rất nhiều người trong số họ nghỉ hưu ở những vị trí cao của các tạp chí quốc gia hay dịch vụ tin tức. Cô tránh những cuộc bàn luận liên quan đến một vấn đề cụ thể sau khi phát hiện ra rằng cư dân New Hampshire kiên quyết bảo vệ quyền phản đối của họ với thuế thu nhập nhà nước, do đó thu hút một lượng lớn những người lao động có thu nhập cao dọc biên giới Massachusetts.

Hơn một lần cô cảm thấy biết ơn sự ra đi của William Loeb, một nhà xuất bản báo chí, người đã làm dụng thái quá tờ Union-Leader của Manchester để triệt hạ sự ủng hộ của Edmund Muskie cũng như George Bush trước cô. Không có gì là bí mật trong việc Loeb không chấp nhận phụ nữ trên chính trường.

Edward báo cáo việc số tiền đang đổ về các trụ sở chính của họ tại Chicago cùng các văn phòng “Kane làm Tổng thống” tăng nhanh đột ngột. Một vài nơi trong số đó có nhiều tình nguyện viên hơn khả năng có thể đáp ứng; những người rời bỏ thành phố biến hàng tá phòng khách hoặc nhà để xe khắp nơi thành các trụ sở tạm thời của chiến dịch tranh cử.

Bảy ngày cuối cùng trước kỳ bầu cử cơ sở đầu tiên, Florentyna nhận lời phỏng vấn của Barbara Walters, Dan Rather và Frank Reynolds, cũng như xuất hiện trên cả ba chương trình tin tức buổi sáng chính. Andy Miller, thư ký báo chí của cô đã chỉ ra rằng có năm mươi hai triệu người xem cuộc phỏng vấn của cô với Barbara Walters, và cần đến hơn năm trăm năm để bắt tay được số cử tri đó tại New Hampshire. Tuy nhiên, các quản lý địa phương của cô vẫn đảm bảo sao cho cô tới thăm gần như mọi người cao tuổi trong bang.

Mặc dù vậy, Florentyna vẫn phải tấn công dồn dập đường phố New Hampshire, bắt tay các công nhân trong nhà máy giấy ở Berlin¹⁵⁴, cũng như các cư dân gần như say xỉn tại các địa điểm của VFW¹⁵⁵ và American Legion¹⁵⁶ mà dường như có mặt ở khắp các thị trấn. Cô học cách điều khiển hệ thống đưa đón người chơi trượt tuyết tại những ngọn đồi nhỏ thay vì những khu nghỉ dưỡng nổi

tiếng, vì đây là nơi mà các du khách không tham gia bầu chọn đến từ New York hay Massachusetts thường cư trú.

Nếu cô thất bại với cụm cử tri nhỏ của mũi phía Bắc nước Mỹ này, nó sẽ gây ra một sự hoài nghi lớn về uy tín của cô trong vai trò ứng cử viên.

Bất cứ khi nào cô đến một thành phố, Edward luôn có mặt ở đó trước để đón cô và không bao giờ cho phép cô dừng lại cho đến giây phút cô bước lại lên máy bay của mình.

Edward nói với cô rằng họ có thể tạ ơn trời vì giá trị mới lạ của một ứng cử viên nữ. Đội quân mở đường của anh không bao giờ phải lo đến chuyện lấp đầy bất cứ hội trường nào mà Florentyna tới phát biểu bằng các chậu cây thay vì cử tri của bang Granite¹⁵⁷.

Pete Parkin, người có chuỗi may mắn với nhiệm vụ tổ chức tang lễ, đã chứng tỏ rằng phó Tổng thống không có nhiều thứ khác để làm: ông ta dành nhiều thời gian tại tiểu bang hơn Florentyna. Vào tối diễn ra cuộc bầu cử cơ sở, Edward có thể chỉ ra rằng ai đó trong đội ngũ của Kane đã liên hệ qua điện thoại, thư từ hay chuyến viếng thăm trực tiếp đến một trăm hai trăm nghìn trên tổng số một trăm bốn bảy nghìn thành viên đăng ký của đảng Dân chủ; nhưng, anh nói thêm, rõ ràng là Pete Parkin cũng vậy bởi nhiều người trong số họ vẫn giữ thái độ trung lập và một vài thậm chí còn tỏ ra thù địch.

Tối muộn ngày hôm đó, Florentyna tổ chức một cuộc mít tinh ở Manchester¹⁵⁸ với hơn ba nghìn người tham dự. Khi Janet nói với cô rằng ngày mai cô sẽ đạt được 1/15 chặng đường của chiến dịch tranh cử, Florentyna đáp lại, “Hoặc là đã gần xong rồi.” Cô đi về phòng trọ của mình sau nửa đêm một chút, bám theo sau là đội ngũ

quay phim của CBS, NBC, ABC và Tin tức Cấp cùng bốn đặc vụ của Sở Mật vụ, tất cả đều cảm thấy rằng cô sẽ chiến thắng.

Cử tri tại New Hampshire thức dậy trong màn tuyết phát phơ và những cơn gió giá buốt. Florentyna dành cả ngày di chuyển từ địa điểm bầu cử này đến địa điểm bầu cử khác, cảm ơn đảng viên một cách chân thành cho đến khi lướt bỏ phiếu cuối cùng khép lại. Chín giờ mười một phút tối, CBS là đài đầu tiên thông báo tới người xem cả nước số lượng cử tri đi bầu đạt 47%, con số mà Dan Rather đánh giá là cao trong điều kiện thời tiết như vậy. Những lá phiếu sớm cho thấy những người thăm dò dư luận đã đúng: Florentyna và Pete Parkin bám đuổi sát sao, từng người vươn lên dẫn trước trong suốt buổi tối, nhưng không bao giờ hơn nhau quá vài phần trăm. Florentyna ngồi trong phòng trọ của mình với Edward, Janet, những nhân viên thân tín nhất của mình và hai đặc vụ của Sở Mật vụ, cùng theo dõi kết quả cuối đang đến gần.

“Kết quả không thể suy đoán hơn ngay cả nếu họ đã lên kế hoạch cho điều đó” Jessica Savitch, người thông báo đầu tiên cho đài NBC nói. “Thượng nghị sĩ Kane 30.5%, phó Tổng thống Parkin 30.2%, Thượng nghị sĩ Bill Bradley 16.4% và số lượng phiếu bầu còn lại chia giữa năm người còn lại mà theo ý kiến của tôi thì” Savitch nói thêm, “không cần phải đặt phòng khách sạn cho cuộc bầu cử cơ sở tiếp theo.”

“Nếu kết quả của vòng bầu cử sơ bộ tại New Hampshire chấp nhận được...”

Florentyna di chuyển tới Massachusetts cùng với sáu đại biểu cam kết ủng hộ cô; Pete Parkin có năm người. Báo chí trong nước tuyên bố không có người chiến thắng mà có năm kẻ thua cuộc. Chỉ

có ba ứng cử viên xuất hiện ở Massachusetts, và Florentyna dường như đã chôn vùi định kiến rằng bởi là một phụ nữ, cô không thể được coi là một đối thủ nặng ký.

Tại Massachusetts, cô có mười bốn ngày để giành được sự yêu mến của một trăm mười một đại biểu, và tại đây cách làm việc của cô rất cố định. Mỗi ngày cô sẽ thực hiện lịch trình mà Edward đã sắp xếp cho mình, một chương trình sẽ đảm bảo cho ứng cử viên gặp được số lượng cử tri lớn nhất cũng như tìm được cách xuất hiện trong bản tin buổi sáng và buổi tối.

Florentyna chụp ảnh với những đứa bé, các nhà lãnh đạo công đoàn, và những chủ nhà hàng người Ý; cô ăn sò điệp, mỳ linguine, bánh mì ngọt kiểu Bồ Đào Nha cùng quả việt quất; cô di chuyển bằng hệ thống MTA¹⁵⁹, đi phà Nantucket và tuyến xe buýt tới Alameda chạy dọc chiều dài đường hầm Mass Pike, cô chạy bộ trên những bãi biển, leo núi ở Berkshires và mua sắm ở khu chợ Quincy tại Boston, làm tất cả trong một nỗ lực chứng minh cô có sức chịu đựng như bất cứ người đàn ông nào. Khi chăm sóc cơ thể đau nhức của mình trong bồn tắm nước nóng, cô đưa ra kết luận rằng nếu cha cô vẫn còn ở nước Nga, con đường đi tới chức Tổng thống USSR¹⁶⁰ của cô có lẽ đơn giản hơn nhiều.

(•◡•) /

Tại Massachusetts, Florentyna vượt lên trước Pete Parkin lần thứ hai, giành được bốn mươi bảy đại biểu so với phó Tổng thống là ba mươi chín người. Cùng ngày hôm đó tại Vermont, cô chiếm được tình cảm của tám trên mười hai đại biểu của bang. Bởi những chiến thắng ngoài dự đoán của Florentyna, các nhà thăm dò dư luận chính

trị cho biết có thêm nhiều người trả lời 'có' khi được hỏi: “Liệu một phụ nữ có thể trở thành Tổng thống Hoa Kỳ hay không?” Nhưng ngay cả cô cũng thấy buồn cười khi đọc được rằng 5% cử tri không nhận ra Thượng nghị sĩ Kane là một phụ nữ.

Báo chí nhanh chóng chỉ ra rằng thử thách khó khăn tiếp theo của cô là tại miền Nam, nơi các cuộc bầu cử cơ sở tại Florida, Georgia và Alabama diễn ra cùng ngày. Nếu có thể trụ vững ở đó, cô sẽ giành được cơ hội thực sự, bởi cuộc đua của phe Dân chủ đã trở thành trận chiến cá nhân giữa cô và phó Tổng thống. Bill Bradley, chỉ đạt được 11% phiếu bầu tại Massachusetts, đã từ bỏ cuộc đua bởi thiếu ngân quỹ, mặc dù tên ông ta vẫn nằm trong hệ thống bầu cử tại một vài tiểu bang và không ai nghi ngờ việc ông ta có thể là một ứng cử viên nguy hiểm tại một thời điểm nào đó trong tương lai. Bradley là lựa chọn hàng đầu của Florentyna làm người đồng hành của mình, và cô cũng đã đưa tên Thượng nghị sĩ bang New Jersey vào danh sách rút gọn để xem xét cho vị trí phó Tổng thống.

Khi các lá phiếu tại Florida được kiểm, không ai ngạc nhiên với việc phó Tổng thống đạt được sáu hai trên tổng số một trăm đại biểu, và ông ta lặp lại thành tích này tại Georgia với chiến thắng bốn mươi trên hai ba, tiếp đó tại Alabama, nơi ông ta chiếm được hai tám trên tổng số bốn lăm cử tri, nhưng Pete Parkin đã không “hạ gục hoàn toàn quý bà nhỏ bé khi cô đặt những ngón chân duyên dáng lên phía Nam” như ông ta từng hứa trước báo giới. Parkin ngày càng cố gắng vượt qua Florentyna trong vai trò nhà vô địch quân sự, nhưng lựa chọn của ông ta về mặt lập pháp, khi lập nên thứ gọi là “Tuyên phòng thủ pháo đài Gringo”¹⁶¹ chạy dọc biên giới Mexico –

Mỹ, bắt đầu phản tác dụng khu vực Tây nam, nơi ông ta tin rằng mình không thể bị đánh bại.

Edward và đội ngũ của anh hiện giờ đang kiểm soát trước một vài cuộc bầu cử cơ sở khi họ chạy tới chạy lui khắp đất nước; Florentyna cảm tạ trời đất vì có được ngân quỹ tranh cử dồi dào khi chiếc máy bay Lear đậu xuống hết tiểu bang này đến tiểu bang khác. Nguồn năng lượng của cô vẫn vô hạn, và nếu có bất cứ điều gì thì đó chính là phó Tổng thống bắt đầu bị nói lấp và có vẻ mệt mỏi, khan tiếng cuối mỗi ngày. Cả hai ứng cử viên đều phải thu xếp thời gian di chuyển tới San Juan, và khi Puerto Rico tổ chức cuộc bầu cử sơ bộ của họ vào giữa tháng Ba, hai lần trên tổng số bốn một đại biểu nghiêng về Florentyna. Hai ngày sau, cô quay về quê nhà cho cuộc bầu cử cơ sở tại Illinois, đang thua trước Parkin với kết quả 164/194.

Thành phố của Gió trở nên tắc nghẽn khi dân cư nơi đây đón chào đứa con gái được yêu mến của mình, trao cho cô tất cả 179 đại biểu bang Illinois, nên cô trở lại vị trí dẫn trước với 343 đại biểu đảm bảo. Tuy nhiên, khi họ đi tới New York, Connecticut, Wisconsin và Pennsylvania, Phó Tổng thống làm suy yếu vị trí dẫn đầu của cô cho đến khi ông ta tới Texas và chịu thua với kết quả chỉ 591 so với 655 của Florentyna.

Không ai ngạc nhiên khi Pete Parkin chiếm 100% đại biểu tại tiểu bang quê nhà, họ đã không có một vị Tổng thống từ thời Lyndon Baines Johnson và một nửa nam giới tại Texas tin rằng dù J. R. Ewing¹⁶² có thể không hoàn hảo, nhưng ông ta đúng về việc chỗ của một người phụ nữ nên là ở trong nhà. Phó Tổng thống rời trang

trại của ông ta bên ngoài Houston với việc dẫn trước 743 so với 655 của Florentyna.

Di chuyển khắp đất nước dưới áp lực cực lớn hàng ngày như vậy, cả hai ứng cử viên đều nhận thấy rằng một nhận xét ngoài lề hay một bình luận thiếu thận trọng có thể dễ dàng biến thành tiêu đề báo chí ngày hôm sau. Pete là người đầu tiên có phát ngôn và miệng khi ông ta nhăm lẩn Peru với Paraguay, và cánh phóng viên ảnh đã phát cuồng khi ông ta đi qua vùng Flint¹⁶³ trên một chiếc xe Mercedes có người lái giữa một trong những đoàn xe của mình. Florentyna không phải là không có những tai nạn nhỏ. Tại Alabama, khi được hỏi rằng liệu cô có xem xét đến việc có một người đồng hành da màu không, cô đáp, “Tất nhiên, tôi đang suy nghĩ chuyện đó.” Việc này khiến cô phải mất rất nhiều lần tuyên bố để thuyết phục báo chí rằng cô vẫn chưa mời một lãnh đạo người da màu nào vào danh sách ứng viên được ủng hộ của mình.

Tuy nhiên, sai lầm lớn nhất của cô là ở Virginia. Cô diễn thuyết tại trường Đại học Luật Virginia về chủ đề hệ thống đặc xá và những thay đổi cô muốn thực hiện nếu trở thành Tổng thống. Bài nói chuyện được viết và nghiên cứu cho cô bởi một trong những nhân viên tại Washington, người đã theo Florentyna từ ngày cô còn là một nghệ sĩ. Cô đọc qua nội dung một cách cẩn thận đêm trước đó, chỉ thay đổi một vài chi tiết nhỏ, ngưỡng mộ cách mà từng phần được sắp xếp với nhau. Cô truyền đạt bài phát biểu đó tới một hội trường chật kín sinh viên luật, những người đón nhận nó một cách hết sức nhiệt tình. Khi cô đến một cuộc họp buổi tối tại Hội doanh nghiệp và Chuyên gia của thành phố Charlottesville để nói chuyện về các vấn đề mà những người chăn nuôi gia súc đang phải đối mặt, cô xem

nhẹ tất cả những ý kiến của bài phát biểu trước đó cho đến khi đọc tờ báo địa phương ngày hôm sau trong bữa sáng tại nhà trọ Boar's Head.

Tờ NeoS-Leader của Richmond đưa ra một câu chuyện mà tất cả mọi tờ báo trong nước ngay lập tức hưởng ứng. Một nhà báo địa phương đã chia sẻ tin tức sốt dẻo nhất trong đời ông ta khi cho rằng bài nói của Florentyna xuất thần bởi vì nó được viết bởi một trong những nhân viên đáng tin cậy nhất của Thượng nghị sĩ Kane, Allen Clarence, một cựu tù nhân với bản án sáu tháng tù giam cùng một năm quản chế trước khi đến làm việc cho cô. Một vài tờ báo khác chỉ ra rằng Clarence đã được thả sau ba tháng bằng việc kháng án. Khi được báo chí đặt câu hỏi về việc cô định làm gì với Clarence, cô trả lời, “Không gì cả.”

Edward nói rằng cô cần sa thải ông ta ngay lập tức, dù việc đó có vẻ không công bằng, bởi các chuyên mục báo chí chống lại cô – chưa kể đến Pete Parkin – sẽ có một cơ hội ngàn vàng để nhắc đi nhắc lại rằng một trong số những nhân viên được tin tưởng nhất của cô là cựu phạm nhân. “Các bạn có thể tưởng tượng ai sẽ thống trị nhà tù trên đất nước này nếu người phụ nữ đó được lựa chọn không?” trở thành bình luận bên lề hằng giờ của Parkin. Cuối cùng, Allen Clarence tự nguyện từ chức, nhưng cho đến lúc đó sự hủy hoại cũng đã hoàn thành. Thời điểm hai ứng cử viên tiến đến California, Pete Parkin gia tăng vị thế dẫn trước của ông ta với 991 đại biểu so với 883 của Florentyna.

Khi Florentyna đến San Francisco, Bella đã đợi đón cô ở sân bay. Cô ấy có thể đã thêm ba mươi lăm tuổi nhưng không hề giảm bớt một cân nào. Bên cạnh cô ấy là Claude, một cậu con trai khổng

lồ và một cô con gái mảnh mai. Bella chạy về phía Florentyna ngay giây phút nhìn thấy bạn mình, chỉ bị ngăn lại bởi các đặc vụ Sở Mật vụ. Cô ấy được giải cứu bởi cái ôm của ứng cử viên. “Tôi chưa bao giờ thấy điều gì giống như bà ấy” một trong những người đàn ông của Sở Mật vụ nói. “Bà ấy có thể giúp đẩy một chiếc máy bay cỡ lớn cất cánh nhanh hơn đây.” Hàng trăm người đứng sát đường băng phủ nhựa hộ vang “Tổng thống Kane” và Florentyna, đồng hành cùng Bella, đi thẳng tới chỗ họ. Những bàn tay vẫy cao hướng về phía Florentyna, một hành động luôn làm vực dậy tinh thần cô. Các biểu ngữ ghi dòng chữ “California ủng hộ Kane” và lần đầu tiên, phần lớn đám đông là nam giới. Khi quay người rời khỏi đám đông và đi vào sảnh sân bay, cô nhìn thấy hàng chữ nguệch ngoạc bằng mực đỏ khắp bề mặt bức tường “Bạn có muốn một con chó cái Ba Lan ngồi vào ghế Tổng thống không?” và bên dưới đó, trong màu mực trắng chữ “Có.”

Bella hiện là hiệu trưởng của một trong những ngôi trường lớn nhất California, và sau khi Florentyna giành được một chiếc ghế tại Thượng viện, đã trở thành nữ chủ tịch Ủy ban Dân chủ của thành phố.

“Mình luôn biết rằng cậu sẽ chạy đua vị trí Tổng thống, nên mình nghĩ chúng ta tốt hơn là hãy nắm phần chắc chắn ở San Francisco.”

Bella đã đảm bảo rằng, cùng với cô ấy, một ngàn người được gọi là tình nguyện viên, sẽ đến gõ cửa từng nhà. Đặc điểm chia rẽ khác biệt của California – bảo thủ ở phía nam, tự do ở phía bắc – khiến đây khó có thể là một ứng cử viên ôn hòa như Florentyna mong muốn. Nhưng tính hiệu quả, lòng trắc ẩn cùng sự thông minh của cô đã làm thay đổi ngay cả một trong những người thuộc phe

cánh tả khó khăn nhất của quận Marin và những bircher¹⁶⁴ thuộc quận Cam. Kết quả cuối cùng, San Francisco đứng thứ hai chỉ sau Chicago. Florentyna ước mình có năm một người như Bella bởi phiếu bầu tại San Francisco đủ cho cô giành được 69% kết quả toàn bang. Chính Bella là người đã làm cho mong muốn của Florentyna trước khi đến hội nghị tại Detroit thành sự thật với một trăm hai tám đại biểu nhiều hơn của Parkin.

Trong bữa tối ăn mừng, Bella cảnh báo Florentyna rằng rắc rối lớn nhất cô phải đối mặt không phải “Tôi sẽ không bao giờ bầu cho một phụ nữ” mà là “Bà ta có quá nhiều tiền.”

“Không phải câu chuyện nhàm chán đó chứ. Mình chẳng thể làm gì hơn với chuyện đó nữa” Florentyna nói. “Mình đã dành số cổ phiếu Baron của bản thân vào quỹ rồi.”

“Đó chính là vấn đề đấy – không ai biết cái quỹ đó làm được việc gì. Mình thấy trên phương diện nào đó nó giúp đỡ trẻ em, nhưng bao nhiêu đứa trẻ, và bao nhiêu tiền đặt vào đó?”

“Quỹ đầu tư ủy thác năm ngoái đã chi ra hơn ba triệu đô cho 3112 người nhập cư có xuất thân dưới đáy xã hội. Ngoài ra, hơn bốn trăm đứa trẻ có năng khiếu nhận được học bổng Remagen vào các trường đại học tại Mỹ, và một trong số đó đã trở thành người nhận học bổng Rhodes đầu tiên của quỹ và sẽ sớm vào Oxford.”

“Mình không biết điều đó đấy” Bella nói, “nhưng mình liên tục được nhắc rằng Pete Parkin đã xây dựng một thư viện nhỏ nghèo nàn cho Đại học Texas tại Austin. Và ông ta đảm bảo sao cho chỗ đó sẽ nổi tiếng như Thư viện Videner của Harvard.”

“Vậy em cảm thấy Florentyna nên làm gì?” Edward hỏi.

“Tại sao mọi người không để Giáo sư Ferpozzi tổ chức riêng một cuộc họp báo nhỉ? Ông ấy là người mà công chúng chú ý. Sau đó thì mọi người sẽ biết rằng Florentyna Kane quan tâm đến người khác và dùng tiền riêng của cô ấy cho họ để chứng minh điều đó.”

Ngày hôm sau, Edward tiến hành việc đặt bài viết tại một vài đơn vị xuất bản có chọn lọc và thu xếp một cuộc họp báo. Chúng mang lại kết quả là một bài viết nhỏ trên hầu hết các tờ báo và trang tin chuyên ngành, riêng tạp chí People in hẳn trang bìa với hình Florentyna cùng Albert Schmidt, người được nhận học bổng Rhodes của quỹ Remagen. Khi mọi người khám phá ra rằng Albert là một dân nhập cư người Đức, có ông bà đã trốn khỏi châu Âu sau khi thoát thân từ trại tù nhân chiến tranh, David Hartman đã phỏng vấn Albert ngày hôm sau trên chương trình Good Morning, America. Sau đó cậu bé dường như còn được công chúng quan tâm hơn cả Florentyna.

Trên đường quay lại Washington cuối tuần đó, Florentyna nghe được rằng Thống đốc bang Colorado, người mà cô chưa bao giờ đặc biệt coi là bạn bè hay đồng minh chính trị, đã công khai ủng hộ cô tại một hội thảo chuyên đề về năng lượng mặt trời tại Boulder mà không hề nói trước. Cách tiếp cận của cô đối với ngành công nghiệp và bảo tồn, ông ta nói với hội nghị, đã mở ra hi vọng tốt đẹp nhất về tương lai cho các tiểu bang giàu tài nguyên ở miền Tây.

Ngày hôm đó kết thúc với một điểm nhấn thậm chí còn rực rỡ hơn khi Reuters lan truyền tin tức lên mạng Internet rộng khắp nước Mỹ rằng Bộ Phúc lợi đã chia sẻ báo cáo quan trọng đầu tiên của mình kể từ khi áp dụng Đạo luật Kane. Lần đầu tiên kể từ khi Florentyna cải tổ hệ thống dịch vụ xã hội, số người nhận trợ cấp

thoát khỏi danh sách đăng ký trong một năm nhất định đã vượt quá số đơn đăng ký mới.

Nguồn tài chính hỗ trợ luôn là một vấn đề đối với Florentyna bởi ngay cả những người ủng hộ nhiệt tình nhất cũng cho rằng cô có thể tự mình chi trả các hóa đơn trong chiến dịch tranh cử. Parkin, do có được sự chống lưng của các ông trùm dầu mỏ dẫn đầu là Marvin Snyder của Dầu khí Blade, chưa bao giờ phải đối mặt với vấn đề tương tự. Nhưng trong suốt nhiều ngày tiếp theo, những nguồn đóng góp cho chiến dịch chảy về văn phòng của Florentyna, cùng với những bức điện tín chia sẻ sự động viên và lời chúc may mắn.

Các phóng viên có tầm ảnh hưởng lớn từ London, Paris, Bonn và Tokyo bắt đầu chia sẻ với bạn đọc của mình rằng nếu nước Mỹ muốn một Tổng thống có danh tiếng và uy tín quốc tế, không cần cuộc đua nào giữa Florentyna Kane và người chăn nuôi gia súc đến từ Texas.

Florentyna rất hài lòng bất cứ khi nào đọc những bài viết này, nhưng Edward nhắc cô nhớ rằng không phải những độc giả hay những cây bút đó có thể kéo cánh tay vận hành những cỗ máy bầu cử tại Mỹ, mặc dù anh lần đầu tiên cảm thấy rằng giờ đây họ đã nắm được lợi thế trước Parkin. Anh cũng nhanh chóng chỉ ra rằng vẫn còn 412 trên tổng số 3.331 đại biểu, mặc dù sau các cuộc bầu cử cơ sở lẫn các cuộc họp lãnh đạo đảng, vẫn chưa đưa ra quyết định. Các chuyên gia phân tích chính trị ước lượng rằng hai trăm người trong số đó nghiêng về phía phó Tổng thống, trong khi khoảng một trăm sẽ ủng hộ Florentyna. Có vẻ như sẽ sớm diễn ra một cuộc kiểm tra danh sách thành viên đáng kể từ thời Reagan đối đầu với Ford.

(— — —)

Sau California, Florentyna quay lại Washington với một vali khác đầy quần áo bẩn. Cô biết mình sẽ phải năn nỉ, dỗ dành, ép buộc bốn trăm mười hai đại biểu chưa đưa ra quyết định đó. Trong suốt bốn tuần tiếp theo, cô nói chuyện trực tiếp với ba trăm tám tám người, một vài trong số đó tới ba, bốn lần. Cô nhận thấy chính phụ nữ là những người ít giúp đỡ nhất, mặc dù rõ ràng là tất cả bọn họ đều thích thú tận hưởng sự chú ý dành cho mình, đặc biệt bởi trong vòng một tháng nữa sẽ không còn ai tiếp tục gọi điện cho họ nữa.

Edward cho đặt một máy tính để Florentyna có thể truy cập vào dữ liệu lưu trữ tại trụ sở chiến dịch. Chiếc máy tính này cung cấp thông tin về tất cả bốn trăm mười hai đại biểu vẫn chưa đưa ra cam kết, từ tiểu sử tóm tắt của từng người tới tận số phòng khách sạn của họ ở Detroit. Khi đến thành phố tổ chức đại hội, anh dự định sẽ thực hiện kế hoạch cuối cùng của mình.

Trong vòng năm ngày của tuần tiếp theo, Florentina đảm bảo rằng cô không bao giờ ngồi xa một chiếc ti vi. Đảng Cộng hòa đang tụ tập tại Cow Palace ở San Francisco, cãi nhau về người họ muốn sẽ dẫn dắt mình, không ai giành được sự yêu thích của các cử tri trong suốt những cuộc bầu cử cơ sở.

Russell Warner được chọn không khiến Florentyna bất ngờ. Ông ta đã vận động tranh cử chiếc ghế Tổng thống ngay từ khi trở thành Thống đốc bang Ohio. Báo chí miêu tả Warner là một thống đốc tốt trong một năm tồi tệ khiến Florentyna nhớ rằng nhiệm vụ chính của cô sẽ là việc đánh bại Parkin. Một lần nữa cô cảm thấy rằng đánh bại

người gánh vác trọng trách của phe Cộng hòa đơn giản hơn nhiều so với việc đối đầu trong nội bộ đảng của mình.

(— — —)

Kỳ nghỉ cuối tuần trước khi đại hội đảng diễn ra, Florentyna và Edward cùng gia đình đến Cape Cod. Dù đã kiệt sức, cô vẫn xoay sở hạ được anh trong một lượt đấu gôn và cô nghĩ anh trông còn mệt mỏi hơn cả mình. Cô biết ơn vì Baron được quản lý tốt trong tay những giám đốc trẻ mới, giờ đây bao gồm cả William.

Florentyna và Edward đều dự định bay tới Detroit vào sáng thứ Hai, nơi họ sẽ tiếp quản một khách sạn Baron nữa. Khách sạn sẽ chật kín nhân viên, những người ủng hộ Florentyna cùng cánh báo chí và một trăm hai tư người trong số đại biểu chưa cam kết.

Khi cô nói lời chúc ngủ ngon tới Edward, và sau đó là các nhân viên của Sở Mật vụ – những người cô bắt đầu đối xử như gia đình lớn của mình – đêm Chủ nhật đó, Florentyna biết rằng bốn ngày tiếp theo sẽ là những ngày quan trọng nhất trong sự nghiệp chính trị của mình.

Khi Jack Germond của tờ Baltimore Sun hỏi Florentyna trên máy bay về thời điểm cô bắt đầu chuẩn bị bài diễn văn nhậm chức của mình, cô đáp, “Từ sinh nhật lần thứ mười một của tôi.”

Trên chuyến bay từ New York đến sân bay Metro tại Detroit, Florentyna đọc qua bài diễn văn nhậm chức của mình, bắt đầu được soạn thảo cho tình huống cô được đề cử trong cuộc bỏ phiếu đầu tiên. Edward đã dự đoán rằng cô có thể không đảm bảo được thắng lợi trong cuộc kêu gọi cử tri đầu tiên, nhưng Florentyna cảm thấy mình cần phải chuẩn bị cho bất kì tình huống nào.

Các cố vấn của cô cho rằng kết quả nhiều khả năng sẽ được biết sau lượt bỏ phiếu thứ hai hoặc thậm chí là thứ ba, khi mà Thượng nghị sĩ Bradley có thể sẽ từ bỏ một trăm tám chín đại biểu của ông ta.

Trong tuần trước, cô đã lập danh sách rút gọn gồm bốn người mà cô cho rằng xứng đáng được xem xét đi theo cô làm phó Tổng thống. Bill Bradley vẫn đứng đầu và Florentyna cảm thấy ông ta là người kế nhiệm tất nhiên của cô tại Nhà Trắng, nhưng cô cũng nghĩ đến Sam Nunn, Gary Hart và David Pryor.

Dòng suy nghĩ của Florentyna bị gián đoạn khi máy bay tiếp đất và cô nhìn ra ngoài cửa sổ thấy một đám đông phấn khích đang đợi mình. Cô không thể không tự hỏi sẽ có bao nhiêu người trong số đó ngày mai cũng sẽ ở đây khi Pete Parkin tới. Cô chỉnh trang lại đầu

tóc bằng chiếc gương nhỏ; một vài sợi tóc bạc bắt đầu lộ ra nhưng cô không bận tâm đến việc giấu chúng đi. Cô mỉm cười với ý nghĩ rằng mái tóc của Pete Parkin vẫn giữ nguyên màu đen giả tạo đó trong suốt ba mươi năm qua. Florentyna mặc một bộ đồ công sở bằng vải linen đơn giản, và món đồ trang sức duy nhất cô đeo là một con lừa nạm kim cương.

Florentyna tháo dây bảo hiểm ghế, đứng dậy và cúi đầu tránh khoang cất hành lý phía trên. Cô bước vào lối đi ở giữa và khi cô bắt đầu quay người bước đi, tất cả mọi người trên máy bay bắt đầu vỗ tay cổ vũ. Cô đột nhiên nhận ra rằng nếu mình đánh mất sự đề cử, đây sẽ là lần cuối cùng cô nhìn thấy tất cả bọn họ bên nhau. Florentyna bắt tay với tất cả thành viên của các cơ quan báo chí, một vài người đã bám theo cô trong suốt năm tháng. Một nhân viên phi hành đoàn mở cửa cabin và Florentyna bước ra cầu thang, nheo mắt lại dưới cái nắng tháng Bảy. Đám đông vang lên tiếng reo hò “Bà ấy kia rồi!” và Florentyna bước xuống cầu thang, tiến thẳng đến những tấm băng rôn đang vẫy chào bởi cô luôn cảm thấy tiếp xúc trực tiếp với các cử tri có thể sạc lại năng lượng cho mình. Khi chạm chân xuống lớp nhựa đường, một lần nữa cô được vây quanh bởi các nhân viên Sở Mật vụ, những người rất kính sợ đám đông mà họ không thể kiểm soát. Đôi lần cô có nghĩ đến việc bị ám sát khi ở một mình, nhưng không bao giờ khi ở trong một đám đông. Florentyna nắm chặt những bàn tay đang vươn ra và chào nhiều người nhất có thể trước khi Edward đưa cô ra đoàn xe diễu hành đang đợi sẵn.

Một hàng mươi chiếc xe Ford loại nhỏ mới gọi cho cô nhớ rằng Detroit cuối cùng cũng đi đến thỏa thuận với cuộc khủng hoảng năng lượng. Bởi Pete Parkin đã mắc sai lầm với việc dùng chiếc

Mercedes tại thành phố này, cô sẽ là lựa chọn của đảng Dân chủ trước khi Alabama tiến hành cuộc bỏ phiếu đầu tiên. Nhân viên của Sở Mật vụ lấp đầy hai chiếc xe đầu tiên trong lúc Florentyna ngồi ở chiếc thứ ba, cùng với Edward ở ghế trước, cạnh tài xế. Bác sỹ riêng của Florentyna ngồi trong xe thứ tư và đội ngũ nhân viên của cô lấp đầy sáu chiếc "Mighty Midgets" còn lại, như cách mọi người đặt tên cho dòng xe nhỏ mới của Ford. Một chiếc xe buýt chở cánh nhà báo đi cuối cùng và đoàn xe mô tô cảnh sát hộ tống rải rác dọc đoàn xe diễu hành.

Chiếc xe ô tô dẫn đầu di chuyển với tốc độ chậm như sên để Florentyna có thể vẫy tay với đám đông nhưng ngay khi họ đi tới quốc lộ, đoàn xe lao về Detroit với tốc độ ổn định 80km/h.

Trong khoảng hai mươi phút Florentyna thư giãn ở ghế sau, khi họ trên đường đi vào khu trung gian¹⁶⁵ New Centre, nơi đoàn xe rẽ vào đại lộ Woodward, đi về hướng nam men theo dòng sông và di chuyển chậm với tốc độ 8km/h bởi đoàn người đã chặn kín các con phố, muốn được nhìn thấy dù chỉ chớp nhoáng Thượng nghị sỹ Kane. Ban tổ chức của Florentyna đã phân phát một trăm nghìn tờ rơi chỉ dẫn chính xác tuyến đường mà cô sẽ đi khi tới thành phố, và những người ủng hộ chào đón cô suốt dọc đường đến khách sạn Baron. Sở Mật vụ đã nài nỉ cô thay đổi tuyến đường, nhưng cô không nghe theo.

Hàng tá phóng viên ảnh cùng các đội ghi hình đã trực sẵn sự xuất hiện của Florentyna khi cô bước ra khỏi xe và leo lên những bậc cầu thang của Detroit Baron, toàn bộ khu vực được thắp sáng bởi ánh đèn flash cùng đèn huỳnh quang. Khi cô vào tới sảnh đợi của khách sạn, nhân viên Sở Mật vụ nhanh chóng đưa cô lên tầng

hai tầng, nơi đã được đặt trước cho việc sử dụng cá nhân của cô. Cô kiểm tra nhanh phòng George Novak và thấy rằng mọi thứ cô yêu cầu đều đã ở đó, bởi cô biết nơi đây sẽ là nhà tù của mình trong vòng bốn ngày tới. Lí do duy nhất có thể khiến cô rời khỏi phòng chỉ có thể hoặc là chấp nhận sự tiến cử trở thành ứng viên của đảng Dân chủ, hoặc là tuyên bố sự ủng hộ của cô dành cho Pete Parkin.

Một hàng điện thoại đã được lắp đặt để Florentyna có thể giữ liên lạc với bốn trăm mười hai đại biểu đang dao động đó. Cô nói chuyện với ba mươi tám người trước bữa tối và ngồi cho đến hai giờ sáng hôm sau xem qua những cái tên và thông tin cơ bản của những người mà đội của cô thực sự cảm thấy họ chưa ra quyết định được.

Ngày hôm sau, tờ Detroit Free Press tràn ngập hình ảnh cô đến Detroit, nhưng thật ra cô biết Pete Parkin cũng sẽ nhận được sự đưa tin nhiệt tình như vậy vào ngày mai. Ít nhất cô cảm thấy nhẹ nhõm khi Tổng thống đã quyết định đứng ngoài cuộc khi ủng hộ cả hai ứng cử viên. Báo chí xem đó là một chiến thắng về mặt đạo đức của Florentyna.

Cô đặt tờ báo xuống và bắt đầu theo dõi hệ thống giám sát để biết những gì diễn ra trong hội trường buổi sáng đầu tiên. Cô cũng để mắt đến cả ba kênh truyền hình vào giờ ăn trưa phòng trường hợp có bất cứ kênh nào đưa tin tức độc quyền mà hai ứng viên khác đã bỏ lỡ, và như vậy báo chí sẽ đòi hỏi phản ứng ngay tức thì của cô.

Suốt ngày hôm đó, ba một người trong số các đại biểu vẫn đang dao động được mời đến gặp cô ở tầng hai tầng. Trong lúc chờ đợi, họ

được phục vụ cà phê, trà lạnh, trà nóng và cocktail. Florentyna chỉ có lựa chọn duy nhất là nước đóng chai Perrier.

Cô im lặng theo dõi Pete Parkin đến nơi trên một chiếc Air Force 2 tại sân bay Detroit. Một nhân viên nói với cô rằng đám đông đón ông ta nhỏ hơn đám đông xuất hiện vì cô ngày hôm qua, trong khi một người khác lại nói nó lớn hơn. Cô ghi nhớ trong đầu nhân viên đã nói đám đông đón Parkin lớn hơn và quyết định sẽ lắng nghe ý kiến của anh ta cẩn thận hơn trong tương lai.

Pete Parkin có bài phát biểu ngắn tại bục phát biểu được thu xếp đặc biệt trên đường băng. Biểu tượng văn phòng phó Tổng thống của ông lấp lánh trong ánh mặt trời. Ông ta nói rằng mình rất vui mừng được đến thành phố mà có thể được miêu tả chính xác là thủ đô xe hơi của thế giới. “Tôi nhận ra là” ông ta nói thêm, “tôi đã luôn sử dụng những chiếc xe Ford trong suốt cuộc đời mình.” Florentyna mỉm cười.

Sau hai ngày bị “giam giữ tại nhà”, Florentyna than phiền rất nhiều về cảm giác gò bó, đến mức vào sáng thứ Tư, Sở Mật vụ đã đưa cô xuống bằng thang máy vận chuyển hàng để cô có thể tản bộ dọc con sông phía trước mặt, tận hưởng không khí trong lành cũng như ngắm nhìn khung cảnh đường chân trời của Windsor, Ontario, ở phía bờ bên kia. Cô chỉ đi được vài bước trước khi bị bao vây bởi những người chúc phúc muốn bắt tay cô.

Lúc cô quay về, Edward có vài tin tức tốt lành: năm đại biểu còn dao động đã quyết định bầu cho cô trong lượt bình chọn đầu tiên. Anh ước tính, họ chỉ cần thêm bảy mươi ba phiếu nữa để giành được con số ma thuật 1.666. Qua màn hình, cô theo dõi diễn biến chương trình trên sân đại hội. Người da màu đứng đầu trường

cảnh sát tại Delaware diễn giải chi tiết những phẩm chất của Florentyna, và khi bà ta nhắc đến tên cô, các biểu ngữ màu xanh dương với dòng chữ “Kane làm Tổng thống” ngập tràn hội trường. Trong bài phát biểu sau đó, có một biển biểu ngữ màu đỏ tương tự đề nghị “Parkin làm Tổng thống.” Cô đi quanh phòng cho đến một rưỡi, gặp gỡ trực tiếp thêm bốn mươi ba đại biểu và nói chuyện điện thoại với năm mươi tám người nữa cho đến thời điểm đó.

Ngày đại hội thứ hai dành phần lớn thời gian cho các bài phát biểu định hướng về chính sách, tài chính, phúc lợi, quốc phòng, và bài phát biểu quan trọng nhất là của Thượng nghị sĩ Pryor. Hết lần này đến lần khác, các đại biểu tuyên bố rằng dù ai trong hai ứng cử viên lớn được lựa chọn, họ cũng sẽ đánh bại phe Cộng hòa vào tháng Mười một, nhưng đa số đại biểu có mặt trong phòng liên tục rì rầm, gần như lãng quên những người đàn ông và phụ nữ trên diễn đàn, những người rất có thể lập nên một ban lãnh đạo đảng Dân chủ. Florentyna bỏ ngang cuộc tranh luận về quốc phòng để đi uống nước với hai đại biểu đến từ Nevada, những người tuyên bố họ vẫn chưa quyết định. Cô nhận ra điểm đến tiếp theo của họ rất có thể là chỗ của Parkin, người cũng hứa với họ về những quốc lộ, bệnh viện, trường học mới hay bất cứ lí do gì họ có thể nghĩ ra để viếng thăm cả hai ứng cử viên. Ít nhất thì tối mai họ cũng phải đưa ra quyết định cuối cùng là sẽ nghiêng về phía ai. Cô nói với Edward rằng mình muốn có một hàng rào được dựng lên giữa phòng để những đại biểu đang dao động có chỗ nào đó ngồi nghỉ khi đến gặp cô.

Các báo cáo dồn dập đưa tới cả ngày hôm đó về hành động của Pete Parkin, có vẻ cũng gần giống như Florentyna, ngoại trừ việc

ông ta ở tại khách sạn Westin ở trung tâm Renaissance. Bởi không ai trong hai người được phép vào hội trường hội nghị, thói quen hằng ngày của họ vẫn tiếp tục tiến hành – đại biểu, điện thoại, thông cáo báo chí, buổi gặp gỡ quan chức đảng và cuối cùng là lên giường mà chẳng ngủ được bao nhiêu.

Ngày thứ Năm, Florentyna thay trang phục lúc sáu giờ sáng và được nhanh chóng đưa tới hội trường hội nghị. Khi họ đến Đấu trường Joe Louis, cô được chỉ cho lối đi nơi cô sẽ xuống để tuyên bố bài phát biểu nhậm chức nếu trở thành ứng cử viên được lựa chọn. Cô bước ra bục phát biểu và đứng trước một hệ thống micro, nhìn chằm chằm xuống hai mươi một nghìn chiếc ghế trống. Những biểu ngữ cao, mỏng manh dựng trên sàn vươn thẳng vào không trung đầy tự hào có đề tên của mọi tiểu bang từ Alabama cho đến Wyoming. Cô ghi chú vị trí đại biểu bang Illinois để có thể vẫy tay với họ trong giây phút cô tiến vào hội trường.

Một phóng viên ảnh táo bạo, người đã ngủ cả đêm dưới một chiếc ghế trong hội trường hội nghị, bắt đầu chụp ảnh cô trước khi anh ta nhanh chóng bị dẫn đi bởi Sở Mật vụ. Florentyna mỉm cười khi nhìn lên trần, nơi hai mươi nghìn trái bóng bay đỏ, trắng và xanh dương đợi được thả xuống người chiến thắng. Cô đọc được ở đâu đó rằng cần tới năm mươi sinh viên với những chiếc bơm xe đạp và một tuần lễ để bơm đầy không khí cho chúng.

“Sẵn sàng để thử chưa, Thượng nghị sĩ Kane?” Một giọng thiếu thân thiện vang lên từ chỗ nào đó có không xác định được.

“Hỡi những đồng bào Mỹ của tôi, đây là thời khắc tuyệt vời nhất trong cuộc đời và tôi có ý định...”

“Được rồi, Thượng nghị sĩ. To và rõ ràng” trưởng nhóm kỹ sư điện tử nói khi anh ta đi lên từ những hàng ghế trống. Pete Parkin cũng được sắp xếp để duyệt qua quy trình này lúc bảy giờ.

Florentyna được đưa trở lại khách sạn của mình, nơi cô dùng bữa sáng với những nhân viên thân tín nhất, những người đều đang hồi hộp và cười trước những trò đùa của nhau, nhưng gượng gạo và hoàn toàn im lặng mỗi khi cô lên tiếng. Họ theo dõi Pete Parkin thực hiện việc chạy bộ hằng ngày để lên sóng truyền hình, tất cả mọi người trở nên cuồng loạn khi ai đó trong chiếc áo gió của đài NBC giữ một chiếc máy ghi hình nhỏ tăng tốc vượt qua vị phó Tổng thống đang thờ hớn hển tới ba lần để có được hình ảnh tốt hơn.

Cuộc bỏ phiếu điểm danh sẽ được bắt đầu lúc chín giờ tối hôm nay. Edward đã thiết lập năm mươi đường dây điện thoại trực tiếp đến từng chủ tịch tiểu bang có mặt trên sàn hội nghị để có thể liên tục kết nối nếu có điều gì đó bất ngờ xảy ra. Florentyna ngồi sau bàn làm việc có hai điện thoại, nhưng chỉ cần một cú chạm nút cô có thể kết nối với bất kỳ máy nào trong năm mươi đường dây. Trong khi hội trường bắt đầu được lấp đầy, họ kiểm tra từng đường dây và Edward chính thức tuyên bố họ đã sẵn sàng. Giờ đây tất cả những gì có thể làm là tận dụng từng phút còn lại để liên lạc thêm với nhiều đại biểu nữa. Đến năm rưỡi, Florentyna đã nói chuyện qua điện thoại hay gặp gỡ cá nhân với ba trăm chín hai người trong bốn ngày.

Bảy giờ tối, đấu trường Joe Louis đã gần như chật cứng, mặc dù vẫn còn tới nguyên một tiếng đồng hồ cho đến khi những cái tên được đưa ra đề cử. Không một ai đến Detroit muốn bỏ lỡ dù chỉ một phút của vở kịch hay đang dần hé mở.

Bảy rưỡi, Florentyna chứng kiến các quan chức của đảng bắt đầu ngồi vào chỗ của mình trên sân khấu và cô nhớ lại những ngày tháng sinh viên được làm trợ lý cho một thành viên Quốc hội tại đại hội Chicago, khi cô lần đầu tiên gặp John Kennedy. Sau đó cô biết rằng họ đều được mời đến vào những mốc thời gian nhất định; bạn càng được đề nghị đến trễ, bạn càng có địa vị cao. Bốn mươi năm đã qua, và cô hi vọng mình sẽ được hỏi sau cùng.

Sự cổ vũ lớn nhất của buổi tối được dành cho Thượng nghị sĩ Bill Bradley, người đã tuyên bố mình sẽ đến đại hội nếu có sự bẻ tắc sau lượt bỏ phiếu đầu tiên. Bảy giờ bốn lăm, phát ngôn viên của Hạ viện, Marty Lynch, đứng dậy và cố gắng đưa đại hội vào trật tự, nhưng ông ta hầu như không thể át được tiếng còi, tiếng huýt sáo, tiếng trống, tiếng kèn và tiếng kêu gào “Kane” cũng như “Parkin” từ những người ủng hộ cố gắng hét át tiếng của nhau. Florentyna ngồi quan sát diễn biến, nhưng không để lộ cảm xúc gì. Khi cuối cùng cũng có một trật tự mong manh, vị chủ tịch giới thiệu bà Bess Gardner, người được lựa chọn để tuyên bố chính thức tổng số phiếu, mặc dù mọi người tại hội trường đều biết rằng kết quả sẽ được chiếu trên màn hình ti vi khổng lồ phía sau đầu bà ta thậm chí trước cả khi bà ta có cơ hội để xác nhận chúng.

Tám giờ, vị chủ tịch gõ búa xuống một vài người nhìn thấy chiếc búa gỗ nhỏ đập xuống bệ, nhưng không ai nghe thấy gì. Trong vòng hai mươi phút tiếp theo, tiếng ồn ào vẫn tiếp tục khi vị chủ tịch không gây được ấn tượng gì với các đại biểu. Cuối cùng, lúc tám giờ hai ba, Marty Lynch đề nghị Jane Byrne, Thị trưởng thành phố Chicago, đặt tên Thượng nghị sĩ Kane vào vị trí đề cử, thêm mười phút ồn ào nữa trước khi bà thị trưởng có thể thực hiện bài phát biểu ca ngợi

của mình. Florentyna và các nhân viên của cô ngồi trong im lặng suốt bài phát biểu nói lên những thành tích vì cộng đồng của cô với sự ngưỡng mộ. Cô cũng lắng nghe một cách chăm chú khi Thượng nghị sĩ Ralph Brooks đề cử Pete Parkin. Sự đón nhận cả hai lời đề nghị từ các đại biểu có thể tạo nên một bản nhạc giao hưởng dành cho sáo. Việc đề cử dành cho Bill Bradley và số lượng có thể đếm được trên đầu ngón tay “những cậu con trai được yêu thích” được dự đoán trước tiếp nối nhanh chóng sau đó.

(— — —)

Chín giờ, vị chủ tịch nhìn xuống hội trường và gọi tên Alabama đưa ra kết quả kiểm phiếu của mình. Florentyna ngồi nhìn chăm chăm vào màn hình như một tù nhân chuẩn bị đối diện với phiên tòa của bồi thẩm đoàn – muốn biết phán quyết thậm chí trước cả khi được nghe chứng cứ.

Vị chủ tịch nhể nhại mồ hôi của phái đoàn bang Alabama cầm lấy micro của ông ta và hét to, “Bang Alabama vĩ đại, trái tim của miền Nam, dành hai tám phiếu cho phó Tổng thống Parkin và mười bảy cho Thượng nghị sĩ Kane.” Mặc dù ai cũng biết Alabama sẽ bầu thế nào từ 11 tháng Ba, hơn bốn tháng trước đó, điều này cũng không ngăn được những tám chân dung Parkin được vẩy điên cuồng, và mất thêm mười hai phút nữa trước khi vị chủ tịch có thể gọi tên Alaska.

“Alaska, tiểu bang thứ bốn chín gia nhập Hợp chủng quốc, dành bảy phiếu cho Thượng nghị sĩ Kane, Tổng thống thứ bốn mươi hai của Hoa Kỳ, ba cho Pete Parkin và một cho Thượng nghị sĩ Bradley.” Đến lượt những người ủng hộ Florentyna bày tỏ sự nhiệt

thành dành cho ứng cử viên của mình, nhưng Parkin vẫn dẫn trước trong nửa giờ đầu tiên cho đến khi California tuyên bố dành hai trăm mười bốn phiếu cho Thượng nghị sĩ Kane, chín mươi hai cho Parkin.

“Chúa phù hộ Bella, Florentyna nói, nhưng phải chứng kiến phó Tổng thống giành lại thế thượng phong nhờ sự giúp sức của Florida, Georgia và Idaho. Khi họ tới tiểu bang Illinois, đại hội gần như ngưng đọng, bà Kalamich, người đã chào đón Florentyna đêm đầu tiên tại Chicago gần hai mươi năm về trước, được chọn làm phó Chủ tịch của đảng Dân chủ bang Illinois trong năm hội nghị, đưa ra tuyên bố của các đại biểu của mình.

“Thưa ngài Chủ tịch, đây là giây phút tuyệt vời nhất của cuộc đời tôi” – Florentyna mỉm cười khi bà Kalamich tiếp tục – “khi được nói với các bạn rằng bang Illinois vĩ đại rất vinh dự được dành tất cả một trăm bảy chín lá phiếu của mình cho cô con gái được yêu thích nhất, đồng thời là nữ Tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ, Thượng nghị sĩ Florentyna Kane.” Những người ủng hộ Kane trở nên điên loạn khi cô giành được vị trí dẫn đầu lần thứ hai, nhưng Florentyna biết rằng đối thủ của cô sẽ tạo ra hiệu ứng tương tự khi đến lượt Texas tuyên bố ứng cử viên được bang ủng hộ, và sự thật là Parkin đã dẫn trước lần thứ hai với 1.440 đại biểu so với 1.371 của Florentyna, sau khi bang quê nhà của ông ta đưa ra phán quyết của mình. Bill Bradley thu nhặt được chín bảy đại biểu suốt quá trình và đến giờ có vẻ chắc chắn thu thập đủ số phiếu bầu để ngăn chặn một người chiến thắng tuyệt đối từ vòng đầu tiên.

Trong lúc vị chủ tịch tiếp tục gọi đến các bang – Utah, Vermont, Virginia – hệ thống máy tính đã hiện chớp nhoáng trên màn chiếu

rằng không có người thắng cuộc trong vòng bỏ phiếu đầu tiên, tuy nhiên lúc đó là mười giờ bốn bảy khi Tom Brokaw tuyên bố phán quyết của vòng đầu tiên: 1.522 dành cho Thượng nghị sĩ Kane, 1.480 cho phó Tổng thống Parkin, 189 cho Thượng nghị sĩ Bradley và 140 cho những người khác.

Vị chủ tịch nói với các đại biểu rằng bây giờ Thượng nghị sĩ Bradley muốn phát biểu trực tiếp với họ. Mười một phút trôi qua trước khi ông ta có thể bắt đầu nói. Florentyna đã nói chuyện với ông ta qua điện thoại mỗi ngày trong suốt kì đại hội và chắc chắn né tránh việc mời ông ta gia nhập đội ngũ của cô ở vị trí phó Tổng thống, bởi cô cảm thấy một đề nghị như vậy giống việc quăng ra một sự hồi lộ hơn là một lựa chọn cần được xem xét dành cho ông ta, bởi cô cảm thấy ông ta là người phù hợp để kế nhiệm mình. Mặc dù Ralph Brooks là người được yêu thích ở vị trí đó trong chiến dịch của Parkin, Florentyna không thể không tự hỏi liệu Pete Parkin đã đề nghị Bradley gia nhập với mình chưa.

Cuối cùng, ngài thượng nghị sĩ cấp cao tới từ bang New Jersey cũng có thể phát biểu trước đại hội. “Những người anh em trong đảng Dân chủ của tôi.” ông ta bắt đầu. “Tôi cảm ơn các bạn vì sự ủng hộ mà mọi người dành cho tôi trong suốt năm bầu cử, nhưng đã đến lúc tôi xin rút khỏi cuộc đua vào vị trí Tổng thống và giải phóng cho các đại biểu của mình để họ bầu theo cách mà lương tâm của họ dẫn đường.” Cả hội trường gần như tĩnh lặng. Bradley nói trong vài phút về hình mẫu mà ông ta muốn thấy trong Nhà Trắng nhưng không ủng hộ công khai bất cứ ứng cử viên nào. Ông ta kết thúc với những lời: “Tôi cầu mong rằng các bạn sẽ lựa chọn được người phù

hợp để lãnh đạo đất nước chúng ta” và được hoan nghênh trong vài phút trước khi trở về chỗ ngồi.

Cùng lúc ấy, hầu hết những người trong phòng số 2400 của khách sạn Baron đã không còn yên vị được nữa, chỉ duy nhất Florentyna vẫn ngồi vờ vẻ ngoài bình tĩnh, mặc dù Edward nhận ra nắm đấm của cô đã chặt lại. Anh nhanh chóng quay lại làm việc với mục màu xanh lá trong bản in chính của mình, phần chỉ nói về các đại biểu của Bradley, nhưng anh không thể làm gì nhiều khi tất cả bọn họ đều đang ở trên sàn hội nghị, ngoại trừ việc gọi điện cho chủ tịch của từng ủy ban bang và nhắc họ làm việc của mình. Điện thoại liên tục đổ chuông trả về, dường như các đại biểu của Bradley cũng bị chia làm hai, Một vài người sẽ vẫn tiếp tục bầu cho ông ta ở vòng thứ hai phòng trường hợp đại hội bế tắc và cuối cùng phải chuyển hướng sang ông.

Vòng bầu cử điểm danh thứ hai bắt đầu lúc mười một giờ hai phút với bang Alabama, Alaska và Arizona không có thay đổi gì. Việc bỏ phiếu kéo dài từ tiểu bang này sang tiểu bang khác cho đến khi quyết định của bang Wyoming được ghi lại lúc mười hai giờ hai phút. Cuối vòng thứ hai, đại hội vẫn chưa quyết định được, với duy nhất một thay đổi quan trọng về phía Pete Parkin, đã dẫn trước mong manh với 1.629 phiếu so với 1.604 – và chín tám đại biểu vẫn chưa quyết định hoặc tiếp tục trung thành với Thượng nghị sĩ Bradley.

Lúc mười hai rưỡi, vị chủ tịch nói, “Vây là đủ rồi. Chúng ta sẽ bắt đầu điểm danh lại vào tối mai lúc bảy giờ.”

“Tại sao đó không phải là điều đầu tiên làm trong sáng mai chứ?” Một trong số những trợ lý trẻ tuổi thiếu ngủ của Florentyna hỏi khi cậu ta rời khỏi hội trường.

“Như sếp đã chỉ ra rồi” Janet nói, “việc bầu cử hiện nay chỉ diễn ra vì lợi ích của mạng lưới truyền thông mà thôi, và sáng mai chỉ đơn giản là không phải thời điểm vàng.”

“Liệu mạng lưới truyền hình có chịu trách nhiệm cho việc lựa chọn ứng cử viên không?” Tay trợ lý hỏi.

Cả hai cùng cười. Tay trợ lý thiếu ngủ lặp lại chính bình luận đó hai mươi bốn giờ sau – không ai trong bọn họ cười nữa cả.

Các đại biểu kiệt sức bỏ nhào về phòng mình, họ nhận thức được rằng ở vòng điểm danh thứ ba hầu hết các bang sẽ giải phóng đại biểu của mình khỏi những cam kết ban đầu, điều đó có nghĩa là giờ đây họ có thể bầu chọn theo cách họ cảm thấy hài lòng. Edward và đội của anh không biết bắt đầu từ đâu, nhưng họ đã nhật lên các bản in kế hoạch và xem qua một lượt từng đại biểu từ Alabama cho đến Wyoming lần thứ ba trong đêm hôm đó, hi vọng rằng sẽ có kế hoạch đối với từng tiểu bang vào tám giờ sáng hôm sau.

Florentyna gần như không ngủ đêm đó, và vào lúc sáu giờ mười cô quay lại phòng khách căn hộ của mình trong áo choàng ngủ và thấy Edward vẫn đang xem xét kỹ lưỡng các danh sách.

“Anh sẽ cần em lúc tám giờ” anh nói mà không nhìn lên cô.

“Chào buổi sáng” cô đáp và hôn lên trán anh.

“Chào buổi sáng.”

Florentyna duỗi người và ngáp. “Việc gì lúc tám giờ vậy?”

“Chúng ta sẽ nói chuyện với ba mươi người thuộc phe Bradley và các đại biểu chưa tuyên bố chính thức một tiếng mỗi nhóm suốt ngày hôm nay. Anh muốn em sẽ nói chuyện được với ít nhất hai trăm năm mươi người trước năm giờ chiều. Chúng ta sẽ có sáu chiếc điện thoại được kiểm soát từng phút một suốt thời gian đó, để

đảm bảo không bao giờ có ít hơn hai người đợi đến lượt nói chuyện với em.”

“Không phải tám giờ là hơi sớm sao?” Florentyna hỏi.

“Không” Edward đáp. “Bởi vì sự khác biệt về múi giờ, các đại biểu cực Đông sẽ thức dậy sớm như thường lệ và anh sẽ không bận tâm đến các đại biểu ở cực Tây cho đến sau bữa trưa.”

Florentyna quay trở lại phòng mình, cô nhận ra lần nữa rằng Edward đã suy nghĩ nhiều như thế nào cho cả chiến dịch tranh cử của cô, và cô nhớ Richard từng nói cô may mắn ra sao khi có hai người đàn ông ngưỡng mộ mình.

Tám giờ, cô bắt đầu làm việc với một ly nước cam lớn bên cạnh. Khi buổi sáng trôi qua, cả đội bắt đầu tin chắc rằng vòng điểm danh đầu tiên tối nay phe đa số sẽ nghiêng về ứng cử viên của họ. Cảm giác trong phòng chuyển dần sang một chiến thắng. Lúc mười giờ bốn mươi, Bill Bradley gọi điện tới nói rằng nếu đại biểu của ông ta gây ra một sự bế tắc lần nữa, ông ta sẽ đề nghị họ bầu cho Florentyna.

Mười một giờ hai bảy, Edward đưa điện thoại cho Florentyna lần nữa. Lần này không phải một người mong cô may mắn.

“Pete Parkin đây. Tôi nghĩ chúng ta cần phải bàn bạc. Tôi có thể đến gặp bà ngay lập tức chứ?”

Florentyna muốn đáp rằng “Tôi bận lắm” nhưng chỉ nói đơn giản “Được.”

“Tôi sẽ qua ngay.”

“Ông ta muốn gì được nhỉ?” Edward hỏi khi Florentyna đưa lại anh chiếc điện thoại.

“Em không rõ, nhưng chúng ta sẽ không phải đợi lâu để biết điều đó đâu.”

Pete Parkin đến bằng cầu thang vận chuyển hàng cùng với hai đặc vụ thuộc Sở Mật vụ và tay quản lý chiến dịch tranh cử của ông ta.

Sau màn chào hỏi thân mật một cách không tự nhiên – hai ứng cử viên đã không nói chuyện với nhau trong suốt sáu tháng qua – và rót cà phê, hai đối thủ được để lại một mình. Họ ngồi trong những chiếc ghế thoải mái đối diện nhau. Họ cũng trao đổi về thời tiết chứ không phải về việc ai nên cai trị thế giới phương Tây. Người đàn ông Texas đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi đã chuẩn bị một thỏa thuận với bà, Florentyna.”

“Tôi đang nghe đây.”

“Nếu bà rút lui, tôi sẽ đề nghị bà vị trí phó Tổng thống.”

“Ông hẳn là đang...”

“Nghe tôi đã, Florentyna” Parkin nói, đưa bàn tay không lồ như một cánh sát giao thông lên cao. “Nếu bà chấp nhận lời đề nghị của tôi, tôi sẽ chỉ làm một nhiệm kỳ nếu được lựa chọn và sau đó sẽ ủng hộ bà cho chức vụ đó vào năm 1996 với toàn bộ sự chống lưng của Nhà Trắng. Bà trẻ hơn tôi năm tuổi và không có lí do gì bà không thể làm được hai nhiệm kỳ.”

Hơn ba mươi phút trước, Florentyna đã nghĩ tới rất nhiều lí do vì sao đối thủ của cô muốn gặp mặt, nhưng cô không chuẩn bị cho tình huống này.

“Nếu cô không chấp nhận lời đề nghị của tôi và tôi giành chiến thắng tối nay, tôi sẽ giành vị trí số hai cho Ralph Brooks, người đã xác nhận rằng ông ta sẵn sàng chạy đua.”

“Tôi sẽ gọi cho ông vào hai giờ chiều nay” là toàn bộ những gì Florentyna đáp lại. Khi Pete Parkin rời đi với tay trợ lý của mình, cô thảo luận lời đề nghị với Edward và Janet, cả hai đều cảm thấy họ đã đi quá xa để có thể từ bỏ tại thời điểm này. “Ai biết được mọi chuyện sẽ như thế nào trong thời gian bốn năm chứ?” Edward chỉ ra. “Em có thể sẽ giống như Humphrey¹⁶⁶ cố gắng giành lại vị trí từ Johnson; và dù trong tình huống nào, chúng ta cũng chỉ cần một sự bẽ tắc vào thời điểm này và đại biểu của Bradley sẽ đẩy chúng ta lên đầu trong vòng bỏ phiếu thứ tư.”

“Tôi tự hỏi liệu Parkin có biết điều đó không.” Janet nói.

Florentyna ngồi bất động lắng nghe hai cố vấn đặc biệt của cô và sau đó đề nghị được ở một mình.

Florentyna gọi điện cho Pete Parkin lúc một giờ bốn ba và lịch sự từ chối lời đề nghị của ông ta, nói rằng cô tự tin mình sẽ chiến thắng ngay vòng bỏ phiếu điểm danh đầu tiên tối hôm đó. Ông ta không đáp lại.

Hai giờ chiều, cánh báo chí đã có được tin tức về cuộc gặp gỡ bí mật, và điện thoại tại căn hộ số 2400 đổ chuông không ngừng bởi họ cố gắng tìm hiểu xem chuyện gì đã diễn ra. Edward giữ cho Florentyna tập trung vào các đại biểu, và qua từng cuộc gọi cô trở nên ngày càng chắc chắn rằng bước đi của Pete Parkin được thực hiện dựa trên nỗi tuyệt vọng nhiều hơn là sự tự tin. “Ông ta đã chơi lá bài cuối cùng của mình.” Janet nhếch mép nói.

Sáu giờ, tất cả mọi người trong căn hộ số 2400 tập trung trở lại trước màn hình ti vi: không còn bất cứ đại biểu nào để nói chuyện nữa, tất cả bọn họ đều đã ở trên sàn đại hội. Edward vẫn giữ mạng lưới điện thoại của mình kết nối với tất cả chủ tịch tiểu bang, và

những báo cáo sớm từ những người đó xác nhận rằng cảm giác họ đã gom được phiếu bầu trong suốt cả ngày là chính xác.

Đúng ngay thời điểm Florentyna thả lỏng bản thân và lần đầu tiên cảm thấy tự tin, một quả bom phát nổ. Edward vừa đưa cho cô một chai Perrier nữa thì đài CBS phát sóng dòng chữ Tin nóng và máy quay hướng vào Dan Rather, người chia sẻ với nhóm khán giả đang kinh ngạc chỉ mười lăm phút trước khi việc điếm danh bắt đầu, rằng anh ta sẽ phỏng vấn phó Tổng thống Parkin về lí do của cuộc gặp bí mật giữa ông ta và Thượng nghị sĩ Kane. Máy quay của đài CBS chiếu xuống gương mặt đỏ lựng của người đàn ông Texas to lớn và trước sự kinh hoàng của Florentyna, toàn bộ việc này được phát trực tiếp trên màn hình lớn trong hội trường cuộc họp. Cô nhớ rằng Ủy ban Quy tắc đã quyết định cho phép phát sóng mọi thứ có thể tác động đến các đại biểu, việc này nhằm ngăn chặn tin đồn lan truyền trong phòng đại hội về những điều đang thực sự diễn ra bên ngoài, để chắc chắn những việc đã xảy ra giữa Ford và Reagan năm 1980¹⁶⁷ liên quan đến chuyện chọn người đồng hành sẽ không bao giờ lặp lại. Lần đầu tiên các đại biểu trong hội trường đồng loạt im lặng.

Máy quay phim chuyển trở lại người dẫn chương trình trực tiếp của đài CBS.

“Thưa phó Tổng thống, chúng tôi đều biết ông đã có cuộc gặp gỡ với Thượng nghị sĩ Kane hôm nay. Ông có thể cho biết lí do gặp mặt bà ấy không?”

“Chắc chắn rồi, Dan, đó là điều tiên quyết bởi tôi quan tâm đến sự thống nhất của đảng mình và trên hết là đánh bại phe Cộng hòa.”

Florentyna và nhân viên của cô bị thu hút toàn bộ sự chú ý. Cô có thể thấy các đại biểu trên sàn đang chờ đợi từng từ và cô bất lực không thể làm gì ngoài việc lắng nghe.

“Tôi có thể hỏi điều gì đã diễn ra trong cuộc gặp đó không?”

“Tôi đã đề nghị Thượng nghị sĩ Kane rằng liệu bà ấy có sẵn sàng phục vụ với vai trò phó Tổng thống của tôi và tạo thành một đội Dân chủ bất khả chiến bại.”

“Bà ấy đã đáp lại thế nào với lời đề nghị của ông?”

“Bà ấy nói sẽ xem xét đề nghị đó. Anh thấy đấy, Dan, tôi tin rằng chúng tôi có thể cùng nhau dễ dàng đánh bại những người Cộng hòa.”

“Hỏi ông ta câu trả lời cuối cùng của tôi là gì, Florentyna kêu lên, nhưng không có tác dụng gì, những chiếc máy quay đã hướng sang hội trường đại hội với một hội nghị điên cuồng sẵn sàng cho vòng bỏ phiếu đầu tiên. Edward gọi tới đài CBS và yêu cầu thời lượng tương đương cho Florentyna. Dan Rather đồng ý phỏng vấn Thượng nghị sĩ Kane ngay lập tức, nhưng Florentyna biết rằng họ đã quá chậm. Một khi việc bỏ phiếu bắt đầu, ủy ban đã đồng ý rằng không thứ gì được phép xuất hiện trên màn hình ngoại trừ kết quả kiểm phiếu. Không nghi ngờ gì việc họ sẽ phải xem xét lại luật này ở kì đại hội sau, nhưng tất cả những gì Florentyna có thể nghĩ là quan điểm của cô Tredgold về truyền hình: Quá nhiều quyết định vội vàng được đưa ra sẽ khiến sau này sẽ phải hối tiếc.

Vị chủ tịch gõ chiếc búa của ông ta và gọi tên Alabama để bắt đầu vòng điểm danh và tiểu bang Camellia cho thấy hai phiếu đã chuyển sang cho Parkin. Khi Florentyna mất một đại biểu từ Alaska và hai từ Arizona, cô biết rằng hi vọng duy nhất của mình là một sự

bế tắc lần nữa, để cô có thể đưa cuộc gặp mặt với Parkin dưới góc nhìn bên mình lên truyền hình trước vòng bỏ phiếu tiếp theo. Cô ngòai và chứng kiến bản thân mất một phiếu chỗ này, vài phiếu chỗ kia, nhưng khi Illinois vẫn giữ sự kiên định, cô hi vọng gió sẽ đổi hướng. Edward và cả đội hoạt động không ngừng nghỉ qua điện thoại.

Và cú đấm tiếp theo đến.

Edward nhận được cuộc gọi từ một trong những quản lý chiến dịch của anh có mặt trên sàn rằng nhân viên của Parkin bắt đầu loan tin đồn trong phòng họp rằng Florentina đã chấp nhận lời đề nghị của ông ta. Một tin đồn mà người đó biết Florentyna sẽ không bao giờ có thể truy ngược trực tiếp tới Parkin hay có thời gian để biện minh. Lần lượt các bang đến phiên bỏ phiếu, Edward chiến đấu để ngăn chặn cơn bão. Khi họ tới bang West Virginia, Parkin chỉ cần hai mươi lăm đại biểu nữa để vươn lên đỉnh. Họ dành cho ông ta hai một, nên ông ta chỉ cần bốn phiếu từ bang áp chót, Wisconsin. Florentina tự tin rằng cả ba đại biểu của Wyoming, tiểu bang cuối cùng bầu chọn, sẽ vẫn trung thành với mình.

“Tiểu bang Wisconsin vĩ đại, lưu tâm đến trách nhiệm của mình tới nay” – một lần nữa cả hội trường hoàn toàn im lặng – “và tin tưởng vào sự thống nhất của đảng với sự cân nhắc của tất cả cá nhân, sẽ giành toàn bộ mười một phiếu bầu của mình cho Tổng thống tiếp theo của Hoa Kỳ, Pete Parkin.”

Các đại biểu trở nên cuồng loạn. Trong căn hộ số 2400, kết quả được đón nhận trong sự im lặng sững sờ.

Florentyna bị đánh bại bởi một mánh khóe rẻ tiền nhưng xuất sắc. Và điều khôn ngoan thật sự của việc đó là nếu cô phủ nhận mọi

chuyện và đưa ra góc nhìn của mình về thái độ của Parkin, đảng Dân chủ sẽ chắc chắn đánh mất tòa Bạch Ốc vào tay đảng Cộng hòa và cô sẽ trở thành vật tế thần.

Ba mươi phút sau, Pete Parkin đến đấu trường Joe Louis giữa những lời chúc mừng và giai điệu bài hát “Những tháng ngày hạnh phúc đã quay trở lại nơi đây.” Ông ta dành thêm mười hai phút vẫy tay với các đại biểu và cuối cùng cũng xoay sở làm cho hội trường im lặng, ông ta nói: “Tôi hi vọng được đứng trên bục phát biểu này tối mai cùng người phụ nữ vĩ đại nhất nước Mỹ và mang tới trước toàn dân một đội ngũ sẽ quét sạch những người Cộng hòa, khiến những con voi đó phải quỳ gối trong ít nhất một thập kỷ.”

Một lần nữa, các đại biểu kêu gào tán thưởng. Suốt một tiếng đồng hồ sau, nhân viên của Florentyna lặng lẽ trở về phòng mình cho đến khi chỉ còn lại Edward bên cạnh cô.

“Em có nên đồng ý không?”

“Em không có lựa chọn nào khác. Nếu em không chấp nhận, và đảng Dân chủ thất bại, mọi lời đổ lỗi sẽ dồn lên em.”

“Và nếu em nói lên sự thật?”

“Nó sẽ bị hiểu sai lệch; họ sẽ nói rằng em là một kẻ thua cuộc thảm hại sau khi đối thủ của em đã dành cho em một hành ôliu hòa giải. Và đừng quên là Tổng thống Ford đã dự đoán từ mười năm trước rằng nữ Tổng thống đầu tiên sẽ phải là phó Tổng thống trước khi người dân Mỹ cảm thấy ý tưởng này chấp nhận được.”

“Điều đó có thể đúng, nhưng nếu Richard Nixon ở đây ngày hôm nay” Florentina cay đắng nói, “ông ta sẽ gọi điện cho Pete Parkin để chúc mừng về một tiểu xảo vượt trội hơn tất cả những gì ông ta đã

làm chống lại Muskie hay Humphrey.” Florentyna ngáp. “Em đi ngủ đây, Edward. Em sẽ đưa ra quyết định của mình vào sáng mai.”

Tám rưỡi, Pete Parkin gửi đến một liên lạc viên để hỏi liệu Florentyna đã có quyết định hay chưa. Cô đáp rằng mình muốn gặp riêng ông ta lần nữa.

Lần này, Parkin đến với ba đơn vị truyền hình theo sát và số lượng phóng viên có thể thông hành báo chí màu đỏ nhiều nhất có thể. Khi họ ở một mình, Florentyna cảm thấy khó kiểm soát được cơn giận dữ của mình mặc dù cô đã quyết định không phản kháng Parkin, mà chỉ đơn giản hỏi liệu ông ta có thể xác nhận chỉ có ý định đảm nhiệm một nhiệm kỳ hay không.

“Đúng” ông ta nói, nhìn thẳng vào mắt Florentyna.

“Và vào lần bầu cử tiếp theo, ông sẽ ủng hộ tôi hoàn toàn?”

“Bà có lời hứa của tôi về chuyện đó” ông ta nói. “Với những điều khoản đó, tôi sẵn sàng phục vụ với vị trí phó Tổng thống.”

Khi ông ta rời khỏi phòng, Edward lắng nghe những việc đã diễn ra và nói, “Chúng ta sẽ biết chính xác lời hứa của ông ta đáng giá thế nào.”

(— — —)

Khi tiến vào hội trường đại hội tối hôm đó, Florentyna được đón chào với tiếng ồn ào như thác đổ. Pete Parkin nắm tay cô giơ lên cao và các đại biểu gào thét ủng hộ. Chỉ có Ralph Brooks nhìn có vẻ chua chát.

Florentyna cảm thấy bài phát biểu chấp nhận vị trí ứng cử viên phó Tổng thống không tốt như kỳ vọng, nhưng họ vẫn cổ vũ cô như vậy. Tuy nhiên, niềm hân hoan lớn nhất của buổi tối hôm đó dành

cho Pete Parkin khi ông ta ra mắt các đại biểu, ông ta được giới thiệu như người anh hùng mới của họ, người đã mang lại sự đoàn kết chân thành cho toàn đảng.

Florentyna bay tới Boston rồi rút về Cape Cod sáng tiếp theo sau cuộc họp báo kinh tởm cùng ứng cử viên Tổng thống của đảng Dân chủ, người liên tục nhắc đến cô như một “người phụ nữ bé nhỏ tuyệt vời đến từ Illinois.”

Khi họ chia tay, trong cái nhìn của toàn bộ cánh nhà báo, ông ta hôn lên má cô. Cô cảm thấy bản thân như một gái điếm đã nhận tiền của ông ta và nhận ra đã quá muộn để thay đổi suy nghĩ của mình về việc lên giường.

Nhân sự thật là chiến dịch tranh cử sẽ không khởi động cho đến sau ngày Quốc tế Lao động, Florentyna quay về Washington để tranh thủ xử lý những nhiệm vụ của Thượng viện đã bị bỏ bê của mình. Cô thậm chí còn thu xếp thời gian về thăm Chicago.

Cô nói chuyện với Pete Parkin qua điện thoại mỗi ngày và rõ ràng là ông ta không thể thân thiện và hợp tác hơn trong việc cố gắng phù hợp với lịch trình của cô. Họ thống nhất gặp nhau ở văn phòng Nhà Trắng để thảo luận kế hoạch cuối cùng cho chiến dịch. Florentyna cố gắng hoàn thành tất cả những cam kết khác của cô trước cuộc họp, để có thể dồn hết sức mình cho công tác vận động tranh cử suốt chín tuần cuối cùng.

Vào ngày 2 tháng 9, cùng những người đồng hành là Edward và Janet, Florentyna đến phía tây của Nhà Trắng và được chào đón bởi Ralph Brooks, người rõ ràng vẫn giữ vai trò cánh tay phải đáng tin cậy của ứng cử viên. Cô quyết tâm không trở thành nguyên nhân của bất kì xung đột nào giữa chính mình và Brooks khi gần đến ngày bầu cử, đặc biệt bởi cô biết chính Brooks kỳ vọng anh ta là ứng cử viên phó Tổng thống. Thượng nghị sĩ Brooks dẫn họ từ khu vực tiếp đón đến thẳng văn phòng của Pete Parkin. Lần đầu tiên Florentyna nhìn thấy căn phòng mà cô có thể ở trong vài tuần và ngạc nhiên bởi sự ấm áp, với những bức tường màu vàng và mép bọc màu ngà của nó. Hoa tươi bày trên chiếc bàn gỗ gụ của Parkin và trên tường

treo những bức tranh sơn dầu của Remington. Tình yêu của Parkin dành cho phương Tây, Florentyna nghĩ. Ánh mặt trời cuối hè ngập tràn các ô cửa sổ hướng về phía nam.

Pete Parkin đứng bật dậy từ phía sau bàn làm việc của mình và tiến tới chào đón cô, chỉ có vẻ hơi quá biểu cảm. Sau đó tất cả bọn họ ngồi xung quanh một chiếc bàn ở trung tâm căn phòng.

“Tôi nghĩ tất cả các bạn đều biết Ralph” Pete Parkin nói với một nụ cười hơi gượng gạo. “Ông ấy đã lập ra một chiến lược vận động tranh cử mà tôi chắc chắn là mọi người sẽ thấy rất ấn tượng.”

Ralph trải một tấm bản đồ Hoa Kỳ lớn lên bàn trước mặt họ. “Tôi cảm thấy mỗi bận tâm chính cần ưu tiên hàng đầu của chúng ta là để giành được Nhà Trắng, chúng ta phải có hai trăm bảy mươi phiếu đại cử tri. Mặc dù việc chiến thắng số phiếu bầu phổ thông rõ ràng quan trọng và đáng thỏa mãn, nhưng chúng ta đều biết chính đại cử tri là người sẽ lựa chọn Tổng thống tiếp theo. Vì lí do đó, tôi đã tô màu đen cho những tiểu bang mà tôi cảm thấy chúng ta ít có cơ hội chiến thắng, và trắng là những sự an toàn truyền thống cho phe Dân chủ. Như vậy còn lại các tiểu bang dao động trọng yếu, nơi mà tôi đánh dấu màu đỏ, chúng có tới một trăm bảy một phiếu bầu đại cử tri.”

“Tôi tin rằng cả Pete và Florentyna đều nên đến thăm tất cả các tiểu bang màu đỏ ít nhất một lần, nhưng Pete nên tập trung năng lượng của ông ấy với miền Nam, còn Florentyna dành phần lớn thời gian tại miền Bắc. Chỉ có California, với số phiếu đại cử tri khủng lên tới bốn lăm cần được viếng thăm thường xuyên bởi cả hai người. Trong suốt sáu mươi hai ngày còn lại trước kỳ bầu cử, chúng ta phải tận dụng từng phút nhàn rỗi còn lại cho các tiểu bang nơi chúng ta

có cơ hội thực sự, và chỉ thực hiện những chuyến viếng thăm tượng trưng tới các khu vực bên lề mà chúng ta đã giành được chiến thắng áp đảo từ năm 1964. Đối với những tiểu bang màu trắng, chúng ta cần chuẩn bị đến thăm họ đồng thời để không bị buộc tội là xem nhẹ họ. Tôi coi Ohio là không có hi vọng gì bởi đó là quê nhà của Russell Warner, nhưng chúng ta không được để phe Cộng hòa cho rằng Florida là của họ chỉ bởi người đồng hành của Russell từng là thượng nghị sĩ cấp cao của tiểu bang này. Bây giờ, tôi cũng đã soạn ra lịch trình hằng ngày cho cả hai người, bắt đầu từ thứ Hai tới.” anh ta tiếp tục nói, trao cho ứng cử viên và Florentyna những tập giấy riêng rẽ, "...và tôi nghĩ hai người nên liên lạc với nhau ít nhất hai lần mỗi ngày, vào tám giờ sáng và mười một giờ tối, theo múi giờ gốc¹⁶⁸.”

Florentyna cảm thấy bị ấn tượng với lượng công việc Ralph Brooks đã đưa ra trước cuộc họp và có thể hiểu vì sao Parkin trở nên phụ thuộc vào anh ta. Trong một tiếng đồng hồ tiếp theo, Brooks trả lời những thắc mắc phát sinh từ kế hoạch của anh ta và đi đến thống nhất về những chiến lược cơ bản của họ trong chiến dịch vận động. Lúc mười hai rưỡi, phó Tổng thống và Florentyna đi tới mái hiên vòm phía bắc Nhà Trắng để nói chuyện với báo chí. Ralph Brooks dường như đã có số liệu thống kê về mọi thứ: cánh báo chí, anh ta cảnh báo họ, cũng bị chia rẽ như bất kì ai khác. Một trăm năm mươi tờ báo với hai mươi hai triệu người đọc đã ủng hộ phe Dân chủ, trong khi một trăm bốn hai tờ báo với gần hai mươi hai triệu bạn đọc đang chống lưng cho những người Cộng hòa. Nếu họ cần biết gì, anh ta nói thêm, anh ta có thể cung cấp cho họ những sự thật có liên quan đến bất kì tờ báo nào trên cả nước.

Florentyna nhìn ra ngoài bãi cỏ giữa quảng trường Lafayette, được điểm xuyết bởi những người thanh thoi tản bộ buổi trưa hay những người đang cắm trại. Nếu được bầu chọn, cô sẽ hiếm khi có thời gian tới thăm công viên hay tượng đài Washington. Dù sao thì cũng chỉ là không thể không kèm người đi cùng. Parkin dẫn cô quay lại văn phòng phó Tổng thống sau khi báo giới đã đặt tất cả những câu hỏi thông thường và nhận lại những câu trả lời quen thuộc. Khi quay lại văn phòng, họ thấy những người phục vụ Philippin của Parkin đã bày biện bữa trưa trên chiếc bàn họp.

Florentyna sau khi từ cuộc họp đi ra thì cảm thấy tốt hơn rất nhiều về cách các vấn đề được giải quyết, đặc biệt khi phó Tổng thống đã hai lần nhắc đến thỏa thuận trước đó của họ liên quan đến năm 1996 trong phiên điều trần với Brooks. Tuy nhiên, Florentyna nghĩ đó sẽ là một chặng đường dài trước khi cô có thể hoàn toàn tin tưởng Parkin.

Vào mùng 7 tháng Chín, cô bay tới Chicago để bắt đầu phần việc của mình trong chiến dịch bầu cử, nhưng nhận thấy rằng mặc dù báo chí khó khăn khi theo kịp lịch trình hằng ngày cô đặt ra cho bản thân, cô vẫn thiếu động lực đã trở thành thương hiệu của chiến dịch vận động tranh cử trước đây của mình.

Kế hoạch của Brooks diễn ra suôn sẻ trong vài ngày đầu tiên khi Florentyna di chuyển dọc bang Illinois, Massachusetts và New Hampshire. Cô không gặp bất cứ bất ngờ nào cho tới khi đến New York, nơi đồng đảng nhà báo đang đợi sẵn ở sân bay Albany. Họ muốn biết quan điểm của cô về cách đối xử của Pete Parkin đối với người Chicano¹⁶⁹. Cô thú nhận rằng mình không biết họ đang nói về vấn đề gì, nên họ đã cho cô biết rằng ứng cử viên đã nói ông ta

chưa bao giờ có bất cứ vấn đề gì với người Chicano ở điền trang của mình; họ như những đứa con của ông ta. Các thủ lĩnh nhân quyền đã sẵn sàng vùng lên trên cả nước và tất cả những gì Florentyna có thể nghĩ ra để nói chỉ là, “Tôi chắc rằng ông ấy đã bị hiểu nhầm hoặc những lời của ông ấy đã bị nhắc lại trong bối cảnh không phù hợp.” Russell Warner, ứng cử viên của đảng Cộng hòa cho rằng không có sự hiểu nhầm nào cả. Pete Parkin chỉ đơn giản là một kẻ phân biệt chủng tộc.

Florentyna liên tục phủ nhận những tuyên bố này mặc dù cô cho rằng chúng được bắt nguồn từ sự thật. Cả Florentyna lẫn Pete Parkin đều phải tạm ngưng mọi lịch trình đã được lên kế hoạch để bay tới Alabama dự đám tang của Ralph Abernathy. Ralph Brooks miêu tả cái chết của người phụ tá là đúng thời điểm. Khi Florentyna biết được điều anh ta nói, cô suýt đã chửi vào mặt anh ta trước báo chí.

Florentyna tiếp tục những chuyến đi của mình xuyên qua Pennsylvania, West Virginia và Virginia, trước khi đến California, nơi Edward cũng đến. Bella và Claude dẫn họ tới một nhà hàng ở khu phố Tàu. Tay quản lý dành cho cả nhóm một góc lúi sâu vào trong tường, nơi không ai có thể thấy họ hay, quan trọng hơn, có thể nghe họ, nhưng sự thư giãn chỉ kéo dài trong vài giờ cho đến khi Florentyna phải bay tới Los Angeles.

Báo chí bắt đầu ngán ngẩm với những cuộc tranh cãi vụn vặt giữa Parkin và Warner về mọi thứ trừ những vấn đề thực sự. Khi hai ứng cử viên cùng nhau xuất hiện trong cuộc tranh luận trên truyền hình tại Pittsburg, ý kiến chung là cả hai đều thất bại và người duy nhất có tầm vóc của một vị Tổng thống trong toàn bộ chiến dịch

chính là Thượng nghị sĩ Kane. Nhiều nhà báo đã bày tỏ quan điểm rằng đây thật sự là một bi kịch khi Thượng nghị sĩ Kane đã nói trước đây là mình sẵn sàng trở thành người đồng hành của Pete Parkin.

“Em sẽ viết những gì đã thật sự diễn ra trong cuốn hồi ký của mình” cô nói với Edward. “Nhưng đến lúc đó thì ai còn quan tâm nữa chứ?”

“Thật sự thì không ai cả” Edward đáp. “Có bao nhiêu người Mỹ có thể nói với em tên của phó Tổng thống dưới thời Harry Truman đây?”

Ngày hôm sau, Pete Parkin bay đến Los Angeles để cùng Florentyna tham gia một trong vài lần xuất hiện chung của họ. Cô gặp ông ta ở sân bay. Ông ta bước xuống chiếc Air Force 2, giờ cao tờ Unterrified Democrat của bang Missouri, tờ báo duy nhất chạy dòng tiêu đề “Parkin chiến thắng cuộc tranh luận”: Florentyna phải thán phục cái cách mà ông ta có thể khiến làn da một con hà mã trông cũng có vẻ mỏng hơn da mặt mình. California là điểm dừng chân cuối cùng trước khi họ trở về tiểu bang của mình và tổ chức một cuộc mít tinh lớn cuối cùng tại Rose Bowl. Parkin và Florentyna bị bao quanh bởi các ngôi sao mà một nửa trong số đó chắc chắn sẽ xuất hiện trên sàn diễn tại các sự kiện công khai cho dù bất cứ ứng cử viên nào đến đây. Cùng với Dustin Hoffman, Al Pacino và Jane Fonda, Florentina dành phần lớn thời gian ký lên các tấm ảnh. Cô không thể trả lời một cô bé, người cảm thấy bối rối với chữ ký của cô, khi được hỏi: “Bộ phim gần đây của bà là gì?”

Sáng hôm sau, Florentina bay về Chicago, trong khi Pete Parkin đến Texas. Ngay khi chiếc máy bay 707 của Florentina hạ xuống Thành phố của Gió, cô được chào đón bởi một đám đông hơn ba

mười nghìn người, đám đông lớn nhất mà một ứng cử viên nhận được trên đường vận động tranh cử.

(— — —)

Buổi sáng ngày bầu cử, cô đến một trường trung học tại quận Chín, cùng với sự hiện diện của một nhóm ký giả của các kênh truyền hình và báo in như thường lệ. Cô mỉm cười với họ, và biết rằng mình sẽ trở thành một tin tức bị lãng quên trong vòng một tuần nếu phe Dân chủ thất bại. Cô dành cả ngày đi từ phòng Ủy ban tới các điểm bầu cử, rồi tới trường quay và trở về căn hộ của mình tại Chicago Baron vài phút sau khi lướt bỏ phiếu cuối cùng khép lại.

Florentyna cho phép bản thân tận hưởng lần tắm bồn nước nóng thật lâu đầu tiên trong hơn năm tháng và thay một bộ trang phục mà không cần bận tâm đến đối tượng mình sẽ dành buổi tối cùng là ai. Sau đó, cô đón William, Joanna, Annabel và Richard, cậu bé đã bảy tuổi, được phép theo dõi cuộc bầu cử đầu tiên của mình. Edward đến sau mười rưỡi và lần đầu tiên trong đời anh thấy Florentyna không mang giày và đặt cả hai chân lên bàn.

“Cô Tredgold sẽ không chấp thuận việc này.”

“Cô Tredgold không bao giờ phải thực hiện chiến dịch tranh cử trong bảy tháng mà không có lấy một lần nghỉ ngơi” cô đáp lại.

Trong căn phòng tràn ngập đồ ăn thức uống, cùng gia đình và bạn bè, Florentyna theo dõi kết quả được đưa tới từ Cục Đông. Từ giây phút New Hampshire đi theo phe Dân chủ và Massachusetts theo phe Cộng hòa, rõ ràng là họ sẽ có một đêm dài, Florentyna cảm thấy may mắn vì thời tiết khô ráo trên cả nước ngày hôm đó. Cô không bao giờ quên Theodore H. White¹⁷⁰ đã nói rằng nước Mỹ

luôn bầu cho đảng Cộng hòa cho đến năm giờ chiều ngày bầu cử. Từ lúc đó, nam nữ thuộc tầng lớp lao động trên đường về nhà sẽ quyết định có dừng lại tại điểm bỏ phiếu hay không, nếu có, và chỉ khi họ quyết định có, đất nước sẽ nghiêng về phe Dân chủ. Mặc dù có vẻ rất nhiều người trong số họ đã dừng lại, nhưng cô tự hỏi liệu như thế đã đủ chưa. Đến nửa đêm, đảng Dân chủ giành được bang Illinois và Texas nhưng đánh mất Ohio và Pennsylvania, và khi hệ thống bỏ phiếu đóng lại tại California, ba tiếng sau New York, nước Mỹ vẫn chưa chọn được một vị Tổng thống. Các cuộc thăm dò dư luận tiến hành bên ngoài địa điểm bỏ phiếu chỉ chứng minh rằng tiểu bang lớn nhất cả nước không mong mỗi tới phát điên vì bất kì ứng viên nào.

Trong căn hộ George Novak tại khách sạn Chicago Baron, một vài người ngồi ăn, vài người uống, và người khác thì ngủ. Nhưng Florentyna vẫn hoàn toàn tỉnh táo trong suốt tiến trình và đến hai rưỡi sáng, CBS tuyên bố kết quả mà cô đang chờ đợi: California đã thuộc về phe Dân chủ, với tỷ lệ là 50.2 và 49.8, chênh lệch với số nhỏ ba trăm ba mươi hai nghìn phiếu bầu, và đem về thắng lợi bầu cử cho Parkin. Florentina nhắc điện thoại đặt bên cạnh mình lên.

“Em gọi điện cho Tổng thống-đã-được-chọn để chúc mừng ông ta đấy à?” Edward hỏi.

“Không” Florentyna đáp. “Em gọi cho Bella để cảm ơn cô ấy đã đặt ông ta vào vị trí đó.”

(— — —)

Florentyna dành vài ngày tiếp theo ở Cape Cod để nghỉ ngơi hoàn toàn, nhận thấy bản thân tiếp tục thức dậy lúc sáu giờ sáng và

chẳng có việc gì để làm, ngoại trừ đợi tờ báo buổi sáng. Cô rất vui khi Edward đến vào thứ Tư, nhưng vẫn không quen với việc anh gọi cô một cách triu mến là “VP”¹⁷¹.

Pete Parkin đã tổ chức ngay một cuộc họp báo điền trang tại Texas để nói rằng ông ta sẽ không tiết lộ thành viên nội các của mình cho đến năm mới. Florentyna quay lại Washington vào 14 tháng Mười một để thực hiện nốt phiên họp cuối tại Quốc hội, và chuẩn bị cho việc di chuyển từ tòa nhà Russell đến Nhà Trắng. Mặc dù thời gian của cô hoàn toàn ở Thượng viện và bang Illinois, cô vẫn ngạc nhiên khi thấy mình chỉ nói chuyện với Tổng thống-được-chọn hai hay ba lần mỗi tuần, còn sau đó là trên điện thoại. Quốc hội tạm nghỉ hai tuần sau lễ Tạ ơn, và Florentyna trở về Cape Cod nghỉ Giáng sinh với gia đình cùng đứa cháu trai liên tục gọi cô là bà nội Tổng thống.

“Vẫn chưa đâu” cô nói với cậu bé.

(— — —)

Mùng 9 tháng Một, Tổng thống đặc cử đến Washington và tổ chức một cuộc họp báo để tuyên bố nội các của mình. Mặc dù Florentyna không được tham khảo ý kiến về những bổ nhiệm của ông ta, không ai mong đợi bất cứ sự bất ngờ nào: Charles Lee được chọn làm Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, và đó cũng là lựa chọn của mọi người. Paul Rowe giữ nguyên chức vụ là Giám đốc Cục Tình báo Trung ương CIA. Pierre Levalle trở thành Bộ trưởng Bộ Tư pháp, và Michael Brewer làm Cố vấn An ninh Quốc gia. Florentyna thậm chí không một lần nhướng mày cho đến khi Parkin đi đến lựa

chọn của ông ta cho vị trí Ngoại trưởng Hoa Kỳ. Cô không tin được khi Tổng thống tuyên bố:

“Chicago hoàn toàn có thể tự hào vì đã sản sinh ra một phó Tổng thống cũng như Ngoại trưởng của chúng ta.”

(— — —)

Vào ngày đầu tiên của nhiệm kỳ Tổng thống mới, đồ đạc cá nhân của Florentyna tại khách sạn Baron đã được đóng gói sẵn sàng chuyển đến tư dinh phó Tổng thống tại tòa nhà Observatory Circle. Một biệt thự lớn theo phong cách thời Victoria, dường như quá mức rộng rãi đối với một gia đình chỉ có một thành viên.

Trong ngày đầu làm việc này, toàn bộ gia đình Florentyna ngồi tại hàng ghế ngay sau vợ và những cô con gái của Pete Parkin, trong khi Florentyna ngồi bên cạnh Tổng thống, còn Ralph Brooks ngồi ngay sau ông ta. Khi cô bước tới trước để thực hiện việc tuyên thệ nhậm chức, ý nghĩa duy nhất của cô chỉ là mong muốn Richard có mặt bên cạnh mình tại đây, để nhắc nhở cô rằng cô đang tiến đến rất gần rồi. Liếc nhìn sang Pete Parkin, cô kết luận rằng Richard sẽ vẫn bầu cho người Cộng hòa.

Chánh án Tòa án Tối cao, William Rehnquist, dành cho cô một nụ cười ấm áp khi cô nhắc lại theo ông ta lời tuyên thệ nhậm chức phó Tổng thống.

“Tôi trịnh trọng thề rằng tôi sẽ ủng hộ và bảo vệ Hiến pháp Hoa Kỳ trước mọi kẻ thù trong và ngoài nước...”

“Tôi trịnh trọng thề rằng tôi sẽ ủng hộ và bảo vệ Hiến pháp Hoa Kỳ trước mọi kẻ thù trong và ngoài nước...”

Từng lời của Florentyna rất rõ ràng và tự tin, có lẽ bởi cô đã thuộc nằm lòng lời tuyên thệ này. Annabel nháy mắt với cô khi cô trở về chỗ của mình giữa những tràng pháo tay đình tai nhức óc.

Sau khi Chánh án Tòa án Tối cao đọc lời tuyên thệ Tổng thống cho Parkin, Florentyna lắng nghe chăm chú vị Tổng thống mới của nước Mỹ thực hiện buổi lễ nhậm chức của mình. Cô đã không được tham khảo về nội dung của nó, và thậm chí không được biết bản nháp cuối cùng cho đến đêm hôm qua. Một lần nữa, Parkin lại nhắc đến cô là một người phụ nữ bé nhỏ tuyệt vời của đất nước.

Sau khi lễ nhậm chức kết thúc, Parkin, Brooks và Florentyna tham gia bữa trưa cùng các nhà lãnh đạo quốc hội tại Capitol. Các đồng nghiệp tại Thượng viện dành cho Florentyna một sự chào đón ấm áp khi cô ngồi vào ghế của mình trên sân khấu. Sau bữa trưa, họ leo lên những chiếc xe limousine để đi xuống đại lộ Pennsylvania tới nơi tổ chức lễ nhậm chức công khai. Ngồi trên bục quan sát được quây kín dựng trước Nhà Trắng, Florentyna theo dõi những chiếc xe diễu hành, các ban nhạc cùng nhiều thống đốc lướt qua, đại diện cho năm mươi tiểu bang. Cô đứng dậy và vỗ tay khi những người nông dân đến từ Illinois vẫy chào mình, rồi sau đó, sau khi thực hiện việc thăm hỏi qua loa tới từng người trong vũ hội nhậm chức, cô trải qua đêm đầu tiên trong căn nhà phó Tổng thống, và nhận ra càng lên gần tới đỉnh vinh quang, cô càng trở nên cô độc.

(— — —)

Sáng hôm sau, Tổng thống triệu tập cuộc họp nội các đầu tiên. Lần này Ralph Brooks ngồi bên tay phải ông ta. Cả nhóm người lộ rõ sự mệt mỏi sau bảy vũ hội nhậm chức đêm trước đó, ngồi cùng

nhau trong Phòng Nội các. Florentyna ngồi ở góc xa của chiếc bàn bầu dục dài, bao quanh bởi những người đàn ông với các quan điểm mà cô hiếm khi tán đồng trong quá khứ. Cô nhận thức được rằng mình sẽ phải dành bốn năm chiến đấu chống lại họ trước khi có thể hi vọng thành lập nội các của mình. Cô tự hỏi có bao nhiêu trong số đó biết được thỏa thuận giữa cô với Parkin.

(— — —)

Ngay khi Florentyna ổn định được vị trí bên cánh của Nhà Trắng, cô chỉ định Janet Brown làm người đứng đầu văn phòng riêng của mình. Rất nhiều vị trí trống để lại bởi nhân viên cũ của Parkin cũng được lấp đầy với đội ngũ cũ của cô từ chiến dịch tranh cử cũng như thời kỳ làm Thượng nghị sĩ.

Đối với những nhân viên còn ở lại mà cô được tiếp quản, cô nhanh chóng tìm hiểu các kỹ năng cũng như phẩm chất đặc biệt có giá trị của họ, nếu họ không biến mất dần khi Tổng thống đưa ra những lời đề nghị công việc cao hơn. Trong vòng ba tháng, Parkin đã lấy đi văn phòng của cô, tất cả những nhân viên giàu kinh nghiệm nhất, ban đầu là những gián điệp trung gian của chiến dịch tranh cử, và sau đó đến các cố vấn vòng trong.

Florentyna cố gắng không thể hiện sự giận dữ khi Tổng thống đề nghị Janet Brown vị trí Thứ trưởng Bộ Y tế và Dịch vụ Nhân sinh.

Janet không hề bận tâm với cơ hội mới: và trong một bức thư viết tay gửi cho Tổng thống, cô ấy chấp nhận lời khen ông ta dành cho mình, nhưng giải thích cụ thể lí do cô ấy cảm thấy không thể xem xét bất kì vị trí nào trong chính phủ, ngoại trừ việc phục vụ cho phó Tổng thống.

“Nếu bà có thể đợi bốn năm, thì tôi cũng vậy.” cô ấy nói.

(— — —)

Florentyna vẫn hiểu rằng cuộc đời của một phó Tổng thống, nói như John Nance Garner¹⁷² là “không đáng để tốn một bãi nước bọt ảm” nhưng ngay cả cô cũng ngạc nhiên khi thấy mình có quá ít công việc để làm so với thời còn ở Quốc hội. Lúc làm thượng nghị sĩ, cô nhận được còn nhiều thứ hơn hiện nay. Mọi người dường như đều viết thẳng cho Tổng thống hoặc Hạ nghị sĩ bang. Thậm chí người dân thường cũng cho rằng phó Tổng thống không có quyền lực. Florentyna thích việc dẫn dắt các cuộc tranh luận quan trọng của Thượng viện, bởi việc đó giúp cô giữ liên lạc với các đồng nghiệp, những người có thể giúp đỡ cô trong bốn năm tới, và họ đảm bảo cho cô biết những gì bí mật diễn ra trong các phòng họp Quốc hội, cũng như tại Hạ viện và Thượng viện. Rất nhiều người sử dụng cô để chuyển lời thẳng đến Tổng thống, nhưng khi thời gian qua đi, cô tự hỏi ai sẽ là người cô nên dùng với mục đích tương tự, khi nhiều ngày đã chuyển thành nhiều tuần mà Pete Parkin vẫn không bận tâm tham khảo ý kiến của cô trong bất cứ việc gì.

Suốt năm đầu tiên trong vai trò phó Tổng thống, Florentyna thực hiện những chuyến công du hợp tác với Brazil và Nhật Bản, dự lễ tang của Willy Brandt ở Berlin và Edward Heath ở London, thực hiện những chuyến thực địa tới ba nơi xảy ra thảm họa thiên nhiên, và lãnh đạo rất nhiều lực lượng đặc nhiệm mà cô cảm thấy đủ điều kiện để thể hiện đường lối của bản thân về cách mà chính phủ làm việc.

Năm đầu tiên trôi qua một cách chậm chạp, năm thứ hai thậm chí còn tệ hơn. Điểm sáng duy nhất là việc đại diện cho chính phủ tại lễ cưới của Thái tử Charles và Công nương Diana Spencer ở nhà thờ St Paul. Florentyna ở cùng Đại sứ John Sawyer tại lâu đài Winfield, ý thức rằng vai trò của họ quan trọng tương đương nhau. Cô dường như dành hàng giờ trò chuyện về cách thức thế giới được vận hành và những gì Tổng thống đang làm đối với các vấn đề như việc xây dựng của quân đội Nga trên biên giới Pakistan. Hầu hết những thông tin cô có được là từ Washington Post và ghen tỵ với việc tham gia thật sự của Ralph Brooks như một Ngoại trưởng. Mặc dù cô cố gắng trang bị cho mình đầy đủ thông tin về những vấn đề đang xảy ra trên thế giới nói chung, nhưng lần thứ hai trong đời cô cảm thấy buồn chán. Cô mong mỗi tới năm 1996, sợ rằng những năm tháng làm phó Tổng thống của cô chỉ mang lại một vài kết quả tích cực.

(˘ ˘)

Khi chiếc Air Force 2 hạ cánh trở lại Andrews, Florentyna quay về với công việc của mình và dành phần thời gian còn lại của tuần đó kiểm tra qua tình hình của tiểu bang và CIA nay đã chất chồng trong thời gian cô vắng mặt ra nước ngoài. Cô nghỉ ngơi trọn vẹn cuối tuần đó dù CBS đưa tin tới công chúng về việc đồng đô la đang chịu hậu quả của cuộc khủng hoảng quốc tế. Người Nga đang tập

trung nhiều quân hơn dọc biên giới Pakistan, một sự thật mà Tổng thống đã bác bỏ trong cuộc họp báo hằng tuần của ông ta là “không đáng kể.” Người Nga, ông ta khẳng định với các nhà báo đang có mặt, không hề hứng thú với việc vượt qua biên giới các quốc gia có hiệp ước với Hoa Kỳ.

Trong suốt tuần tiếp theo, sự hoảng loạn có vẻ dịu đi và đồng đô la được phục hồi. “Đó chỉ là sự phục hồi bề nổi thôi, Florentyna chỉ ra cho Janet, “được tạo ra bởi người Nga. Các nhà môi giới quốc tế báo cáo rằng ngân hàng Moscow đang bán vàng ra, đó chính xác điều họ đã làm trước khi xâm lược Afghanistan. Tôi thực sự ước các nhân viên ngân hàng không xem xét lịch sử dựa vào cơ sở hằng tuần.”

Mặc dù một vài chính trị gia cũng như nhà báo đã liên lạc với Florentyna để bày tỏ nỗi sợ hãi của mình, cô chỉ có thể xoa dịu họ bởi vì cô, cũng như họ, theo dõi diễn biến từ bên lề. Cô thậm chí còn nghĩ đến việc đặt cuộc hẹn với Tổng thống, nhưng đến tối thứ Sáu, hầu hết người dân Mỹ trên đường về nhà mong một cuối tuần yên bình đều tin rằng nguy hiểm trước mắt đã qua. Florentyna vẫn ngồi trong văn phòng của mình ở phía tây tối hôm đó, đọc tin tức được gửi về từ các đại sứ quán và đại diện tại tiểu lục địa Ấn Độ. Càng đọc cô càng cảm thấy không thể chia sẻ với quan điểm thoải mái của Tổng thống được. Bởi không có nhiều thứ có thể làm, cô sắp xếp ngay ngắn đồng giấy tờ, đặt chúng vào trong một tập hồ sơ màu đỏ đặc biệt và chuẩn bị về nhà. Cô kiểm tra đồng hồ của mình: sáu rưỡi. Edward đã bay đến từ New York và sẽ cùng cô ăn tối lúc bảy rưỡi. Cô cười với việc lưu trữ đồng giấy tờ của bản thân thì Janet lao vào văn phòng.

“Một điệp viên báo cáo rằng người Nga chuẩn bị tấn công.”

“Tổng thống đang ở đâu?” là phản ứng ngay lập tức của Florentyna.

“Tôi không biết. Tôi thấy ông ta rời khỏi Nhà Trắng bằng máy bay trực thăng khoảng ba tiếng trước.”

Florentyna mở lại tập hồ sơ của mình và nhìn chăm chăm vào những thông tin được gửi về, trong lúc Janet vẫn đứng trước bàn làm việc của cô.

“Chà, ai sẽ biết ông ta ở chỗ nào được nhỉ?”

“Bà có thể chắc chắn là Ralph Brooks biết” Janet nói.

“Gọi Ngoại trưởng ngay cho tôi.”

Janet về văn phòng riêng của mình, còn Florentyna kiểm tra qua các báo cáo lần nữa. Cô điếm nhanh qua các vấn đề mấu chốt được đưa ra bởi đại sứ Mỹ tại Islamabad trước khi đọc lại đánh giá của Đại tướng Pierce Dixon, chủ tịch của Hội đồng Tham mưu trưởng Liên quân Hoa Kỳ.

Người Nga, giờ đã được chứng minh, có mười sư đoàn ở biên giới Afghanistan-Pakistan và lực lượng của họ đã tăng lên trong vòng vài ngày qua. Có tin cho hay một nửa hạm đội Thái Bình Dương của họ đang tiến về Karachi, trong lúc hai nhóm chiến đấu đang thực hiện các “bài tập” ở Ấn Độ Dương. Đại tướng Dixon đã chỉ đạo tăng cường điệp viên theo dõi khi tin tức xác nhận rằng năm mươi chiếc MIG-25 và SU-7 đã hạ cánh xuống sân bay quân sự Kabul lúc sáu giờ tối. Florentyna kiểm tra đồng hồ của mình: bảy giờ chín phút.

“Lão già chết tiệt đấy ở đâu rồi?” Cô kêu lên. Điện thoại của cô đổ chuông.

“Ngoại trưởng đang trên điện thoại đợi bà ạ.” Janet nói. Florentyna đợi thêm vài giây.

“Tôi có thể giúp gì cô bây giờ?” Ralph Brooks nói, nghe như thể Florentyna đã làm phiền anh ta.

“Tổng thống hiện đang ở đâu?” Cô hỏi lần thứ ba.

“Ngay lúc này, ông ấy đang ngồi trên một chiếc Air Force 1” Brooks đáp.

“Đừng nói dối nữa, Ralph. Nó rõ ràng lắm, dù là trên điện thoại. Bây giờ, hãy nói cho tôi biết Tổng thống đang ở đâu.”

“Nửa đường đến California.”

“Liên Xô đang bắt đầu hành động, tại sao ông ta vẫn chưa được khuyên quay trở lại đây?”

“Chúng tôi đã khuyên, nhưng máy bay của ông ấy cần hạ cánh để tiếp nhiên liệu.”

“Anh phải biết rõ Air Force One không cần tiếp thêm nhiên liệu cho một hành trình có chiều dài như vậy.”

“Ông ấy không ngồi trên Air Force 1”

“Tại sao lại không?”

Không có lời đáp lại.

“Tôi khuyên anh nên thành thật với tôi, Ralph, cho dù nó chỉ là để cứu lấy chính mình.”

Một khoảng lặng thậm chí dài hơn.

“Ông ấy đang trên đường đến gặp một người bạn tại California khi khủng hoảng nổ ra.”

“Tôi không thể tin được.” Florentyna nói. “Ông ta nghĩ mình là ai vậy? Tổng thống Pháp sao?”

“Tôi đã kiểm soát mọi thứ rồi” Brooks nói, phớt lờ nhận xét của cô. “Máy bay của ông ấy sẽ hạ cánh xuống sân bay Colorado trong vài phút nữa. Tổng thống sẽ ngay lập tức lên Air Force F15 và quay về Washington trong vòng hai tiếng.”

“Ngay lúc này ông ta đang ngồi trên máy bay loại nào?” Florentyna hỏi.

“Một chiếc máy bay cá nhân 737, thuộc quyền sở hữu của Marvin Snyder, công ty Dầu khí Blade.”

“Tổng thống có thể truy nhập Mạng lưới Điều khiển Quốc gia từ trên máy bay không?” Florentyna hỏi. Không có tiếng đáp lại. “Anh có nghe tôi nói gì không?” Cô quát lên.

“Có” Ralph nói. “Sự thật là chiếc máy bay đó không có hệ thống bảo vệ hoàn chỉnh. Chúng ta gặp vấn đề tương tự như George Bush khi ông ta không có lựa chọn nào khác ngoài việc quay về Washington bằng một chiếc máy bay tư nhân tại thời điểm Reagan bị bắn.”

“Anh đang nói với tôi là trong vòng hai tiếng đồng hồ tới, bất cứ phát thanh viên nghiệp dư nào cũng có thể dò được sóng cuộc nói chuyện giữa Tổng thống và chủ tịch Hội đồng Tham mưu trưởng Liên quân Hoa Kỳ sao?”

“Đúng vậy” Ralph thừa nhận.

“Tôi sẽ gặp anh trong Phòng Tình huống” Florentyna nói, và dập máy.

Cô gần như chạy ra khỏi văn phòng mình. Hai nhân viên Sở Mật vụ kinh ngạc vội vàng đuổi theo sau khi cô chạy xuống cầu thang chật hẹp, vượt qua những bức chân dung nhỏ của các vị Tổng thống đời trước. Washington đối mặt với cô ở cuối cầu thang khi cô

rẽ vào một hành lang rộng dẫn đến Phòng Tình huống. Nhân viên bảo vệ đã mở sẵn cửa dẫn tới bộ phận thư ký. Cô băng qua căn phòng ồn ào tiếng điện tín và máy đánh chữ trong lúc một nhân viên bảo vệ khác mở cánh cửa ộp gỗ sồi của Phòng Tình huống cho cô. Các nhân viên Sở Mật vụ của cô dừng lại bên ngoài khi cô rảo bước vào phòng.

Ralph Brooks ngồi trong chiếc ghế dành cho Tổng thống và đưa ra mệnh lệnh cho một nhóm quân nhân. Bốn trên tổng số chín ghế đã có người ngồi, xung quanh một chiếc bàn gập như che kín cả căn phòng. Bên phải Brooks là Bộ trưởng Quốc phòng, Charles Lee, bên trái anh ta là Giám đốc Cơ quan Tình báo CIA, Paul Rowe. Đối diện họ là chủ tịch Hội đồng Tham mưu trưởng Liên quân Hoa Kỳ, Đại tướng Dixon, và Cố vấn An ninh Quốc gia, Michael Brewer. Cánh cửa phía cuối căn phòng dẫn vào khu vực thông tin liên lạc mở rộng.

Brooks xoay người lại đối mặt với cô. Florentyna chưa bao giờ thấy anh ta bỏ áo khoác, và không cài cúc cổ áo như vậy.

“Không cần hoảng loạn” anh ta nói. “Tôi kiểm soát mọi việc rồi. Tôi tự tin là người Nga sẽ không dám hành động trước khi Tổng thống quay lại đây.”

“Tôi không cho rằng đó là những gì người Nga nghĩ trong đầu” Florentyna nói. “Trong khi Tổng thống vắng mặt không thể giải thích được, chúng ta cần phải chuẩn bị để có những bước đi phù hợp với động thái của họ.”

“Chà, đây không phải vấn đề của bà, Florentyna. Tổng thống đã cho phép tôi nắm quyền kiểm soát.”

“Ngược lại, đây chính là vấn đề của tôi.” Florentyna đáp, kiên quyết từ chối nhận một chỗ ngồi. “Trong trường hợp Tổng thống vắng mặt, trách nhiệm về tất cả các vấn đề quân sự chuyển sang cho tôi.”

“Nghe này, Florentyna, tôi đang điều hành mọi thứ và tôi không muốn bà can thiệp vào.” Những tiếng rì rầm trao đổi giữa các quân nhân trong phòng đột ngột dừng lại khi Brooks nhìn chăm chăm đầy giận dữ vào Florentyna. Cô nhấc chiếc điện thoại gần nhất. “Đưa Bộ trưởng Tư pháp lên màn hình.”

“Vâng thưa bà” nhân viên điều khiển đáp.

Một vài giây sau, khuôn mặt của Pierre Levale xuất hiện trên màn hình của một trong sáu chiếc tivi được bọc trong hộp gỗ sồi đặt dọc bên tường.

“Chào buổi tối, Pierre, đây là Florentyna Kane. Chúng ta có một sự tăng cường theo dõi tình báo cần xử lý, và vì vài lí do tôi không thể thảo luận về việc Tổng thống không hiện diện. Ông có thể nói rõ ràng với Ngoại trưởng về việc ai sẽ chịu trách nhiệm điều hành trong tình huống như vậy không?”

Mọi người trong phòng đứng yên và nhìn chăm chú vào khuôn mặt lo lắng trên màn hình. Những đường nét trên gương mặt Pierre Levale chưa bao giờ rõ ràng hơn thế. Họ đều biết ông ta được Parkin bổ nhiệm, nhưng ông ta đã vài lần thể hiện trong quá khứ rằng pháp luật phải được đặt cao hơn Tổng thống.

“Hiến pháp không phải lúc nào cũng rõ ràng đối với những vấn đề như thế này” ông ta bắt đầu, “đặc biệt là sau sự bất đồng không thể hàn gắn giữa Bush-Haig bởi vụ ám sát Ronald Reagan¹⁷³. Nhưng theo ý kiến của tôi, trong điều kiện Tổng thống vắng mặt, tất

cả quyền lực được trao cho phó Tổng thống, và đó là cách tôi sẽ khuyên Thượng viện.”

“Cảm ơn, Pierre” Florentyna nói, vẫn nhìn vào màn hình. “Xin vui lòng viết lại những điều đó thành văn bản và gửi ngay lập tức một bản sao tới bàn làm việc của Tổng thống sau khi hoàn thành.” Bộ trưởng Tư pháp biến mất khỏi màn hình.

“Giờ thì mọi chuyện đã được định đoạt, Ralph, tóm tắt tình hình ngay cho tôi.”

Brooks miễn cưỡng rời khỏi chiếc ghế Tổng thống, trong khi một sĩ quan mở một bảng điều khiển nhỏ bên dưới công tắc đèn cạnh cửa. Ông ta ấn vào một nút điều khiển, và chiếc rèm màu be phủ dọc bức tường phía sau ghế Tổng thống được kéo ra. Một màn hình lớn hạ xuống từ trần nhà với tám bản đồ thế giới trên đó.

Charles Lee, Bộ trưởng Quốc phòng, đứng dậy khỏi ghế của mình khi những ánh đèn màu khác nhau thấp sáng khắp tám bản đồ. “Các ngọn đèn thể hiện vị trí của tất cả lực lượng của kẻ thù mà chúng ta biết.” ông ta nói khi Florentyna quay người lại đối diện với tám bản đồ. “Màu đỏ là tàu ngầm, màu xanh lá cây là máy bay và màu xanh dương là các sư đoàn được trang bị đầy đủ.”

“Một học viên quân sự năm nhất của học viện West Point khi nhìn vào tám bản đồ này cũng có thể nói chính xác cho các vị điều gì đang diễn ra trong đầu người Nga” Florentyna nói khi nhìn chăm chăm vào một lượng lớn đèn đỏ trên Ấn Độ Dương, đèn xanh lá tại sân bay Kabul và đèn xanh dương dọc biên giới Afghanistan Pakistan.

Paul Rowe sau đó xác nhận rằng người Nga đã tập hợp quân đội cạnh biên giới Pakistan vài ngày nay, và trong vòng một tiếng

đồng hồ vừa qua, một tin nhắn được mã hóa từ đặc vụ CIA nằm vùng cho biết Liên Xô có ý định vượt qua đường biên giới Pakistan vào mười giờ theo múi giờ chuẩn miền Đông¹⁷⁴. Ông ta đưa cho cô một bộ tin nhắn đã được giải mã và trả lời từng câu hỏi của cô.

“Tổng thống đã nói với tôi” Brooks lên tiếng một cách châm chọc khi Florentyna đọc tin nhắn cuối cùng, “ông ấy cảm thấy Pakistan không phải là một Ba Lan khác và rằng người Nga sẽ không dám vượt qua biên giới Afghanistan.”

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ biết liệu nhận định của ông ta có lý hay không” cô đáp.

“Ngài Tổng thống” anh ta nói thêm, “đã liên lạc với phía Moscow trong tuần, cũng như Thủ tướng Anh Quốc, Tổng thống Pháp và Thủ tướng Đức. Họ dường như đều tán thành với nhận định của ông ấy.”

“Từ thời điểm đó tình hình đã thay đổi hoàn toàn” Florentyna trả lời cộc lốc. “Rõ ràng là tôi sẽ phải tự mình nói chuyện với nhà lãnh đạo Liên Xô.”

Một lần nữa Brooks ngập ngừng. “Ngay lập tức.” Florentyna nói thêm. Brooks nhắc điện thoại lên. Tất cả mọi người trong phòng chờ đợi trong lúc đường dây được kết nối. Florentyna chưa bao giờ nói chuyện với Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Liên Xô Andropov trước đây, và cô có thể cảm thấy tim mình đập mạnh. Cô biết cuộc điện thoại này được theo dõi để bắt được những phản ứng nhỏ nhất mà cô vô tình lộ ra, cũng như phía vị lãnh đạo người Nga. Người ta nói rằng cũng chính thiết bị này đã tạo điều kiện cho người Nga đối xử thô bạo với Jimmy Carter.

Vài phút sau, Andropov trả lời cuộc gọi.

“Xin chào, bà Kane” ông ta nói, không thừa nhận chức danh của cô, tiếng ông ta rõ ràng như ngồi ngay phòng bên cạnh. Sau bốn năm tại tòa án St James¹⁷⁵, ngữ điệu của ông ta rất tự nhiên và khả năng kiểm soát ngôn ngữ cũng rất ấn tượng. “Tôi có thể hỏi Tổng thống Parkin đang ở đâu không?” Florentyna có thể cảm thấy miệng mình khô khốc. Ông ta tiếp tục trước khi cô kịp đáp lại. “Tại California, chắc chắn rồi.” Florentyna không thấy ngạc nhiên với việc nhà lãnh đạo Liên Xô biết nhiều về những thói quen của Parkin hơn cô. Giờ đây đã rõ ràng vì sao người Nga chọn thời điểm mười giờ để vượt biên giới Pakistan.

“Ông đúng rồi” Florentyna nói. “Và bởi ông ấy không ở đây trong ít nhất là hai giờ nữa, ông sẽ phải đàm phán với tôi. Do đó tôi muốn ông biết chắc chắn rằng tôi gánh mọi trách nhiệm của một Tổng thống khi ông ấy vắng mặt.” Cô có thể cảm thấy những giọt mồ hôi lấm tấm, nhưng không dám chạm tay lên trán mình.

“Tôi hiểu” cựu chỉ huy KGB¹⁷⁶ nói. “Vậy tôi có thể hỏi mục đích của cuộc gọi này là gì không?”

“Đừng giả vờ ngây ngô nữa, ngài Tổng thống. Tôi muốn ông hiểu rằng nếu ông đưa dù chỉ một người thuộc lực lượng vũ trang của mình vượt qua biên giới với Pakistan, nước Mỹ sẽ trả đũa ngay lập tức.”

“Bà thật can đảm đấy, bà Kane” ông ta nói.

“Ông rõ ràng là không hiểu hệ thống chính trị của nước Mỹ, ngài Tổng thống ạ. Việc này không cần đến lòng can đảm chút nào. Trong vai trò là phó Tổng thống, tôi là người duy nhất ở nước Mỹ này không có gì để mất và có mọi thứ cần giành lấy. Lần này, sự im lặng không phải từ phía cô. Florentyna cảm thấy lòng tự tin của

mình dâng cao. Ông ta đã để cho cô có cơ hội nói tiếp trước khi kịp đáp trả. “Nếu ông không quay đầu hạm đội chiến đấu của ông ngược về phương nam, rút toàn bộ mười sư đoàn bộ binh khỏi biên giới Pakistan và đưa những chiếc MIG-25 cùng SU-7 của mình quay về Moscow, tôi sẽ không do dự tấn công ông trên đất liền, trên biển cũng như trên không. Ông có hiểu không?”

Điện thoại bị cắt.

Florentyna xoay người lại.

Lúc này căn phòng trở nên ồn ào với những chuyên gia lúc trước chỉ “chơi trò chơi” trong tình huống này và giờ đây chờ đợi như Florentyna để xem liệu tất cả những rèn luyện, kinh nghiệm cũng như kiến thức của họ có sắp được kiểm tra hay không.

Ralph Brooks bịt một tay lên ống nói chiếc điện thoại của anh ta và báo cáo rằng Tổng thống đã hạ cánh xuống Colorado và muốn nói chuyện với Florentyna. Cô nhắc chiếc điện thoại an ninh màu đỏ bên cạnh mình lên,

“Florentyna? Có phải bà không?” vang lên trong điện thoại là chất giọng đặc trưng của người Texas.

“Vâng, ngài Tổng thống.”

“Bây giờ nghe tôi đây, thưa bà. Ralph đã tóm tắt tình hình cho tôi và tôi đang trên đường trở về ngay lập tức. Đừng làm gì nóng vội – và hãy đảm bảo rằng báo chí không biết được sự vắng mặt của tôi.”

“Vâng, ngài Tổng thống.” Cuộc gọi kết thúc.

“Đại tướng Dixon? Cô nói, không bận tâm nhìn đến Brooks.”

“Vâng thưa bà” đại tướng bốn sao, người chưa từng cất lời cho đến lúc đó, đáp lại.

“Chúng ta có thể huy động lực lượng phản công vào trận địa nhanh đến mức nào? Cô hỏi vị tham mưu trưởng.

“Trong vòng một giờ đồng hồ. Tôi có thể huy động mười phi đội F111 từ các căn cứ của chúng ta tại châu Âu và Thổ Nhĩ Kỳ, nhưng tôi sẽ mất ba ngày để hạm đội Địa Trung Hải có thể liên lạc với phía Nga.”

“Mất bao lâu để hạm đội đến được Ấn Độ Dương?”

“Hai hoặc ba ngày, thưa bà.”

“Vậy hãy ban hành mệnh lệnh và thực hiện chỉ trong hai ngày, Đại tướng.”

“Vâng, thưa bà” Đại tướng Dixon đáp lại lần nữa, và rời khỏi Phòng Tình huống đến Phòng Điều khiển.

Florentyna không cần đợi lâu để nhận được báo cáo tiếp theo hiện lên trên màn hình. Đó là điều cô lo sợ nhất. Hạm đội của người Nga vẫn không ngừng tiến về phía Karachi trong khi ngày càng nhiều sư đoàn Liên Xô tập trung về Salabad và Asadabadon trên biên giới Afghanistan.

“Nói máy cho tôi với Thủ tướng Pakistan.” Florentyna nói.

Ông ta trả lời cuộc gọi sau giây lát. “Tổng thống Parkin đang ở đâu?” là câu đầu tiên được hỏi.

Không phải cả ông ta nữa chứ? Florentyna muốn nói, nhưng lại đáp, “Trên đường quay về từ trại David¹⁷⁷. Ông ấy sẽ ở đây cùng chúng ta ngay thôi.” Cô tóm tắt với ông ta những hành động mình đang tiến hành cho đến thời điểm này và nói rõ việc cô sẵn sàng tiến xa đến đâu.

“Tạ ơn trời vì có một người dũng cảm” Murbaze Bhutto nói.

“Hãy để đường dây luôn sẵn sàng và chúng tôi sẽ thông báo cho ông nếu có bất cứ điều gì thay đổi” Florentyna nói, phớt lờ lời khen ngợi.

“Tôi sẽ gọi lại cho Tổng thống Nga chứ?” Ralph Brooks hỏi.

“Không” Florentyna đáp. “Nói máy cho tôi với Thủ tướng Anh Quốc, Tổng thống Pháp và Thủ tướng Tây Đức.”

Cô kiểm tra đồng hồ của mình: bảy giờ ba lăm. Trong vòng hai mươi phút, Florentyna nói chuyện với cả ba nhà lãnh đạo. Người Anh ủng hộ kế hoạch của cô, người Đức tỏ ý nghi ngờ nhưng vẫn đồng ý hợp tác, trong khi người Pháp không giúp ích gì.

Tin tức tiếp theo mà Florentyna nhận được là những chiếc máy bay MIG-25 của Nga tại sân bay quân sự Kabul đang chuẩn bị cất cánh.

Ngay lập tức cô yêu cầu Đại tướng Nixon đưa toàn bộ lực lượng vào trạng thái sẵn sàng. Brooks nhào người về phía trước để phản đối, nhưng sau đó tất cả những người đang có mặt đều đặt sự nghiệp của họ vào tay một người phụ nữ. Nhiều người trong số họ quan sát cô gần hơn, nhưng nhận thấy cô không thể hiện cảm xúc gì.

Đại tướng Dixon quay trở lại Phòng Tình huống. “Thưa bà, phi đội F111 hiện đã sẵn sàng để cất cánh, hạm đội số sáu đang chạy hết tốc lực hướng đến Ấn Độ Dương và một lữ đoàn lính nhảy dù có thể đáp xuống Landi Kotal trên đường biên giới Pakistan trong vòng hai giờ nữa.”

“Tốt” Florentyna nói khẽ. Máy điện tín liên tục nhảy ra những tin nhắn về việc người Nga vẫn đang tiến về phía trước trên mọi mặt trận.

“Bà có nghĩ rằng chúng ta nên liên lạc lại với nhà lãnh đạo Liên Xô trước khi mọi việc quá muộn không?” Brooks hỏi. Florentyna nhận thấy bàn tay anh ta đang run rẩy.

“Tại sao chúng ta phải liên lạc với Andropov? Tôi không có điều gì để nói với ông ta cả. Nếu chúng ta quay đầu bây giờ, mọi việc sẽ luôn luôn là quá muộn” Florentyna khẽ đáp.

“Nhưng chúng ta phải thử đàm phán một sự thỏa hiệp, nếu không giờ này ngày mai, Tổng thống sẽ trông như một tên ngốc” Brooks nói và đứng trước mặt cô.

“Tại sao?” Florentyna hỏi.

“Bởi vì cuối cùng bà cũng sẽ phải nhượng bộ.”

Florentyna không trả lời mà xoay người lại trên ghế để đối diện với Đại tướng Dixon, người đứng bên cạnh mình.

“Trong vòng một giờ đồng hồ nữa, thưa bà, chúng ta sẽ trong không phận của kẻ địch.”

“Đã hiểu” Florentyna đáp.

Ralph Brooks nhắc chiếc điện thoại đang reo liên hồi bên cạnh anh ta. Đại tướng Dixon quay trở lại Phòng Điều hành.

“Tổng thống đang chuẩn bị hạ cánh xuống căn cứ không quân Andrews. Ông ấy sẽ trở lại với chúng ta trong vòng hai mươi phút nữa” Brooks nói với Florentyna. “Hãy nói chuyện với người Nga và bảo quân họ quay lại cho đến khi ông ấy trở về.”

“Không” Florentyna đáp. “Nếu người Nga không quay đầu bây giờ ông có thể chắc chắn họ sẽ cho cả thế giới biết Tổng thống đang ở đâu vào giây phút họ bước qua biên giới Afghanistan. Trong mọi trường hợp, tôi vẫn tin là họ sẽ quay đầu.”

“Bà điên rồi, Florentyna” anh ta kêu lên, đứng dậy khỏi ghế.

“Tôi không cho là mình từng tỉnh táo hơn lúc này” cô vắn lại.

“Bà cho rằng người Mỹ sẽ cảm ơn bà vì đã đưa họ vào cuộc chiến tranh ở tận Pakistan ư?” Brooks hỏi.

“Pakistan không phải là thứ chúng ta đang thảo luận” Florentyna đáp. “Ấn Độ sẽ là điểm tiếp theo, rồi đến Thổ Nhĩ Kỳ, Hi Lạp, Ý, Anh Quốc và cuối cùng là Canada. Và ông, Ralph Brooks, sẽ vẫn tìm lời biện hộ cho việc né tránh đối đầu ngay cả khi Liên Xô tiến xuống Đại lộ Constitution.”

“Nếu đó là thái độ của bà, tôi sẽ không nhúng tay vào toàn bộ việc này.”

“Vậy thì không còn nghi ngờ gì việc ông sẽ có một phụ chú tương ứng trong lịch sử với vai trò là người cuối cùng thực hiện hành động nhục nhã đó.”

“Vậy thì tôi sẽ nói với ngài Tổng thống là bà đã vượt quyền tôi và chống lại mệnh lệnh của tôi” Brooks nói, giọng anh ta cao lên theo từng từ.

Florentyna nhìn lên người đàn ông đẹp trai giờ đây mặt mũi đỏ gay. “Ralph, nếu ông sắp tè ra quần, làm ơn hãy thực hiện việc đó trong nhà vệ sinh nam chứ không phải tại Phòng Tình huống.”

Brooks tức giận bỏ ra ngoài. Đại tướng Dixon quay lại.

“Còn hai mươi bảy phút nữa và vẫn không có dấu hiệu người Nga sẽ quay đầu” Chủ tịch Hội đồng Tham mưu trưởng Liên quân thì thào. Một tin nhắn truyền qua máy điện tin cho biết năm mươi chiếc MIG-25 và SU-7 đang cất cánh và sẽ vào không phận Pakistan trong vòng ba mươi tư phút.

Đại tướng Dixon đứng bên cạnh cô.

“Hai mươi ba phút nữa, thưa bà.”

“Cảm giác bây giờ của ngài thế nào, Đại tướng?” Florentyna cố tỏ ra thoải mái.

“Tốt hơn cái ngày tôi tiến vào Berlin ở vị trí một trung úy trẻ, thưa bà.”

Florentyna yêu cầu một thiếu tá kiểm tra cả ba đài truyền hình. Cô bắt đầu cảm nhận những gì Kennedy đã trải qua tại Cuba. Viên thiếu tá bấm một vài nút trước mặt mình. CBS đang chiếu bộ phim hoạt hình Popeye, NBC là một trận bóng rổ, và ABC là một bộ phim cũ của Ronald Reagan. Cô kiểm tra qua mọi thứ trên màn hình ti vi nhỏ một lần nữa, nhưng không có gì thay đổi. Giờ thì cô chỉ có thể cầu nguyện rằng cô có đủ thời gian để chứng minh là mình đúng. Cô nhấp miệng vào cốc cà phê đặt cạnh cùi chỏ. Nó đắng và lạnh. Cô đẩy nó sang một bên khi Tổng thống Parkin hùng hổ tiến vào phòng, theo sau là Brooks. Tổng thống mặc một chiếc áo sơ mi hở cổ, áo khoác thể thao và quần kẻ ô.

“Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?” là những từ đầu tiên ông ta thốt ra. Florentyna rời khỏi ghế Tổng thống và Đại tướng Dixon tiến lên phía trước lần nữa.

“Còn hai mươi phút, thưa bà.”

“Bây giờ, hãy tóm tắt tình hình thật nhanh cho tôi, Florentyna.” Parkin ra lệnh, ngồi vào chiếc ghế Tổng thống của ông ta. Cô ngồi xuống bên phải Tổng thống và nói những gì cô đã làm cho đến giây phút ông ta bước vào.

“Cô thật ngu ngốc” ông ta hét lên khi cô nói xong. “Tại sao cô không nghe Ralph? Ông ta sẽ không bao giờ đưa chúng ta vào rắc rối này.”

“Tôi biết chính xác những gì một Ngoại trưởng sẽ làm trong tình huống như vậy,” Florentyna lạnh lùng đáp.

“Đại tá Dixon” Tổng thống nói, quay lưng lại với Florentyna. “Vị trí chính xác các lực lượng quân đội của ông là gì?” Vị đại tướng tóm tắt cho Tổng thống Parkin. Những tấm bản đồ liên tục nhấp nháy trên màn hình phía sau ông ta cho biết vị trí mới nhất của người Nga.

“Trong vòng mười sáu phút nữa máy bay ném bom F111 sẽ tới lãnh thổ quân địch.”

“Nói máy cho tôi với Tổng thống Pakistan.” Parkin nói, đập mạnh xuống chiếc bàn trước mặt ông ta.

“Ông ấy vẫn giữ một đường dây mở” Florentyna khẽ nói.

Tổng thống chộp lấy điện thoại, gù vai lên bàn và bắt đầu nói với một giọng điệu bí mật.

“Tôi xin lỗi vì phải làm cách này, nhưng tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc thu hồi những quyết định của phó Tổng thống. Bà ấy không hiểu toàn bộ những tác động gây ra do hành động của mình. Bây giờ, tôi không muốn ông cảm thấy chúng tôi đang bỏ rơi các ông. Chắc chắn là chúng tôi sẽ thương lượng một sự rút lui trong hòa bình khỏi lãnh thổ của các ông ngay khi có cơ hội” Parkin nói.

“Vì Chúa, các ông không thể bỏ rơi chúng tôi vào lúc này” Bhutto nói.

“Tôi phải làm điều tốt nhất cho tất cả chúng ta.” Parkin đáp.

“Giống những gì các ông đã làm với Afghanistan phải không.”

Parkin phớt lờ lời bình luận và dập máy điện thoại.

“Đại tướng”

“Vâng, thưa ngài” Dixon nói và bước lên phía trước.

“Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?”

Đại tướng nhìn lên chiếc đồng hồ điện tử hạ xuống từ trên trần nhà trước mặt mình. “Mười một phút mười tám giây” ông ta nói.

“Giờ hãy nghe đây, và nghe thật kỹ này. Phó Tổng thống đã đảm nhận quá nhiều trách nhiệm trong lúc tôi vắng mặt và giờ tôi phải tìm cách thoát ra khỏi đồng lộn xộn này mà không để bị ném trúng vào mặt tất cả chúng ta. Tôi tin rằng ông sẽ đồng ý, Đại tướng .”

“Bất cứ điều gì ngài nói, ngài Tổng thống, nhưng trong hoàn cảnh này, tôi sẽ kiên định với những gì đang làm.”

“Cần có những sự cân nhắc rộng hơn, vượt ra khỏi vấn đề quân sự. Vậy nên tôi muốn ông...”

Một tiếng thét vang lên ở góc xa trong phòng từ một đại tá vô danh. Trong một khoảnh khắc, ông ta thậm chí đã ngắt lời cả Tổng thống.

“Chuyện gì vậy?” Parkin quát lên.

Vị đại tá đứng nghiêm trang nói. “Hạm đội Nga đã quay đầu và hiện giờ đang tiến về phía nam” ông ta nói trong lúc đọc tín hiệu thông tin.

Ngài Tổng thống không nói nên lời. Vị đại tá vô danh tiếp tục: “Những chiếc MIG-25 và SU-7 đang bay theo hướng Tây bắc về Moscow.” Tiếng hò reo vang lên, nhấn chìm những lời còn lại của viên đại tá. Hệ thống máy điện tín tuôn trào thông tin xác nhận khắp căn phòng.

“Đại tướng” Parkin nói và quay lại phía vị chủ tịch, “chúng ta đã thách thức được họ. Đây là một ngày vinh quang của ông và nước Mỹ.” Ông ta ngập ngừng trong giây lát rồi nói thêm, “Và tôi muốn

ông biết rằng tôi tự hào khi dẫn dắt đất nước chúng ta vượt qua giờ phút vô cùng hiểm nguy này.”

Không ai trong Phòng Tình huống cất tiếng cười và Brooks nhanh chóng tiếp lời, “Xin chúc mừng, ngài Tổng thống.” Mọi người bắt đầu hoan hô lần nữa, trong lúc đó một vài quân nhân tiến đến chúc mừng Florentyna.

“Đại tướng, hãy mang các cậu bé của ông trở về nhà thôi. Họ đã thực hiện một nhiệm vụ quân sự tuyệt vời. Xin chúc mừng... ông cũng đã làm rất tốt.”

“Cảm ơn, ngài Tổng thống” Đại tướng Nixon nói. “Nhưng tôi cảm thấy lời khen ngợi này nên dành cho...”

Tổng thống quay về phía Brooks và nói, “Hãy tổ chức một lễ kỷ niệm, Ralph. Tất cả mọi người sẽ ghi nhớ ngày hôm nay đến cuối cuộc đời mình. Ngày mà chúng ta cho thế giới thấy nước Mỹ không thể bị điều khiển nữa.”

Florentyna lúc này đứng trong một góc như thể cô không có gì liên quan với những gì đang diễn ra trong căn phòng đó. Cô rời đi vài phút sau bởi Tổng thống tiếp tục phớt lờ mình. Cô quay về văn phòng cá nhân trên tầng thứ hai và bỏ sang một bên tập hồ sơ đỏ, rồi đóng sầm cánh cửa tủ. Không có gì lạ khi Richard không bao giờ bầu cho phe Dân chủ.

(˘ ˘)

“Một quý ông đã đợi bà từ bảy rưỡi” là những lời đầu tiên người quản gia nói khi cô trở về nhà mình ở Observatory Circle.

“Ôi Chúa ơi” Florentyna nói to và chạy thẳng đến phòng giải trí nơi cô thấy Edward đang mất ngủ, ngủ gục trên ghế sofa trước lò

sưởi. Cô hôn lên trán anh và anh tỉnh dậy ngay lập tức.

“A, em yêu, em đã bận giải cứu thế giới khỏi số phận tồi tệ hơn cái chết, chắc hẳn là vậy?”

“Cũng gần như thế” Florentyna nói, cô đi đi lại lại trong lúc kể cho Edward mọi chuyện đã diễn ra tại Nhà Trắng tối nay. Edward chưa bao giờ thấy cô tức giận như vậy.

“Chà, anh sẽ nói một điều về Pete Parkin” Edward nói khi cô kết thúc câu chuyện. “Ông ta kiên định đấy chứ.”

“Ông ta sẽ không còn như vậy sau ngày mai đâu.”

“Ý em là sao?”

“Chính là vậy đó. Em sẽ tổ chức một cuộc họp báo vào sáng mai và cho mọi người biết chính xác những gì đã diễn ra. Em phát ốm và quá mệt mỏi với thái độ xảo trá và vô trách nhiệm của ông ta rồi, và em biết rằng hầu hết những người trong Phòng Tình huống tối nay sẽ xác nhận mọi điều em nói với anh.”

“Việc đó vừa nông cạn, vừa thiếu trách nhiệm” Edward nói, trong lúc nhìn chăm chú vào ngọn lửa trước mặt.

“Tại sao?” Florentyna ngạc nhiên hỏi.

“Bởi nước Mỹ sẽ bị nhìn nhận với một vị Tổng thống như con vịt què. Em có thể sẽ là anh hùng trong thời khắc này, nhưng chẳng mấy chốc, sẽ bị ghét bỏ.”

“Nhưng...” Florentyna định bắt đầu nói.

“Không nhưng gì hết. Lần này em sẽ phải nuốt sự kiêu hãnh của mình lại, và hài lòng với việc sẽ dùng những sự kiện diễn ra tối nay làm vũ khí để nhắc nhở Parkin về thỏa thuận của ông ta liên quan tới Tổng thống một-nhiệm-kỳ.”

“Và để cho ông ta thoát khỏi chuyện hôm nay sao?”

“Và để nước Mỹ thoát khỏi chuyện này” Edward trả lời một cách kiên định.

Florentyna tiếp tục đi lại và không nói gì trong vài phút. “Anh nói đúng” cuối cùng cô lên tiếng. “Em được thông suốt rồi. Cảm ơn anh.”

“Cứ như chính anh là người đã trải qua những chuyện của em vậy.”

Florentyna cười. “Thôi đi” cô nói và dừng bước lần đầu tiên. “Hãy kiếm cái gì đó để ăn nhĩ. Chắc anh sắp chết đói rồi.”

“Không, không” Edward trả lời và nhìn vào đồng hồ của mình. “Mặc dù anh phải thú nhận là, bà phó Tổng thống ạ, em là cô gái đầu tiên bắt anh đọi tặn ba tiếng rưỡi cho một cuộc hẹn ăn tối đây.”

C hín rưởi sáng hôm sau, Tổng thống gọi điện cho cô.

“Hôm qua bà đã làm được một việc rất tốt, Florentyna, và tôi đánh giá cao cách bà thực hiện phần đầu của nhiệm vụ quân sự ấy.”

“Ông gần như không thể hiện điều ấy ngày hôm qua, ngài Tổng thống ạ” Florentyna đáp trả, gần như không kiểm soát được cơn giận của mình.

“Tôi dự định sẽ trình bày trước cả nước ngày hôm nay” Parkin nói, phớt lờ lời nhận xét của Florentyna, “và mặc dù đây không phải thời điểm để nói với họ rằng tôi sẽ không có ý định tái ứng cử, lúc nào thích hợp, tôi sẽ nhớ tới lòng trung thành của bà.”

Tổng thống phát biểu trước cả nước vào tám giờ tối ngày hôm đó trên ba kênh truyền hình. Ngoại trừ việc đề cập lướt qua đến Florentyna, ông ta để lại một ấn tượng rõ ràng rằng chính mình đã hoàn toàn nắm quyền kiểm soát hành động khi người Nga rút lui.

Một hay hai tờ báo quốc gia nhắc đến việc phó Tổng thống đã tham gia vào quá trình đàm phán với lãnh đạo Nga, nhưng bởi Florentyna không có cơ hội để xác nhận chuyện đó, phiên bản câu chuyện của Parkin được thừa nhận.

Hai ngày sau, Florentyna được cử đến Paris để dự tang lễ của Giscard d'Estaing. Đến lúc cô trở về Washington, công chúng đã giành trọn sự quan tâm cho trận đấu cuối của giải vô địch môn bóng chày và Parkin đã là anh hùng dân tộc.

(^ ^)

Khi cuộc bầu cử cơ sở đầu tiên chỉ còn cách hơn mười tám tháng, Florentyna nói với Edward rằng đã đến lúc lên kế hoạch cho cuộc vận động tranh cử Tổng thống năm 1996. Từ thời điểm đó, Florentyna nhận các lời mời đến nói chuyện trên khắp nước Mỹ, và trong năm đó cô xuất hiện trước cử tri trên ba mươi ba tiểu bang. Cô rất vui mừng khi nhận thấy bất cứ nơi nào cô đến, quần chúng đều tin rằng cô sẽ trở thành Tổng thống tiếp theo. Mối quan hệ của cô với Pete Parkin vẫn giữ được sự thân ái, nhưng cô phải nhắc nhở Tổng thống rằng đã đến lúc ông ta cần đưa ra lời tuyên bố về ý định chỉ phục vụ một nhiệm kỳ, để cô có thể chính thức khởi động chiến dịch tranh cử của mình

Một ngày thứ Hai của tháng Bảy, khi Florentyna quay về Washington sau một lời mời phát biểu đã được lên lịch ở Nebraska, cô tìm thấy một lời nhắn từ Tổng thống nói rằng ông ta sẽ làm rõ ràng những dự định của mình qua một bài phát biểu trước toàn quốc vào thứ Năm tới. Edward đã bắt tay vào việc lập đề cương chiến lược cho chiến dịch năm 1996, để ngay khi Tổng thống tuyên bố ông ta sẽ không tranh cử cùng Kane, những nỗ lực sẽ sẵn sàng được đẩy lên tầm cao mới.

“Lựa chọn thời điểm của ông ta thật hoàn hảo, VP” anh nói. “Chúng ta có mười bốn tháng trước chiến dịch bầu cử và em thậm chí không cần tuyên bố mình là ứng cử viên trước tháng Mười.”

Florentyna ngồi một mình trong văn phòng phó Tổng thống vào tối thứ Năm đó, chờ đợi Tổng thống đưa ra bài phát biểu của mình. Cả ba đài truyền hình đều phát sóng bài nói chuyện của ông ta và

tất cả đều nói về tin đồn rằng ở tuổi sáu mươi sáu, Parkin sẽ không cân nhắc nhiệm kỳ thứ hai. Florentyna chờ đợi một cách sốt ruột khi chiếc máy quay lia xuống từ mặt tiền của tòa WhiteHouse vào Phòng Bầu dục, nơi Tổng thống Parkin ngồi sau bàn làm việc.

“Hỡi đồng bào Mỹ của tôi” ông ta bắt đầu, “tôi luôn tin tưởng việc thông báo với các bạn những kế hoạch của mình bởi tôi không muốn có bất kỳ sự suy đoán nào về tương lai của cá nhân tôi, liên quan đến việc liệu tôi có ứng cử lần nữa cho vị trí khó khăn này trong mười bốn tháng tới hay không” – Florentyna mỉm cười – “vì vậy tôi muốn nhân cơ hội này để làm rõ ý định của mình, để tôi có thể hoàn thành phiên này mà không đẩy mình vào các vấn đề đảng phái.” Florentyna gần như nhảy ra khỏi ghế trong sự phấn khích khi Parkin giờ đây cúi người về phía trước trong tư thế mà cánh báo chí nhắc đến như là “lập trường chân thành của ông ta” trước khi tiếp tục. “Nhiệm vụ của một Tổng thống là tại đây, trong Phòng Bầu dục này, phục vụ nhân dân và vì cái đích đó, tôi tuyên bố, mặc dù tôi sẽ là một ứng cử viên cho cuộc bầu cử sắp tới, tôi sẽ dành việc vận động tranh cử cho các đối thủ Cộng hòa của mình trong lúc tôi tiếp tục làm việc vì lợi ích cao nhất của các bạn tại Nhà Trắng. Tôi hi vọng các bạn sẽ cho tôi đặc quyền được phục vụ các bạn thêm bốn năm nữa. Chúa phù hộ tất cả các bạn, và Chúa phù hộ nước Mỹ.”

Florentyna không thốt lên được lời nào suốt một lúc. Cuối cùng cô nhắc điện thoại bên cạnh mình và quay số Phòng Bầu dục. Giọng một phụ nữ trả lời.

“Tôi đang trên đường đến gặp Tổng thống ngay lập tức.” Florentyna đập mạnh ống nghe xuống và bước ra khỏi phòng mình đi tới Phòng Bầu dục.

Thư ký riêng của Tổng thống gặp cô trước cửa. “Tổng thống hiện đang trong hội nghị, nhưng tôi cho rằng ông ấy sẽ xong bất cứ lúc nào.”

Florentyna đi lên đi xuống hành lang trong vòng ba mươi bảy phút trước khi cuối cùng cô cũng được gặp mặt.

“Pete Parkin. Ông là tên dối trá và lừa gạt” cô nói, những lời được tuôn ra thậm chí trước cả khi cánh cửa khép lại.

“Chỉ một phút thôi, Florentyna. Tôi nghĩ cho lợi ích tốt nhất của quốc gia...”

“Cho lợi ích của Pete Parkin, người thậm chí không thể giữ lời hứa. Chúa phù hộ đất nước này. Chà, tôi có thể cho ông biết một điều: tôi không sẵn lòng ứng cử trong vai trò phó Tổng thống của ông nhiệm kỳ thứ hai đâu.”

“Tôi rất buồn khi nghe điều này, Tổng thống nói, ngồi sâu vào trong ghế của ông ta, và ghi chú lên tập giấy trước mặt, “tôi tất nhiên sẽ chấp nhận quyết định của bà với một sự luyến tiếc. Nhưng không có nghĩa rằng việc này sẽ tạo ra nhiều khác biệt.”

“Ý ông là sao?” Florentyna hỏi.

“Tôi không định đề nghị bà tham gia cùng mình với vị trí người đồng hành lần thứ hai, nhưng bà đã làm cho toàn bộ vấn đề trở nên dễ dàng hơn nhiều với việc từ chối sự xem xét. Đảng bây giờ sẽ hiểu vì sao tôi phải tìm một người khác cho cuộc bầu cử sắp tới.”

“Ông sẽ thất bại nếu tôi chạy đua chống lại ông.”

“Không, Florentyna, chúng ta sẽ cùng thất bại và phe Cộng hòa thậm chí có thể giành cả Thượng viện lẫn Hạ viện. Việc đó sẽ không khiến bà trở thành người phụ nữ nhỏ bé nổi tiếng nhất cả nước đâu.”

Ông sẽ không có được sự ủng hộ của tôi ở Chicago. Không Tổng thống nào từng chiến thắng cuộc bầu cử mà không có Illinois, và họ sẽ không bao giờ tha thứ cho ông.”

“Họ có thể nếu tôi thay thế một cựu thượng nghị sĩ trong bang bằng một người khác.”

Florentyna trở nên lạnh lùng, “Thậm chí ông còn không bằng một tên khốn” cô nói.

“Nếu tôi chọn Ralph Brooks, bà thấy đấy, ông ta là một lựa chọn đủ nổi tiếng. Và những người ở Illinois cũng sẽ thấy vậy nếu tôi nói rằng tôi thấy ông ta là người kế nhiệm tự nhiên của mình trong năm năm tới.”

Florentyna bỏ đi mà không nói thêm lời nào. Cô có lẽ là người duy nhất từng đóng sầm cánh cửa của Phòng Bầu dục.

Khi Florentyna kể chi tiết cuộc gặp với Parkin cho Edward vào thứ Bảy tuần tiếp theo trên sân gôn ở Cape Cod, anh thú nhận rằng tin tức ấy không làm anh quá ngạc nhiên.

“Ông ta có thể không giống một Tổng thống cho lắm, nhưng ông ta hiểu về chính trị kiểu Machiavellian¹⁷⁸ hơn cả Nixon và Johnson gộp lại đấy.”

“Em đáng ra nên nghe anh ở Detroit khi anh cảnh báo em rằng điều này sẽ xảy ra.”

“Cha em đã luôn nói như thế nào về Henry Osborne nhỉ? Khi đã là một con chồn hôi thì sẽ mãi là một con chồn hôi mà thôi.”

Có một cơn gió nhẹ và Florentyna tung một vài nhánh cỏ vào không trung để xác định hướng gió. Một cách hài lòng, cô lấy một quả bóng từ túi gôn ra, đặt nó lên đất và đánh một đường bóng dài. Trước sự ngạc nhiên của cô, cơn gió đẩy quả bóng hơi lệch sang phải và rơi vào một bụi rậm.

“Không dự đoán chính xác cơn gió phải không, bà phó Tổng thống?” Edward chia sẻ. “Anh chỉ có thể tin rằng hôm nay là ngày anh đánh bại em, Florentyna ạ.” Anh đánh bóng của mình xuống ngay trung tâm phần fairway, nhưng xa hơn mười tám mét so với bóng của Florentyna.

“Mọi chuyện đúng là tệ, Edward, nhưng không tệ đến thế” cô mỉm cười nói, và chuẩn bị giành lỗ đầu tiên với một cú đánh ngắn ra

khỏi vùng cỏ rậm và một cú đẩy gậy dài.

“Vẫn còn sớm” Edward nói khi họ chuẩn bị phát bóng ở lỗ thứ hai. Anh hỏi Florentyna về kế hoạch tương lai của cô.

“Parkin đã đúng: em không thể cứ than phiền được, bởi sự bùng nổ như vậy chính là rơi vào bẫy của phe Cộng hòa, vậy nên em đã quyết định phải thực tế về tương lai của mình.”

“Và điều đó có nghĩa là gì?”

“Em sẽ đi đến cuối chặng đường mười bốn tháng trong vai trò phó Tổng thống và sau đó em sẽ quay về New York làm chủ tịch tập đoàn Baron. Em có cái nhìn gần như khác biệt về công ty sau những chuyến đi không ngừng nghỉ khắp thế giới, và em nghĩ mình sẽ có thể thực hiện một vài ý tưởng mới mà sẽ đưa chúng ta vượt xa hơn bất cứ đối thủ nào của mình.”

“Vậy thì có vẻ như chúng ta sẽ có khoảng thời gian rất thú vị ở phía trước rồi” Edward nói và mỉm cười khi cùng cô đi đến phần sân cỏ thứ hai. Anh cố gắng tập trung vào lượt đánh của mình trong lúc Florentyna tiếp tục nói.

“Em cũng muốn được tham gia ban lãnh đạo của Lester. Richard luôn muốn em tìm hiểu cách một ngân hàng vận hành từ bên trong. Anh ấy không bao giờ ngừng nói về việc đã trả cho các giám đốc của mình mức lương còn cao hơn cả Tổng thống Hoa Kỳ.”

“Em sẽ phải thảo luận chuyện này với William, chứ không phải anh.”

“Tại sao?” Florentina hỏi.

“Bởi vì nó sẽ tiếp quản chiếc ghế Chủ tịch vào tháng Một năm sau. Nó am hiểu về ngành ngân hàng hơn anh nhiều. Nó được thừa hưởng hết sức tự nhiên tài năng thiên bẩm của Richard về tài chính

cao cấp. Anh sẽ ở lại làm giám đốc thêm một vài năm nữa, nhưng anh tin rằng ngân hàng không thể nằm trong tay những người tốt hơn được.”

“Liệu nó có đủ trưởng thành để gánh một trách nhiệm như vậy không?”

“Bằng tuổi em khi em lần đầu tiên trở thành chủ tịch tập đoàn Baron mà” Edward nói.

“Chà, ít nhất thì chúng ta sẽ có một tổng thống¹⁷⁹ trong gia đình, Florentyna vừa nói vừa bỏ lỡ một cú đẩy gậy hơn sáu mươi xăng ti mét.

“Mỗi người được một lỗ, VP,” Edward ghi lên tám thẻ điểm của mình và nghiên cứu một đường dogleg¹⁸⁰ dài một trăm chín mươi mét trước mặt mình. “Giờ thì anh đã biết em sẽ làm gì với một nửa thời gian của mình rồi. Vậy em có kế hoạch gì cho nửa còn lại không?”

“Có” Florentyna nói. “Quý đầu tư ủy thác Remagen đã không có sự định hướng kể từ sau sự ra đi của giáo sư Ferpozzi. Em đã quyết định sẽ tự mình dẫn dắt nó. Anh có biết đến nay quý đã nhận được bao nhiêu tiền gửi không?”

“Không, nhưng chỉ cần một cuộc điện thoại là ta sẽ biết ngay thôi.” Edward nói trong khi cố gắng tập trung vào cú xoay của mình.

“Em sẽ tiết kiệm cho anh mười lăm phút.” Florentyna nói. “Hai một triệu đô, mang lại thu nhập hằng năm gần ba triệu đô. Edward, đã đến lúc xây dựng trường Đại học Remagen đầu tiên cùng với những khoản học bổng lớn cho đám trẻ con của thế hệ những người nhập cư đầu tiên rồi.”

“Và nhớ này, bà VP, những đứa trẻ có năng khiếu, bất kể tầng lớp xuất thân của chúng” Edward nói, và chuẩn bị giao bóng.

“Anh càng ngày càng giống Richard đấy” cô cười.

Edward xoay người. “Anh ước là môn đánh gôn của mình cũng tốt như anh ấy” anh tiếp lời khi theo dõi trái bóng nhỏ màu trắng của mình bay cao và xa trước khi đập vào một cái cây.

Florentyna dường như không nhận thấy. Và sau khi cô đánh bóng của mình một cách chắc chắn xuống giữa phần fairway, cả hai đi theo những hướng khác nhau. Họ không thể tiếp tục cuộc đàm thoại cho đến khi cùng đi tới phần green, nơi Florentyna tiếp tục nói về địa điểm xây trường đại học mới, số tiền nó nên tiếp nhận của các sinh viên trong năm đầu tiên, lựa chọn hiệu trưởng đầu tiên. Cô để thua lỗ thứ ba và tư. Florentyna bắt đầu tập trung vào cuộc chơi của mình nhưng vẫn phải giành giật từng điểm gỡ hòa đến hết lỗ thứ chín.

“Em sẽ đặc biệt vui mừng khi được dùng một trăm đô của anh cho đảng Cộng hòa ngày hôm nay” Florentyna nói. “Không gì khiến em hài lòng hơn việc thấy Parkin và Brooks hít bụi.”

Florentyna thờ dài khi cô thực hiện một cú đánh bằng gậy sắt ngắn đỡ tệ từ điểm phát bóng xuống lỗ gôn số mười.

“Anh vẫn còn lâu mới bị đánh bại” Edward nói.

Florentyna phớt lờ anh. “Thật là lãng phí bao nhiêu năm trời trong chính phủ” cô nói.

“Không, anh không đồng ý quan điểm đó.” Edward đáp, vẫn tập cú xoay người của mình. “Tám năm ở Quốc hội, thêm bảy năm tại Thượng viện và cuối cùng trở thành phó Tổng thống nữ đầu tiên. Và anh nghĩ rằng lịch sử cuối cùng sẽ ghi nhận vai trò của em trong

cuộc xâm lược Pakistan đúng đắn hơn nhiều những gì mà Parkin cho là cần thiết. Ngay cả khi đạt được ít hơn kỳ vọng, em đã làm cho nhiệm vụ này trở nên dễ dàng hơn nhiều đối với người phụ nữ tiếp theo muốn đi trên con đường đó. Kì lạ là, anh tin rằng nếu em là ứng cử viên của đảng Dân chủ trong cuộc bầu cử tới đây, em sẽ chiến thắng dễ dàng.”

“Các cuộc thăm dò ý kiến người dân chắc chắn sẽ tán thành với anh.” Florentyna cố gắng tập trung nhưng lơ giao bóng lệch. “Chết tiệt” cô nói khi thấy quả bóng của mình biến mất vào rừng.

“Em không chơi tốt ngày hôm nay, VP” Edward nói. Anh tiếp tục giành chiến thắng ở lỗ thứ mười và mười một, nhưng thua ở lỗ mười hai, mười ba vì những cú đẩy bóng quá nóng vội.

“Em nghĩ là chúng ta nên xây một khách sạn Baron ở Moscow, Florentyna nói khi họ đi tới lỗ thứ mười bốn. “Đó là một trong những giấc mơ còn dang dở của ba em. Em đã nói với anh là Bộ trưởng Du lịch Mikhail Zokovlov muốn em cân nhắc ý tưởng đó từ lâu chưa nhỉ? Em sẽ phải thực hiện chuyến giao lưu văn hóa đáng sợ đó vào tháng sau, và đó sẽ là cơ hội tuyệt vời để bàn bạc ý tưởng này với ông ta một cách chi tiết. Cảm ơn trời vì đoàn ba lê Bolshoi, món súp borscht¹⁸¹ và trứng cá caviar. Ít nhất thì họ cũng chưa bao giờ cố gắng đưa em lên giường với một chàng trẻ tuổi đẹp trai nào.”

“Không cho đến khi họ biết về thỏa thuận chơi gôn của chúng ta” Edward cười khẽ.

Họ chia điểm ở lỗ mười bốn, mười lăm và Edward thắng lỗ mười sáu. “Chúng ta chuẩn bị biết anh là người thế nào khi phải chịu áp lực” Florentyna nói.

Edward thua ở lỗ thứ mười bảy bởi bỏ lỡ một cú đẩy nhẹ ở khoảng cách chỉ gần một mét, vậy là trận đấu được quyết định ở lỗ cuối cùng. Florentyna phát bóng tốt, còn Edward, nhờ may mắn, bắt bóng ra từ cạnh của một cú đánh hơi bổng nên đáp xuống cách chỗ của cô gần nửa mét. Anh thực hiện gậy thứ hai chỉ cách phần trên hơn mười tám mét và tự thấy khó nén được một nụ cười khi họ đi xuống trung tâm của phần fairway cùng nhau.

“Anh vẫn còn một đoạn đường dài cần đi mà, Edward” Florentyna nói trong lúc đưa bóng của mình bay vào một bãi cát.

Edward cười.

“Em phải nhắc anh là em chơi rất tốt gậy cát¹⁸² và gậy đẩy¹⁸³ đấy” Florentyna nói, và chứng minh bằng một cú pitch¹⁸⁴ chỉ cách lỗ gôn hơn một mét.

Edward đánh một cú bóng bổng ngắn từ mười tám mét tới trong vòng gần hai mét.

“Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của anh đấy” cô nói.

Edward giữ gậy putt của mình một cách chắc chắn rồi đẩy dứt khoát vào quả bóng và quan sát nó loạng choạng trên mép lỗ trước khi biến mất vào bên trong. Anh ném chiếc gậy của mình lên cao và ăn mừng.

“Anh vẫn chưa thắng mà” Florentyna nói, “nhưng không nghi ngờ gì nữa, đây là kết quả tốt nhất anh từng có.” Cô lấy lại bình tĩnh và kiểm tra đường đi từ quả bóng đến lỗ gôn. Nếu cô đẩy bóng vào lỗ, trận đấu sẽ cân bằng và cô sẽ thoát khỏi tình huống khó khăn.

“Đừng để tiếng trực thăng làm em phân tâm” Edward nói,

“Thứ duy nhất làm em mất tập trung, Edward, chính là anh. Cẩn thận đấy, anh sẽ không thành công đâu. Bởi phần còn lại của cuộc

đời em phụ thuộc vào cú đánh này, anh có thể chắc chắn rằng em sẽ không phạm sai lầm. Thực tế thì” cô nói và bước lùi lại, “em sẽ đợi đến khi những chiếc máy bay rời đi.”

Florentyna chăm chú nhìn lên trời và đợi cho bốn chiếc trực thăng bay qua. Tiếng ồn như chất củi của chúng ngày càng lớn.

“Anh có phải cố gắng đến vậy để chiến thắng không, Edward?” Cô hỏi khi một trong bốn chiếc trực thăng bắt đầu hạ độ cao.

“Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?” Edward lo lắng nói.

“Em không biết nữa” Florentyna đáp. “Nhưng em đoán là chúng ta sẽ biết ngay thôi.”

Chân váy của cô quất liên tục vào chân khi chiếc máy bay đầu tiên hạ cánh cách phần sân cỏ của lô gôn thứ mười tám vài mét. Thậm chí khi cánh quạt vẫn tiếp tục quay, một đại tá quân đội nhảy xuống và vội vàng bước về phía Florentyna. Một sĩ quan thứ hai nhảy ra và đứng nghiêm bên cạnh chiếc trực thăng, trong tay cầm một vali tài liệu màu đen. Florentyna và Edward nhìn chăm chăm vào viên đại tá khi ông ta đứng nghiêm rồi chào.

“Bà Tổng thống” ông ta nói. “Tổng thống đã qua đời rồi ạ.”

Florentyna co bàn tay lại thành một nắm đấm chặt khi lô gôn số mười tám bị vây quanh với các đặc vụ thuộc Sở Mật vụ. Cô liếc nhìn lần nữa chiếc vali có chứa quyền điều khiển hạt nhân, mà giờ đây là trách nhiệm duy nhất của cô, những chiếc cần gạt mà cô hi vọng sẽ không bao giờ phải kéo. Cô nhận thức tại giây phút đó trách nhiệm thực sự là gì.

“Việc đó xảy ra thế nào vậy?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Ngài Tổng thống đang dành một cuối tuần bình yên cùng một người bạn” viên đại tá ngập ngừng, tại California, thì ông ấy lên cơn

đau tim. Thật không may, phải mất một lúc chúng tôi mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, khi đó chúng tôi đã nhanh chóng đưa ông ấy quay lại sân bay. Đáng buồn là trên đường di chuyển, ông ấy chịu hai cơn co thắt động mạch vành....”

“Tại sao các anh không đưa ông ấy đến bệnh viện gần nhất?” Florentyna hỏi.

Viên đại tá không trả lời câu hỏi của cô, mà chỉ nói đơn giản, “Ông ấy chính thức từ trần trên chiếc Air Force One trong lúc quay về Nhà Trắng.”

“Bao nhiêu người biết về cái chết của ông ấy?”

“Bác sĩ và ba nhân viên riêng của ông ấy, phi hành đoàn Air Force One, đội lính đặc nhiệm thuộc Sở Mật vụ dành cho cá nhân ông ấy, Bộ trưởng Tư Pháp, và Đệ Nhất Phu nhân, người mà tôi liên lạc vài phút trước khi máy bay hạ cánh ở Dulles. Theo chỉ thị của Bộ trưởng Tư pháp, tôi được giao nhiệm vụ tìm bà và đảm bảo lời tuyên bố gánh vác trọng trách được thực hiện đúng theo quy trình ngay khi thuận tiện. Sau đó tôi sẽ hộ tống bà về Nhà Trắng, nơi Bộ trưởng Tư pháp đang đợi để tuyên bố chi tiết về sự ra đi của ngài Tổng thống. Bộ trưởng hi vọng những sự sắp xếp này sẽ được bà chấp thuận.”

“Cảm ơn, Đại tá. Chúng ta nên quay về nhà tôi ngay lập tức.”

Florentyna cùng Edward, viên đại tá, nhân viên quân đội cùng chiếc hộp đen và bốn đặc vụ Sở Mật vụ, leo lên chiếc máy bay quân sự. Khi chiếc trực thăng bay vút lên không trung, Florentyna nhìn xuống phần sân cỏ lỗ thứ mười tám nơi quả bóng của cô trở thành một chấm nhỏ màu trắng, vẫn đứng cách miệng lỗ hơn một mét. Vài phút sau, máy bay hạ cánh xuống thảm cỏ phía trước căn nhà tại

Cape Cod của Florentyna, trong lúc ba chiếc khác lượn vòng quanh trên đầu.

Florentyna dẫn họ vào phòng khách, nơi cậu bé Richard đang chơi đùa với cha và Giám mục O'Reilly, người bay tới để hưởng một cuối tuần yên tĩnh.

“Tại sao những chiếc máy bay trực thăng đó cứ bay lượn trên mái nhà vậy, bà nội?” Bé Richard hỏi.

Florentyna giải thích cho cháu trai mình điều đang xảy ra. William và Joanna đứng dậy khỏi ghế và không biết phải nói gì.

“Chúng ta làm gì tiếp theo, Đại tá?” Florentyna hỏi.

“Chúng ta cần một cuốn Kinh thánh” đại tá trả lời, “và lời tuyên thệ đảm nhận trách nhiệm.”

Florentyna đi tới bàn làm việc của mình ở góc phòng và lấy từ ngăn kéo trên cùng cuốn Kinh Thánh của cô Tredgold. Bản sao lời tuyên thệ của Tổng thống không dễ tìm thấy như vậy. Edward nghĩ nó có thể ở trong cuốn *The Making of the President: 1972* viết bởi Theodore White, anh nhớ nó ở trong thư viện. Anh đã đúng.

Đại tá gọi điện cho Bộ trưởng Tư pháp để kiểm tra xem câu chữ có chính xác không. Pierre Levalé sau đó nói chuyện với Giám mục O'Reilly và giải thích cho ông cách thực hiện lễ tuyên thệ.

Trong phòng khách của ngôi nhà tại Cape Cod, Florentyna Kane đứng bên cạnh gia đình mình, cùng Đại tá Max Perkins và Edward Winchester trong vai trò nhân chứng. Cô cầm quyển Kinh Thánh bên tay phải mình và nhắc lại lời Giám mục O'Reilly.

“Tôi, Florentyna Kane, long trọng thề rằng tôi sẽ đảm đương vị trí Tổng thống Hoa Kỳ một cách trung thành và sẽ làm hết khả năng của mình để duy trì, gìn giữ và bảo vệ Hiến pháp Hoa Kỳ.”

Vậy là Florentyna Kane đã trở thành Tổng thống thứ bốn mươi ba của nước Mỹ.

William là người đầu tiên chúc mừng mẹ, sau đó tất cả đều nhao lên chúc mừng một lượt.

“Tôi nghĩ rằng chúng ta nên về Washington, thưa bà Tổng thống” viên đại tá gợi ý vài phút sau đó.

“Tất nhiên.” Florentyna quay người về phía vị cha sứ thân quen của gia đình. “Cảm ơn Đức cha” cô nói. Nhưng vị giám mục không đáp lại, lần đầu tiên trong cuộc đời, người đàn ông Ai Len nhỏ bé đó không biết nói gì. “Con sẽ cần cha thực hiện một buổi lễ nữa cho con trong tương lai gần.”

“Và đó là việc gì vậy, con thân mến?”

“Ngay khi chúng ta có một cuối tuần rảnh rỗi, Edward và con sẽ làm lễ cưới.”

Edward có vẻ còn ngạc nhiên và vui sướng hơn cả giây phút anh nghe tin Florentyna trở thành Tổng thống. “Em nhớ ra hơi muộn” cô nói tiếp, “rằng nếu anh không hoàn thành một lỗ gôn trong cuộc thi đấu, kết quả sẽ tự động chuyển sang cho đối thủ.”

Edward ôm cô trong vòng tay khi Florentyna nói, “Anh yêu, em sẽ cần sự khôn ngoan cũng như sức mạnh của anh, nhưng hơn cả chính là tình yêu của anh.”

“Em đã luôn có chúng từ gần bốn mươi năm nay rồi, phó Tổng thống. Ý anh là...”

Tất cả mọi người cùng cười.

“Tôi cho rằng chúng ta nên khởi hành bây giờ, bà Tổng thống” viên đại tá thúc giục. Florentyna gạt đầu khi điện thoại đổ chuông.

Edward bước tới chỗ chiếc bàn và nhắc ông nghe. “Là Ralph Brooks. Anh ta bảo rằng có chuyện cần nói với em gấp.”

“Anh có thể chuyển lời xin lỗi đến ngài cựu Ngoại trưởng, Edward, và giải thích rằng lúc này em không rảnh.” Edward định truyền đạt lại tin nhắn thì cô nói thêm, “Và hỏi anh ta liệu có thể đủ tử tế để đến gặp em tại Phòng Bầu dục ngay lập tức không.”

Edward mỉm cười khi Tổng thống thứ bốn mươi ba của Hoa Kỳ bước về phía cửa. Vị đại tá hộ tống cô bấm vào nút trên chiếc máy điện đàm hai chiều của mình và thì thầm: “Nữ Nam tước đang quay về Ngôi báu. Nữ Nam tước đang quay về Ngôi báu. Hợp đồng đã được ký kết.”

Thanks for supporting Cappuccino Team <3

NOTES

Cappuccino Ebook Team

1 . Chicago Tribune là một nhật báo lớn ở Chicago, bang Illinois, ra đời năm 1847.

2 . The Cubs là một đội bóng chày chuyên nghiệp có trụ sở tại Chicago, Illinois, thành lập từ năm 1903.

3 . The Tigers hay Detroit Tigers là một đội bóng chày chuyên nghiệp của thành phố Detroit, bang Michigan; thành lập từ năm 1894.

4 . Cesar Ritz, chủ chuỗi khách sạn The Ritz.

5 . Ellsworth Liton (E.M) Statler, chủ chuỗi khách sạn Statler

6 . Ý chỉ Tổng thống Roosevelt, họ nội của ông đến từ Hà Lan, trong khi họ ngoại đến từ Pháp.

7 . Presidential Suite: căn phòng sang nhất tại mỗi khách sạn lớn

8 . Bourbon: rượu Whiskey xuất xứ từ Kentucky.

9 . Ivy League: nhóm tám trường đại học có chất lượng đào tạo cao nhất tại Mỹ.

10 . Chúa ba ngôi: Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần (giáo lý Kitô giáo).

11 . Kum: cha đỡ đầu (tiếng Ba Lan).

12 . Ý chỉ Kuma: mẹ đỡ đầu (tiếng Ba Lan).

13 . Pierogi: món ăn gần giống há cảo của khu vực Trung và Đông Âu.

14 . Bigos: món thịt hầm truyền thống của người Ba Lan.

15 . FDR: viết tắt tên Franklin D. Roosevelt.

16 . Polack: từ miệt thị để chỉ người đến từ Ba Lan, hoặc có nguồn gốc Ba Lan.

17 . Dick Tracy: nhân vật truyện tranh Mỹ, là một thám tử tư; do Chester Gould sáng tạo ra năm 1931.

18 . Famous Funnies: series truyện tranh nổi tiếng tại Mỹ từ 1934 đến 1955, gồm 218 số.

19 . Tên gọi khác của Chicago.

20 . Midwest: đầu những năm 1800 được coi là cực Tây, sau kéo dài thêm nên đổi thành tên này; bao gồm Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Michigan, Minnesota, Missouri, Nebraska, North Dakota, Ohio, South Dakota, Wisconsin.

21 . New Deal: là một hệ thống các chính sách của Tổng thống Roosevelt từ 1933 đến 1936 nhằm phục hồi sau đợt đại suy thoái

22 . Gold Coast, Chicago: khu vực bao quanh hồ Michigan.

23 . Một thành phố thuộc Bỉ.

24 . The New World: cách gọi khu vực châu Mỹ từ thế kỷ 16.

25 . Grenadier Guards: Một trung đoàn bộ binh lâu đời của quân đội Anh, được thành lập năm 1656, có nhiệm vụ bảo vệ Hoàng gia.

26 . Nhà trị liệu đồng thời là nhà giáo dục người Ý, nổi tiếng với phương pháp giáo dục mang tên mình.

27 . First National Bank.

28 . Cậu bé dùng tiếng Pháp: le difference.

29 . Sunday Mass.

30 . Nhà Soạn kịch người Anh gốc Ai Len đoạt giải Nobel Văn học năm 1925.

31 . H. H. Asquith: cựu thủ tướng Anh giai đoạn 1908 đến 1916.

32 . Chỉ huy quân sự người Ba Lan.

33 . Ứng cử viên Tổng thống của đảng Cộng hòa năm 1940.

34 . Lee Davidovich Trotsky là một trong những lãnh đạo của cuộc Cách mạng tháng Mười Nga (1917), chỉ sau Lenin.

35 . Thomas Jefferson: Tổng thống thứ ba của Hoa Kỳ, tại nhiệm 1801 đến 1809.

36 . Ý chỉ dáng đứng như dấu hỏi: gù lưng

37 . Được biết đến với tên “V Corps”.

38 . Chào buổi sáng (tiếng Pháp).

39 . A bit: miếng kim loại chấn ngang miệng ngựa để người cưỡi có thể điều khiển nó; cũng có nghĩa là một miếng nhỏ của cái gì đó.

40 . Amphitheatre.

41 . Brooks Brothers: hãng thời trang lâu đời tại Mỹ, hoạt động từ năm 1818, từng làm quần áo riêng cho rất nhiều đời Tổng thống Mỹ.

42 . Cos, Sin: hàm toán học.

43 . Bộ phim hài lãng mạn bội thu năm 1937, do Clark Gable và Jean Harlow thủ vai chính.

44 . Một công ty mỹ phẩm, chăm sóc da và nước hoa lớn của Mỹ.

45 . The Loop, Chicago: một trong những nơi sầm uất, nổi tiếng, là trung tâm kinh tế của thành phố.

46 . Một loại giày có nguồn gốc Ai Len, đế thấp, được ghép từ nhiều mảnh da cứng và trang trí lỗ đục cùng răng cưa theo viền các mảnh ghép, dùng được những nơi có địa hình ẩm ướt.

47 . Tee: điểm giao bóng trên sân gôn.

48 . Cũng gọi là tee.

49 . Fairway: vùng trên sân gôn, nằm giữa Tee - điểm giao bóng và Green vùng sân cỏ thấp quanh lỗ gôn; nếu muốn người chơi có thể đánh bóng từ vị trí này.

50 . Putt: cú đẩy nhẹ bóng bằng gậy đẩy vào lỗ.

51 . Divot: thuật ngữ sân gôn chỉ phần cỏ bị cắt ra khỏi mặt đất sau cú đánh của người chơi.

52 . Lend-Lease: chương trình năm 1941 được Tổng thống Roosevelt đưa ra nhằm viện trợ có hoàn lại các nguồn lực quân sự cho phe Đồng minh vào Thế chiến thứ Hai.

53 . Maid of Orleans, cũng chính là Thánh Joan.

54 . Dauphin: Có nghĩa “người con trai lớn nhất của vua Pháp”, sẽ thừa kế ngôi báu.

55 . Sir Arthur John Gielgud là nam diễn viên, đạo diễn người Anh từng thắng cả bốn giải Grammy, Emmy, Oscar và Tony.

56 . Sir Noel Peirce Coward là nhà viết kịch, nhà soạn nhạc, đạo diễn, diễn viên và ca sĩ người Anh.

57 . Một sáng tác của Frederick Loewe và Alan Jay Lerner.

58 . King James Bible, bản dịch tiếng Anh của Kinh thánh Cơ đốc được thừa nhận, dành cho Giáo hội Anh xuất bản năm 1611.

59 . Radio Corporation of America - công ty điện tử lớn tại Mỹ từ 1919 đến 1986, cung cấp hệ thống ti vi được đặt trong hộp gỗ bảo vệ.

60 . Phóng viên thể thao và giải trí người Mỹ (1901 - 1974)

61 . Phóng viên chiến trường người Mỹ (1918 - 1965)

62 . Electoral College (Mỹ): 538 đại cử tri Tổng thống, được bầu theo thể thức phổ thông đầu phiếu, là những người trực tiếp bầu chọn Tổng thống và Phó tổng thống chứ không phải người dân bình thường.

63 . Tay vợt người Mỹ số 1 thế giới trong những năm 1940, 1950.

64 . Chơi ngôn ngữ: Coke và Coach phát âm gần giống nhau.

65 . Nguyên tác: "Pillar of salt" - "Tượng muối", điển cố trong Cơ đốc giáo, khi vợ của Lot do không nghe theo lời cảnh báo của các thiên thần, phản bội đức tin, được Chúa Trời cho cơ hội và ra tay cứu vớt khỏi cuộc sống tội lỗi nhưng lại nuối tiếc nó, dẫn đến việc bị hóa thành tượng muối.

66 . Marcus Tullius Cicero (106 - 43 trước Công nguyên): triết gia, nhà hùng biện, chính khách và nhà lý luận chính trị La Mã cổ đại.

67 . Publius Vergillius Maro (70 - 19 trước Công nguyên): nhà thơ lớn của La Mã cổ đại, người sáng tạo ra thể loại thơ sử thi.

68 . Platon (427 - 347 trước Công nguyên): triết gia cổ đại Hy Lạp.

69 . Aristoteles (384 - 322 trước Công nguyên): nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại, học trò của Platon và thầy dạy của Alexandros Đại đế.

70 . Bộ ba tác phẩm của nhà soạn kịch Hy Lạp cổ đại Aeschylus vào thế kỷ thứ V trước Công nguyên.

71 . Cây đàn có kích thước lớn nhất trong họ đàn vĩ kéo.

72 . Goldilocks and the Three Bears phiên bản gốc kể về một bà lão cư xử tồi tệ, vào nhà của ba chú gấu khi họ đi vắng. Bà ngồi trên ghế của họ, ăn một ít cháo và ngủ trên một chiếc giường của họ.

73 . Bộ hai cuốn sách viết về hành vi tình dục của con người, do các tác giả Alfred Kinsey, Wardell Pomeroy, Clyde Martin và Paul Gebhard viết.

74 . Người anh hùng có số phận bi thảm trong thần thoại Hy Lạp. Một cách vô tình, Oedipus đã thực hiện lời tiên tri dành cho mình rằng, ông sẽ giết chết cha mình và kết hôn với mẹ mình, do đó sẽ mang lại tai họa cho đất nước và gia đình mình.

75 . Grand Old Party: tên gọi khác của đảng Cộng hòa.

76 . Dwight David "Ike" Eisenhower (1890 - 1969).

77 . Thành phố bang Massachusetts, nơi có trường Đại học Harvard danh giá; khác thành phố Cambridge của Anh Quốc, nơi có trường Đại học Cambridge.

78 . Phi Beta Kappa Key - Hiệp hội học thuật danh giá lâu đời nhất quy tụ những người xuất chúng trong lĩnh vực của bản thân, ra đời từ năm 1776.

79 . Công viên công cộng ở Cambridge, Massachusetts, bao quanh bởi hệ thống trường của Harvard.

80 . Scott nói bằng tiếng Pháp: je n'ai jamais pensé que je tomberais amoureux d'une sorcière.

81 . Tên các bộ phim.

82 . Galus Julius Caesar (100 - 44 trước Công nguyên): lãnh tụ quân sự, chính trị gia, đồng thời là một sử gia vĩ đại thời cổ đại, nhiều người xem ông là một nhà độc tài, đóng vai trò then chốt trong việc hình thành Đế chế La Mã hùng mạnh.

83 . Cleopatra VII Philopator (69 - 30 trước Công nguyên): người cai trị thực sự cuối cùng của Ai Cập cổ đại, có mối quan hệ tình ái với Caesar, có chung một người con là Caesarion.

84 . Tác giả dùng: Rocks for Jocks, có thể hiểu theo nghĩa "rock-jock" là người có kỹ năng leo núi, cũng có thể hiểu là cách gọi khóa học cơ bản tìm hiểu về địa lý ở các trường đại học, cao đẳng: "Rocks for Jocks" hay "Geology 101" hay "Introduction to earth Science" ...

85 . “Đức Mẹ sầu bi”, kiệt tác điêu khắc thời Phục hưng của Michelangelo, nằm trong Vương cung thánh đường Peter (St Peter's Basilica) ở Vatican.

86 . Còn gọi là San Carling, một nhà thờ Công giáo La Mã tại Rome, Ý.

87 . Công trình tôn giáo theo lối kiến trúc Baroque được khôi phục ở trung tâm Bologna, Ý.

88 . * Tương truyền trong văn hóa của người Ai Len, vào ngày 29 tháng Hai phụ nữ có thể cầu hôn nửa còn lại.

89 . To love, honour and obey: một phần của lời thề nguyện trong đám cưới.

90 . Otto Von Bismarck (1815 - 1898): Thủ tướng Phổ, người có công đầu thành lập Đế chế Đức, được coi là thiên tài chính trị lớn nhất thế kỷ 19.

91 . Ý chỉ cách ăn mặc quá hàn lâm, trịnh trọng như người của khối trường Ivy League.

92 . Nguyên văn “A hamburger by any other name”, trích từ câu của Evan Esar (nhà văn khôi hài người Mỹ, 1899 - 1995): “A hamburger by any other name costs twice as much” - “Bánh hamburger với một tên gọi khác sẽ bán đắt gấp đôi.”

93 . John Kenneth Galbraith, Milton Friedman: các nhà kinh tế học xuất sắc.

94 . Handicap (điểm chấp golf) là chỉ số rất quan trọng trong bộ môn golf thể hiện trình độ và khả năng của người chơi.

95 . Tác giả dùng tiếng Pháp - fait accompli.

96 . Johann Sebastian Bach: nhà soạn nhạc người Đức, 1685 - 1750.

97 . Tờ một trăm đô của Mỹ được in hình Benjamin Franklin, một trong bảy “người cha lập quốc” của Hoa Kỳ.

98 . Tổ chức phi lợi nhuận hoạt động vì quyền lợi của phụ nữ, thành lập từ 1901.

99 . Một trong những trò chơi dạng bàn cờ cổ nhất cho hai người chơi, trong đó các quân được di chuyển theo số súc sắc. Người chơi chiến thắng bằng cách di chuyển tất cả các quân về phía mình.

100 . Ý chỉ Nixon.

101 . Five o'clock shadow: hàng râu mới nhú mờ mờ trên mặt và dưới cằm của người đàn ông.

102 . Tiếng Ý, xưng hô với phụ nữ đã có gia đình: quý bà.

103 . Hòn đảo ngoài khơi bờ biển San Francisco, nơi từng là nhà tù kiên cố nhất hành tinh, chuyên giam giữ những kẻ nguy hiểm, táo bạo nhất.

104 . Au là ký hiệu viết tắt của Vàng (Gold), còn H₂O là viết tắt của Nước (Water), “Au + H₂O = 1964” để cổ động cho Goldwater

vào năm 1964.

105 . Iron Curtain: biên giới vật lý lẫn tư tưởng chia cắt châu Âu từ cuối thế chiến hai thành hai khu vực Đông Âu, Tây Âu.

106 . 18/06/1815: Trận chiến cuối cùng của Hoàng đế vĩ đại nhất nước Pháp - Napoleon Bonaparte, đại bại trước Liên minh do Thống chế Arthur Wellesley (Anh Quốc) và Thống chế Gebhard von Blucher (Phổ) chỉ huy.

107 . Sir: biến thể từ "Sire" - cách gọi trịnh trọng đối với những người được Hoàng gia phong tước vị.

108 . Vận động viên quần vợt người Úc nổi tiếng những năm 60, 70.

109 . Grand Slam: trong môn quần vợt, giành được Grand Slam có nghĩa là trong một năm dương lịch, đoạt chức vô địch một trong bốn giải đấu quan trọng nhất: Úc mở rộng, Pháp mở rộng, Wimbledon (giải đấu lâu đời và uy tín nhất) và Mỹ mở rộng.

110 . Thường gọi Pan Am, hãng hàng không quốc tế lớn nhất nước Mỹ, tồn tại từ năm 1930 đến 1991.

111 . Tại Hoa Kỳ, con voi đại diện cho đảng Cộng hòa, còn con lừa đại diện cho đảng Dân chủ, được sáng tạo bởi họa sĩ biếm họa Thomas Nast trong thời gian làm việc cho báo Harper's Weekly những năm 1862-1886.

112 . Một trong những nghệ sĩ có ảnh hưởng nhất tới nền âm nhạc nói riêng và văn hóa thế giới nói chung trong suốt năm thập

kỷ trở lại đây.

113 . Một trong những nghệ sĩ âm nhạc nổi tiếng và có ảnh hưởng nhất thế kỷ 20.

114 . Tiểu thuyết của tác giả Paul E. Erdman.

115 . Paul Newman (hoạt động 1953 - 2006), Robert Redford (hoạt động 1960 - nay): hai ngôi sao điện ảnh nổi tiếng.

116 . Cách nói bóng gió, đặc biệt ám chỉ phụ nữ đã lập gia đình hoặc trong một mối quan hệ mà họ là người chủ yếu đưa ra quyết định.

117 . Nghĩa bóng: điều không công bằng hay ác độc.

118 . Phần thưởng của quân đội cho những hành động, chiến công anh hùng trên chiến trường.

119 . Tên gọi khác của đảng Cộng hòa.

120 . “Jesse”, sáng tác và trình bày Roberta Flack.

121 . Chân váy có độ dài đến giữa bắp chân.

122 . Đệ Nhị Phu nhân, vợ Phó tổng thống thứ 42 của Hoa Kỳ - Walter Mondale, thuộc đảng Dân chủ.

123 . Ở văn cảnh này, nhân vật từ chối trả lời dựa vào Tu chính án thứ 5 (một trong mười Tu chính án liên quan đến Nhân quyền nhằm hạn chế việc truy tố với những người bị buộc tội) để bảo vệ mình.

124 . Morning dress: đồ đi làm ban ngày; Evening dress: đồ dự tiệc.

125 . Chơi chữ Holtz-man và Holtz-person.

126 . Gồm quần, áo gile và áo khoác.

127 . Hoàng đế Nero Claudius Caesar Augustus Germanicus (37 - 68 sau Công nguyên), được miêu tả như một tên bạo chúa, trụy lạc và có đầu óc hoang tưởng tự đại, đã thiêu rụi một nửa thành Roma, và trong lúc thành đang cháy thì ông ta vừa chơi đàn, vừa hát.

128 . Phó Tổng thống Hoa Kỳ thứ 38.

129 . Go to the John: đi vệ sinh.

130 . Quản lý nhà hàng.

131 . Uncle Sam – US: nước Mỹ.

132 . Quy tắc của bộ môn quyền Anh.

133 . Năm 1972 chuyến bay Flight 553 của United Airlines gặp tai nạn, làm thiệt mạng 43/61 người, trong đó có đặc vụ CIA Dorothy Hunt, người được cho là mang một lượng tiền lớn cho những người có liên quan đến vụ Watergate, vụ tai nạn được biết đến với tên “the Watergate crash”; tác giả có lẽ mượn cách chơi chữ Aeroplane ghép với Watergate thành Aerogate để nói về vấn nạn hối lộ trong ngành hàng không vũ trụ trong ngữ cảnh câu chuyện.

134 . Ý chỉ Capitol Hill.

135 . Running mate: ứng cử viên cho một vị trí phụ trong một cuộc bầu cử (nhất là cho chức phó Tổng thống).

136 . Một đấu trường trong nhà đa năng ở New York.

137 . “Người Samarita nhân hậu”: luật giảm thiểu trách nhiệm pháp lý của những ai giúp đỡ người bị thương hoặc bị bệnh - giúp mọi người bớt do dự trong việc giúp đỡ nạn nhân; xuất phát từ câu chuyện trong Kinh thánh.

138 . Tên ban đầu: Comprehensive Environmental Response, Compensation, and Liability Act: Đạo luật về Trách nhiệm pháp lý, Bồi thường và Phản ứng toàn diện về môi trường: buộc các bên có liên quan làm sạch các khu vực bị ô nhiễm.

139 . Hạ viện ngồi sau Thượng viện.

140 . Thống đốc bang Minnesota, 9 lần liên tục chạy đua để được làm ứng cử viên đại diện cho đảng Cộng hòa vào chiếc ghế Tổng thống từ 1944 đến 1992, nhưng chưa một lần thành công. Ông cũng chạy đua vào nhiều vị trí khác, và nổi tiếng trong lịch sử Hoa Kỳ là một “perennial candidate” – ứng viên lâu năm.

141 . Crossed fingers - những ngón tay bắt chéo để cầu nguyện sự may mắn.

142 .

143 . Marcus Tullius Cicero (106 - 43 trước Công nguyên): nhà hùng biện, chính khách, nhà lý luận chính trị La Mã cổ; đối đầu mạnh mẽ với Mark Antony.

144 . Eric Arthur Blair (1903 - 1950): nhà văn nổi tiếng với bút danh George Orwell, với các tác phẩm nổi tiếng như Trại súc vật, 1984,...

145 . Tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ George Washington sinh ngày 22/2/1732.

146 . Chiến trường Việt Nam.

147 . Thượng viện Hoa Kỳ có 100 thành viên, Hạ viện có 435 người.

148 . Bộ Cựu chiến binh Hoa Kỳ: Veterans Affairs, viết tắt VA.

149 . Các tổ hợp chính sách về kinh tế và xã hội do Tổng thống Franklin D. Roosevelt và Lyndon B. Johnson đề ra.

150 . Swing states - các bang mà kết quả bầu cử rất sát sao, bao gồm: Colorado, Florida, Iowa, Michigan, Minnesota, Ohio, Nevada, New Hampshire, North Carolina, Pennsylvania, Virginia và Wisconsin.

151 . Bản nhạc chính thức đón chào Tổng thống Hoa Kỳ.

152 . Marcus Junius Brutus (85 - 42 trước Công nguyên): một thành viên của Viện nguyên lão La Mã, người được biết đến nhiều

nhất trong lịch sử hiện đại với tư cách là nhân vật đóng vai trò hàng đầu trong âm mưu ám sát Julius Caesar.

153 . Number two spot: vị trí phó Tổng thống; vị trí số một là Tổng thống.

154 . Tên một thành phố ở tiểu bang New Hampshire, Hoa Kỳ; không phải thủ đô Berlin của Đức.

155 . Veterans of Foreign Wars: tổ chức của các cựu chiến binh từng chiến đấu trên các chiến trường ngoài biên giới Hoa Kỳ.

156 . American Legion: tổ chức cựu chiến binh cả thời bình và thời chiến, không bắt buộc phải chiến đấu trên chiến trường ngoài biên giới Hoa Kỳ, có thể chỉ phục vụ cho các tổ chức quân đội trong nước.

157 . Granite State: tên gọi khác của bang New Hampshire.

158 . Thành phố Manchester thuộc tiểu bang New Hampshire, không phải Manchester thuộc Anh Quốc.

159 . Metropolitan Transportation Authority - dịch vụ vận tải công cộng tại Mỹ.

160 . USSR: Union of Soviet Socialist Republics - Liên bang Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Xô viết.

161 . Gringo – được dùng tại các nước Mỹ Latinh để chỉ một người đến từ Hoa Kỳ.

162 . Nhân vật hư cấu trong loạt phim truyền hình “Dallas” trên đài CBS từ 1978 đến 1991.

163 . Thành phố có nền kinh tế địa phương tệ hại và tỷ lệ thất nghiệp cũng như tội phạm bạo lực cao.

164 . Bircher: những người thuộc nhóm chính trị cực hữu John Birch, xuất hiện vào cuối những năm 1950, đảm nhận những vị trí mà nước Mỹ chính thống coi là kỳ quặc, sử dụng nỗi sợ hãi và cảm giác bị đàn áp làm nguyên tắc tổ chức.

165 . Midtown – vùng trung gian giữa khu trung tâm đông đúc và các phần bên ngoài thành phố, thị trấn...

166 . Hubert Humphrey là Phó Tổng thống thứ 38 của Hoa Kỳ dưới thời Tổng thống Lyndon B. Johnson.

167 . Năm 1980, để đối đầu với ứng viên đảng Dân chủ là Jimmy Carter (Tổng thống đương nhiệm), đảng Cộng hòa đã chọn Ronald Reagan và vị trí phó Tổng thống là Gerald Ford. Sự kết hợp trong mơ này sẽ giúp bù đắp những điểm yếu của cả hai người và thu hút thêm nhiều phiếu bầu. Tuy nhiên, Ford chỉ đồng ý tham gia nếu như sau đó ông được nắm quyền lực tương đương với Tổng thống. Kết quả, Reagan lựa chọn George H. Bush làm người đồng hành.

168 . Central Time: UTC/GMT-6.

169 . Chicano: người gốc Mexico hiện đang sinh sống tại Mỹ

170 . Theodore H. White; nhà báo chính trị, kiêm sử gia người Mỹ.

171 . VP: Vice President - phó Tổng thống.

172 . John Nance Garner (1858 - 1967): Phó Tổng thống dưới thời Franklin D. Roosevelt, phục vụ hai nhiệm kỳ từ 1933 đến 1941.

173 . Ngày 30/3/1981, Tổng thống Reagan bị ám sát chỉ sau 70 ngày lên nắm quyền. Phó Tổng thống George H. Bush đang ở trên máy bay đến Texas, không có đường dây liên lạc an toàn. Ngoại trưởng Mỹ Alexander Haig đã đứng ra nắm quyền kiểm soát tình hình. Việc này đã gây ra mâu thuẫn lớn giữa Bush và Haig vì theo Tu chính án thứ 25, khi Tổng thống không có khả năng gánh vác quyền hạn và trọng trách của nhiệm sở, phó Tổng thống sẽ ngay lập tức nắm quyền với tư cách Quyền Tổng thống.

174 . Eastern Standard Time: UTC-5.

175 . Court of St James: tòa án hoàng gia Anh Quốc dành riêng để xét xử vua chúa cùng các nhân vật cao cấp.

176 . KGB: bao gồm 2 bộ phận: Cơ quan an ninh Liên bang Nga, và cơ quan tình báo hải ngoại thuộc Liên bang Nga.

177 . Cơ sở Hỗ trợ Hải quân Thurmont, thường được biết đến với cái tên Trại David, nằm ở quận Frederick, tiểu bang Maryland. Trại được sử dụng làm nơi nghỉ ngơi miền quê của Tổng thống Hoa Kỳ và các khách mời của mình.

178 . Niccolo Machiavelli: học giả người Ý, ý chỉ kiểu dùng những kế hoạch rất thông minh để đạt được mục đích mà người khác không biết bạn làm gì.

179 . President: Có nghĩa Tổng thống, cũng có nghĩa người đứng đầu một ngân hàng hoặc tổ chức thương mại.

180 . Dogleg: đường cua gấp (môn đánh gôn)

181 . Món súp của người Nga hoặc Ba Lan nấu từ củ cải đỏ.

182 . Gậy cát: sand wedge.

183 . Gậy đẩy: putter.

184 . Cú pitch: cú đánh bóng ngắn dừng lại rất nhanh trên green.

Mục Lục

Cappuccino Ebook Team

LỜI MỞ ĐẦU

QUÁ KHỨ 1934 – 1968

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

HIỆN TẠI 1968 – 1982

26

27

28

29

30

31

32

33

34

TƯƠNG LAI 1982 – 1995

35

36

37

38

39

40

41

42

43

